

ஸ்ரீ

ஸ்ரீகிருஷ்ணபரப்பிரம்மணே நம:

ஸ்ரீமத் மஹாபாகவதம்.

பிரதமஸ்கந்தம்.

திருமால் துதி.

தரவு கொச்சகக்கலிப்பா.

சீர்பூத்த பரஞ்சுடராய்ச் சித்தாகிக் கானலிடை
நீர்பூத்த தெனவுலக நிறைந்தொளிதன் பாற்றோன்ற
ஏர்பூத்த முத்தொழிலு மினிதியற்றித் தனிநின்ற
கார்பூத்த திருமேனிக் கடவுண்மல ரடிநினைவாம்.

என்பது - சிறப்புப்பொருந்திய பரஞ்சோதிஸ்வரூபமாய் ஞானமயமாகிக் கானலிடத்தில் நீருண்டானதுபோல் உலகத்து வியாபியாய்ச் சுத்தசைதன்ய வொளி தம்மிடத்துண்டாக அழகுற்ற சிருட்டி திதி சங்காரங்களாகிய முத்தொழில்களும் உலகத்துயிர்கள் செம்மையுறும்படி செய்து தாம் அவற்றினும் பொருந்தாமல் தனித்துநின்ற நீர்கொண்ட மேகம்போற் றிருமேனியையுடைய ஸ்ரீகண்ணபிரானுடைய தெய்வத்தன்மைபொருந்திய செந்தாமரை மலரையொத்த திருவடிகளை மனதில் தியானிப்போம். **என்றவாறு.**

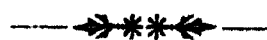
நம்மாழ்வார் துதி.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சிந்தகத்துக் கீழமர்ந்து திருமதுர கவியடிகள் சிந்தை யுட்க
சிந்தகத்துப் பேரின்பக் கடல்கோப்பத் திரைப்புணரி திவள்வெண் முத்துச்
சிந்தகத்து மன்னுயிர்க ளொருபெருவீ டடையுநெறி தெருண்டு சூழ்வி
சிந்தகத்து மலமறச்செந் தமிழ்மறைசொல் பெருமுனிதாள் சிந்தித் துய்வாம்.

இதன்பொழிப்புரை. புளியமாத்தி னடியிலே யெழுந்தருளி யிருந்து சிறந்த மதுரகவி யாழ்வார் நெஞ்சினிடம் உருகி அம்மனத்திலே பேரின்ப வெள்ளம் நிரம்பப் பெறும்படியாக அலைகளையுடைய கடல் (புடைசூழ்ந்து) ஒளிபிறழ்கின்ற வெண்ணிறமான முத்துக்களைக் கொழிக்கப்பெற்ற பூமியிற் பொருந்திய ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் ஒப்பில்லாத பெரிய பரமபதத்தை யடையும்படியான வழியை ஆராய்ந்தறிந்து (உலகத்தாருடைய) பாவமாகிய அழுக்கு (அவ்வுயிர்களைச்) சூழ்தல்நீங்கி ஒழியும்படி (வடமொழி) வேதங்களின் பொருள்முடிவை சுத்தமான தமிழ்ப்பாஷையினாற் சொல்லியருளிய சிறந்த சடகோபமுனிவரது திருவடிகளை தியானித்துப் பிழைப்போம். **எ-று.**

முதலாவது அத்தியாயம்.



சுலோகம்.

வியாசம் வசிஷ்டநப்தாரம் சக்தேபௌத்ர மகல்மஷம்
பராசராத் மஜம்வந்தே சுகதாதம் தபோநிதிம்.

வியாசம் - வியாசபகவானை, வசிட்டநப்தாரம் - வசிட்டமுனிவருக்கு இரண்டாம் பேரனை, சக்தேபௌத்திரம் - சக்திக்கு முதற்பேரனை, அகல்மஷம் - களங்கமற்றவனை, பராசராத்மஜம் - பராசரருக்குப் புத்திரனை, சுகதாதம் - சுகருக்குத் தகப்பனானவனை, தபோநிதிம் - தவத்திற்கு உற்பத்தித்தானமானவனை, வந்தே - நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பிறந்தபொழு தேதுறந்து பிறைக்குழவி போனடிப்பப்
பின்போய்த் தொன்னூ
லறைந்தபுகழ் வியாதமுனி யாதரத்தான் மதலாயென்
றழைப்பச் செவ்வாய்
திறந்துநறை பொழியுமலர்ச் செழுந்தருவு மேனென்ன
வுயிர்க ளியாவு
நிறைந்துறையுஞ் சுகமுனிவ னிரையிதழ்த்தா மரைமலர்த்தா
ணினைதல் செய்வாம்

ஸ்ரீமகாபாகவத கிரந்தத்தில் உபோத்காதமென்னப்பட்ட பீடிகாரூபமான முதல் ஸ்கந்தத்தினுடைய முதல் அத்தியாயத்திலே நைமிசாரண்யவாசிகளான சவுனகாதிமுனீச்வரர்கள், விடியற்காலத்திலே பண்ணத்தக்க அக்கினிஹோத்திரமுதலான வைதீக கருமத்தையுடையவர்களாய்ச் சூதபுராணிக உத்தமரை நன்றாகக்கொண்டாடி அந்தந்த இதிகாசபுராணங்களிலே உம்மாலே புருஷர்களுக்கு முதற்காரணமாக எது நிச்சயிக்கப்பட்டதோ அதைச் சொல்லவேண்டுமென்றும், மனுஷியர்களுக்குத் திரளாகக் கேழ்க்கத்தக்கவைகளுக்குள்ளே சாரமாயிருக்கப்பட்டதைப் புத்தியினாலே நன்றாகக் கிரகித்துச் சொல்லவேண்டுமென்றும், முத்திவிருப்பமுள்ளவர்களுக்கு மோட்சத்தைக்குறித்த சாதனமேதென்றும், யாதொரு பகவானுடைய அவதாரம் பிராணிகளுடைய காத்தற்பொருட்டும் ஐசுவரியத்தின்பொருட்டும் ஆகக்கடவதோ அப்படிக்கொத்த மகாபுருஷனுடைய அவதார கதாசரித்திரங்க ளெவையென்றும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தேவகியினிடத்திலே எதுக்காக அவதரித்தாரென்றும், கிருஷ்ணன் வேறுலோகத்தை அடைந்திருந்தகாலத்தில் தருமம் யாரைச் சரணமாகப்பற்றிற்றென்றும் இவை முதலான ஆறுவினாக்களைக் கேட்டனரென்றும் சொல்லப்பட்டது.

ஸ்ரீவேதவியாசமுனிவர் ஒன்றோடொன்று கலந்து பயனில்லாமலிருந்த வேதங்களை வெவ்வேறாகப் பிரித்து, அவற்றின்பொருள்களைச் சகல சீவாத்மாக்களும் அறிந்து கடைத்தேறவேண்டிப் புராணங்களாகவும், இதிகாசங்களாகவும், இரண்டுவகையாக வெளியிட்டுத் தம்முடைய வர்ணாச்சிரமங்களுக்கு யோக்கியமான நித்திய நைமித்திய கருமங்களினாலே ஸ்ரீபகவானை ஆராதனஞ்செய்து பரிபூரணமாகவிருந்த அறிவிற்கும் உலகத்துக்குத் தாம்

செய்யவேண்டிய உபகாரம் இன்னமுஞ் சிலகுறையுண்டாக இருக்கிறதென்றும், தாமே தெரிந்துகொண்டு அதின் விவரங்காணாமற் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த சமயத்தில், பிரமலோகத்திலிருந்து நாரதமுனிவர்வந்து இவரைப் பார்த்து, ஓ வியாச முனிவரே! உம்முடைய மனதிலே என்னமோ சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றீர், அதைச்சொல்லுமென்று கேழ்க்க, வேதவியாசர் நாரதமுனிவரைப்பார்த்துச் சொன்னதாவது: ஓ நாரதமுனிவரே! நான் இதுவரையிலும் நடந்துகொள்ளவேண்டிய வர்ணாச்சிரம தருமங்களை நடத்தினேன், வேதங்களைப்பிரித்து அவற்றின்பொருள்களையும் வெளியிட்டேன், பிராகிருத தர்மங்களைப் பிரகாசப்பண்ணின லோகோபகார நிமித்தமாகப் பாரதத்தினுடைய முடிவிலே ஹரிவம்சத்தினாலே ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திவ்ய குணாதிசயங்களையும் வெளியிட்டு லோகோபகாரத்தையுங் கற்பித்தேன். நான் இப்படியெல்லாஞ் செய்திருந்தும் இன்னமும் லோகோபகாரஞ் செய்யவேண்டியது உண்டென்று தோற்றியும், அஃதின்னதென்று தெரியாதிருக்கையினாலே சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அதைத் தெரிந்து இன்னதென்று சொல்லவேண்டுமென்று வினவியதற்கு நாரதர் சொல்லுகின்றார்.

ஓ வியாசமுனிவரே! நீர் செய்தவைகளெல்லாம் இயல்பாயினும் பிராகிருததர்மங்களையும் பிராகிருதரான ராஜாக்களையுமே மிகவும் விஸ்தாரமாகச்சொன்னீர், மோட்சதருமமு முக்திமுதலியவற்றை யபாரதாரமாயும் மோட்சத்தையே புருஷார்த்தமாகக் கோரியிருக்கிற ஸ்ரீபாகவதர்களுடைய மகிமையையுமரிதமாகச்சொன்னீர், அவைகளைக்கேட்ட ஜனங்களுக்கு விபரீதஞானம் வருகிறதேயல்லாமல் தத்வஞானம் பிறக்கமாட்டாது. ஆகையினாலே இதுவே உம்முடைய மனக்குறைவுக்குக் காரணமென்றுசொல்லி, இனிமேற்செய்ய வேண்டிய தத்துவத்தைச் சொல்லுகிறேனென்று ஸ்ரீமந்நாராயணரிடத்தில் தம்முடைய பிதாவான பிரம்மாவுக்கு உபதேசமாகவந்த ஸ்ரீபாகவதத்தையுந் தாம் பிரம்மாவினிடத்திலிருந்து தெரிந்துகொண்டபடி வியாசருக்குச் சுருக்கமாக உபதேசஞ்செய்தார். அந்தவியாசரும், நாரதர் சத்தியலோகத்துக்குப் போனபிறகு சரஸ்வதி நதிதீரத்தில் ஸ்நானமுதலான நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு நாரதர் உபதேசித்த பிரபந்தத்தை யோகத்தியானத்தினாலே உற்றுநோக்கி விஸ்தாரமாக ஸ்ரீபாகவத புராணத்தைச் செய்யத் தொடங்கினார். தொடங்குங்காலத்தில் இந்தப் பாகவதபுராணத்திற் சொல்லப்படுகிற பிரம்மசொரூபத்தையும், பிரமத்தினுடைய குணங்களையும், முக்தரான சீவாத்மாக்களையும், செகத்தினுடைய சிருஷ்டி முதலானவைகளையும், பிரமஞ்செகத்தில் பிரிவில்லாத காரணமாகியும், பிரிவுண்டான காரணமாகியுமிருக்குமிருப்பையும், சுருக்கமாகக் காண்பித்துப் பிரமலட்சணமாகிய சென்மாதி காரணத்துவத்தைச் செகத்துக்குச் சொல்லுகிற உபநிஷத்தைப் பிரகாசப்பண்ணுகிற பிரமசூத்திரத்தாற் றொடங்கிக் காயத்திரி பதங்களுடனே கலந்த கிரந்தபதங்களால் சேர்த்துப் பிரமத்தினுடைய சுவரூபத்தைத் தெளியவுரைக்கிற சத்தியபதத்தால் முடிவைக்காண்பித்துத் திமஹீயென்கிற காயத்திரிபதத்தால் முடித்தபடியினாலே, பிரமம் செகத்துக்குக் காரணமென்

றும், எல்லாமறிந்ததென்றும், தனக்கு ஒத்தாரு மிக்காருமில்லாம லிருக்கப் பட்டதென்றும், தன்னை முத்தர்களடைகிறகாலத்திலும் அவர்களிற் கலந்திருந்தேதான் வேறாகவிருந்து அவர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்குமென்றும்,இப்படிக்கெல்லா முதற்சுலோகத்திலேசொல்லியிருக்கையால் இந்தப்பாகவதம் விரோதமான பொருள்களைச் சொல்லாது. இந்த முதற்சுலோகத்திலே சொல்லியிருக்கிறபொருளென்னவென்றால்? சென்மாதியாகிய இந்தவுலகத்தினுடைய சிருஷ்டியும் பாலனமும் சங்காரமும் எவனுடைய செயலோ, இவைகளைச் சொல்லுகின்ற காரணவாக்கியங்கள் மற்றொருவரிடத்திலே பொருந்தாமல்,எவனிடத்திலே யியல்பாகப்பொருந்தி விளங்குகின்றனவோ,இந்தவுலகங்களுடைய சிருஷ்டிமுதலான காரியங்களைத் தலைக்கூடும்படி சாதகமாகிய அறிவையுடைத்தானவனெவனோ, எவனுக்கு உயர்ந்தவரும் சரியானவரும் மற்றொருவரில்லையோ, எவன் ஆதிகவியான பிரம்மாவுக்கு இந்த வுலகசிருஷ்டிக்குப் பழையமார்க்கமான வேதத்தை அறியும்படி தன்மனதினாலே தானே நினைத்தானோ, எவனை எக்காலமுமிந்த மாய்கைக்குள் வெளிப்பட்ட நித்திய சூரிகளு மிவ்வளவென்று முழுவது மறியமாட்டாம லிருக்கின்றார்களோ, பஞ்சபூதங்களு மாதிகாலத்தில் ஒன்றோடொன்று கலக்கமாட்டாம லிருந்ததை எவன் அவற்றில் புகுந்து சேர்ப்பித்தானோ, பிரிவில்லாத காரணமாகிய எவனிடத்தில் சத்துவமுதலான மூன்றுகுணங்களையுடைய கருமங்கள் உலகத்திற் சத்தியமாக விளங்குகின்றனவோ, இப்படிச் சூட்சும ஸ்தூலமாகிய சேதனசேதனங்களிலே யுட்புகுந்து அவையும் அவற்றின் கருமங்களும் அவற்றின் கருத்தாவுமாகியிருந்தாலும் அவற்றிலுண்டான தோஷங்களைத் தன்னிடத்திலே எப்போதும் சேரவொட்டாம லிருக்கிற மகிமையை உடைத்தானவனெவனோ, அந்தப் பரமசத்தியமூர்த்தியைத் தியானம் பண்ணுகிறேனென்று முதற்சுலோகத்தால் வணங்கினார். இப்படித் தம்மாலே செய்யப்படுகிற பாகவதபுராணத்தை மற்ற இராசத தாமச தருமங்களைச் சொல்லுகிற புராணங்களோடே பொய்யென்றும், அவைகளில் சொல்லப் படுகிற அருத்தங்களிந்தப் புராணத்திற் சொல்லுகிற அருத்தங்களைப்போலே சத்தியமான தருமமென்று நினைக்கவேண்டியதில்லை. ஆகையால் மோக்ஷமாகிறபதத்தைக் கோரினவர்களுக்கு இந்தப் பாகவதமே முக்கியமென்று இரண்டாவது சுலோகத்தால் வெளியிட்டார்.

அதெப்படியென்றால், இந்தப்புராணத்திற் சொல்லுகிற தருமங்கள், மற்றவிடத்திற்சொல்லுகிற தருமங்களைப்போல், சுவர்க்காதிபோகங்களைக் கொடுத்துச் சிலகாலம் அவ்விடத்தில் புருஷனுக்கு ஆசையை உண்டுபண்ணி, அவனை, அவனுமறியாமல் தலைகீழாகத் தள்ளுகிற வஞ்சனைவிட்ட பரமதரும மாகையினாலேயும், இதில் வர்ணிக்கப்படுகிற தேவன் தன்னையறிந்து தன்னை அடுத்தபேருக்குத் தாபத்திரயங்களையுங் கெடுத்து, ஒருகாலத்திலும் ஏற்றக்குறைவும் அழிவுமில்லாமலிருக்கிற ஆனந்தசமுத்திரமாகிய நிரதிசய இன்பத்தைத் தன் பக்தருக்குக்கொடுக்கும் புருஷோத்தமனென்றும் கூறுவதாம். இந்தப் புராண விஷயங்களைச் சொல்லவும், படிக்கவும் யோக்கியரானவரெவரென்றால், பாதே

வதையினுடைய மகிமையைச் சகிக்கமாட்டாமையாகிற அசூயையும் மாச்சரியமும்விட்ட உத்தமபுருஷரென்றும், இந்தப்புராணத்தை உபதேசித்தவர் ஆதிகர்த்தாவான ஸ்ரீமந்நாராயண முனியென்றும், இன்னம் இந்தப்புராணத்தைக் கேட்கவேண்டுமென்று இச்சித்த மகாபுண்யசாலிக்கு இந்தக் கதைகளைக் கேட்கையிற்றானே சர்வசுவதந்திரரான பரமாத்துமா, அவர்களுடைய நெஞ்சிற்புகுந்து அதிசஞ்சலமாகிய அவர்களுடைய மனதைத் தம்மிடத்திற் சேர்த்து இடைவிடாமல் ஒருமைபண்ணுவதுபோல, மற்றப்புராணங்களினுண்டாகாதென்று, சொல்லி மூன்றுஞ்சுலோகத்தால் வேதமாகிற கற்பகவிருட்சத்திற் பழுத்தபழமானது பலித்துப் பிரம்மாவும் நாரதரும் தாமுமாகிற துளிரும் பூவுமாய்த்தழைத்த கிளைகளில்தங்கி மெல்லப் பூமியிலிழிந்து சுகமுனியாகிற கிளிமுகத்தால் கோதுபட்டு, மோக்ஷமாகிற மதுரரசத்தைப் பெருகவிடுகிற தோலும் கொட்டையும் நாருமில்லாத பாகவதமாகிற பழத்தைக்காட்டி ஓ பிரமானுபவம் பண்ணவல்லவர்களே! நீங்கள் இந்த வுலகத்திலேதானே அந்த ஆனந்தத்தை அடிக்கடி அனுபவப்பண்ணுங்கள். இந்த ஆனந்தானுபவம் உங்களுக்கு இவ்விடத்தில்மாத்திரமல்ல, மோக்ஷதிசையிலும் இதுவேபலனாகப் பெறுவீரென்றுசொல்லி, இந்தப்புராணத்தைப் படித்து இதனுடைய அருத்தத்தை அனுபவிக்கும் ஜனங்களினுடைய சுகிர்தத்தைத்தாமே சந்தோஷித்து ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டார்

இப்படி மூன்றுசுலோகத்தால் பாகவதத்திற் சொல்லுகிற சிறப்பைக் காண்பித்துத் தாஞ்செய்த புராணத்தைத் தம்முடைய வேதபாராயணமாகிற தபோ கர்ப்பத்தில் பிறந்து தமக்குப்புத்திரராகிய சுகமுனிக்கு அருளிச்செய்தார். அவரும் பிறவிமுதல் பிரமநிஷ்டரானாலும், தம்முடையமனதில் பிரத்தியட்சமாக அனுபவித்துவருகிற வாசுதேவனுடைய மகிமையைச் சொல்லுகிற புராண ரத்னமாகையால் இந்தப்புராணத்தைப் படித்து,மனதில்தரித்து,இதைக்கேட்க மற்றொரு யோக்கியரில்லாமையால் தம்முடைய ஆச்சிரமத்திற்குரித்தாகிய மவுனத்தைத்தரித்து, ஓரிடத்திலும் ஒருபசுகறக்கிறநேரமுமிராமல் சகலமும் வாசுதேவசொருபமென்று பிரத்தியட்சமாய்த்தெரிந்துகொண்டு, இந்த வுலகத்தில் சஞ்சரிக்கிறகாலத்தில், பிரமசாபத்தால் தன்காலந்தெரிந்து வயிராக்யம் பிறந்து கங்கையில் பிராயோபவேசம்பண்ணிப் பரகதிக்கு வழிகாண்பிக்கும் பரமபாகவதரைக் காணாமல் தவித்திருந்த பரிக்ஷித்துமகாராஜாவுக்கு உபதேசித்திருக்கிற சமயத்தில், நாரதர்முதலான சகல முனிவர்களும் அந்தக்காலமறிந்து, தங்களிருதயத்திலிருக்கிற கதாதரனை சுவாமியால் சகல தீர்த்தங்களையும் பரிசுத்தம்பண்ணவேண்டித் தீர்த்தயாத்திரை நிமித்தமாய் எழுந்தருளி, இந்த உபதேசங்கேட்டுக் களிப்படைந்தார்கள். இந்தப்புராணத்தை ஸ்ரீவேதவியாச முனிவரிடத்தில்படித்து, வியாசரனுக்கிரகத்தினால் சகலமான இதிகாசபுராணங்களையும், தருமங்களையும், சகலமான பிராணிகளுக்கும் தெளியவுரைத்து, லோகரட்சணம் பண்ணிவருகிற சூதபுராணிகரிடத்தில், சவுனகர்முதலானருஷிகள் தெரிந்துகொண்ட பாகவதத்தைத் தமிழ்வசனமாகக் கூறுகின்றோம்.

முன்னொருகாலத்தில் சகலமானதேவர்களும் முனிவர்களுங்கூடிச் சதுர்முகனை அடுத்து ஓ பிதாமகனே! இந்தக் கருமபூமியில் கலிபுருஷன் எந்தமட்டும் கைக்கொண்டு கலிதருமங்களை விர்த்திபண்ணி வைதீககருமங்களைக்கெடுப்பானென்றுகேட்டதற்கு, அந்தக்கமலாசனன் அவர்களைப்பார்த்துத் தேஜோமயமான ஒரு சக்கரத்தைக் கற்பித்து ஓய் தேவர்களே! முனிவர்களே! இந்தச் சக்கரத்தின்முனை யெவ்விடத்தில் முறிந்துவிழுகிறதோ அதற்கப்பால் கலிதருமமிகுதியாகி வைதிகதருமங்களைக் கெடுக்குமென்றுசொல்லி அந்தச் சக்கரத்தைப் பிரயோகித்தபின்பு, அதன்முனை எந்தவிடத்தில் முறிந்துவிழுந்ததோ அந்த ஆரண்யத்துக்கு நைமிசாரண்யமென்று பெயர் விளங்கிற்று. இதல்லாமல் முன்னொருகால் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அசுரரை அந்த ஆரண்யத்தில் நிமிஷமாகிய கண்ணிமைப்பாடென்கிற ஆயுதத்தினால் சங்காரம்பண்ணின படியினாலே நைமிசாரண்யமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு நரநாராயண அவதாரம்பண்ணித் தபசுசெய்தபடியினாலே ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு க்ஷேத்திரமாயிற்று. இப்படி இரண்டுவகையாக விளங்கினபெயரையுடைத்தான ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ஷேத்திரத்தில் சவுனகர்முதலாகிய ருஷிகள் சகலமான புண்ணியலோகங்களிலும் புகழப்பட்டுத் தம் சாட்சாத்காரத்தினால் தம்மை அடுத்த பத்தருக்கு முக்திகொடுக்கிற ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைக் குறித்து ஆயிரம்வருஷத்தால் முடிக்கிற சத்திரயாக தீக்ஷையைப் பண்ணிக்கொண்டிருந்த அந்தமுனிவர்கள் ஒருநாள் காலையில் தங்களுடைய நித்திய நைமித்தியங்களைத் தீர்த்துக்கொண்டு அக்கினிசுகோஷமும் செய்துகொண்டிருக்கையில் அவ்விடத்தில்வந்த சூதபுராணிகருக்கு உபசாரங்கள் செய்து உயர்ந்த ஆசனமுங்கொடுத்தார்கள். அவரும் அந்தஆசனத்திலிருந்தபின்பு அவரைக்குறித்து மிகவும் ஆதரவுடனே கேட்டார்கள்.

ஓ பரிசுத்த ஆத்மாவே! நீர் வியாசரிடத்திலிருந்து சகலமான புராணங்களையும், இதிகாசங்களையும், தருமசாஸ்திரங்களையும் படித்தீர். இப்படிக்கொத்த உம்மைஅடுத்த புண்ணியசாலிகளுக்குச் சகலதருமங்களையும் தெரியச்சொல்ல அறிவீரல்லவோ? வேதவித்துகளுக்குள் சிரேஷ்டரான வியாசமுனிவரும், சேதனு சேதனங்களிலு நிறைந்த பரமபுருஷனை அறிந்த மற்ற முனிவர்களும் ஜனங்களுக்கு நித்யகல்யாணமாகிய சூட்சுமதருமங்களையும் எவ்வளவு அறிவார்களோ அவ்வளவு தருமங்களையும் அவர்களுடைய அனுக்கிரகத்தினால் நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிற சூதரே! நீர் தீர்க்காயுள் பெற்றுப் பெரியோர்களிடத்தில் பக்தியுடன் பணிவிடைசெய்து கேட்டிருந்த தருமங்களை, அந்தப்பெரியோர்கள் மிகவும் இரகசியமாக விருந்தாலும் உமக்குச் சொல்லி யிருப்பார்களல்லவோ? ஆகையினால் அந்தச்சுபமாகிய சூட்சும தருமங்களை, நீர் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். ஓ சாதுஜனங்களுக்கெல்லா முதன்மையானவரே! இந்தக் கலியுகத்தில் பிறந்திருக்கிற ஜனங்கள் கொஞ்சமான ஆயுளுண்டாகியும், புண்ணியங்குறைந்தும், பாவமிகுதியாகியு மிருக்கையில் புத்தியீனர்களாகியும், ரோகபீடிதர்களாகியுமிருக்கிற, இவர்களுக்கு ஆகவேண்டிய தருமங்களும், அவைகளுடைய வைலட்சணியங்களும் அள

வில்லை. அவைகளை பலமுறை கேட்டாலல்லாமல் தெரிதல்கூடாது, ஆகையினால் இவற்றில் சாரமான தருமங்களை உம்முடைய புத்தியினால் திரட்டியெடுத்து, ஒருக்கால் கேள்விசெய்த மாத்திரத்தால் பிராணிகளுடைய மனதிலேயிருக்கிற ரஜோகுண தமோகுணங்களைக்கழித்து, விருத்தியான சத்துவ குணத்தை உண்டுபண்ணுகிற தருமங்களை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும், சூதரே! உமக்கு நித்தியகல்யாணமே யிருக்கின்றது, இஃதேனென்றால் ஷட்குண்ய பரிபூரணனான வாசுதேவன் சாத்துதனென்கிற ராஜரிஷியுடைய குலத்தில் வாசுதேவனுக்குத் தேவகிகருப்பத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனென்று, எந்தக்காரியம் செய்யவேண்டிச் ஜெனித்தாரோ அதை நீர் அறிவீரே, ஆகையால் அதைக்கேட்கவேண்டுமென்றிச்சித்திருக்கிற எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்.

எந்தத் தேவனுடைய அவதாரங்கள் ஜனங்களுக்குத் தீமைகளை விலக்கியிருக்கிற சம்பத்தை நிலைநிறுத்தி, அதிகமான செல்வத்தைக் கொடுக்கும், அதிக பயங்கரமான சமுசாரத்தை அடைந்தவர்களும் அவர்களையறியாமல் அவர்கள் நாவிலே பிறந்த எவனுடைய நாமம் அந்தச சமுசாரத்தை விலக்கும், எல்லாருக்கும் பயத்தை உண்டுபண்ணுகிற மிருத்தியுவானவ னெவனுக்குபயபந்து நடந்துகொள்ளுகிறானோ அவனுடைய பாதசம்பந்தத்தினால் பரமசாந்தி பிறந்த முனிவர்களும் புண்ணிய நதியாகிய கங்காசலமும் தங்களைப் பரிசித்தமாத்திரத்தில் அப்பொழுதே சுத்தம்செய்யக்கூடுமோ, அப்படிப்பட்டவனுடைய இவைகளை இனி விடாமல் அனுசரித்து யாங்கள் கடைத்தேறும்படி சொல்லவேண்டும். பாவநிவர்த்தியாகிற பரிசுத்தத்தைக் கோரினவர்களில் சகலதோஷத்தைப் பரிகரிக்கிற ஷட்குண பரிபூரணரான பரமாத்மாவுடைய லீலைகள் வெகுபுண்ய பலனானதால், அந்தத் தோத்திரத்தைக் கேட்கின்றதற்கு எவனுக்குத்தான் ருசிபிறவாது. அவனுடைய இச்சையினால் அவன் அம்சமான அவதாரங்களைச் செய்கின்ற அவனுடைய நடக்கைகள் இவ்வளவென்றும், இன்னபடியென்றும், அறியக்கூடாதென்று பிரகிருதி நீங்கின ஞானிகள் ஸ்தோத்திரம்பண்ணுகையால் அவைகளைக் கேட்டவர்களுக்குப் பலனுண்டென்கிறதில் சந்தேகமில்லையென்று, நிச்சயித்திருக்கிற எங்களுக்கு நீர் அந்தச சரித்திரங்களைச் சொல்லவேண்டும். பிற்பாடு தானினைத்தபடி முடிக்கிற சுதந்தரனாகிய தனக்குச் சுவாதீனமாகிய பிரகிருதியினால் தன்விளையாட்டை நடத்துகிற ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியான ஸ்ரீஹரி தருமங்களைநிலைநிறுத்துவதாகச்செய்த அவதார கதைகளைச் சொல்லவேண்டும். யாதொருகாரணத்தினால் வேதவித்தகனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பராக்கிரமங்களைக் கேள்விப்பட்டு அதனுடைய, இரசத்தையறிந்தவர்களுக்கு அடிக்கடி மதுரமாகியிருக்கிறதோ, அது காரணத்தினால் நாங்களும் கேள்வியாகியும் திருப்தியடையவில்லை. ஞானசத்தியாதிகளிலே பரிபூரணனான கேசவன் மனுஷியரூபமாகிற வஞ்சனையால் தன்னைமறைத்து மனுஷராலே செய்யப்படாத காரியங்களைச் செய்து பலராமனுடனே கூடினானல்லவோ? அதனால்நாங்கள் கலிபுருஷன் வந்தானென்று மிகவுந்தெரிந்து இந்த வைஷ்ணவமாகிய க்ஷேத்திரத்தில் வந்து வெகுகாலம் செய்யக்கூடிய சத்திர

யாகத்தைப் பண்ணும்படியான தீக்ஷிதத்து ஸ்ரீஹரியினுடைய கதைக ளைக் கேட்கிறதில் சாக்கிரதையா யிருக்கிறோம். புருஷருடைய சத்துவத்தை அரிக்கிற கலியாகிற கரையில்லாத சமுத்திரத்தைக் கடக்கவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிற எங்களுக்கு நீர் தெய்வ யத்தனத்தினால் மாலுமிபோலக் காண்பிக்கப்பட்டீர். ஆகையால் சர்வதருமங்களுக்கும் ஸ்வாமியாயும் வேதி யர்களுக்குத் தேவனாகியும் தரும கவசனாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தன் நிசரூபத்தை யடைந்தபின்பு தருமமானது எவனைச்சரணமடைந்தது என்று வணங்கி வினவினார்கள்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

சூதர் சவுனகாதி ருஷீச்வரர்களால் பண்ணப்பட்ட ஆறுவினாக்களுக்குள் நாலு வினாக்களுக்கு உத்தரஞ் சொன்னாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

இப்படிச் சவுனகர்முதலான முனிவர்களால் கேட்கப்பட்ட சூதபுரா ணிகர் மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே அவர்கள் கேட்டவைகளுக்கு விடை சொல்லுகிறார். இந்தப் பாகவதத்தைத் தொடங்குங்காலத்தில் இதனு டைய விளக்கமாகிய மகோபகாரத்தைச் செய்த சுகப்பிரமருஷிக்கு இரண்டு சுலோகத்தால் வந்தனஞ்செய்கிறார். அது எப்படியென்றால் உபநயனமில்லாத காலத்தில் தனக்குச் செய்யவேண்டியதான கருமமொன்று மில்லாமல் துற ந்துசெல்லுகிறவருடைய பிரிவைச் சகிக்கமாட்டாமல் வியாசமுனிவர் புத்திரா வென்று அழைத்தசமயத்தில் தாபரங்களெல்லாம் ஏனென்று பதிலுத்தரங் கொடுத்தனவோ சர்வபூதங்களுடைய இருதயங்களையும் அடைந்த அந்த மகாமுனியை நான் சாஷ்டாங்கமாக வந்தனஞ்செய்கிறேனென்றும், தனக்கு அந்தரியாமியான பரமாத்மாவினுடைய மகிமையை விளங்கச் சொல்லுகிறதா யும், சகலமான வேதாந்தங்களுடைய சாரமாகியும் தனக்கு ஒப்புமற்றொன்று மில்லாமலும் பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பிரகாசம்பண்ணுகிறதா கவு மிருக்கிற இரகசியமான இந்த ஸ்ரீபாகவதத்தைச் சமுசாரத்தில் முழுகி அந்தந்தத் தமசுமுதலான நரகங்களைக் கடக்கநினையாத ஜனங்களிடத்தில் தய வினால் எவர்வெளியிட்டாரோ; அந்தவியாசகுமாரரான சகலமுனிவர்களுக்கும் குருவைச் சரணமாக அடைகிறேனென்றும் வந்தனஞ்செய்து, பின்பு ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கும் நரோத்தமனான நரனுக்கும் சரஸ்வதிதேவிக்கும் வியாச ருக்கும் வணக்கஞ்செய்து சமுசாரத்தை விலக்குகிற ஸ்ரீமகாபாகவதத்தைச் சொல்லுகிறேனென்று, அவர்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார். ஓய் முனீந்திரர் களே! எந்த அவதாரத்தினுடைய கதையைக் கேட்டால் பரமாத்துமா கருணை செய்கிறானோ? அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய விளையாடல்களைக் கேட்டீர்களாகை யால், இப்போது நீங்கள்கேட்ட வினாக்கள் உலகங்களுக்கெல்லாம் சுபமாகை யால், அந்தக்கேள்வி எல்லாருக்கும் உயர்வானது. சிரேஷ்டமாகிய தருமத் தைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டீர்களல்லவோ? அந்தத் தருமமேதெ னில், பரமாத்மாவினுடைய அருளுக்குக் காரணமாகியும் பரிபூரணமாகியும்

பயனைக் கருதாமலுமிருக்கிற யோகக்காட்சியால் அறியத்தக்கவனென்கிற கேசவனாகிய குற்றமற்றவனுடைய பக்தியொன்றுமே பரமதருமமென்று சொல்லப்படும். பரமாத்துமாவினிடத்திற் செய்கிற பக்தி சீக்கிரமாக விஷயத்தில் வயிராக்கியத்தை யுண்டாக்கும். அந்த வயிராக்கியத்தால் பொருள்களில் ஆசை நீங்கும். இப்படி ஒருகாரணத்தையுங் கருதாதபக்தியால் பரமாத்துமாவின் கருணையுண்டாகும். இதைவிட மற்றத்தருமங்களெல்லாம் அங்கமுள்ளனவாகச் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் ஸ்ரீ ஹரிகதையில் பிரீதியைப் பிறப்பியாமற்போனால் சரீரவருத்தமாத்திரமல்லாமல் பலன் பெறமாட்டா.

அந்தப்பிரயாசஞ் செய்வதற்குப் பலனற்றனவாகவே யிருக்கும். உபநிஷத்துக்களின் அருத்தங்களுடைய கேள்வியும், ஸ்ரீ ஹரிகதையாகிற அமிர்தத்துக்குச் சரியாகவந்து நிற்கமாட்டாமல் வெகுதூரத்தில் விலகி நிற்கும். அதேனென்றால் ஸ்ரீ ஹரி கதாகேளவி செய்கிறபேருக்கு மனங் கரைந்து நேத்திரத்தில் ஆனந்தபாஷ்பம் பிறந்து சரீரமும் புளகிக்குமாப்போல் கடினமான வேதாந்த சிரவணஞ் செய்தபேருக்கில்லை. ஆகையால் சகலசீவாத்மாக்களுங் கடைத்தேறவேண்டித் தருமத்துக்கு மோக்ஷமும், அர்த்தத்துக்குத் தருமமும், காமமாகிற இச்சைக்குத் தத்துவக் கியானமும், பலனை நிச்சயித்த அநாதியான பகவானுடைய சங்கற்பத்தை யறியாமல், அர்த்தத்தைக்குறித்துத் தருமங்களையும், காமத்தைக்குறித்து அர்த்தங்களையும், இந்திரியசுகங்களைக்குறித்துக் காமத்தையும், நினைந்துக்கொண்டவர்கள் சுவர்க்க நரகமாகிற துக்கத்தையும் பிறவிச்சமுசாரத்தையும் ஒருக்காலத்திலும் தவிரமாட்டார்கள். ஆகையால் சகலகருமங்களையுந் தத்துவக்கியானத்தைக் குறித்தேசெய்யவேண்டும். தத்துவமாவது, கியானசொரூபமாகையினாலும், கியானமே குணமாகவுடைத்தா யிருக்கையினாலும், சேதனாசேதனங்களைச் சரீரமாக வுடைத்தா யிருக்கையினாலும், அந்தச் சிறந்த ரூபத்தாலே பிரம்மனென்றும், பரமாத்துமாவென்றும், பகவானென்றும், சொல்லப்படுகிற வஸ்துவென்றும், அதினுடைய உண்மையை யறிந்தவர்கள் நிச்சயித்துச் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியே ஆராய்ந்து விசுவாசித்து நிச்சயித்த முனீச்வரர்கள் கியானவயிராக்கியங்களுடனே தாங்கள் கேள்விப்பட்டபடி செய்கிறபக்தியால் கியானஸ்வரூபனான ஆத்துமா தன்னிடத்தில் கியானஸ்வரூபனாகியும், கியானகுணனாகியும், பரிபூரணனாகியு மிருக்கிற பரமாத்துமாவைத் தன்னுடைய தேகத்துக்குத் தான் ஆத்துமாவானதுபோலத் தனக்கு ஆத்துமாவாகிச் சாக்ஷாத்கரிக்கிறான். ஆகையால், ஓ பிராமணசிரேஷ்டர்களே! வர்ணாச்சிரமதருமங்களால் சாங்கோபாங்கமாக அனுஷ்டித்த தருமவிசேஷங்களை ஸ்ரீ ஹரிக்குப் பிரீதியாகவே செய்யவேண்டும். ஆகையால் மனதை மற்றவிடங்களிற் போகவொட்டாமல் ஷட்குணபரிபூரணனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில்நிறுத்தி அவன் ஸ்வபாவங்களையுங் கேட்டுக் கீர்த்தனஞ்செய்து, தியானயுக்தனாகி, ஒரு நிமிஷமாகிலும் இடைவிடாமல் சிந்திக்கவேண்டும். யாதொருகிருஷ்ணனுடைய தியானமாகிற கத்தியைக்கைக்கொண்டக் கியானிகள் கருமமாகிறபந்தத்தைச் சேதிக்கிறார்களோ? அந்தப் பகவானுடைய கதையில் பிரீதியை எவன்தான் செய்யான்? ஸ்ரீ வாசு

தேவனிடத்தில் அன்புபிறக்கவேண்டுமென்றால் அதற்குச் சாதனஞ்சொல்லு கிறோம். புண்ணியதீர்த்தங்களில் வெகுகாலம் ஸ்நாநாதிகள் செய்த புண் ணியத்தால் பரமபாகவதர்களுடைய கூட்டுறவு அடைந்து, அவர் அனுக்கிர கீத்தினால் இந்தக் கதையைக் கேட்க இச்சையுண்டாகும். பின்பு கதாசிர வணஞ்செய்ய, அந்தக் கதையில் சிரத்தைபிறந்து, பகவானிடத்தில் அதிக அன்புண்டாகும். இப்படி யன்புடனே தன்னுடைய கதையைக் கேட்கிற வர்கள் இருதயத்திலிருக்கிற புண்ணிய சிரவணகீர்த்தனனான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சாதுஜன பந்துவாகையால், அந்த இருதயத்திலுண்டான பாவங்களை யுதறி விடுவான். இப்படி இருதயத்திலுண்டான பாவங்கள் நீங்கினபின்பு, இடை விடாமல் பாகவதர்களுடைய சேவைபண்ணுகையில்,உயர்ந்த புகழுடையவனான பரமாத்மாவினிடத்தில் சலியாத பக்திபிறக்கும். அப்போது ரசோகுண தமோ குணங்களிடத்திற்பிறந்த காமக்குரோதாதிமுதலான அறுவகைக் குற்றங் களும் அரிஷ்டவர்க்கங்களும் இந்த மனதைப் பற்றமாட்டாவாகையால், இந்த மனது, தன்னுடைய சஞ்சலத்தைவிட்டுத் தத்துவ சம்பன்னமாகிய ஞானத் தால் சம்சயவிபரீதங்களைத்தவிர்ந்திருக்கும்.பகவானிடத்தில் இப்படித்தீவரமா னபக்திசெய்கையால், பிரசன்னமான மனதையுடைத்தான புண்ணியசாலிக்கு விஷயசங்கந் தவிர்ந்து, பகவானுடைய தத்துவமாகிற சாட்சாத்காரம் பிறக் கும். இப்படிச் சகல சேதனசேதனங்களுக்கும், ஸ்வாமியான பரமாத்மாவைத் தன்னிடத்தில் கண்டமாத்திரத்தால் கருமமாகிற முடிச்சு அவிழ்ந்து சம்சய விபரீதங்களுந் தவிர்ந்து, பூர்வசஞ்சிதமான கருமங்களெல்லாம் அதன் வாச னைகளுடனே தீரும். ஆகையால் ஞானிகள் ஷட்குண பரிபூரணனான வாசு தேவனிடத்தில் பரமசந்தோஷத்தினால் மனதினுடைய பிரசாதத்துக்குக் காரணமான பக்தியை யிடைவிடாமல் செய்வார்கள்.

இந்தப் பக்தியை ஸ்ரீஹரியிடத்தில் செய்தால் மோட்சமாகிற பலனைப் பெறுவார்களென்றும், மற்றொருவரிடத்தில் செய்தால் அப்பலனைப் பெற மாட்டார்களென்றும் மேற்சொல்லுகிறார். அதெப்படியென்றால் பிரகிருதி யென்றும், புருஷனென்றும், பரமபுருஷனென்றும், மூன்றுவகையான தத்து வங்களில், பரமபுருஷன் பிரகிருதியுடைய மூன்றுவகையான ஞானகுணங் களிற் கலந்து மூன்றுவகையான பேரினால் விளங்கினவனாகி, மூன்று சரீரங் களைத்தரித்தான். அவைகளில் சத்துவத்திற் கலந்து விளங்கின பரமபுரு ஷன் ஹரியென்றும், ரசோகுணத்தில் விளங்கின பரமபுருஷன் அயனென் றும், தமோகுணத்திற் கலந்து விளங்கின பரமபுருஷன் அரனென்றும், இப்படி மூன்றுவகையாய் உருவையெடுத்து, அயனாகிற வுருவாலே இந்த வுலகங்களைச் சிருஷ்டித்தும், ஹரியென்னும் ரூபத்தாலே ரக்ஷித்தும், அர னென்னும் உருவத்தாலே சங்கரித்தும், தன்னுடைய லீலைகளை நடப்பிக்கிற பரமபுருஷனுடைய ரூபங்களிலே சத்துவமூர்த்தியான ஸ்ரீஹரியிடத்திலிரு ந்து (சதுர்வித புருஷார்த்தங்களும்) நாலுவகைத்தருமங்களும் ஜனங்களுக்கு லபிக்கும். அதென்னவென்றால் வேதமயமான அக்கினியானவன், அரணி யான கட்டையில் நிறைந்து மறைந்திருக்கிறான். அந்த அரணியை கடை

யுங்காலத்தில் புகைந்துகொண்டிருக்கிறான். இப்படி மூன்றுவகையான உருவையெடுத்த அக்கினிக்கு அந்த அரணியைக்காட்டிலும் புகைகிற கட்டை பெரியது என்றும், அதிலும் ஜொலிக்கிற தணல்பெரியதென்றும், எவ்வாறு உலகத்திலனைவரும் ஒப்பும்படியா யிருக்கிறதோ? அப்படித் தாமத சரீரகனை அரனைக்காட்டிலும் ராசத சரீரகனை அயனும் அவனைக்காட்டிலும் சத்வ சரீரகனை ஹரியொருவனே மேன்மேலும் அதிகமாகையால், சத்வமயமான கியானமே பிரம்மமென்றும் சொல்லப்படும். இப்படிச் சுத்தமாகிய சத்துவத்தில் பிரவேசித்த ஸ்ரீ ஹரியை, இந்திரியங்களால் அறியக்கூடாமலிருந்தாலும், ஷட்குணபரிபூரணனாகவே நிச்சயித்து முனிவர்கள் முன் உபாசித்தார்கள். இப்பாலந்த ரிஷிகளைப்போல மற்றரிஷிகளும் இந்த ஹரியிடத்திலேதானே பக்திபண்ணுகிறார்கள்.

மோட்சத்தை இச்சித்தவர்களெல்லாரும், மனக்குற்றமில்லாதவர்களானாலும் அதிகோரமான தேகத்தையுடைத்தாகிய பிரமாதிகளான பூதபதிகளைக் கழித்து, நாராயணனுடைய அம்சங்களான அவதாரங்களையே யுபாசிப்பார்கள். ராசதமும் - தாமதமும் - கலந்த ரசோதமோ சரீரத்தையெடுத்த பிராணிகள் தங்களுக்குச் சமானமான சீலத்தையுடைத்தாகிய பிதுர்ப்பதியான ஆதித்தியாதிகளையும், பூதபதியான ருத்திராதிகளையும், பிரஜாபதியான பிரம்மாதிகளையும், சம்பத்தைக் குறித்தும், ஆதிபத்தியத்தைக்குறித்தும், சந்தானங்களைக்குறித்தும், உபாசிப்பார்கள். ஆகையால் சகலவேதங்களும் வாசுதேவனிடத்தில் கருத்தையுடைத்தானவைகள். சகல யக்கியங்களும் வாசுதேவனாகிற தேவனிடத்திலேதானே விளங்கும். வர்ணாச்சிரமதருமங்களெல்லாம் வாசுதேவனைத்தானே குறித்துச் செய்யத்தக்கவைகள். கியானமெல்லாம், வாசுதேவனிடத்திலேதானே சம்பாதிக்கத்தக்கவை. சகலமான தபசுகளுக்கும் பலமாகிறவன் வாசுதேவன். சகலதருமங்களும் வாசுதேவப்பிரீதியாகவே செய்யவேண்டும். இவற்றின் பலனைக்கொடுக்கிறவனும் வாசுதேவனே. ஆதிகாலத்திலே ஷட்குண பரிபூரணனை வாசுதேவன் ஒருவனே தனக்குச சுவாதீனமான பிரகிருதியினால் இந்த வுலகங்களைச் சிருஷ்டித்தான். திரிகுணமயமான இந்தப் பிரகிருதியைச் சரீரமாக அபிமானித்திருக்குங்காலத்திலும், இந்தப் பிரகிருதி சூட்சுமமா யிருக்குங்காலத்திலும் தான் காரணமாகவும், இது ஸ்தூலமா யிருக்குங்காலத்தில் தானே காரியமாகவும் இருந்தாலும், இந்தப் பிரகிருதி குணங்கள் தன்னிடத்தில் பொருந்தாமல் விளங்குகிறான். அந்தப் பிரகிருதியினால் செய்யப்பட்ட இந்தக் குணங்களில் தான் புகுந்திருக்கையால் அந்தப் பிரகிருதியினுடைய குணங்களை உடைத்தானவன்போல் விளங்குவான். அக்கினி ஒருவனாகவிருந்தாலும் தனக்கு ஆச்ரயமான மரங்களில் வெவ்வேறாகத் தோன்றுகிறாப்போல் சகலசேதனசேதனங்களிலும் நிறைந்திருக்கிற பரமபுருஷன் வெவ்வேறாகத் தோன்றுவான். ஆகையால் இந்தப் பகவான் திரிகுணமயங்களான தன்மாத்திரைகளும் பூதங்களும் இந்திரியங்களுமாகிய இவற்றால் கற்பிக்கப்பட்ட காரியங்களிலும் தன் சங்கற்பத்தினாலே நிறைந்து அதனுடைய குணங்களை அனுபவிக்கிறான்.

உலகசிருஷ்டிக்கெல்லாம் கர்த்தாவான இவன் சத்வகுணத்தைச் சரீரமாக நினைத்து லீலாவதாரங்களில் திருவுளம்பற்றித் தேவமனுஷியாதி ரூபங்களைத் தரித்து இந்த உலகங்களை ரக்ஷிக்கிறான்.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

மஹாபுருஷனுடைய அவதார கதையின் வினாக்களுக்கு அந்தந்தச் சரித்திரங்களினால் பகவத் அவதாரங்களைச் சுருக்கமாக எடுத்துச்சொல்லுகையால் சூதராலே உத்தரம் சொல்லப்பட்டது.

இப்படி ஷட்குண பரிபூரணனான பரமாத்மா, ஆதிகாலத்தில் உலகங்களைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று இச்சையினால், அகங்காரம் ஒன்றும், பூதங்களைந்தும், சூட்சுமபூதங்களைந்தும், இந்திரியங்களைந்தும், ஆகப் பதினாறு கலைகளுடனே கூடிய மகத்துவமாகிய சரீரத்தைச் சங்கற்பித்துப், புருஷாகாரமாகிய உருவை யெடுத்தான். அந்தரூபம் எப்படிப்பட்டதென்றால், பரிபூரணமான சலத்துக்குள்ளே யோகநித்திரைசெய்கிற காரணத்தாலே, யோகத்தைச் செய்கிற அந்த மூர்த்திவிசிஷ்டமான ஸ்வாமியினுடைய நாபியாகிற மடுவிலுண்டான கமலத்திற்பிறந்த சதுர்முகனானவன், மற்றப் பிரஜாபதிகளுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டனாகவிளங்கிப் பரமாத்மாவினுடைய சரீர அவயவங்களாகிற எந்தஸ்தான விசேஷத்தால் பதினான்கு லோகங்களையுடைய விஸ்தாரத்தைக் கற்பித்தானோ? அந்தரூபம் சத்வமதிகமாகி அதிகபலமானது. இந்தரூபத்தைப் பிரம்மாவானவன், அநேகங்கிரீடங்களுடனேயும், சிரசுகளுடனேயும், கண்களுடனேயும், காதுகளுடனேயும், குண்டலங்களுடனேயும், மூக்குகளுடனேயும், புஜங்களுடனேயும், தொடைகளுடனேயும், பாதங்களுடனேயும், பீதாம்பரங்களுடனேயும் கூடிவிளங்கி, ஆச்சரியகரமாகக் கண்டான். ஸ்வாமியினுடைய அவதாரங்களில் இது முதலாவது அவதாரம். இந்த அவதாரத்திலிருந்து மற்ற அவதாரங்களெல்லாம் உண்டாயின. இந்த அவதாரத்தினுடைய பரமாணுவால் தேவதைகளும் மானிட மிருக பக்ஷி செந்துக்களெல்லாம் கற்பிக்கப்பட்டன. இந்த விராட்புருஷன், ஆதிகாலமான கவுமார சருக்கத்தில் தானே பிரமசரியத்தைத் தரித்துத் துஷ்கரமான தபசைச்செய்தான். இப்பால் இரண்டாவது அவதாரத்தில் அந்தப்பகவான் இந்தவுலகங்களுடைய க்ஷேமத்தைக்குறித்துப் பாதாளத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை உத்தரிக்கவேண்டி யக்கியஸ்வரூபமான வராகரூபத்தைத் தரித்தார். அப்பால் மூன்றாவது அவதாரத்தில் ரிஷிசருக்கத்தில் நாரதரூபமான அவதாரத்தையெடுத்துப், பலத்தை யிச்சியாத கருமானுஷ்டானமே முக்கியமென்று கருமஞ்செய்தவனை அந்தக் கருமபலன் தொடாதென்பதையும் வெளியிடவேண்டிச் சாத்வசங்கீதையான பாஞ்சராத்திர சாஸ்திரத்தை அருளிச்செய்தார்.

நாலாவது, தருமகலாசருக்கத்தில் நரநாராயணர்களென்கிற ரிஷிரூபங்களைத் தரித்துச் சகல இந்திரிய நிக்கிரகங்களைச் செய்து மற்றொருவராலே செய்யக்கூடாத தபசைச் செய்தார். ஐந்தாவது அவதாரத்தில் கபிலாவதாரத்

தைத் தரித்து, யோகசித்தி சிரேஷ்டனாகி வெகுகாலமாயிருக்கிற சாங்கிய சாஸ்திரத்தைத் தமக்கு மாதாவான தேவகிக்கு உபதேசித்துத் தத்துவசமூகங்களை நிச்சயஞ்செய்தார். ஆறாவது அவதாரத்தில் அனுசூயாதேவியால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு அத்திரிமகாரிஷிக்குப் புத்திரனாக ஜனித்துத் தத்தாத்திரேயனென்று பெயரையுடைத்தாகி, அன்றகனுக்கும் பிரகலாதர் முதலானவர்களுக்கும் தத்வ உபதேசஞ்செய்தார். ஏழாவது சருக்கத்தில் ருசிப்பிரஜாபதிக்கு ஆகுறுதி தேவியிடத்தில் அவதாரஞ்செய்து, ஸ்ரீயக்கியமூர்த்தியென்று திருநாமந்தரித்து, சுயாமாதிகளான தேவகணங்களோடேகூடிச் சுவாயம்பு மன்வந்தரத்தை ரட்சித்தார். எட்டாவது சருக்கத்தில் நாப்பிரஜாபதிக்கு மேருதேவியிடத்தில் அவதரித்து, உருக்கிரமனென்கிற திவ்யநாமத்தாலே பிரகாசித்துச் சகலமான ஆச்சிரமங்களும வந்தனஞ்செய்யும்படியான கியானிகளுடைய மார்க்கத்தைப பிரகாசஞ்செய்தார். வாரீர் சவுனகாதிரிஷிகளே! ஒன்பதாவது சருக்கத்தில் முனிவர்களாலே பிரார்த்திக்கப்பட்டுப் பிருது சக்கிரவர்த்தியென்கிற பெயரால் விளங்கி, ஒன்பதாம் அவதாரத்தை யெடுத்துப் பசுவேஷத்தை யெடுத்திருந்த இந்தப பூமியைக்கறந்து, அதிமாத்திரமான கீர்த்தியைப பிரகாசஞ்செய்தார். பத்தாவது அவதாரத்தில் சாக்ஷூஷமன்வந்தரத்திலே முழுதும கடல்பயமான சலத்தில் மச்சியரூபத்தைத் தரித்து ஓடத்தைக் கற்பித்து வைவசவதமனுவைப பாலனஞ்செய்து பூமியை உத்தரித்தார்.

பதினொன்றாவது சருக்கத்தில் தேவதைகளும அசுரர்களும் மந்தரகிரியை மத்தாகநாட்டிப பாற்கடலில் அமுதங்கடைகிற சமயத்தில் பாதாளத்திலமிழ்ந்து அழுந்தின மந்தரத்தைக் கூர்மரூபமெடுத்து முதுகிலே தரித்தார். பன்னிரண்டாவது அவதாரத்தில் தன்வந்திரியாய் அவுஷதங்களாலே ரட்சித்தார். பதின்மூன்றாவது அவதாரத்தில் மோகினி ரூபந்தரித்து அசுரர்களை மோகிப்பித்து தேவர்களுக்கு அமுதபானஞ் செய்வித்தார். பதினாலாவது, நரசிங்கஅவதாரத்தில் அதிபலாட்டியனான இரணியகசிபுவை வச்சிர சமானமான நகங்களினாலே கோரைபிளந்தாபபோல் அவன் மார்பைப் பிளந்தார். பதினைந்தாவது, வாமனாவதாரத்தைச்செய்து மாபலியினுடைய யக்கியபூமியில்வந்து மூன்றடி நிலத்தையாசித்துப பதினான்கு லோகங்களையும் ஈரடியாயளந்து மற்றோரடியால் அவனையுங் கைக்கொண்டு, தேவர்களுக்குச் சகாயஞ்செய்தார். பதினாறாவது பரசுராம அவதாரத்தில் பிராமண துரோகிகளான ராஜாக்களைப்பார்த்துக் கோபஞ்செய்து இருபதொருதரம் க்ஷத்திரியர்களைச் சங்கரித்து பூமியில் அவர்களைக் கருவறுத்தார்.

பதினேழாவது, சத்தியவதியிடத்தில் பராசரமுனீச்வரருக்கு ஜனித்துத் தம்முடைய நடக்கையால் வியாசரென்று திருநாமந்தரித்து, வேதமாகிற மகாவிருக்ஷத்தினுடைய சாகைகளைக்கண்டு, அவற்றின் சிக்கைப் பற்றறப் பரிகரித்தார். பதினெட்டாவது அவதாரத்தில் தசரதமகாராசாவுக்கு ஸ்ரீராம நாமத்தாலே புத்திரனாக ஜனித்துத் தேவதைகளுடைய காரியசித்தி நிமித்தமாகச் சமுத்திர நிக்கிரகஞ்செய்து, சேதுபந்தனம்பண்ணி, வெகு பராக்கிர

மங்களைக் காண்பித்தார். பத்தொன்பதாவது அவதாரத்தில், விருஷ்ணி வம்சத்திலே ஜனித்து, ராமகிருஷ்ணர்களென்கிற திருநாமங்களைத்தரித்து, பூமி பாரத்தைத் தீர்த்தார். இருபதாவது அவதாரத்தில் கலிவந்தபின்பு தேவத்துரோகிகளான அசுரப்பிரகிருதிகளுக்கு மோகஞ்செய்விக்கவேண்டிக், கீகட தேசத்தில் சினனுக்குப் புத்தனென்னும் புத்திரனாக ஜனித்து, வேதவிருத்த மார்க்கங்களை வெளியிட்டார். இப்பால் சகலலோக ஸ்வாமியான இவர் யுக சந்தியிலே ராஜவர்க்கங்கள், சுவதருமங்களைவிட்டுத் திருடரைப்போல் ஜனங்களை அடித்துப் பறிக்குங்காலத்தில் விஷ்ணுயெச்சென்கிற பிராமணனுக்குக் கற்கியென்னுந் திருநாமந்தரித்துப் புத்திரனாக ஜனிக்கப்போகிறார்.

ஓ பிராமணசிரேஷ்டர்களே! பெரிதான நதியாதிகளிலேயிருந்து உபகாரார்த்தமாகப் பிறந்த கால்வாய்களைப்போல, உலகவுபகாரமாகச் சத்வசம்பூரணனான ஸ்ரீஹரியினுடைய அவதாரங்களை யெண்ணில்முடியா. அந்த அவதாரங்கள் எவைகளென்றால் ரிஷிகளும், மனுக்களும், தேவதைகளும், மற்றுமுள்ள மிகவுந் தேஜஸையுடைத்தான மனுகுமாரர்களும், பிரஜாபதிகளும். இவர்களெல்லாம் பகவத் அம்சங்களல்லாமல் வேறல்ல; எந்தக் காலங்களில் இந்திர சத்துருக்களான அசுரர்களும், ராக்ஷதர்களும், மற்றுமுள்ள துஷ்டர்களும் லோகங்களைப் பீடிப்பார்களோ அக்காலத்தில் இந்தவுலகங்களுக்குச் சுகங்களை உண்டுபண்ணவேண்டி, அவர்களிடத்தில் பகவதம்சம் அனுப்பிரவேசமா யிருக்கும். ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியோ வென்றால்? பரிபூரணனான பரமாத்மஸ்வரூபர். இந்த ஷட்குண பரிபூரணனான பரமபுருஷனுடைய அவதார ரகசியத்தை யாதொருமனுஷன் உபய சந்தியாகாலங்களிலேயும் பரிசுத்தனாகிப் பக்தியுடனே ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறானோ அவன் சமஸ்தமான துக்கசமுசாரத்தையும் நீங்குவான். கருமாதீனமான சரீரங்களில்லாமல் ஞானஸ்வரூபனான பரமாத்மாவுக்கு முன்சொன்ன ஸ்வரூபங்கள் பிரகிருதிகுணங்களால் கற்பிதமான மகதத்வாதிகளினாலே தன்னிடத்தில் தன் இச்சையினால் உண்டாக்கிக்கொண்ட ரூபங்கள். சுத்தமான ஆகாசத்திலே மேகங்கள் ஒட்டாமலிருந்தாற்போலவும், வாயுவிலே பூபராகம் ஒட்டாம லிருக்கிறதுபோலவும், கியானசிரியனான பரமாத்மாவிலே ஒட்டாமல் சம்பந்தித்திருக்கிற இந்த ரூபங்களை, புத்தியீனர்கள் சேதனங்களுக்குக் கருமத்தினாலே வந்த சரீரம்போல் கருமாதீனமான சரீரமென்று நினைப்பார்கள். இந்த விராட்புருஷ ரூபத்தைக் காட்டிலும் உத்கிருஷ்டமாகியும் வேறாகியுமிருக்கிற ரூபம் ஒன்றுண்டு. அதன் ஸ்வரூபம் என்னவென்றால், ஏற்றக்குறைவில்லாததான சத்வாதிகுணங்களாலே விருத்தியடையாமலும் ஒருவராலேயுங் காணப்படாமலும் கேட்கப்படாமலு மிருக்கிற ஸ்வரூபத்தையுடைத்தா யிருக்கையால், வெளிப்படாமல் இருப்பது என்று சொல்லப்படும். அந்த ரூபத்தைத் தரித்த பரமாத்மாவினிடத்தில் பிரமப்பிரளயகாலத்திலே சகல ஜீவசமூகங்களும் சூட்சுமமென்று சொல்லப்படுகிற அச்சரீரங்களுடனேகூடி மறைந்திருந்து. பின்பு மற்றொரு பிரம்மகற்பத்திலே வேறாக வருகையால் சகல ஜீவர்களும் பிறப்பார்களென்று சொல்

வார்கள். இந்த வஸ்துவினிடத்தில் பிரகிருதி கற்பிதமான இந்த இரண்டு ரூபங்களும் கர்மாதீனமாக வந்தனவல்ல. அவனிச்சையால் ஒப்பவந்தவை யென்று தன்னுடைய புத்தியினாலே நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொள்ளுகிற ஞானமே பிரம்மஞ்ஞானமென்று சொல்லப்படும். இந்த ஞானம், மோக சனகமான இந்த மாயை தவிர்ந்தாலே யல்லாமல் சம்சய திரிபுகளைத் தவிரமாட்டாது. அப்படித் தெளிந்த ஞானமுடையவனே சம்பூரணனென்று சொல்லுவார்கள். அந்தப்புருஷன் ஜீவனுக்கு முக்தி திசையில் காணும் படியான குணாஷ்டகங்களை உடைத்தான தன்னிடத்திலே நிறைந்த ஆத்மா வான ஷட்குணபரிபூரணனை அனுபவித்துச் சிலாக்கியனாவன். கருமாதீன மான செயலுங், கருமாதீனமான ஜன்மமுந் தவிர்ந்த எல்லாவுயிர்களிலும் நிறைந்தவனாகிய பரமாத்மாவினுடைய அவதாரங்களும், லீலைகளும், அவனிச் சையினாலே யுண்டானவேயல்லாமல் கருமத்தினாலே வந்தனவல்லவென்று, வேதங்களிலே இரகசியமாக விருந்ததைத் தத்வஞ்ஞானிகள் சொல்லுகிறார் கள். இப்படி ஞானஸ்வரூபனும் ஞானகுணகனுமாகித் தன்னிச்சையி னாலே சேதனாசேதனங்களைச் சரீரமாகத் தனக்குச் சங்கற்பித்து, அவ்வியக்த சரீரகனும் மகத்துவசரீரகனுமாகிய பரமபுருஷன், தான் நினைத்தபடி முடிக்கும் வல்லமையை உடைத்தானவனாகையால்; இந்தவுலகங்களைச் சிருஷ் டித்தும், பாலனஞ்செய்தும், சிலந்திப்பூச்சிபோலத் தானே விழுங்குகிறான். இந்த வுலகங்களை இரக்ஷிக்குங்காலத்திலும், சகலபூதங்களிலும், தான் உட்கல ந்து, அவற்றின் குணங்கள் தன்னையண்டாமல் தானே சுதந்தரனாக இருந்து, ஜீவராசிகள் அஷ்டவர்க்கங்களை அனுபவிக்குங் காலத்திலும், அதன் கந்தத் தைத் தான் ஆக்கிராணஞ் செய்கிறதேயல்லாமல் போசிக்கவில்லை. இப்படி ஷட்குண பரிபூரணனான பரமாத்மாவினுடைய மகிமைகளைப் பிறந்திருக்கிற ஜீவாத்துமாக்களெல்லாம் கருமத்தினால் குறைந்தும், வேறுபாடாயிருக்கிற ஞானத்தை உடைத்தானவராகையால் தெளிவாக அறியமாட்டார்கள். வேஷ தாரியானவன் பலவேஷந்தரித்தாற்போலவே, தானும் தன் சங்கற்பத்தால் வெகுவித ரூபங்களையும் நாமங்களையுந் தரித்திருக்கிற இவனை நிசமாக அறிந் தேனென்றும், ஸ்துதி செய்தேனென்றும், நினைத்தவன் அறிந்தவனல்ல. யாதொருபுருஷன் கபடமில்லாமலும் இடைவிடாமலிருக்கிற நினைவினாலே அளவிடப்படாத மகிமையை உடைத்தாகியும், இந்த வுலகங்களுடைய சிரு ஷ்டி முதலானதுகளையுஞ்செய்கிற சக்கிரபாணியின் பாதபத்மகந்தத்தை அனு பவிக்கிறானோ அவனே அவனுடைய மகிமையையறிவான். ஓ தன்னியரான சவுனகாதிரிஷிகளே! மஹானுபாவர்களான நீங்கள் சகலலோகநாதனை இந்த வாசுதேவனிடத்தில் சர்வசரீரகனாக நினைத்து எப்படி ஆத்மபாவத்தை நினைக்கிறீர்களோ, அதனால் இந்தவுக்கிரமான சமுசார சக்கிரம் எந்த வஸ்து வினிடத்திலில்லையோ அந்தவஸ்துவைச் சேருவீர்கள், சந்தேகமில்லை. வியாச பகவான் வேதசமானமான இந்தப் பாகவதபுராணத்தை உத்தமமாகிய கீர்த் தியையுடைத்தான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய லீலாவர்ணனமாகவே செய்தார். சகல லோகங்களுடைய சிறப்பைக்குறித்துச் செய்யப்படும் க்ஷேமங்களுக்கு இருப்

பிடமாகியிருக்கிற மகத்தான இந்தப் புண்ணியசரித்திரத்தைச் சாந்திநிதியான தன்புத்திரனுக்கு உபதேசித்தார். அவரும் சகலவேதங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் எடுக்கப்பட்ட சாரமாகிய இந்தப்புராணத்தை உத்தமனாகிய பரிக்ஷித்துமகாராஜாவுக்குச் சொன்னார். கங்கையில் பிராயோபவேசஞ் செய்திருந்த பரிக்ஷித்துமகாராஜாவுக்குச் சுகமுனி இந்தப் பாகவத வுபதேசஞ்செய்யுங்காலத்தில், பிரமரிஷிகள் அனைவருங் கேள்விப்பட்டிருந்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தருமங்களுடனேயும் கியானங்களுடனேயும் கூடவே பரமபதஞ் சேர்ந்தபின்பு, இந்தக் கலியுகத்தில் தருமக்கியானங்களாகிற கண்கள் இழந்த பிராணிகளுக்கு உண்மையான பொருளை விளக்கவேண்டி இந்தப் புராணமானது ஆதித்யவுதயம்போலே உண்டாயிற்று. வாரீர் பிராமணர்களே! அந்தக்கங்கையிலே பரிக்ஷித்துமகாராஜாவுக்கு உபதேசம்பண்ணுகிற பிரம்மதேஜோநிதியான சுகமுனிவர், என்னை யனுக்கிரகித்து அருகே வைத்துக்கொண்டு உபதேசித்தார். அவரிடத்தில் நானும் அதிகரித்தேன். அப்படி அதிகரித்த நான் தெரிந்துகொண்டபடி என்புத்தி அனுசாரம் உங்களுக்கு அறியப்பண்ணுகிறேன் அன்புடன் கேளுங்கள்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

இதில் பகவானருளிய சாஸ்திரத்தினுடைய ஆரம்பத்துக்குக் காரணமாவதையும், தபசினாலேயும், இதிகாசபுராண யுக்திகளினாலேயும், வியாசருக்குச் சந்தோஷமில்லாமையையும் வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

தபோநிதியான சூதபுராணிகரைப் பார்த்துத் தீர்க்க சத்திரயாகத்தில் தீக்ஷிதர்களான முனீசவரர்களில் பெரியவராகியிருக்கிற இருக்குவேத பாரங்கதரான சவுனகரென்கிற குலபதி மிகவுந்துதிசெய்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். ஓ மஹானுபாவராகிய சூதரே! தத்வங்களை யுரைக்கிறவர்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டரே! புண்ணியமான இந்தப் பாகவத கதையை மகானுபாவரான சுகமுனீச்வரர் எப்படிச் சொன்னாரோ அப்படியே நீரும் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். எந்த யுகத்திலே யிந்த பாகவதம் பூலோகத்திலே வந்தது? எந்தக்காரணத்தினாலே எந்த ஸ்தானத்திலே எவராலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்டு வியாசமுனீச்வரர் இந்தச் சத்கிரியையைச் செய்தார்? அவருக்குக் குமாரரான சுகமுனீச்வரர் யோகீச்வரர்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டராகிச் சகலவஸ்துக்களிலும் நிறைந்த பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை யேகரூபமாக நினைத்துத் தம்மிடத்தில் பிரகாசிக்கிற பரமாத்மாவினிடத்தில் வைத்த மனதைச் சலிக்கவொட்டாமல் நிறுத்தி, பிறருக்குத்தெரியாமல் மூடவேஷத்தால், நின்றவிடத்திலே நில்லாமல் சஞ்சரிக்கிறவர், நகரவாசிகளான ஜனங்களாலே எப்படிக்காணப்பட்டார்? குருசாங்கல தேசங்களிலே ஏன் வந்தார்? உன்மத்தனைப்போலவும் ஊமையைப்போலவும் சஞ்சரிக்கிறவர் அஸ்தினபுரத்திலேன்வந்தார்? ஒரு கால விசேஷத்தில் சுகமுனிவரைப் பின்தொடர்ந்து ரிஷியோக்யமான வஸ்திரந் தரித்துவருகிற வியாசரைக்கண்டு வஸ்திரங்களில்லாமல் ஜலக்ரீடை செய்து

கொண்டிருந்த தேவகன்னியர்கள் சீக்கிரமாக வெட்கத்தால் வஸ்திரந்தரித்த ஆச்சரியத்தைக்கண்டு அந்தத் தேவஸ்திரீகளை வியாசமுனீச்வரர் பார்த்து, ஓ கன்னிகையர்களே! என்மகன் யௌவனமுள்ள புருஷன், அவன் வஸ்திரமில்லாமல் வருகையில் நீங்களும் வஸ்திரமில்லாமல் கேளிவிலாசமாக விருந்தீர்களே, வஸ்திரந்தரித்தும் விர்த்தனுமாகிய என்னைக்கண்டு ஏன் வஸ்திரந்தரித்தீர்களென்று கேட்க, அந்தக் கன்னிகைகள் வியாசரே உமக்கு ஸ்திரீயென்றும் புருஷரென்றும் இரண்டு விபாகமுண்டு. உம்முடைய மகனுக்குப் பரிபூரணமான பிரம்மஸ்வரூப விவேகமொன்றேயல்லாமல் வேறில்லையென்று சொன்னார்களல்லவோ? அப்படிபட்ட பரம முனீந்திரருடனே பாண்டுகுலத்தில் பிறந்த பரிக்ஷித்தென்று பெயரையுடைத்தான ராஜரிஷி அந்த முனீந்திரரைக் கேட்கவும், அவருக்கு அந்த முனீந்திரர் தெளியவுரைக்கவுமான சம்வாதம் எப்படி உண்டாயிற்று? அந்தச் சம்வாதத்திலல்லவோ இந்தச் சாத்வஜனன ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கதைகள் நடந்தன; அந்தச் சுகமுனீந்திரர், கிருகஸ்தாச்சிரமத்திலிருக்கிற ஜனங்கள் அந்த ஆச்சிரமத்தைப் பரிசுத்தஞ் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தால், அவர்களிடத்தில் தயவினாலே ஒருபசு பால் கறக்குங்காலம் அவ்விடத்திலிருந்து அவர்களாலே வந்தனஞ்செய்யப்படுவார். அப்படிப்பட்ட சுகமுனிவர் வெகுகாலம் அவ்விடத்தில் எப்படியிருந்தார்?

ஓ சூதரே! அபிமன்யு குமாரனை பரிக்ஷித்து மகாராஜாவைப் பாகவதோத்தமனென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவனுடைய ஜனனமும், கருமங்களும், ஆச்சரியமானவை. அவைகளையும் எங்களுக்கு நீர் சொல்லவேண்டும். அந்தப் பரிக்ஷித்துச சக்கிரவர்த்தி பாண்டுகுமாரர்களுடைய பெருமையை விருத்திசெய்து, இந்தப் பூமண்டலமெல்லாம் நிறைத்தவன். அவன் எந்தக்காரணத்தினால் ராஜசம்பத்தை வெண்ணாமல் கங்கையிலே பிராயோபவேசஞ் செய்தான்? சகலசத்துருவர்க்கங்களும் தங்களுடைய க்ஷேமத்தைக் கோரி தங்கள்சம்பத்துகளைச் சமர்பபித்து எவன் பாதபீடத்தைவணங்கினார்களோ அந்தத்தீரன், தான் யௌவனனாயும், தனக்கு அதிக சிலாக்யமான சம்பத்தையடைந்தும், பிராணனை விடவேண்டுமென்று எப்படிநினைத்தான்? இது ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. வேதார்ச்சிதனான பரமாத்மாவினிடத்திலே பற்றின சித்தவிருத்தியுண்டான சாதுஜனங்கள் சகல சீவர்களும் அசுபங்களை நீக்கிச் சுபங்களைக் கற்பித்துப் பின்னும் அவர்கள உத்தமகதி யடையும்படி இதத்தைச் செய்யவேண்டிக், தாங்கள் சீவிக்கிறதேயல்லாமல் தங்கள் பிரயோசனத்தைக் கோருகிறதில்லை. ஆகையால் காமக் குரோதாதிகளுக்கு வசமாகாமலிருக்கிற தன் சரீரத்தை வெறுத்துப் பரிக்ஷித்து மகாராஜா ஏன் சரீரத்தை விடநினைத்தான்? வேதார்த்தத்தை வெளியிட்ட ஸ்வரூபமில்லாத புராணங்களும், தருமசாஸ்திரங்களும், இதிகாசங்களுமாகிற வாக்குகளுக்கு விஷயமான தருமதத்வங்களிலே தேவரீர் சிரேஷ்டராகையால் நாங்கள் கேட்ட இந்தச் சூக்ஷ்மமான அர்த்தங்களை எங்களுக்குச் சம்பூரணமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று சொன்ன சவுனகாதிரிஷிகளைப் பார்த்துச் சூதபுராணிகர் சொல்லுகிறார்.

கேளுங்கள் சவுனகாதிரிஷிகளே! மூன்றும்யுகமாகிய துவாபரயுகத்திலே ஸ்ரீபராசரமுனீந்திரருக்கு வாசவிதேவியிடத்திலே ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அம்சமாகிய ஸ்ரீவியாசமுனீந்திரர் ஒருகாலத்திலே சரஸ்வதி நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து சரியைமுதலானவற்றை முடித்துக்கொண்டு பரிசுத்தராகி, ஜனமில்லாதவிடத்தில் தாம் ஒருவராயிருந்துகொண்டு, சூரியவுதயமானபின்பு தருமாதருமங்கள் அறிந்தவராகையால், அறியக்கூடாமலிருக்கிற சூரியவேகத்தையுடைத்தான காலத்தினாலே உண்டாகிய யுகதருமங்களுடைய சங்கற்பத்தை அந்தந்த யுகத்தில்கண்டு, அந்தந்த யுகதருமங்களுடைய யுகப்பிரமாணத்திலே பூமியில் பிறந்த சேதனுசேதனங்களுடைய சாமர்த்தியக் குறைவுபாட்டையும், அந்தச் ஜனங்களுக்குச் சிரத்தையில்லாமையும் ஈனபலமாயிருக்கையும், துற்புத்திகளேயும், அல்பாயுள்களேயும், அவர்களுக்குண்டான ரோகபீடைகளேயும், திவ்ய கியானத்தினலே கண்டு, சகல வர்ணங்களுக்கும் சமஸ்த வாச்சிரமங்களுக்கும், இதமானதெதுவென்று, தியானம்பண்ணி வேதத்தினலே விதிக்கப்பட்ட யக்கியகருமம் நாலுவகையினலே செய்யப்பட்டிருந்தாலும் பிரஜைகளுக்குப் பரிசுத்தமாகவே யிருக்குமென்று நினேத்து, அப்படியே சங்கற்பித்து யக்கியம் விருத்தியடையவேண்டி, ஒன்முகக் கலந்திருந்த வேதத்தை ருக்குவேதமென்றும், யசுர்வேதமென்றும், சாமவேதமென்றும், அதர்வணவேதமென்றும், நாலாகப் பிரித்து அவற்றுடனே இதிகாச புராணங்களே ஐந்தாம்வேதமாகக் கற்பித்துப பயிலவனென்கிற ரிஷிக்கு ருக்குவேதத்தை உபதேசித்துக், கியானியான ஜயமுனிக்குச் சாமவேதத்தைச்சொல்லி, வைசம்பாயனரென்கிற முனிசிரேஷ்டருக்கு யசுர் வேதத்தைத் தெளியவுரைத்து, குரூரரான சுமந்துவென்கிறமுனிக்கு அதர்வணவேதத்தை அப்பியாசம் பண்ணிவைத்து, இதிகாசபுராணங்களே என்னுடைய பிதாவான ரோமஹர்ஷணருக்கு அனுக்கிரகித்தார்.

இப்படிச் சிஷ்யர்களான பயிலவாதிமுனிவர்கள் தங்களுக்கு உபதேசித்த வேதங்களே அநேகவிதங்களாகப் பிரித்து, தாங்கள் தங்கள் சிஷ்யர்களுக்கும், அவர்கள் தங்களுடைய சிஷ்யருக்கும், இபபடிப் பரம்பரையாக உபதேசஞ் செய்வித்ததினலே அந்த வேதங்கள் சாகைகளாகப் பிரிந்தன. ஆகையாலே அந்த வேதங்கள் சிற்றறிவான மனுஷ்யர்களாலேயும் தரிக்கும்படி யோக்கியமாக வியாசபகவான் தீனவற்சலராகையாலே அனுக்கிரகித்தார். இப்பால் ஸ்திரீகளுக்கும், சூத்திரர்களுக்கும், பிரமபந்துக்களுக்கும், காதினலேயுங் கேட்கக்கூடாத வேதவிகிதகருமங்கள் தம்முடைய சிரேயஸை அறியமாட்டாமலிருக்கிற பிராணிகளுக்குச் சிரேயசுக்களே உண்டுபண்ணவேணுமென்று நினேத்துக் கிருபையினலே அந்த வியாசர் இதிகாசமான பாரதத்தைச் செய்தார். இப்படிச் சர்வபிரகாரத்தினலேயும் அந்தப் பிராணிகளுடைய இதத்தைச் சிந்தித்திருக்கிற வியாசருக்குச் சர்வாத்மகனுன பரமாத்துமாவைத் தன் இருதயத்தில் சார்வதா நினேத்திருந்தும் மனதிலே சந்தோஷமில்லாமற்போயிற்று. இப்படி மிகுந்த சந்தோஷமில்லாத இருதயத்தை யுடைத்தான வியாசயோகி, பரிசுத்தமான சரஸ்வதி நதிதீரத்தில் ஏகாந்தமாக இருந்துகொண்டு

ஆலோசனைபண்ணித் தருமங்களை அறிந்தவராகையாலே தனக்குள்ளே தான் சிந்திக்கின்றார். உபநயனமுதல் விரதயுக்தனாகி வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்தேன். குருக்களுக்கும், அக்கினிகளுக்கும், சந்தோஷம் செய்துவைத் தேன். சாஸ்திரம் விதித்ததருமங்களை வழுவுதலில்லாமலும் கபடமில்லாமலும் நடத்தினேன். பாரதமென்னும் நிமித்தத்தாலே வேதார்த்தங்களை வெளியிட்டேன். ஸ்திரீ சூத்திரர்களுக்குத் தெரியும்படி தருமங்களை வெளியிட்டேன். இப்படியெல்லாஞ் செய்திருந்தும், இந்தத்தேகத்தில் வசிக்கிற ஆத்மாவுக்கு, என்னுடைய ஆத்மாவிலே நிறைந்திருக்கிற அந்தராத்மாவினாலே வருகிற ஆனந்தானுபவமும், மனதினாலேவருகிற சந்தோஷமும், அதிருஷ்டனுக்குண்டான பிரம்மதேஜசுபோல பரிபூரணமாகாமைக்கு நிமித்தந்தெரியவில்லை. இதனால் பகவானுக்குப் பிரீதிகரங்களான பாகவத தருமங்களை மிகுதியாகச் சொல்லாமலிருந்தேன். அந்தத் தருமங்களல்லவோ பரமஹம்சர்களுக்கும், பரமாத்துமாவுக்கும், அதிபிரியமானதென்று, சகலபிராணிகளுடைய சுகத்தைக்குறித்து வியசனத்தைஅடைந்து சிந்தித்திருக்கிற வியாசமுனிவருடைய ஆச்சிரமத்திலே நாரதமுனீச்வரர் எழுந்தருளினார். தேவபூசிதரான அவரை வியாசபகவான் எதிர்கொண்டு சீக்கிரமாக அர்க்கியபாத்தியாசனங்களாலே பூசித்துக் களிப்பாக விருவினார்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

சர்வ தருமங்களைப் பார்க்கிலும் ஹரிகீர்த்தனத்திலுடைய கௌரவம்
வியாசருடைய சித்தப்பிரசாதத்தின்பொருட்டு
நாரதராலே உபதேசிக்கப்படுகின்றது.

மிக்க கீர்த்திசாலியான நாரதமுனீச்வரரும் தமக்கு உபசாரங்கள் பண்ணின வியாசமுனீசவரர் சுகாசனமாக தம்முடைய சமீபத்திலிருந்த பின்பு, அவரைப்பார்த்துத் தமமுடைய கையிலிருக்கிற வீணையினாலே கானஞ்செய்து கொண்டு புன்சிரிப்புடனே கூடினவர்போல ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாரீர் பராசரர்குமாரரே! மஹானுபாவரே! உம்முடைய சரீரத்தில் பிரகாசிக்கிற சீவாத்மாவினிடத்தில் இருக்கிற அந்தரியாமியான பரமாத்துமாவினுடைய அனுபவத்தினாலே அவனுக்குச் சரீரமாகிய சீவாத்பாவுக்கு ஆனந்தமுண்டாயிருக்கிறதா? மனதினாலே கற்பிதமான சகலவிந்திரிய விசிஷ்டமாகிய தேகத்துக்குச் சகல தருமவிரத அனுஷ்டானங்களாலே சந்தோஷமிருக்கிறதா? ஆச்சரியமாகியும், மகத்தாயுமிருக்கிற வஸ்துவை அறிய வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தீரே, அதையறிந்தீரா? தருமார்த்த காமமோக்ஷங்களுக்குச் சாதகமாகிய தருமங்களினாலே மிகுதியாகிய பாரதமென்னும் இதிகாசத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தீரே, அதைச்செய்தீரா? ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமான பரப்பிரம்மத்தை அறியவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தபடி நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொண்டீரா? இப்படியிருந்தாலும் ஒரு

பிரயோஜனத்தைக் குறித்து வெகுபிரயாசஞ் செய்தவன் அந்தப் பலனை யிழந்தால் எப்படியோ, அப்படி உம்மைக்குறித்து நீரே சுகப்படுகிறீரே யென்று சொன்ன நாரதமுனீந்திரரைப் பார்த்து வியாசமுனிவர் சொல்லுகிறார். என்னிடத்தில் நீர் சொன்ன நடத்தை யுள்ளதுதான் சத்தியமாகவே சொன்னீர். இப்படியெல்லாம் உபகாரஞ் செய்திருந்தேன் ஆனாலும் என்னுடைய ஆத்துமா சந்தோஷம் அடையவில்லை. அதன் காரணத்தையும் அறியவில்லை. ஆகையால் பிரம்மதேவனுடைய சரீரத்தில் ஜனித்து அளவிடப்படாத க்கியானநிதியான தேவரீரைக்கேட்கிறேன். இப்படி ஜனித்தவர்களில் ஆதிபுருஷனாகியும், உயர்ச்சி தாழ்ச்சி இல்லாதவனாகியும், சகலவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வாமியாகியும் பிரகிருதியைச் சரீரமாகக் கிரகித்தும் மனதிலேதானே இந்த வுலகங்களைக் கற்பித்தும், ரக்ஷித்தும், சங்கரித்தும், அந்தப் பிரகிருதியினுடைய கூட்டம் தவிர்ந்திருக்கிற சதுர்முகனுடைய சமீபத்தில் வசித்து அவருடைய தயவினாலே பரமசூட்சுமமான சகலதருமங்களையுந் தெரிந்த தேவரீர், சூரியனைப்போல மூன்றுலோகமும் சஞ்சரித்துச் சீவாத்ம சாட்சியான பிராணவாயுவைப்போல யோகவெள்ளத்தினாலே சகல சீவாத்மாக்களுடைய மனதிலுஞ் சஞ்சரிக்கிற சக்தியை யுடைத்தானவராகையால் கேட்கிறேன். பலத்தை இச்சியாமலுரியதருமங்களாலே, அணுவுக்கும் அணுவாய், மகத்துக்கு மகத்தாகிய பரமாத்மாவினிடத்திலும், நியம அத்தியயனாதிகளான விரதங்களாலே வேதங்களிலும் நிஷ்டைபொருந்தின எனக்கு, உண்டான குறைவைச் சொல்ல வேண்டுமென்று வினயத்துடனே விக்ஞாபனம் பண்ணின வியாசரைப்பார்த்து வேதமுனியான நாரதமுனிவர் சொல்லுகிறார்.

ஓ வியாசமுனிவரே! ஷாட்குண்ய பரிபூரணனான பரமபுருஷனுடைய களங்கமற்ற கீர்த்தியை நீர் பரிபூரணமாகச் சொல்லவில்லை. அந்தக் காரணத்தினாலே உம்முடைய ஆத்மாவுக்குச் சந்தோஷம் பிறக்கவில்லையென்று நினைக்கிறேன். மிகுதியாகப் பரமாத்மாவினுடைய குணங்களை நீர் ஸ்துதிபண்ணாமற் போனதினாலே முன்சொன்ன உம்முடைய பரிபூரண க்கியானங்களுங் குறைந்தன. வாரீர் முனிசிரேஷ்டரே! தருமமுதலான புருஷார்த்தங்களும், அதன் சாதனங்களும், விஸ்தாரமாக எப்படி வர்ணிக்கப்பட்டனவோ, அப்படிச் சர்வத்திர பரிபூரணனான வாசுதேவனுடைய மகிமை விஸ்தாரமாக வர்ணிக்கப்படவில்லை. எவ்வாறு சொற்கள் மிகுதியான ஆச்சரியங்களுக்கு இடமாகியிருந்தாலும், உலகங்களுக்கெல்லாம் பாவனமான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய புகழை ஸ்துதி செய்யவில்லையோ அந்தச்சொற்களை மனதிலே பரமாத்மானுபவம் பண்ணுகிற ஜனங்கள் காகங்களிறங்குந் துறையென்று சொல்லுவார்கள். அதேனென்றால் அதிமனோகரமான பிரம்மத்தினிடத்தில் களிக்கிற பரம அம்ஸமுனிவர்களாகிற ராஜஹம்ஸங்கள் அவ்விடத்தில் களிக்கமாட்டா. ஆகையால் யாதொரு பிரபந்தத்தில் சுலோகப்பிரதிசுலோகங்களும் இலக்கணப்பழுதான சொற்களாயிருந்தாலும், அனந்தனுடைய கீர்த்திகளுக்கு உரியதாகிய நாமங்களை ஒருவர் சொல்லுகிறகாலத்தில் தாங்கள் கேட்டும், கேட்கிற ஜனங்களிருந்த காலத்தில்

தாங்கள் தியானஞ்செய்தும், மற்றொருவருமில்லாதகாலத்தில் தாங்களே படித்தும், சாதுஜனங்கள் சுகத்தை யடைகிறார்களோ, சகல ஜனங்களையும் பாவனஞ் செய்கிற அந்தப் பிரபந்தமே சிலாக்கியமானது. பலாபேக்ஷை யில்லாமற் செய்த கருமங்களும் அச்சுதனிடத்தில் பக்தியில்லாமற்போனால் பிரகாசிக்கமாட்டா. பிரகிருதி சம்பந்த நீங்கிய ஜீவஸ்வரூப சாக்ஷாத்காரமும் ஜீவசரீரகனை பிரம்மோபாசனத்துக்கு அங்கமாகாமற்போனால் அது மிகவும் பலமில்லாததேயாம். இப்படித் தன்னை யனுஷ்டிக்குங் காலத்திலும் தான் பலன்களைக் கொடுக்குங் காலத்திலும் வெகு சிரமத்தைக் கொடுக்கிற கருமங்கள் அச்சுதனிடத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படாதபடியினாலே ரஜோகுண தமோகுணங்களை விலக்கிச் சத்வவிருத்தியை ஜனிப்பிக்கமாட்டாமற் போனபின்பு என்பிரகாசிக்கும்? ஆகையால் வாரீர்மகானுபாவரே! அமோகமான க்கியானத்தை உடைத்தாகியும், பரிசுத்தமான கீர்த்தியையுடைத்தாயும், பரார்த்தத்திலே விருப்பமுண்டாகியும், சத்தியத்திலும் மெய்ஞ்ஞானத்திலும் ருசியுண்டாகியும், உசிதவிரதங்களை அனுஷ்டித்துமிருக்கிற தேவரீர் சகலமான சமுசாரங்களுடைய பந்தங்களை விலக்கப்பட்ட திரிவிக்ரமனுடைய திவ்ய லீலைகளைத் தியானஞ்செய்து சாக்ஷாத்காரஞ் செய்யவேண்டும். அந்தப் பகவானுடைய லீலைகளைப்பார்க்கிலும் வேறான தருமங்களை நினைத்தும் விரும்பியும் சொல்லுகையால், அந்தந்தத் தருமங்களை, நிச்சயித்த ஜனங்களுக்கு அந்த ஈனதருமங்களுடைய போகங்களிலேயும், ஸ்வரூப க்கியானங்களினாலேயும் தேறித் தெளிந்தவர்களுக்கு ஓரிடத்திலும் நிலைகொள்ளாமலிருக்கிற புத்தியானது, பெருங்காற்றில் அடிபட்ட கப்பல்போல் தன்னிலையில் ஒருகாலத்திலும நிற்கமாட்டாது. சுபாவமான ஆசையுள்ள ஜனங்களுக்குத் தருமத்தைப் போதிக்கவேண்டி இழிவான விதிகளைச் சொல்லுகிறது மிகவும் கரைகடந்த சொற்கள். அந்தச்சொற்களாலே சொல்லப்படுகிறதே தருமமென்று நிச்சயித்த ஜனங்கள் அது ஈனதருமமென்று அதைத் தவிர்ந்து சிலாக்கிய தருமமான ஹரிசரித்திரங்களை விரும்பமாட்டார்கள். சகலலோகநாதனுடைய ஆதியந்தமில்லாத மகிமையை நினைத்து அவன் கைங்கர்யரூபமாக அனுஷ்டிக்கிற நிசவிருத்தி தருமங்களாலே வருகிற சுகத்தை அறிந்து அதன் இலக்ஷணந் தெரிந்தவன் எவன்தான் விரும்பமாட்டான்? பிரகிருதி குணங்களாலே பரவசமாகி அபிமானத்துடனே கூடிய ஜனங்களுக்கு உபயவிபூதி நாயகனாகிய ஸ்ரீஹரியுடைய திவ்யசரித்திரங்களைத் தெரியச்சொல்லவேண்டும் ஸ்வாமியென்று சொல்லி மறுபடியும் சொல்லுகிறார்.

அபக்குவமான மனதையுடைத்தானவன் வர்ணாச்சிரமத்துக்கு யோக்கியமான தருமங்களை ஸ்ரீஹரியினுடைய சரணகமலங்களைப் பஜனஞ்செய்து, அந்த ஜன்மத்தைவிட்டு நிகிருஷ்டமான ஜன்மத்தை எடுக்கையிலும், எதாகிலும் ஒரு ஜன்மத்தில் அந்த அசுபத்தைத்தவிர்ந்து உத்தமகதியையடைந்தானாகில், தனக்கு உசிதமான வர்ணாச்சிரமதருமங்களைப் பலாபேக்ஷையைவிட்டு அனுஷ்டித்து ஸ்ரீஹரிபஜனஞ்செய்கிறபேர்கள் அற்புதமான பரமபதத்தை அடைகிறதற்குச் சொல்லவேண்டியதென்ன? ஒவ்வொருவரும் அவ

ரவர்செய்த புண்ணிய பாவங்களினால் சொர்க்க நரகங்களென்கிற உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததுமான வீடங்களில் சுழன்று திரிகிறபிராணிகளுக்குத் துர்ப்பலமாகிய தருமம் உலகத்தில் யாதொன்றுண்டோ? அதனுடைய சம்பாதனத்தில் யத்தனஞ்செய்யவேண்டும். சகலலோகங்களிலும் அளவிட்டு அறியக்கூடாத வேகத்தையுடைத்தான காலசக்கரத்தினாலே வருகிற பாவதுக்கங்களுண்டாகிறாப்போலே புண்ணியங்களாலே சுகங்களும், பாவத்தால் துன்பங்களும் தான் வேண்டாமலிருந்தாலும் வருமாகையால் அந்தச் சுகிர்தக்கியானியானவன் அவற்றை வேண்டான். வாரீர் சிரேஷ்டரே! ஸ்ரீமுகுந்தனுடைய பஜனஞ் செய்கிறவன் இதரஜனங்களைப்போலச் சமுசாரத்தை எத்தனைப்பிரயாசத்திலும் ஒருகாலத்திலும் சேரச சம்மதிக்கமாட்டான். அந்த ஸ்ரீமுகுந்த சரணம்புஜ ரசமறிந்தவன், அவன் திருவடிகளுடைய பரமசுகத்தை நினைத்து நினைத்துக் கோரமான சமுசாரத்தைத் தள்ளவேண்டுமென்றே நினைப்பான். எந்தப் பகவானிடத்திலே இந்த வுலகங்கள் ஜனித்தனவோ? எவனிடத்தில் லயத்தையடைக்கின்றனவோ? அந்தப பிரிவில்லாத காரணனான வாசுதேவனிடத்தில் நிலைபொருந்தியிருக்கிற சேதனசேதன சமூகமாகிய இந்தவுலகம் அந்த வாசுதேவ ஸ்வரூபமேயல்லாமல் வேறல்ல. சூட்சுமமாகிச் சேதனசேதன சரீரகனான வாசுதேவ ஸ்வரூபத்தால் காரியமான உலகமென்றும் அறிவில்லாத ஜனங்களுக்கு வேறுபோலே காணப்படும். இதைத் தேவரீரும் அறிவீர். ஓ மஹானுபாவரே! கருமவசமாகிய ஜெனனமில்லாமல் இச்சையினாலே அநேக அவதாரங்களைத தரிக்கிற பரமபுருஷனாகிய பரமாத்மாவினுடைய அம்சத்தைப் பரிபூரணக்கியானியான தேவரீர், உமக்கு ஆத்மாவாக நீரே அறிந்துகொண்டு இநதப பிராணிகளுடைய க்ஷேமத்தைக்குறித்து இதற்குச் சாதனமான தருமத்தை நினைத்து யத்தனஞ்செய்யவேண்டும். இப்படிக் கொத்த சுகிர்தம் எதென்றால், உலகத்தில் புருஷர்கள் செய்கிற வேதாந்த சிரவணத்தினாலும் பூரண தக்ஷிணையுடனே அனுஷ்டித்த யக்கியங்களாலும், தபசுகளாலும், சூக்த பாராயணங்களாலும் தடாகங்களுடைய நிர்மாணமாகிற அர்த்தங்களாலும், தானங்களாலுமுண்டாகிய புண்ணிய பலத்தினாலே வரத்தக்கது. அந்தப பலன்களுக்கு உயர்ந்தபலனை விசாரித்து நிச்சயிக்குமிடத்துப் புண்யசுலோகனாகிய பகவானுடைய கீர்த்தனமன்றி வேறில்லை.

நான் முன்ஜன்மத்தில் வேதாந்த வித்துக்களான பிராமணர்களுடைய வீட்டு வேலைக்காரியாகிற கிருகதாசியினுடைய புத்திரனாக ஜனித்திருந்தேன். வாரீர் வியாசரே! இந்த ரகசியத்தைச் ஜாக்கிரதையாகக்கேளும். அப்போது வருஷாகாலத்தில் தீர்த்தயாத்திரையில் விருப்பமுள்ள யதிகள் அந்தப் பிராமணர்களுடைய கிருகத்தில் வந்து வருஷருது, சரத்ருது வென்கிற நாலுமாதங்களிலும் வழிநடக்கிறது அரிதாகையாலே அந்தப் பிராமண கிருகத்திலே வாசஞ்செய்தார்கள். அவர்கள் பரமயோகிகளாகையால் பரமாத்மாவினுடைய திவ்யகுணங்களை மிகவுஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்கள். அப்போது நான் நன்றாகப் பேசத்தெரியாமல் மெத்தவும் பாலனாகவிருக்கையிலும் அவர்களுடைய முகாரவிந்தத்தில் ஜனித்த ஹரிகுணாமிருதகதை

யைக் கேட்கவேண்டுமென்று பகவத்சங்கற்பத்தினால் அன்பு பெற்றிருந்த படியினாலே அவர்களும் இவன் அதிபாலன் தன் விளையாட்டிற்கு உசிதமான பாவை முதலானது தரித்திருக்கையிலும் இந்திரிய சாபல்லியங்களை விட்டிருக்கிறானென்றும், இதுவுமல்லாமல் நாம் சொல்லுகிற பரமபுருஷனுடைய கதைகளைக்கேட்க நினைத்து நாமிருந்த இடத்திலிருந்து நாம் திரிந்தவிடத்தில் திரிந்து பரிவுற்றிருக்கிறானென்று நினைத்து மிகுதியுந் தயவுபண்ணி யனுக்கிரகஞ் செய்தார்கள். அவர்கள் முன்பாக நான் மழலைச்சொல்லுடனே கூடியிருந்தாலும் அவர்கள் சொல்லுகிற கதைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். ஒருநாள் அவர்கள் போஜனம்பண்ணின இலைகளைத்தொட்டு அந்த எச்சிலை என் உடம்பெல்லாம் பூசிக்கொண்டதைக் கண்டு வேண்டாமென்று அவர்கள் விலக்கும்போது சூட்சுமமாகக் கையிலகப்பட்ட பிரசாதத்தை ஒருதரம் நான் புசித்தமாத்திரத்தில் சகலமான பாபங்களையுந் தவிர்ந்தேன்.

இப்படிப்பட்ட என் நடக்கையாலே ரஜோகுண தமோகுணங்களை விலக்கிச் சத்வகுணமிகுதியாகி மனதுக்குச் சம்சயங்களை விலக்கி நிச்சயத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே அந்தயோகிகளுக்குப் பிரியமாகிய தருமங்களிலே யெனக்கும் அன்புபிறந்தது. அவ்விடத்தில் சமஸ்தகாலங்களிலும் அதி மனோகரங்களான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்கதைகளைத் தியானம்பண்ணுகிற யோகிகளுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே அந்தக் கதாசிரவணத்திலே சிரத்தைபிறந்து திரிகாலங்களிலும் சிரவணம்பண்ணிக்கொண்டு அதில் அதிப்பிரீதியாகவே யிருந்தேன். வாரீர் அதிபுத்திசாலியே! ஸ்ரீஹரிகதையில் மிகவும் பிரீதிபிறந்ததால் கதாசிரவணங் கிடைக்கிறவிடத்தில் நினைவு வுண்டாயிருக்கிற எனக்கு விஷயங்களில் சுழன்றுதிரிகிற என்மனது ஸ்ரீஹரிகதையில் தடைப்பட்டுநின்றது. அந்த ஸ்ரீஹரிகதையில் பிரீதியினால் தனக்கு வசவிர்த்தியான மாயையினாலே கற்பிதமான சூட்சுமஸ்தூலமாகிய பிரபஞ்சத்தைச் சகல சேதனாசேதன சரீரகமான பிரம்மத்தில் ஒன்றாகிக் கலந்த என்னிடத்தில் நான் பார்க்கிறேன். இப்படி வருஷருதுவிலேயும், சரத்ருதுவிலேயும், அந்த யதீச்வரர்களிடத்திலிருந்து அடிக்கடி நிர்மலமான ஹரிலீலைகளைக் கேள்விப்பட்ட எனக்கு அந்த மகாத்மாக்களுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே ஸ்ரீஹரியிடத்தில் பக்திபிறந்து அதனாலே என்னுடைய மனதிலேயிருக்கிற ரஜோகுண தமோகுணங்கள் நீங்கிப் பக்தியானது விருத்தியடைந்து சிரத்தையுமுண்டாயிற்று. இவற்றாலே பாவங்கள் கழிந்தன. இப்பால் இந்திரியசாபல்யங்களைவிட்டு விசுவாசத்துடனே கூடியிருக்கிற பாலனாகிய என்னை அவர்கள் உத்தமபாத்திரமென்று அனுக்கிரகித்துச் சாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணனால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட அதிரகசியமான பிரம்மக்கியானத்தை யருளிச்செய்தார்கள். அவர்கள் பிரயாணப்படுகிற காலத்திலும் மிகுதியான கிருபையினாலே உபதேசித்த க்கியானத்தினுடைய பிரபாவத்தினாலே சகலபிராணிகளையும் சிருஷ்டித்த வாசுதேவனுடைய சங்கற்பப்பிரபாவத்தையும் யாதொரு பிரம்மக்கியானிகள் பிரம்மபதத்தை யடைகிறார்களோ அந்தப் பிரபாவதத்தையும் அப்பொழுதே யறிந்தேன். ஓ பிராமணோத்தமனே! தாபத்திரயங்களாகிற ரோகத்துக்கு ஔஷதம் ஏதென்

ஞல் ஷாட்குண்யபரிபூரணனுன பரமாத்மாவினிடத்தில் விஹிதகருமங்களைப்
பலத்தை யிச்சியாமற் செய்து பிரம்மார்ப்பணமென்று சமர்ப்பிக்கிறதேயல்லா
மல் வேறில்லை.

சகல சாஸ்திரங்களாலேயும் இப்படியே நிச்சயிக்கப்பட்டது. எந்தவஸ்
துக்களாலே ரோகங்கள் பிறக்குமோ அந்தவஸ்துக்களாலே அந்தரோகங்கள்
எப்படி தீரமாட்டாவோ, அப்படி மனுஷியருக்குச் சமுசாரங்களைக் கொடுக்
கிற பல இச்சையால் செய்தகருமங்கள் அந்தச் சமுசாரங்களைப் பரிகரிக்க
மாட்டா. அந்தக் கருமங்கள் தாமே பலனைக்கோராமல் சுதந்தரத்தைவிட்டு
செய்யப்பட்டு ஸ்ரீ ஹரியிடத்தில் தியானம் பண்ணப்படுமாகில் அந்தச் சமு
சாரங்களை வேரறப் பரிகரிக்கும். இந்தச் சமுசாரத்தி லிருக்குங்காலத்தில்
உசிதமாகிய கருமங்களெல்லாம் பகவானுடைய பிரீதியை உண்டாக்கும்படி
செய்தால் ஸ்ரீ ஹரியுடைய தத்வக்கியானமும் பக்தியுமுண்டாகும். ஆகை
யால் தங்களுக்கு உசிதமான கருமங்களைச் செய்கிற க்கியானிகள், பகவா
னிடத்திலே சித்தத்தை வைத்துக் கருமங்களையும் அனுஷ்டித்தபின்பு அந்
தக்கருமங்கள் பகவத்பிரசாதமாகிற பலனைப் பரிபூரணமாகக் கொடுக்கவேண்
டிப் பகவானுடைய குணமகிமையால் பிறந்து விளங்குகிற நாமங்களை யடிக்
கடி நினைக்கிறார்கள். ஷாட்குணபரிபூரணனுன உனக்கு வந்தனம், சர்வ
பூதங்களிலும் உள்ளும் வெளியும் நிறைந்திருக்கிற வுன்னைத் தியானம்
பண்ணுகிறோமென்று வாசுதேவனுக்கு விக்ஞாபனம் பண்ணிப் பிரத்தியும்ன
னென்றும், அனிருத்தனென்றும், சங்கருஷ்ணனென்றும், நித்தியமாகிய
திவ்யமங்கள விக்கிரகத்தைத் தரித்திருக்கிற வுனக்கு நமஸ்காரம் பண்ணு
கிறோமென்று, மூர்த்தி பேதங்களைச் சொல்லித் தன்சங்கற்பத்தினுலே தரிக்
கப்பட்ட மூர்த்திகளையுடையதான மந்திரமே மூர்த்தியாகிய யக்கியபுரு
ஷனைச் சகலமுந் தெரிந்தவர்கள் யாசிப்பார்கள். ஆகையால் நானும் சகல
கருமங்களையும் பிரம்மார்ப்பணமாகச் செய்துவருகிறேன். இதையறிந்த சர்
வக்கியனுன பரமாத்மா எனக்குத் தம்முடைய விச்வரூப ஸ்வபாவகோசர
மாகிய க்கியான ஐசுவரியத்தையும் தன்னிடத்தில் பக்தியையும் கொடுத்தார்.
ஓ பிராமணோத்தமனே! யாதொரு வஸ்துவைச் சகல துக்கங்களுடைய
நிவர்த்திக்குச் சாதகமென்றும், சமுசார நிவர்த்திக்கு மற்றென்றில்லையென்
றும், க்கியானிகள் சொல்லுகிறார்களோ? தத்துவத்தை அறியவேண்டு
மென்று நினைத்திருக்கிற பெரியோர்கள் எந்தப்பொருளை முழுதுமறிந்த
பின்பு இனிக் கேட்கவேண்டியதில்லையென்று ஒழிந்திருக்கிறார்களோ? சகல
வேதங்களும் எந்தவஸ்துவை நிச்சயமாகச் சொல்லுகின்றனவோ? அந்
தப் பரமானந்த ஸ்வரூபத்தை இந்தத் துக்கத்தி லடிப்பட்டுக்கொண்டிருந்த
ஜனங்களுக்கு ரசாயனமாகச்சொல்லும்.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

வியாசருக்கு நம்பிக்கை நிமித்தமாக நாரதர் ஜன்மாந்தரத்தில் கிருஷ்ண சங்கீர்த்தனத்தினாலே யுண்டான தம்முடைய பாக்கியத்தைச் சொன்னாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

இப்படி வியாசருக்கு நாரதமுனீச்வரர் உபதேசித்த பாகவத ரகசியத்தைச் சூதபுராணிகர் நைமிசாரண்ய வாசிகளான சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையும் நாரதரை ஸ்ரீ வேதவியாசர் கேட்ட வர்த்தமானத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினர். இப்பால், ஓ பிராமணோத்தமரான சவுனகரே! ஸ்ரீ வியாச பகவான் தேவமுனியான நாரதருடைய பிறப்பையுந் தொழிலையுங் கேட்ட பின்பு, மறுபடியும் வினவுகிறார். வாரீர் பிரமகுமாரரே! தேவரீர் வேண்டுகோளுக்கு உபதேசஞ் செய்தருளின யோகீச்வரர்களாகிய அந்தச் சந்நியாசிகள் போன பின்பு பாலனாகியிருந்த தேவரீர் என்ன செய்தீர்? அந்த ஜன்மத்தில் பாலப் பருவத்துக்கு மேலான பருவங்களிலெப்படிக் காலங் கழித்தீர்? அந்தச் சரீரத்தை விடுகிற பரிபக்குவ காலத்தில் தாசிகுமாரரான அந்தத் தேகத்தை யெப்படி விட்டீர்? ஓ முனிசிரேஷ்டரே! காலமானது, அறிந்த வஸ்துக்களுடைய நினைவை மறைத்து, மதியைத் தானே கெடுக்குமல்லவோ? அப்படியிருக்க, இப்போது உமக்குச் சென்ற ஜன்மத்தில் நீர் அனுபவித்த நடக்கைகளை எப்படி நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்? என்ற வியாசரைப் பார்த்து நாரதர் சொல்லுகிறார். ஓ வியாசரே! அந்த யதீச்வரர்கள் எனக்குக் கியானோபதேசஞ் செய்து போனபின்பு அந்தப் பாலரூபமாயிருந்த நான் என் தாய்க்கு ஒரே பிள்ளையாகையாலும், அவள் ஸ்திரீ ஜாதி, அறிவில்லாதவள், பிராமணர்கள் வீட்டு வேலைக்காரியாகையாலும், எனக்கு வேறு திக்கில்லையென்று என்னிடத்திலே அதிகமாகிய பாச முடைத்தானவளாகி, என்னுடைய யோகக்ஷேமத்தை நினைத்து நினைத்துத் தன்னாலே யொன்றுமாகாத படியினாலே ஒரு தேறுதலுங் காணாமலிருந்தாள். அப்போது நான் ஈச்வரனுடைய இந்த வுலகத்தில் ஆதீனமான ஸ்திரீ ஜன்மமானது மரப்பாவை போலல்லாமல் வேறல்லவென்று நினைத்து நான் என் மாதாவிடத்தில் அந்தப் பிராமணர்களுடைய வீட்டிலே காத்திருந்தேன்; கிழக்கு மேற்கு முதலான திக்குகளையும், வருஷ மாச முதலான காலங்களையும் அறியும்படியான வயது ஐந்தான பின்பு, என் மாதாவானவள் ஒரு நாள் அந்தணர்களுடைய பசுமந்தையில் பால் கறந்து கொண்டு வருகிற வழியில் சர்ப்பம் அவள் காலில் கடித்தது. அவளும் மரணமடைந்தாள்.

பகவான் தனது பக்தர்களுடைய சாந்தியைக் கோருவோனாகையால் இது என்னிடத்தில் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அனுக்கிரகமென்று தெரிந்துகொண்டு பின்பு வடதிசையை நோக்கிப் போகையில், சம்பூரணமான தேசங்கள், பட்டணங்கள் கிராமங்கள் வனங்கள் உத்தியான வனங்களையும், நானாவர்ணங்களான காவிக் கற்களாலும் மரங்களாலும் நிறைந்த மலைகளையும், மலர்ந்த கமலங்களால் விளங்கியும் தேவர்களால் கிரீடிக்கப்பட்டுமிருக்கிற தடாகங்

களையும், விசித்திரமான நாதங்களுடனே கூடிய பக்ஷிகளாலும், மதுரமான கீதஞ் செய்கிற வண்டுகளாலும் நிறைந்தும், பெரு மூங்கில்களாலும் நாணல்களாலும் தருப்பைகளாலும் சிறு மூங்கில்களாலும் நிறைந்த மகத்தான கீாட்டையுங் கண்ணுலே கண்டேன். அப்பால் அதிகோரமாகிய பாம்புகள் கோட்டான்கள் நரிகளாலும் நிறைந்த பயங்கரமான வனத்தையுங் கண்டேன். பின்பு தேகத்தில் இளப்பை யடைந்து இந்திரியங்கள் வசமாகாமல் பசியுந் தாகமும் மிகுதியாக இருந்ததினால் அங்கே யிருந்த நதியில் ஸ்நானஞ் செய்து ஜலபானம் பண்ணி சிரமத்தைப் பரிகரித்துக் கொண்டு, அந்த நிர்மானுஷ்யமான ஆரணியத்தில் ஒரு அரசமரத்தி னடியின் கீழிருந்து கொண்டு அந்த யோகிகள் உபதேசஞ் செய்தபடி என்னிடத்தில் அந்தரியாமியா யிருக்கிற பரமாத்மாவை அறிவினாலே நினைத்துச் சிந்தித்துப் பக்தியினாலே மனதை நிறுத்திக் கமலங்கள் போலிருக்கிற ஹரி சரணங்களைத் தியானம் பண்ணினேன். அந்த ஹரி சரணங்களைப் பிரத்தியக்ஷமாகக் காணவேண்டுமென்கிற ஆசை அதிகமானதினாலே கண்களிலே ஆனந்த பாஷ்பங்கள் பெருகின. ஸ்ரீ ஹரியும் என்னுடைய இருதயத்தில் மெல்ல மெல்ல எழுந்தருளினர். அதனாலே மிகுதியான பக்தியுண்டாய் ஆனந்த பரவசமாகிய என் தேகத்தில் புளகாங்கிதமுண்டாயிற்று. வாரீர் வியாச முனீச்வரரே! அப்போது ஆனந்தமாகிற சமுத்திரத்தில் மூழ்கிய நான் மற்றொன்றையும் காணாமற் போனேன். பின்பு என் மனதை மற்றொரு விடத்தில் போக வொட்டாமல் நிறுத்தித் தன் வசஞ் செய்து கொண்ட ஸ்ரீ ஹரியினுடைய திவ்ய மங்கள ஸ்வரூபத்தைக் காணாமல் அதனால் பிறந்த அந்தச் சுகத்தை யிழந்து என் இருதயமுஞ் சூனியமா யிருக்கையால் திடுக்கிட்டவனைப் போலே எழுந்திருந்து பின்னையும் அந்த ஹரி ரூபத்தைக் காண வேண்டுமென்று நினைத்து மனதை இருதயத்தில் நிறுத்தியும், புத்தியினாலே முன்போலக் காணமாட்டாமற் போனேன். ரோகியானவன் இச்சையானபடி வயிறு நிறைகிற மட்டும் போஜனம் பண்ணக் கூடாமல் எப்படித் தவிப்பானோ அப்படி அந்த ரூபத்தைக் கண்டு திருப்தி யடைய வேண்டுமென்று நினைத்து ஜனங்க ளில்லாத அந்த வனத்தில் தவித்திருக்கிற என்னை, வேதார்த்தங்க ளாலும் அளவிடப்படாத மகிமையை உடைத்தாகிய பகவான், என்னுடைய சுகத்தை மிகுதியும் பரிகரிக்கிறவன் போல் கம்பீரமாகியும் வழுவில்லாத எழுத்துக்களாயும் இருக்கிற வார்த்தையைச் சொன்னார்.

ஓ பிள்ளாய்! நீ இந்த ஜன்மத்திலே என்னைப் பார்க்கிறதற்கு யோக்கியனல்ல. ரஜோகுண தமோகுணங்கள் தவிர்ந்து, சுத்த சத்வமாகிய மனதை யுடைத்தான யோகிகளாலே பார்க்கிறதற் கரிதான நான், அந்தக் குணங்கள் தவிராத உன்னைப்போலொத்த யோகிகளுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாக மாட்டேன். நீ பண்ணுகிற சாகசம் எனக்கு ஆச்சரியமா யிருக்கிறது. இப்போது ஒருதரம் என்னை நீ காணும்படியாக நான் சங்கல்பித்ததேனென்றால், இந்த ரூபத்தைக் கண்ட உனக்கு மிகுதியான ஆசை பிறக்கவேண்டுமென்று காண்பித்ததே யல்லாமல் வேறல்ல. ஆகையால் உன்னுடைய இருதயத்தின் பிரத்தியக்ஷத்தில் இப்போது கண்ட என் திவ்ய மங்கள விக்கிரகத்தை மிகவும் இச்சித்துக்

கொண்டிரு. என் ஸ்வரூபத்தை நினைத்தும் இச்சித்து மிருக்கிறவனுடைய பாவங்கள் பரிகாரமாகும். சாத்விகர்களான யோகிகளிடத்தில் சிலகாலம் அடிமை பண்ணி அவர்கள் அனுக்கிரகம் பெற்ற உன் புத்தியானது என்னிடத்தில் நிலையாய் நின்றபடியினாலே, இடைவிடாம லிருக்கிற பாப வர்க்கங்களோடே கூடிய இந்தச் சரீரத்தை விட்டுப் பரம பாகவதனான சரீரத்தை எடுக்கப் போகிறாய். அப்போது நீ என்னை எப்பொழுதும் காண்பாய். உன் புத்தியானது இப்போது என்னிடத்தில் நிலையாய் நின்றபடியினாலே இனிமேல் ஒரு காலத்திலும் உனக்குத் தீங்கில்லை. இந்த வுலகங்களுக்குப் பிரளயங்கள் வந்த பின்பு, நீ மற்றொரு ஜனனம் எடுத்திருக்கையிலும் என் அனுக்கிரகத்தினாலே என்னுடைய ஸ்மரணம் உனக்கு மறக்க மாட்டாது; என்று சொல்லிப் பின்பு ஆகாசரூபமான அந்தப் பரமேசுவரன் அந்தர்த்தானமாய் எழுந்தருளினார். நானும் மகத்துக்களுக் கெல்லாம மகானுபாவனாகிய அந்தப் பரமபுருஷனைக் குறித்துத் திக்கு நோக்கிச் சாஷ்டாங்கமாக வந்தனஞ் செய்தேன். அன்று முதல் அபிமானத்தை விட்டு, அந்த அனந்தனுடைய நாமங்களை உச்சரித்துக் கொண்டு அந்தப் பகவான் உலகோபகார நிமித்தமாகச் செய்த அதிரகசியமான லீலைகளை நினைத்துக் கொண்டு, மற்றொரு வஸ்துவிலும் ஆசையில்லாமல் என் மனதில் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டு, நின்றவிடத்தில் நில்லாமல் பூமியெல்லாம் திரிந்து கொண்டு மத்ஸரத்தையும் மாச்சரியத்தையும் விட்டு, ஸ்வாமி நியமித்த காலத்தைக் குறித்துக் காத்திருந்தே னென்று நாரத பகவான் வியாச முனீச்வரருக்குச் சொன்ன தம்முடைய ஜன்ம தருமங்களைச் சூத புராணிகர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையும் ஓ பிராமணோத்தமர்களே! மற்ற விரதங்களையும் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். அந்த வியாசரைப் பார்த்து நாரதர் மறுபடியும் சொல்லுகிறார்.

இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் பற்றின மனது எனக்கு மற்றொருவரிடத்தில் இச்சையில்லாம லிருக்கையாலே பிரசன்னமான மனதை யுடைத்தான எனக்குப் பரிபக்குவ காலம் வந்தது. மழை யில்லாமல் தாபத்தினாலே தபிக்கப்பட்ட ஜனங்களுடைய மனதுக்குச் சந்தோஷ முண்டாகவேண்டி வெகு மழைக்கு ஏதுவான மிகுதியும் பிரகாசமாகிய மின்னல் போல், நெருங்கி வந்த பரிபக்குவ காலத்தை நினைத்துப் பரம பாகவத ரூபமான சரீரத்தை யடைய வேண்டுமென்று மிகுதியும் நினைத்தேன். எனக்குப் பிராரத்வ கருமத்தாலே வந்திருந்த பஞ்ச பூத தேகமானது விழுந்து போன பின்பு, பிரளய காலத்தில் இவ்வுலகங்களைத் தம்மிடத்தில் வைத்துக்கொண்டு திருப்பாற் கடலில் பள்ளிக் கொண்டிருக்கிற பரமாத்மாவினிடத்தில் சேர்ந்து நித்திரை செய்வதாக நினைத்து, நித்திரை பண்ணுகிற பிரமாவி னுடைய மூச்சுக்காற்றுடன் அவருடனே பிரவேசித் திருந்தேன். சதுர்யுகம் ஆயிரமான பின்பு எழுந்திருந்து இந்த வுலகத்தை முன்போலச் சிருஷ்டிக்க நினைத்த சதுர்முகனுடைய பிராணவாயுவினிடத்தி லிருந்தும், மரீசி முதலான ரிஷிகள் ஜனித்த போது அவர்களுடனே நானும் ஜனித்தேன். அன்று முதல் மூன்றுவகையாகப் பிறக்கப்பட்ட இந்தப் பதினாலு லோகங்களிலும், உள்ளும் புறமும்

சஞ்சரித்தாலும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே என்னுடைய விரதங்களுக்குக் குறைவில்லை. பிரமதேவனாலே கொடுக்கப்பட்ட இந்த வீணையை மீட்டி, நாதப்பிரம்மத்தாலே அலங்கரித்து, ஸ்ரீ ஹரிகதைகளைக் கானஞ் செய்துகொண்டு சஞ்சரிக்கிறேன். தம்முடைய திருவடியிலே சர்வலோகபாவன தீர்த்தமான கங்கையை ஜனிப்பித்தும், தம்முடைய லீலா சிரவணத்தால் பிரசன்னராகிற ஸ்ரீ கோவிந்தன், தம் மகிமைகளைக் கானஞ் செய்கிற என் இருதயத்தில் அழைக்கப்பட்டவரைப் போலச் சீக்கிரமாகப் பிரகாசித்துத் தரிசனத்தைக் கொடுக்கிறார். விஷய சம்பந்தத்தினாலே அடிக்கடி கலங்கி அச்சுதனிடத்தில் மதியை நிறுத்த மாட்டாத பிராணிகளுடைய சமுசாரமாகிற சமுத்திரத்தைத் தாண்டுவித்து, அவர்களைக் கரை சேர்க்க வேண்டுமென்று நினைந்தால், ஸ்ரீ ஹரி தியானஞ் செய்கிற பாகவதோத்தமர்கள் சொல்லப்படுகிற ஹரிலீலா வர்ணனமாகிற தெப்பமேயல்லாமல் வேறில்லை. காமலோபாதிகளாலே கலங்கின மதியையுடைய ஆத்மாவானவன் ஸ்ரீ முகுந்த சேவையினாலே எப்படிச் சீக்கிரமாகச் சாந்தி பெறுகிறானோ அப்படியே இயம நியமாதிகளான யோகங்களினாலே சாந்திபெற மாட்டான்.

வாரீர் பரிசுத்தமூர்த்தியே! யாதொரு அர்த்தங்களைப் பிரஸ்னஞ்செய்தீரோ அவைகளைச் சம்பூரணமாகச் சொன்னேன். என்னுடைய ஜனனத்தையும், ரகசியத்தையும், நடத்தையையும், உம்முடைய ஜன்மத்தையும், உம்முடைய சீலத்தையும், நீர் இனிமேல் செய்யவேண்டிய காரியத்தையும், பரமாத்மாவினுடைய முகவுல்லாச தோற்றமாகவே சொன்னேன் என்று சொன்ன நாரத ரிஷியினுடைய வார்த்தையை, சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையும் சவுனகாதிகளைப் பார்த்துச் சூதர் சொல்லுகிறார்: ஓ சவுனகாதிகளே! ஸ்ரீ நாரத பகவான் வாசவி புத்திரனை வியாசரைப் பார்த்து இப்படிச் சொல்லி வியாசராலே அனுபவித்துக் கொண்டு தாம் கோரிவந்த காரியம் தலைக்கூடினதினாலே மிகுதியும் சந்தோஷமடைந்து, வீணையை மீட்டிக் கானஞ் செய்துகொண்டு தம்முடைய சித்தமுவந்த விடத்தில் நடந்தார். தன்னியரான இந்தத் தேவரிஷி சார்ங்கமென்ற வில்லைத்தரித்து விளங்கின ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கீர்த்தனம் கானஞ் செய்து மதித்துத் தன் கையிலிருக்கிற வீணையினால் சமுசாரமாகிற பிராணிகளை அந்தத் துன்பத்தை விலக்கிச் சுகத்தைக் கொடுக்கிறான். இது என்ன ஆச்சரியம், இது என்ன கிருபை என்று சொன்ன சூதரைப் பார்த்துச் சவுனகர் கேட்கிறார்.



ஏழாவது அத்தியாயம்.

பாகவதத்துக்குச் சுரோதாவான பரிக்ஷித்தினுடைய ஜன்மத்தைச் சொல்லுகைக்குத், தூங்காநின்ற பிள்ளைகளினுடைய வதத்தினாலே அசுவத்தாமாவினுடைய தண்டனை சொல்லப்படுகின்றது.

வாரீர் சூதரே! நாரதர் புறப்பட்டுப் போனபின்பு அவர் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து கொண்ட வியாச பகவான் அப்பால் என்ன செய்தாரென்று கேட்கிற

சவுனகரைப் பார்த்துச் சூதர் சொல்லுகிறார். பிராமணராலே நிறைந்த சரஸ்வதி நதியினுடைய மேலண்டைக் கரையில் சம்மியாப் பிராசமென்கிற பெயரால் விளங்கின க்ஷேத்திரத்தில், ரிஷிகள் சத்திரயாகஞ் செய்த புண்ணிய பூமியாகையால் மநுக்களால் கற்பிக்கப்பட்ட அவ்விடத்தில், நிரந்தரமாகிய இலந்தைக் காட்டினால் சூழப்பட்டிருக்கிற தம்முடைய ஆச்ரமத்தில், அஸ்தபாதப் பிரக்ஷாளனமும் ஆசமனமுஞ் செய்து, யோகத்துக்கு யோக்கியமான ஆசனங்கெட்டி செய்து கொண்டு, சித்தத்தை மற்றொரு விடத்திற் போகாமல் மறித்துத் தியானஞ்செய்தார். பக்தியோகத்தினால் நிர்மலமான மனதைப் பரமாத்மாவினிடத்தில் சலியாமல் நிறுத்தின வுடனே, மங்கள குண பரிபூரணனை பரம புருஷனையும் அவன் அவலம்பனத்தால் உலகங்களை மயக்குகிற மாயையும் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டார். அறிவினால் தன்னைக் காட்டிலும் உத்தமனாகிய ஜீவாத்மாவைத் தானே சூழ்ந்து அவனை மோகிப்பித்து அவனையும் தன்னைப் போலத் திரிகுணாத்மக னென்று போதஞ் செய்வித்துத் தன்னால் கற்பிக்கப்பட்ட ஜனன மரண சுவர்க்க நரகங்களாகிற துன்பங்களை அவன் தன்னுடையதென்று நிச்சயிக்கும் படியான மகிமையுடைய மாயையும் அந்த மாயா நிவர்த்தகனான பரமாத்மாவையும் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்ட பின்பு, துன்பமான சமுசாரத்துக்கு நிவர்த்தியானது கியான கருமேந்திரியங்களால் அறியக்கூடாத ஸ்ரீ ஹரியிடத்தில் பக்தியோகமே யல்லாமல் வேறில்லை யென்று நிச்சய அறிவில்லாத இந்த வுலகங்களுடைய உச்சீவனார்த்த மாகச சாத்வத குலத்தில் அவதரித்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரித்திரத்தைக் கீதமாகப் பாடினார். இந்தக் கதையைக் காதினால் கேட்டால் பரம புருஷனை ஸ்ரீ கிஷ்ணனிடத்தில் பக்தி பிறப்பித்துச் சமுசாரிகளுடைய அக்கியானங்களையும் பயசுகங்களையும் பரிகரிக்கும். இப்படிப் பகவானுடைய மகிமையைச் சொல்லுகிறதாகவும், நாரதரால் உபதேசிக்கப்பட்டு மிருக்கிற சத்வ சங்கிதையை முதல் தொடங்கிப் பரிபூரணமாகச் செய்து நிவர்த்தி தருமமே முக்கியமாக நினைத்திருக்கிற ஸ்ரீ சுகயோகிக்கு உபதேசஞ் செய்தாரென்று சொல்லுகிற சூதரைப் பார்த்துச் சவுனகர் கேட்கிறார். ஓ சூதரே! அந்தச் சுகயோகி நிவிர்த்தி தருமங்களில் ருசியுண்டாகிச் சகல வஸ்துக்களிலும் ருசியில்லாமல் உபேக்ஷித்தவர், எந்தக் காரணத்தினால் அதி விஸ்தாரமாகிய இந்தப் பாகவத சங்கிதையைப் பரமாத்மாவினிடத்தி லிருக்கிற மனதைத் திருப்பி எப்படிப் படித்தாரென்று கேட்ட சவுனகருக்குச் சொல்லுகிறார்:

ஓ சவுனகரே! பரமாத்மாவினிடத்தில் தங்கள் மதியினால் நிறுத்தின மனதையுடையராகி அந்தச் சுகத்தை அனுபவித்தும் மற்றொரு விடத்தில் ஆசையில்லாமலு மிருக்கிற யோகிகளும், சர்வாந்தர்யாமியான பரமாத்மாவினிடத்தில் ஒரு பலனைக் கோராமல் பக்தி பண்ணுவார்கள். அது எதினாலென்றால் அந்த ஸ்ரீ ஹரி அப்படிப்பட்ட திவ்ய குணங்களால் வசீகரிக்கப்பட்ட புத்தியையுடைத்தான படியினாலே, அந்தச் சுகபகவானும் இப்படி அதி மகத்தாகிய இந்தப் பாகவத மென்கிற சங்கிதையைப் படித்துத் தம்முடைய இருதயத்தில் தரித்து ஸ்ரீ ஹரி பக்தருக்கு உபதேசிக்க வேண்டு மென்று நிரந்தரமாய் நினைத்

இருந்தார். ஓ சவுனகரே! சுகமுனி ஸ்ரீ பாகவதத்தை ஏன் படித்தா ரென்று நீர் கேட்டதற்கு நானும் உத்தரம் சொன்னேன். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கதைகளைச் சொல்ல வேண்டு மென்று நீங்கள் வினவியதற்கு, அந்தக் கதைக்குச் சங்கிதையாகிய பரிக்ஷித்து மகா ராஜாவுடைய ஜன்மமும் அவர் நடத்தையும் முடிவில் அவர் கதியடைந்ததும், பாண்டு குமாரரான தருமராஜன் முதலானபேர் சொர்க்கா ரோகணம் பண்ணுங் காலத்தில் நடந்த விருத்தாந்தங்களையும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கீர்த்திகளுக்குக் காரணமாகையால் சொல்லுகிறேன், சாவதானமாய்க் கேளுங்கள். எப்போது யுத்தத்தில் கௌரவர்களிலும் பாண்டவர்களிலும் அதி வீரர்களான ராஜாக்கள் யுத்தங்கள் செய்து வீரசுவர்க்கத்தை அடைந்தார்களோ அப்போது பீமசேனனுடைய கதையால் அடிபட்டு முறிந்த தொடையை யுடைத்தான துரியோதனன், அந்தப் பூமியில் ஈன சத்வனாகி விழுந் திருந்த சமயத்தில், அவனுக்கு இதஞ் செய்ய வேண்டு மென்று நினைத்த, அசுவத்தாமா திரௌபதை குமாரர்களான உப பாண்டவர்கள் ஐவரையும் நித்திரை பண்ணுகிற சமயத்தில் பாண்டவர்க ளென்று பிரமித்துச் சிரசுகளை அறுத்தானே அந்த ஈன கிருத்தியத்தைத் துரியோதனன் தனக்குப் பிரியமாக நினைக்கவில்லை. சகல ஜனங்களும் துரோண குமாரன் நிஷேதமான வேலையைச் செய்தானென்று நிந்தித்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் உப பாண்டவர்களுக்கு மாதாவான திரௌபதா தேவி தன்னுடைய சிசுக்களுடைய அனியாய மரணத்தைக் கண்டு பரிதாபப் பட்டுக் கண்களில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் பெருக விட்டுக் கொண்டு கதறி அழுகிற சமயத்தில் கிரீடமாலியான அர்ச்சுனன் அவளைச் சமாதானஞ் செய்தான்.

வாராய் திரௌபதி! காண்டீப மென்கிற வில்லிலிருந்து விடப்பட்ட தீக்ஷணமான பாணங்களால் பிராமண அதமனான அசுவத்தாமனுடைய சிரசை அறுத்து உன் மனதில் இருக்கிற சோகத்தா லுண்டான கண்ணீரை மாற்றுகிறேன். அந்தச் சிரசின் மேல் உன் பாதத்தை வைத்து உன் புத்திரர்களுக்குச் சமஸ்காரம் பண்ணின பின்பு ஸ்நானம் பண்ணப் போவா யென்று தனக்குப் பிராண நாயகியான திரௌபதியைப் பார்த்து விசித்திரமாகியும் சமரசமாகியு மிருக்கிற வார்த்தைகளால் சமாதானஞ்செய்து, தமக்கு மித்திரரான அச்சுதனைச் சாரதியாக முன்னிட்டுக் கொண்டு கவசத்தைத் தொடுத்துக் கொண்டு பயங்கரமான காண்டீப மென்கிற தனுசைக் கையில் தரித்து ஹனுமத்துவசத்தினு லலங்கரிக்கப் பட்ட ரதத்தி லேறிக்கொண்டு தனக்குத் துரோகியான குரு புத்திரனைத் துரத்திப் போயினான். இப்படித் துரத்திக் கொண்டு வருகிற குமார ரூபியான அர்ச்சுனனை அந்த அசுவத்தாமா வெகு தூரத்தில் கண்டு பயந்து தன் பிராணனை ரக்ஷித்துக் கொள்ள வேண்டு மென்று, ருத்திரனைக் கண்டு பயந்து ஓடின ஆதித்தியன் போல, இந்தப் பூமியில் தன்னோட்டத்துக்கு எவ்வளவு விசாலங் கொடுத்ததோ அவ்வளவு தூரம் ரதத்துடனே ஓடினான். துரோண குமாரனான அசுவத்தாமா தன் ரதத்தில் கட்டின குதிரைகள் நடக்க மாட்டாமல் இளைப்படைந்த பின்பு தன்னை ரக்ஷிக்க மற்றொருவரில்லாமையால் அதற்குப் பிரம்மாஸ்திரமே கதியல்லாமல் வேறில்லை யென்று

நினைத்துக் கையினால் ஜலத்தை ஸ்பரிசித்து மனதில் தியானஞ் செய்துகொண்டு அந்த அஸ்திரத்தினுடைய வுபசங்காரத்தைத் தானறியாம லிருந்தாலும் தன்னுடைய பிராணனுக்குச் சங்கடமான சமய மாகையால் அதைப் பிரயோகஞ் செய்தான்.

அந்த அஸ்திரத்திலிருந்து அதி பயங்கரமான ஒரு தேஜசு பிறந்து சகல திக்குகளையும் மூடிக்கொண்டு சுவாலாமயமாயெரிகிறதைக் கண்டு, அர்ச்சுனன் தன் பிராணனுக்கு ஆபத்து வந்ததென்று நினைத்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப்பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொன்னானென்று, ஆச்சரியத்துடனே சவுனகரைப்பார்த்துச் சூதர் சொல்லுகிறார். ஓ கிருஷ்ணா; மஹா வாகுவே! பக்தர்களுடைய பயத்தைப் பரிகாரஞ் செய்கிறவரே! சமுசாரத்தில் தாபத்திரயங்களால் தபிக்கப்படுகிற பிராணிகளுக்கு அந்தத் தாபத்திரயங்களை நிவர்த்தி செய்து மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறவர் நீர் ஒருவரே யல்லாமல் வேறில்லை. பிரகிருதிக்கு நியந்தாவாகியும் தனக்குத் தானே சுவாமியாகியும் ஜகத் காரணமாகியும் இருக்கிற புருஷனும் தேவரீரே யல்லாமல் வேறில்லை. தேவரீர் ஞான சக்தியினால் மாயப் பிரகிருதியை உம்மிடத்தில் சந்திக்க வொட்டாமல் தூரத்தில் விலக்கிக் கியானானந்தமாகிய நிச ரூபத்தில் விளங்கிக்கொண்டு அந்த மாயையினால் சூழப்பட்டு மோகத்தை யடைந்திருக்கிற ஜீவ சமூகங்களுக்கு உமது மகிமையால் தருமார்த்த காம மோக்ஷங்களாகிற சிரேயசுகளைக் கொடுக்கிறீர். உம்முடைய இந்த அவதாரம் பூபாரத்தைப் பரிகரிக்க வேண்டுமென்னும் இச்சையினால் சங்கற்பிக்கப்பட்டிருந்தாலும், கியானைக ஸ்வரூபமாகையினால் மற்றொன்றையும் நினையாம லிருக்கிற உன் னடியார்கள் அடிக்கடி நினைத்துத் தியானஞ் செய்து கடைத்தேற வேண்டுமென்று சங்கற்பித்ததே யல்லாமல் வேறில்லை. இப்போது அதி பயங்கரமாகிய ஒரு தேஜசு நாலு பக்கமும் சுற்றிக்கொண்டு வருகிறது; ஓ தேவ தேவனே! இது எப்படிப்பட்டது, எந்த விடத்திலிருந்து வருகிறதென்று நானறியேனென்று விக்ஞாபனம் பண்ணின அர்ச்சுனனுக்கு ஸ்ரீ பகவான் அருளிச்செய்கிறார். வாராய் அர்ச்சுனா! துரோண புத்திரன் பிரயோகித்த பிரம்மாஸ்திரத்தி னுடைய தேஜசு என்று தெரிந்துகொள்ளும். அவன் இந்த அஸ்திரத்துக்கு உபசங்காரத்தை யறியாமலிருந்தாலும் தனக்கு மரணகாலம் வந்ததென்று தெரிந்து பிரயோகித்தான். மற்ற அஸ்திரங்கள் இந்த அஸ்திரத்தைத் தடுக்கமாட்டா. இந்த அஸ்திரத்தினுடைய மகிமையை நீ யறிந்தவனாகையால் உலகமெல்லாம் பரவிவருகிற இந்த அஸ்திரதேஜசை, பிரதியாகிய பிரமாஸ்திரத்தினால் நீ தடுக்க வேண்டுமென்று சொன்ன ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியினுடைய வார்த்தையைச் சூதர் சவுனகாதி ரிஷிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார். இப்படிப் பகவான் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட அர்ச்சுனன், எதிரிகளான வீரரை ஜெயிக்கும் வல்லமையுள்ளவனாகையால், தன்னுடைய அஸ்திரத்துக்குப் பிரதக்ஷணம் பண்ணி ஆசமனஞ் செய்து தானும் பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தான். இதனால் அந்த இரண்டு அஸ்திரங்களும் சுவாலைகளை யுண்டு பண்ணி எங்கும் வியாபித்து ஒன்றோடொன்று அடித்துக்கொண்டு பூமியிலும் ஆகாயத்திலும்

சுவர்க்கத்திலும் சூர்யாக்கினிகளைப் போல நிறைந்தன. அந்த இரண்டு அஸ்திரங்களுடைய சுவாலைகளால் தபிக்கப்படுகிற பிராணிகள் பிரளயகாலம் வந்ததென்று நினைத்தார்கள். இப்படிப் பிரஜைகளுக்கு உபத்திரவஞ் செய்கிற அஸ்திர சுவாலைகளால் உண்டாகிய சங்கடத்தையும், ஸ்ரீ வாசுதேவனுடைய அபிப்பிராயத்தையும் தெரிந்துகொண்டு அர்ச்சுனன் உபசங்கார மந்திரத்தால் இரண்டு அஸ்திரங்களையும் உபசங்காரஞ் செய்தான். அப்போது குரூரமாகிய கருமத்தைச் செய்த கௌதமி குமாரனை அசுவத்தாமாவை அர்ச்சுனன் கோபத்துடனே சிவந்த கண்களால் பார்த்துப் பிடித்துப் பசுவைக் கட்டுவது போல் பாசத்தால் கட்டினான். இப்படிச் சத்துருவைக் கயிற்றால் கட்டித் தன்னுடைய இருப்பிடத்துக்குக் கொண்டு போகவேண்டுமென்று நினைத்த அர்ச்சுனனைப் பார்த்து ஸ்ரீ புண்டரீகாக்ஷனை கிருஷ்ணன் கோபத்துடனே ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய் குந்திகுமாரனே! இந்தப் பிராமணோத்தமனைப் பிராணனோடே விடுகிறதாக நினையாமல் சங்காரம் பண்ணு. அதேதெனென்றால் தனக்கு ஒரு அபகாரஞ் செய்யாமலிருந்த பாலரை ராத்திரியில் தூங்குகிற சமயத்தில் சங்கரித்தவன். வேறொரு நினைவினால் தான் செய்ய வேண்டிய கருமத்தில் நினைவு விட்டிருந்தவனையும், மூர்ச்சித்தவனையும், பித்தனையும், நித்திரை பண்ணுகிறவனையும், பாலனையும், ஸ்திரீகளையும், காரியாகாரியங்களைத் தெரியாத அறிவில்லாதவனையும், சரணமடைந்தவனையும், இரதமிழந்தவனையும், பயந்தவனையும், பக்தனை சத்துருவானாலும் க்ஷத்திரிய தருமம் தெரிந்தவர்கள் கொல்லலாகாது. யாதொரு துஷ்டன் இவர்கள் பிராணனை வாங்குகிறானோ அந்தப் பாபிஷ்டன் அந்தத் தோஷத்தால் அதோ கதியை அடைவான். ஆகையினால் தயவில்லாதவனைச் சங்கரித்தால் அது உனக்குச் சிரேயசேயாம். இதுவல்லாமல் நீ திரௌபதியைப் பார்த்து வாராய் பாக்கியவதியே! யாதொருவன் உன் புத்திரர்களைச் சங்கரித்தானோ அவன் தலையைக் கொண்டு வருகிறேனென்றதை நானுங் கேட்டிருக்கையில் பிரதிக்ஞை பண்ணினவள் நீ, ஆகையால், நல்ல குலத்திற் பிறந்து அந்தக் குலாசாரத்தைத் தவிர்ந்தும் தன்னுடைய சுவாமிக்கு விருத்தமான கருமத்தைச் செய்தும் உன்னுடைய புத்திரர்களைச் சங்காரம் பண்ணியும், இப்போது உன்னைக் கொல்ல வேண்டுமென்று பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து மிருக்கிற இந்தப் பாவியை, வீரரில் சிரேஷ்டனை நீ கொல்லுகிறதே நியாயமென்று அர்ச்சுனனைப் பார்த்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி சொன்ன வார்த்தையைச் சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார்.

இப்படிக் குந்தி குமாரனைப் பார்த்து மனோதருமநிச்சயம் எப்படிப்பட்டதென்று சோதிக்க வேண்டிச் சொன்ன கிருஷ்ணன் வசனத்தை அர்ச்சுனன் கேட்டு அவன் தன் மக்களைக் கொன்றவன் ஆனாலும் தன்னுடைய குருகுமாரனாகையால் அசுவத்தாமாவைக் கொல்லுவதற்கு மனதில்லாமல் தான் இறங்கியிருக்கிற விடத்தில் ஸ்நேகித னாகவும் சாரதியாகவு மிருக்கிற கோவிந்தனுடனே வந்து மக்களுடைய மரணத்தால் சோகித்திருக்கிற பிராண நாயகி

யான திரௌபதியின் முன்னே அசுவத்தாமாவை நிறுத்தினான். பசுவைப் பிடித்துக் கயிற்றிற் கட்டினாற்போல கட்டப்பட் டிருக்கிறவனும், தான் செய்த அநீதத்தினாலே தலை இறங்கிக்கொண் டிருக்கிறவனும், குரு குமாரனு மாகிய அசுவத்தாமனைத் திரௌபதா தேவியானவள் மிகவும் தயவுடனே நமஸ்காரஞ் செய்து, அர்ச்சுனனைப் பார்த்துக் குரு குமாரரான இவரைக் கட்டிக் கொண்டு வருகிறது ஞாயமோ? வென்று சொல்லிக் கட்டை விடும் விடும், இவர் பிராமணோத்தமர், இதுவுமல்லாமல் உமக்குக் குருவானவர், எவ்வா றென்றால்: ரகசியமாகத் தனுர் வேதத்தைப் பிரயோகத் துடனேயும், உபசங்காரத் துடனேயும் சகல அஸ்திரங்களையும் யாதொரு துரோணா சாரியருடைய அனுக்கிரகத்தினால் அப்பியாசஞ் செய்தீரோ அந்தத் துரோணாசாரியர் தம் முடைய புத்திரரான அசுவத்தாமா வுடைய ரூபமாக விருக்கிறார். ஆகலால், அந்த அசுவத்தாமாவி னிடத்தில் குருபக்தி செய்ய வேண்டியது. இதுவு மல்லாமல், கிருபாசாரியருடைய தங்கையான கௌதமி, இவ்வீரனைப் பெற்றவ ளாகையால் தன் மகனுக்கு நேர்ந்த இந்தச் சிரமத்தைக் கண்டு தன் சரீரத்தை நிறுத்த மாட்டாள்; அவளுக்கு இந்தத் துன்பம் வரும்படிக்கு நாம் நடக்க லாகாது. ஆகையால், சகல தருமங்களையும் தெரிந்த மகானு பாவரே! உங்களால் மகத்தாகிய கவுரவத்தை அடைந்து விளங்கின இந்தக் கவுரவ குலத்துக்கு இப்போது இப்படிப் பாவத்தை விளைவிக்குங் காரியத்தைச் செய்வது உத்தமமல்ல. உலகத்தில் கவுரவர்க ளுடைய குலத்தைக் கேட்ட வர்க ளெல்லாம் கைகூப்பி வந்தனஞ் செய்யும் படியாகிப் பிரகாசித்து வந்த இந்தக் குலத்துக்கு அபகீர்த்தி வாராமல் இரக்ஷிக்க வேண்டும். இதுவு மல்லாமல், இந்த அசுவத்தாமாவினுடைய மாதாவாகிய கௌதமி மகா பதிவிரதை யாகையால் அவள் புத்திர சோகத்தினால் என்னைப் போல் கண்ணுங் கண்ணீருமாய் அழுகிறது உசிதமல்ல. பிராமணர்களுக்கு யாதொரு ராஜாக்கள் கோபத்தை உண்டு பண்ணினால் அந்த ராஜ வம்சம் தம் வர்க்கத்துடனே சோகத்தை அடையும் என்று திரௌபதா தேவி அர்ச்சுனனைப் பார்த்து வியசனத் துடனே சொன்ன விருத்தாந்தத்தைச் சூத புராணிகர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார். இப்படித் தருமத்துடனேயும், ஞாயத்துடனேயும், தயையுடனேயும், சத்தியத்துடனேயும், பக்ஷத்துடனேயும், திரௌபதா தேவி சொன்ன மகத்தான வார்த்தையைத் தருமராஜாவானவர் கேட்டு மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே திரௌபதையைச் சிலாகித்தார்.

அப்படியே நகுலனும், சகாதேவனும், யுயுதானனும், அர்ச்சுனனும், தேவகி குமாரனான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானும், மற்றுமுள்ள ராஜஸ்திரீகளும் அந்த வார்த்தைக்குச் சந்தோஷித்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் பீமசேனன் சொல்லுகிறான். தனக்குப் பிரபுவான ராஜாவுக்கும், தனக்கும் ஒரு பிரயோசனமில்லாமல் நித்திரை பண்ணுகிற சிசுக்களைக் கொன்ற இந்தப் பாபிஷ்டனைச் சங்காரஞ் செய்தால் அது அவனுக்கு க்ஷேமமாகவே யிருக்கும் என்று பொருமையுடனே சொன்ன வார்த்தையைக் கேள்வியுற்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், தமக்கு மித்திரனாகிய அர்ச்சுனனைப் பார்த்துப் புன் சிரிப்புச் செய்தவர் போல ஒரு

வார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் அர்ச்சுனனே! பிராமணன் கொலை செய்கிற தற்கு யோக்கியனான அதமனாக விருந்தாலுகிலும், அவனைக்கொல்லலாகாதென் றும், ஆததாயி யானவனைச் சீக்கிரமாகக் கொல்லவேண்டு மென்றும், இந்த இரண்டு சாஸ்திரங்களையும் நானே சொன்னேன். ஆகையால் இரண்டையும் நீ பரி பாலனஞ் செய்யவேண்டும். உன்னுடைய நாயகியாகிய பாஞ்சாலியைச் சமாதானஞ் செய்கிற போது உன் மக்களைக் கொன்றவன் தலையை அறுத்துக் கொண்டு வருகிறே னென்று நீ செய்த பிரதிக்கினையும், பீமசேனனுடைய வசனத்தையும் சத்தியமாக நிறுத்தி யுனக்கும் பாஞ்சாலிக்கும் இஷ்டமான காரியத்தைப் பண்ண வேண்டு மென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நியமித்ததைச் சூதர் சவுனகாதி களுக்குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார்.

இப்படிப் பகவானால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட அர்ச்சுனன் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கருத்தை அறிந்து கொண்டு அசுவத்தாமாவினுடைய சிரசில் தானே பிறந்து விளங்குகின்ற சூடாமணியைத் தலைமயிர்களுடனே சேர்த்துப் பிடித்துத் தன் சுரிகையினால் அறுத்து எடுத்துக்கொண்டு கட்டையும் அவிழ்த்து விட்டுச் சிசு ஹத்தியினால் தேஜஸையும் மணியையும் இழந்திருக்கிற அசுவத்தா மாவைத் தன்னுடைய சேனைக்கு வெளியில் துரத்தினான். பிராமண அதமன் அபராதஞ் செய்தானாகில் அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய தண்டனையானது விகாரமாகத் தலையை க்ஷௌரஞ் செய்விக்கிறதும், அவனுக்குள்ள தனங் களை விசேஷ மில்லாமல் அபகரித்துக் கொள்ளுகிறதும், அந்த ஸ்தானத்தை விட்டு ஓட்டி விடுகிறதுமே யல்லாமல் அவன் பிராணனை வாங்குகிற விதத்தைச் சாஸ்திரஞ் சொல்லவில்லை. ஆகையால் அசுவத்தாமாவுக்கு இப்படிச் சிக்ஷை செய்த பின்பு, பாண்டவர்க ளெல்லாரும் திரௌபதை யுடனே புத்திரர்களை நினைத்துத் துக்கித்துக் கொண்டு காலகதி யடைந்த பந்துக்களுக் கெல்லாம் சமஸ்காரஞ் செய்தார்கள். அப்பால், முன்னால் தன் பாதத்தில் விழுந்து அழுது கொண்டிருந்த திரௌபதைக்குத் தான்சொன்ன பிரதிக்கினையின்படி பீமசேன னுடைய கதையினால் தொடை யொடிந்தும் மார்பு பிளந்து மிருக் கிற தங்கள் தங்கள் நாயகர்களைத் தழுவிக்கொண்டும் தலைமயிர்களை விரித்துக் கொண்டும் அழுகிற சத்துரு பத்தினிகளையும் பாரென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் காண்பித்தார்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

இந்த அத்தியாயத்தில், உத்தரையினுடைய கர்ப்பம், கோபியான அசுவத்தாமாவி னுடைய அஸ்திரத்தினின்றும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் காக்கப்பட்ட ரக்ஷணமும், குந்திதேவியினுடைய ஸ்தோத்திரமும், இராஜாவினுடைய சோகமும் கீர்த்திக்கப் படுகின்றன.

இப்படிச் சவுனகாதிகளைக் குறித்துச் சொன்ன சூதர் மறுபடியுஞ் சொல்லுகிறார். யுத்தத்தில் மரணமடைந்த பந்துக்களுக்கு நீர்க்கடன் செய்ய வேண்டி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடனே கூடப் பாண்டவர்கள், இறந்து போனவர்களு

டைய ஸ்திரீகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு கங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து இல தர்ப்பணாதிகள் செய்து பிரலாபித்தும், மீண்டு ஸ்நானஞ் செய்து அவ்விடத்தி லிருக்கிற குருவம்ச சிரேஷ்டனாகிய திருதராஷ்டிரனையும், விதுரனையும், புத்திர சோகத்தையுடைய காந்தாரியையும், குந்திதேவியையும், திரௌபதியையும் துக்கிக்க வேண்டாமென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் முனிவர்களுடனே சமாதானஞ் செய்து, பிராணிகளிடத்தில் வருகிற காலகதியானது ஒருவராலேயும் நீக்கக் கூடாதென்று அவர்களுக்குத் தெளிய வுரைத்து, அஜாதசத்துருவான தர்ம ராஜாவினுடைய ராச்சியத்தைச் சூதினால் கட்டிக்கொண்ட துஷ்டர்களைப் பதிவிரதையான திரௌபதியுடைய தலைமயிரைப் பரிசித்ததால் உண்டான பாதகத்தில் சங்காரஞ் செய்வித்து, உத்தம கருமங்களான மூன்று அச்வமேத யாகங்களைத் தருமராஜாவினால் செய்வித்து, இந்திரனுடைய கீர்த்தியைப் போலத் தருமராஜனுடைய புகழைச் சகல திக்குகளினும் நிறைப்பித்துப் பாண்டவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சாத்தகியுடனே துவாரகைக்குப் போக வேண்டுமென்று இரதத்தின் மேலேறி யிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், மிகவும் பயத்தினால் நடுங்கிக்கொண்டு ஓடி வருகிற உத்தரையைச் சமீபத்தில் கண்டார்.

அந்த உத்தரை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். ஓ மகா யோகியே! தேவ தேவனே! ஜகத்பதியே! ரக்ஷியும் ரக்ஷியும். ஒன்றுக்கொன்று சத்துருவா யிருக்கிற இந்த வுலகத்துக்கு உம்மைவிட அபயம் கொடுக்கிறவர் மற்றொருவருமில்லை. ஓ ஸ்வாமியே! காய்ச்சின மழுப்போல் குரூரமாகிய பாணமானது என்னைத் துரத்துகிறது. ஓ விபுவே! அந்தப்பாணம் என்னை மிகவுந் தகித்தாலும் தகிக்கட்டும், என் கர்ப்பமாத்திரம் அழியாமல் காக்கவேண்டும், என்றிப்படி உத்தரை சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட ஸ்ரீ பகவான் பக்த வச்சலரானதையால் துரோண குமாரனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அபாண்ட வாஸ்திரம் இதுவென் றறிந்துகொண் டிருக்கும் சமயத்தில், ஐந்து பாணங்கள் ஜ்வாலைகளுடனே பாண்டவர்களுக் கெதிராக வருகிறதைக் கண்டு பாண்டவர்கள் தங்கள் அஸ்திரங்களைக் கையிலெடுத்தார்கள். ஓ சவுனகாதிகளே! அப்போது ஜகத்பிரபுவான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்மைவிட மற்றொருவரை நினையாமல் தம்மிடத்தில் பக்தி செய்கிற பாண்டவர்களுக்கு வந்திருக்கிற இந்த மஹாவிபத்தைப் பார்த்துத் தம்மையே தேவதையாக வுடைத்தாயிருக்கிற சுதரிசனாஸ்திரத்தினால் தமக்கு மித்திரர்களா யிருக்கிற பாண்டவர்களை ரக்ஷித்தார். சர்வபிராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமி யாகியும் உள்ளும் புறம்பும் வியாபித் திருக்கிற சக்தியை யுடைத்தான ஸ்ரீ ஹரியானவர் கவுரவ சந்தானத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டித் தம் சங்கல்பத்தினால் விராட புத்திரியினுடைய கர்ப்பத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டார். ஓ பிருகு வம்சோத்பவரான சவுனகரே! பிரமசர மென்கிற அஸ்திரமானது வியர்த்தமாக மாட்டாது. மற்றொரு அஸ்திரத்தினால் தடுக்கவுங் கூடாது. ஆனாலும் ஸ்ரீ விஷ்ணு தேஜசினால் லயத்தை யடைந்தது. யாதொரு ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவர் தம் விளையாட்டுக்குச் சாதனமாகிய பிரகிருதியால் இந்த வுலகத்தைக் கற்பித்து அதினுட் புகுந்து அதை ரக்ஷித்துப் பின்பு சங்காரஞ் செய்து தாம் பிறவாம லிருக்கிறாரோ, அந்தச் சர்வாந்தர்யாமி யாகிய அச்சுத

னிடத்தில் இதுவொரு ஆச்சரியமென்று நினைக்க வேண்டாம். இப்படிப் பிரமாஸ்திர மாகிற நெருப்பில் நின்றும் விடுபட்ட பாண்டவர்க ளுடனேயும் திரௌபதி யுடனேயுங் கூடியிருக்கிற குந்திதேவி யானவள், துவாரகைக்கு எழுந்தருள வேண்டு மென்று பிரயாணமா யிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியைக் குறித்துப் பிரார்த்திக்கிறாள்.

இந்த வுலகங்களுக்கு ஆதி காரணமாகியும், ஸ்வாமியாகியும், பிரகிருதிக்கு நியாமகனாகியும், சமஸ்த ஜீவ வர்க்கங்களாலேயும் அறியப்படாமலும், அவற்றினுடைய உள்ளும் புறம்பும் வியாபித்திருக்கிறவ னாகவும், மாயையாகிற திரையினால் மறைந்து கியானங் குறைந்த பிராணிக ளுடைய இந்திரியங்களால் அறியப்படாதவனும், அவ்யயனாகியு மிருக்கிற உம்மை வந்தனஞ் செய்கிறேன். உம்மிச்சையில் உண்டாக்கிக் கொண்ட உம்முடைய அவதாரத்தைத் தியானஞ் செய்கிற பரம ஹம்சாளாகிய முனிவர்களும் அறியமாட்டாம லிருக்கிற உம்மை ஸ்திரீ ஸ்வபாவமான நான் எப்படி அறியப் போகிறேன். வசுதேவ குமாரனாகித் தேவகி கர்ப்பத்தில் அவதரித்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனென்று திவ்யநாமத்தைத் தரித்தும், நந்த கோபனுக்குக் குமாரனாகிக் கோவிந்த னென்னும் நாமத்தைத் தரித்த தேவரீருக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். ஓ ஹ்ருஷீகேசனே! அதி துஷ்டனான கம்சனால் சிறையி லகப்பட்ட தேவகிதேவி வெகுகாலம் அனுபவித்த சோகத்தைப் பரிகரித்தாற்போல, மிகுதியும் துக்கதசை யடைந்த என்னையும் அடிக்கடி காத்து விபத்துக்களைப் பரிகரித்து அந்தச் சோகங்களைத் தேவரீரே நீக்கினீர்; துரியோதனன் பீமசேனனுக்கு விஷங்கலந்த அன்னத்தை யிட்ட போதும், அரக்கு மாளிகையில் நெருப்பை வைத்தபோதும், இடும்பாசுரனைக் கண்ட போதும், அதிதுஷ்டனான துச்சாதனாதியர்க ளுடனே கூடின துரியோதனனுடைய சபையில் அவமானஞ் செய்தபோதும், வனவாசத்திற் சங்கடங்கள் வந்தபோதும், யுத்தங்கள் தோறும் மகாரதிகர்களுடைய அநேக விதமான அஸ்திர பயங்களிலும் துரோண குமாரனாகிய அசுவத்தாமாவினுடைய அமோகாஸ்திரத்திலும், நீரே சாந்தம் பண்ணினீர்; ஸ்ரீ ஹரியே! துரியோதனனால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட துருவாசர் எங்களுக்குச் சாபங்கொடுக்க வேண்டு மென்று நினைத்து அகாலத்தில் அதிதிபூசை பண்ணிவைக்கச் சொல்லி வந்தபோது அந்தவனத்தில் எழுந்தருளி என் புத்திரர்களால் மூன்று லோகத்துடனே அந்த ரிஷிக்குத் திருப்தி செய்வித்தீர்; உம்மைத் தரிசனஞ் செய்தவர்களுக்கு மறுபடியும் பிறப்பில்லை. ஆகையால் அப்படிப்பட்ட உமது தரிசனத்தைக் கொடுக்கிற ஆபத்துகள் எங்களுக்கு அடிக்கடி வரட்டும். ஜெகத்குருவே! குலத்தினாலேயும், ஐச்வரியத்தினாலேயும், சாஸ்திரங்களினாலேயும், அழகினாலேயும், மிகுந்த மதத்தை யுடைத்தானவன், சகலத்தையுந் துறந்த ஞானிகளுக்கு யோக்கியரான உம்முடைய நாமத்தை நினைக்க மாட்டான். எப்பொழுதும் சகலத்தையுந் துறந்தவனை நினைக்கிறவராகவும், குணங்களுடைய விருத்தி யில்லாதவ ராகியும், தம்மிடத்தில் தாமே விவகரிக்கிறவ ராகவும், உலகங்களில் ஆசை யொழிந்தவராகவும், கைவல்ய பதியாகியு மிருக்கிற உமக்கு வந்தனஞ் செய்கிறேன். உம்மை ஆதியந்தங்க ளில்லாமலும் சுதந்தரராகியும்,

சர்வ பிராணிகளிலேயும் சமமாகச் சம்பந்தித்த காலசரீரராகியு மிருக்கிற ஈசானனென்று நினைக்கிறேன். அல்லாமற்போனால் இந்தப் பூதங்களுக்கு ஒன்றுக்கொன்று கலகங்கள் வரக்காரண மென்ன? இந்தப் பூலோகத்தில் ஜனங்களுடைய நடக்கையை நடித்துக் காண்பிக்கிற நீர் செய்ய வேண்டு மென்று நினைத்த கருமத்தை மற்றொருவ ரறிய மாட்டார்கள். உமக்கு வேண்டியபே ரொருவருமில்லை. உம்முடைய த்வேஷத்துக்கு யோக்கியமானவ ரொருவரு மில்லை. அவரவர் கருமத்தை யனுபவிக்குங் காலத்தில் அவரவர் மதி மாத்திரம் உம்மிடத்தில் விஷயமாகி யிருக்கும். ஓ விச்வாத்மகனே! கருமாதீனமாகிய ஜனனமும், கர்த்தத்துவமு மில்லாத உமக்கு ரிஷிகளிலும், திரியக்கு சாதிகளிலும், ஜல ஜந்துக்களிலும், ஜனனமும், கருமமும், அந்தந்தச் சாதிகளுடைய நடக்கைகளைச் செய்து காண்பிக்கவேண்டிச் செய்ததனவே யல்லாமல் வேறல்ல. ஆனாலும் நீர் தடுக்குச் செய்தீரென்று யசோதை உம்மைக் கட்ட வேண்டு மென்று கயிறெடுத்த சமயத்தில் மையுடனே கலந்து நிறைந்த கண்ணீருடனே திருமுக மண்டலத்தைக் காண்பித்துப் பயந்தவரைப் போல் நடனஞ் செய்துகொண்டு யசோதை முன்னே நின்றிருந்த உம் வேஷம், என்னை இப்போது மோகிக்கப் பண்ணுகிறது. ஜனன மில்லாத பரமாத்மாவானவன், புண்ணிய சுலோகனுகியும், தனக்குப் பிரீதிமாத்திர மிகவுமிருக்கிற யதுவினுடைய கீர்த்திகளை விஸ்தாரஞ் செய்ய வேண்டி, அவனுடைய வம்சத்தில் மலைய பர்வதத்தில் சந்தன விருக்ஷம் போல் ஜனித்தா னென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். வசுதேவனுடைய க்ஷேத்திரமாகிய தேவகி யிடத்தில் தேவதைகளால் யாசிக்கப்பட்ட தேவரீர், இந்த வுலகங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டிய நிமித்தமாகத் தேவ துரோகிகளைச் சங்காரஞ் செய்ய வேண்டி அவதரித்தீ ரென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். பூமியினுடைய பாரத்தைத் தீர்க்கவேண்டு மென்று யாசித்த சதுர் முகனுடைய வேண்டு கோளை யீடேற்ற இத்திரு மேனியைத் தரித்தீ ரென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இந்தச் சமுசாரத்தில் அக்கியானத்தினாலே துக்கித்திருக்கிற பிராணிகள் உம்முடைய லீலைகளைக் கேள்வியுற்று ஸ்மரணஞ் செய்து கடைத்தேறும்படி திரு அவதரித்தீரென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ சுவாமியே! தேவரீர் உம்முடைய இஷ்டப் பிரயோசனத்தை இச்சித்து இஷ்டர்களாகியும் தேவரீரையே அடுத்தும் சீவித்துக்கொண் டிருக்கிற எங்களைப் பிரிந்தீராகில் நட்பிழைப்பாகிற பாதகமென்று நினைத்துச் சகிக்க மாட்டாத தருமராஜா, சரீரத்தையே தரிக்கமாட்டாரென்று நினைத்துக்கொண் டிருக்கிற எங்களுக்கு உம்முடைய சரண கமலங்களே யல்லாமல் மற்றொரு கதியில்லை. இந்திரியங்களுக்குச் சுவாமியான சிவனுடைய தரிசனம் போல், தேவரீருடைய தரிசனங் கிடைத்தபோது நாங்களும், யாதவர்களென்றும், பாண்டவர்களென்றும், நிலைபெற்றுச் சரீரங்களைத் தரித்துப் பிரசித்தியுடனே கூடியபேர்களையு முடைத்தா யிருக்கிறோ மல்லாமல், உம் தரிசன மில்லாமற் போனால் எங்களுடைய ரூபங்களும், நாமங்களும், இந்த வுலகத்தில் பிரகாசிக்க மாட்டா. ஓ கதாதரனே! இப்போது இந்தப் பூமியானது சங்கு சக்கராதி

களான திவ்ய ரேகைகளுடனே கூடிய உம்முடைய பாதங்களா லலங்கரிக்கப்பட்டும், கடாக்ஷத்தால் பரிபக்குவமான பயிர்கள், கொடிகள், விருக்ஷங்கள், பர்வதங்கள், சமுத்திரங்கள் முதலியவற்றால் பிரகாசித்து எப்படி விருத்தியடைந் திருக்கிறதோ, அப்படியே தேவரீர் துவாரகைக்கு எழுந்தருளினால் வர்த்திக்க மாட்டாது. ஓ சர்வ லோக நாயகனே! சர்வாந்தர்யாமியே! சர்வ மூர்த்தியே! தேவரீரை ஒரு வேண்டுகோள் பிரார்த்திக்கிறேன். இந்த விருஷ்ணிக ளிடத்திலேயும் பாண்டவர்க ளிடத்திலேயும் எனக்கு இருக்கிற சிநேகமாகிற பாசத்தை நீரே நீக்கவேண்டும். இதுவுமல்லாமல் என்னுடைய மனது மற்றொருவ ரிடத்தில் பொருந்தாமல் உம்மிடத்தில் சீக்கிரமாகப் பிரீதியை யடையவேண்டி உம்மைச் சரணமடைகிறேனென்று குந்திதேவி சரணமடைந்து யாசித்த கிரமத்தைச் சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லி, அந்தக் குந்தியி னிடத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் செய்த பிரசாதத்தையுஞ் சொல்லுகிறார்.

சகல சுப நிதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி, குந்தியினுடைய ஸ்தோத்திரங்களைத் திருவுளம்பற்றி மந்தகாசஞ்செய்து துவாரகைக்கு எழுந்தருள வேண்டுமென்று சங்கற்பித்தவர் குந்திதேவி பிரார்த்தித்த படியினாலேயும், தருமராஜா பிரீதியுடனே நிறுத்தியபடியினாலேயும், சம்மதித்துப் பாண்டவர்களுடனே குந்திதேவியையும், மற்றுமுள்ள ஸ்திரீகளையும், அழைத்துக்கொண்டு அஸ்தினாபுரத்துக்கு எழுந்தருளினார். பின்பு தருமராஜாவுக்குப் பகவத் சங்கல்பத்தை யறிந்த வியாசாதிகளாலேயும், அற்புதமான சரீரத்தை யுடைத்தாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாலேயும், தெளியும்படி போதிக்கப்படும் புராதனமான இதிகாசங்களை இவர்கள் தெளிய வுரைத்தும், அவருக்குத் தெளிவு பிறவாமல் துக்கத்தை அடைந்து சொல்லுகிறார்: கருமாதீனமான இந்தத் தேகத்தின் நிமித்தமாக வெகு அக்ஷௌஹிணி சேனைகளைச் சங்காரஞ் செய்வித்து, பாலர்கள், பிராமணர்கள், துணைவர்கள், மித்திரர்கள், பிதுர் ஜனங்கள், பிராதுரு வர்க்கங்கள், குரு ஜனங்கள் முதலியவர்களைச் சங்காரஞ் செய்வித்த எனக்கு, நரகங்களில் அநேககாலம் அனுபவம் பண்ணினாலும் அந்தப் பாவங்கள் தொலைய மாட்டா. தருமமான யுத்தத்தில் பிரஜைகளைச் சங்காரம் பண்ணின ராஜனுக்குப் பாவமில்லை யென்று சொல்லுகிற தரும சாஸ்திரங்கள் எத்தனை யறிந்திருந்தாலும், மோகத்தினால் எனக்குத் தெளிவு பிறக்கவில்லை. யுத்த களத்தில் மடிந்துபோனவர்களுடைய பந்துக்களான ஸ்திரீகளின் துரோகத்தைக் கிரகஸ்தாச்ரமத்தில் செய்யத்தக்கதான நித்திய நைமித்திய கருமங்களால் பரிகரிக்கிற சாமர்த்தியமும் எனக்கில்லை யென்றார்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

இதில் தருமராஜாவின் பொருட்டுப் பீஷ்மரால் சொல்லப்பட்ட சர்வ தருமங்களினுடைய நிருபணமும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ஸ்தோத்திரமும், பீஷ்மருடைய முக்தியும் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

இப்படித் தருமராஜா, பிரஜைகளுக்குத் தாம் செய்த துன்பத்தினால் பாதகமுண்டென்றும், அதைப் பரிகரிக்கிறதற்கு யோக்கியமான தருமத்தை நாம் செய்ய வேண்டுமென்றும் நினைத்து, பீஷ்மரானவர், உத்தராயண காலத்தை யபேக்ஷித்துச் சரசயனத்தில் படுத்திருக்கிற குருக்ஷேத்திரத்துக்குப் பிரயாணப்பட்டார். அப்போது அவருடைய பிராதாக்களாகிய பீமாதிகளும் நல்ல லக்ஷணங்களுடனே கூடிய அசுவங்களின் மேலேறிக்கொண்டு பின் செல்ல, வியாசர் தௌம்யர்முதலான பிராமணோத்தமர்கள் திவ்யமான ரதங்களின்மேலேறிக்கொண்டு கூடவே நடந்தார்கள். ஓ பிரம ரிஷியே! ஷட்குண பரிபூரணரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் அர்ச்சுனனுடனே கூட ரதத்திலேறிப் பின்னே யெழுந்தருளினர். இப்படிக் குருக்ஷேத்திரத்தில் சேர்ந்த தருமராஜா, அவ்விடத்தில் சொர்க்க லோகத்தில் போகத்தை யனுபவித்துச் சேஷத்துடனே பூமியில் விழுந்த தேவனைப்போல் விழுந்திருக்கிற பீஷ்மரைக்கண்டு வந்தனஞ்செய்தார். அவருடனே யவர் தம்பிகளும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் வந்த மற்றுமுள்ளவர்களும் நமஸ்காரம் பண்ணினார்கள். அந்தச் சமயத்தில் அந்தக் குருக்ஷேத்திரத்தில் சகலமான பிரம ரிஷிகளும், உத்தமர்களான தேவரிஷிகளும், சிலாக்கியர்களான ராஜரிஷிகளும், பாரத சிரேஷ்டரான பீஷ்மரைக் காணவேண்டுமென்று தங்கள் தங்கள் சிஷ்யர்களுடனே கூடிக்கொண்டு வந்தார்கள். அப்படியே காசியபரும், பிரகஸ்பதியும், இவர்களுடனே இன்னும் சில தேவ ரிஷிகள் சிஷ்யவர்க்கங்களுடனே வந்தார்கள். இப்படி வந்த பிரம நிஷ்டர்களாகிய முனிகணங்களை, வசுக்களில் உத்தமரான பீஷ்மர்கண்டு உபசாரஞ்சொல்லி அவர்களுக்கு யோக்கியமான பூசைசெய்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும் உபசரித்துச் சிலாக்கியமான ஆசனத்தி லிருத்திய பின்பு அந்தக் கிருஷ்ணனுடைய பிரபாவத்தை அறிந்த பீஷ்மர் தம் இச்சையினால் தம்முன் எழுந்தருளி யிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திவ்யமங்கள விக்கிரகத்தை தம் இருதயத்தில் தியானம் பண்ணி விசுவாசத்துடனேயும் பிரீதியுடனேயும் மானஸ மஹா பூசைசெய்தார். பின்பு தம்முடைய சமீபத்திலிருக்கிற பாண்டு குமாரனைத் தம்முடைய ஆனந்த பாஷ்பத்தினால் நிறைந்த கண்களால் பிரீதியுடனே பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

ஓ தருமநந்தனனே! நீங்கள் மகத்தான கஷ்டங்களை அனுபவித்தீர்கள். அந்தச் சிரமங்கள் உம்முடைய பிரதிக்கினையால் வந்தனவாகையால் அவை ஞாயமென்று சகித்தீர்கள்; அது மகத்தான ஆச்சரியம். ஆனால் இராச்சியமிழந்து பிராமணர்களைப்போல் பிக்ஷை முதலியவைகளினாலும் சீவனம் பண்ணினீர்கள்; அதுவும் ஆச்சரியந்தான். இப்படிப்பட்ட கிலேசங்கள் உங்களுக்கு

வருவது யுக்தமல்ல. இதுவுமல்லாமல் உங்களுடைய பிதாவான பாண்டு மஹாராஜா சுவர்க்கத்தை யடைந்தபோது உம்முடைய மாதாவான குந்திதேவி சிசுக்களான உங்களைச் சம்ரக்ஷிக்கவேண்டி யுங்களுடனே வெகு கிலேசங்களை யடிக்கடி அனுபவித்தாள். காலமும் இந்த லோகமும் உங்களுடைய ஆதீனமாக இருக்கையினால் உங்களுக்கு எந்தெந்தச் சிரமங்கள் வந்தனவோ அவைகளெல்லாம் காலத்தினுடைய மகிமையென்று நினைக்கிறேன். ஓ பிரபுவே! தத்வங்களைத் தெளிந்த கியானிகளும, யாதொரு காலத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தை அறிய வேண்டுமென்று நினைத்துத் தியானஞ் செய்தும் அறியமாட்டாமல் மோகித்திருக்கிறார்களோ அந்தக் காலத்தினுடைய ஆதீனமாயிருக்கும் பிராணிகளுடைய சுகதுக்கங்க ளென்று தெரிந்துகொண்டு, அந்தக் காலத்தை அனுசரித்து இப்போது அநாதர்களா யிருக்கிற பிரஜைகளுக்கு நீர் நாதராகி பரிபாலனஞ் செய்ய வேண்டும்.

பரதகுலத்திற்பிறந்த பேர்களிற் சிரேஷ்டரான பிரபுவே! இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், உலகங்களுக் கெல்லாம் ஆதிகாரணமாகியும் ஷட்குண பரிபூரணமாயிருக்கிற புருஷ சிரேஷ்டனான ஸ்ரீமந் நாராயணனே யல்லாமல் வேறல்ல. இந்த வுலகங்களை மோகிப்பிக்கவேண்டி இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வேஷத்தைத் தரித்து, விருஷ்ணி வம்சத்தில் அவதரித்து, ஒருவர்க்குந் தெரியாமல் சஞ்சரிக்கிறான். இவனுடைய மகிமையை மஹானுபாவரான சிவன் அறிவார். அதிகோப்பியமான இவர் மகத்துவத்தைத் தேவ ரிஷியான நாரதர் அறிவார். இவருடைய அவதாரமாகிய கபிலர் அறிவார். ஓ நரேந்திரனே! யாதொரு கிருஷ்ணன், அம்மான் குமார னென்றும், மித்திர னென்றும், உத்தமமான துணைவ னென்றும் நினைத்துச் சுகிர்த பாவத்தினால் மந்திரி யாகவும், தூதனாகவும், சாரதியாகவும் கற்பித்தானோ அந்தக் கிருஷ்ணன் சமஸ்தங்களுக்கும் ஆத்மா வானவனும், சரீரவிசிஷ்டனான தன்னைக்காட்டிலும் மற்றொன் றில்லாதவனும், தனக்கொரு குறை யில்லாதவனும் ஆகையால் நீங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்ட சாரத்தியம் முதலான கருமங்களால் அவன் மனதில் ஒரு வைஷம்மியமு மில்லையானாலும், ஓ ராஜாவே! அந்தரங்க பக்தர்களிடத்தில் இந்த ஸ்வாமியுடைய தயவு மிகுதியாக இருக்குமென்று அறியும். அதெப்படி யென்றால் பிராணனை விடவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிற எனக்கு இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பிரத்தியக்ஷமாக எழுந்தருளினார். யாதொரு யோகியானவன், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் பக்தியினால் மனதை நிறுத்தி, வாக்கினால் இவன் நாமத்தைத் தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு சரீரத்தை விடுகிறானோ, அவன் கரும பந்தங்களைத் தவிர்வானாகையால், தேவர்களுக் கெல்லாம் தேவனான இந்தப் பகவான் சதுர்ப் புஜனாகியும், பிரசன்னமாகியும், புன்சிரிப்பினாலேயும், செந்தாமரையைப் போலொத்த நேத்திரங்களாலேயும், சந்திரனுக்குச் சமானமாக விளங்குகிற முகத்தையுடைத்தாகியு மிருந்து கொண்டு என்னுடைய தியானத்துக்கு மார்க்கமாயினான். நான் சரீரத்தை விடுகிறவரையில் என்னிடத்தில் கிருபை செய்து என் முன்னே காத்திருக்க வேண்டுமென்று, பீஷ்மர் பிரார்த்தனை செய்ததைச்,

சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப், பின்பு தருமராஜா அந்தப் பீஷ்மரைக் கேட்ட விஷயத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ஓ சவுனகாதிகளே! யுதிஷ்டிரர், சரசயனத்தில் படுத்திருக்கிற பீஷ்மர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பிரார்த்தித்ததையுங் கேட்டுத், தாமும் சகல தருமங்களையும் பீஷ்மரிடத்தி லிருந்து தெரியவேண்டு மென்று நினைத்துக் கேட்டார். அது யாதென்றால்: பூமியில் பிரம,க்ஷத்திரிய,வைசிய,சூத்திர ரென்று உயர்ச்சி தாழ்ச்சியான வர்ணங்களுடைய சிருஷ்டிக்கு மூலமான கருமங்க ளெவை? அந்தந்த வர்ணங்களுக்குத் தருமங்க ளெவை? பிரமசாரி, கிருகஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி யென்கிற நான்கு ஆசிரமத்தார்களுஞ் செய்யவேண்டிய தருமங்க ளெவை? வயிராக்கிய முள்ளவன் செய்யவேண்டிய தருமங்களும், ஆசையுள்ளவன் செய்யவேண்டிய தருமங்களும் எப்படிப் பட்டன வென்று வேதஞ் சொல்லுகின்றது? தானத்தினால் வருகிற தருமங்களையும், மோக்ஷங்களுக்குச் சாதக மாகிய தருமங்களையும், ஸ்திரீ தருமங்களையும், பகவத் தருமங்களையும், தருமார்த்த காம மோக்ஷங்களையும், அவைகளின் காரணங்களாகிய உபாயங்களையும் பிரித்து, எனக்குத் தெரியும்படியாய் உபதேசிக்க வேண்டு மென்று கேட்ட யுதிஷ்டிரருக்குப், பீஷ்மர் இந்தத் தருமங்களை யெல்லாம் அனேக விதமான கதைகளை யுடைத்தான இதிகாசங்களில் காண்பித்துத் தெளிய உரைத்தார். இப்படிப் பீஷ்மர், தமக்கு மனசு வந்தபோது சரீரத்தியாகம் பண்ணும் படியான சக்தி யுண்டாகி அதற்குரிய உத்தராயணமான காலத்தைக் குறித்துக்கொண் டிருக்கிற காலம் யாதொன்றுண்டோ அதுவந்தது. யுத்தத்தில் தம்முடனே கூட வந்திருக்கிற இரதிகர்களில் ஆயிரம் பேர்களைச் சம்ரக்ஷணை பண்ணுகிற வல்லமை யுண்டாகிய பீஷ்மரானவர், அந்த உத்தராயணம் வந்தவுடனே மவுனத்தைத் தரித்துத் தம மனதை இந்த உலக வியாபாரத்திற் செலுத்தாமல் திருப்பி, ஆதிபுருஷனாகியும் சதுர்ப்புஜனாகியும் தன் முன்னே யிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத், தம் இருதயத்தில் தாரணஞ் செய்து கண்களை மூடிக்கொண்டு, மற்றொன்றையும் நினையாமற் செய்கிற தாரணத்தினால் சகலமான அசுபங்களையுந் தவிர்ந்து, அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கடாக்ஷத்தினால் ஆயுத வேதனைகளும் பரிகரிக்கப்பட்டுச், சகலமாகிய இந்திரிய விருத்திகளையும் விட்டுச் சரீரத்தையும் விடத்தக்கவராகி ஸ்ரீ ஜனார்த்தனனை ஸ்துதி செய்தார்.

குறைவில்லாத இன்பத்தை யுடைத்தாகிய தாம் விளையாட வேண்டிப் பிரகிருதியை அடைந்து, தேவ மனுஷ்யாதிகளான நானா ரூபங்களைத் தரித்து, அளவிறந்த மகிமையை யுடைய பரமாத்ம ஸ்வரூபமான சாத்வத புங்கவனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானிடத்தில், பீஷ்மர் வேறொரு பலனைக் கோராமல் தம் மதியை நிறுத்திப் பதினான்கு லோகங்களும் துதிக்கும்படியாகிய திவ்ய மங்கள விக்கிரக ரூபத்தைத் தரித்த, அர்ச்சுனன் சகனிடத்தில், என்னுடைய மதியானது சலியாம லிருக்க வேண்டும். யுத்தத்தில் நான்கு பக்கத்திலும் அவிழ்ந்து புரளுகிற கேசங்களோடே கலந்த வேர்வையு முண்டான திருமுக மண்டலத்தையும், என்னுடைய தீக்ஷணமாகிய பாணங்களினால் தொளைக்கப்

பட்ட சரீரத்தையும், அந்தப் பாணங்களினால் தொளைக்கப்பட்ட கவசத்துடனே யும் விளங்கின ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் என் மனதானது சலியாமலிருக்க வேண்டும். அர்ச்சுனனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அவன் சேனைகளுக்கும் சத்துரு சேனைகளுக்கும் நடுவே இரதத்தை நிறுத்தி அதன்மேலே யிரு ந்துகொண்டு சேனைகளுடைய ஆயுளைத் தம் கண்களால் கிரகித்துக்கொண்டு மிருந்த அர்ச்சுனன், மித்திரனை ஸ்ரீ கிருஷ்ண னிடத்தில் என்னுடைய பிரீதியானது இடைவிடாம லிருக்கவேண்டும். அதி விஸ்தாரமாகிய சேனை களுக்கு முன்னே யிருக்கிற சேனாதிபதிகளைப் பார்த்துச் சுஜனங்களை வதஞ் செய்கிறது தோஷமென்றும் யுத்தஞ் செய்கிற தில்லையென்றும் பின்னடைந்த அர்ச்சுனனுடைய புத்தியைத் தத்வ உபதேசத்தினால் எவன் பரிகரித்தானோ? அந்தப் பரம புருஷனுடைய திருவடிகளில் எனக்குப் பிரீதி நிரந்தரமாக இரு க்கவேண்டும். யாதொருவன், தன்னுடைய நிச்சயத்தைத் தவிர்ந்து என்னு டைய பிரதிக்கினையை நிறைவேற்ற சக்கிராயுதத்தையும் தரித்து இரதத்தி லிரு ந்து பூமியிற் குதித்துச் சிங்கம்போல் விரைவாய் வந்தானோ அந்த ஷட்குண பரிபூரணனை முகுந்தன் எனக்குக் கதியாகக் கடவன். ஒருகையில் சாட் டியைப் பிடித்தும், மற்றொரு கையில் குதிரைகளுடைய கயிற்றைப் பிடித்தும், விஜயனுக்குச் சாரத்தியஞ் செய்த ஷட்குண பரிபூரணனை ஸ்ரீ ஹரியிடத் தில் மரணத்தை இச்சித்திருக்கிற என்னுடைய மதியானது நிலைத்திருக்க வேண்டும்.

அதி மனோக்கியமான நடைகளுடைய விநோதங்களாலேயும், சிலாக் கியமான புன்சிரிப்பினாலேயும், பிரீதி பூர்வகமான கடாக்ஷங்களாலேயும் உண் டாகிய வெகுமானங்களை யுடைத்தான மதத்தினால் தங்கள் உடம்பு மறந்து தங்களைக் கிருஷ்ணனாக நினைத்துக் கோபிகா ஸ்திரீகள் எந்தக் கிருஷ்ணனு டைய லீலைகளைத் தாங்களும் செய்து நிசப் பிரகிருதிகளை அடைந்தார்களோ, அந்தப் பகவானும், யுதிஷ்டிரருடைய இராஜசூயயாகத்தில் முனிவர்களாலே யும் அரசர்களாலேயும் நிறைந்த சபை நடுவே சகல ஜனங்களுக்கும் இரம ணீயமான தரிசனங்கொடுத்து அவர்களிடத்தி லிருந்து வெகுமானம் பெற்ற இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண ரூபியான பரமாத்மாவும், என்னுடைய புத்தியில் பிரத்தி யக்ஷமாகக் கோசரிக்க வேண்டும். யாதொருவன் மூங்கிற் காடானது காற்றி னால் ஒன்றுக்கொன்று இழைந்ததினாற் பிறந்த காட்டுத் தீயைப் போல் கவுரவர் களில் சூதைப் பிறப்பித்து, தன்னை அடுத்தவர்களுடைய சிரமத்தைப் பரிகரிக் கிற பாதபத்மங்களை யுடைத்தானவனுமான அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியை என்னுடைய இருதயத்தில் நினைத்து அவனுடனே கலந்து இந்த மனுஷ சரீர மாகிற கூண்டைப் பரித்தியாகஞ் செய்கிறேன். ஒருவனாகிய தான் தன்னால் கற்பிக்கப்பட்ட சரீரத்தை விலட்சணமாக உடைத்தான ஜீவாத்மாக்கள் தோ றும் வெவ்வேறாய்ச் சரீரங்களைத் தரித்துச் சீவர்களுடைய இருதயங்கள் தோ றும் வாசஞ் செய்துகொண்டிருந்தாலும், கருமாதீனமாகிய ஞான மற்ற பரம புருஷனை நானடைந்து அவனையன்றி வேறொன்று நினைக்கிற மோகத்தைத் தவிர்ந்தேன். இப்படியாகத் துதித்த பீஷ்மரானவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவா

னிடத்தில் பரமாத்ம புத்தியினால் மனதினுடைய கருமமான நினைவுடனேயும், கண்களுடைய காரியமான பிரத்தியக்ஷத்துடனேயும், வாக்கினுடைய வியாபாரமாகிய ஸ்தோத்திரங்களுடனேயும், தம்முடைய ஆத்மாவைத் தம் மனதினால் சரீரமாகக் கலந்து சுவாசத்தை யுண்டாக்கி இந்தச் சரீரத்தை விட்டார். அங்கே யிருந்த ரிஷிகளும், ராஜாக்களும், மற்றுமுள்ள பேர்களும் பிரகிருதி சம்பந்த மில்லாத பரப்பிரமத்தி னிடத்தில் கலந்தவராகப் பீஷ்மரைத் தெரிந்து கொண்டு மவுனமாயிருந்தார்கள். அப்போது தேவதைகளாலேயும், மனிதர்களாலேயும், அடிபட்ட துந்துமி வாத்தியங்கள் இரண்டு லோகங்களிலு முழங்கின. சத்புருஷர்கள் பீஷ்மருடைய சரம யாத்திரையை மிகவுஞ் சிலாகித்தார்கள். ஆகாசத்திலிருந்து புஷ்ப வருஷங்கள் பொழிந்தன. பின்பு யுதிஷ்டிரர், பரமபதஞ் சேர்ந்த பீஷ்மர் சரீரத்துக்குச் சமஸ்கார முதலாகிய அபர கிருத்தியங்கள் செய்வித்துத், துக்கப்பட்டுக்கொண் டிருந்தார். அங்கே யிருந்த முனிவர்க ளெல்லாம் சந்துஷ்டராகி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை அதி கோப்பியங்களான அவன் நாமங்களினால் ஸ்தோத்திரஞ் செய்து அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தங்க ளிருதயத்தில் தியானஞ் செய்துகொண்டு அவரவர் ஆச்சிரமங்களுக்குப் போனார்கள். அதன் பின்பு, யுதிஷ்டிரர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடனே அஸ்தினபுரஞ் சேர்ந்து தனக்குப் பிதாவான திருதராஷ்டிரனையும், வெகு தபசை யுடைத்தான காந்தாரியையும் சமாதானஞ் செய்து, பிதாவான திருதிராஷ்டிரனாலேயும் ஸ்ரீ வாசுதேவனாலேயும் சிலாக்கியம் பண்ணப்பட்டு, இராச்சியத்தைத் தருமத்துடன் பரிபாலனஞ் செய்தார்.

பத்தாவது அத்தியாயம்.



ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் செய்யத்தக்க காரியங்க ளெல்லாம் செய்தவராய், ஸ்திரீகளினால் ஸ்துதிக்கப்பட்டு அஸ்தின புரத்தினின்றும் துவாரகா பட்டணத்திற்கு வந்ததைச் சொல்லப்படுகின்றது.

இப்படித் தருமராஜாவினுடைய இராச்சிய பரிபாலனத்தைக் கேள்விப்பட்ட சவுனகர் சூதரைக் கேட்கிறார். ஓ சூதரே! தருமசாலிகளுக்குச் சிரேஷ்டரான யுதிஷ்டிரர், தம்முடைய பொருள்களையும் அபகரித்துத் தங்களையும் அக்கினி விஷாதிகளால் கொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்த திரியோதனாதிகளைச் சங்காரம் செய்தபின், தம்பிமார்களுடனே கூட ஆகாரத்தை விட்டுத் தாம் செய்வித்த ஜனவதையால் தமக்குப் பாதக முண்டென்று நினைத்தவர், எப்படி இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்தாரென்று கேட்ட சவுனகருக்குச் சூதர் சொல்லுகிறார். ஓ சவுனகரே! சமுசாரத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்ய வேண்டுமென்று திருவுளம் பற்றின ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தான் சுதந்தரனானதால், கவுரவர்களுடைய வம்சத்தில், மூங்கிற் காட்டில் தனக்குள்ளே தானே பிறந்து பற்றிக்கொண்ட காட்டுத் தீயைப் போல், அந்த வம்சத்திற் பிறந்த கலகமாகிற அக்கினியில் அவர்களைக் கொல்லுவித்து, மிகுதியான பாண்டவர்களில் தரும

ராஜாவை அந்த இராச்சியத்தில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்து மிகவும் சந்தோஷ மடைந்த பின்பு, அந்த யுதிஷ்டிரர் கையால் உத்தம கர்மமாகிய மூன்று அச்வமேதங்களைச் செய்வித்து, அவருடைய அதிபாவனமான கீர்த்திகளைச் சகல திக்குகளிலும் இந்திரனுடைய கீர்த்தியைப்போல் விருத்தி பண்ணி வைத்தார். சரசயனத்தில் படுத்திருந்த பீஷ்மருடைய உபதேசமாகிய தரும சிரவண காலத்தில் இராஜ தருமங்களைப் பீஷ்மர் உபதேசித்து அவரை இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்யச் சொல்லி ஆஞ்யாபித்ததினாலேயும், ஸ்ரீ அச்சுதனுடைய உபதேசத்தினாலேயும், சகல பிரமைகளையுந் தவிர்ந்து அந்தத் தருமராஜா ஆபத் சகாயனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய வுதவியினால் சமுத்திரஞ் சூழப்பட்ட பூமண்டலத்தைத் தனக்கு வசவிர்த்தியான தம்பிமார்களுடனேகூட இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்யுங் காலத்தில், வருண பகவான் மிகவும் வருஷித்தான். பூமி சகலமான பலன்களையும் கொடுத்தது. பசுக்கள் க்ஷீர சமுர்த்தியான மடிகளுண்டாகி இடையர் பாளையங்களில் பால் நனைத்தன. நதிகளும், சமுத்திரங்களும், மலைகளும், வன ஸ்திரீகளுடனே கூடிய கொடிகளும், தானியங்கள் விளைகிற பயிர்களும், அந்தந்த ருதுக்களில் தத்தமக்கு யோக்கியமான பலன்களை மிகவுங் கொடுத்தன. தரும புத்திரர் பிராணிகளுக்கு இராஜாவா யிருந்தபோது ஜனங்களி லொருவருக்குந் தேக வியாதிகளும் மனோ வியாதிகளு மில்லை. தெய்வத்தினாலேயும், பிராணிகளினாலேயும், பூதத்தினாலேயும், ஆத்மாவினாலேயும் உண்டாகிற கிலேசங்களும் தாபத்திரயங்களு மில்லை.

ஸ்ரீ ஹரியும், தமக்குச் சுகிர்த்துக்களான பாண்டவர்களுடைய சோகத்தை விலக்க வேண்டியும், தங்கையான சுபத்திரையுடைய பிரீதியைக் கோரியும், அந்த அஸ்தினபுரத்தில் சிறிது நாளிருந்தார். அப்போது பாண்டவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைப் பார்த்து ஓ கிருஷ்ண மூர்த்தியே! எங்களிடத்தில் அனுக்கிரகத்தினால் இங்கே வெகுகாலமாக எழுந்தருளியிருந்து, துவாரகா வாசிகளான பிரிய வர்க்கங்களை விட்டிருக்கிறீர். இப்போது அவர்களைக் கடாக்ஷிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளத்தில் நினைத்து எழுந்தருளி அவர்களைக் கடாக்ஷித்துப் பாலனமுஞ் செய்து துரிதமாக அடியேங்களுக்கு மீண்டும் தரிசனங் கிருபை செய்ய வேண்டுமென்று அந்தப் பாண்டவர்களால் செலவு கொடுக்கப்பட்டு, பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் தருமராஜாவை ஆலிங்கனமுஞ் செய்து நமஸ்காரமும் பண்ணி இரதத்திலேறுகிற சமயத்தில் சிலரால் ஆலிங்கனமும் சிலரால் வந்தனமுஞ் செய்யப்பட்டு, இரதத்திலேறின பின்பு, சுபத்திரா தேவியும், திரௌபதியும், குந்திதேவியும், விராட கன்னிகையான உத்தரையும், காந்தாரியும், திருதராஷ்டிரனும், திருதராஷ்டிரனுக்குத் தாசியிடத்திற் பிறந்த யுயுச்சுவும், கிருபாசாரியரும், நகுல சகாதேவர்களும், பீமனும், தவுமிய னென்கிற ரிஷியும், ஸ்திரீ ஜனங்களும், சார்ங்கபாணியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பிரிவைச் சகிக்க மாட்டாமல் மோகித்தார்கள். கியான சூன்யனானவன், சாது ஜனசங்கத்தினால் எவனுடைய புகழை ஒருதரம் கேள்விப்பட்ட மாத்திரத்தில், தன்னுடைய துர்ச்

செய்கைகளை விட்டுப் பக்தியை யுடையவனாவேனோ, அப்படிப்பட்ட மகிமையை
வாய்ந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பிரிவைக் குந்தி குமாரர்கள் எப்படிச் சகிப்
பார்கள். பாண்டவர் விஷயங்களில் பொருந்தாத மன துடையவர்களாகிச்
சிநேக சம்பந்தத்தால் பார்த்துக்கொண்டு கூடச் சஞ்சரித்தார்களல்லவோ.
பந்துக்களாகிய ஸ்திரீ ஜனங்களெல்லாம் அந்த தேவகி சுதனிடத்தில் அதிக
ஆசையினால் அவன் பிரயாணப்பட்டு நடக்கிற சமயத்தில், தம்முடைய கண்
களில் ஜலமுண்டாகிறது சுப மல்லவென்று நினைத்து அதைத் தடுத்துக்
கொண் டிருந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் மிருதங்கங்களும், சங்கங்களும்,
பேரிகைகளும், வீணைகளும், தம்பட்ட வாத்தியங்களும், கோமுக வாத்தியங்
களும், துந்துமி வாத்தியங்களும், ஆனக வாத்தியங்களும், கெண்டாரவ
முதலானவைகளும், மிகவும் முழங்கின. இந்த ஸ்வாமியைக் காணவேண்டு
மென்று நினைத்த கவுரவ ஸ்திரீகள் உப்பரிகைகளுடைய சிகரங்களிலேறிப்
பிரீதிகளுடனே ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குச் சிநேகிதனான அர்ச்சுனன், தங்கத்தினால் செய்யப்
பட்ட காம்பையுடைய வெள்ளைக் குடை கவிக்க, உத்தவரும் சாத்தகியும் இர
ண்டு பக்கங்களிலேயும் அதி மனோகரங்களான வெண் சாமரைக ளிரட்ட விள
ங்கினார். பிராமணர் செய்த ஆசீர்வாத ஓசைகள் பரவின. ஸ்திரீகளில் ஒருத்தி
யுடனே யொருத்தி சொல்லுகிற வார்த்தையாவது, ஓ சகிகளே! யாதொரு
புராண புருஷன், சத்வாதி குணங்கள் ஒன்றோடொன்று கலக்கிறதற்கு
முற் காலத்தில் தேவமனுஷ்யாதி ரூபங்களும், மகதகங்காராதி விகாரங்
களு மில்லாத சூக்ஷ்மப் பிரகிருதியையும், ஜீவ வர்க்கங்களையும், தனக்குச்
சரீரமாகப் பெற்றுப் பிரளயகாலத்திலும் கியானாதி சக்திகளை யிழந்த சேதனா
சேதனங்களும் ஆத்மாவாகி, ஈச்வரனான தன்னிடத்தில் லயமடைந்திருக்
கும் போது, தானொருவனேயாகி யிருந்தானோ, அவனே இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண
னென் றறியுங்கள். அந்தப் புராண புருஷன், நாமரூபங்க ளில்லாத தன்னி
டத்தில், நாமரூபங்களைக் கற்பிக்க வேண்டுமென்று நினைத்துத், தன் சங்கற்
பத்தால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்டும், சிருஷ்டித்தும், ஜீவராசிகளை மயக்கிக்கொண்டு
மிருக்கிற தனக்குச் சுவாதீனமாகிய பிரகிருதியை அனுசரித்து வெகு ரூபநாம
ங்களைத் தரித்தும், ஸ்திதிகாலத்தில் தனக்குச் சரீரமாகிய பிராணிகள் செய்
யுங் கருமங்களுடைய அவஸ்தைகளைக் கற்பிக்கவேண்டி வேத ஸ்வரூபங்களா
கிய சாஸ்திரங்களை வெளியிட்டானோ அவனிவனே யென்று நினையுங்கள். ஓ
சகிகளே! இந்தச் சம்சாரத்தில் மஹானுபாவர்களான கியானிகள், இந்திரி
யங்களைச் செயித்துப், பிராணவாயுக்களை வசிகரித்துத், தங்கள் பக்தியினாலே
மிகுந்தும், சந்தேகாதிகளைக் கடந்து மிருக்கிற கியானங்களால் பரிபூரணர்
களாகி, எவனுடைய பாத பத்மங்களைச் சாக்ஷாத்காரஞ் செய்கிறார்களோ
அந்தப் பரம புருஷனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நம்முடைய சத்வ குணத்தை,
இரசோகுண தமோ குணங்களுடனே சேராமல் செய்கிறவ னல்லவோ?
யாதொரு மகானுபாவன் வேதங்களிலேயும் வேதாந்தங்களிலேயும், கோப்பிய
மான வஸ்துவை அறிந்தவர்களால் அடிக்கடி கானஞ் செய்யப்பட்ட பாவன

மாகிய கீர்த்தியை யுடைத்தாகியும், தானொருவனே யிந்த வுலகத்துக்கு ஸ்வாமியாகியும் தன் விளையாட்டினால் சேதனுசேதன ஸ்வரூபமாகிய இந்த உலகத்தைச் சிருட்டித்தும், இரக்ஷித்தும், சங்கரித்தும், அவற்றைத் தான் வேண்டாமலும் பிரகாசிக்கிறானோ, அவனே இந்த மாதவன்.

எந்தக் காலத்தில் தங்களுடைய அதர்மங்களால் மிகுதியான தமோ குணத்தால் மறைக்கப்பட்டும், விபரீதமாகக் கிரகித்துக் கொண்டு மிருக்கிற அறிவை யுடைத்தான இராசவர்க்கங்கள், இந்தப் பூமியை யுபத்திரவஞ்செய்கிறார்களோ அந்தந்த யுகங்களில் இவனல்லவோ சத்வ மயமான அவதாரங்களைத் தரித்துப் பிராணிகளுடைய சுகத்தைக் குறித்துச் சத்தியமாகிய கியாதிகளையும், தயவையும், கீர்த்தியையும் தரிப்பிக்கிறான். யாதொரு காரணத்தால் புருஷ சிரேட்டனாகிய இந்த லக்ஷ்மீ பதியானவன், யதுகுலத்தில் அவதரித்து, மதுவனத்தில் தன் திருவடிகளால் சஞ்சரித்தானோ அக்காரணத்தால் யதுகுலமானது அதி சிலாக்கியமாயிற்று. மதுவனத்துக்குச் சிலாக்கியமானது மற்றொன்று மில்லாமற் பெருமையுடையதாயிற்று. இது என்ன பாக்கியம்; இதென்ன ஆச்சரியம்; தன் அனுக்கிரகத்தினால் யாதொரு துவாரகாபுரத்தில் வாசஞ்செய்தும், மந்தகாசத்துடனே கடாக்ஷம் செய்து கொண்டும், எழுந்தருளி யிருக்கிற தங்களுடைய ஸ்வாமியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் துவாரகாபுரத்தில் வாசஞ்செய்கிற பிரஜைகள் நித்தியம் சாக்ஷாத்காரமாகக் காண்கிறார்களோ, அதனால் இந்தத் துவாரகா புரியானது சுவர்க்க லோகத்தினுடைய கீர்த்தியைத் திரஸ்காரஞ் செய்துகொண்டு, பூமிக்குப் புண்ணியமாகிய கீர்த்தியைக் கற்பிக்கின்றது.

ஓகோ என்ன ஆச்சரியம்,வாராய் சகிகளே! எந்த ஸ்திரீகள் இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அதர அமிருதத்தை, அடிக்கடி பானஞ் செய்யப்பட்டும், இவனால் பாணிக்கிரகணஞ் செய்யப்பட்டு மிருக்கிற அந்த மகானுபாவர்களாலே, ஈச்வரனாகிய இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் விரதங்களாலேயும், தீர்த்த ஸ்நானங்களாலேயும், அனேக ஜன்மங்களில் நன்றாகப் பூசிக்கப்பட்டான் என்று, ஸ்திரீகள் சொல்லுகிறதைக் கேட்டுச், சிலாகித்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் புன்னகையோடு நடந்தார். தருமராஜனும்,மது வைரியினுடைய இரக்ஷணத்தைக் கோரிச் சிநேகாதி சயத்தினால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைச் சத்துருக்கள் மோசஞ் செய்யப் போகிறார்களென்று நினைத்துச் சதுரங்க சேனையை யனுப்பினார். அப்பால் சவுரியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வெகு தூரந் தொடர்ந்து வந்த சினேக யுக்தரான விதுரருடனே வந்திருக்கிற கவுரவர்களை நிருத்தித் தம்முடைய இஷ்ட ஜனங்களுடனே துவாரகையைக் குறித்துப் போகிற மார்க்கத்தில் குருதேச முதலாகிய தேசங்களைக் கடந்து அந்தந்தத் தேசத்து ஜனங்கள் கொண்டு வந்த காணிக்கைகளை யங்கீகரித்துப் போகிறபோது அசுவங்கள் கொஞ்சம் இளப்படைந்ததைக்கண்டு சுதந்தரனான ஸ்ரீ ஹரி மத்தியான்ன சமயத்தில் மேற்குத் திக்கில் இரதத்தை விட்டுப் பூமியிலிழிந்து ஜல நிறைந்த தடாகக் கரையில் எழுந்தருளினார்.

பதினொன்றாவது அத்தியாயம்.



ஆனர்த்தர்களால் ஸ்துதிக்கப்படும் யாதவேந்திரனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பட்டணத்திற் பிரவேசித்துப் பந்துக்களோடே கூடிக்கொண்டு கிரீடித்ததை நன்றாக வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

இந்தப் பிரகாரம் ஸ்ரீ ஹரிகதையைச் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிச், சூதர் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஆனர்த்த தேசத்தையடைந்து ஜனங்களுக்குத் தம்மைப் பிரிந்த துக்கத்தை விலக்கச் செய்பவர்போல், பாஞ்சசன்யத்தைப் பூரித்தார். உருக்கிரமனால் ஊதப்பட்ட வெளுத்த வயிற்றையுடைய பாஞ்சசன்னியமானது, ஸ்ரீ ஹரியினுடைய இதழ்களிலிருக்கிற சிவப்பினால் சிவந்து, அவருடைய கமலங்கள் போன்ற கைகளிற் பிடித்திருக்கிறபோது, அதிகமாகிய நாதத்தை யுடைத்தான அன்னமானது பத்மங்களுடைய கூட்டத்திலிருந்தாற்போல் விளங்கியது. அவ்விடத்திலிருக்கிற பிரஜைகள், அபயத்தைக் கொடுக்கிற அந்தச் சங்கத்தொனியைச் சமீபத்தில் கேட்டுத், தங்களுக்கு ஸ்வாமியாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் காணவேண்டுமென்று இச்சித்து எதிர்கொண்டு வந்தார்கள். அவ்விடத்து ஜனங்களாதரவுடனே காணிக்கைகளைக் கொண்டு வந்து எப்பொழுதுங் குறைவில்லாத ஆனந்த ஸ்வரூபமாகிய பரமாத்மாவை யுபசரித்து, மலர்ந்த முகங்களையுடைத்தாகி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்து ஆனந்த பாஷ்பங்களுடனே பிதாவினிடத்தில் குழந்தைகள் பேசுவதுபோல் தங்கள் மழலைச் சொற்களாகிய வார்த்தைகளால் சொல்லுகின்றார்கள்:

ஓ சுவாமியே! இந்தச் சமுசாரத்தில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிற அதிசுபமாகிய அந்தப் பரமமான நிலையை இச்சித்தவர்களாகிய நாங்கள், பிரமாவினாலேயும், அவன் குமாரர்களான ஜனகாதிகளாலேயும், வந்தனஞ் செய்யப்பட்டும், கமலங்களுக்குச் சரியாகியு மிருக்கிற உம்முடைய திருவடியை வணங்கினோம். ஓ சமஸ்தங்களையும் கற்பித்த மகானுபாவனே! எங்களுக்கு ஆத்மாவும், சுகிர்தமும், பிதாவும், ஸ்வாமியும், சத்குருவும், சர்வோத்கிருஷ்டமான தேவதையும், தேவரீரே யல்லாமல் வேறில்லை. ஓ ஸ்வாமீ! சொர்க்கவாசிகளான தேவர்களுக்குங் கிடையாத பிரீதியால் உண்டாகிய புன்சிரிப்பினால் இரமணீயமான கடாக்ஷங்களை யுடைத்தாகியும், சர்வ அவயவங்களிலுஞ் சவுந்தரிய சம்பன்னமாகியு மிருக்கிற தேவரீருடைய திவ்ய மங்கள விக்கிரகத்தை அடியேங்கள் பிரத்தியக்ஷமாகக் காண்கிறதினாலே கதிபெற்றோம். ஓ பங்கஜாக்ஷனே! தேவரீர் பக்தர்களைக் காணவேண்டுமென்று நினைத்துக் குரு தேசங்களிலும் மதுரா தேசங்களிலும் எழுந்தருளியிருந்தபோது, எங்களுக்கு ஒரு க்ஷணகாலமானது ஒரு கோடி வருஷமாகவேயிருந்ததென்று துதித்ததைக் கேட்டு அவர்களுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்தவனாகிப், போகவதி பட்டணம் போல் யது வம்சத்தாராலே இரக்ஷிக்கப்பட்டும், சகல ரிதுக்களிலுண்டான பழங்களையும், புஷ்பங்களையும், தளிர்களையும்

தரித்துப், புண்ணியமான மரங்களாலேயும், கொடிகளாலேயும், அலங்கரிக்கப்பட்ட நாட்டையும், அதைச் சேர்ந்த தோப்புகளாலேயும், கொல்லைப் புறங்களிலிருக்கிற தோட்டங்களாலேயும், இராஜாக்கள், மந்திரிகள், விளையாட யோக்கியமான சிங்கார வனங்களாலேயும், விளங்கிய தாமரைத் தடாகங்களாலே நிறைந்தும், கோபுரத்துவார மார்க்கங்களிலே விநோதமான நிலைகளையுடைத்தாகியும், விசித்திரமாகிய துவஜஸ்தம்பங்களிற் கட்டியிருக்கிற கொடிகளினாலே நிறைந்த நிழல்களை யுடைத்தாகியும், பரிமள ஜலங்களினால் தெளிக்கப்பட்டு மிருக்கிற இராஜமார்க்கங்கள், ஆவணங்கள், கடைவீதிகள், நாற்சந்திகள் இவைகளால் சிலாக்கியமாகியும், கிருகங்களுடைய வாசல்கள் தோறும் தயிர்களாலேயும், அக்ஷதைகளாலேயும், பழங்களாலேயும், கரும்புகளாலேயும், பூரண கும்பங்களாலேயும், பலிகளாலேயும், தூப தீபங்களாலேயும், பிரகாசித்துக்கொண்டு மிருக்கிற துவாரகா புரியில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பிரவேசித்தார். அப்போது அதிப்பிரியரான கோவிந்த னெழுந்தருளுகிறாரென்று கேள்வியுற்று மகத்தாகிய சந்தோஷத்துடனே வசுதேவரும், அக்குரூரரும், உக்கிரசேன மகா ராஜாவும், அற்புத பராக்கிரமசாலியான பலராமனும், பிரத்தியும்னனும், சாருதேக்ஷணனும், சாருவும், சாம்பனும், மருமகேதன், முதலானவர்களும், தங்கள் தங்கள் செய்கையை விட்டுப், பட்டத்து யானையை முன்னிட்டுக் கொண்டு சோபனங்களான சூக்தங்களைச் செபித்துக்கொண்டு வருகின்ற பிராமணர்களுடைய வேதகோஷங்களுடனேயும், பல வாத்தியங்களுடனேயும், இரதங்களிலேறிக்கொண்டு பயபக்தியுடனே எதிர்கொண்டார்கள்.

அழகிய குண்டலங்களணிந்த முககாந்திகளை யுடைத்தான ஸ்திரீகள் இரதங்களிலேறிக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தரிசனத்தைக் கோரினவர்களாகிக் கூட்டங் கூட்டமா யெதிர்கொண்டு நடனஞ்செய்கிற பேர்களும், ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அற்புதங்களாகிய சத் சரித்திரங்களைக் கானஞ்செய்தார்கள். ஸ்ரீ பகவானனவர், வந்த ஜனங்களெல்லாருக்கும் முறைமைப்படி அவரவர்களுக்கு வந்தனங்களாலேயும், ஆசீர்வசனங்களாலேயும், ஸ்பரிசங்களாலேயும், மந்தஹாசங்களாலேயும், கடைக்கண் பார்வைகளாலேயும், சன்மானஞ்செய்து, தாமும் பிரதி விஷயர்களான அவர்களால் வெகுமானஞ் செய்யப்பட்டு, இப்படிச் சுவதந்திரனை ஸ்வாமி துவாரகாபுரத்தில் பிரவேசித்தார். ஓ பிராமண சிரேஷ்டர்களே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் துவாரகையில் இராஜ மார்க்கத்தில் எழுந்தருளின அளவில், அந்தத் துவாரகையிலுள்ள குலஸ்திரீகளெல்லாம் பிரதி தினமும் கிருஷ்ணனைச் சேவித்தும், தங்கள் நேத்திரங்களுக்குத் திருப்தி யாகவில்லை. அதேதெனனில், ஸ்ரீ மஹாலட்சுமி தேவியும் மோகித்து அவள் புத்தியானது மற்றொரு அவயவங்களிற் செல்லாமல் அந்த மார்பையே வீடாக இடைவிடாமல் வாசஞ்செய்தால் மற்றபேர் திருப்திக்கு அளவில்லையென்று சொல்லுகிறது அதிசயமல்ல. அப்படி அந்த அச்சுதன் அவர்கள் நேத்திரங்களுக்குத் திருப்தி யில்லாம லிருக்கிறது விகிதமென்றே நினைக்க வேண்டும். இப்படி இராஜ வீதியில் எழுந்தருளுகிற கிருஷ்ணனுக்கு மேலே கவிக்கப்பட்ட வெள்ளைக் குடையானது சூரிய மண்டலம் போலவும், இரண்டு

பக்கங்களிலேயும் இடை விடாமல் வீசப்படுகிற வெண்சாமரைகள் சந்திர மண்டலம் போலவும், உப்பரிகைகளின் மேலிருந்து புரஸ்திரீகள் பொழிந்த புஷ்ப வருஷங்கள் நட்சத்திரங்கள் போலவும், திரு மேனியில் தரித்திருக்கிற பீதாம்பரம் மின்னலைப் போலவும், திருமேனியி லணிந்த வனமாலை இந்திரதனுசு போலவும், இந்திர நீல மாணிக்க வர்ணமான ஸ்வாமியுடைய திருமேனி இருண்ட மேகம்போலவும், பிரகாசிக்கிற படியால் மிகவும் அற்புதமாகவிருந்தது. இப்படித் திவ்ய அலங்காரத்துடனே தம்முடைய கிருஹத்திலே எழுந்தருளித் தமக்குப் பிதாவாகிய வசுதேவராலேயும், மாதுரு வர்க்கங்களாலேயும், ஆலிங்கனஞ் செய்யப்பட்டுத், தாம் வசுதேவருக்கும், தேவகி முதலாகிய தாய்மார்கள் ஏழுபேருக்கும், சாஷ்டாங்கமாக வந்தனஞ் செய்தார். அந்தத் தாய்மார்களும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை மடியில் வைத்துக்கொண்டு பிரீதியினால் பால்சுரந்த ஸ்தனங்களை உடைத்தாகியும், புத்திரவாஞ்சையால் ஆனந்த பரவசமாகிய புத்தியை யுடைத்தாகியும், கண்களிற் சொரிந்த ஆனந்த பாஷ்பங்களால் அபிஷேகஞ் செய்தார்கள். அப்பால் தம்முடைய பாரியர்களான ஸ்திரீகள் பதினாறுயிரவராலும் அலங்கரிக்கப்பட்டும், சர்வ சம்பத்துகளை உடைத்தாகி நிகரில்லாமலு மிருக்கிற தம்முடைய திருமாளிகையி லெழுந்தருளினார். அந்தக் கிருஹங்களி லிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பத்தினிகள் வெகு நாளாய்ப் போயிருந்து, திரும்பவும் எழுந்தருளிக் கிருஹத்தில் தரிசனத்தைக் கொடுக்கிற வல்லபனைக் கண்டு மகிழ்ந்து, இதைவிட மகத்தாகிய வேறு உற்சவமில்லை யென்று நினைத்துத், தூரத்தில் வருகிறபோதே தங்கள் ஆசனங்களை விட்டெழுந்து நாணத்துடனேயும், முகவிலாசத்துடனேயும் எதிர் சென்று, அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கண்களாலேயும், அறிவினாலேயும், தங்களுடைய ஆத்தும ஸ்வரூபங்களாலேயும், அளவிடப்படாத அன்பு உடைத்தானவர்களாகி ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டார்கள்.

இப்படிப்பட்ட மகிமையையுடைய பகவான் இந்த உலகத்தில் தம்முடைய சங்கற்பத்தினால் அவதரித்து, ஸ்திரீ இரத்தினங்களுடைய கூட்டங்களிலே கலந்து பிராகிருதரான மனுஷனைப் போல் கிரீடித்துக்கொண் டிருக்கிறபோது, உலகங்களை யெல்லாம் மோகிப்பிக்கிற மன்மதன் இவர்களையும் மோகிப்பிக்க வந்து அதிகமாகிய சாமர்த்தியத்தை யுடைத்தாகியும், மனோக்கியமாகிய சாதுரியத்துடனே கூடியு மிருக்கிற பகவானுடைய புன் சிரிப்பினாலேயும், நாணத்துடனே கூடிய கடாக்ஷத்தி னாலேயும், அடிபட்டு அபஜயத்தை அடைந்து தானும் மோகித்துத் தன் கைவில்லையு மெறிந்துவிட்டான். அந்த உத்தமமாகிய ஸ்திரீகளும் தங்களுடைய நயங்களாகிய லீலைகளால், இந்த ஹரியினுடைய மனதைச் சலிப்பிக்க மாட்டாமற் போனார்கள். அந்தப் பரம புருஷனை, ஒன்றிலும் பற்றில்லாதவ னென்று நினையாமல், தங்களைப்போல் பிரகிருதியி லுழன்றவனாக நினைத்திருக்கிற இந்த உலக மெல்லாம், மிகவும் அறிவில்லாதவைகள் என்று அறியுங்கள். பிரகிருதி சம்பந்தனான, பிராகிருதனைப் போல் நடக்கிற, ஸ்ரீ ஹரியைச், சுத்த சத்வமாகிய திவ்ய மங்கள விக்கிரகத்தை யுடைத்தாகியும், ஞான சத்தியாதிகளுடனே நிறைந்து மிருக்கிற

ஓர் பரம புருஷ னிடத்தில் பற்றின பரிசுத்தமான அறிவைப்போல், பிரகிருதி அவனைத் தொடர மாட்டாது. இப்படிப்பட்ட மகிமையை வாய்ந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பிரமாணத்தை இந்த ஸ்திரீகள் அறிய மாட்டாமல் தங்களுடைய பேதைமையினால் தங்களிடத்தில் மோகிதனாய்த் தாங்களிருக்கிற விடத்தில் ஏகாந்தமாகத் தொடர்ந்து வருகிறவ னென்று நிச்சயித் திருந்தார்கள்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

யாதொரு பரிக்ஷித்தினுடைய ஜன்மப் பிரசங்கத்தின் பொருட்டு, விஸ்தரித்து அசுவத்தாமாவினுடைய தண்டனை முன்னே சொல்லப் பட்டதோ, அப்படிப்பட்ட பரிக்ஷித்தினுடைய ஜனனத்தைச் சொல்லப்படுகின்றது.

இப்பால் சவுனகர் சூதரைக்கேட்கிறார். ஓ சூதரே! அசுவத்தாமாவால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பிரமசிர மென்கிற அஸ்திரத்தினுடைய அக்கினிச் சுவாலைகளினால் உத்தரையினுடைய கர்ப்பமானது, ஜகத்பதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால், ஜீவித்த தல்லவோ, அந்தச் சிசுவானவன் பூமியில் பிறந்ததும், பின் இராச்சியபாரஞ் செய்யுங் காலத்தில் அவன் செய்த கருமங்களையும், சரீரத்தியாகஞ் செய்ததையும், பின்பு சுகப்பிரம ரிஷியினிடத்தில் ஞானவுபதேசம் பெற்று எந்த வஸ்துவை அடைந்தானோ, அந்த மகானுபாவனுடைய சரித்திரங்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்ட சவுனகரைப் பார்த்துச், சூதர் சொல்லுகிறார். ஓ சவுனகரே! தருமராஜாவானவர், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை அடிக்கடி சேவித்துக் கொண்டு, மற்றொரு வஸ்துவிலேயும் ஆசையில்லாமல், பிரஜைகள் சந்தோஷிக்கச் செங்கோல் செலுத்திக் கொண்டு, பிதாவைப்போல் பாலனஞ் செய்தார். ஐச்வரியங்களும், யக்கியங்களும், ஜனங்களும், பட்டமகிஷியும், பிராதாக்களும், பூமியும், ஜம்பு த்வீபாதிபத்தியமும், சொர்க்கத்தை யளாவிய கீர்த்தியும் பொருந்தி, இவையெல்லாந் தேவர்கள் கோரும்படியாக விருந்தாலும், முகுந்தனிடத்தில் நிலைபெற்ற மனதுண்டாகிய தருமராஜா, இவைகளில் இச்சை யில்லாம லிருந்தார். பிராமணோத்தமர்களே! இப்படி இராச்சிய பரிபாலனத்தை யுதிஷ்டிரர் செய்துவருங் காலத்தில், மாதாவினுடைய கர்ப்பத்திலிருந்த, வீரனாகிய பரிக்ஷித்தான சிசு, நிர்மல ஸ்வரூபனாகிச், சொர்ன கிரீடமும், அதிசுந்தரமும், கறுத்த தேகமும், மின்னலைப் போல் விளங்குகிற பீதாம்பரமும், நீண்ட சதுர்ப் புஜங்களும், குண்டலங்களும், சிவந்த கண்களும் வாய்ந்த, கதாபாணியான அச்சுதனால், அஸ்திர சுவாலையைப் பரிகரித்துக் கொண்டு, தன்னுடைய சமீபத்திலே யிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியைப் பார்த்துக் கொண் டிருக்கையிற்றானே, பத்துமாதங்கள் சென்றன. பிற்பாடு பகவான் அந்தர்த்தானமாயினார். அப்பால் சகல நன்மைகளுக்கும் ஏதுவாகியும், அனுகூலமாகிய நல்ல கிரக வுதயங்களுடனே கூடியு மிருக்கிற சுப லக்கனத்தில், பாண்டு மகாராஜாவினுடைய வம்ச பாலகனாகிய புத்திரன்,

பாண்டுவே மறுபடியும் பிறந்தானென்று சொல்லும் படியாக ஜனித்தான். தருமராஜாவானவர் தவுமியர், கிருபர் முதலாகிய பிராம்மணர்களாலே, அப்புத்திரனுக்குச் ஜாதக கருமத்தை முடித்து, மங்களமாகிய ஆசீர்வாதத்தைச் செய்வித்தார்.

அந்தத் தருமராஜா, இந்தப் பிரசோற்பத்தியாகிற புண்ணிய காலத்தில் பிராமணர்களுக்குச் சுவர்ணங்களையும், பசுக்களையும், கிராமங்களையும், அசுவங்களையும், இரதங்களையும், அபரிமிதமாக வழங்கிப், பின்பு பிராமணர்களை விசுவாசத்துடனே அஞ்சலி வந்தனஞ் செய்தார். அப்போது அவர்கள் மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே யுதிஷ்டிரரைப பார்த்து ஓ கௌரவசிரேஷ்டனே! இந்தப் பிள்ளை விஷ்ணுராத னென்று உலகத்தில் நாமதேயத்தைத் தரித்து, மிகுதியான கீர்த்திசாலியாயும், பாகவதர்களுக்குள் ளே யுயர்ந்த மஹானுபாவனாகவு மிருப்பான், சந்தேக மில்லை யென்று சொல்லத், தருமநந்தனன், ஓ பிராமண சிரேஷ்டர்களே! இந்தக் குமாரன் இராஜரிஷிகளாகியும் புண்ணியமான நல்ல கீர்த்திகளையுமுடைய மஹாத்மாக்களை யனுசரித்துச், சத்புருஷனென்று சொல்லும்படி நடப்பானோ வென்று கேட்கப், பிராமணர்கள் இவன் இட்சுவாகைப்போல் பிரஜைகளைப பரிபாலனஞ்செய்யவும், தசரதபுத்திரனான ஸ்ரீ இராமனைப்போலச் சத்திய சந்தனாகவும், உசீநர புத்திரனான சிபிச் சக்கரவர்த்திக்குச் சமானமான தாதுருத்துவத்தையும், துஷ்யந்தன் புத்திரனாகிய பரதனுக்கு நிகராக யக்கியசீலரான யோசியர்களுக்குக் கீர்த்திகரனாகவும், அர்ச்சுனனைப் போலவும், கார்த்தவீரியார்ச்சுனனைப் போலவும், வில்லாளிகளில் சிரேஷ்டனாகவும், சிங்கத்தைப்போல் பராக்கிரமத்தையும், பூமியைப் போல் பொறுமையையும், சதுர் முகனைப்போல் சாந்தியையும், வரந்தருவதில் சிவனைப்போலவும், சமஸ்தமாகிய சத்குணங்களை யுடைய மகத்துவத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை யனுசரித்தும், நந்தி தேவனைப்போல் அவதாரியாயும், ஔதாரியத்தில் மகாபலியைப் போலவும், ஸ்ரீ ஹரிபக்தியில் பிரகலாதனைப் போலவும், அநேகமாகிய அசுவமேதங்களை அனுஷ்டித்தும், கியானத்தில் முதிர்ந்தவர்கள், வயோ விருத்தர்கள், சீல விருத்தர்கள், இவர்களுடன் சகவாசஞ் செய்தும், ஜனகனைப்போல் இராஜரிஷியாகியும், சாஸ்திர மரியாதையை அதிக்கிரமித்து நடக்கிற ஜனங்களுக்குச சிக்ஷகனாகவும், பூமி நிமித்தமாகவும், தரும நிமித்தமாகவும், கலிபுருஷனை நிக்கிரகஞ் செய்தும் பிரகாசித்திருப்பான். பின்பு பிராமண குமாரனுடைய சாபத்தினால், தக்ஷகனாலே தான் மரணத்தை யடையப்போகிறவனாகி அந்தச் சாபத்தைக் கேட்டுச் சர்வ சங்க பரித்தியாகஞ் செய்து, ஸ்ரீ ஹரியினுடைய பாதத்தையே நினைத்து, ஆத்ம தத்வக் கியானத்தைக் கோரி வியாச குமாரனான சுகப் பிரம்ம ரிஷியினிடத்திலிருந்து பிரம்மக் கியானத்தை யடைந்து, கங்கையில் பிராயோப வேசஞ் செய்து, இந்தச் சரீரத்தை விட்டு நிர்மலமாகிய ஸ்ரீ ஹரிசரணத்தை யடையப் போகிறானென்று, ஜாதகபாகத்தில் சமர்த்தராகிய பிராமணர்கள் இரகசியமாகச்சொல்லி, அந்தத் தருமராஜா விடத்திலிருந்து சகல வெகுமானங்களையும் வாங்கிக் கொண்டு, அவரவர்கள் வீட்டுக்குப் போனார்கள்.

இந்தப் புருஷன், தான் கர்ப்பத்தி லிருக்கும்போது பரம புருஷனைப் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டவன். இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்யும்போது, பூமியில் காணுகிற ஜனங்களிடத்தில் பரிக்ஷித்தபடியினாலே, இவனுக்குப் பரிக்ஷித்தென்று நாமதேயம் விளங்கியது. இப்படிச் சுக்கில பக்ஷத்தில் பிதுர்தேவதைகள் தங்களுடைய கலைகளாலே நாள்தோறும் விர்த்திபண்ணப்பட்ட சந்திரனைப்போலப், பரிக்ஷித்தும் தனக்குப் பிதுர் வர்க்கங்களான யுதிஷ்டிரர் முதலானவர்களால் விர்த்தி செய்யப்பட்டான். இப்பால் தருமராஜாவானவர் தம்முடைய தாயாதிகளுக்குத் தாம் செய்த துரோகத்தைப் பரிகரிக்கவும், நிக்கிரகத்தையும் கப்பம் வாங்குகிறதையும் விட்டு, மற்ற சாத்வீகமான வகையால் தனத்தையாசிக்க வேண்டியும் நினைத்ததை, அவர் தம்பிமார்க ளறிந்து, அச்சுதனிடத்தில் அந்த நிச்சயத்தைச் சொல்லி, அந்த ஸ்ரீ ஹரியினுடைய சாசனத்தினால் உத்தர திக்கில் பூர்வத்திலிருந்த இராஜாக்கள் மிகவும் யாகஞ்செய்து மிகுந்துபோய்ப் புதைத்திருந்த சேஷமான தனத்தை அபரிமிதமாகக் கொண்டுவந்து, அந்தத் தனத்தினால் சகல சாமக்கிரியைகளும் கற்பித்துக்கொண்டு, சந்தோஷத் துடனே யக்கியேசனாகிய ஸ்ரீ ஹரியை மூன்று அசுவமேதங்களால் ஆராதனஞ் செய்தார். தருமராஜாவினால் அழைப்பிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அசுவமேத விதானத்தை யறிந்த பிராமண முகத்தால் யுதிஷ்டிரரை யாசிப்பித்துச் சுகிர்த்துக்களான பாண்டவாதிகளுக்குப் பிரியத்தைச் செய்விக்கவேண்டு மென்று சிலமாசங்கள் பரியந்தம் அவ்விடத்திலிருந்து, அப்பால் தருமராஜாவினாலேயும், திரௌபதியினாலேயும், மற்று முண்டான பந்துக்களினாலேயும் அனுப்புவிக்கப்பட்டு, அர்ச்சுன னுடனேயும், யாதவர்களுடனேயும், துவாரகாபுரிக்கு எழுந்தருளினார்.

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

பரிக்ஷித்தினுடைய பட்டாபிஷேகத்தினால், இராஜாவான யுதிஷ்டிரருடைய மகா பிரஸ்தானத்தைச் சொல்லுகைக்கு, விதுரனுடைய வசனத்தினால் திருதராஷ்டிரனுடைய பொறுமை யின்மையைச் சொல்லப்படுகின்றது.

இப்படிச் சூதர், சவுனகாதிகளைப் பார்த்துப் பின்னையும் சொல்லுகிறார். ஓ சவுனகாதிகளே! விதுரர் யாத்திரை போனவிடத்தில், மைத்திரேயரைக் கண்டு அவரால் பரமாத்மாவான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய நடக்கையை அறிந்து, பின்னையுந் தான் கேட்கவேண்டிய தத்வங்களு மவரிடத்தி லிருந்து அறிந்து தெளிந்து கொண்டு அஸ்தினாபுரத்துக்கு வருவதைத் தருமராஜா கண்டு, தம்பியர்களுடனே எதிர்கொண்டார். அப்படியே திருதராஷ்டிரனும், யுயுச்சுவும், கிருபாசாரியரும், குந்திதேவியும், காந்தாரியும், திரௌபதியும், சுபத்திராதேவியும், உத்தரையும், கிருபியும், மற்றுமுள்ள இராஜஸ்திரீகளும், கியாதிகளும், கியாதிப் பத்தினிகளுந், தங்கள் தங்கள் புத்திரர்களுடனே எதிர்கொண்டு, சந்தோஷத்தை யடைந்து ஆனந்த பாஷ்பங்களைப் பொழிந்தார்கள்

தருமராஜா, விதுரருக்கு ஆசனத்தைக் கொடுத்துப் பூசித்துப் போசனஞ் செய்வித்துச் சிரமந்தீர்ந்த பின்பு, சுகமாக விருந்த விதுரனைப் பார்த்து, விசுவாசத் துடனேயும், வினயத் துடனேயும், தருமராஜா வானவர் தம்முடைய பந்து ஜனங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்க, ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார்.

ஓ விதுரரே! தேவரீருடைய நிழலில் வளர்ந்த பலத்தினால், விஷங்கள் அக்கினிகள் முதலான ஆபத்துகளைத் தவிர்ந்து, மாதாவுடனே உபத்திரவமில்லாமல் அந்தந்தக் காலங்களில் சஞ்சரித்தோம். தாங்கள் இந்தப் பூமண்டலத்திலிருக்கிற தீர்த்தங்களில் ஸ்நானாதிகளைச் செய்து, முக்கிய க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசனம் பண்ணிக்கொண்டு வந்த சரித்திரங்களைச் சொல்ல வேண்டு மென்று கேட்ட தருமராஜனுக்கு, யாதவர்களுடைய குலக்குறைவு நீங்கலாய், சகல சங்கதிகளையும் பிரீதியாய்ச் சொல்லி, அவரால் பூசிக்கப்பட்ட (யமதரும ராஜா வான சூரிய குமாரன், தனது தொழிலைப் பிதாவானவர் நடத்தும்படியாகவும், தான் ரிஷிசாபத்தினால் சூத்திர ஜன்மத்தை யெடுத்திருக்கும்) விதுரரானவர் பாண்டவர்களுக்குக் கிடைத்தற் கரிதான காலகதியை யறிந்து, திருதராஷ்டிரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

ஓ இராஜாவே! இந்த வீட்டைவிட்டுச் சீக்கிரமாகப் புறப்படவேண்டும். மகத்தான பயமானது வந்தது. வாரும் ஓய் பிரபுவே! இந்த லோகத்தில் ஜனித்தவர்கள், எந்தக் காரணத்தினாலே விபத்தை யடைந்து மிகவும் பிரியமாகிய பிராணனை விடுகிறார்களோ, அந்த மகிமைசாலியான கால சரீரகனான பரமாத்மா நமக்கெல்லாம் ஒருமிக்க வந்தார். இந்தச் சமயத்தில் தேகானுபந்தியான ஜனங்களையும், தனாதிகளையும் நாம் விடவேண்டு மென்கிறதில் யத்தனந் தேவையில்லை. பிதுர்ஜனங்களும், பிராதுரு வர்க்கங்களும், சிநேகிதர்களும், புத்திரர்களும் சங்கரிக்கப் பட்டார்கள். உமக்கு வயதுஞ் சென்றது. உம்முடைய சரீரமும் நரைதிரையால் மூடப்பட்டது. சத்துரு கிருகத்திலும் வாசஞ் செய்கிறீர். பூமியில் ஜனித்த பிராணிகளுக்கு எவ்வளவு காலஞ் சென்றாலும், எந்தவிபத்து வந்தாலும், பிழைக்கவேண்டு மென்றே இச்சையாகையால், தேவரீர் பீமன் கையினால் எறிந்த பிண்டத்தைப் பக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கிறீர். எவர்களுக்கு அக்கினியையும், விஷத்தையும் கற்பித்தீரோ, எவர்களுடைய பாரியையை அகாலத்தில் சபையில் அவமானஞ் செய்வித்தீரோ? எவர்களிடத்தில் க்ஷேத்திரத்தையும், தனத்தையும், அபகரித்துக் கொண்டு அவர்களை இராச்சியப் பிரஷ்டராக அலைவதாகவுஞ் செய்வித்தீரோ? அவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட அன்னங்களைப் புசித்துக்கொண்டு பிராணனை எவ்வளவு காலம் தரிப்பீர்? இந்தத் தேகம் ஜீர்ண வஸ்திரங்களைப் போல் நரையில் ஜீர்ணித்து, இதை விடக்கூடாதென்று நினைத்திருந்தாலும், நாசமடைகிறதில் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் வைராக்கியம் பிறந்தவன், இந்தத் தேகத்தில் தனக்குப் பிரயோசனமில்லாத தசையைப் பார்த்து, சமுசார பந்தத்தை இச்சியாமல், தான் போனவழி தெரியாமல், சரீரத்தை விட்டானாகில், அவனே தீரனென்று சொல்லப்படுவான். யாதொருவன் மனோஜயஞ் செய்துகொண்டு, தன் புத்தியினாலேயாவது பிறராலே யாவது இந்தச்

சமுசாரத்தில் அருசியை பிறந்த பின்பு, தன்மனதில் ஸ்ரீஹரியை நினைத்துத் தன் வீட்டை விட்டு வெளியில் புறப்பட்டு நடக்கிறானோ, அவனே நரோத்தமன்; இப்பால் தேவரீர் சுஜனங்களி லொருவருக்குந் தெரியாமல் வடக்குத் திக்கிலே நடக்கவேண்டும்.

இனிமேல் காலமானது, ஜனங்களுடைய சத்வாதி குணங்களையும், தைரிய சந்தோஷாதிகளையும், அபகரிக்கிறதில் சம்சயமில்லை யென்று சொல்லத், திருதராஷ்டிரன் தன் தம்பியான விதுரரால் போதிக்கப்பட்டுத், தான் கியானமாகிய நேத்திரத்தை யுடைத்தானவனாகி, ஜனங்களிடத்தி லிருக்கிற உறுதியான சிநேக பாசங்களை யறுத்து, விதுரர் காண்பித்த மார்க்கத்தில் நடந்தான். அவனுடனே சிலாக்கிய சீலத்தை யுடைத்தாகியும், பதிவிரதையாகியு மிருக்கிற காந்தாரியுங் கூடவே நடந்தாள். இப்படி இந்த மூவரும் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிற இமவத் பர்வதத்தை யடைந்தார்கள். பின்பு தருமராஜா, பிராதக் காலத்திற் சந்தியாவந்தனம் முதலான நித்திய கருமங்களும், சூரியோபாசனையுஞ் செய்து, பிராமணர்களுக்குத் தானமுங் கொடுத்துத், திருதராஷ்டிரரையும், விதுரரையும், காந்தாரியையும் வந்தனஞ்செய்ய வேண்டுமென்று கிருஹத்தில் வந்து அவர்களைக் காணாமல் மனோதுக்கத்துடனே அவ்விடத்தி லிருந்த சஞ்சயனைக் கேட்கின்றார். வாராய் கவதக்கினி புத்திரனான சஞ்சயனே! விருத்தராகியும் நேத்திரங்க ளில்லாமலு மிருக்கிற நம்முடைய பிதாவான திருதராஷ்டிரனும், துக்கத்தை யுடைத்தாகிய நமக்கு மாதாவான காந்தாரியும், சிறிய தகப்பனும் உபகாரியுமாகிய விதுரரும், எவ்விடத்துக்குப் போனார்கள். பந்துக்களை யிழந்த திருதராஷ்டிரர் பத்தினியுடனே கூட என்னிடத்தில் தோஷத்தை உண்டாக்கி மிகவும் துக்கித்துக்கொண்டு கங்கையில் விழுந்தாரோ? எங்களுக்கு ஜனக பிதாவான பாண்டு மகாராஜா சுவர்க்கத்தை யடைந்த பின்பு எங்களுக்கு உபகாரியர்களாகி, அந்த விசனம் தெரியாமல் இரக்ஷித்த பிதுர் சகோதரரான விதுரரும், திருதராஷ்டிரரும் இவ்விடத்தை விட்டு எவ்விடத்துக்குப் போனார்க ளென்று கேட்க, தயவினாலேயும் சிநேகத்தினாலுண்டாகிய இரக்கத்தினாலேயும், திருதராஷ்டிரனை விட்டுப் பிரிந்ததினாலேயும், வாடின சரீரத்தை யுடைத்தான சஞ்சயனும், தனக்கு ஸ்வாமியாகிய திருதராஷ்டிரனைக் காணாதபடியினால், துக்கபீடிதனாகிப் பிரதியுத்தரஞ் சொல்லமாட்டாம லிருந்தான். பின்பு ஆலோசனை செய்து தன் மதியால் மனதை யுறுதிசெய்து கொண்டு, தனக்குப் பிரபுவான திருதராஷ்டிரனுடைய பாதங்களை நினைத்து, அந்த அஜாதசத்துருவைப் பார்த்து, ஓ குலநந்தனனே! உங்கள் பிதாக்களுடைய நினைவை நானறியேன், பதிவிரதையான காந்தாரியினுடைய இருதயத்தையும் அறியேன், அவர்கள் என்னை வஞ்சித்து எனக்குத் தெரியாமல் நடந்து விட்டார்கள். அறிவுடையவரே யென்று சஞ்சயன் சொன்ன வார்த்தையைச், சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிச், சூதர் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார்.

ஓ சவுனகாதிகளே! இராஜாவுடனே சஞ்சயன் சொல்லும்போது வீணை நாதஞ் செய்து கொண்டு பகவானை நாரதர் தும்புருவுடனே காணப்

பட்டார். அவருக்குக் குரு வம்சத்திற் பிறந்த தருமராஜா எதிர்கொண்டு அர்க்கியம் சமர்ப்பித்து, வந்தனஞ் செய்து, ஆசனத்தி லிருத்தி, ஓ பகவானே! எம்முடைய பிதாக்கள் போனவிடமும், பிள்ளைகளை யெல்லாம் நாங்கள் கொன்றபடியினால் ஆர்த்தியை யடைந்த காந்தாரி போனவிடமுந் தெரியவில்லை. இந்தச் சோக சமுத்திரத்தி லமிழ்ந்து போகிற எங்களுக்கு மீகாமனைப்போல் தேவரீர் எழுந்தருளினீர். அதையருள வேண்டு மென்று கேட்க, நாரதர் சொல்லுகிறார். ஓ இராஜாவே! சகல பிரபஞ்சமும் ஈச்வராதீனமென்று நினைத்தீராகில் ஒருவரையுங் குறித்து நீர் சோகப்பட வேண்டியதில்லை. குழந்தைகளுடைய இச்சையினால் விளையாட்டுக்குத் தகுதியான மரப் பாவைகளுடைய கூட்டமும் நீக்கமும் போல் ஈச்வரனுடைய இச்சையினால் மனிதருக்குச் சுஜனங்களுடனே சேருதலும் பிரிதலும் உண்டாயின. ஓ தர்ம புத்திரனே! இந்த லோகத்தை என்றைக்கும் அழிவில்லாத தென்று நினைத்தாலும், இதற்கு அழியுந் தன்மை இயல்பென்று நிச்சயித்தாலும், இரண்டு மில்லாதனவென்றுந் தெளிந்து கொண்டாலும், அவர்களைக் குறித்து அக்கியானத்தால் துக்கப்படுகிறதே யல்லாமல் ஒரு காலத்திலும் அவர்கள் விஷயத்தில் விசனப்படத் தேவையில்லை.

ஆகையால் ஓ சிரேஷ்டரே! திக்கில்லாத தீனர்களான திருதராஷ்டிராதியர்கள் என்னை விட்டு எப்படி யிருக்கப் போகிறார்களென்று அக்கியானத்தி னுண்டாகிய அவலத்தைப் பரித்தியாகம் பண்ணும். காலத்தினாலேயும், பிராப்த கருமத்தினாலேயும், பிரகிருதி குணங்களினாலேயும்,பரிணமித்த பஞ்சபூத விகாரமானது இந்தத் தேகம். இது சர்ப்பத்தினாலே சூழப்பட்ட புருஷன் மற்றொருவனை இரக்ஷிக்குமாப்போல், இதரப் பிராணிகளை எப்படிப் பாலனஞ் செய்யும். கைகளில்லாத ஜந்துக்கள் கைகளுண்டான பிராணிகளுக்கும், கால்களில்லாத ஜீவன்கள் நாலு கால்களுடனே கூடின வுயிர்களுக்கும், கொஞ்சம் பலமான ஜீவன்கள் மிஞ்சிய பலமுள்ள பிராணிகளுக்கும், ஆகாரமாகவே யிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட இந்த வுலகங்களைச் சரீரமாகப் படைத்த ஷட்குண பரிபூரணனை பரமாத்மா, சுயம்பிரகாச னாகியும், ஜீவ வர்க்கங்களுக்கு அந்தராத்மாவாகியும், இந்தச் சேதனா சேதனங்களுடனே கலந்து ஒன்றாகியும், தன் சங்கற்பத்தினால் வெகுவாகியும், உள்ளும் புறமும் பிரகாசித் திருக்கிறா னென்றறியும்.

ஓ மகா இராஜாவே! சகல பூதங்களையும் கற்பித்த அந்தப் பகவான் இந்தப் பூமியில் தேவத் துரோகிகளான அசுரர்களைக் கருவறுக்க வேண்டிக் கால சரீரனாகி, இப்போது அவதரித்து, அவன் தேவதைகளுக்குச் செய்யவேண்டிய உபகாரங்களைச் செய்தது போக மிகுந்த கருமத்தைச் செய்கிறதற்குப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். நீங்களும் இந்தப் பூமியில் ஜெகதீச்வரன் எவ்வளவு காலம் இருக்கிறானோ அவ்வளவுக்குள் உங்கள் கருமத்தை யோசித்துக்கொள்ளுங்கள். திருதராஷ்டிரனும், விதுரனும், காந்தாரியும், இமவத்கிரிக்குத் தென் பாகத்தில் ரிஷிகளுடைய ஆச்ரமத்தைச் சேர்ந்தார்கள். யாதொரு ஆகாச கங்கையானது சப்த ரிஷிகளுடைய பிரீதியைச் சம்பாதிக்க

வேண்டுமென்று ஏழுபிரிவாகப் பிரிந்து, சப்த சுரோதா வென்று பெயரை யுடைத்தாகி யிருக்கிறதோ, அந்தக் கங்கையில் திருதராஷ்டிரன் மூன்று காலத்திலும் ஸ்நானஞ் செய்து, ஓமாதிகள் முடித்து, ஜலத்தை ஆகார மாகச் செய்துகொண்டு, சாந்தி யுக்தனாகி, யீஷணத் திரயத்தையும் விட்டு, ஆசனஞ் செய்துகொண்டு, சுவாசத்தையும் ஜயித்து, ஷட் டிந்திரியங்களையும் விஷயங்களிற் செல்லாமல் நிவர்த்தி செய்து கொண்டு, ஸ்ரீ ஹரியினுடைய தியானத்தினால் ஆணவம், மாயை, காமியமாகிய மும்மலங்களையும் தவிர்ந்து, மனதைப் புத்தியுடனே கூட்டி, அந்தத் தியானத்தை ஜீவாத்மாவுடனே சேர்த்து, அந்த ஜீவன் சர்வாதாரமான பிர்ம்மத்தி னிடத்தில் கடாகாசம் மகா ஆகாசத்தில் கலக்குமாறுபோற் கலந்து, பிரகிருதி குணங்களுடைய பரிணாம மாகிய விகாரங்களை விட்டு, இந்திரியங்களையும் சித்தத்தையும் பரமாத்மாவி னிடத்தில் நிறுத்தி, அறுவகை ருசியோடுங்கூடிய சகலமான ஆகாரங்களையும் விட்டு, சருகு, ஜலம், காற்று இவைகளையுண்டு, சிலநாள் இவைகளையும் விட்டுக் கிளைகளைக் கழித்த மரத்தைப்போல் சலியாமலிருக்கிறான். சகல மான காரியங்களையும் விட்டிருக்கிற அவருக்கு நீர் விக்கினஞ் செய்யவேண் டாம். அந்தத் திருதராஷ்டிரன் இன்றுமுதல் ஐந்தாம் நாளையில் தன்னுடைய சரீரத்தை விடப்போகிறான். ஓ இராஜனே! பர்ணசாலையி லிருந்து தியானஞ் செய்கிற திருதராஷ்டிரனுடைய தேகத்திலுண்டாகிற யோகாக்கினியுடனே கலந்த தேகாக்கினியினாலே, பர்ணசாலையுடனே திருதராஷ்டிரன் தேகமும் பஸ்மமாகப் போகிறது. அதை அந்தப் பர்ணசாலைக்கு வெளியில் இருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற பதிவிரதையான காந்தாரியும் அந்த அக்கினியில் பிரவேசிக்கப் போகிறாள். விதுரரும் அந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்ணால் பார்த்த பின்பு, இவர்களுக்கு இந்தக் கதி கிடைத்த தல்லவோ வென்று சந்தோஷத் துடனேயும், பிராதாவையும், பிராதுர் பத்தினியையும் இழந்தோமே யென்கிற சோகத்துடனேயும் தீர்த்த யாத்திரை செய்யப்போகிறார். இந்தப்பிரகாரம் யுதிஷ்டிரருக்குத் தெளியச்சொல்லி, நாரதர் சுவர்க்க லோகத்துக்குப் போனார். யுதிஷ்டிரரும் நாரதருடைய வார்த்தையை நினைத்துக்கொண்டு சோகத்தை விட்டார் என்று, சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ் சொல் லுகிறார்.

பதினன்காவது அத்தியாயம்.

இராஜாவான தரும புத்திரர் துர் நிமித்தங்களைப் பார்த்துச் சந்தேகத்தை யுடைய வராய் அர்ச்சுனனிடத்தில் நின்றும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய லோகாந்தர கமனத்தைக் கேட்டா ரென்று சொல்லப் படுகின்றது.

ஓ சவுனகாதிகளே! ஜயசீலனான அர்ச்சுனன் பந்து ஜனங்களைக் காண வேண்டு மென்றும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரித்திரங்களை அறிய வேண்டு மென்றும் துவாரகா புரத்திற்குப் போய், அவ்விடத்தி லிருக்கிறபோது சில

நாட்கள் சென்றன. அப்பாலும் அர்ச்சுனன் வரவில்லை. அந்தச் சமயத்தில், இவ்விடத்தில் கவுரவ வம்சோத்தாரகனான தருமராஜா அதி கோரங்களான துர்க் குறிகளைக் கண்டார். அப்படியே மாறுபாடாக நடக்கிற குரூரமாகிய கால கதியையும், வெகு பாப ரூபமாகிய ஜனங்கள் வார்த்தைகளையும், குரோத லோபங்களையும், அசத்தியங்களையும், உலகத்தில் நடக்கிற குற்றமான வார்த்தைகளையும், புத்திரர்களுக்கு மாதா பிதாக்களிடத்தில் கலகத்தையும், மாதா பிதாக்களுக்குப் புத்திரரிடத்தில் துவேஷத்தையும், பிராதாக்களுக்கும் தம் பதிகளுக்கும் ஒருவர்க் கொருவர் விரோதமாக இருக்கிறதையும், மிகவும் அநிஷ்டமான நிமித்தங்களையும், ஜனங்களுக்கு அதருமத்தில் பிரீதியையுங் கண்டு, தமக்குத் தம்பியான பீமசேனனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

வாராய் பீமசேனனே! பந்துக்களைக் காணவேண்டு மென்னும் இச்சையினாலேயும் புண்ணிய சுலோகனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய நடக்கைகளைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டு மென்றும், அர்ச்சுனனைத் துவாரகைக்கு அனுப்பியிருந்தோமே, ஆ தம்பி! இப்போது எழுமாத மாயின; உன் தம்பி வரக்காணோன்; இதற்குக் காரண மென்னமோ தெரியவில்லை. தேவ ரிஷியால் சொல்லபட்ட குரூரமாகிய காலந்தான் வந்ததோ? இந்தச் சம்பத்துகளும், இராச்சியமும், பாரியையும், பிராமணர்களும், குலமும், பிரஜைகளும், சத்துரு விஜயமும், இந்த ஜனங்களும், எவருடைய அநுக்கிரகத்தினாலே லபித்தனவோ, அந்தப் பகவான் தமக்கு லீலார்த்தமாகத் தரித்த தேகத்தை, இப்போது விடவேண்டு மென்று நினைத்தாரோ? ஓ நர சிரேஷ்டனே! ஆகாயத்திலும், பூமியிலும், தேசத்திலும், உற்பாதங்கள் உண்டாகின்றன. தொடையும், கண்ணும், புஜமும், அடிக்கடி துடிக்கின்றன. இவை நம்முடைய புத்திக்கு மோக ஜனகமாகிய பயத்தை யுண்டாக்க வந்தனவென்று தெரிவிக்கின்றன. என் மனதி லுண்டாகிய நடுக்கமானது துன்பமாகிய காலம் சமீபமாக நெருங்கி வந்ததாகக் காண்கிறது. இந்தப் பெண்நரியானது உதிக்கிற ஆதித்தனைப் பார்த்துக்கொண்டு, தன் வாயினால் நெருப்பைக் கக்கிக்கொண்டு ஊளை யிடுகிறது. வாராய் சிரேஷ்டனே! இந்த நாயானது என்னைப் பார்த்துப் பயமில்லாமல் எதிரே குலைக்கிறது. பசு முதலான சுப மிருகங்கள் இடது பக்கமாகவும், கழுதை முதலான அசுப மிருகங்கள் வலதுபக்கமாகவும் செல்கின்றன. வாராய் புருஷ சிரேஷ்டனே! என்னுடைய குதிரைகள் அழுகிற முகத்தோடே கூடினவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. மிருத்தியுவினுடைய தூதனாகிய இந்தக் கபோதமும் கோட்டானும் நித்திரை யில்லாமல் ஒன்றுக் கொன்று எதிராக இடைவிட்டுக் கூகூவென்று கூப்பிடுகிற ஓசைகள், இவ்விடங்கள் சூன்னியமாக வேண்டுமென்று இச்சிக்கிறதாக இருக்கின்றன. திக்குகளுடைய முடிவுகளெல்லாம் புகை சூழ்ந்தன. திக்குகளுடனே கூடின பூமியானது நடுங்குகிறது. மகத்தான இடிகள் விழுகின்றன. பெருங் காற்றானது மேகங்களுடனே கூடிச் சகிக்கக் கூடாத தூளிகளை வருஷித்து, இருளைக் கப்புகிறது. எங்குக் காணினும் மேகங்கள் அசங்கியமாய் இரத்தங்களை வருஷிக்கின்றன. சூரியன்காந்தி யிலலாமல் மழுங்கி யிருக்கிறான்,

கிரகங்கள் தமக்குள் ஒன்றுக் கொன்று யுத்தங்கள் செய்கிறது போல் காண்கின்றன. அலைந்துகொண் டிருக்கிற பூத கணங்களால் ஆகாசமும் பூமியும் கொளுத்தப் பட்டாற் போல் விளங்குகின்றன. கிழக்கே பெருகுகிற நதிகளும், மேற்கே பெருகுகிற நதிகளும், ஓடைகளும், ஜனங்களுடைய மனங்களும் கலங்குகின்றன. அக்கினியானது நெய்சொரிந்து ஆகுதிகள் பண்ணினாலும் ஜுவலிக்க வில்லை. இப்படிப்பட்ட காலம் என்ன செய்யுமோ தெரியவில்லை. குழந்தைகள் ஸ்தன்ய பானஞ் செய்யவில்லை. மாதாக்களுக்கு ஸ்தன்யங்களில் பால் சுரக்க வில்லை. பசுக்கள் கண்ணீருடனே ரோதனஞ் செய்கின்றன. இரிஷபங்கள் சந்தோஷமாக இருக்கவில்லை. தேவதா விக்கிரகங்கள் அழுகின்றன போல் வேர்வைகள் பெருக விட்டுக்கொண்டு, இருந்த விடத்தை விட்டுப் பெயர்ந் திருக்கின்றன. இத்தேசங்களும், கிராமங்களும், பட்டணங்களும், உத்தியான வனங்களும், தபசிகளுடைய ஆச்ரமங்களும், இரத்தினம் பிறக்கும் பூமிகளும், காந்தியில்லாமல் வளத்தை யிழந்து, சோபியாமலு மிருக்கின்றன. இவை நமக்கு என்ன துன்பத்தைக் காண்பிக்கின்றனவோ தெரியவில்லை. இந்த மிகுதியான உற்பாதங்களைக் காணுகிற நான், சுவர்க்க லோகத்தாரும் புகழப்பட்ட மகிமை யுடைத் தான இந்தப் பூமி, சங்குச்சக்கர முதலான ஒப்பில்லாத ரேகைகளுடனே பிரகாசிக்கிற பாத பத்மங்களை யுடைத்தான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திருவடி சம்பந்தத்தை, யிழந்த தென்று எண்ணுகிறே னென்று, தருமராஜா தாம் கண்ட அரிஷ்டங்களை நினைத்துத் துக்கித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது துவாரகையிலிருந்து அநுமத்துவஜனான அர்ச்சுனன் வந்து, தருமராஜாவி னுடைய பாதங்களில் விழுந்து, சந்தோஷ மில்லாமல் சோகத்துடனே கண்களில் பெருகுகிற தண்ணீருடனேயும், தேகத்தில் முன்னிருந்த வண்ணத்தை யிழந்து, மாறு வண்ணமுமாக நின்றனன். இவ்வாறு நிற்கின்ற அர்ச்சுனனைக் கண்ட தருமராஜா, நடுங்கின மனதுடனே, தம்முடைய துணைவர்களிடத்தில் நாரதருடைய வார்த்தையை நினைத்துக் கொண்டு கேட்கிறார்: வாராய் அர்ச்சுனா! ஆனர்த்த தேசத்துக்கு அலங்காரமாகிய பட்டணத்தில் நம்முடைய சுஜனங்களெல்லாரும் சுகமாக இருக்கிறார்களா? யதுக்களும், போஜர்களும், தாசாருகர்களும், சாத்வதர்களும், அந்தகர்களும், விருஷ்ணிகளும், சூரகுமாரராயும் பெரியவராயு மிருக்கிற நம்முடைய மாதா மகரும் சுகமாக இருக்கிறார்களா? நம்முடைய அம்மானான வசுதேவரும் தம்பிகளுடனே சுகமாக விருக்கிறாரா? அவருடனே பிறந்த ஸ்திரீ ஜாதிகளும், அவருடைய பாரியைகளும், அவர்களுடைய புத்திரர்களும் குசலமாக இருக்கிறார்களா? தேவகி முதலான ஸ்திரீகள் அவரவர்கள் மருமக்கண் மாருடனே குசலமாக இருக்கிறார்களா? துஷ்டனான புத்திரனைப் படைத்த உக்கிரசேன மகாராஜா, அவன் தம்பியுடனே க்ஷேமமாக இருக்கிறானா? இருதிகனுடைய சுதனான அக்குரூரனும், ஜயந்தனும், கதனும், சாரணனும், குசலமாக விருக்கிறார்களா? இன்னும் சத்துருஜன முதலானவர்களும், சாத்வதர்களுக் கெல்லாம் சிரேஷ்டனாகியும் ஷட்குண பரிபூரணனாகியு மிருக்கிற பலராமனும், விருஷ்ணி

களுக்குள்ளே மகாரதனை பிரத்யும்நனும், கம்பீரமான சரவேகத்தை யுடையவனாகிய அநிருத்த பகவானும், சுசேஷணனும், சாருதேஷ்ணனும், ஜாம்பவதி குமாரனை ஜாம்பவனும், ரிஷபன் முதலாகிய மற்றுமுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ண குமார சிரேஷ்டர்களும், அவரவர்கள் புத்திரர்களுடனே சுகமாக விருக்கிறார்களா? ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை யனுசரித்து நடக்கிற சுருததேவனும், உத்தமன் முதலான பேர்களும், சுனந்தனும், நந்தனும், சிருஷ்டணியனும், மற்றுமுள்ள சாத்வ சிரேஷ்டர்களும், சுகமாக விருக்கிறார்களா? ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ணர்களுடைய புஜங்களை ஆதரித்தவர்கள் நம்முடைய இடத்திலுண்டா யிருக்கிற சினேக தருமத்தை விடாமல் அன்பு பாராட்டுகிறார்களா? பிரம்மண்ணிய தேவனாகியும், பக்த வச்சலனாகியும், ஷட்குண பரிபூரணனாகியு மிருக்கிற ஸ்ரீ கோவிந்தன், தன்னுடைய நண்பர்களுடனே துவாரகா புரத்தில் சுதர்மை யென்கிற சபையில் சுகமாக எழுந்தருளி யிருக்கிறாரா? ஆதிகாரணனாகியும், அந்தமில்லா ஸ்வரூபனுமாகிய பரம புருஷன், லோகங்களுடைய க்ஷேமங்களை விர்த்தி பண்ணவேண்டி யல்லவோ, யது குலமாகிற சமுத்திரத்திலவதரித்தான். யாதொரு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாகு தண்டங்களால் இரக்ஷிக்கப்பட்ட துவாரகா புரியில் யாதவர்கள் சகல பிராணிகளாலேயும் பூஜிக்கப்பட்டு மஹா புருஷனைப் போல் பரமானந்தமாகக் கிரீடிக்கிறார்களோ? யாதொரு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரண கமலங்களைப் பணிவிடையாகிற சிலாக்கிய கிரமத்தினால் சத்தியபாமா முதலான பதினாறாயிரம் ஸ்திரீகளும், யுத்தத்தில் தேவதைகளைச் ஜெயித்து, வச்சிராயுதம் பிடித்த இந்திரனுடைய பட்டமகிஷியான இந்திராணி தேவிக்கு யோக்கியமாகிய போகங்களைப் பறித்து வந்தார்களோ? யாதொரு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாகு தண்டமாகிற சிரேயசை யனுசரித்த யாதவவீரர்கள், பய லேசமு மில்லாமல் பராக்கிரமத்தினால் தேவ சிரேஷ்டர்களுக்கு உசிதமாகிய சுதர்மை யென்கிற சபையை யபகரித்து தங்கள் கால்களால் மிதிக்க ஆசிரயித்தார்களோ? அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சுகமாக வெழுந்தருளி யிருக்கிறாரா?

ஓ அர்ச்சுனா! உனக்கு ஆரோக்கியமுண்டா? தேஜசை யிழந்தவன்போல் காணுகின்றனையே? உனக்குச் சன்மானம் நடக்கவில்லையோ? வெகுகால மிருந்ததினால் அசட்டை பண்ணினார்களோ? பாவிகளால் தூஷிக்கப்பட்டு மன வருத்த மடைந்தையோ? அரசர்க்குக் கொடுக்கிறேமென்று ஆசையைக் கற்பித்துப் பிரதிக்கினை செய்த பொருளைக் கொடாம லிருந்தையோ? நீ பிராமணனாவது, பாலனாவது, பசுவாவது, விருத்தனாவது, ரோகியாவது, ஸ்திரீயாவது, இரக்ஷிக்க வேண்டு மென்று உன்னை யடைந்த பிராணிகளை, இரக்ஷியாமல் தள்ளிவிட்டையோ? யோக்கிய மாகாத ஸ்திரீ சங்கமத்தைச் செய்தனையோ? சங்கமஞ் செய்ய யோக்கிய மாகிய ஸ்திரீகளை நீக்குதல் செய்தனையோ? மார்க்கத்தில் வருகிறபோது உத்தமனாகிய நீ அதருமிகளால் அபஜெயப் பட்டையோ? வழி நடந்து வருகிறபோது போஜனஞ் செய்விக்கைக்கு யோக்கியரான பாலர் விருத்தர்களைப் போசனஞ் செய்வியாம லிருந்தனையோ? அயோக்கிய மாகியும் நிஷித்தமாகியுமிருக்கிற கருமத்தை அனுஷ்டித்தனையோ? இல்லா

விடின் அத்தியந்தம் இஷ்டனுகியும், ஆத்தும பந்துவாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விட்டுப் பிரிந்தேனென்று நினைத் திருக்கின்றனையோ? இல்லாவிடில் இந்தசோகம் உனக்கு வரமாட்டாதென்று யுதிஷ்டிரர்கேட்டக் கேள்விகளை, சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார்.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

கலியினுடைய பிரவேசத்தைப் பார்த்துப் பரிக்ஷித்தினிடத்தில் இராச்சிய பாரத்தை வைத்துத் தருமபுத்திராதிகள் சுவர்க்கத்தை யடைந்தாரென்று சொல்லப் படுகின்றது.

இப்படி அர்ச்சுனன், நானுவிதமாகிய சம்சயத்துக்கு இடமான தன் ஸ்வரூபத்தைக் கண்ட பிராதாவாகிய தருமராஜாவால் மிகவும் விகற்பிக்கப்பட்டு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நினைத்துக்கொண்டு, தனக்குத் தமையனுகிய இராஜாவைப் பார்த்துக் கண்ணீருடன் விம்மிக்கொண்டு சொல்லுகிறான். ஓ மஹாராஜாவே! ஸ்ரீ கோவிந்தனுடைய தரிசனமிருந்த காலத்தில் நம்மை மிகவும் விரும்பும்படியாக இருந்த இந்த உலகமே, அவன் தரிசனத்தை யிழந்ததினுல், நீக்கும்படி யாயிற்று. எந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ஆதரவினுல் துருபத மகா ராஜாவினுடைய கிருஹத்தில் சுயம்வரோற்சவத்தில், மன்மதனுடைய வேகத்தினுல் அறிவழிந்த இராஜாக்களுடைய தேஜசுகளையும் அபகரித்து நாணேறிட்ட தனுசினுல் லட்சியமான மச்சியத்தையும் அடித்துத் திரௌபதியையும் படைத்தோமோ? யாதொரு ஹரியினுடைய சார்பினுலே சகல தேவதைகளுடனே கூடிய இந்திரனை ஜயித்துக் காண்டவ வனத்தை அக்கினி பகவானுக்குச் சமர்ப்பித்தேனே? மாய மயமாகியும், மயனுல் கற்பிக்கப்பட்டுமிருக்கிற சபையை அடைந்தோமோ? இராஜசூய யாகத்தில் பூமண்டலத்திலிருக்கிற இராஜ வர்க்கங்களெல்லாம் பகுதி கொடுத்தார்களோ? எவன் பிறப்பினுல் இராஜவர்க்கங்களுடைய சிரோ மாணிக்கங்களால் பிரகாசிக்கப்பட்ட பாதத்தை யுடைத்தாகியும் பதினுயிரம் யானை பலத்தோடே கூடியுமிருந்த சராசந்தனைப் பீமசேனன் சங்கரித்துப் பிரமத கணங்களுக் கெல்லாம் அதிபதியாகிய ஈச்வரனைக் குறித்துச் செய்கிற யக்கியத்துக்குப் பசுவாகச் சம்பாதிக்கப்பட்ட இராஜாக்களை விடுதலை செய்ய, அவர்களும் தேவரீர் செய்த யக்கியத்தில் திறை கொண்டு வந்தார்களோ? ஓ அண்ணுவே! உம்முடைய பட்ட மகிஷியான திரௌபதியுடைய பட்டாபிஷேகத்தால், சிலாக்கியமாகியும் மனேக்கியமாகியுமிருக்கிற தலைமயிரைத் துராத்மரான துச்சாதனுதிகள் சபையில் பிடித்த நிமித்தமாக அவர்களைச் சங்கரித்து, அவர்களுடைய ஸ்திரீகளை என்றைக்கும் விரிந்த கூந்தலை யுடைத்தானவர்களாகச் செய்வித்தானே? நம்முடைய சத்துருவான துரியோதனனுல் ஏவப்பட்ட துருவாசர் வனத்தில் வந்தபோது, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனவன் எழுந்தருளிப் பாத்திரத்தி லொட்டிக்கொண் டிருந்த அன்னத்தைச் சாப்பிட்டதினுலேயே அகமர்ஷண ஸ்நானத்திற்குச் சென்ற

ரிஷி திர்ப்தியடைந்து தமக்குப் போசனம் தேவையில்லையென்று சொல்லாமல் நடக்கும்படி செய்தானே? யாதொரு பகவானுடைய தேஜசினால் பார்வதி சமேதராயும் ஷட்குணங்கள் பொருந்தியு மிருக்கிற சூலபாணியான சங்கார் பாசுபதாஸ்திரத்தை எனக்குத் தயவு செய்தாரோ? பின்னையு மற்றுமுள்ள தேவர்களும் தங்கள் தங்கள் அஸ்திரங்களைக் கொடுத்தார்களோ? எவன் மகிமையால் இந்தச் சரீரத்துடனே இந்திர லோகத்தில் மகேந்திரனுடைய அர்த்தாசனத்தை யடைந்து அவ்விடத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற என்னுடைய காண்டீபத்துடனே அலங்கிருதமான இரண்டு புஜங்களையும் ஆசிரயித்து இந்திராதிகளான தேவதைகள் நிவாத கவசர்களின் பயமில்லாமல் சுகித்தார்களோ? யாதொரு வுதவியினால் வெல்லுதற் கரிதான பலத்துடனே கூடிய கவுரவ சேனையாகிற சமுத்திரத்தை நான் ஒருவனாகியே இரதத்திலேறிக்கொண்டு அந்தச் சயின்யத்தி லிருக்கிற வீரர்களை ஜயித்தேனோ? எண்ணிக்கை யில்லாத இராஜ சிரேஷ்டர்களுடைய இரத சமூகங்களால் சூழப்பட்டும், அலங்கரிக்கப்பட்டு மிருக்கிற பீஷ்மர், கர்னன், துரோணர், சல்லியன், இவர்களுடைய சேனைகளில் எனக்கு முன்னே நடந்து அந்தச் சேனாபதிகளுடைய ஆயுட்களையும், மனசுகளையும், பராக்கிரமங்களையும், தன்னுடைய பார்வையினால் அபகரித்தானே?

ஓ அண்ணாவே! யாதொருவன் புஜங்களை யடைந்த என்னை துரோணர், பீஷ்மர், கர்னன், அசுவத்தாமா, சயித்திரதன், சல்லியன், சந்தனு சகோதரனான பாகலீகன், இவர்கள் பிரயோகித்த அமோகங்களாகிய அஸ்திரங்களானவை பரிசிக்க வில்லையோ? வெகு புண்ணிய சாலிகள் எவனுடைய பாத பத்மங்களை, மோக்ஷத்தைக் குறித்துப், பஜனஞ் செய்கிறார்களோ, அந்த ஜகதீச்வரனை ஸ்வாமி, புத்தி யீனனாகிய நான், சாரதியாக வேண்டுமென்று கோரினதற்கும் சம்மதித்துச் சாரத்தியஞ் செய்தபோது, என் இரதத்தினுடைய குதிரைகள் இளைத்து ஜல நிமித்தமாகச் சிரமமுற் றிருந்ததற்காக, நான் இரதத்தை விட்டு நிலத்திலிறங்கிப் பிரயோகித்த பாணத்தினால் பூமியைப் பிளந்து, பாதாளத்திலிருந்து வந்த ஜலத்தைக் குதிரைகள் குடித்துக் கொண் டிருக்கையில், எவன் மகிமையால் சத்துருக்கள் மதிமயங்கி, என்னையடிக்க மாட்டாமல் நின்றார்களோ? வாரீர் ராஜாவே! தாத்பரியத்தை யறியக் கூடாமலும், மனோக்கிய மாகவும், புன் சிரிப்புடனே கூடியும், சிலாக்கிய மாகியும், பார்த்தனே! அர்ச்சுனனே! சகாவே! குரு நந்தனனே! என்று ஸ்ரீ மகாலட்சுமி பதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் விசுவாசமாய்ச் சொல்லப்பட்ட வார்த்தைகள் இப்போதும் என் மனதைக் கலங்கச் செய்கின்றன. படுக்கையிலேயும், நடக்கையிலேயும், உடனுண்பதிலும் பேதமில்லாமலிருக்கையால், சகாவே! நீ சத்திய சந்தனன், உனக்குத் தெய்வசகாயம் உண்டென்று, பரியாசமாகச் சொல்லப்பட்டவனானாலும், அவன் மகத்தான மகிமையுடைத்தானவனாகையால், புத்திரனுக்குப் பிதாவானவன் போல் மதியீனனான என்னுடைய பாவங்களை யெல்லாம் சகித்தான். ஓ ராஜேந்திரனே! அப்படி நிரந்தரமாகச் சகவாசமும் பரிபாலனமுஞ் செய்யப்பட்ட புருஷோத்த

மனைப் பிரிந்து, என்னுடைய அறிவையு மிழந்து வழியில் வருகையில், திரிவிக்கிரம னுடைய ஸ்திரீகளை ரக்ஷிக்கையில், துஷ்டர்களான கோபாலர்கள் என்னை, ஸ்திரீஜாதியைப் பலாத் கரித்தாற்போல், நிக்கிரகித்தார்கள். ஐயா சிரேஷ்டரே! சகலமான இராஜாக்களும் சிலாகித்த தனுசும், பாணங்களும், இரதமும், குதிரைகளும், இரதிகனுகிய நானும், இப்போது அந்த ஸ்ரீ ஹரியைப் பிரிந்த படியினாலே சகலமும் ஒரு க்ஷணத்திலேதானே, பஸ்மத்திற் செய்த ஆகுதி போலவும், உவர்ப் பூமியில் விதைத்த விதை போலவும் அபலமேயாயின.

ஓ ராஜாவே! நீர் கேட்ட சுகிர்துக்கள் துவாரகையில் பிராமண சாபத்தினுல் அறிவழிந்து, வாருணியான கள்ளைப் பானஞ்செய்து, மதத்தினுலே மனது கலங்கி, வாள்போன்ற கோரைகளாலேயும், முஷ்டிகளாலேயும் அறிவில்லாமல் ஒருவர்க் கொருவர் அடித்துக்கொண்டு நாச மடைந்தார்கள். அதிலே நாலைந்துபேர் மிகுந்தார்கள். யாதொரு காரணத்தினுல் பிராணிகளொன்றுக்கொன்று அடித்துக் கொண்டு நாச மடைந்து, உபகாரத்தால் பாலனமும் செய்யப்படுகின்றனவோ, அவை ஷட்குண பரிபூரணனை ஜகதீஸ்வரனுடைய லீலையே யல்லாமல் வேறல்ல. ஜலத்தில் வளருகிற மீன்களிற் சிறு மீன்களைப் பெரிய மீன்கள் பக்ஷிக்கிறதைப் போலவும், பூமியிலேயும் துர்ப்பலமான ஜந்துக்களைப் பலமுற்ற ஜந்துக்கள் தாங்களே ஒன்றுக் கொன்று அடித்துக் கொண்டு மிறக்கிறது போலவும், பலசாலிகளாகியும் மஹானுபாவர்களாகியு மிருக்கிற யாதவர்களாலே அன்னிய வீரர்களைச் சங்காரஞ் செய்வித்த விபுவானவன், பிற்பாடு யாதவர்களையும், அவர்களாலே அவர்களை மடியச் செய்து, பூமிபாரத்தைப் பரிகரித்தான். நான் சந்தாப மடைந்தபோது கால தேசங்களையும் பிரயோஜனங்களையுங் காண்பித்து, என் மனதுக்குச் சமாதானஞ் செய்த ஸ்ரீ கோவிந்தன் வசனங்களை நினைத்தால் அவை என் மனதைத் தகிக்கின்றன வென்று, அர்ச்சுனன் தருமராஜாவைப் பார்த்துச் சொன்ன வார்த்தையைச், சூதர் சவுன காதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையும் அவன் மகிமையைச் சொல்லுகின்றார். வாரீர் சவுனகாதிகளே! இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாத பத்மங்களை நினைத்து நினைத்து ஆகுலத்தை யுற்ற அர்ச்சுனனுக்கு மிகுதியான பக்தியினுல் மதியானது மோகங்களை விட்டுப் பரிசுத்தமாயிற்று. பின்பு ஸ்ரீ வாசுதேவனுடைய திருவடித் தியானத்தினுல் சகல பாவங்களும் தவிர்ந்தவனுகி, பாரத யுத்தத்தில் தனக்கு இதமாக ஸ்ரீ ஹரி யுபதேசித்த பரம புருஷ விக்ஞானமானது, கால விளம்ப மானதினுலேயும், கருமா தீனமாகிய தமோகுணத்தால் மறைந் திருந்து, மறுபடியும் அதிகரித்துப் பெற்ற பிர்மக்கியானத்தினுல் சோகத்தை விட்டுத் தான் சுதந்தரனென்கிற சம்சயத்தைத் தவிர்ந்து, பிரகிருதி குணங்களில் ஒன்றுமல் பந்தத்தை விட்டு நீங்கினுன். யுதிஷ்டிரரும் பகவானுடைய கதியைக் கேள்விப்பட்டு, 'யதுகுல நாசத்தையு மறிந்து, மனோஜெயஞ் செய்துகொண்டு, சுவர்க்க மார்க்கத்தைக் குறித்து உத்தேசித்தார். குந்தியும் தனஞ்சயனுல் சொல்லப்பட்ட யாதவ பலத்தையும், ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கமனத்தையும் அறி

ந்து கொண்டு, இந்திரியங்களினால் அறியக்கூடாத அகோசரனான ஸ்ரீ பகவானிடத்தில் மனதை நிறுத்தி, ஏகாந்த பக்தியினால் சமுசாரத்தை நிவர்த்தி செய்தாள்.

ஓ சவுனகாதிகளே! எந்தச் சரீரத்தை யெடுத்து முள்ளினால் முள்ளை வாங்கினாற் போல் பூபாரத்தைத் தீர்த்தாரோ? அந்தச் சரீரத்தை விட்டு விட்டார். அந்தப் பகவானுக்குத் தம் திருமேனியும் மற்ற சரீரங்களும் சமானமே யல்லாமல் வேறில்லை. வேஷதாரியானவன் வேஷத்தைத் தரிக்குங் காலத்தில் தன் நிஜ ரூபத்தை விடாமல் அந்த மாறு வேஷத்தைத் தரித்து, அதற்குள்ள நடனத்தையுஞ் செய்து, பின்பு அந்த வேஷத்தை விட்டுத், தன் நிஜ ரூபத்துடனே வெளிப்பட்டிருக்கிறவனைப்போல், மச்சியாதி ரூபங்களைத் தரித்த முகுந்தன், பூபாரத்தைத் தீர்க்கவேண்டித் தன்னிச்சையாலெடுத்த திருமேனியை விட்டுத், தன் நிஜ ரூபத்துடனே தன் பதத்திலிருந்தான். எப்போது ஜனங்கள் அனுசரித்துக் கடைத்தேறும்படியாகச் சிலாக்கியமாகிய லீலைகளைச்செய்த ஷட்குண பரிபூரணனாகிய ஸ்ரீ முகுந்தனுடைய திருவடிகள் விட்டு நீங்கினவோ, அப்பொழுதே ஸ்ரீ ஹரியிடத்தில் அறிவில்லாத ஜனங்களை, அதருமங்களுக் கெல்லாம் ஏதுவான கலிபுருஷன் வந்தடுத்தானென்று, சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்பு யுதிஷ்டிரருடைய நடக்கைகளையுஞ் சொல்லுகிறார்.

ஓ சவுனகாதிகளே! யுதிஷ்டிரர், தம்முடைய நகரத்திலேயும், இராச்சியத்திலேயும், கிருஹத்திலேயும், ஜீவ வர்க்கங்களிலேயும் அந்தக்கலியினுடைய சஞ்சாரத்தினால் லோபமும், அசத்தியமும், குடிலமும், இம்சையும், இவை முதலான அதருமங்களுடைய சமூகங்களைக் கண்டு, ஆலோசனை செய்து கொண்டு பயணத்தைக் குறித்து யத்தனஞ் செய்தார். சக்கரவர்த்தியான அந்தத் தருமராஜா, குணங்களால் தமக்குச் சமானமாகியும், வினயசாலியாகவுமிருக்கிற பவுத்திரனாகிய பரிக்ஷித்தை, நாலு சமுத்திரத்தையும் பவித்திரமாகத் தரித்த பூமண்டலத்துக்கு நாதனாக, அஸ்தினபுரத்தி லாரோபணஞ் செய்து, தான் தரித்துக்கொண்டிருந்த வெண்பட்டுக்களையும், கடக மகுட முதலான ஆபரணங்களையும், அவ்விடத்தில் தானே நிவர்த்தித்து, யானென்றும் எனதென்றும் எண்ணப் படுகிற அகங்கார மமகாரங்களை விட்டுச், சகல பந்தங்களையு மறுத்து, வாக்கு முதலான பத்து இந்திரியங்களையும் மனதிலடக்கி, அந்த மனதைப் பிராணவாயுவிலொடுக்கி, அந்தப் பிராணனை அபானவாயுவிற் சேர்த்து, அபானவாயுவை அதின் கருமமான உச்சரத்துடனே அபான தேவதையாகிய மிருத்தியு விடத்தில் இணைத்து, அந்த மிருத்தியுவைப் பஞ்சபூத விகாரமாகிய சரீரத்திற் கூட்டி, சரீரத்தைப் பிராகிருத குணங்களில் சமர்ப்பித்து, குணங்களைப் பிரகிருதியிற் பொருத்தி, அந்தப் பிரகிருதியைச் ஜீவாத்துமாவிற் செலுத்தி, அந்தச் ஜீவனை அழிவில்லாத பிரமத்திலொன்றாகப் பொருத்தி வைத்துக்கொண்டு, மரவுரியைத் தரித்து, ஆகாரத்தை விட்டு, மவுனத்துடனே தலையை விரித்துக்கொண்டு, அறிவில்லாதவனைப் போலவும், பித்தனைப் போலவும், பேயனைப் போலவும், தன்னை யெல்லாரும்

பார்க்கத், தான் குருடனைப்போல் ஒரு பொருளையுங் கண்ணாற் பாராமலும், செவிடனைப்போல் ஒன்றையுங் கேளாமலும் வெளிப்பட்டு, மஹானுபாவர்கள் முன்னடந்த வழியான வடக்குத் திக்கைக் குறித்து, மனதில் பிரமத்தைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு, எந்தவழியிற் போனவர்கள் திரும்பி வந்ததில்லையோ, அந்த மார்க்கத்தை அடைந்தார்.

அவருடனே அவர் தம்பிமார்களும், கலிபுருஷனால் பரிசிக்கப்பட்ட பிரஜைகளினால் நிறைந்த வுலகத்தைப் பார்த்துத், தங்களுடைய வர்ணாச்சிரமங்களுக்கு யோக்கியமாகிய தருமார்த்த காமங்களைப் பரம புருஷனுடைய பிரசாத நிமித்தமாக அனுஷ்டித் திருக்கையால், ஸ்ரீ வைகுண்டனுடைய சரண கமலங்களைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு, அந்தத் தியானத்தால் மிகுதியான பக்தியைச் செய்து, அதினால் ரஜோகுண தமோகுணங்களைப் பரிகரித்துச், சுத்தமாகிய புத்தியால் புருஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடிகளில் கட்டப்பட்ட மதியை யுடைத்தானவர்களாகிச் சகல கல்மஷங்களையும் போக்கி, சத்புருஷர்களால் அடையப்படுங் கதியை அடைந்தார்கள். மனோஜயத்தை யுடைத்தான விதுரரும், பிரபாச க்ஷேத்திரத்தில் தேகத்தை விட்டு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் சித்தத்தை இடைவிடாமல் நிறுத்திக்கொண்டு, தம்மை அழைக்க வந்த பிதுர் தேவதைகளுடனே தம்முடைய லோகத்தை அடைந்தார். திரௌபதியும் தன்பதிகளுக்குத் தன்னிடத்தில் அபேக்ஷை யில்லாமல் இருக்கிறதை நன்றாக அறிந்து, குண பரிபூரணனான ஸ்ரீ வாசுதேவனிடத்திற் பொருந்திய மதியை யுடைத்தாகி அவனை நிலையாக அடைந்தாள். யாதொருவன் சிந்தை யுடனே பகவானுடைய பயணத்தையும், பாண்டவர்களுடைய மஹா பிரஸ்தானத்தையும் கேட்கிறானோ அவனுக்குப் பாவனமாகியும், மிகவும் மங்களகரமாகியு மிருக்கிற இந்தக் கேள்வியானது ஸ்ரீ ஹரியினிடத்தில் பக்தியைக் கொடுத்து அவருடைய சித்தியையுங் கொடுக்கும்.

பதினாறுவது அத்தியாயம்.

கலியினாலே பின்னங்களான பூமி தருமங்களுடைய பிராப்தியும், பாலனாகிய பரிக்ஷித்தினுடைய சம்வாதமும் சொல்லப்படுகின்றது.

இந்தப் பிரகாரம் பாண்டவர்களுடைய மஹா பிரஸ்தானத்தை வர்ணனஞ் செய்த சூதர் பின்னையுஞ் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லுகிறார். பரமபாகவதனான பரிக்ஷித்து மஹாராஜா, தன் ஜனனகாலத்தில் சாதகத்தினுடைய விதானத்தை அறிந்தவர்கள் சொன்னபடி சிலாக்கியமாகிய குணங்களை யுடைத்தாகிப் பிராமண சிரேஷ்டர்களுடைய சிக்ஷையால், தருமமாக இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்து கொண்டு விராட புரத்துக்கு இராஜாவாகிய உத்தரனுடைய புத்திரியான இராவதியைக் கலியாணஞ் செய்து, அவளிடத்தில் ஜனமேஜயன் முதலான நாலு புத்திரர்களை ஜனிப்பித்து, மிகுதியான தக்ஷிணைகளுடனே கூடின மூன்று அசுவ மேதங்களைச் செய்தான். ஓ சவுனகாதிகளே! அப்படிக் கிருபாசாரியரை ஆசாரியாக நியமித்துக்கொண்டு, அவர் தீக்ஷை செய்த அசுவ

மேதங்களில் இந்திராதி தேவதைகள் பிரத்தியக்ஷமாக வந்து பாகம் வாங்கிக் கொண்டார்கள். அந்த வீரன் திக்கு விஜயஞ் செய்யும்போது, இராஜ லக்ஷணத்தைத் தரித்தும், சிறாஜைகவும் இருந்து, இரண்டு கோக்களைத் தன்னுடைய காலினால் உதைத்துக் கொண்டிருந்த சூத்திரனை நிக்கிரகித்துத், தன் பராக்கிரமத்தினால் கலிபுருஷனையும் நிக்கிரகித்தா னென்று, சூதர் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட சவுனகர், சூதரைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்.

ஓ சூதரே! அந்தப் பரிக்ஷித்து மஹாராஜன் திக்கு விஜயஞ் செய்த போது, எந்த நிமித்தமாகக் கலிபுருஷனை நிக்கிரகஞ் செய்தான். யாதொரு சூத்திரன் இராஜ வேஷத்தைத் தரித்துக் கோக்களைக் காலினால் உதைத்தானே அவன் யார்? அந்தச் சரிதை ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய கதைகளுக்கு இடமாக விருந்தால் சொல்லத் தக்கது; பிரயோசன மில்லாத கதையைக் கேட்கிற காலங்கள் ஆயுள் குறைவே யல்லாமல் விருத்தியாகாது. ஓ சூதரே! மிதமாகிய ஆயுசும், இடைவிடாத மரணமுமான தன்மையைக் குறித்து அமிர்தமாகிற மோக்ஷத்தை யிச்சித்துக்கொண் டிருக்கிற மனுஷர்களுடைய இதத்தைச் சிந்தித்து, இந்தச் சத்திரயாகத்தில் பசுவைக் கொல்லுதலாகிற கருமத்தைச் செய்ய மிருத்தியு பகவானை இங்கே யழைப்பித்திருக்கிறோம். இவ்விடத்தில் எவ்வளவு காலம் வாசஞ் செய்கிறோமோ அவ்வளவு மட்டுக்கும் ஒருவனுமிறக்க மாட்டான். லோகத்தில் ஸ்ரீ ஹரி லீலையாகிற அமிர்தத்தைப் பொழிகிற கதைகளை ஜனங்கள் கேள்வி செய்யக் கடவார்கள். சோம்பலாகியும், மந்தமதியராகியும், ஆயுளில்லாமலு மிருக்கிற இந்த ஜனங்கள், மனுஷ சரீர மெடுத்திருந்தும் இராக்காலமெல்லாம் நித்திரையாலேயும், பகற்காலமெல்லாம் பிரயோசன மில்லாத கருமங்க ளாலேயும், ஆயுள் கழிந்து போகிற தல்லவோ வென்று நினையாம லிருக்கிற தென்ன ஆச்சரிய மென்று சொன்ன, சவுனகரைக் குறித்துச், சூதர் சொல்லுகிறார். பரிக்ஷித்து மகாராஜா குருசாங்கல தேசங்களில் வாசஞ் செய்திருக்கையில், தன்னுடைய ஆக்கினையினால் பந்தமான தேசத்தில் கலி புருஷன் பிரவேசித்தா னென்கிற வார்த்தையைக் கேள்விப் பட்டவுடன், அவனிடத்தில் மிகுந்த கோபத்துடனே வில்லைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு, நீலவர்ணக் குதிரைகளுடனேயும் சிங்கக்கொடியால் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிற இரதத்திலேறிப், பட்டணத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, இரத கஜ துரக பதாதிகளென்கிற சதுரங்க சேனைகளுடனே, திக்கு விஜயத்தைக் குறித்துப் புறப்பட்டான். மேருவுக்குக் கீழ்ப்புறமான பத்ராசுவ வருஷத்தையும், மேற்புறமான கேதுமால வருஷத்தையும், தென்புற மான பாரத வருஷத்தையும், வடபுறமான குரு வருஷத்தையும், மேருவிற் சேர்ந்த இளாவிரதம், இரம்மியகம், இரண்யமயம், ஹரிவருஷம், கிம்புருஷ மென்னும் பெயரால் விளங்கின வருஷங்களைச் ஜெயித்து, அங்கே யிருக்கிற இராஜாக்களிடத்திலிருந்து பகுதி வாங்கிக் கொண்டு, அந்தந்த விடங்களில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மகத்துவத்துக்குக் கியாபகமாகிய பாண்டவர்களுடைய கதைகளைக் கேள்விசெய்தும், அசுவத்தாமாவினுடைய அஸ்திர வொளியினால் தனக்கு வந்தசங்கடத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பரிகரித்துப் பாண்டவர்களிடத்தில் செய்த

சிநேகத்தையும், பாண்டவர்கள் ஸ்ரீ கேசவனிடத்தில் அனுஷ்டித்த பக்தியையுங் கேள்விப்பட்டு, பரம சந்தோஷத்துடனே துதிசெய்த அந்த ஜனங்களிடத்தி லுண்டாயிருக்கிற பிரீதியினால் கடாக்ஷம் செய்து, மகா வுதாரனுகையாலேயும், விஸ்தாரமான தயையுடையவனுகையாலேயும், அவரவர்களுக்கு மிகுந்த தனங்களையும், வஸ்திரங்களையும், ஆபரணங்களையும் கொடுத்தான். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பாண்டவர்கள் நிமித்தமாகச் செய்த சாரத்தியத்தையும், சபா நாயகனுகை விருந்ததையும், அவர்கள் சொற்படி நடந்து கொண்டதையும், சகாவாக விருந்ததையும், தூது நடந்ததையும், இராத்திரி காலங்களில் அவர்களை இரக்ஷிக்க வேண்டி, யுருவின கத்தியைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருந்ததையும், வனத்தில் சஞ்சரிக்கிற போது அடிக்கடி அவர்களை யடுத்து ரட்சணஞ் செய்ததையும், அவர்களைத் தோத்திரஞ் செய்ததையும், சிநேகிதரானவர்களுக்கு வந்தனஞ் செய்ததையும், அப்படியே யுலகமெல்லாம் அந்த விஷ்ணுவை நமஸ்கரித்ததையும் கேள்விப்பட்டு, பரிக்ஷித்து மகாராஜா ஸ்ரீ ஹரியுடைய சாணாரவிந்தங்களில் பக்தி செய்தான். ஓ சவுனகாதிகளே! தம்முடைய பெரியோர்களால் நடந்த நடத்தையை எப்போதும் அனுசரித்து நடந்து கொள்ளுகிற அந்தப் பரிக்ஷித்து மகாராஜா வருகிற வழியில், ஒரு ஆச்சரியம் நடந்தது. அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். தருமமானது ஒரு எருதின் ரூபத்தை யெடுத்து ஒரு காலால் நடந்து கொண்டு, கன்றையிழந்த தாயைப் போல் கதறியுங் கண்ணீர் சொரிந்து கொண்டும், மாறு வர்ணத்துடனேயு மிருக்கிற பூமிதேவியாகிய பசுவை அடுத்துக் கேட்கின்றது. வாராய் மங்கள ரூபத்தை யுடைத்தானவளே! உனக்கு ஆரோக்கிய முண்டா யிருக்கிறதா? எந்தக் காரணத்தினால் வாடின முகத்துடனே உன்னுடைய நிசவர்ணத்தை யிழந்து இருக்கிறையோ, அந்தக் காரணத்தால் உன் மனதில் ஒரு கிலேசத்தை யனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறு யென்றும், உனக்குப் பந்துவான ஜனம் வெகு தூரமாகப் போயிருக்கிற படியால், அந்த ஜனத்தை நினைத்துச் சோகப்படுகிறு யென்றும் நான் நிச்சயிக்கிறேன்.

ஓ அம்மா! நான் மூன்றுகால்களையிழந்து ஒருகாலால் நடக்கிறேனென்று துக்கப்படுகிறையோ? இல்லா விட்டால் உன்னைச் சூத்திரர்க ளனுபவிப்பார்களென்று துன்பப் படுகிறையோ? தேவதைகள் யக்கியபாகத்தை யிழந்தார்களென்று விசனப்படுகிறையோ? இந்திரன் காலங்களில் வருஷங்களை நடத்தவில்லை யென்று கவலைப் படுகிறையோ? ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் இரக்ஷியாமல் கைவிடுவார்களென்று சங்கடப் படுகிறையோ? பாலர்களை மாதா பிதாக்கள் இரக்ஷியார்களென்றோ? அந்தச் சிசுக்களை இராக்ஷதர்களைப்போல் பீடிப்பார்களென்றோ? பிராமணர்கள் வேத விருத்தமாகிய கருமங்களைச் செய்வார்களென்று, வேதங்களைக் குறித்துச் சிரமப் படுகிறையோ? இராஜ வர்க்கங்கள் பிராமண பக்தியில்லாம லிருக்கிறப்படியால், பிராமணர்களுக்கு எப்படியென்று துக்கிக்கின்றையோ? கலிபுருஷன் க்ஷத்திரிய பந்துக்களைப் பிறப்பிப்பானென்றும், அவர்கள் இராச்சியத்தை ஞாயமாகப் பாலனஞ் செய்ய மாட்டார்களென்றும், சோகானுபவம் பண்ணுகிறையோ? இந்தக் கலியில் சில வர்க்கங்கள்

போஜனங்களிலும், பானங்களிலும், இருப் பிடங்களிலேயும், சம்பிரமங்களி லேயும், விரும்பி யிருக்கிறார்க ளென்று கிலேசப் படுகிறையோ? உன்னுடைய மிகுந்த பாரத்தைப் பரிகரிக்க வேண்டிய அவதாரஞ் செய்த ஸ்ரீ ஹரியுடைய அந்தர்த் தானத்தை நினைத்துச் சந்தாபப் படுகிறையோ? சகல கருமங்களும் மோக்ஷத்துக்கு விலக்கமாயிற்றென்று கஷ்டப்படுகிறையோ? ஓ பூதேவியே! உன்னுடைய இளைப்பிற்கு ஏதுவான இந்த உன் மனோ வியாதியை எனக்குச் சொல்ல வேண்டும். பலவானுன கலியாலே யுன்னுடைய தேவ சிலாக்கிய மாகிய பாக்கியம் அபகரிக்கப் பட்டதென்று சங்கடப் படுகிறையோ? என்று ருஷப ரூபமாகிய தரும தேவதை கேள்வி செய்ததற்குப், பசு ரூபத்தைத் தரித்திருக்கிற பூமிதேவி உத்தரஞ் சொல்லுகிறாள். ஓ தரும தேவதையே! யாதொரு காரணத்தைக் கேட்கிறீரோ அதையெல்லாம் நீ ரறிவீர். எவனால் உலகங்களுக் கெல்லாம் சுகத்தைக் கொடுக்கிற நாலு கால்களால் நீர் சஞ்ச ரிக்கிறீரோ? எவனிடத்தில் சத்தியமும், தயையும், சாந்தியும், தியாகமும், சந்தோஷமும், மனோஜயமும், இந்திரிய நிக்கிரகமும், தபசும், பொறுமையும், வைராக்கியமும், சாஸ்திர சிரவணமும், கியானமும், ஐசுவரியமும், சவுரிய மும், பராக்கிரமமும், தைரியமும், லாவண்ணியமும, சுவாதந்திரமும், சாமர்த் தியமும், காந்தியும், பாக்கியமும், மிருது பாஷணமும், விசுவாசமும், சீல மும், பலமும், அகங்கார மில்லாமையும், இவை முதலான குணங்களெல்லாம் இடைவிடாம லிருக்கின்றனவோ, மகா புருஷர்களால் பிரார்த்திக்கும்படி யான இந்த மகா குணங்கள் எவனிடத்தில் ஒருகாலத்திலும் குறைவில்லாமல் விளங்குமோ? குண பாத்திரனுகியும் லக்ஷ்மி நிவாசனுகியு மிருக்கிற அந்த ஸ்ரீ ஹரியினுடைய நீக்கத்தைக் குறித்துத் துக்கிக்கிறேனே யல்லாமல், பாப ஹேதுவான கலியால் வியாபிக்கப் பட்ட ஜனங்களேயும், என்னேயும், அமரேசு வரனுகிய உம்மையும், தேவர்களேயும், ரிஷிகளேயும், பிதுர் வர்க்கங்களேயும், சாது ஜனங்களேயும், பிராமணுதி வர்க்கங்களேயும், பிரமசரியாதி ஆச்ரமங்களே யும் நினைத்து நான் சோகப்படவில்லே.

ஓ தரும தேவதையே! மிகுதியான கியானுதிகளுக்கு இருப்பிடமாகிய பிரமாதிகளான தேவதைகளும் பகவானுடைய திருவடிகளே அடுத்து நம்பிக் கொண் டிருக்கையிலும், அநேக காலம் எவளுடைய கடாக்ஷம் வேண்டு மென்று இச்சித்துத், தவசுகளேச் செய்தார்களோ? அந்த லக்ஷ்மிதேவியும், தனக்கு வீடாகிய கமலங்களுடைய பரிமளத்தை ஆக்கிராணஞ் செய்து, அவைகளில் ஆசை பிறந்து, மற்ற விடங்களே நினையாமல் அவைகளிற்றானே நிலேயாகி நின்றாளோ? அந்த முகுந்தனுடைய பத்ம ரூபமாகியும், வச்சிராகார மாகியும், அங்குச சமானமாகவும், துவஜ ரூபமாகவும் விளங்குகிற ரேகைக ளால் பிரகாசித்தும், செவந்து மிருக்கிற திருவடிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்ட சரீரத்தை யுடைத்தாகி அவருடைய சம்பந்தத்தையும் அடைந்து, பதினுன்கு லோகங்களுக்குள்ளே நான் சிரேஷ்டமென்று நினைத்திருந்த என்னுடைய கர் வத்தால், முடிவில் என்னே நிவர்த்தித்தானே? யாதொரு முராஹரியான இராச வேஷத்தை யெடுத்த, அசுரர்களுடைய எண்ணிக்கையில்லாத அக்ஷோஹிணி

யாகிற என் சுமைமையைத் தன் சுதந்தரத்திலுல் பரிகரித்தானே? யாதொரு ஸ்ரீ வாசுதேவன் யதுவம்சத்தில் அவதாரத்தைச் சங்கற்பித்து இந்த லோகத்தில் திருவடிகளை வைத்து நடக்கிறதற்குச் சங்கட மடைந்துகொண் டிருக்கிற உன்னைத் தன் சகாயமாத்திரத்தில் என்னிடத்தில் பரிபூரணமான பாதங் களால் சஞ்சரிக்கும்படி செய்தானே? யாதொரு காமஜனகன் சத்தியபாமை முதலான ஸ்திரீகளுடைய தைரியத்தைக் கர்வத்துடனேயும் தன்னுடைய பிரீதியுடனே கூடிய கடாக்ஷங்களாலேயும், மனோக்கியமாகிய புன் சிரிப்புக்க ளாலேயும், சமத்காரமான வார்த்தைகளினாலேயும், பரிகரித்தானோ? அந்தப் புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அந்தச் சுகத்தால் பரவசமாகிப் புளகாங்கிதையாகி யிருந்தவள், அவனுடைய நீக்கத்தை எவள் தான் சகிப்பாளென்று பூமிதேவியும் தருமதேவதையும், ஒருவர்க் கொருவர் சொல்லிக்கொண் டிருக்கிற சமயத்தில், பரிக்ஷித்தென்கிற இராஜரிஷியானவன் கிழக்கு முகமாகிப் பிரவாகத்தை யடைந்திருக்கிற சரஸ்வதி நதியை யடைந் தான்.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

மகா பராக்கிரம சாலியான பரிக்ஷித்திலுல் செய்யப்பட்ட கலியி னுடைய நிக்கிரகம் சொல்லப்படுகின்றது.

இந்தப்பிரகாரம் அவ்விடத்தில் ஸ்திரீ புருஷர்களா யிருக்கிற அந்தப் பசுக் களை யடிக்கிற இராஜ லக்ஷண முடைய சூத்திரனையும், தாமரை வளையம்போல் வெளுத்தும், மூத்திரத்தை விட்டுக்கொண்டும், நடுக்கத்துடனே ஒரு காலால் பயப்படுகிறது போலேயு மிருக்கிற ருஷபத்தையும், மிகவும் சூத்திரன் காலாலே யுதைபட்டுக் கொண்டும், கன்றில்லாமலும் கண்களிலிருந்தும் தண்ணீரைப் பெருகவிட்டு அழுதுகொண்டும், இளைத்தும், பசியால் திரணத்தை யிச்சித்து க்கொண்டும், தரும மூலமாகியும், பசு ரூபத்தை யெடுத்த பூமியையுங் கண்ட, பரிக்ஷித்து மகாராஜா கையில் வில்லை வளைத்து நாணேறிட்டு அதில் பாணத் தைத் தொடுத்துக் கொண்டு மேகம்போல் கம்பீரமாகிய வாக்கினுல் கேட்கி ருன். ஆரடா நீ என்னாலே ரக்ஷிக்கப்பட்ட வுலகத்தில் ஸ்திரீ ரூபமாகிய பசுவைக் கொல்லுகிறாய். உன் வேஷத்தைப் பார்க்கையில் இராஜாவாக இரு கிறாய். உன் கருமத்தைப் பார்க்கையில் சூத்திர வேஷதாரிபோ லிருக்கிறாய். காண்டீபத்தைத் தரித்த அர்ச்சுனனுடனே ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவன் போனதி னுல் எவர்களுக்குச் சோகம் வரும்படி செய்யலாகாதோ? அவர்களுக்கு சோகத்தைக் கொடுக்கிற நீயே சோகத்துக்கு யோக்கிய னாகையால் உனக்கு வதத்தைக் கொடுக்கலாம். நீ தான் தாமரை வளையம்போல வெளுத்தும், மூன்று கால்களை யிழந்தும், ஒருகாலால் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிற ருஷப வேஷத்தைத் தரித்திருக்கிறாய். எங்களைப் பல கவலைக் குட்படுத்த வேண்டு மென்று ருஷபவேஷத்தைத் தரித்த தேவதையோ? நீயர் சொல்லுக. கவுரவ வம்சத்திற் பிறந்த ராஜேந்திரர்களுடைய பாகு தண்டங்களாலே ரக்ஷிதமாகிய

இந்தப் பூமண்டலத்தில் ஒரு காலத்திலும் உன்னைவிட மற்றொரு பிராணிகளுக்கும் கண்ணீர் நிலத்தில் விழுந்ததில்லை. வாராய் காமதேனு சந்ததியிற் பிறந்த ருஷபமே! இந்தச் சூத்திரனிடத்தி லிருந்து உனக்குப் பயந்தேவையில்லை. இது நிமித்தம் நீ சோகப்பட வேண்டாம். வாராய் மாதாவே! உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகுக. துஷ்டர்களை நிக்கிரகஞ் செய்கிற நான் சாக்கிரதையாயிருக்கையில் நீ அழவேண்டியதில்லை. எந்த இராஜாவுடைய இராச்சியத்தில் பிரஜைகள் துஷ்டர்களால் பீடிக்கப்படுகிறார்களோ? மதித்திருக்கிற அந்த இராஜாவினுடைய கீர்த்தியும், ஆயுசும், பாக்கியமும், அவனுடைய பரலோக கதியும் நாசமடையும். இராஜாவுக்குத தன் இராச்சியத்தில் ஆர்த்தியடைந்த ஜனங்களுடைய ஆபாசத்தைப் பரிகரிக்கிறதே பரம தருமம். ஆகையால் பிராணிகளுக்குத் துரோகத்தைச் செய்கிற இந்த மிருந்த துஷ்டனை நான் வதைக்கிறேன். ஓ சுரபி வம்சோத்பவனே! நாலு கால்களால் நடக்கிற உன்னுடைய மூன்றுகால்களை வெட்டினவன் எவன்? ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை நம்பின இராஜாக்களுடைய இராச்சியத்தில் உன்னைப்போலொத்த பேருக்கு இப்படிக் கால்களுடைய இழப்பு வரலாகாது. ஓ ருஷபமே! உனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகுக. நிரபராதிகளான சாது ஜனங்களுக்குத் துரோகத்தைச் செய்தவன், குந்திகுமாரர்களுடைய குலத்திற் பிறந்த பேர்களுடைய கீர்த்தியைக் கெடுத்தவன், உனக்கு அபராதியான அந்தத் துரோகியைச் சொல்லுக. அபராதமில்லாத ஜனத்தினிடத்தில், அபராதத்தைச் செய்கிறவனுக்கு என்னுடைய பயம் அவனுக்கு எங்கே போனாலுந் தீராது. அபராதமில்லாத பிராணிகளிடத்தில் துரோகத்தை எவன் பயமில்லாமல் செய்கிறானோ? அவன் தேவனாகி யிருந்தாலும் அவனுடைய தோள்வளைகளுடனே பாகுவைப் பிரத்தியக்ஷமாக அறுத்துக்கொண்டு வருவேன். இராஜாக்களுக்குச் சுவதருமத்தினுடைய பரிபாலனமே உத்தமமான தருமமென்பது பிரசித்தமாகையால், இராஜாவானவன், தனக்குச் சங்கடமில்லாத காலத்தில் மரியாதையை அதிக்கிரமித்து அதருமங்களைச் செய்கிற ஜனங்களுக்குச் சாஸ்திர விகிதமாகிய சிக்ஷைகளைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிற பரிக்ஷித்து மஹாராஜனுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட ருஷபரூபமாகிய தருமதேவதை சொல்லுகின்றது. ஓ இராஜாவே! எவர்களுடைய குண சமூகங்களால் ஷட்குண பரிபூரணனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தூது முதலாகிய கருமங்களைச் செய்தானோ? அப்படிப்பட்ட பாண்டவர்களுடைய குலத்தில் ஜனித்த உங்களுக்கு, இப்போது சொன்ன அபயவாக்கியம் யுக்தந்தான். ஓ புருஷ சிரேஷ்டனே! வாக்கிய பேதங்களால் மோகத்தை யடைந்த நாங்கள் இந்தக் கிலேசங்களுக்குக் காரணங்களையும், இந்தத் துக்கத்தைக் கற்பித்த புருஷனையும் அறியமாட்டோம்.

அப்புருஷ லக்ஷணத்தை ஒருவர் சொன்னபடி மற்றொருவர் சொல்லாமல் பலவகையாகச் சொல்லுகின்றனர். வேதபுருஷன் கருத்துக்கு விரோதமாகிய மதத்தில் நிலைத்த மனதை யுடைத்தாயிருக்கிற சிலர், தமக்குத்தாமே பிரபுவென்று சொல்லுகிறார்கள். சிலர் நவக்கிரகங்களையே தெய்வமென்று சொல்லுகிறார்கள். யாகங்களை யல்லாமல் மற்றொரு நாதனில்லை யென்று சிலர்

சொல்லுகிறார்கள். இந்த வுலகங்கள் இப்படிப் பிறந்தும், நடத்தைக்கு ஒருமையாயிருந்தும், பின்பு இறந்து போகிறதெல்லாம் இதின் சுவபாவமேயல்லாமல் மற்றொருவர் தருமமல்லவென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். நாஸ்திகர் பிரயாசமில்லாமல் ஒருவருக்கும் பயமில்லை, பிரயாசமும் தன் கருமமாகையால் இந்த வுடலமே மூலதெய்வமென்று சொல்லுகிறார்கள். நிரீச்வர சாங்கியர் தாம் செய்யும் யோகாப்பியாசமே பிரதானமென்றும், அதில் தம் ஏழ்மைப் புத்தியால் தமக்குத் தாமே மித்துருவுஞ் சத்துருவுமா மென்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட மகிமையை யுடைத்தானவ னென்றும், இவன் ஸ்வரூபமிதுவென்றும், மனதினால் அளவிடக்கூடாமலும் வாக்கினால் சொல்லி முடியாமலு மிருக்கிறவன் பரமபுருஷனே அல்லாமல் மற்றொருவ னல்லவென்று சிலர் நிச்சயித்தார்கள். ஓ ராஜரிஷியே! இவர்களில் எவர்கள் எங்கள் துக்கத்துக்குக் காரணமாகி யிருப்பார்களோ? அவர்களை உசிதமாகிய உம்முடைய மனதில் நிச்சயித்துக் கொள்ளு மென்று தரும தேவதை சொல்லிய வார்த்தையைக் கேள்விப்பட்ட பரிக்ஷித்துச் சக்கிரவர்த்தி யானவன் மனதை நிறுத்திக்கொண்டு தியானித்துத் தெளிந்து மனதிலிருந்த சோகத்தை விட்டு ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான்.

ஓ தருமதேவதையே! அதர்மத்தைச் செய்தவர் அடையத்தக்க நரகங்களை தங்கள் வாக்கினால் சொன்னவர்களு மடைவர். ஆகையால், அதனை நீ அறிந்திருக்கையினாலன்றோ நிச்சயமாகச் சொல்லாமல் மதபேதங்களைக் குறித்தனை. இந்தக் கருமத்தை எனக்குச் சொல்லவேண்டியும் பரியாயத்தினால் சொன்னாய். ஆகையால், தரும தேவதையாகிய நீயே ருஷப ரூபத்தைத் தரித்துக் கொண்டு தருமத்தைச் சொல்லுகிறாய். இல்லாவிட்டால் பகவானுடைய சங்கல்பத்தால் நடக்கிற பிராணிகளுடைய கொல்லப்படுகிற தன்மையும் கொல்லுகிற தன்மையுமாகிற கதியை ஒருவரு மறியமாட்டார். ஆகையால் மனதுக்குத் தெரியாத கருமத்தை வாக்கினால் சொல்லுகிறது அரிது. கிருதயுகத்தில் தவசும், சுசித்துவமும், தயவும், சத்தியமும், இந்நான்கும் உனக்கு நாலு பாதங்களாக இருந்தன. உனக்கு விரோதியாகி அதருமத்தி னுடைய அம்சங்களான கர்வமும், ஈனசங்கமும், மதமும், அசத்தியமும் உன்னுடைய பாதங்களுக்குச் சத்துருவாகையால், அசத்தியம் நீங்கலாக மற்ற மூன்றுகளால் யுகக்கிரமத்தினால் உன்னுடைய மூன்று பாதங்களும், இந்தக் கலியுகத்தில் கழிந்தன. இப்போது உன்னுடைய நாலத்தொரு அம்சமாகிய சத்திய மொன்றே ஒழிந்திருக்கிறது. இந்தப் பாதத்தால்தான் நீ யுன்னைத் தரிசிக்கவேண்டும். புருஷரும் உன்னை அடைய வேண்டும். அதருமமாகிய இந்தக் கலிபுருஷன் அசத்தியத்தால் மிகவும் வளர்ந்து அந்தப் பாதத்தையும் வாங்கி வைக்கவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிறான். இந்தப் பசு வேஷத்தைத் தரித்தவள் பூமிதேவி. இவ ளிதுவரைக்கும் சிலாக்கியமாகிய தவசு முதலான உன்னுடைய பாதங்களால் விநோதமாகிய சம்பத்தை அடைந்து, ஸ்ரீ ஹரியுடைய பாத முத்திரைகளாகிற அலங்காரத்தைத் தரித்துச் சகல பாபங்களையும் ஸ்ரீ ஹரியால் தவிர்ந்து சுகித்திருந்தாள். இப்போது இந்தச் சம்பத்தையுமிழந்து, ஸ்ரீ ஹரியையும்

கைவிட்டு, அதரும அம்சங்களாகிய கர்வசங்க மதங்களால் மிகுந்த பாரத்தை யெடுக்க மாட்டாமல் கண்களிலிருந்து தண்ணீர் சொரிய* விட்டுக்கொண்டு, நாயகனைப் பிரிந்த பதிவிரதையைப் போல் பிராமண பக்தி யில்லாமல் ராஜ வேஷத்தைத் தரித்த சூத்திரர்கள் தன்னை அனுபவிப்பார்க ளல்லவோவென்று இப்படித் தரும தேவதையையும், பூமிதேவியையும், நல்ல வார்த்தைகளால் சமாதானஞ் செய்த பரிக்ஷித்து மகாராஜா, அதரும மூலமாகிய கலிபுருஷனைச் சிக்ஷை செய்ய வேண்டித் தீக்ஷணமாகிய வாளை உருவினான். அப்போது தன்னைக் கொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்துக் கட்கத்தைக் கையில் பிடித்திருக்கிற பரிக்ஷித்தினுடைய மனதை யறிந்த கலிபுருஷன் பயத்தினால் நடுங்கிக் கொண்டு, தான் தரித்திருந்த ராஜவேஷத்தை விட்டு, அவன் பாத மூலத்தில் தன் சிரசினால் வணங்கினான். அப்பொழுது அதிவீரனாகியும், சரணாகத ரக்ஷண விரதத்தைத் தரித்தவர்களில் பிரசித்தனாகியும், வறுமை ளிடத்தில் இரக்க முள்ளவனுமாகியு மிருக்கிற அந்தத் தேவராதன், தயாசாலியாகையால் அவனைக் கொல்லாமல் கொஞ்சம் நகைத்தவன் போல், ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் கலிபுருஷனே! கேசவனுடைய கீர்த்தியைப் பரிபாலனஞ் செய்கிற பேரைக் கைகூப்பி அஞ்சலிபந்தம் செய்த வுனக்கு ஒரு விடத்திலும் பயமில்லை. ஆனாலும் நீ அதரும பந்துவாகையால் என் தேசங்களில் வாசஞ் செய்யாமல் நமக்கு உசிதமில்லாத மற்றதேசங்களிற் போய்விடு. இராஜக்கிருஹங்களில் நீ வாசஞ் செய்கிற வயணந் தெரிந்துகொண்டு, லோபமும், பொய்யும், திருட்டும், இளப்பமாகிய வர்ணாசிரம தருமத் தியாகமும், வஞ்சனையும், கலகமும், டம்பமுங் கலந்த அதருமக் கூட்டம் அடுத்துவந்தன. அடா அதரும பந்துவே! பிரத்தியக்ஷமாகிற தருமத்துடனே வாசஞ் செய்யவேண்டிய இந்தப் பிரமாவர்த்த க்ஷேத்திரத்தில் யக்கிய சரீரகனான ஸ்ரீ ஹரி ஸ்தாவரங்களிலும், சங்கமங்களிலும் வாயுவானவன்போல், உட்புகுந்து வெளியிலும் நிறைந்து ஆத்மாவாகி இப்படி யக்கியம் செய்கிற ஜனங்களுடைய இச்சா விஷயமான வஸ்துக்களை அமோகங்களாகக் கொடுக்கிறானென்று கலி புருஷனைப் பார்த்துப் பரிக்ஷித்து மகா ராஜா சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட அந்தக் கலியானவன் நடுக்கத்துடனே, அந்த இராஜாவைக் கால தண்டத்தைத் தரித்திருக்கிற யமனைப்போல் நிச்சயித்துக் கொண்டு, ஓ சார்வபூமனே! உம்முடைய ஆக்கினையால் எங்கேயாகிலும் ஒருவிடத்தில் போவேனாகில் அவ்விடங்க ளெல்லாம் பாணமேறிட்ட வில்லை யுடைத்தான உம்மைக் காணுகிறேன். ஓ தருமத்தைச் செய்கிற பேர்களுக்குள் சிரேஷ்டரே! எந்த விடத்தில் சஞ்சல மில்லாமல் உம்முடைய ஆக்கினையைச் சிரசினால் தரித்துக் கொண்டு நான் வாசஞ்செய்வேனோ? அந்த ஸ்தலத்தை நீர் ஆக்கியாபிக்க வேண்டுமென்று கலிபுருஷன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட, பரிக்ஷித்து அந்தக் கலிக்கு வாசஞ் செய்கிறதற்கு இடங்களைக் கற்பித்தான். எந்த விடத்தில் சூதும், சுராபானமும், ஸ்திரீஜனங்களும், பிராணி வதைகளுமாகிய இந்த நாலும் நிறைந்திருக்கின்றனவோ? அதுவே யுனக்கிடம், என்று சொல்

ஷியும் அதில் திர்ப்தி யில்லாமல் மறுபடியுங் கலிகேட்டுக் கொள்ள, சுதந்தரனுண தேவராதன் அவனுக்கு மற்றோர் ஸ்தானமாக சுவர்ணத்தைக் கொடுத்தான். அதினால் பொய்யும், மதமும், காமமும், ரஜோகுணமும், ஐந்தாவதான வைரமும் அடையப்பட்ட படியினால், அதருமாவதுவான கலிபுருஷன் அந்த ஸ்தானங்களை யடைந்து உத்தரை குமாரன் கொடுத்த இந்த ஸ்தானங்களில் அவனுக்கிணையைச் சிரசினால் பாலனஞ் செய்துகொண்டு வாசஞ் செய்தான். ஆதலால் நல்ல கதி வேண்டுமென்று நினைத்தவன் இந்த ஸ்தானங்களை ஒரு காலத்திலேயும் இச்சிக்க லாகாதென்று, சூதர் நைமிசாரண்ணிய வாசிகளுக்குச்சொல்லிப், பின்னையுஞ்சொல்லுகிறார். ஓ பிராமணர்களே! சகல தருமங்களையும் நடப்பிக்கிற அந்த இராஜேந்திரன் அந்த ருஷபத்தினுடைய நஷ்டங்களாயிருக்கிற தபசும், சத்தியமும், தயவுமாகிற மூன்று பாதங்களையுந் திரும்பவுங் கூட்டினான். பின்பு அந்தப் பூமி தேவியையும் சமாதானஞ் செய்து விருத்தி செய்து வைத்தான். அந்தப் பரிக்ஷித்து மகாராஜன் இப்போது இராஜ யோக்கியமாகியும், தனக்குப் பிதாமகனாகிய தருமராஜன் ஆரண்ணியப் பிரவேசம் செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்த காலத்தில் கொடுக்கப்பட்டுமிருக்கிற சிம்மாசனத்தை ஆரோகணஞ் செய்து வாசஞ்செய்கிறான். இராஜரிஷியாகியும், மகானுபாவனாகியும், சக்கிரவர்த்தியாகியும், அபிமேத கீர்த்தி சம்பன்னனாகியுமிருக்கிற, அந்தக் கவுரவேந்திரன் காந்தியுடனேயும், சம்பத்துடனேயும், இப்போது வாசஞ் செய்கிறான். ஓ பிராமணசிரேஷ்டர்களே! யாதொருவன் பரிபாலனஞ் செய்த பூமியில் நீங்கள் சத்திரயாகஞ் செய்ய நிர்மித்திருக்கிறீர்களோ? அந்த அபிமன்யு குமாரனை இராஜாவானவன், இப்படிப்பட்ட மகிமை யுடைத்தானவ னென்று, சூதர் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார்.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

பரிக்ஷித்திற்கு வந்த பிரம சாபமும், அந்தப் பிரம சாபமே இராசாவுக்கு வைராக்கியத்தைப் பண்ணுநின்றும் அனுக்கிரக மாச்சு தென்றும், சொல்லப்படுகின்றது.

வாரீர் பிராமண சிரேஷ்டர்களே! யாவனொருவன் துரோண குமாரனுடைய அஸ்திரத்தினால் தகிக்கப்பட்டிருந்தாலும், ஷட்குணபரி பூரணனாகியும், அற்புத சரித்திரனாகியு மிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய அனுக்கிரகத்தினால் மாதாவினுடைய கர்ப்பத்தில் மரிக்காமல் பகவானிடத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மனதை யுடைத்தா யிருந்த படியால், பிராமண கோபத்தினால் வந்திருக்கிற தட்சக னிடத்திலிருந் துண்டான பிராமண சாப விஷயத்தி லிருந்து மோகமடைய வில்லையோ? சுகப் பிர்ம ரிஷியினுடைய சிஷியனாகிய அந்த அபிமன்யு குமாரன் சமஸ்த தத்துவங்களையு மறிந்து, சர்வ சங்கமப் பரித்தியாகஞ் செய்து, நினைத்தற் கரியனான ஸ்ரீ பரமாத்மாவினிடத்தில் நிஷ்டையைப் பொருந்திக், கங்கா நதியில் தன் சரீரத்தை நிவர்த்தித்தான். ஆகையால் உத்தம சுலோகனாகிய ஸ்ரீ வாசுதேவனுடைய வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அவனுடைய

கதைகளாகிற அமிர்தத்தைப் பானஞ் செய்து, அவன் பாத பத்மங்களைத் தியானித் திருக்கிற ஜனங்களுக்கு மரண காலத்திலும் மோசம் வரமாட்டாது. அபிமன்யு குமாரனாகிய இந்த மகாராஜன், ஏகச் சக்கிராதிபதியாகி இந்தப் பூமிக்கு எவ்வளவு காலம் நாயகனாக விருக்கிறானோ, அவ்வளவு காலமும் இந்தக் கலியானவன் பூமண்டல மெல்லாம் பிரவேசித் திருந்தாலும் விருத்தி யடையவில்லை. எந்தச் சமயத்தில் இந்தப் பூமியை அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி சேகித்தாரோ, அந்தச் சமயத்திலேதானே யனுசரித்து வந்தான். அதருமவஸ்துவான இந்தக் கலி புருஷனை இந்த மகாராஜன் இப்பூமியில் வராமல் ஏன் நிக்ஷேபிக்க வில்லை யென்றால், சாரத்தைக் கிரகிக்கிற வண்டைப் போல் சாரமறிந்தவனானதையால், அவன் வாசத்தை உபேக்ஷித்தான். ஓ சௌனகாதிகளே! அதி புண்ணியமான பரிக்ஷித்தினுடைய உபாக்கியானம் ஸ்ரீ வாசுதேவனுடைய கதைகளுடனே நீங்கள் பிரஸ்னஞ் செய்தபடி, என்னால் சொல்லப் பட்டது. அநேக சரித்திர சம்பன்னனாகிய ஸ்ரீ பகவானுடைய குணங்களாலேயும், லீலைகளாலேயும், பரி பூரணங்களான கதைகள் எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவையும், சமுசார நிவர்த்தியை இச்சித்தவர்கள் கேட்கவேண்டு மென்று சொல்லுகிற சூதனைப் பார்த்து, நைமிசாரண்ணியவாசிகளான ரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள். ஓ சூதனே! அநேகமாயிர வருடம் ஜீவித்திருக்க வேண்டு மென்று, நீர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய நிர்மலமான கீர்த்தியைச் சொல்லுகிறீர். அது மரணயோக்கியர்களான மனுஷருக்கு அமிர்தமல்லவோ? அதிகமாகிய உபத்திரவங்களால் விசுவாசஞ் செய்கிறதற்கு அயோக்கியமாகிய இந்தச் சத்திரயாகத்தில் புகைகளால் மலினமாகிய சரீரத்தை யுடைத்தான எங்களுக்கு, ஸ்ரீ கோவிந்தனுடைய பாத பத்மங்களில் பிறந்தும் மதுரமாயுமிருக்கிற மதுவைப் பானஞ்செய்விக்கிறீர். ஓ சூதனே! பாகவதாளுடைய சகவாசலேசத்துக்குச் சுவர்க்கமும், கைவல்லியமும், சமமென்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை, ஆகையால் மரணசீலராகிய ஜனங்களுடைய ஆசைக்கு விஷயமாகிய பசுபுத்திரர்களைச் சமமல்லவென்று நினைக்கிறதில் சம்சயமில்லை. சாரத்தை யறிந்தவன் எவன்தான் மகானுபாவர்களுடைய இருதய நிவாசியான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதையில் திருப்தியடையான்.

யோகீச்வரர்களான யாதொரு ஜீவப்பிரமாதிகளும் ஹேயகுணரகிதனாகிய இவனுடைய கல்யாண குணங்களுடைய முடிவை யறிந்தவர்களில்லை. ஆகையால் கியான சக்தியாதி சம்பன்னராகிய தேவரீர் மகானுபாவர்களுடைய ஏகாந்த வசனத்துக்கு யோக்கியனாகிய ஸ்ரீ ஹரியின் விசித்திரமான சரித்திரத்தைக் கேழ்க்க வேண்டு மென்று இச்சித்திருக்கிற எங்களுக்குக் கேள்வி செய்விக்க வேண்டும். ஓ வித்தியா நிதியே! குறைவில்லாத புத்திசாலியான அந்தப் பரிக்ஷித்து என்கிறவன் பரம பாகவதன், வியாச குமாரராகிய சுகப்பிரம ரிஷியினால் உபதேசிக்கப்பட்ட எந்தக் கியானத்தினால் கருடத்துவஜன் பாத பத்மத்தை யடைந்தானோ? மிகவும் அற்புதமாகிய யோக நிஷ்டையை வர்ணித்தும், மிகுந்த புண்ணியமாகியும், பாகவதர்களுடைய மனசுகளுக்கு அபிராம மாகியும், அனந்தனுடைய சரித்திர வர்ணனமாகியு

மிருக்கிற அந்தப் பரிக்ஷித்து வுபாக்கியானத்தை எங்களுக்குச் சொல்லு மையா? வென்று பிரஸ்னஞ்செய்த சவுனகாதிகளைப் பார்த்துப, பரம சந்தோஷத்துடனே சொல்லுகிறார். ஓ சவுனகாதிகளே! நாங்கள் கியானவயதில், கியான விருத்தரான ஸ்ரீ சுகருடைய சேவையாலும், அனுவிர்த்தியாலும், சிலாக்கியமான ஜென்மத்தை யுடைத்தானவர்களானோம். அதிசிலாக்கியரான தேவரீர்களுடைய ஆக்கியாபனமானது சீக்கிரமாகத துஷ் குலத்திற் பிறந்த மனோ ரோகத்தை யுதறிப் போடுகிறது. எகாந்த பாராயணனாகிய பரமாத்மாவினுடைய நாமங்களைப பாராயணஞ் செய்கிறவர்களுக்கு, அந்தநாமம் துஷ்குல ஜென்மத்தைப பரிகரிக்குமென்கிறதில் சொல்ல வேண்டியதென்ன? அந்தப் பகவான் அளவிடப்படாத மகத்தான குணத்தை யுடைத்தாகி யிருக்கிறபடியினால், ஸ்ரீ லக்ஷ்மி தேவியானவள் தன்னைப் பிரார்த்திக்கிற மற்ற தேவதைகளைச் சேதித்தாச, சமானமாகியும், அதிசய மாகியு மில்லாமலும் தன்னை அடைய வேண்டுமென்று இச்சியாமலு மிருக்கிற யாதொரு அனந்த னுடைய சரண கமல ரேணுவை யடைந்தாளோ? பிரம தேவனால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பூஜா ஜலமானது யாதொருவனுடைய பாதங்களில் நின்றும் ஜனித்து லோகங்களைப பாலனஞ் செய்ததோ? அந்த முகுந்தனைக் காட்டிலும் பகவானென்கிற பதத்துக்கு முக்கியார்த்தமாகிய சர்வேச்வரன் லோகத்தில் எவன்தானிருக்கிறான்? யாதொரு முகுந்தனிடத்தில் அனுராகயுக்தரான கியானிகள் தேகாதிகளில் உறுதியா யிருக்கிற சங்கத்தை விட்டு அஹிம்சையும், உபசாந்தியுமாகிற சிலாக்கிய தருமங்களுக்கு, ஆதாரமாகிய பரம ஹம்சாச்ரமத்தை யடைகிறார்களோ? அந்த மகானு பாவருடைய மகிமையைச் சொல்ல வேண்டுமென்று பிரஸ்னஞ் செய்தீர்க ளல்லவோ?

ஓ வேதமூர்த்திகளே! எனக்கு அறிவு எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவும் சொல்லுகிறேன். பக்ஷிகளானவை எங்கும் பரந்த ஆகாசத்தை முழுவதும் சஞ்சரிக்க மாட்டாமல் தம் சக்தியுள்ள மட்டும் பறக்கிறதுபோல், கியானிகளும் ஸ்ரீ விஷ்ணு லீலைகளை முற்றும் அறிய மாட்டாமையினால், உள்ளமட்டும் சொல்ல மாட்டார்கள். அந்தப் பரிக்ஷித்து, ஒருகாலத்தில் தனுசை யெடுத்துக்கொண்டு வனத்தில் வேட்டை செய்ய வேண்டுமென்று மிருகங்களை யடித்துச் சஞ்சரித்து, இளப்பை யடைந்து, மிகவும் பசி தாகங்களுடனே ஜலாதாரமான எரி முதலானவைகளைக் காணமல் ஒரு ரிஷி யாச்ரமத்தை அடைந்தான். அந்த ஆச்ரமத்தில் ஒரு ஆசனத்தி லிருந்துகொண்டு, சாந்தராகிக் கண்களை மூடிக்கொண்டு இந்திரியங்களைப் புறம்போகாமல் நிறுத்திக்கொண்டு, சாக்கிர-சொப்பன-சுழுத்தி யென்கிற மூன்றவஸ்தைகளையும் தவிர்ந்து, துரியாச்ரமத்தை யடைந்து, பிரமத்தைச் சாக்ஷாத்கரித்து விகார ரகிதனாகியும் அவிழ்ந்து தொங்குகிற சடைகளாலேயும் மான்றோலினாலேயும் மறைக்கப்பட்ட சரீரத்தை யுடைத்தாகியும் இருக்கிற ஒரு ரிஷியைக்கண்டு, உலர்ந்துபோகிற கபோலங்களை யுடைத்தானவனாகிப் பிரமநிஷ்டரான முனியை உதகம் வேண்டுமென்று யாசித்தான். அப்போது அந்த ரிஷியினால் உபசாரங்கள் லபியாமற் போனபடியினாலே தன்னை அந்த முனீச்வரன் அச

ட்டை செய்தானென்று நினைத்துக் கொண்டு கோபத்தை யடைந்து, அந்தப்
பிரமரிஷியினுடைய தோளில் பிராணனில்லாத சர்ப்பத்தை வில் நுனியா
லெடுத்துப் போட்டுப், பட்டணத்தைச் சேர்ந்தான்.

அவனப்படிச் செய்யவேண்டிய கருமமேதென்றால், இந்த ரிஷியானவர்
சகலமாகிய இந்திரியங்களையும் ஜெயித்துக் கண்களை மூடியிருக்கிறாரா? அல்
லது பொய்யாகிய சமாதியை யடைந்து க்ஷத்திரியர் பாரங்களால் ஆக
வேண்டிய தென்னவென்று நினைத்திருக்கிறாரா? வென்று அறியவேண்டி இப்
படிச்செய்தான். பின்பு அதிதேஜஸையுடைத்தான அந்த ரிஷிகுமாரனான
சிருங்கியானவன், சிறுபிள்ளைகளுடனே விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில், தன்
பிதாவிடத்தில் ராஜாசெய்த பாவத்தைக் கேட்டு, மரியாதையை அதிக்கிரமித்து
நடக்கிற ஜனங்களுக்குச் சிக்ஷகனாகியும் குணபரிபூரணனாகியு மிருக்கிற ஸ்ரீ
கிருஷ்ணன் ஸ்ரீவைகுண்ட நகரத்திற்கு எழுந்தருளின பின்பு, மரியாதையைக்
கெடுத்த இந்தத் துஷ்டனை இப்போது நான் நிக்கிரகஞ்செய்கிறேன். என்
தபோ பலத்தைப் பாருங்களென்று சொல்லிப்போட்டு ரோஷத்தினால் சிவந்த
கண்களை யுடைத்தான அந்த ரிஷி குமாரன், சிநேகிதர்கள் பார்த்திருக்கையில்
கவுசிகை நதியுடைய ஜலத்தை ஸ்பரிசித்து வாக்காகிற வச்சிரத்தைக் கற்
பித்தான். தன்குலக்கொள்ளியாகியும் என் பிதாவுக்கு துரோகியாகியுமிருக்கிற
இவனை இன்றுமுதல் ஏழாநாள் என்னால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட தக்ஷகன் தகிக்
கப்போகிறான், என்றிப்படிச் சாபங்கொடுத்த பின்பு, ஆச்சிரமத்தில் வந்து
தோளில் விழுந்திருக்கிற சர்ப்பத்துடனே கூடிய தன் பிதாவைக்கண்டு துக்
கத்தினால் குரல்விட்டழுதானல்லவோ? ஆங்கீரசனுடைய கோத்திரத்திற் பிற
ந்த சமீக ரிஷீச்வரர் தம்முடைய குமாரன் அழுகிற குரலைக்கேட்டுக் கண்க
ளைத்திறந்து தம்முடைய தோளில் விழுந்திருக்கிற சர்ப்ப சவத்தைத் தள்ளிப்
போட்டு, வாராய் புத்திரனே! எந்தக் காரணத்தினால் அழுகிறாயென்று கேட்
டார். அதற்கு அந்த ரிஷிகுமாரன் நடந்த சரிதையெல்லாம் தன்னுடைய
பிதாவான சமீகருக்குச் சொன்னான். அப்போது அந்தப் பிரமநிஷ்டரான
வர் சபிக்கத் தகாத நரேந்திரனுக்குச் சாபங்கொடுத்ததேதென்று சொன்ன
புத்திரனைப்பார்த்து, வாராய் மூடனே! கொஞ்சமான துரோக நிமித்தியமாக
மகத்தாகிய நிக்கிரகத்தைச் செய்தாய்; பரமபுருஷனென்று பெயரையுடைத்
தான நரதேவனை மற்ற நரருக்குச் சமானமாக எண்ணக்கூடாது. வாராய்
புத்திரனே! நரதேவனென்று பெயரை யுடைத்தாகிய ஸ்ரீ சக்கிரவர்த்தியான
வன், ஜனங்களுடைய கண்ணினால் காணப்படாம லிருந்தானாகில் இந்தலோக
மானது ரக்ஷிக்கப்படாத, செம்மறியாட்டு மந்தையைப்போல் சோரர்களால்
உபத்திரவிக்கப்பட்டு க்ஷணமாத்திரத்தில் நசித்துப்போகும்; இந்தப் பரிக்ஷி
த்து மகாராஜாவானவன் தருமத்தைப் பாலனஞ்செய்கிறதில் திருஷ்டி யடை
ந்தவன். சகலமான பூமிக்குப் பிரபுவாகியும், மிகுந்த கீர்த்திசாலியாகியும்,
ராஜாவா யிருக்கையிலும், ரிஷிநடத்தை யுடைத்தானவனாகியும், *அசுவமே
தங்களைச் செய்து அதினால் பிரகாசித்தும், பிரத்தியக்ஷமாகப் பரமாத்மாவைச்
சாக்ஷாத்கரித்து மிருக்கிற மகாபாகவதன். அவன் பசி தாகங்களால் இள

ப்பை அடைந்து தீனனாகி நம்முடைய ஆச்ரமத்தில் வந்தவன். அவனுக்கு, நாம் சாபங்கொடுப்பது உசிதமல்ல. பாப ரகிதனான தம்முடைய தாசர்களிடங்களில் புத்தி பரிபக்குவ மில்லாத பாலனால் செய்யப்பட்ட பாவத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் துர்லபமாகையால், சர்வாந்திரியாமியான ஸ்ரீ பகவான் க்ஷமித்தருள வேண்டுமென்று தன் புத்திரன்செய்த பாவத்தினால் அந்தரிஷி அனுதாபத்தை யடைந்து, தமக்கு ராஜா அபகாரஞ்செய்திருந்தாலும் அந்த அபகாரத்தை மனதினால் நினைக்க வில்லை. அது ஏனென்றால், சத்புருஷர் உலகத்தில் பித்தாலே சீத வுஷ்ண சுக துக்கங்களை அடைவிக்கப்பட்டிருந்தாலும் விசனத்தை அடையவில்லை; சந்தோஷத்தையு மடையவில்லை; இது வெகு விடத்தில் கண்டதுதான். யாதொரு காரணத்தினால் ஜீவாத்மாவானவன் சுக துக்காதி குணங்களுக்கு ஆச்ரயனல்லவே? யென்று சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார்.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.



யோகிஜனங்களினால் சூழப்பட்ட பரீக்ஷித்து கங்காதீர்த்தத்தில் பிராயோபவேசஞ்செய்திருந்த சமயத்தில் மஹாபாகவதரான சுகருடைய நல்வரவு சொல்லப்படுகின்றது.

ஓ சவுனகாதிகளே! அப்பால் அந்த ராஜாவானவன் ஒருவரு மறியாமல் ரகசியமாகத் தான்செய்த அந்த ஈனமாகிய கருமத்தை நினைத்துக்கொண்டு விசனுக்கிராந்தனாகி யிருக்கிற சமயத்தில், முனிகுமாரனால் சொல்லப்பட்டும் தக்ஷகனிடத்தில் நின்றும் உண்டாகிற மரணத்தை அந்த ரிஷியினுடைய சிஷ்யமுகத்தால் கேள்விப்பட்டு, ராச்சியஞ்செய்யுங் காலத்திலேதானே இந்த லோகத்தையும் சொர்க்காதி லோகங்களையும் நிகிருஷ்டமாக நிச்சயித்தவனாகையால், சமுசாரத்தில் ஆசை பிறந்தவனுடைய வைராக்கியத்துக்குக் காரணமாகிய தக்ஷகாக்கினியானது சீக்கிரத்துக்கு வருகிறதே நன்மையென்று நினைத்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திருவடி சேவையைச் சகல புருஷார்த்தங்களிலும் சிரேஷ்டமென்று நிச்சயித்து, ஸ்ரீ துளசியினால் விளங்குகிற ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரணங்களுடைய தூளிகளுடனே பிரகாசிக்கின்ற ஜலங்களுடைய பிரவாகத்தை யுடைத்தான தேவநதியில் பிராயோபவேசஞ் செய்தான். யாதொரு கங்கையானது சகல லோகங்களையும், உள்ளும் புறம்பும் பாவனஞ்செய்கிறதோ, அந்தக்கங்கையை எவன்தான் பஜனஞ்செய்யான்? இப்படி அந்தப் பாண்டு குலோத்பவன், ஸ்ரீ விஷ்ணுபாதத்தில் பிறந்த கங்கையில் பிராயோபவேசத்தைச் சங்கல்பித்து, சகல சங்கங்களையும் விட்டு முனிவேஷத்தைத் தரித்து, மனதை மற்றவிடங்களிற் செலுத்தாமல் நிறுத்திக்கொண்டு, ஸ்ரீ முகுந்தனுடைய திருவடிகளில் தியானஞ்செய்தான். அவ்விடத்தில் சகல லோகங்களையும் பாவனஞ் செய்கிறவர்களாகவும், மகத்தாகிய மகிமையுடைத்தாகியுமிருக்கிற ரிஷிகள் தங்கள் சிஷ்யர்களுடனே கூடத் தீர்த்தயாத்திரை யென்கிற வியாஜத்தினால் வந்தார்கள். அவர்களாரென்றால்: அத்திரி, வசிஷ்டர், சவு

ணகர், சாரத்துவான், அரிஷ்டநேமி, பிருகு, ஆங்கிரசர், பராசரர், விச்வாமித்திரர், பரசுராமர், உசத்தியர், இந்திரப்பிரமதர், இத்மவாகர், மேதாதிதி, தேவலர், ஆர்ஷ்டிஷேணர், பாரத்துவாசர், கௌதமர், பிப்பிலாதர், மைத்திரேயர், ஔர்வர், கவஷர், அகஸ்தியர், வியாசர், நாரதபகவான், மற்றுமுள்ள உயர்ந்த தேவரிஷிகளும், பிரமரிஷிகளும், ராஜரிஷிகளும், அருணாதிகளான காண்டரிஷிகளும், நானாவிதமான கோத்திரங்களிலிருந்து வந்து, ரிஷிசரீரமயமாய் விளங்குகிற இந்த ரிஷிகளுக்கு அர்க்கியபாத்திய ஆசனங்களை யுக்தமாகக்கொடுத்து, அந்தராஜா இவர்களைச் சிரசினால் வணங்கினான். அப்பால் அந்தரிஷிகள் சுகமாக ஆசனங்களிலிருந்த பின்பு, திரும்பவும் அவர்களுக்கு வந்தனஞ்செய்து கொண்டு, பரீக்ஷித்து மனதைச் சலிக்கவொட்டாமல் நிறுத்திக்கொண்டு தனக்குச் செய்யவேண்டிய காரியத்தை விக்ஞாபனஞ் செய்தான். ஓ பிராமணோத்தமர்களே! மஹாநுபாவர்களால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட நாங்கள் ராஜ வர்க்கங்களுக்குள்ளே மிகவும் தன்னியர்களாகிறோம். ஈனமாகிய கருமத்தை யுடைத்தான ராஜகுலமானது பிராமணர்களுடைய பாதசௌச ஜலத்துக்கு விலக்கல்லவோ? அப்படிப் பாபியாகியும், சர்வகாலங்களிலும் கிருகங்களில் ஆசக்தியுண்டான சித்தத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற என்னுடைய பாப பரிகார நிமித்தமாகி ஸ்ரீ ஹரியானவர் என் வைராக்கியத்துக்கு மூலமாகிய பிராமணசாப ஸ்வரூபமாக ஆவிர்ப்பவித்தார். இல்லாவிட்டால் இந்தச் சமுசாரத்தில் ஒழிவில்லாத நான் ஏகாந்தமாகிய பாரத்தை யடைவேனல்லவோ? என்னை நீங்கள் சரணாகதனாக நிச்சயஞ்செய்யவேண்டும். இந்தக் கங்காதேவியும் ஸ்வாமியிடத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மனதை யுடைத்தானவனாக நிச்சயிக்கட்டும், பிராமணனால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட குஹலனான தக்ஷகன் கடித்தாலும் கடியாமலிருந்தாலும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய கதைகளைக் கானஞ்செய்யுங்கள். இனிமேல் நான் எடுத்த ஜன்மங்களை யெடுப்பேனே அந்தந்த ஜன்மங்களிலேயும் பெரியவர்களிடங்களிலே மித்திரத்துவமே யிருக்கவேண்டுமென்று, தன்னுடைய குமாரனான ஜனமேஜயனிடத்தில் ராச்சியபாரத்தை வைத்துக், கங்கையினுடைய தென்கரையில், கிழக்கு நுனியான குசப்புல்லுகளில் வடக்கு முகமாயிருந்த பின்பு, ஆகாசத்தில் தேவர்கள் சிலாகித்துச, சந்தோஷத்துடனே அவனிருந்த பக்கத்தில் புஷ்பங்களை வருஷித்துத் துந்துபி வாத்தியங்கள் முழக்கினார்கள். அவனைக்கிட்டி வந்த மஹாரிஷிகளெல்லாம் சாதுசாதுவென்று கொண்டாடிச் சிலாக்கியஞ் செய்துகொண்டு பிரஜைகளிடத்தில் அனுக்கிரகஞ் செய்கிற சீலத்தை யுடைத்தானவர்களாகி, உத்தம சுலோகனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கல்யாண குணங்களால மனோக்கியமாக விருக்கும்படி சொன்னார்கள். ஓ ராஜரிஷி சிரேஷ்டனே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை அனுசரித்து நடக்கிற உங்களிடத்தில் யாதொரு காரணத்தினால் உங்களுடைய பெரியோர்களான தரும புத்திராதியர் இராஜாக்களுடைய கிரீடங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிம்மாசனத்தை அந்தக்ஷணத்தில் தானே விட்டாற்போல் நீரும் சர்வசங்கபரித்தியாகஞ்செய்து, இப்போது ரசோகுண தமோகுணங்க ளில்லாமையினால் சோகமில்லாமலும், ஆனந்தமய

மாகிய பரலோகத்தை அடைகிறகாலம் ஆதலால், நாங்களனைவரும் இவ்விடத்திலிருக்கக் கடவோமென்று பக்ஷபாதமில்லாமலும், தேனைப்போல் மதுரமாகவும், வெகுதாத்பரிய கர்ப்பமாகவும், யதார்த்தமாகவுமிருக்கிற வார்த்தையைக் கூறினர். இதைக் கேள்விப்பட்ட பரிக்ஷித்தானவன் அந்த வார்த்தையால் சந்தோஷமடைந்து, ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய சரித்திரங்களைக் கேட்கத்தக்கவனாகி ஒரு வார்த்தை சொல்லினான். ஓ வேதமூர்த்திகளே! மூன்று உலகங்களுக்கும் மேலான ஏறார்த்தியைத் தரித்திருக்கிற வேதங்களைப்போல் தேவரீர்களும் எழுந்தருளினீர்கள்; இவ்விடத்திலும் லோகாந்தரங்களிலும் தேவரீர்களுக்கு யோக்கியமான பிரயோஜனமில்லை. பரானுக்கிரகமில்லாமல் மற்றொரு பலத்தைக் கோராமலிருக்கிறது உங்களுக்குக் குலதருமமாகையால், வேண்டிய காரியங்களை நான் செய்யத்தக்கவனாகி உங்களிடத்தில் விசுவாசித்துக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஓ கியாருநிக்கர்களே! மரணத்தை அடைகிற ஜனங்களுக்குத் திரிகரணங்களாலே செய்யப்படுவதாகியும், சுத்தமாகியுமிருக்கிற கிருத்தியத்தை நிச்சயித்துச் சொல்லுங்களென்று கேட்ட ராஜாவுக்கு நிச்சயமாகச் சொல்லவேண்டி, யாகமென்றும், யோகமென்றும், தானமென்றும், ஒருவருக்கொருவர் விவாதஞ்செய்து கொண்டிருக்கிற அந்த ரிஷிகளிடத்தில், வியாசகுமாரனான சுகப்பிரம்மரிஷி சுவேச்சையாய்ப் பூமியில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு, மற்றொரு வஸ்துவையும் பாராமலும், வர்ணாச்சிரமங்களுடைய அடையாளங்களில்லாமலும், அவதூத வேஷமாகியும், பாலர்களால் சூழப்பட்டும் எழுந்தருளினார். பதினாறு வயதுள்ள சிறுவனாகியும், கழுத்தினுடைய பக்கங்களும், கபோல ஸ்தலங்களும் பிரகாசிக்கும்படியான காந்திரத்தை உடைத்தாகி, விசாலமாகியும் அழகாயுமிருக்கிற நேத்திரங்களும், உயர்ந்து நீண்ட முகமும், அலங்காரமாகிய புருவங்களும், சங்கம்போல திரண்ட கழுத்தும், பெருத்தும் உயர்ந்துமிருக்கிற மார்பும், நதிப்பிரவாகத்தின் சுழிபோல் விளங்குகிற உந்தியும், மூன்று ரேகைகளால் மனோக்கியமாகிய உதரமும், மிகவும் மிருதுவாகிய கரங்களும், பாதங்களும், தொடைகளும், புஜங்களும், திக்குகளாகிற அம்பரத்தைத் தரித்தும், ஒன்றோடொன்று கலந்தும், சிதறியுமிருக்கிற கேசங்களும், முழங்கால் வரைக்கும் தொங்குகிற பாகுகளும், சிலாக்கியமாகிய அமரோத்தமனாகிய உபேந்திரனுக்குச் சமானமாகிய காந்தியும், சியாமளவர்ணமும் அழகான யவ்வனமும் பொருந்தின அவயவ காந்தியாலும் சிலாக்கியமாகிய, மந்தஹாசத்தாலும் எப்பொழுதும் ஸ்திரீகளுடைய மனசுகளை அபகரித்தும் வருகிற சுகப்பிரம்மரிஷியைக் கண்ட ரிஷிகளெல்லாரும், தங்கள் ஆசனங்களைவிட்டு எழுந்திருந்து எதிர்கொண்டு அவர் மறைக்கப்பட்ட மகிமையையுடைத்தாயிருந்தாலும், அவருடைய லக்ஷணங்களை அறிந்தவர்களாகையால் மரியாதை செய்தார்கள். அந்தப் பரிக்ஷித்தும் அதிதியாகி வந்திருக்கிற அந்தச் சுகமுனியைக் குறித்துத் தன்சிரசினால் பூஜித்தான். அப்பால் அவருடைய மகிமையை அறியாத ஸ்திரீகளும் பாலர்களும் ஒழிந்தார்கள். அந்தராஜா அவரை மிகவும் பூசித்து ஒரு

ஆசனத்தி லெழுந்தருளச் செய்தான். மஹானுபாவரான சுகமுனியானவர் சிலாக்கியர்களான பிரமரிஷி தேவரிஷி ராஜரிஷிகளுடைய சமூகத்தால் சூழப்பட்டிருக்கும்போது, நவக்கிரகங்களாலேயும், அஸ்வனியாதி நக்ஷத்திரங்களாலேயும், சூழப்பட்ட சந்திரபகவான்போல் விளங்கினார். அளவிடப்படாத புத்தியை யுடைத்தாகியும், சாந்த ஸ்வபாவத்தையும், எழுந்தருளியிருக்கிற அந்தச் சுகமுனியைப் பரமபாகவதனான அந்த ராஜாவானவன் அடித்துச் சிரசினால் வணங்கி, வந்தனஞ்செய்து அஞ்சலிபந்தஞ்செய்துகொண்டு, நல்ல வார்த்தையால் வினயத்துடனே பிரஸ்னஞ்செய்தான். ஓ சர்வக்ஞமூர்த்தியே! நாங்கள் க்ஷத்திரியர்களாயிருந்தாலும் இப்பொழுது சத்புருஷர்களுடைய ஆசிரயத்துக்குப் பாத்திரமானோம். யாதொரு காரணத்தினால் அதிதிரூபமாகிய தேவரீர்களுடைய கிருபையினால், தேவரீர்களுடைய தரிசனமும் ஸ்பரிசமும் ஸ்ரீபாததீர்த்தமும் அடியேமுக்குக் கிடைத்தபடியால் யோக்கியர்களாகிறோம். பாண்டு குமாரர்களிடத்தில் பிரிய முள்ளவனாகியிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், தமது அத்தைப் பிள்ளைகளுடைய ப்ரீதிநிமித்தமாக, அந்தக்கோத்திரத்திற் பிறந்த எனக்கு இந்த ரூபமாகத் தரிசனங்கொடுத்த பிரபாவத்தினால், ஒருவராலேயும் அறியக்கூடாத கதியை யுடைத்தான தேவரீருடைய தரிசனம், மனுஷப் பிராணிகளான எங்களுக்குக் கிடைத்தது. ஆகையால் சகல யோகிகளுக்கும் பரமகுருவான தேவரீரை, இந்த லோகத்தில் எப்பொழுதும் மரணத்தை அடையத்தக்கவர்களான ஜனங்களுக்கு இதமான காரியத்தைக் கேட்கிறேன். ஓ ஸ்வாமியே! பஞ்சபூத சரீரனான ஒருவன், எதைக் கேள்வி செய்ய வேண்டும்? எதை ஜபிக்கவேண்டும்? யாதொன்றைச் செய்யவேண்டும்? எதை ஸ்மரிக்கவேண்டும்? அடையவேண்டியது? அதை வித்தியாசமின்றிச்சொல்லும். ஓ பிரமோத்தமரே! கருணாபூரணராகிய தேவரீர் கிருகஸ்தர்களுடைய கிருகங்களில் ஒரு நிமிஷகாலமாகிலும் ஒருவிடத்தில் வாசஞ்செய்ததைக் கண்டவர்களில்லையென்று சொன்ன பரீக்ஷித்துமஹாராஜாவைப் பார்த்துச் சகல சாரங்களையுமறிந்தும் ஸ்லாக்கிய தருமங்களை நிச்சயித்துமிருக்கிற வியாசகுமாரரான சுகபகவான் ஸ்லாக்கியமான வார்த்தையினால் பிரதியுத்தரஞ் சொல்லுகிறாரென்று சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொன்னார்.



த்விதீயஸ்கந்தம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

பூர்வ ஸ்கந்தத்தில் சாஸ்திர முகவுரையும், சுகருடைய வரவும் சொல்லப்பட்டது. இனிமேல் இரண்டாம் ஸ்கந்தத்தில், முதல் அத்தியாயத்தில், சுகமகா முனியானவர் பரிக்ஷித்தினால் கேட்கப்பட்ட மனுஷியர்களுடைய கிருத்தியத்தைச் சொல்லுகின்றார்.

சுகர்வாக்கியம்.

ஓ இராஜாவே! லோகஹிதமாகிய உன்னுடைய வினாவானது மிகவும் சிலாக்கியமாகையால் அது ஆத்மதத்வ மறிந்தவர்களுக்குச் சம்மதமானது. மனிதர்கள் கேட்கவேண்டிய அர்த்தங்களில் எது சிரேஷ்டமோ அதையே கேட்கிறாய். ஆத்மதத்வமறியாமல் கிருகங்களில் மோகித்துக் கொண்டிருக்கிற கிருகஸ்தர்களான ஜனங்கள் இதைக் கேள்விசெய்ய வேண்டியது. அளவிடக்கூடாத ஆசையுடைத்தாகிய ஜனங்களுக்கு இராத்திரி காலமெல்லாம் நித்திரையால் கழிந்துபோகிறது. யௌவன காலமெல்லாம் காமத்தினாலும், பகற்காலமெல்லாம் பணத்தாசையினாலும், சுஜனங்களுக்கு வஸ்துக்களுடைய சம்பாதனத்தினாலும் நாள்கள் கழிந்து போகின்றன. தான் பார்த்திருக்கையில் அநித்தியமாகிய தன்சரீரத்திலும்,களத்திர புத்திராதிகளிலும் விருப்புடையவனாகித் தன்னுடைய மரணத்தைத் தானறியாமல், சகல சேதனாசேதனங்களுக்கும் ஆத்மாவாகியும், நியந்தாவாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியை வேதாந்தங்களாலறிந்து கீர்த்தனஞ் செய்யாமலிருக்கிறான். ஆதலால் இந்தச் சம்சாரபயம் நீங்க வேண்டுமென்று இச்சித்தவர்கள் அவனை யப்படியே சிந்திக்கவேண்டும். தன்னைத்தானே யறிகிறதாகிற ஞான யோகத்தினாலேயும், அஷ்டாங்கயோகமாகிற பக்தியோகத்தினாலேயும், வர்ணாச்சிரம தருமங்களைப்,பலனை யிச்சியாமற் செய்கிறதாகிற தரும நிஷ்டையாலேயும், பிராணிகளுக்குச் சிலாக்கியமான பலன் என்னவென்றால், அந்தியத்தில் நாராயணத்தியானமே சிலாக்கியமாகிய பலனாகும். இதற்கு மேற்பட்டபலன் ஒன்றுமில்லை. ஓ ராஜாவே! வேதசமானமாகியும், பகவானுடைய குணநிதியாகியும், அநாதியாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீமகாபாகவதபுராணத்தைத் துவாபர யுகாதியில் பிதாவான வியாசரிடத்திலிருந்து நான் அத்தியயனஞ் செய்தேன். நீர் மகாபுருஷனான ஸ்ரீ ஹரியை ஆசிரயித்தவராகையால், இந்தக் கதையை யுமக்குச் சொல்லுகிறேன். ச்ரத்தையுள்ளவர்களுக்கு ஸ்ரீ முகுந்தனிடத்தில் சலியாத மதியுண்டாகும்.

ஓ ராஜாவே! சம்சாரங்களில் வியசனத்தினால் ஒழிவுபிறந்தும், எந்தக் காலத்திலும் யாதொரு காரணத்தாலும் பயமில்லாத நிலையாகிற மோக்ஷத்தை இச்சித்துக்கொண்டிருக்கிற யோகிஜனங்கள், ஸ்ரீ ஹரிநாமசங்கீர்த்தனத்தை யடிக்கடி செய்கிறதேயல்லாமல் வேறில்லை. சம்சாரத்தை யிச்சித்துத் தன்னுடைய ஆயுளை அறியாமலிருக்கிறவர்களுக்கு, வெகுகாலம் இந்தப் பூமியில் ஆயுளிருந்தும் பிரயோசனமில்லை. தனக்கு மோக்ஷமாகிற சம்பத்தைக் கொடுக்கிறதற்குச் சாதனமான காலஞ் சொற்பமாகவிருந்தாலும், அது தன்னால் நிச்சயிக்கப்பட்டு ஒரு முகூர்த்தமாகிலும் சிலாக்கியமாகும். அதெப்படியென்றால், பூர்வகாலத்தில் கட்வாங்கதனென்கிற ராஜரிஷி, தேவர்களுக்கு அசுரயுத்தத்தில் சகாயஞ்செய்து, சந்தோஷித்திருந்த தேவர்களிடத்தில் மற்றொரு வரத்தைக் கோராமல், அவர்களால் தன்னுடைய ஆயுள் நிலையையறிந்துகொண்டு சர்வசங்க பரித்தியாகஞ்செய்து, ஒரு முகூர்த்தத்தில் பயமில்லாத நிலையான ஸ்ரீஹரியாகிற பதவியை யடைந்தான்.

ஓ குருவம்சோத்பவனே! உனக்கு இப்படிப்பட்ட சாபம் வந்திருந்தாலும் ஜீவித்திருக்கிறகாலம் ஏழுநாளிருக்கிறது. இவ்வளவுகாலத்தில் பரலோக சாதனமான கருமங்களையெல்லாம் செய்துகொள்ளலாம். புருஷனானவன் தனக்கு அந்தியகாலம் வந்ததாகில், பயத்தைவிட்டு வைராக்கியமாகிற கத்தியினால் தேகத்திலும் தேகானுபந்தியான வஸ்துக்களிலும் பற்றின ஆசையை யறுக்கவேண்டும். இவன் கியானியாகிக் கிருகத்தைவிட்டுப் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து, சுசியாகி மற்றொருவருமில்லாமலுமிருக்கிற விடத்தில் முறைமைப்படி கற்பிக்கப்பட்ட ஆசனத்திலிருந்துகொண்டு, பரிசுத்தமாகியும் மூன்று அக்ஷரமாகியுமிருக்கிற சிலாக்கியமான பிரணவத்தை மனதினால் செபித்துக்கொண்டு, சுவாசத்தை ஜயித்து, மனதை நிக்கிரகித்து, பிரணவத்தை மறவாமல் புத்தியாகிற சாரதியால் இந்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து திருப்பி நிக்கிரகித்துக்கொண்டு, கருமங்களால் இழுக்கப்படுகிற மனதைத் தன்மதியினால் சுபமான வஸ்துவில் நிறுத்தி, அதில் மனதுக்கு முன் பழக்கமில்லாமையால், ஒவ்வொரு அவயவமாகத் தியானஞ்செய்ய வேண்டும். ரூபரசாதிகளான விஷயங்களை யொழித்த மனதைச் சுபாசிரயத்தில் பொருத்திவைத்த பின்பு மற்றொன்றை நினைக்கலாகாது. யாதொரு சுபாசிரயத்தில் ஆசிரயித்த பின்பு முன்னால் ரசோகுண தமோகுணங்களால் மூடமாகி, யீனமாகிய கருமங்களில் ஓடித்திரிந்த தன்மனது அந்த ரசோகுண தமோகுண காரியங்களை யொழித்துத் தெளிவாகி நிற்கையில், ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினுடைய அந்தச் சுபாசிரயமே பற்றுக்கோடாகும். அந்த ஆசிரயத்தில் யுத்தியால் நிறுத்தப்பட்டு, மனோயோகமாகிற தாரணையால் அந்த மனதினால் முற்காலத்தில் சம்பாதிக்கப்பட்ட பாவத்தைப் பரிகரிக்க வேண்டும். யாதொரு தாரணையைச் செய்யுங்காலத்தில் அந்த யோகிக்கு மங்களமான ஆசிரயத்தைப் பார்க்கையால் யோகமானது சீக்கிரத்தில் சித்திக்குமென்று உபதேசிக்கிற சுகப்பிரம்மரிஷியினுடைய வார்த்தையைக் கேள்விசெய்த பரிக்ஷித்து மகாராஜா பிரஸ்னஞ் செய்கிறார்.

ஓ பிரம்மரிஷியே! தாரணையை யெப்படிச் செய்யவேண்டும்? யோகி சம்மதமான தாரணையானது எந்த ஆச்சிரமத்திற் செய்யப்பட்டது? அது எப்படிப்பட்டதாகிப் புருஷனுடைய மனோபலத்தைச் சீக்கிரத்தில் பரிகாரஞ்செய்யுமென்று, பிரஸ்னஞ்செய்த பரீக்ஷித்து மகிபதிக்கு ஸ்ரீ சுகப்பிரம்மரிஷி யுபதேசஞ்செய்கிறார்.

ஓ ராஜாவே! ஆசனத்தையும், சுவாசத்தையும் ஜயித்து, விஷயங்களிற் சங்கத்தைவிட்டுக், கியான கருமேந்திரியங்களையும் ஜயம்செய்து, புத்தியால் மகத்தான பகவத் ரூபத்தில் மனதை நிறுத்த வேண்டும். இதுவே தாரணையென்று சொல்லப்படும். யாதொருவிடத்தில் அதீதமும், வர்த்தமானமும் வரப்போகிறதுமாகிற பிரபஞ்சமெல்லாங் காணப்படுகிறதோ, பெரிதுக்கெல்லாம் பெரிதான அந்த வஸ்துவானது பரமாத்மாவுக்கு அதிசயமாகிய தேகமாகும். அது ஏதென்றால், இந்தப் பிரம்மாண்டத்துக்குள் ளடங்கின விடம். இதற்கு ஈரேழுவிதமாகிய ஆவ்ரணங்களுண்டு. இதைச் சரீரமாகப் படைத்தும், தாரணைக்கு ஆதாரமாகியுமிருக்கிற இந்தப் புருஷன் எவனென்றால், குணபரிபூரணனாகிய பரமபுருஷன். இந்தப் பரமபுருஷனுக்குப் பாதாளமானது அடிக்கால்களென்றும், ரசாதலமானது அடிகளுடைய மேற்புறமும் அதின் பக்கங்களென்றும், சகலவஸ்துக்களையுஞ் சிருஷ்டி செய்கிற இந்தப் பகவானுக்கு மகாதலமானது கணுக்கால்களென்றும், தலாதலமானது கணுக்காலுக்கு மேற்பட்டும், முழங்காலுக்குக் கீழ்ப்பட்ட விடங்களென்றும், விஸ்வமூர்த்தியான இவனுக்குச் சுதலமானது இரண்டு முழங்கால்களென்றும், விதலமானது இரண்டு தொடைகளென்றும், அதலம் இடுப்பின் கீழ்ப்புறமென்றும், சொல்லுகிறார்கள். ஓ பூபதியே! இவனுக்குப் பூலோகமானது இடுப்பின் மேற்புறமென்றும், புவர்லோகமானது நாபியென்றும், சுவர்லோகமானது இருதயமென்றும், மகாலோகமானது மார்பென்றும், ஜனலோகமானது கழுத்தென்றும், தபோலோகமானது ஆதிபுருஷனாகிய இவனுடைய நெற்றியென்றும், சகஸ்ரசிரசையுடைத்தாகிய இந்தப் புருஷோத்தமனுக்குச் சத்தியலோகமே சிரங்களென்றும், தேவதைகளெல்லாம் புஜங்களென்றும், சப்தமானது இவனுக்குச் சுரோத்திரேந்திரியமென்றும், அசுவனி தேவதைகள் இந்தப் பரமபுருஷனுக்கு நாசிகளென்றும், கந்தமானது கிராணேந்திரியமென்றும், ஜ்வலிக்கிற அக்கினியானது வாயென்றும், சூரியன் இரண்டு நேத்திரங்களென்றும், இந்த விஷ்ணுவுக்கு இரவும் பகலும் இரண்டு இமைகளென்றும், இவன் புருவ நெரிப்பே பிரம்மபதமென்றும், உதகங்களை இவனுக்குத் தாதுக்களென்றும், ரசமே ரசனேந்திரியமென்றும், பதங்களெல்லாம அனந்தனுடைய பிரம்ம மந்திரங்களென்றும், யமன் கோரப்பல்லும் மற்றப் பற்களென்றும், ஜனங்களை மயக்குகிற மாயையானது அவனுடைய புன்சிரிப்பென்றும், அளவில்லாமலிருக்கிற சிருஷ்டியானது அவர் கடைக்கண் பார்வையென்றும், லச்சையானது மேலுதடென்றும், ஆசையானது கீழுதடென்றும், தருமமே ஸ்தனமென்றும், அதருமமார்க்கமே முதுகென்றும், பிரம்மதேவன் லிங்கமென்றும், மித்திரா

வருணர் பீஜங்களென்றும், சமுத்திரங்களெல்லாம் குட்சியென்றும், மலைக ளெல்லாம் எலும்புகளுடைய சமூகங்களென்றும், நதிகளெல்லாம் இவனு டைய நாடிகளென்றும், உலகத்தைச் சரீரமாகவுடைத்தான இவனுக்குப் பூமியில் ஜனிக்கிற மரம், செடி, கொடிகளெல்லாம் சரீர ரோமங்களென்றும், அளவிடப்படாத பராக்கிரமத்தை யுடைத்தான வாயுவானவன் சுவாசமென் றும், காலங்களெல்லாம் நடைகளென்றும், குணவைஷம்மியமானது கரும மென்றும், ஜகத்பதியான அந்த ஸ்வாமிக்கு மேகங்களானவை கேசங்க ளென்றும், அளவிடப்படாத அவனுக்குச் சகல பிராணிகளும் வாசஸ்தான மென்றும், சூக்ஷ்மபிரகிருதியானது இருதயமென்றும், சந்திரனே சகல விகா ரங்களுக்கும் ஆதாரமாகிய மனதென்றும், மகத்தத்துவமே விக்கியான சத்தி யென்றும், சர்வோத்தமனான ஸ்ரீ ஹரிக்குக் கிரீசனே அந்தக்காரணமென் றும், அசுவங்களும், ஒட்டகங்களும், கஜங்களும், நகங்களென்றும், மற்ற மிருகங்களும், பசுக்களும், ஜகனமென்றும், பக்ஷிகளெல்லாம் சிற்பசாமர்த் தியமென்றும், சுவாயம்பு மனுவானவன் புத்தியென்றும், மனுபுத்திரர்களான மனுஷ்யர்கள், வீற்றிருக்கு மிடமென்றும், கந்தருவர்களும, வித்தியாதரர் களும், சாரணர்களும், அப்சரர்களும், ஆறுவிதமான சுரங்களென்றும், அசுர சிலாக்கியனான பிரகலாதன் நினைப்பென்றும் தெரிநதுகொள்ள வேண்டும்.

ஓ ராஜரிஷியே! அந்தப் பரமாத்மாவுக்குப் பிராமணர்கள் முகமாகவும், க்ஷத்திரியர்கள் புஜமாகவும், வைசியர்கள் உதரமாகவும், சூத்திரர்கள் திருவ டிகளாகவும், அநேகரூபமாகிய வசுருத்திராதித்திய ஸ்வரூப தேவ கணங்க ளுடனேயும், சோமாதிகளான திரவியங்களுடனேயுங் கூடின யக்கிய பரம்ப ரையானது அவன் கருமமாகவும், பிரம்மாண்டத்தில் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிற லோகாதிகளெல்லாம் அவனுக்கு அவயவங்களாகவு மிருக்கின்றன. இந்த விராட்புருஷனுடைய விக்கிரக அவயவங்களெல்லாம் என்னால் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. யாதொரு விக்கிரகத்தைக் காட்டிலும் வேறானவஸ்து வில்லையோ, எந்த அதிமகததான சரீரத்தில் புத்தியுடனேகூட மனது தரிக் கப்படுகிறதோ, சமஸ்தமான கியானங்களிலும் விஷயமாகி யிருக்கிற அந்தப் பரமாத்மாவானவன் சுவப்பனத்தில் தனக் கனேக சரீரங்களைக் காணுகிற ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தச் சரீரங்கள் எப்படிப் பந்தங்களல்லவோ, அப்படிப் பந்தமாகாத இந்தச் சரீரத்தை யுடைத்தாகி யிருப்பான். ஒருகாலத்திலும் இல்லையென்கிற சொல்லுக்கு விஷயமாகாமலும், ஆனந்தக்கடலாகியு மிருக் கிற அவனையே தியானஞ் செய்ய வேண்டுமே யல்லாமல் மற்றப் பிரகிருதி யாலும் பிராகிருதரான புருஷரிடங்களிலும், ஆசையைச செய்யலாகாது. அல்லவென்று செய்தால் அந்தச் சீவாத்மாவானவன் சமுசாரியாகுவனென்று சுகப்பிரம்மரிஷியானவர் பரிக்ஷித்து மகாராஜாவுக்கு உபதேசித்துப், பின் னையும் இந்தத் தாரணையினுடைய அவாநதிர பலத்தையுங் காண்பித்து, இந் தத் தாரணஞ்செய்யாமல் சமுசாரத்திலிருக்கிற ஜனங்களுடைய பாவத்தை நிந்திக்கிறார்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

சாலம்பன யோகத்தினால் சாதிக்கத் தக்கதான சர்வாந்திரியாமியினுடைய தாரணையைச் சொல்லப்படுகின்றது.

ஓ ராஜாவே! பிரம்மாவானவன் முன்னிப்படிப்பட்ட பிரம்மாண்ட சரீரனான பரமாத்மாவுடைய தாரணையால் சந்தோஷமடைந்த ஸ்ரீ ஹரியிடத்திலிருந்து பிரளயத்தில் நஷ்டமாயிருந்த புத்தியை அடைந்து சகலமான வீக்ஷணத்தைத் தரித்து, முன் கல்பத்திலிருந்தபடி வஸ்துக்களை நிச்சயித்து, இந்தத்தாரணைக்கு அவாந்திர பலமாகிய சிருஷ்டியை முன்போல் செய்தான். சப்தபிரம்மமாகிய வேதபுருஷன் சொல்லுகிற மார்க்கமோ வென்றால், ஈனபலமாகிய சுவர்க்காதிகளை ஸ்துதிசெய்கிற நாமதேயங்களால் அந்தவஸ்துக்களைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு, அதற்குச் சாதனமாகிய கருமங்களில் கடினமாகிய பிரயாசங்களை யடைந்து, அனுபவகாலத்தில் சிலாக்கியமில்லாத அந்தப் பலன்களை யடைந்து, கபடமாகிய அந்த வழியில் சுகமென்கிற வாசனையால் அறிவில்லாமல் நித்திரைபண்ணுகிறவன், முன் வாசனையால் சுவப்பனங்களைக் கண்டு அந்த வஸ்துக்களை யடையமாட்டாம லிருக்கிறதுபோல் அலைந்துகொண்டு திரிவான். ஆகையால், ஞானியானவன் போக்கிய வஸ்துக்களில் தனக்கு எவ்வளவு இல்லாவிட்டால் தீராதோ, அவ்வளவும் பரிக்கிரகித்து அதில் ஆசக்திசெய்யாமல், அதுவும் அசுகமென்று நிச்சயித்து, அந்தப் போகங்களும் கருமாதீனமாகையால் அதைக் கோருகிறது மிகவும் அலச்சலென்று பார்த்து அந்த யத்தனத்தைத் தவிரவேண்டும். ஆனால் சரீரசம்ரக்ஷணம் எப்படி நடக்குமென்று கேழ்க்கிறீரா? சொல்லுகிறோம் கேளும்.

இந்தப் பூமியானது விசாலமாயிருக்கையில் தான் நித்திரைசெய்ய மெத்தை முதலான வஸ்துக்கள் சமபாதிக்கிற பிரயாசமேன்? தனக்குச் சுவாதீனமாகிய புஜங்க ளிருக்கையில் தலையணைகள் தேடவேண்டிய தென்ன? தன்னுடைய கரமிடமாகிற அஞ்சலி யிருக்கப் பெரிதான பானபோசன பாத்திரங்க ளேதுக்கு? திக்குகளாகிற மர உரிக ளிருக்க வெண்பட்டுக்களால் பிரயோசன மென்ன? வழிகளில் சீர்ண வஸ்திரங்க ளிராதோ? பிக்ஷை வேண்டுமென்றால் மரங்கள் தான் கொடாதோ? வாசஞ்செய்ய வென்றால் மலைகள் குகைகள் அடைபட்டனவோ? நதிகளில் ஜலங்கள் பானஞ்செய்ய வற்றினவோ? இவைகளொன்றுங் கிடைக்காத காலங்களில் ஸ்ரீ ஹரியானவர் தம்மைச் சரணமடைந்தவரைக் காக்காமல் கைவிடுவாரோ? எந்தக்காரணத்தால் ஞானிகளும், தம்மதத்தால் அறிவில்லாத ஜனங்களை அனுசரிக்கிறார்கள். இப்படித் தன் இருதயத்தில் தன்னாலறியப்பட்டும், தனக்கு மிகவும் பிரீதிவிஷயனாகவும், குணபரிபூரணனாகவும், அனந்தனாகவு மிருக்கிற பரமாத்மாவிருந்த பின்பு, அவனிடத்தில் சுகித்து மற்றொன்றை நினையாமல் அவனையே யுபாசித்தால் சமுசார ஏதுவான பிரகிருதி லயத்தை யடையும். வைதரணீ நதிக்குச் சமானமாகிய சமுசார பரம்பரையில் விழுந்து, தான்செய்த கருமங்களுடைய பரிபாகமாகிற தாபங்களை அடைந்திருக்கிற ஜனத்தைக் கண்ணாலே பார்த்துக்

கொண்டிருக்கிறவன் எவன்தான் அந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில் தியானத்தை ஆதரவுசெய்யாமல் அறிவில்லாத பிராணியைப்போல் அசத்தாகிய விஷயாதி சிந்தையை அவலம்பிப்பான்? சில மஹாபுருஷர்கள் தம்முடைய தேகத்துக்குள் இருக்கிற பரமாகாசத்தில் அங்குஷ்டமாத்திரமாகி வாசஞ்செய்துகொண்டும், நாலுபுஜங்களுடனேயும் அந்தப் புஜங்களில் சங்கு சக்கரங்களையும், கதா கட்கங்களையும் தரித்துக்கொண்டும் விளங்குகிற பகவானிடத்தில் மனதை நிறுத்திச் சிந்திக்கிறார்கள். அந்தப் பகவானுடைய திவ்யமங்கள விக்கிரகத்தைச் சொல்லுகிறோம் கேளும்.

ஓ பூபாலனே! பிரசன்னமான வதனமும், கமல தளங்கள்போல் விசாலமான நேத்திரங்களும், கதம்ப புஷ்பத்தினுடைய தாதுக்கள்போல் பொன்வர்ணமாகிய அம்பரமும், அதன் காந்தியால் விளங்குகிற ஆரமும், ஜாம்பூனதமாகிய தோள்வளைகளும், இரண்டு கபோலங்களிலும் ப்ரகாசஞ்செய்கிற மஹாரத்தினகசிதமாகிய திருமகரக்குழைகளும், ஜோதிமயமான கிரீடமும், மிகவும் மலர்ந்த இருதய கமலத்தினுடைய நடுவில் யோகீச்வரர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டும், தளிர்கள்போல் விளங்குகிற திருவடிகளும், ஸ்ரீ தேவியால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மார்பில் அவளழகுக் கண்ணாடியாகிய கௌஸ்துவாபரணத்தால் பிரகாசிக்கிற கந்தரமும், ஒருகாலத்திலும் வாடாமலிருக்கிற வனமாலையும், விலையிடக்கூடாமலிருக்கிற அரைஞாணினாலும், மோதிரங்களாலும், நூபுரங்களாலும், கங்கணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டும், மாசில்லாமலும், மிருதுவாகியும், கறுத்தும் கொஞ்சம் சுருளுடனேயும் கூடிய முன்னெற்றி மயிர்களுடனேயும் விளங்குகிற மந்தஹாசத்தால் மனோக்கியமாகிய திருமுக மண்டலமும், கம்பீரமாகியும், வினோதமாகியு மிருக்கிற புன்சிரிப்பினாலேயும், கடைக்கண் பார்வைகளாலேயும், மிகவும் விளங்குகிற புருவங்களுடைய வணக்கத்தால் அறிவிக்கப்பட்ட மிகுதியான அனுக்கிரகத்தை யுடைத்தாகியும், வினோதமாகியு மிருக்கிற மனதானது எவ்வளவுகாலம் தாரணையில் நிற்கிறதோ அவ்வளவுகாலமும் தியானகல்பிதமான இந்தத் திவ்யமங்கள விக்கிரகத்தில் பரிபூரணனாகிய பரமேச்வரனைப் பிரத்தியக்ஷமாக சாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டும். இப்படித் திவ்ய அவயவசம்பூரணனான பரமாத்மாவைச் சாக்ஷாத்காரஞ் செய்கிற உபாயத்தைச் சொல்லுகிறோம் கேளும். தன்மதியால் பாதமுதலாகிய அவயவங்களைச் சிந்திக்கவேண்டும். கதாதரனுடைய மந்தஹாசம் வரைக்கும் சிந்திக்குங்காலத்தில் எங்கெந்த அவயவத்தில் மனதுபொருந்தித் தெளிவையடைகிறதோ அந்தந்த அவயவத்தைவிட்டு மற்ற அவயவத்தைத் தியானஞ் செய்தால் புத்தி தெளிவையடையும். எவ்வளவுகாலம் மகத்துக்கெல்லாம் மகத்தாய் அணுவுக்கெல்லாம் அணுவாய் இவை இரண்டிற்கு நியந்தாவாகியுமிருக்கிற இந்த ஜகத்பதியிடத்தில் யோகமானது பரிணதமாக வில்லையோ, அதுவரைக்கும் பரமபுருஷனுடைய பிரம்மாண்டமாகிற விக்கிரகத்தைத் தங்கள்தங்கள் வர்ணாச்சிரம தருமத்தைச் செய்து முடிவில் சிந்திக்கவேண்டும்.

இப்படித் தியானஞ்செய்கிற முனியானவன் எப்போது இந்தச் சரீரத்தை விடவேண்டுமென்று நினைக்கிறானோ, அப்போதிது புண்ணிய க்ஷேத்திரமென்

றும், இது உத்தராயனமென்றும், காலதேசங்களைக் குறித்து விளம்பரஞ் செய்யாமல்,சுகமாகிய ஆசனத்தையடைந்து,சுவாசங்களை ஜயித்துக், கும்பகப் பிராணாயாமத்தைச் செய்யவேண்டும். அதினால் நிர்மலமாகிய புத்தியைக்கொண்டு மனதை நிக்கிரகித்துச், சீவாத்மாவிடத்தில் சேர்த்து, அந்தச் சீவனைத் தனக்கு ஆத்மாவான பரமாத்மாவிடத்தில் நிறுத்தி, தைரியத்துடனே உபசாந்தியடைந்து,சகல கருமங்களையும் விட்டுவிடுவான். பரமமான எந்த இடத்தில் சகலமாகிய தேவதைகளையுந் தன் வசஞ்செய்யப்பட்ட சிரேஷ்டமாகிய காலத்துக்கு ஆக்கியாபிக்கிற சக்தியில்லையோ? அந்த விடத்தில் ஜகங்களுக்கு ஈச்வரராகிய தேவர்கள் சுதந்திரர்களல்லவென்கிறதில் சொல்லவேண்டியதென்ன? அந்த இடத்தில் ரசோகுண தமோகுண சத்வகுணங்களுடைய காரியமாகிய விகாரமும், மகத்தத்துவமும் மூலப்பிரகிருதியும் ஒரு காலத்திலும் சம்பாதிக்கமாட்டா. பிரம்மத்தைக் காட்டிலும் வேறாகிய பிரபஞ்சமில்லையென்று நிச்சயித்து, அந்தப்பிரம்மத்தையே சம்பந்தமில்லாமல் அனுபவஞ்செய்யவேண்டித் தங்கள் தேகத்தை விடவேண்டுமென்று நினைத்த யோகிகள்,இந்த விடத்தை விஷ்ணுபதமென்றுசொல்லி, இந்தத் தேகத்தில் ஆத்மாவென்கிற பிரமையை விட்டு, மற்றவிடத்தில் பிரீதியில்லாமல் சிலாக்கியமாகிய இந்தப் பதத்தை இடைவிடாமல் ஆலிங்கனஞ் செய்கிறார்கள். ஆகையால் விக்கியானமாகிற கண்ணையுடைத்தான முனியானவன், தன் யோகபலத்தால் விஷயவாசனைகளைத் தவிர்ந்து விபவஸ்தையி லிருந்துகொண்டு இப்படி இந்தச் சரீரத்தையொழிக்கவேண்டும். இவன் இந்தச் சரீரத்தை நிவர்த்திக்கும் வகை யெப்படியென்றால், தன் அடிக்காலால் குதஸ்தானத்தை அழுத்திக்கொண்டு, அவ்விடத்திலிருந்து பிராணவாயுவை யதற்குமேலாகிய ஆறு சக்கரஸ்தானங்களிலேயும் சிரமத்தை யெண்ணாமல் எழுப்பவேண்டும். அதெப்படியென்றால், கும்பகத்தினால் இருதயஸ்தானத்திலிருக்கிற பிராணவாயுவை, மூலாதாரத்திலிருக்கிற அபானவாயுவுடனே கூட்டி நிறுத்திக்கொண்டு, மூலாதாரத்திலிருந்து சுவாதிஷ்டான வழியில் மணிபூரகத்திலெழுப்பி, அங்கேயிருந்து அனாகதசக்கரத்திலெழுப்பி, பின்பு விசுத்தசக்கரத்தில் சம்பந்திப்பித்து, அந்த விடத்திலிருந்து எழுவிதமான பிராணமார்க்கங்களையும் பந்தனஞ் செய்துகொண்டு,பின்பு ஆக்கினைசக்கரத்தினை நினைத்து, மற்றொன்றையும் நினையாமல் அரைமுகூர்த்தம் அவ்விடத்தில் நின்று தன் புத்தியைச் சலிக்கவொட்டாமல் பிரம்மரந்திரத்தைப் பேதித்துச் சிலாக்கியமாகிய பதத்தையடையவேண்டும். இப்படி யோகசித்திபெற்றவன், சதுர்முகனுடைய பதத்தையடையவேண்டுமென்று இச்சித்தாலும், அணிமாதி அஷ்டைஸ்வரியங்களையுமுடைத்தாகிய தேவதைகளுடைய விலாசஸ்தானங்களை யிச்சித்தாலும், திரிகுண சேர்க்கையான அவ்விரண்டிலுஞ் சஞ்சரிப்பான். சஞ்சரிக்குங் காலத்தில் மனேந்திரியங்களுடனே கூடவே நடப்பான்.

உபாசனமாகிற வித்தையையும் பகவத்தருமங்களாகிற தவசையும் அஷ்டாங்க யோகங்களையும் விக்கியானங்களையும் அடைந்தும், வாயுவைப்போல் சூட்சுமமாகிப் புண்ணிய சரீரத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற யோகீச்வரர்களுக்கு,

இந்தப் பிரம்மாண்டத்தி னுள்ளடங்கிய லோகங்களிலும், இந்த அண்டத்துக் குப் புறம்பாகிய இடங்களில் உண்டாயிருக்கிற கதியை மற்றவர்கள் கருமங் களால் அடையமாட்டார்கள். தேஜோமயமாகியும், வியாபகமார்க்கமாகியும், பரமாகாச ரூபமாகியு மிருக்கிற சுழிமுனை நாடி மார்க்கத்தால் நடந்தவர்கள் சகல பாவங்களையும் உதறி அக்கினியை அடைந்து உயர்ந்த ஸ்தானமாகியும், சிஞ்சுமார சக்கரமென்னும் பெயரையுடைத்தாகியு மிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரிபதத்தை அதிக்கிரமித்துச் சூக்ஷ்மமாகியும், ரசோகுண தமோகுணங்களு மில்லாமலு மிருக்கிற சுத்த சத்வமாகிய சரீரத்துடனே தானொருவனாகிச் சகல தேவர்க ளாலேயும் வந்தனஞ் செய்யப்படும் கல்பபரியந்தம் ஜீவித்திருக்கிற பிருகுரிஷி முதலானவர்கள் ரமிக்கிற ஸ்தானமாகியுமிருக்கிற மகாலோகத்தை யடைந்து, கல்பாந்தரத்தில் ஸ்ரீ அனந்தனுடைய முகாக்கினியால் தகிக்கப்படுகிற சுர்க்க பரியந்தமான லோகங்களையும் அநதச்சுவாலையால் வெப்பமடைந்திருக்கிற மகா லோகத்தையும் பார்த்துச், சித்தர்களில் சிரேஷ்டர்களாயிருக்கப்பட்டும் விமானங்களால் விளங்கப்பட்டு மிருக்கிற சதுர்முகபதமான சத்தியலோகத் தையடைவான். அந்தச் சத்தியலோகத்தில் வாசஞ்செய்கிற சுகிர்துகளுக்கு இந்தப் பிரம்ம தத்துவத்தை அறியாதவர்களுடைய அளவிடப்படாமலுண்டா கிய துக்கங்கள் தரிசனத்தினாலேயும், தயையினாலேயும், அடிக்கடி மனதுவே தனையல்லாமல் மற்றச் சோகமும், மூப்பும, மரணமும், ஆர்த்தியும், பயமும், உண்டாகாதோ! அந்தச் சத்தியலோகத்தில் வாசஞ்செய்கிற சனங்களுடைய கதியானது மூன்றுவிதமாயிருக்கும். மிகுந்த புண்ணியத்தால் இந்த லோகத் தையடைந்த ஜனங்கள் கல்பாநதத்தில் தங்களுடைய புண்ணிய தாரதம்மியத் தினால் திரும்பவும் அதிகாரிகளாய் ஜனிப்பார்கள். கமலாசனசரீரனாகிய பர மாத்மாவுடைய வுபாசனததைச் செய்தவர்கள் அந்தப் பலத்தால் அந்த இரண் ணியகர்ப்பனுடனே முக்தியை யடைவார்கள். ஸ்ரீ ஹரியைத்தானே உபாசித்த வர்கள் தாங்கள் நினைத்தபொழுதே பிரமமாண்டத்தைப் பேதித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ விஷ்ணுபதமான வைகுண்டத்தை யடைவார்கள். இவர்களில் ஸ்ரீ ஹரி யைச் சாக்ஷாத்காரமாக வுபாசித்து முக்தியடைகிறவர்கள் பிரம்மாண்டத் தைப் பேதித்து நடக்கிற வகையைச் சொல்லுகிறோம் கேளும்.

ஓ ராஜாவே! அந்தச் சத்திய லோகத்திலிருந்து அண்டாவரணமாகிய பிருதிவியை யடைந்து, பயமில்லாமல் அந்தப் பிருதிவி சரீரனாகியிருந்து, ஜலமாகிற ஆவரணத்தை யடைந்து, அந்தச் சலசரீரத்துடனே அக்கினி மண்டலத்தைச்சேர்ந்து, அந்தச் சோதிசரீரத்துடனே வாயு மண்டலத்தைச் சேர்ந்து, வாயுமயனாகி ஆகாச மண்டலத்தைச் சேர்நது, ஆகாசமயனாகிக் கிராணேந்திரியத்துடனே கந்த தன்மாத்திரையை யடைந்து, அதன் பிற்பாடு நேத்ரேந்திரியத்துடனே ரூபதன் மாத்திரையை யடைந்து, அதன்பின்பு தொக்கென்னு மிந்திரியத்துடனே பரிசதன் மாத்திரையை யடைந்து, அதன்மேல் சுரோத்திரேந்திரியத்துடனே சப்ததன் மாத்திரையை யடைந்து, பிராணனு டனே யந்தந்தக் கருமங்களை யடைந்த அந்த யோகியானவன் பூதசூக்ஷ்மேந் திரியங்களுடைய சங்கோசத்தால் மனோமயமாகியும், தேவமயமாகியு மிருக்

கிற அகங்காரத்தை யடைந்து, அந்தச் சரீரத்துடனே விக்கியானமயமாகி,
மகத்தத்துவத்தை யடைந்து, அந்தச் சரீரத்தை யுடைத்தாகிக் குணத்திர
யத்தினுடைய லயஸ்தானமாகிய பிரகிருதியை யடைந்து, அந்தப் பிரகிருதியா
கிற சரீரத்துடனே யிருந்து, பின்பு சாந்தமாகியும், ஆனந்தமயமாகியுமிருக்கிற
பரமாத்மாவை, முடிவில் தானும் ஆனந்தஸ்வரூபனாகிப் பொருந்துவான்.
யாதொருவன் இந்தப் பகவத்கதி யடைந்தானோ, அவன் திரும்பவும் இந்தச்
சமுசாரத்தை யடையமாட்டான். ஓ ராஜாவே! என்னால் கேட்கப்பட்ட இந்த
இரண்டுகதியும், அநாதியாகிய வேதங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.
முற்காலத்தில் இரண்யகர்ப்பனால் பூஜிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ வாசுதேவர், அந்தச் சது
ரானனுக்கு இந்த இரண்டு கதியையும் உபதேசித்திருந்தார். இந்த வுலகத்
தில் சமுசாரத்தி லுழன்று திரிகிற ஜனங்களுக்கு, குணபரிபூரணனான வாசு
தேவனிடத்தில், பக்தியோகமானது எந்தக் காரணத்தினால் உண்டாகுமோ,
அதைவிட எளிதானவழி மற்றொன்றில்லை. கமலாசனனும் நிர்விகார சித்த
னாகி, வேதங்களையெல்லாம் பலவாகவிரித்துத் தன்புத்தியால் ஆலோசித்துப் பர
மாத்மாவினிடத்தி லுண்டாகிற பக்தியோக காரணத்தை நிச்சயித்தார். ஞா
னாதி குணபரிபூரணனான அந்தப்பிரம்மன் எப்படி நிச்சயித்தாரென்றால், காணப்
படுகிற வஸ்துக்களுடைய தரிசனமானது காணுகிறவனை யல்லாமல் கூடா
தென்றும், அவனுக்கும் காணுகிற சக்தி சுதந்தரமாகிய பரமாத்மாவினுடைய
ஆதீனமென்றும், புத்தி முதலானவை ஒருகர்த்தாவினால் கற்பிக்கப்பட்டவை
யென்றும், அது ஏனென்றால், வாள் முதலான ஆயுதம்போல் கரணமாகையா
லென்றும், நிரூபிக்கப்படுகிற அனுமானங்களாலும், அதன்பின்பு தான்செய்த
நிரந்தர சிந்தனமாகிற தியானத்தினாலும், சர்வ பூதங்களிலும் ஸ்ரீ ஹரியான
வர் சாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டார் ஆகையால், ஓ தேவராதனே! இப்படி நிச்சயிக்
கப்பட்ட சர்வத்திர பரிபூரணனான ஸ்ரீ ஹரியைச் சர்வகாலத்திலும், சிரவணஞ்
செய்தும், கீர்த்தனஞ்செய்தும், ஸ்மரணஞ்செய்தும், ஜனங்கள் கடைத்தேற
வேண்டும். எந்த ஜனங்கள் சர்வாத்மாவாகிய ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதையா
கிற அமிர்தத்தைக் காதுகளாகிற குடங்களில் சச்சனமுகத்தால் நிறைத்துப்
பானஞ்செய்கிறார்களோ? அவர்கள் விஷய சம்பந்தத்தால் தூஷிக்கப்பட்ட
மனதைப் பாவனஞ்செய்துகொண்டு, அந்த ஸ்ரீ ஹரியுடைய சரணாம்புஜ
சமீபத்தை யடைவார்கள்.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

விஷ்ணுபக்தியினுடைய விசேஷத்தைக் கேளாநின்ற சுகமுனியினுடைய
பக்தி அதிசயத்தினால் அந்த விஷ்ணுவின் கருமங்களின்
சிரவணத்தி லாதரவு சொல்லப்படுகிறது.

இந்தப் பிரகாரம் மோக்ஷத்துக்குச் சாதகமாகி, பக்தியோகத்திற்குக்
காரணமாகிய ஹரிகதாசிரவணத்தையும், அதின் கீர்த்தனத்தையும், சிந்தனை
யையும், உபதேசித்த சுகப்பிரம்மரிஷியானவர், மீண்டும் இந்த ஹரி பக்தியி

னுடைய மகிமையைத் தெரியச்சொல்ல வேண்டிக், காமிய பலன்களைக் கோரினவர்களுக்கு, அந்தப் பலன்களைக் கொடுக்கிற கருமங்களைப்போல், சர்வ பலன்களைக் கோரினவர்களுக்கும், ஒரு பலனையுங் கோராமல், மோக்ஷபலத்தைக் குறித்தவர்களுக்கும், இந்த ஹரிபக்தியே யல்லாமல் மற்றொரு காரணமில்லை யென்று சொல்லத்தொடங்கினார். ஓ மஹாராஜாவே! யாதொரு முக்திசாதனத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று நீ என்னைக் கேட்டாயோ, அந்தக் காரணமானது முன்னால் பெரியவர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது ஏதென்றால், ஜன்மாந்தர சுகிர்தங்களால் மனுஷசரீரத்தை யெடுத்து, அதிலும் புத்தியுண்டாகி யிருந்தவர்களுக்கு மரணகாலம் சமீபித்தபோது, ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதாமிருத சிரவணாதிகளே தாரகமாகும். அதெப்படி யென்றால், பிரம்மதேஜஸை விரும்பினவன், வேதத்துக்குச் சுவாமியாகிய பிரம்மாவைக் குறித்து யக்கியஞ்செய்ய வேண்டும். இந்திரியங்களைக் கோரினவன் இந்திரனைக்குறித்து யாகஞ்செய்ய வேண்டும். பிரஜைகளை வேண்டினவன் தக்ஷன் முதலான பிரஜாபதிகளை யர்ச்சிக்க வேண்டும். ஐஸ்வரியத்தைக் கோரினவன் துர்க்காதேவியைக் குறித்துக் கர்மானுஷ்டானஞ் செய்யவேண்டும். தேஜஸைக்கோரினவன் சூரியனை யர்ச்சிக்கவேண்டும். திரவியத்தைக் கோரினவன் அஷ்டவசுக்களைப் பூஜைபண்ணவேண்டும். வீரத்தைக் கோரினவன் ஏகாதச ருத்திரர்களை யர்ச்சிக்கவேண்டும். அன்னமுதலான போசனத்தை இச்சித்தவன் அதிதி தேவதையையும், சுவர்க்கத்தைக் கோரினவன் அதிதி குமாரர்களான தேவர்களையும், இராச்சியத்தைக் கோரினவன் சகலமான தேவர்களையும், திக்விஜயத்தை இச்சித்தவன் சாத்தியர்களையும், ஆயுளைக் கோரினவன் அசுவனி தேவர்களையும், புஷ்டியைக் கோரினவன் பூமி தேவியையும் பூஜிக்கவேண்டும். தன்னுடைய ஸ்தானத்தை விட்டுச் சலியாமலிருக்க வேண்டுமென்று கோரினபுருஷன் ஆகாயத்தையும், பூமியையும், அழகைக் கோரினவன் கந்தர்வர்களையும், ஸ்திரீகளிடத்தில் ஆசையுண்டானவன் ஊர்வசியென்கிற அப்சரசையும் உபாசிக்க வேண்டும். சர்வாதிபத்தியம் வேண்டுமென்று கோரினவன் சகலதேவர்களுக்கும் சிரேஷ்டனாகிய சதுர்முகனைப் பூஜிக்கவேண்டும். கீர்த்தியைக் கோரினவன் யக்கிய சரீரனாகிய ஸ்ரீ விஷ்ணுவை யர்ச்சிக்கவேண்டும்.

பொக்கிஷங்களுடைய விருத்தியைக் கோரினவன் சிவனையும், தம்பதிகளுடைய அனுகூலத்தைக் கோரினவன் உமாபதியையும், தருமத்தைக் குறித்தவன் உத்தமசுலோகனான ஸ்ரீ ஹரியையும், சந்தானத்தை இச்சித்தவன் பிதுர் தேவதைகளையும் யர்ச்சிக்கவேண்டும். ரக்ஷணைத்தைக் கோரினவன் ராக்ஷதர்களையும், பராக்கிரமத்தைக் கோரினவன் வாயுகணங்களையும், இராச்சியத்தை இச்சித்தவன் பதினான்கு மனுக்களையும், தேவர்களையும், சத்துருவை ஜயிக்க அபிலாஷை கொண்டவன் நிருதிதேவனையும், போகத்தை இச்சித்தவன் சோமனையும் பூஜிக்கவேண்டும். வைராக்கியத்தைக் கோரினவன் பரமபுருஷனை ஆராதிக்கவேண்டும். இப்படியே ஏகாந்த பக்தியைக் கோரினவனும், சகல பலன்களைக் கோரினவனும், மோக்ஷத்தை இச்சித்த வுதார

புத்திசாலியும், தீவரமான பக்தியோகத்தால் பரமபுருஷனையே ஆராதிக்க வேண்டுமேயல்லாமல் வேறில்லை. பாகவதர்களால் நிச்சயிக்கப்படும் குண *பரிபூரணனான பரமாத்மாவினிடத்தி லுண்டாகியு மிருக்கிற பக்தியோகம் யாதொன்றுண்டோ அதுவே இந்தப் பூமண்டலத்திற் செய்கிற தபசுகளுக் குப் பலோதயமாகி யிருக்கும். யாதொரு ஹரிகதையில் கியானமும், காமக் குரோதாதி நிவர்த்தியைக் கொடுக்கிற பரமாத்மப் பிரசாதமும், இகபரத்தி லுண்டாகிய குணங்களில் வைராக்கியமும், கைவல்லியத்திற்கு மார்க்கமென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட பக்தியோகமும் உண்டாகின்றனவோ? அந்த ஹரிகதை யிற் சுகித்தவன் எவன்தான் அதில் பிரீதிசெய்யானென்று சொன்ன சுக முனிவருடைய வார்த்தைகளைச் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிக்கொண்டு வரு கிற சூதரைப்பார்த்துச் சவுனகர் கேட்கிறார். ஓ சூதரே! இப்படிச் சுகமுனி வரால் நன்றாக வுரைக்கப்பட்ட ரகசியத்தை விரும்பிய பாகவத சிரேஷ்டனான பரிக்ஷித்து, வியாசகுமாரராகியும், ஞானநிதியாகியு மிருக்கிற சுகமுனிவரை மறுபடியும் இப்போது கேட்டதல்லாமல் வேறு எதைக்கேட்டார்? எங்க ளுடைய மனதிற்கு அனுகூலமாகிய வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிற நீர் பாகவத சிரேஷ்டரான வியாசகுமாரர் ஆத்மவித்தையில் சமர்த்தாகையால் நல்ல வார்த்தையால் கேள்விசெய்த பரிக்ஷித்து மகாராஜனுக்கு உபதேசித்த இரக சியமான அர்த்தத்தைச் சொல்லவேண்டும் என்றனர்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீஹரியினுடைய சிருஷ்டி முதலானகதைகளைப் பரிக்ஷித்தினால் பிரஸ்னம்பண் ணப்பட்ட சுகர் பிரம்ம நாரத சம்வாதத்தை வெளியிடுகிறார்.

இப்படிப் பிரஸ்னஞ்செய்த சவுனகரைப் பார்த்துச் சூதர் சொல்லுகிறார். ஓ சவுனகரே! அந்த உத்தரைகுமாரன் வியாச குமாரனிடத்திலிருந்து ஆத்ம தத்துவம் நிச்சயித்ததற்குக் காரணமாகிய முன்சொன்ன வார்த்தையைக் கேள்விசெய்து, சிலாக்கியமான மதியை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் நிறுத்தித், தன் சரீரத்திலும், பாரியையிடத்திலும், தன் புத்திரர்களிடங்களிலும், கிருகங் களிலும், பசுக்களிலும், திரவியங்களிலும், பந்துக்களிலும், குறைவில்லாத ராச்சியத்திலும், உறுதியாயிருந்த மனதைவிட்டான். ஓ சிரேஷ்டர்களே! அந்த மகா கீர்த்திமானானவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ண மகாத்மிய சிரவணத்தில் சிரத் தையுண்டானவனாகி நீங்களென்னைக் கேட்கிறதுபோல் இந்த ஸ்ரீ ஹரி லீலை யாகிற அர்த்தத்தையே ஸ்ரீ சுகர் சந்நிதியில் கேள்வி செய்தான். பின்பு தன் மரணகாலத்தையறிந்து தருமார்த்த காமங்களுக்குச் சாதனமாகிய திரிவர்க்க கருமத்தைத் தியாகஞ்செய்து, ஷட்குண பரிபூரணனாகிய ஸ்ரீ வாசுதேவனைத் தனக்கு ஆத்மாவென்று சிலாக்கியமாகிய நிச்சயத்தை யடைந்த பரிக்ஷித்தான வன், அந்தச் சுகமுனியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ஓ பிராமணோத்த மனே! சர்வக்கியனாகிய உம்முடைய வசனமே சிலாக்கியமானது. ஓ அன

கரே! தேவரீர் சாதிக்கிற ஸ்ரீ ஹரிகதையால் பாபங்களெல்லாம் சிதறின. ஆனாலும் ஸ்ரீ பகவான் தன்னுடைய சங்கற்பாதீனையான பிரகிருதியால் சமஸ்தமான புவனத்தையும், சிருஷ்டி செய்கிறதை லோக கர்த்தாக்களாகிய பிரம்மருத்திராதியர்கள் மனதினாலேயும் நினைக்கமாட்டார்கள். இப்படிச் சிருஷ்டி செய்த பிரபஞ்சத்தை எப்படிச் ரக்ஷிக்கிறானோ? சுதந்தரனாகிய அந்தப் பிரபுவானவன் திரும்பவும் எப்படி சங்காரஞ்செய்கிறானோ? அமுதசக்தியுண்டாகிய அந்தப் பரமபுருஷன் பிரம்மருத்திராதிகளான எந்தெந்தச் சக்தியை அவலம்பித்து, அவர்களைக்கொண்டு லீலையைச் செய்விக்கிறவனாகி, விவிதங்களான கருமங்களைச்செய்வித்து, தானும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறானோ? அதை விசேஷமாக அறியவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறேன். ஓ பிராமணோத்தமனே! ஆச்சரியகரமான கருமங்களைச் செய்கிற பகவானுடைய லீலையானது ஞானிகளாலேயும், சிந்திக்கக்கூடாதென்று தோற்றுகிறது. ஒருவனாகிய பரமபுருஷன் அமுதமாகிய ஜனங்களால் பிரகிருதியினுடைய குணங்களைத்தரித்து, அநந்தஜன்மத்தில் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட கருமங்களால் லீலையைச் செய்கிறானோ? அன்றிக் கிரமக்கிரமமாக இந்தக் குணங்களை விரும்பி இப்படி லீலா யுக்தனாக விருக்கிறானோ வென்று, உண்டாயிருக்கிற இந்த என்னுடைய சம்சயத்தைப் பரிகரிக்கவேண்டி, அடியேனுக்குத் தேவரீர் வேதாந்த வித்தையில் நிபுணரும், நிரந்தரத் தியானமாகிற அதி னனுபவத்திலும் சமர்த்தரல்லவோ? வென்று பிரஸ்னஞ்செய்த பரிக்ஷித்தைப் பார்த்துச் சுகமுனியானவர் சொல்லத் தொடங்கினதைச், சவுனகாதிகளுக்குச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

ஓ சவுனகாதிகளே! ஸ்ரீ ஹரியுடைய குணகீர்த்தனத்தைப் பிரார்த்திக்கப்பட்ட சுகமுனியானவர் ஸ்ரீ ரிஷிகேசனைச் சிந்தித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ ஹரியை வந்தனஞ்செய்யத் தொடங்கினார் அதெப்படியென்றால், அபரிமித சக்தியாகியும், பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி, திதி, சங்காரங்களாகிற லீலாநிமித்தமாகிப், பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களென்கிற மூன்று மூர்த்திகளை அவலம்பித்து, சகல ஜீவராசிகளுடைய அந்தரியாமியாகியும், ஒருவராலேயும் அறியக்கூடாத தன்மையையுடைத்தாகியுமிருக்கிற பரமபுருஷன் பொருட்டு வந்தனம் செய்கிறேன். சத்புருஷர்களுடைய சஞ்சிதபாப வாசனைகளைச் சேதித்துக் கொண்டும், பாலன நிமித்தமாகிச் சகல சேதநாசேதனங்களைச் சரீரமாக விரும்பியும், பரம அம்சாசிரமத்தில் நிஷ்டை பொருந்திய ஜனங்களால் அடிக்கடி தேடப்படுகிற ஆத்மதத்துவத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டுமிருக்கிற பரமபுருஷன் பொருட்டு வணக்கஞ் செய்கிறேன். சாத்விக குலத்திற் பிறந்தவர்களுக்குச் சிரேஷ்டனாகியும், கபடயோகிகளுக்கு அத்தியந்த தூரமாகிய நிஜஸ்வரூபத்தையுடைத்தாகியும், தன்னுடைய ஐச்வரியத்துக்கு அதிகமாகியும், சமமாகியுமிருக்கிற மற்றொரு ஐஸ்வரியமில்லாமலுள்ளார், சுயம்பிரகாசமாகியும், ஸ்வரூபத்தினாலேயும், ஸ்வபாவத்தினாலேயும், பரிபூரணனாகி என்னிடத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற பரமபுருஷனைக் குறித்து வந்தனஞ் செய்கிறேன். எவனுடைய கீர்த்தனமும், ஸ்மரணமும், எவனிடத்தில் செய்த சமர்ப்பணமும், எவனுக்குச் செய்த வந்தனமும், எவனுடைய சிர

வணமும், எவன் பூஜையும் ஜனங்களுடைய கல்மஷத்தை அப்பொழுதே பரிகாரஞ்செய்கிறதோ, அந்த மஹா மங்களமாகிய கீர்த்தியை யுடைத்தான பரமபுருஷனைக் குறித்து அடிக்கடி நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். ஞானிகளானவர்கள் எவனுடைய சரணாரவிந்த பஜனத்தால் இகபரங்களாகிய விஷயங்களில் தங்களுடைய மனதிற்குச் சங்கடத்தைப் பரிகரித்துச் சகல சிரமங்களையுந் தவிர்ந்து பரம்ம மாகிற கதியை யடைகிறார்களோ, மிகவும் மங்களமாகிய கீர்த்திசம்பன்னனான அந்தப் பரமபுருஷனைக்குறித்து அநேக வந்தனஞ் செய்கிறேன். தவசுகளைச் செய்கிறவர்களும், தானம் பண்ணுகிறவர்களும், கீர்த்திசம்பாதித்தவர்களும், யோகத்தை அனுஷ்டித்தவர்களும், மந்திரங்களை ஜபிக்கிற பேர்களும், சத்கருமங்களைச் செய்கிறவர்களும், எவனிடத்தில் சமர்ப்பணம் பண்ணாமற் போனால் க்ஷேமத்தை யடையவில்லையோ, மிகுந்த மங்கள கீர்த்தியான அவன்பொருட்டு வெகுவாகிய வந்தனஞ்செய்கிறேன். பாமரஜாதிகளான கிராதர்களும், ஹூணஜாதிகளும், புளிந்தஜாதிகளும், புல்கஜாதிகளும், ஆபீரகஜாதிகளும், யவனர்களும், சகர்களும், அதிநிஷித்தமாகிய க்ரூர கருமங்களை யுடைத்தான மற்றப்பாவிகளும், எவனுடைய திருவடிகளில் பக்தி செய்கிற பாகவதர்களுடைய பக்தியைச் சேர்ந்த மாத்திரத்தில் பரிசுத்தர்களாகிறார்களோ, அந்த மங்கள வாக்யனான பரமாத்மாவினுடைய திருவடிகளை வணங்குகிறேன். தீரர்களுக்கு ஸ்வாமியாகியும், வேதமயனாகியும் விளங்குகிற அந்த மதிவிஷயனாகிய பரமாத்மா ஒருவனாய், நிஜமாகிய பக்தியையுடைத்தான பிரம்மசங்கராதிகளால் ஆச்சரியத்துடனே பார்க்கப்படுவதான மூர்த்தத்தை யுடைத்தாகி விளங்குகிறானோ, அந்தப் பகவான் என்னிடத்தில் பிரசாதஞ்செய்யவேண்டும். சிருஷ்டிக்கு முன்காலத்தில் பிரம்மதேவனுடைய இருதயத்தில் சிலாக்கியமாகிய நினைவைக் கற்பிக்கவேண்டுமென்று யத்தனஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற எவனால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட சரஸ்வதிதேவியானவள், தன்னுடைய அங்கமாகிய சிக்ஷாதிகளுடனே எவன் முகத்திலிருந்து ஆவிர்ப்பவிக்கச்செய்தானோ, ரிஷிகளுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டனாகிய அந்தப் பரமபுருஷன் பிரசாதப்பண்ணக் கடவன்.

யாதொரு விபுவானவன் பூர்வத்தில் பஞ்ச மகா பூதங்களால் இந்தச் சரீரங்களையெல்லாங் கற்பித்து, அவைகளில் தான் சார்ந்து நில்லாமல் சயனம் பண்ணுகையால் புருஷனென்று சொல்லப்பட்டுக் ஞான கருமேந்திரியங்களும், பஞ்ச மகா பூதங்களுமாகிய பதினாறு கலைகளை அவலம்பித்து, அவற்றின் குணங்களைப் புசிக்கிறானோ, அந்த மதிவிஷயனாகிய பகவான் என் வார்த்தைகளை அலங்கரிக்கக்கடவன். சாந்தியுக்தராகிய புருஷர்கள் ஞானமயமாகியும், எவன் முகாம்புஜத்தில் பிறந்திருக்கிற மதுவைப் பானஞ்செய்தார்களோ, குணபரிபூரணனாகியும், சகல சேதனாசேதனங்களையும், தான் தரித்தும் அவைகளில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற அந்தப் பிரம்மன் பொருட்டு வந்தனஞ் செய்கிறேனென்று இஷ்டதேவதா நமஸ்காரஞ்செய்த சுகமுனியானவர், பரிக்ஷித்து மஹா ராஜாவைப் பார்த்து, இந்த விஷயத்தில் முன்னடந்திருக்கிற உபாக்கியானத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார். ஓ ராஜா

வே! நீர் என்னைக் கேள்விசெய்த இந்த வினுக்களைப் பூர்வத்தில் பிர்ம்மாவைப் பார்த்து நாரதர் வினவினர். அந்தப் பிரஸ்னத்துக்கு, வேதகர்ப்பனுகிய சதுர் முகன், ஸ்ரீ ஹரியினிடத்திலிருந்து ஏகாக்கிர சித்தனுகித், தான் உபதேசம் பெற்றபடி பிரதியுத்தரஞ் சொன்ஞன். அந்த அர்த்தத்தை நானுமக்குச் சொல்லுகிறேனென்று சொல்லிப், பின்னையும் ஆதராவதிசயத்தினல் ஸ்ரீ ஹரி பிரசாதத்தைப் பிரார்த்திக்கிறுர். அதெப்படியென்றல், ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மி பதியாகியும், யக்கியபதியாகியும், புத்திபதியாகியும், லோகபதியாகியும், பூபதியாகியும், அந்தகர்களுக்கும், விருஷ்ணிகளுக்கும், சாத்வதர்களுக்கும், பதியாகியும், கதியாகியும், சஜ்ஜனங்களுக்கெல்லாம் நிதியாகியுமிருக்கிற பகவான், என்னிடத்தில் பிரசாதஞ் செய்யக்கடவர். யாதொருவனுடைய திருவடிகளை யிடைவிடாமற்செய்கிற தியானமாகிற சமாதியால் ஆராயப்பட்ட புத்தியால் ஆத்மதத்துவத்தை யறிந்த கியானிகள், அவரவர்களுடைய இச்சைக்கு அனுசாரமாகச் சொல்லுகிறுர்களோ, அந்த முகுந்தன் என்பொருட்டுப் பிரசாதஞ் செய்யக் கடவனென்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு சதுர்முகனைப் பார்த்து நாரதர் பிரஸ்னஞ்செய்த பூர்வ கதையைச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

லீலா அவதாரமான விராட்டானவர், காலகருமமுதலான சத்திகளில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களைச் சிருஷ்டித்தாரென்று, பிரம்மா நாரதருக்குச் சொன்னுரென்று சொல்லப்படுகிறது.

ஓ ராஜாவே! சதுர்முகனைப்பார்த்து நாரதர் பிரஸ்னஞ்செய்த கிரமமென்னவென்றல், ஓ தேவதேவனே! சகல பிராணிகளையுஞ் சிருஷ்டி செய்கிற பிரம்மகணங்களுக்கெல்லாம் ஆதியாகி ஜனித்தவனே! உமக்கு நான் வந்தனஞ்செய்கிறேன். ஆத்ம தத்வத்தைப் பிரகாசஞ்செய்கிறதான சாதனத்தை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும். ஓ சுவாமியே! ஆத்மஸ்வரூபக் கியானத்துக்குச் சாதனமாகிய இந்தப் பிரபஞ்சமானது எந்தத் தருமத்தை யுடைத்தானது? எவனிடத்திலிருக்கிறது? எவனல் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது? பிற்காலம் எவனிடத்தில் லயமடைகிறது? எவன் ஆதீனமானது? இதின் ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டது? இந்தத் தத்துவத்தை எனக்கு அருளிச்செய்யவேண்டும். முன்பிறந்தும் இப்போதிருந்தும் பிற்காலம் வருகிறதாகவு மிருக்கிற சகலவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வாமியாகிய தேவரீர் இந்த ரகஸியத்தை யறிவீர். உள்ளங்கை நெல்லிக் கனியைப்போல் உம்முடைய விசிஷ்டகியானத்தினல் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்ற தேவரீர், எவரிடத்திலிருந்து விக்கியானத்தைச் சம்பாதித்தீர்? உமக்கு ஆதாரமான வஸ்து எது? உமக்கு உயர்ச்சியானவர் எவர்? நீர் எவனுடைய அதீனர்? உம்முடைய ஸ்வரூபமென்ன? உம்முடைய பிரகிருதியால் நீர் ஒருவராயிருந்துகொண்டு பஞ்சமகாபூதங்களால் பிராணிகளைச் சிருஷ்டிசெய்கிறீர். நீரோ அவைகளுக்குப் துன்பத்தை அடைவிப்பித்தும், பிரயாசையில்லாமல் சிலந்திப்பூச்சியைப்போல் உம்முடைய சக்தியை வெளியிட்

டுக்கொண்டு சிருஷ்டிசெய்கிறீர். இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் உத்தம மத்திம கனிஷ்டங்களாகியும், மனுஷ்யாதிகளான வுருவாகியும், சுக்லாதிவர்க்கங்களுடனே விளங்கிக்கொண்டுமிருக்கிற காரியங்களும், இவைகளுக்குக் காரணமாகிய சூட்சுமவஸ்துக்களும், தேவரீரைவிட மற்றொருவரா லுண்டாகின்றனவென்று நான் அறிந்து கொள்ளவில்லை. அப்படிப்பட்ட தேவரீர் மனோஜயஞ் செய்துகொண்டு கஷ்டமாகிய தபசைச்செய்கையால் அடியேனுக்கு மோகத்தையுண்டுபண்ணி மற்றொரு நாயகனுண்டென்கிற சங்கையைக் கற்பிக்கிறீர். ஓ சர்வசுவாமியே! எனக்கு இந்தத்தத்வத்தை நன்றாக அறியும்படி அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று பிரஸ்னஞ்செய்த நாரதமகாமுனியைக் குறித்து அந்தச் சரஸ்வதிவல்லபன் சொல்லுகிறான். வாராய் குழந்தாய்! மிகவுங் கருணாசாலியாகையால் உனக்கு இந்தச் சிலாக்கியமாகிய சம்சயம் பிறந்தது. வாராய் சவுமியனே! எந்தக்காரணத்தால் ஸ்ரீ பகவானுடைய மகிமையாகிற லீலைகளைச் சொல்லும்படி யென்னைக்குறித்து யாதொரு வார்த்தையைச் சொன்னையோ, அது மிகவும் அரிதானது. ஸ்ரீ பகவானுடைய மகிமையால் எனக்கு அவ்வளவு சக்தியுமுண்டு. ஆதித்தியனும், அக்னியும், சோமனும், கிரகங்களும், விளக்குகின்ற சுயம்பிரகாசமாகிய பிரமஸ்வரூபத்தால் பிரகாசிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத்தை நானும் பிரகாசஞ் செய்விக்கிறேன். யாதொருவனுடைய துர்ச்செயமாகிய மாயையால் என்னை ஜகத்துக்குக் குருவென்று சொல்லுகிறார்களோ குணபரிபூரணனாகிய அந்த வாசுதேவனைக் குறித்துத் தியானஞ்செய்கிறேன்.

யாதொருவனுடைய திருஷ்டிபதத்தில் நிற்கிறதற்கும் வெட்கமடைந்திருக்கிற அந்தமாயையால் மோகிக்கப்பட்ட துர்ப்புத்தியான ஜனங்கள் நானென்றும் எனதென்றும் இல்லாதவைகளையே பிரலாபிக்கிறார்களோ, பஞ்சமகாபூதங்களும், சிருஷ்டியே துவாரமாகிய ஜீவகர்மங்களும், காலமும், திரிகுணங்களும், ஜீவவர்க்கங்களும், தத்வமாக விசாரித்தால் ஸ்ரீ வாசுதேவனைக் காட்டிலும் வேறல்ல. வாராய் பிரமனிஷ்டனே! வேதங்களெல்லாம் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் பிறந்தன. தேவர்களெல்லாம் நாராயணனுடைய அங்கத்தில் ஜனித்தார்கள். சுவர்க்காதி லோகங்களெல்லாம் நாராயணனுடைய ஆனந்த ஸ்வரூபங்கள். சகல யக்கியங்களும் அந்த நாராயணனுடைய ஆனந்த சாதனமானவை. பிராணாயாமாதிரூபமாகிய யோகமும், சித்தத்துக்குத் தைரியமாகிற தபசும், இவற்றின் பலமாகிய ஞானமும், அவற்றால் அடையும் கதியும், அவனுடைய பிராப்தியும், அவற்றின் சாதனங்களாகவேயிருக்கும். நிர்விகாரனாகியும், சகல சரீரகனாகியும், சுதந்திரனாகியும், சிருஷ்டியைப் பரிக்கிரகித்துமிருக்கிற அந்த நாராயணனுடைய திருஷ்டிக்கு விஷயமாகிய பிரபஞ்சத்தை அவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட நான் அவன் கடாக்ஷத்தால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்டவனாகிச் சிருஷ்டியைச் செய்கிறேன். ஹேயகுணரகிதனாயுமிருக்கிற அந்தச் சுவாமிக்குத் தன் சங்கல்பத்தால் சிருஷ்டி, திதி, சங்கார நிமித்தமாகிப் பரிக்கிரகிக்கப்பட்டிருக்கிற சத்வரஜோதம மென்கிற குணங்கள் மூன்றுண்டு. அந்தக் குணங்கள் பஞ்சமகா பூதங்களுக்கும் இந்திரியாபிமான

தேவதைகளுக்கும் இந்திரியங்களுக்குங் காரணங்களாகி யிருந்துகொண்டு ஒருகாலத்திலும் பந்தமில்லாமலிருக்கிற ஸ்வரூபத்தை யுடைத்தாகி யிருந்தாலும் மாயாசம்பந்தத்தை யுடைத்தாகி யிருக்கிற ஜீவாத்மாக்களிடத்தில் காரியமாகியும் காரணமாகியும் கர்த்தாவாகியு மிருக்கிறதை இணக்கியதுகள். இப்போது நம்முடைய மதியிற்றோன்றியும் அதோக்ஷஜமாகியு மிருக்கிற அந்தக் குணபரிபூரணன் இந்த மூன்று குணங்களாகிய அடையாளங்களால் தன்னுடைய அடியார்களால் காணப்பட்ட தனது மகிமையை யுடைத்தாகி யிருந்துகொண்டு சகலமான வுயிர்களுக்கு மெனக்கும் சுவாமியாகி மாயைக்கு ஈசனுகையால் தன்னதீனமாகிய மாயையால் விசேஷமாகித் தான் வெகு ரூபமாக வேண்டுமென்று இச்சித்தவுடனே தன்னிடத்தில் சுய இச்சையால் வந்திருக்கிற காலத்தையும், ஜீவகருமங்களையும் குணவைஷம்மியத்தையும் தன்னையடுத்த மாயையில் அங்கீகரித்தான். பின்பு புருஷோத்தமனால் அவலம்பிக்கப்பட்ட காலத்தினாலும் குணவைஷம்மியத்தினாலும் ஆகாரபேதத்தை யடைந்திருக்கிற, ஜீவகருமத்தினாலும் மகத்தத்துவம் பிறந்தது. ரசோகுணத்தினாலுஞ் சத்வகுணத்தினாலும் வளர்ந்திருக்கிற அந்த மகத்தத்துவத்தினுடைய விகாரத்தால் தனக்குத்தானே சுவாமியாகியு மிருக்கிற அந்தப் பரமபுருஷன் சிலந்தியைப்போல் சிருஷ்டியையச் செய்துகொண்டும் செய்த சிருஷ்டியை அரித்துக்கொண்டு மிருப்பான். அகங்காரமென்று சொல்லப்படுகிற அந்த மகத்தத்துவ விகாரமானது தானும் விகாரத்தையடைந்து மூன்று விதமாகவிருக்கும். அந்த விதங்களை வைகாரிக மென்றும் தைசச மென்றும் தாமச மென்றும் அதனுண்மை யறிந்தவர்கள் சொல்வார்கள்.

ஓ அறியவல்லவனே! தாமச அகங்காரமானது, திரவிய சக்தியென்றும், தைசச அகங்காரமானது கியானசக்தியென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது. பூதாதியாகிய தாமச அகங்காரம் விகரித்ததால் ஆகாயம் பிறந்தது. அறிந்தவனுக்கும், அறியப்படுகிற பொருளுக்கும், லிங்கமாகியும், குணமாகியு மிருக்கிற சப்தமானது அந்த ஆகாயத்தின் ஸ்வரூபமாகி அதிலட்சணமாக விருக்கும். அப்பால் விகாரத்தையடைந்த ஆகாயத்திலிருந்து ஸ்பரிசமாகிற குணத்தை யுடைத்தான மாருதம் பிறந்தது. அந்த வாயுவானது தனக்குக் காரணமாகிய ஆகாயத்துடனே சம்பந்தித்திருக்கையால் சப்தமாகிற குணத்தையும் உடைத்தாயிருக்கும். இதுவுமன்றித் தேகதாரணமாகிற பிராணனுக்கும், பராக்கிரமத்துக்கும், இந்திரிய மனசரீரங்களுடைய சாமர்த்தியமாகிற பலன்களுக்கும், சலனங்களுக்கும் ஏதுவாகவேயிருக்கும். காலத்தினாலும், பிராணிகருமத்தினாலும், குணவைஷம்மியத்தினாலும், விகாரத்தையடைந்திருக்கிற அந்தச் சமீரணனிடத்திலிருந்து ரூபதன் மாத்திராக்கிரமத்தினால் தேஜசுபிறந்தது. அதற்குச் சுதசித்தமாகிய ரூபமும், காரணமாகிய வாயு சம்பந்தத்தால் உண்டாயிருக்கிற ஸ்பரிசமும், ஆகாயத்திலுண்டாயிருக்கிற சப்தமும், அதின் குணங்களாகவே யிருக்கும். பின்பு விகாரத்தையடைந்த தேஜசிலேயிருந்து ரசதன்மாத்திரை முகமாக வுதகம்பிறந்தது. அந்தச் சலமானது நிசமான ரசமாகிய குணத்தினாலும் தன்னுடைய காரணங்களால்வந்த ரூப ஸ்பரிச

கோஷங்களாலும் பிரகாசித்திருக்கும். விசேஷமாகி விகாரமடைந்த ஜலத்திலிருந்து கந்த தன்மாத்திரை மார்க்கத்தால் பிருதிவி பிறந்தது. அந்தப் பூமியானது நிஜமான கந்த குணத்தையும் பாராதீனமாகிய ரச ரூப ஸ்பரிச சப்த குணங்களையும் உடைத்தாயிருக்கும். வைகாரிக அகங்காரத்திலிருந்து மனதும், அதற்குத் தேவதையான சந்திரனும் பிறந்தார்கள். அப்படியே யதிலிருந்து திக்கும், வாயுவும, சூரியனும், வருணனும், அஸ்வனி தேவர்களும், அக்கினியும், இந்திரனும், உபேந்திரனும், மித்திரனும், பிரம்ம தேவனுமாகிற இந்திரியாபிமானி தேவதைகள் பதின்மரும் ஜனித்தார்கள். அதன்பின்பு, தைசச அகங்காரத்தினுடைய விகாரத்தால் கிராணேந்திரியமும், ரசனேந்திரியமும், சக்ஷுரிந்திரியமும், சுரோத்திரேந்திரியமும், தொக்கிந்திரியமுமாகிற ஞானேந்திரியங்களைந்தும், வாகிந்திரியமும், அஸ்தேந்திரியமும், பாதேந்திரியமும், பாயுவிந்திரியமும், உபஸ்தேந்திரியமுமாகிற கருமேந்திரியங்களைந்தும் உற்பவித்தன. இவைகளில் சுரோத்திரேந்திரியத்துக்குத் திக்கும், தொக்கிந்திரியத்துக்கு வாயுவும், சக்ஷுரிந்திரியத்துக்குச் சூரியனும், ரசனேந்திரியத்துக்கு வருணனும், கிராணேந்திரியத்துக்கு அஸ்வனிதேவர்களும், வாகிந்திரியத்துக்கு அக்கினியும், பாணியாகிற இந்திரியத்துக்கு இந்திரனும், பாதமாகிற இந்திரியத்துக்கு உபேந்திரனும், பாயுவென்கிற இந்திரியத்துக்கு மித்திரனும், உபஸ்தேந்திரியத்துக்குப் பிரசாபதியும், அதிஷ்டான தேவதைகளானார்கள். அப்படியே கியான சத்தியான புத்தியும், கிரியாசத்தியான பிராணனும், தைசச அகங்காரத்தில் ஜனித்தன வென்று நாரதருக்குச்சொன்ன சதுரானனன் உபதேசத்தைப் பரிக்ஷித்து மகாராஜனுக்கு ஸ்ரீசுகமுனி உபதேசித்த தத்துவத்தைச் சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார்.

ஓ பிரம்மவித்துக்களில் சிரேஷ்டர்களே! பின்பு இந்தத் தேகேந்திரியங்களும் ஒன்றோடொன்று கலக்கமாட்டாமலிருக்கிறபடியால், அந்தப் பூதங்களுடனேயும், மஹைபுத்தி பிராக்ருதகுணங்களுடனேயும் கலந்துகொண்டு, எப்போது ஈசனுக்கு வீடாகிய சரீரத்தை நிர்மாணஞ் செய்யமாட்டாமற் போயினவோ, அப்போது அந்தப் பகவானுடைய சக்தி அனுப்பிரவேசத்தால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட இவைகள், ஒன்றோடொன்று கலந்து பிரகிருதி காரியமாகியிருந்துகொண்டு, சமஷ்டி வியஷ்டி ரூபமாகிய அந்தச் சரீரத்தைக் கற்பித்தன. கற்பிக்கப்பட்ட அந்தச்சரீரம் ஒரு அண்டமாகி, ஜலத்தில் அநேகமாயிரம்வருஷம் இருந்த பின்பு, அதற்குச் சீவப்பிரதனான பரமாத்மா காலத்திலும், பிராணிகருமத்திலும், குணவைஷம்மியத்திலும், அனுப்பிரவேசஞ்செய்திருந்தவன், இந்த அண்டத்திலும் அனுப்பிரவேசஞ் செய்து, சீவனில்லாமலிருந்த இந்த அண்டத்தைச் சீவிப்பித்தான். அப்படிப்பட்ட இந்தப் பரமாத்மா, அண்டமாகியபுறத்தில் வசிக்கிறபடியால், புருஷசப்த வாச்சியனாகி அந்த அண்டத்தில் நிறைந்து, அதைத் தனக்கு வேறாகவைத்துக் கொண்டு, ஆயிரம் சிரசுகளும், ஆயிரம் முகங்களும், ஆயிரங் கண்களும், ஆயிரம் பாகுக்களும், ஆயிரந் தொடைகளும், ஆயிரந் திருவடிகளுமாகவே

யிருந்தான். யாதொருவனுடைய அவயவங்களால் உலகங்களைத் தியானபரர்கள் கற்பிக்கிறார்களோ, அவனுடைய கடிப்பிரதேசத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட அவயவங்களால் மேலேழு உலகங்களும் கற்பிக்கப்பட்டன. அப்படியே அந்தப் புருஷனுடைய முகத்திற்பிறந்த பிராமணர்கள் அவனுக்கு வதனமாகவும், பாகுவில் ஜனித்த க்ஷத்திரியர்கள் அவனுக்குப் புஜமாகவும், ஊருவிலுற்பவித்த வைசியர்கள் அவனுக்குத் தொடைகளாகவும், பாதங்களில் சம்பவித்த சூத்திரர்கள் அவனுக்குத் திருவடிகளாகவும், அறிந்துகொள்ளவேண்டும். பாதாளலோக முதல் பூலோகம் வரைக்கும் கடிபரியந்தமான அவன் பாதங்களிலிருந்து பிறந்தனவென்றும், புவர்லோகமானது அவன் நாபியில் ஜனித்ததென்றும், சொர்க்கலோகமானது அவன் இருதயத்தில் உற்பவித்ததென்றும், மகாலோகமானது அந்த மஹாத்மாவினுடைய மார்பிற் சம்பவித்ததென்றும், ஜனலோகமானது அவன் கழுத்தில் சம்பவித்ததென்றும், தபோலோகமானது அவன் நெற்றியில் பிறந்ததென்றும், சத்தியலோகமானது அவன் சிரசுகளில் ஆவிர்பவித்ததென்றும், அதற்கு மேற்பட்ட பிரம்மலோகமான வைகுந்தமானது நித்தியமென்றும் கூறுவர். அவனை இப்படிச் சபதலோக சரீரகனைச் சிலபேர் உபாசனஞ் செய்கிறார்கள். இந்த உலகங்கள் பதினான்கென்று நிச்சயித்த ஜனங்கள் அதலலோகமானது அவன் கடியில் பிறந்ததென்றும், விதலமானது அந்த விபுவினுடைய ஊருக்களால் கற்பிக்கப்பட்டதென்றும், பரிசுத்தமான சுதலமானது அவன் ஜானுக்களால் ஜனித்ததென்றும், தலாதலமானது அதனடிப்பிரதேசத்தில் உற்பவித்ததென்றும், மகாதலமோவென்றால் கணுக்கால்களால் உதித்ததென்றும், ரசாதலமானது புறங்கால்களால் ஆவிர்பவித்ததென்றும், பாதாளமானது அடிக்கால்களால் சம்பவித்ததென்றும், பூமிமுதலான மேலேழுலோகங்களும் ஜகனம் முதலான அவயவங்களாற் சம்பவித்தனவென்றும், இப்படி அந்தப் புருஷன் லோகமயனாகி யிருக்கிறானென்று உபாசிக்கிறார்கள். இல்லாவிட்டால் பாதாளமுதல் பூலோகம்வரைக்கும் கடிபரியந்தமான பாதங்களாலும், புவர்லோகமானது நாபியாலும், சத்தியலோக பரியந்தமான சொர்க்கலோகமானது சிரசினாலும் ஜனித்தனவென்றார், இப்படியாக லோககற்பனஞ்செய்து தியானஞ்செய்யலா மென்று பிரம்மாவானவர் நாரதருக்கு உபதேசித்தபடி சுகமுனி பரிக்ஷித்து மகாராஜாவுக்கு உபதேசித்ததை, சூதர் நைமிசாரண்ய வாசிகளான சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையும் நாரதருக்கு அந்தச் சதுரானனன் உபதேசித்த வகையைச் சொல்லுகிறார்.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

அத்தியாத்மாதி பேதத்தினால் விராட்விபூதியும் சொல்லப்பட்டுப், பூர்வோக்தமான சமஸ்தாதாரத்வமும் புருஷசூக்தத்தினால் திரஸ்கரிக்கப்பட்டது.

வாராய் குமாரனே! நான்முகன் முதலான ஜனங்களுடைய வாகிந்திரியங்களுக்கு அதிதேவதையான அக்கினிக்கும், இந்த விராட் புருஷனுடைய முகமானது க்ஷேத்திரமாக இருக்கும். காயத்திரி முதலான ஏழுவிதமாகிய சந்தசுக்களுக்கும், இவனுடைய தொக்கு முதலான சப்த தாதுக்களும் க்ஷேத்திரமாயிருக்கும். தேவதைகளுக்கு அன்னமாகிய அவ்வியத்துக்கும், பிதுர்க்களுடைய அன்னமாகிய கவ்வியத்துக்கும், இந்த இரண்டுக்கும் புறம்பான மானுஷான்னத்துக்கும், அறுவிதமான ரசங்களுக்கும், நம்முடைய ரசனேந்திரியங்களுக்கும், இவைகளுக்கு அதிதேவதையான வருணனுக்கும், அந்த விராட்புருஷனுடைய நாக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமாகியிருக்கும். அவனுடைய நாசிகளானவை சகலபிராணங்களுக்கும், வாயுதேவனுக்கும், உற்பத்தி ஸ்தானமாகியிருக்கும். பின்னும் அஸ்வனி தேவர்களுக்கும், சகலமான ஔஷதிகளுக்கும், பரிமளத்துக்கும், சிலாக்கியமான அவனுடைய கிராணேந்திரியமானது ஜன்மபூமியாகவிருக்கும். சுக்கிலாதி ரூபங்களுக்கும், இவைகளைப் பிரகாசஞ்செய்விக்கிற தேஜசுகளுக்கும், அவனுடைய சக்ஷுரிந்திரியம் உற்பவஸ்தானமாகவேயிருக்கும். பகலுக்கும் சூரியனுக்கும், அவன் கண்கள் ஜன்மபூமியாயிருக்கும். அவன் காதுகள் திக்குகளுக்கும், தீர்த்தங்களுக்கும், அவன் ச்ரோத்திரேந்திரியங்கள் ஆகாசங்களுக்கும், சப்தங்களுக்கும் அவதார ஸ்தலமாகவிருக்கும்.

அவனுடைய தேகமானது சகலவஸ்துக்களினுண்டாகிய சராசரங்களுக்கும், அழகுக்கும், பாத்திரமாயிருக்கும். இவனுடைய தொக்கிந்திரியமானது ஸ்பரிசத்துக்கும், வாயுவுக்கும், சகல யக்கியங்களுக்கும், உற்பவஸ்தலமாகவிருக்கும். எவற்றால் யக்கியமானது பரிபூரணமாகக் கற்பிக்கப்படுகிறதோ, பூமியைப் பிளந்து கொண்டு ஜனிக்கிற அந்த விருக்ஷங்களுக்கெல்லாம் இவனுடைய ரோமங்களே பரமகாரணமாகவிருக்கும். இவன் கேசங்கள், மேகங்களுக்கும், இவன் தாடி மீசை மயிர்கள் மின்னல்களுக்கும், அவன் கரங்களும் பாதநகங்களும் மெழுகு முதலான லோகங்களுக்கும், கற்களுக்கும் ஜனனபூமியாகவிருக்கும். இவன் பாகுகள் இந்திராதிகளான லோகபாலர்களுக்கும், சுபகருமங்களுக்கும், இவன் விக்கிரமமானது பூலோக, புவலோக, சுவர்லோகங்களுக்கும், க்ஷேமங்களுக்கும், ரக்ஷணத்துக்கும், சாதனங்களாகவிருக்கும். சகலமாகிய அபீஷ்டங்களுடைய பிரார்த்தனைகளுக்கும், இந்த ஸ்ரீ ஹரியினுடைய திருவடிகளே ஆஸ்பதமாகியிருக்கும். ஜலங்களுக்கும், வீரியத்துக்கும், அவனுடைய மோக்ஷத்துக்கும், பர்ஜன்னியனென்கிற பிரஜாபதிக்கும், அந்த மஹாபுருஷனுடைய லிங்கமே பிறப்பிடமாகவிருக்கும். அவனுடைய உபஸ்தமோவென்றால், சந்தான நிமித்தமாகிய சம்போகத்தால்

உண்டான நித்திரை யில்லாம லிருக்கிறதற்கு ஸ்தலமாகியு மிருக்கும். அவனுடைய பாயுவென்கிற கருமேந்திரியமானது, யமனுக்கும், மித்திரனுக்கும், மலவிசர்ஜனத்துக்கும், ஸ்தலமாகி யிருக்கும்.

வாராய் நாரதனே! அவனுடைய குதமானது இம்சைக்கும், கிறிக்கும், மிருத்தியுவுக்கும், நரகத்துக்கும், உற்பத்தி ஸ்தானமென்று சொல்லப்பட்டது. அவனுடைய பின்பக்கமானது அவமானத்துக்கும், அதருமத்துக்கும், அக்கியானத்துக்கும், ஜன்மபூமியாக விருக்கும். அவனுடைய நாடிகள் மேற்கே பெருகுகிற நதிகளுக்கும், கிழக்கே பெருகுகிற நதிகளுக்கும், அவதாரபூமியாக விருக்கும். அவனுடைய எலும்புகளின் சமூகமானது மலைகளுக்குக் காரணங்களாக விருக்கும். அந்தப் புருஷோத்தமனுடைய பிரகிருதியான துச்சங்கள் சிலாக்கியமாகிய அன்ன முதலானதுகளுக்கு ஏதுவாகியிருக்கும். பிராணிகளுடைய மரணத்துக்கும், சமுத்திரங்களுக்கும், அவனுடைய உதரம் சாதகமென்று பிரசித்தமானது. அவன் இருதயமானது மனதுக்கு ஸ்தானமாகி யிருக்கும். தருமத்துக்கும், எனக்கும், உனக்கும், என் குமாரர்களாகிய ஜனகாதிகளுக்கும், பவனுக்கும், விக்கியான தத்துவத்துக்கும், அந்தப பரம புருஷனுடைய மனதே பரம்மஸ்தானமாகியிருக்கும். ஆகையால் நானும், நீயும், ருத்திரனும், உனக்குமுன்னே ஜனித்த ஜனகாதிகளும், மரீசி கிருதுகளும், தேவகணங்களும், அரச சமூகங்களும், நாகங்களும், பக்ஷிகளும், மிருகங்களும், கந்தருவர்களும், அப்சரசுக்களும், யக்ஷர்களும், ராக்ஷசர்களும், பூதகணங்களும், மலைப்பாம்புகளும், பசுக்களும், பிதுர்தேவதைகளும், சித்தர்களும், வித்தியாதரர்களும், சாரணர்களும், தருக்களும், மற்றும் நானுவிதமாகிய ஜலநிவாசிகளாகவும், ஸ்தலவாசிகளாகவும், ஆகாச நிவாசிகளாகவு மிருக்கிற ஜீவவர்க்கங்களும், நவக்கிரகங்களும், அசுவனி முதலான நக்ஷத்திரங்களும், மற்றுமுள்ள தாரா கணங்களும, தூமகேதுக்களும், மின்னல்களும், மேகங்களும், முன் பிறந்துபோனதும், இபபோது ஜனித்திருபபதும், இனிமேல் சம்பவிக்கப்போகிறதுமாகிற மற்றுமுள்ள இந்தச் சகலமும், அந்தப் பரம புருஷனேயல்லாமல் வேறில்லை. இந்தப் பிரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் பத்து அங்குலம் வளர்ந்து வாசஞ்செய்கிற இவனுல், இப்பிரபஞ்சமெல்லாம் உயர்ந்து வியாபிக்கப்பட்டது. தன்னுடைய மண்டலத்தில் வசித்துக்கொண்டு தபிக்கிற இந்த ஆதித்தியனுனவன் எப்படி அந்த மண்டலத்தின் வெளியிலும் பிரகாசிக்கிருனே, அப்படியே விராட் புருஷ தேகத்திற் பிரதாபத்துடனே விளங்குகிற பரமபுருஷனும், அந்த விராட்டின் தேகத்தினுடைய உள்ளும் புறம்பிலும் பிரகாசிக்கின்ருன். அந்தப் பரமபுருஷன் யாதொரு காரணத்தால் மரணத்தைக் கொடுப்பதான கர்மபலமாகிற அன்னத்தை அதிக்கிரமித்தானே, அந்தக் காரணத்தினுல் வியவ ரூப குண ஆவிற்பாவமாகி இரண்டுவிதமாகின்ற மோக்ஷத்துக்கும் அதிபதியானுன்.

வாராய் பிரம்மகுலோத்பவனே! அந்தப் புருஷோத்தமனது லயமில்லாமலும் பிரபஞ்சசரீரனுகவு மிருக்கிற இந்தமகிமை அபரிமிதமானது. லோகங்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அறிந்தவர்கள், இந்த விராட் புருஷனுடைய

அவயவங்களாகிய இந்த உலகங்களில் சகல பிராணிகளும் வாசஞ்செய்கின்றனவென்று அறிந்திருக்கிறார்கள். கிருதகமென்றும், அகிருதகமென்றும், கிருதாக்கிருதகமென்றும், மூன்று விதமாகச் சொல்லப்படுகிற இந்தப் பதினான்கு உலகங்களுடைய உபரிபாகத்திலிருக்கிற கைவல்லியத்துக்கும், மேலாகியிருக்கிற திரிபாத் விபூதிகளில் லயமில்லாமலும் பயமில்லாமலுமிருக்கிற க்ஷேமமானது நிலைநின்றது. இந்த க்ஷேமத்தைத் திரிபாத் விபூதியான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் புத்திரேஷணாதிகளைத் தவிர்ந்து நிஷ்டைபொருந்தின நயிஷ்டிகபிரம்மசாரியும் வானப்பிரஸ்தனும, சந்நியாசியும், ஆச்ரமநிஷ்டர்களாயடைகிறார்கள். இவர்களைக்காட்டிலும் வேறாகியும், சிலாக்கியமாகிய நிஷ்டையிலுமிருக்கிற கிருகஸ்தாச்சிரமம் பொருந்தினவர்களுக்கு, இந்தப் பதினான்கு லோகங்களிலுண்டாகிய க்ஷேமமே யல்லாமல் வேறில்லை.

நானாவித ஜன்மங்களை யெடுக்கிற ஜீவனானவன் போகத்துக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் ஏதுவாகியும், தக்ஷிணோத்தரங்களாகியு மிருக்கிற இரண்டு வழிகளையும் அனுசரிப்பான். அந்தந்த மார்க்கங்களில் போகசாதனமாகிய மார்க்கமானது கருமத்தினாலும், மோக்ஷசாதனமாகிய கதியானது பக்தி முதலாகிய வித்தையினாலும் சாதிக்கப்பட்டிருக்கும். புருஷோத்தமனோவென்றால், இந்த இரண்டு வழிகளுக்கும் தான் ஆச்ரயமேயல்லாமல் இவைகளை ஆச்ரயித்ததில்லை. அந்தப் புருஷோத்தமனுடைய தேகாபிமானியான விராட் புருஷன் பூதங்களுக்கும், இந்திரியங்களுக்கும், திரிகுணங்களுக்கும் ஆத்மாவாகி, விஷயமாகிய அண்டத்திற் ஜனித்து, அந்த அண்டத்தையும் அதினுட்பட்ட பிரபஞ்சத்தையும் பிரகாசஞ்செய்துகொண்டு, தபிக்கிற ஆதித்யன் போல் விளங்குகிறார். அந்த மகாத்துமாவினுடைய நாபியிற்பிறந்த நளினத்தில் நான் ஜனித்தேன். இந்த விராட் புருஷனுடைய அவயவங்களைக் காட்டிலும் வேறாகிய யக்கிய சாதனங்களைச் சாதிக்க வேண்டுமென்று யத்தனஞ்செய்த சமயத்தில், அந்தப் புருஷனுடைய அவயவங்களால்தானே யக்கிய போக்கியமாகிய பசுக்களையும், அவைகளைக் கட்டுகிறதற்கு யோக்கியமாகிய யூபஸ்தம்பங்களையும், இப்போது நாமிருக்கிற யக்கியபூமியையும், சிலாக்கியமாகிய வசந்தாதிகாலங்களையும, யக்கியபாத்திரங்களையும், நெல் முதலான ஓஷதிகளையும், நெய் முதலான ஸ்நேகவர்க்கங்களையும், மதுராதிரசங்களையும், சுவர்ணாதி லோகங்களையும், மிருத்திகையையும், ஜலத்தையும், இருக்கு யசுர்க்களையும், சாமங்களையும், அவுத்திராதியையும், கருமநாமதேயங்களையும், சுவாகாகார முதலான மந்திரங்களையும, தக்ஷிணைகளையும், விரதங்களையும், தேவதைகளுடைய நாமநிர்த்தேசங்களையும், கற்ப சூத்திரத்தையும், சங்கற்பத்தையும், அனுஷ்டான வகையையும், விஷ்ணுகிரமாதிகதிகளையும், தேவதைகளுடைய தியான முதலாகிய மதியையும், பிராயச்சித்தத்தையும், செய்த கருமங்களை ஸ்ரீ பகவானிடத்தில் சமர்ப்பிக்கிறதையும், சம்பாதித்தேன். இப்படி யக்கியசாதனங்களைப் பரிபூரணமாகச் சம்பாதித்த நான் யக்கியஸ்வரூபியாகியும், நியந்தாவாகியுமிருக்கிற அந்தப் புருஷனை யக்கியத்தினாலேயே பூஜித்தேன்.

வாராய் நிர்த்தோஷனே! அப்பால் உன்னுடைய பிராதாக்களான பிரஜாபதிகளெல்லாரும், இந்திராதி ரூபத்தால் பிரகாசமாகியும், நிஜரூபத்தால் ஒருவராலேயும் அறியக்கூடாமலுமிருக்கிற அந்தப புருஷனை யேகாக்கிர சித்தர்களாகி யஜித்தார்கள். பின்பு யோக்கியமாகிய காலத்தில் மனுக்களும், ரிஷிகளும், பிதுர் தேவதைகளும, தேவர்களும், அசுரர்களும், மனுஷர்களும், சுதந்திரபபிரபுவாகிய அந்தப் பரமபுருஷனை, இந்தக் கிருதுக்களால் பூசித்தார்கள். சிருஷ்டிக்கு முற்காலத்தில் மிகுதியான பிரகிருதிகுணங்களைத் தரித்த ஸ்ரீமந் நாராயணனென்னுஞ் சொல்லுக்கு விஷயமாகிய யாதொரு பகவானிடத்தில் இந்தச் சமஸ்த பிரபஞ்சமும் ஸ்திரமாயிருக்கிறதோ, அந்தப பகவானால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட நான் சிருஷ்டி செய்கிறேன். அவன் வசனாரனும் இந்த உலகத்தைச் சங்காரஞ்செய்கிறான். சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்காரங்களுக்கும் காரணமாகிய மூன்றுசக்தியையும் படைத்த அந்தபபரமபுருஷன் விஷ்ணுரூபத்தைத் தரித்து இந்த உலகங்களை ரக்ஷணஞ்செய்கிறான். வாராய் ஐயனே! என்னைக்குறித்து எப்படி நீ பிரஸ்னஞ்செய்தையோ அபபடியே விசிதமாகச்சொன்னேன். காரியகாரண ஸ்வரூபமாகிய சிருஷ்டி யோக்கியமான வஸ்துக்களிலொன்றும குணபரிபூரணனான ஸ்ரீமந் நாராயணனைக்காட்டிலும வேறல்ல.

வாராய் சிரேஷ்டனே! யாதொரு காரணத்தால் ஸ்ரீ ஹரியானவர் பக்தியதிசயத்துடனே கூடிய மனதையுடைத்தாகிய வென்னால் தியானஞ் செய்யப்படுகிறாரோ, அந்தமகிமையாகி யென்னுடைய கமேந்திரியங்கள் அசத்தாகிய விஷயங்களில சம்பந்திக்கவில்லை. என்மனதும் ஒருகாலத்திலும் வியர்த்த சிந்தையைச் செய்யவில்லை. என்வார்த்தையும் ஒரு சமயத்திலும் அபத்தமாகிறதில்லை. அப்படிப்பட்ட இந்திரிய மனோவாக்கு விருத்திகளை யுடைத்தாகியும், வேதமயனாகியும், தபோமயனாகியும், பிரஜாபதிகளுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டனாகியும, அவர்களுடைய வந்தனை யோக்கியனாகியு மிருக்கிற நான் மனோஜயஞ்செய்து கொண்டு சிலாக்கியமாகிய யோகத்திலிருந்து தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்தாலும், எவனிடத்தில் ஜனித்தேனோ அவனையும் அந்த ஜனனத்தையும் அறிந்ததில்லை. யாதொருவன் தனக்கு முடிவை யடையமாட்டாத ஆகாசத்தைப்போல் தனதான சங்கல்பத்தினுடைய அளவிடப்படாத விபவத்தைத் தானே அறியமாட்டானோ, அந்த மகிமையை மற்றவர்களெப்படித்தான் அறியப்போகிறார்கள். தன்னை யடைந்தவர்களுடைய ஜனனமரணமாகிய சமுசாரத்தைச் சேதித்துக்கொண்டும், க்ஷேமகாரணமாகியும, க்ஷேமமாகியு மிருக்கிற அவன் திருவடிகளை வணங்கினேன். நானும், ருத்திரனும், ங்களும், சத்தியமாகிய அவனுடைய கதியை அறிந்ததில்லை. இப்படியிருக்கையில் மற்ற தேவர்கள் எப்படியறியப் போகிறார்கள். ஆனாலும் அவனுடைய பிரகிருதியென்று சொல்லப்படுகிற மாயையால் மோகிக்கப்பட்ட புத்தியையுடைத்தான பேர்களாகி நிர்மிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்தப் பிரபஞ்சத்தை நம்முடைய மதியுள்ள மட்டும் அறிந்து கொள்ளுகிறோம். யாதொருவனை தத்துவமாக அறியமாட்டாத நாமெல்லாரும் எவனுடைய அவதார லீலைகளைக் கானஞ்செய்கிறோமோ, அந்தப் பகவானுக்கு வந்தனஞ்செய்கிறேன். அப்ப

டிப்பட்ட மகிமையுடைத்தாகித் தனது அவதார லீலைகளால் நம்முடைய மதி விஷயனாகியும், பிரபஞ்சகாரணனாகியு மிருக்கிற பரமபுருஷன், கல்பங்கள்தோறும் தனக்கு ஜனனமில்லாமலிருக்கையிலும், தன் சங்கல்பத்தால் தன்னிடத்தில் தானே ஜனித்தும், ஜனித்ததை ரக்ஷித்தும், பின்பு சங்காரத்தையும் செய்கிறானே அந்தப் பரமபுருஷனுடைய தத்துவம் எதென்றால், பரமார்த்த சத்தியமாகியும், பரிபூரணமாகியும், அந்தியந்தங்களில்லாததும், நிர்க்குணமாகித்தமாகியும், சரீரமயத்தால் ஒன்றாகியும், மரணமில்லாததும், நிச்சயமாகியுமிருக்கிற ஞானஸ்வரூபமேயல்லாமல் வேறல்ல.

வாராய் முனிவனே! இந்தப் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை, இந்திரியங்களையும் மனதையும் அகங்காரத்தையும் ஜயித்து, சாந்தியுடைத்தாகிய முனிவர்கள், அந்தச் சாந்தி பொருந்திய காலத்தில் அறிந்திருப்பார்கள். அவர்களோ அசத்துக்களான வாதிகளுடைய தர்க்கங்களால் மனதில் கலக்கத்தையுடைத்தானபோது அறியமாட்டார்கள். அவ்வியக்தமான பிரகிருதியினை சம்பந்தித்து, அந்தப் பிரகிருதியாகிற புரத்தில் வாசஞ்செய்கிறபடியால், புருஷனென்று சொல்லப்படுகிற அந்த ஸ்வரூபமான பரமாத்மாவுக்கு முதலான அவதாரமாகும். குணவைஷம்மியமும், காரண காரிய ஸ்வரூபமாகிய பிரகிருதியும், அவனுடைய சக்தி ஸ்வரூபமான அகங்காரமும், மகத்துவமும், பஞ்சமகாபூதங்களும், சத்வாதிகுணங்களும், ஏகாதசேந்திரியங்களும், விராடென்று சொல்லப்படுகிற இவைகளுடைய சமுதாயமாகிய சரீரமும், ஸ்தாவரங்களும், சங்கமங்களும், நானும், சிவனும், உபேந்திரனும், தக்ஷன் முதலான இதர பிரஜாபதிகளும், நீ முதலான பிரமரிஷிகளும், சொர்க்கலோக நாயகர்களும், பக்ஷி சிரேஷ்டர்களும், நக்ஷத்திரங்களும், பாதாளாதிபதிகளும், கந்தர்வாதீசுவரர்களும், வித்தியாதர சிரேஷ்டர்களும், சாரண சிலாக்கியர்களும், யக்ஷராதியர்களும், ராக்ஷச உரக கன்னியர்களும், சாமாநிகர்களும், நாகயுவதிகளும், பிதுர் சிரேஷ்டர்களும், மனுஷ்ய சிரேஷ்டர்களும், தைத்தியேந்திரர்களும், சித்தேசுவரர்களும், தானவாதியர்களும், மற்றுமுள்ள பிரேத பிசாச பூத கூஷ்மாண்ட ஜலஜந்து, மிருக பசுக்களில் சிரேஷ்டர்களும், அவனுடைய காரியரூபமான அவதாரங்கள். இதுவுமன்றி யாதொரு வஸ்து இந்த உலகங்களில் அந்தப் பகவானுடைய ஐசுவரியத்தையும், தேஜஸையும், க்ஷமத்தையும், பராக்கிரமத்தையும், இந்திரிய மனதுகளுடைய பலத்தையும், சத்தையும், அதிகாரத்தையும், லச்சையையும், காந்தியையும், புத்தியையும், ஆச்சரியமான வர்ணத்தையும், உடைத்தாயிருக்குமோ, இவையெல்லாம் உருவை யெடுத்திருக்கிற அந்தப் பரமாத்ம ஸ்வரூபமேயன்றி வேறல்ல. வாராய் ரிஷியே! ஜகத் வியாபகமான அந்தப் பரமாத்மாவுடைய அந்த முக்கியமாகிய லீலாவதாரங்களை யறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்களோ, காதுகளிலுண்டாகிய பாவங்களைச் சொலிப்பிக்கிற அந்த அவதார கதைகளைக் கிரமமாகச் சொல்லத்தொடங்குகிறேன். அதிமனோக்கியமான இந்தக் கதைகளாகிற அமுதங்களை உமது காதுகளாகிற பானபாத்திரங்களால் பானஞ்செய்யும்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

இது, பகவானுடைய லீலாவதாரங்கள், அந்தந்த அவதாரக்கிரமங்கள், அந்தந்தப் பிரயோசனங்கள், இவைகளைப் பிரம்மாவினால் நாரதருக்குச் சொல்லப்பட்டவாறு சொல்லப்படுகின்றது.

இந்தப்பிரகாரம் வியஷ்டி சமஷ்டி ரூபமாகிய ஸ்ரீ ஹரிசிருஷ்டியை நாரதருக்கு உபதேசஞ்செய்த இரண்யகர்ப்பன், அந்த ஹரியுடைய லீலார்த்தமாகியும் சுத்த சத்வமாகியு மிருக்கிற பகவத் அவதாரங்களைச் சொல்லத்தொடங்கினார். வாராய் நாரதனே! எப்போது இந்தப் பூமண்டலத்தைத் தைத்தியனான இரண்யாக்ஷன் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு மகா சமுத்திரத்தில் பிரவேசித்தானோ, அப்போது இந்தப் பூமண்டலத்தை உத்தரிக்கவேண்டிச் சகல யக்கியமாகியும் வராக ரூபமாகியு மிருக்கிற சரீரத்தைத் தரித்தவனாகிப், பகவான் அவதரித்து, மகார்ணவ மத்தியிலிருக்கிற இரண்யாக்ஷனை, யக்கியோத்தாரகனாகிய அனந்தன், தன் கோரைப்பற்களால் மலையைப் பிளந்தாற்போல் பிளந்தார். இப்பால் ருசிப்பிரஜாபதி யிடத்திலிருந்து ஆகுதியென்கிற தேவிக்குக் குமாரனாகி ஜனித்துச், சுயக்கியனென்கிற பெயரால் விளங்கின பரமபுருஷன், தன்னுடைய பாரியையான தக்ஷணாதேவியிடத்தில் சுயாமரென்று பெயரையுடைத்தாகிய தேவர்களை ஜனிப்பித்து, மூன்று லோகங்களுடைய மகத்தாகிய சிரமத்தைப் பரிகரித்தார். அப்பால் தனக்கு மாதாமகனாகிய சுவாயம்புமனுவால் ஹரியென்று அடிக்கடி சொல்லப்பட்டார். கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய கிருகத்தில் அவருடைய பாரியையான தேவஹூதியிடத்தில் ஒன்பது கன்னிகையர்களுடனே யுற்பவித்து ஸ்ரீகபிலரென்று நாமத்தைத் தரித்து, தனக்கு மாதாவாகிய தேவாஹூதிக்கு ஆத்ம தத்துவத்தை உபதேசித்தார். பின்பு அந்தத் தேவஹூதியானவள் அந்தவித்தையால் திரிகுண சங்கமாகிற மலத்தை அந்த ஜன்மத்தில்தானே தன்னாத்மாவிடத்தில் வேண்டாம லுதறிப்போட்டுக் கபிலருக்கு யோக்கியமாகிய கதியையடைந்தாள். பின்பு புத்திரனிடமாகத் தபசுசெய்த அத்திரி மஹாரிஷியுடைய தபசினால் சந்தோஷத்தையடைந்த பரமபுருஷன், அந்த அத்திரியைப்பார்த்து ஓ அத்திரிமஹாரிஷியே! உம்முடைய தபசுக்குப்பலனாக என்னை உமக்குத் தத்தஞ் செய்தேனென்று சொல்லி அநுகரிஷிக்குத் தான் குமாரனாக அவதரித்ததனால், தத்தாத்திரையனென்று பிரகாசமாகிய நாமத்தைத்தரித்தார். அந்தப் பகவானுடைய பாதபங்கஜங்களுடைய பராகங்களால் பரிசுத்தமாகிய மூர்த்திகளையுடைத்தான யதுக்களும், ஏயாள் முதலான பேர்களும், யோகசம்பத்தை யடைந்து, திருஷ்டா திருஷ்டரூபமாகிய உபய சம்பத்தையும் அடைந்தார்கள். அப்பால் அநேகவிதமாகிய லோகங்களைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டுமென்கிற இச்சையால் செய்த என் தபசினுடைய சமர்ப்பணத்தால் ஜனகனென்றும், சனந்தனென்றும், சனற்குமாரனென்றும், சனச்சுஜாதனென்றும், சனபதத்துடனே கூடிய நான்கு விதமாகிய நாமங்களைத் தரித்து, நான்கு ரூபமாக அவதரித்து, முன் கற்பத்தில் விளங்கின ஆத்மவித்தை பிரள

யத்தில் விநஷ்டமா யிருக்கிறபடியால் அதை இந்தக்கற்பத்தில் அனேகமாகிய முனிவர்களுக்கு உபதேசித்தார். அந்த உபதேசத்தால் அந்த ரிஷிகள் தங்கள் மனதில் பிரம்மஸ்வரூபத்தைச் சாக்ஷாத்கரித்தார்கள். இப்பால் தக்ஷ கன்னிகையான மூர்த்திதேவி யிடத்தில், தருமப் பிரஜாபதிக்கு, நாராயணனென்றும், நரனென்றும், இரண்டுரூபமான குமாரராகி அவதரித்துத் தபஸைச் செய்யுங்காலத்தில், விக்கினஞ் செய்யவேண்டுமென்று அவ்விடத்தில் வந்த மன்மத சேனைகளாகிய அப்சரஸ்திரீகள் அந்தப் பகவானுடைய நியமலோபத்தைக் காணாமலும், தங்களுடைய கோபவிகாரமாகிய நியமலோபத்தாலும், தங்களைக்காட்டிலும் மிகுதியாகிய சௌந்தரியாதிகளுடனே கூடிய அவன் தொடையிற்பிறந்த அப்ஸரசுக்களைக் கண்டும், லஜ்ஜைப்பட்டுக்கொண்டு, மன்மதனுடைய சேனைகளை நிக்கிரகிக்கமாட்டாமற் போனார்கள். காமனைத்தகித்த புகழுடையவர்களான மஹானுபாவர்களும் சகிக்கக்கூடாமலும் தன்னைத் தகிக்கிற சக்தியை யுடைத்தாகியு மிருக்கிற காமத்தைக் குரோதமென்று நினைத்துத் தகிக்கமாட்டாமற் போனார்களோ? அந்தக் காமமும், நிர்மலமாகிய நாராயணன் இருதயத்தைப் பிரவேசிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தபொழுதே தான் பயந்ததோ? அப்படிப்பட்ட மஹாபுருஷனுடைய மனதைக் காமமானது எப்படித்தான் அனுசரிக்கும். இப்பால் யாதொருவன் பாலனாகி யிருந்தாலும், உத்தானபாதனென்கிற ராஜா சமீபத்தில் மகத்தானதாயுடைய வார்த்தையாகிற பாணங்களால் பொக்கப்பட்டு வருகித் தபஸைக் குறித்து வனங்களை யடைந்து தபசைச்செய்து திவ்யமாகிய ஸ்தோத்திரங்களையுஞ் செய்கிற அவன் பொருட்டுப் பிரசன்னனாகிய ஸ்ரீ ஹரியானவர் துருவபதத்தைக் கொடுத்த பின்பு, அவனுடைய நிலையாகிய சிசுமார சக்கரத்துக்கு மேலாகிய ஜனலோகத்தில் வாசஞ்செய்கிற பிருகு முதலாகிய முனிவர்களும், அதின் கீழ்ப்பட்ட சுவர்க்கத்திலிருக்கிற பதரிஷிகளும் எவனைத் தோத்திரஞ் செய்கிறார்களோ, அவனை துருவனென்று சொல்லப்படுகிற பரமபுருஷன். அப்பால் வேனனென்கிற ராஜா சாஸ்திர மரியாதிகளை அதிக்கிரமித்ததா லுண்டாகிய பிராமண சாபமாகிய வச்சிராயுதத்தால் பஸ்மமாகிய பராக்கிரமத்தையும், சம்பத்தையும் உடைத்தாகி நரகத்தில் விழாநின்று மிருக்கிற அந்த வேனனை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று, ரிஷிகளுடைய பிரார்த்தனையால், அவனையும் ரக்ஷித்து, அவனுக்கு மகனாக ஜனித்து, இந்தப் பூமியாகிற தேனுவினிடத்திலிருந்து சகலமாகிய பலன்களையும் கறந்தானோ, அவன் பிருது சக்கிரவர்த்தி யென்னும் பரமபுருஷன். பின்பு ஆக்கினீத்திர சுதனாகிய நாபியிடத்திலிருந்து சுதேவியென்னும் பெயரை யுடைத்தாகிய மேருதேவிக்குக் குமாரனாக அவதரித்த இந்த ஹரியானவர், விருஷப யோகியென்று நாமத்தை யடைந்து சகல விஷயங்களிலும் ஆசையை யொழித்து மிகவும் சாந்தியையடைந்த இந்திரியங்களுடனே சர்வசரீரனாகிய பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் நிலையாகி நின்று, மூடனைப்போல தன்னை நினைக்கும்படி செய்தார். அப்போது ரிஷிகள் இவனுடைய பரம அர்சாசிரமத்தைப் பரமோத்கிருஷ்டமென்று தோத்திரஞ் செய்தார்கள்.

அப்பால் என்னுடைய சத்திர யாகத்தில் இந்த ஆதிபுருஷனனவன் ஹயக்கிரீவனுக அவதரித்து, வேதமயனுகியும், சகல தேவர்களுக்கும் அந்த ராத்மாவாகியும், உருக்கின தங்கத்துக்குச் சமானமாகிய தேககாந்தியுடனே பிரகாசித்த, இந்த யக்கிய புருஷனுடைய மூச்சுக்காற்றை யுடைத்தாகிய நாசாரந்திரங்களிலிருந்து, அதிபாவனமாகிய சப்த ரூபங்களான வேதங்கள் பிரகாசித்தன. அப்பால், பிரளய காலத்தில் சகல பிராணிகளுடைய சமூகங்களுக்கும் ஆதாரமாகிய பூமிஸ்வரூபமாகியும், மச்ச ரூபமாகியும், சுவாயம்புமனுவால் காணப்பட்ட இந்தப் புருஷோத்தமனனவன், நான் பயந்த சமயத்தில் நழுவின வேதமார்க்கங்களைத் தான் அறிந்துகொண்டு, அந்த ஜலத்தில் விளையாடினனல்லவோ, பின்பு க்ஷீர சமுத்திரத்தில் அமரசிரேஷ்டர்களும் அசுராதிபதிகளும் அமிர்தத்தைக் கடையும்போது, இந்த ஆதிபுருஷன் கூர்மரூபத்தைத் தரித்துத், தன் முதுகால் மத்தான மந்தர பர்வதத்தை யெடுக்குங் காலத்தில், அந்த மலையுடைய வுரஞ்சுதலால் பரிகரிககப்பட்ட நினைவையுடைத்தாகி நித்திரையாகிற மகோற்சவத்தை யடைந்தார்.

பின்பு சுவர்க்க நிவாசிகளான தேவதைகளுடைய பயநிவர்த்தி நிமித்தம், நரசிம்ம ரூபத்தைக் கற்பித்துச் சுழன்றுகொண்டிருக்கிற புருவ நெறிப்பினுலும், தம்ஷ்டிகளாலும், விகடமாகிய முகத்தை யுடைத்தாகியும், வெகு தூரத்திலிருந்து சமீபத்தை யடைந்து பிரகாசித்துக், கதையைத் தரித்து மிருக்கிற, தயித்தியேந்திரனுகிய இரண்யகசிபுவைத் தன்னுடைய நகங்களாற் பிளந்தார். பின்பு சரசினுடைய நடுவிலே மிகவும் பலத்தையுடைத்தாகிய முதலையால் பிடிக்கப்பட்ட பாதத்தையுடைத்தாகி யிருக்கிற கஜேந்திரனனவன், தன்மத மடங்கினபின்பு, ஓ ஆதிபுருஷனே! ஓ அகிலலோகநாயகனே! அதிபாவனமாகிய கீர்த்தியுடையவனே! சிரவணமங்களமான நாமதேயங்களைத் தரித்தவனே! யென்று உயர்ந்த தொனியை யுடைத்தாகிய துதியைச்செய்து, சரணுகதனுகக், கஜயூதனை அப்பிரமேயனுகிய அந்தச் சக்கிராயுதன், பக்ஷிராஜனுன கருடனுடைய புஜத்திலேறி விரைந்து யெழுந்தருளித், தன் சக்கிராயுதத்தால் அந்த முதலையுடைய வாயைப் பிளந்து, அதின் முகத்தில் அகபபட்டிருந்த கஜசிரேஷ்டத்தைத் தன் கையால் அவலம்பித்துத், தயாநிசயத்தால் அவனை உத்தாரஞ் செய்தவன், குணபரிபூரணனுன ஸ்ரீ ஹரியேயல்லாமல் வேறல்ல. யக்கியமத்தியில் ஸ்ரீவிஷ்ணுவானவர், அதிதி தேவிக்குக் குமாரர்களான துவாதசாதித்தர்களுக்கு அபகிருஷ்டராணுலும், சுபகுணங்களால் மிகவும் சிரேஷ்டராகவே விளங்குகிறுர். யாதொரு காரணத்தால் இந்தப் பதினுன்கு லோகங்களையும் வாமன ரூபமாகிய தன்னுடைய பதந்நியாசங்களால் மூன்றடியென்னும் வியாஜத்தால், மகாபலி பிரதிக்கினை பண்ணின உத்தரக்ஷணத்தில் ஆக்கிரமித்தார். சகல லோகநாயகனுகிய பரமபுருஷன் யாசனையைச் செய்யலாமோவென்றுல், நியாயமார்க்கத்தி லிருக்கிற புருஷனை யாசனையைத் தவிர்ந்து மற்ற வழிகளால் ஸ்தானப்பிரம்சஞ் செய்விக்கிறது சுவாமிக்கு உசிதமல்ல, பக்தனுகிய பலியை யாசனையாலாகிலும் ஸ்தானப்பிரம்சம் செய்விக்கிறதும் உசிதமோவென்றுல், தன்னுடைய ஸ்ரீ பாததீர்த்தங்களை மிகவும் சிரசில் தரித்தும், தன்

குருவாகிய சுக்கிராசாரியினுடைய வசனத்தையு மெண்ணாமல் அவன் வார்த்தைப்படிக்குத் தன்னுடைய விபவத்துக்கு இளப்பம் வந்திருக்கையிலும் தான்கொடுத்த மூன்றடி வைக்கிறதற்கிடமாகித் தன்னையே கொடுத்தும் வேறே மனதிலொன்றும் நினையாதபடிக்கு இப்போது அவன் பலாத்காரத்தால் வந்திருக்கிற திரிலோகாதிபத்தியமும் முன்னவன் கோரிக்கையால் வருகிற மூன்றுலோக விபவமும் சரியான பிரயோசனமல்லவென்று தான் சாலோக்கியமாகிய விபவத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று நினைத்துச்செய்த யோசனையும் அனுக்கிரகமேயல்லாமல் அவனுக்கு நிக்கிரகமல்ல.

வாராய் நாரதனே! ஸ்ரீ வாசுதேவனைச் சரணமாகவரித்த மகானுபாவர்கள் யாதொன்றை நன்றாய்த் துரிதமாக அறிவார்களோ, ஆத்மதத்வப் பிரகாசமாகியும் ஸ்ரீ பாகவதமென்று நாமத்தைத் தரித்துமிருக்கிற கியான சாதனத்தையும், பக்தி யோகத்தையும், மிகுந்த பக்தியை யுடைத்தாகிய உன்னால் மிகவு மாதரவுடனே கேள்வியுற்றேன். இப்பால் மன்வந்தரங்கள்தோறும் அவதரித்துப் பத்துத் திக்குகளிலும் வியாபித்திருக்கிற தன்னுடைய பராக்கிரமமாகிற சக்கரத்தைத்தரித்து, மற்ற இராஜவர்க்கங்களுக்கு நிக்கிரகத்தைக் கற்பித்துத், தன்னுடைய திவ்ய சரித்திரங்களால் மூன்று லோகங்களுக்கும் உயர்ச்சியான சத்திய லோகங்களிலேயும் தன் கீர்த்தியை விர்த்திசெய்தான். பின்பு ஸ்ரீ ஹரியானவர் உலகத்தில் அவதரித்துத் தன்வந்திரியென்று திவ்ய நாமத்தைத் தரித்து மிகுந்த கீர்த்தி சம்பன்னராகி அதிகமாகிய ரோகங்களையுடைத்தான நரருடைய வியாதிகளைத் தன் திருநாமத்தால் சீக்கிரத்தில் பரிகரித்துத் துர்மரண மில்லாத ஆயுசுடைய சமூர்த்தியையுங் கொடுத்துத், தைத்தியரால் தள்ளப்பட்டிருந்த யக்கிய பாகத்தையு மடைந்து, ஆயுர்வேதத்தையும் பிரகாசஞ்செய்து, மறுபடியும் உக்கிரவீரியமான பரசுராம ரூபத்தைத்தரித்து, உலகத்தினுடைய லயத்தைக் குறித்துத் தெய்வத்தால் சம்பாதிக்கப்பட்டும், பிராமணர்களிடத்தில் துரோகத்தால் வேதமார்க்கங்களை யிழந்தும், நரகமேதுவாகிய கருமங்களை இச்சித்தும், பூமிக்குக் கண்டகம்போலவு மிருக்கிற க்ஷத்திரியகுலத்தைத் தீக்ஷணமாகிய பரசுதாரையால் இருபத்தொரு தலைமுறை சங்கரித்தார்.

பின்பு மயோசனவன் தன்னுடைய அமிசமாகிய லக்ஷ்மணாதிகளான பிராதாக்களுடனே இக்ஷ்வாகு வமிசத்தில் அவதரித்துத், தன் பிதாவாகிய தசரதனுடைய ஆதனத்திலிருந்து, தன்னுடைய பாரியையாகிய சீதையுடனேயும், தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனுடனேயும், வனப்பிரவேசமாகிப் பத்துச் சிரசுடனேகூடிய ராவணனை விரோதஞ்செய்து, அவன்பொருட்டுச் சமுத்திரத்தைப் பந்திக்கத், திரிபுரத்தைத் தகிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்திருந்த அரனைப்போல், தன் சத்துருவினுடைய பட்டணத்தைத் தகிக்கவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிற ஸ்ரீராமனிடத்திலிருந்து, பயத்தையடைந்து, நடுக்கமுண்டாகி வெகுதூரத்திலிருக்கிற சுகுர்த ஜனமாகிய சீதாதேவியால் கலக்கப்பட்ட ரோஷத்தினால் சிவந்திருக்கிற வீக்ஷணத்தால் மிகவும் தாபத்தை யடைந்து, மகா மச்சியங்களையும், சர்ப்பங்களையும், முதலைகளையும் உடைத்தாகியு மிருக்கிற சமுத்திரராஜன் மார்க்கத்தைக் கொடுத்தான். இந்தத் தாசரதியானவர் சயின்ய மத்

தியில் சஞ்சரிக்கிற பாரியாபகாரியான தசகந்தரனுடைய மார்பிலே முறிந்து மிருக்கிற மகேந்திரவாகனமாகிய ஐராவதத்தினுடைய தந்தங்கள்போல், கீர்த்தியால் வெளுத்த திக்குகளுடைய விஜயத்தால் உண்டாகிய நகைபபை இவன் பிராணங்களுடனேகூடத் தம் தனுசினுடைய நாராசைகளால் அப்பொழுதே அபகரித்தார். பின்பு தன் மாயையால் தன்னமசமானது கறுத்தும் வெளுத்துமிருக்கிற கேசங்களாகக் காண்பித்த இந்த மாயன் அசுராமிசமாகிய அரசர்களுடைய சமூகத்ததாகி பீடிக்கப்பட்ட பூமியின் கிலேசத்தைப் பரிகரிக்கவேண்டிய பலராமருடனே ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாக அவதரித்து ஜனங்களால் அறியப்படாத நடத்தையை யுடையவனாகித் தன்னுடைய மகிமைக்கு அநுகுணமாகிய கருமங்களைச் செய்யப்போகிறார். அதிபாலனாலே யுண்டான பூதனாமரணமும், அவதரித்த மூன்று மாதத்தில் பாதத்தா லுண்டாகிய சகட பேதனமும், தவழ்ந்து விளையாடுங் காலத்தில் ஆகாசத்தை யளாவின மருத மரங்களுடைய நடுவிற்புகுந்த இவனால் சனித்த அர்ச்சுன விருக்ஷங்களுடைய பேதனமும், இடைச்சேரியி லிருக்கிற பசுக்களையும் பசுபாலர்களையும், விஷ சலபானத்தால் மரிக்குஞ் சமயத்தில் அநுக்கிரக நிமித்தமாகிய அந்த திருஷ்டி வருஷத்தால் ஜீவனஞ் செய்விக்கப் போகிறார். இதுவுமல்லாமல், கோக்களும், கோபாலர்களும் ஜலபானஞ்செய்த யமுனை மடுவில் விளையாடிக்கொண்டு விஷ சோதனாதமாக ஆலகால வீரியத்தால் அலைந்துகொண்டிருக்கிற நாக்கை யுடைத்தாகிய காளியனை யுச்சாடனஞ் செய்யப்போகிறார். ஒருவராலேயும் அறியக்கூடாத வீரியத்தை யுடைத்தாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமருடனே கூடக் காளியனை நிக்கிரகித்த தினத்தின் ராத்திரியில் யமுனை தீரத்தில் கிரீஷ்மருதுவால் மிகவும் உலர்ந்த மரங்களை யுடைத்தாகிய முஞ்சாவியில் அயர்ந்து நித்திரை யடைந்திருக்கையில் காட்டுத் தீயாற் றகிக்கப் படுகிறபொழுது இந்த ஜனங்களைக் கண்களை மூடச் சொல்லிக் காக்கப் போகிறதை ஜனங்கள் சொல்லப் போகிறார்கள். இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தாயான யசோதை, இந்தக் குமாரனுடைய பந்தன நிமித்தமாக எந்தெந்தக் கயிற்றை யெடுப்பாளோ அந்தந்த பாசமெல்லாங் குறைவாகவே யிருக்கும். மறுபடியும் மாதாவான கோபிகையானவள் கொட்டாவி விடுகிற இவனுடைய வதனத்தில் ஈரேழுலகங்களையுங் கண்டு தன்மனதிற் சங்கித்து, இவன் பரமபுருஷனென்று நிச்சயிக்கப் போகிறாள். வருண பாசத்தாற் சனித்த பயத்திலிருந்து நந்த கோபனையும், வியோமனென்று பெயரையுடைய மயன் குமாரனால் பிலத்தில் மறைக்கப்பட்ட கோபாலர்களையும் விடுவிக்கப்போகிறார். அக்கினியால் பரிக்கப்பட்டும ராத்திரியில் மிகவும் சிரமத்தில் நித்திரை யடைந்து மிருக்கிற கோகுலவாசியான சனத்தை ஸ்ரீ வைகுந்த நகரத்தை யடையச் செய்விப்பார். இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஏழு வயதாயிருக்கையில் கோபாலர்கள் இந்திரனுக்குச் செய்கிற யக்கியமானது கெடுக்கப்பட்டவளவில் விரதத்தினுடைய க்ஷயத்தின்பொருட்டு இந்திரனானவன் மழை வருஷித்த சமயத்தில் பசுக்களை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று இச்சித்துப் பரிசுத்தமாகியும் ஒன்றாகிய மிருக்கிற கரத்தில் கோவர்த்தன பருவதத்தை மேலே யெடுத்து ஏழுநாள் வரைக்கும்

லீலையுடனே தரிக்கப்போகிறார். வனத்தில் சந்திர கிரணத்தால் வெளுத்திருக்கிற ராத்திரியில் விளையாடிக்கொண்டிரா ராஜக்கிரீடா நிமித்தமாகக் கோபிகளுடைய மார்க்கங்களை நிரீக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிற இந்த வாசுதேவன் அவ்வியக்த மதுரமாகியிருக்கிற காயி சேஷத்தை யுடைத்தான கியானத்தால் விர்த்திபண்ணப்பட்ட காமமோகத்தை யுடைத்தாகிய ஸ்திரீகளை அபகரிக்க நினைத்துவந்த குபேரன் தம்பியாகிய சங்கசூடனுடைய சிரசை அரிக்கப்போகிறான். பிரலம்பாசூரனும், தேனுகாசுரனும், கேசியும், அரிஷ்டனும், முஷ்டிகனும், சாணூரனும், குவலயாபீட மென்கிற யானையும், கம்சனும், காலயவனனும், நரகாசுரனும, பவுண்டரீகன் முதலான பேர்களும், மற்றுமுள்ள சால்வனும், துவிதனும், பல்வலனும், தந்தவக்கிரனும, எழுபேருக்ஷகளும், சம்பாசுரனும், விடூரதனும், ருக்மி முதலான பேர்களும், காம்போஜனும், குருகுலத்திற் பிறந்தவர்களும், சிருஞ்சயனும், கேகயன் முதலான பேர்களும், எவர்கள் யுத்த பூமியில் ஜனத்தை விலாகித்துக்கொண்டு கையில் பிடித்த வில்லுகளுடனே சஞ்சரிப்பார்களோ, அவர்களெல்லாரும் பலராமனென்றும், வீமனென்றும், அர்ச்சுனனென்றும், பரியாயமாகிய நாமதேயங்களை யுடைத்தான ஸ்ரீ ஹரியால் ஒருவராலேயுங் காணக்கூடாமலும், அறிவில்லையாகியிருக்கிற வைகுந்தத்தைக் காலாந்தரத்தில் அடையப்போகிறார்கள். இவையெல்லாம் திவ்ய சரித்திரமென்கிற நினைக்கவேண்டும். மற்றதெல்லாம் பின்பு யுகங்கள்தோறும் காலத்தினால் ஸ்மிருதியை யடைந்த புத்தியையுடைத்தாகியும், சொல்பமாகிய ஆயுளை யடைந்திருக்கிற நரருக்குத் தன்னதான வேதங்களுடைய முடிவைக்காணுகிறதரிதென்றறிந்து நிச்சயித்துச் சத்தியவதியிடத்தில் வியாசராக ஆவிர்ப்பவித்து வேதமாகிற விருக்ஷத்தை சாகையென்கிற கிளையாக விபாகஞ் செய்யப்போகிறார். பின்பு பயமுள்ள நிமித்தமாயும், அறியக்கூடாத வேகத்தையுடைத்தாகியுமிருக்கிற புரங்களால் லோகங்களைச் சங்கரித்துத தேவ துவேஷிகளாகியும வேதோக்தங்களாகிய தர்மானுஷ்டானத்தில் நிரதராகியுமிருக்கிற பாஷண்ட ஜனங்களுக்கு யோக்கியமாகிய விஷயங்களை நிவர்த்தித்து அயோக்கியமாகிய வஸ்துக்களைப் பரிக்கிரகித்தும விகாரமாகிய மதியைக் கற்பிக்கவேண்டி அநேகருசு சித்தமாகிய வேஷத்தைத் தரித்து பாஷாண்ட தருமங்களை மிகவுஞ் சொல்லப்போகிறார். எந்தக் காலத்தில் சத்புருஷர்களுடைய கிருகங்களில் ஸ்ரீ ஹரி கதைகளில்லாமற் போகுமோ? அந்தக்கிருகங்களில் ஜனித்த பிராமணர்கள் பாஷாண்டிகளாகிறார்கள். சூத்திர குலத்திற் பிறந்த பேர்கள் எந்தக் காலத்தில ராச்சியபாரஞ் செய்வார்களோ? எப்போது சுவாகாவென்றும, சுவதாவென்றும், வஷட்டென்றும் சொல்லப்படுகிற சபதங்கள் க்ஷயிக்குமோ? அந்தக் கலியுகாந்தத்தில் இவைகளைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டிக் குணபரிபூரணனான பகவான் அவதரிக்கப்போகிறார். சிருஷ்டி காலத்தில் தபசும், நானும, ரிஷிகளும், நவப் பிரமாக்களும, பரிபாலன காலத்தில் தருமமும், ஸ்ரீ விஷ்ணுவும், மனுக்களும், அமரர்களும், ராஜாக்களும், லயகாலத்தில் அதருமமும், அரனும், கோபப்பிரதானங்களான சர்ப்பங்களும், அசுராதிகளும், மிகுந்த சக்தியை யுடைத்தாகிய இந்தப் பகவானு

டைய மாயா விபூதிகளே. கியானியாயிருந்தாலும் யாதொருவன் பூமி ரேணுக்களை எண்ணி நிச்சயிப்பானோ அவன் விஷ்ணுவுடைய வீரியங்களைக் கமனஞ்செய்கிறதற்குச் சமர்த்தனாவான். பரம புருஷனுடைய மாயா பிலத்தின் முடிவை நானறியேன். உனக்கு முன்னமே பிறந்து அன்றுமுதலின்றையவரைக்கும் தியானஞ்செய்கிற சனகாதிகளும் அறியமாட்டார்கள். ஆதிதேவனாகியும் ஆயிரமுகங்களைத் தரித்துமிருக்கிற சேஷனும் இவனுடைய சுகுணங்களை இதுவரைக்கும் கானஞ்செய்து கொண்டிருந்தாலும் முடிவை ஒருகாலத்திலும் அறியமாட்டான். அப்படிக்கொத்த மகிமையை யுடைத்தான இந்தப் பகவான் எவர்களிடத்தில் தயவுசெய்வாரோ அந்தப் புருஷர் சர்வப் பிரகாரத்தாலும் இந்த அனந்தனுடைய திருவடிகளை நிஷ்கபடமாக ஆசிரயிப்பார்கள். இப்படி ஆசிரயித்த சாதுசனங்களே அசக்கியமான ஸ்ரீ வாசுதேவனுடைய மாயையை மிகவும் அதிக்கிரமிப்பார்கள். இப்படி மாயையைக் கடந்த சனங்களுக்கு நாய் நரிகளுக்குப் பக்ஷணமாகிய இந்தத் தேகத்தில் ஆத்ம புத்தியானது ஜனிக்கமாட்டாது.

முனிவர்கள் யாதொன்றைப் பிரம்மமென்று நிச்சயித்திருக்கிறார்களோ அதுவே பரம புருஷனாகிய பகவானுடைய ஸ்வரூபமென்று தெரியவேண்டும். பிரம்மமாவது, நித்தியமாகியும், எப்போதும் சுகமாகியும், சோகமில்லாமலும், இருக்கிற வஸ்துவாம். அது சர்வகாலத்திலும் சாந்தமாயிருக்கிறபடியால் எப்பொழுதும் சுகமாகுமென்றும், எப்பொழுதும் சுகமாகையால் நித்தியசுகமாயிருக்குமென்றும், பயமில்லாமலிருக்கிறபடியால் சோகமில்லாமலிருக்குமென்றும், சகல சேதநாசேதனங்களிலும் வேண்டாமலிருக்கிறபடியால் பயமில்லையென்றும், கியானரசமாகையால் மற்றொன்றிலும் ஒன்றாதென்றும், பிரகிருதி சம்பந்தமில்லாமையாலும் சர்வசமமாகையாலும், காரியாகாரணங்களைக் காட்டிலும் பரமாகையாலும், ஆத்மதத்துவமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் இந்த ஆத்மஸ்வரூபம் இவ்வளவென்று நிச்சயிக்கலாமோவென்றால், வேதாந்த சுருதிகளும் அந்தச் சுரூப ஸ்வபாவங்களை அளவிட்டு அறியமாட்டா. வேதங்களால் புகழப்பட்ட யக்கியாதி கருமங்களும் தனக்குப் பலமாக அவனைப் பரிசிக்கமாட்டா. மாயையும் அவன் எதிரே நிற்கிறதற்கு லஜ்ஜித்து விலகிநிற்கும். விஷயங்களில் தொடர்ந்து திரிகிற மனதை இந்தப் பரப்பிரம்மத்தினிடத்தில் நியமித்த முனிவர்கள் விசிஷ்ட பேதமாகிய காரணத்தைத் தரித்திராகியிருந்தவன் ஐஸ்வரிய சம்பன்னனை பின்பு ஜலானுபவதிசையில் கூபசாதனமாகிய ஆயுதத்தைத் தரிக்கிறாப்போல் பரிகரிப்பார்கள். மகத்வாதிகளுடைய ஸ்வபாவத்தினால் ஜனித்த காரியங்களுக்குப் பிரசித்தியானது எவனுடைய ஆதீனமோ அவனே முத்திதிசையில் அநுபவிக்கிற சகல சுபங்களுக்கும் சுவாமியாகியும் தாதாவாகியு மிருப்பான். இந்தத் தேகமானது, தனக்குப் பிரிவிலாக்காரணமாகிய பஞ்சபூதங்களும் லயித்தவுடனே தானும் லயத்தையடையுங் காலத்தில், இந்தத் தேகத்திலிருக்கிற சிவசரீரனாகிய பரமபுருஷன், தான் ஜனியாதவனாகையால், ஆகாசத்தைப் போல் லயத்தை யடையமாட்டான்.

வாராய் வத்சனே! விசுவத்தைப் பிறப்பித்தகுண பரிபூரணனை வேதங்கள் சொல்லுகிறபடிக்கு உனக்கு நான் சொன்னேன். இவனுடைய மகிமையைச் சொல்லவேண்டுமென்றால், ஒருவராலேயும் சொல்லிமுடியாது. சூக்ஷ்மமாகியும், ஸ்தூலமாகியும், காரியமாகியும், காரணமாகியுமிருக்கிற வஸ்துக்களெல்லாம் ஸ்ரீ ஹரியைக் காட்டிலும் வேறல்ல. இந்த விருத்தாந்தமானது பகவானுடைய ஸ்வரூபஸ்வங்களை அவலம்பித்திருக்கையால் ஸ்ரீபாகவதமென்று நாமத்தை யுடைத்தானது. எனக்குப் பகவானால் உபதேசிக்கப்பட்ட இந்த ஸ்ரீபாகவதமானது, ஸ்ரீபகவானுடைய விபூதிகளுக்குச் சங்கிரகமாயிருக்கிறபடியால், இதை நீ விஸ்தாரமாகப் பிரகாசஞ் செய்யவேண்டும். சகல சேதனாசேதனங்களுக்கும் ஆத்மாவாகியும், இவைகளுக்கு ஆதாரமாகியும், சுகுண பரிபூரணனாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீஹரியினிடத்தில் நராருக்குப் பக்தியானது எப்படி விருத்தியாகுமோ, அப்படிச் சங்கற்பித்து வர்ணிக்கத்தக்கது. சுதந்தரனாகிய இந்தப் பரமபுருஷனுடைய சங்கற்பத்தை வர்ணிக்கிறவரும், இதைக் கேள்விசெய்து சந்தோஷிக்கிறவரும், நித்தியமும் சிரத்தையால் கேள்விசெய்கிறவரும், பிரகிருதி மகிமையால் மோகத்தை யடையமாட்டார்கள்.



எட்டாவது அத்யாயம்.

இது பரிக்ஷித்தானவன் ஜீவேச்வரர்களுக்குத் தேகசம்பந்தம் எப்படிக் கூடுமென்று ஆக்ஷேபித்து, மற்றும் அறியவேண்டியவனாய் வெகு பிரகாரங்களான புராண அற்புதங்களைப் பிரஸ்னஞ் செய்தானென்று சொல்லப்படுகின்றது.

இப்படி நாரதருக்குப் பிரமா உபதேசித்தால் அவதரித்த ஸ்ரீபகவத் சங்கிரகத்தை உபதேசித்த ஸ்ரீசுகமுனிவரைப் பார்த்துப் பரிக்ஷித்து மகாராஜன் பிரஸ்னஞ்செய்கிறான். ஓ பிரமரிஷியே! ஹேயகுணரகிதனாகிய ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கல்யாண குணங்களை வர்ணிக்கச்சொல்லிக் கமலாசனரால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட ஸ்ரீநாரத முனீந்திரர் எவரெவருக்கு எப்படிச் சொன்னாரோ அதை யறியவேண்டுமென்று இச்சித்திருக்கிறேன். ஓ வேதாந்த ஞானிகளில் சிரேஷ்டனான மகாபாகவதனே! அற்புதமாகிய பராக்கிரமத்தை யுடைத்தாகிய ஸ்ரீ ஹரியுடைய க்ஷேமகரங்களான கதைகளைச் சொல்லவேண்டும். எப்படியானால் நான் அகிலாத்மாவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில், சங்கரகிதமாகிய மனதை நியமித்து, இந்தக் களேபரத்தைத் தரிசிப்பேனோ, அப்படியே வர்ணிக்கவேண்டும். சிரத்தையினால் நித்தியமுங் கேள்விசெய்தும் தன் சரித்திரத்தைக் கானஞ்செய்துகொண்டுமிருக்கிற புருஷனுடைய இருதயத்தில், அது, கர்ணரந்திரத்தால் சீக்கிரமாகப் பிரவேசித்து, அந்த இருதயகமலத்தில் வாசஞ்செய்துகொண்டு அவர்களுடைய பாபத்தைச் சரத்ருதுவானது ஜலத்தினுடைய மலத்தை அரிக்குமாபோல் உதறிப்போடும்.

இப்படிக் கழுவப்பட்ட பாபத்தையுடைத்தான புருஷன், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதமூலத்தை விடமாட்டான். இந்தத் திருவடி பஜனத்தால் விஷயசங்கங்களால் வந்த கிலேசங்களைத் தவிர்ந்து, வழிநடக்கிறவன் வீட்டை

யடைவதுபோல், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சிரவணாதிகளைத் தவிர்ந்து மற்றொன்றை நினைக்கமாட்டான். ஓ பிரம்மநிஷ்டரே! பிராகிருத சம்பந்தமில்லாத இந்தச் ஜீவாத்மாவுக்குப் பிருதிவி முதலான பூதகாரியம் தனது கருமமாகிற காரணத்தால் உண்டாயிற்றோ? இல்லையென்று நிர்மிதமாகவே யிருக்குமோ? இதையும், இந்த லோகங்களுடைய வின்னியாசம் போலிருக்கிற லக்ஷணத்தை யுடைத்தான பத்மமானது, எவனுடைய உதரத்திலிருந்து ஜனித்ததோ? தன்னிடத்திலிருக்கிற அவயவங்களை ஆசிரயித்த அந்தப் பரமபுருஷனும் உலகத்தில் சஞ்சரித்தும் காணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற ஜீவனுக்கு வேறு வேறாகிய அவயவங்கள் எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவையும், உடைத்தாகி யிருக்கிறானென்று சொல்லப்பட்ட இந்தச் சரீரத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தையும், வெளியிட்டுச் சொல்லவேண்டும். பஞ்சமஹா பூதங்களுக்கும் நியந்தாவாகிப் பிரபஞ்சங்களுடைய சிருஷ்டியும், ஸ்திதியும், லயமும் பிறப்பித்த புருஷன், தன்மாயைக்கு ஈசனாகவும், சகல குணங்களுக்கும் ஆசிரயமாகித், தன்னுடைய சிருஷ்டி சங்கற்பத்தை நிவர்த்தித்து எவ்விடத்தில் சயனஞ்செய்கிறான். லோகபாலர்களுடனே சகல லோகங்களும் பரமபுருஷனுடைய அவயவங்களால் கற்பிக்கப்பட்டனவென்றும், லோகபாலர்களுடனே கூடிய உலகங்களால் இந்தப் பரமபுருஷனுடைய அவயவங்கள் கற்பிக்கப் பட்டனவென்றும் கேட்டிருக்கிறோம். இதனால் மனதுக்கு நிலையில்லை. இதுவுமல்லாமல் அறியவேண்டிய அர்த்தங்கள் விஸ்தாரமுண்டு. அது எப்படியென்றால், மகாகல்பமும், அவாந்தரகல்பமும், எவ்வளவு காலமாக விருக்கும், பூதமென்றும் பவிஷ்யமென்றும் வர்த்தமானமென்றும் சொல்லப்படுகிற சப்தங்களைப் போராக வுடைத்தான காலத்தை அனுமானப் பிரமாணத்தால் அறியும்வகை எப்படி? மனுஷரென்றும், தேவரென்றும், பிதுர்க்களென்றும் சொல்லப்படுகிற ஜீவராசிகளுடைய ஆயுட்பிரமாணம் எவ்வளவு? இந்தப் பூமியில் ஜனிக்கிற பிராணிகளுக்கு இவர்களுடைய காலானுசாரம் சொல்பமாகியும், மகத்தாகியு மிருக்கிறதை எப்படி அறியலாம்? வருகிற கருமமாகிற கதிகள் எவ்வளவு? அந்தக் கருமகதிகள் எப்படிப்பட்ட பலன்களைக் கொடுக்கும்?

ஓ பிராமணோத்தமனே! எந்தவர்ணத்திற் ஜனித்தவனுக்கு எந்தக்கருமம் விகிதமாகவிருக்குமோ, அந்தக் கருமத்தை அவன் எப்படி அனுஷ்டிக்க வேண்டும்? அனுஷ்டித்த கருமம் அவனுக்கு எப்படிப்பட்ட பலனைக்கொடுக்கும்? அந்தக்கருமங்களி லுண்டாகிய குணவிஸ்தாரத்தையும், பூமிபிறந்ததையும், பாதாளஞ் ஜனித்ததையும், திக்குகள் உண்டானதையும், ஆகாசத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவத்தையும், நவக்கிரகங்களும், நக்ஷத்திரங்களும், மலைகளும், நதிகளும், சமுத்திரங்களும், தீவுகளும், பிறந்த விவரத்தையும், இவைகளில் வாசஞ்செய்கிற பிராணிகளுடைய உற்பத்தியையும், அண்டகடாகத்தினுடைய அளவையும், இதின் உள்ளும்புறமும் இருக்கிற வஸ்துக்களுடைய ஜனனத்தையும், மகாபுருஷர்களுடைய சரித்திரத்தையும், வர்ணாச்சிரமங்களுடைய நிச்சயத்தையும், மிகவும் ஆச்சரியகரமாகிய ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அவதார சரித்திரங்களையும், யுகங்களையும், யுகப்பிரமாணங்களையும், அந்த யுகங்க

ளிற் செய்யவேண்டிய தருமங்களையும், மனுஷ்யர் எல்லாரும் செய்யவேண்டிய தருமங்களையும், அந்தந்த வர்ணாச்சிரமத்தார் விசேஷமாகச் செய்துகொள்ள வேண்டிய தருமங்களையும், சகலஜாதிகளும் அவரவர்கள் விருத்தியால் ஜீவிக்கவேண்டிய தருமங்களையும், ராஜரிஷிகளுடைய தருமங்களையும், ஆபத்தை யடைந்தவர்கள் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய தருமங்களையும், பிரகிருதி முதலான தத்வங்களுடைய ஸ்வரூபங்களையும், அவைகளுடைய பிரமாணங்களையும், அவைகளால் நடக்கிற கருமங்களையும், பரமபுருஷனுடைய ஆராதன விதியையும், யோக லக்ஷணத்தையும், ஆத்மக்கியான ஸ்வரூபத்தையும், யோகீஸ்வரர்களுடைய அணிமாதி அஷ்ட ஐஸ்வரியங்களையும், யோகிகள் முக்தி யடையுங் காலத்தில் அவர்களுடைய லிங்கசரீர நிவர்த்தியையும், நான்கு வேதங்களையும், ஆயுர்வேத முதலான வுப வேதங்களையும், தரும சாஸ்திரங்களையும், இவைகளிற்சேர்ந்த இதிகாச புராணங்களையும், சர்வ பூதங்களுடைய வுற்பத்தியையும், ஸ்திதியையும், பிரளயத்தையும், வேதோக்தமான கருமங்களையும், ஸ்மிருதிகளால் சொல்லப்படுகிற கருமங்களையும், நித்தியங்களாகியும், காமியங்களாகியு மிருக்கிற அக்கினி ஹோத்திரங்களுடைய விதிகளையும், தருமார்த்த கருமங்களுடைய கதியையும், நிஜமான தருமங்களை யனுஷ்டித்தவர்களுடைய ஸ்திதியையும், பாஷண்டோற்பத்தியையும், ஜீவாத்மாவுடைய பந்த நிலையையும், மோக்ஷ ஸ்திதியையும், இந்த இரண்டையுங் கடந்த சமயத்தில் இந்தச் சீவனுடைய நிலையையும், சுதந்திரனான பரமாத்மா தனக்குச் சுவாதீனமாகிய பிரகிருதியுடனே விளையாடுகிற லீலையையும், இந்த மாயையை விட்டு இவன் அறியாதவன்போல சாக்ஷியாக விருக்கிற இருப்பையும், எனக்குக் கிரமமாக வெளியிட்டுத் தேவரீர் அருளிச்செய்ய வேண்டும். ஓ முனீந்திரரே! தேவரீருடைய திருவடிகளை நமஸ்கரிக்கின்ற அடியேனுக்கு இந்த அர்த்தங்களை வெளியிட்டு அடியேன் கிருதார்த்தனாகும்படி செய்கிற பாரம் தேவரீருடையதே யல்லாமல் மற்றொருவனுடையதில்லை. இன்னம் வெகுபெயர்கள் எழுந்தருளி யிருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாரும் தங்கள் தங்களுடைய பெரியோர்கள் அனுஷ்டித்த தருமங்களைத் தாங்களும் அனுஷ்டிக்கிறார்களே யல்லாமல் தேவரீரைப்போல் அறிந்தவர்களல்லர். வாரீர் பிராமணோத்தமரே! அடியேன் விரதத்தினாலும், பிராமண சாபத்தினாலும், மிகவுந் துன்பத்தை யடைந்திருந்தாலும், ஸ்ரீ அச்சுதனுடைய கதாமிருதத்தைப் பானஞ்செய்கிற என்னுடைய பிராணங்கள் பராதீனமாகவில்லை யென்று சொல்லுகிற தேவராதனுக்குச் சச்சனபதியான ஸ்ரீ ஹரியுடைய கதாமிருதத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று சதசிலே வரிக்கப்பட்ட சுகரானவர், அந்தப் பரிக்ஷித்தைக் குறித்துப் பிரம்மகற்பமானது வந்தசமயத்தில ஷட்குண பரிபூரணனாகிய ஸ்ரீ பகவானால் சதுர்முகனுக்கு உபதேசமாகி வந்தும் வேதாந்த சமானமாயு மிருக்கிற ஸ்ரீ பாகவத புராணத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார். பாண்டு குலத்தில் ஜனித்தவர்களிற் சிரேஷ்டனாகிய பரிக்ஷித்துப் பிரஸ்னஞ்செய்த அர்த்தங்களைக் கிரமமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று உபக்கிரமித்தார்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

சுகப்பிரம்மரிஷி, ஸ்ரீ ஹரியினாலே பிரம்மதேவனுக்குச் சொல்லப்பட்ட பாகவதத்தைப் பரிக்ஷித்துக்குச் சொன்னாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

வாராய் பரிக்ஷித்துமகாராஜனே! பஞ்சமகா பூதங்களுடனே சம்பந்தமில்லாத ஜீவனுக் கிந்தப் பூதங்களால் நிற்கப்பட்ட சரீரசம்பந்தம் எப்படியுண்டாகுமென்று பிரஸ்னஞ் செய்ததற்குப் பிரதியுத்தரம். ஸ்ரீமந் நாராயண சதுரானன நாரத வியாச பரம்பரைகளால் நானறிந்தபடி சொல்லுகிறேன் கேளும். பிரகிருதியைப்பார்க்கிலும் உத்கிருஷ்டனாகியும், அநுபவ ஸ்வரூபனாகியு மிருக்கிற ஜீவனுக்குப் பரமாத்மாவினுடைய சம்பந்தம் வந்தபின்பு, மூலகாரணமாகிய பிரகிருதி யானது தேவமனுஷியாதி ரூபமாகவே விளங்கி, இந்தச் சரீரங்களில் ரமித்து, எனதென்றும், நானென்றும், எண்ணிக் கொள்ளுகிறான். எப்போது பரமபுருஷனிடத்தில் பக்தி செய்கிறானோ, அந்தச் சமயத்தில் சகல மோகங்களையுந் தவிர்ந்து, தன்னிடத்தி லிருக்கிற குணாஷ்டக ஆவிற் பாவத்தை யடைந்து ஹேயகுண ரகிதனாகி யிருக்கிற பரமபுருஷானுபவத்தில் நிலையாகி நிற்பான். ஈசுவரனுக்கும், ஜீவனுக்கு முண்டாகிய சரீர சம்பந்தம்போல் அவயவ சம்பந்த மிருந்தால், அவனுக்கு ஜீவர்களைப் பார்க்கிலும் விசேஷமில்லை; ஆகையால் அவனிடத்தில் செய்த பக்தியால் ஜீவர்கள் எப்படிக் கடைத்தேறுதலென்று பிரஸ்னஞ் செய்ததற்குப் பிரதியுத்தரஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். நிஷ்கபடமாகிய பிரம்மதேவனால் பூஜிக்கப்பட்ட ஸ்ரீமந் நாராயணன், அந்தச் சதுரானனைக்குறித்துப் பிரசாதஞ்செய்த கியானானந்த ஸ்வரூப மாகியும், சத்தியமாகியு மிருக்கிற தன்னுடைய திவ்ய மங்கள விக்கிரகத்தைக் காண்பித்துத், தபசு முதலான சிலாக்கிய சரித்திரங்களால் தன்னிடத்தில் பக்தி செய்யவேண்டு மென்று உபதேசஞ் செய்தபடியினால், அந்தப் பரமபுருஷனிடத்திற் செய்த பக்தியோகம், ஜீவாத்ம வர்க்கங்களுடைய முக்திக்குச் சாதனமாகிய தத்வக்கியானத்தை ஜனிப்பிக்கிறதிற் சம்சயமில்லை. ஆனால் இவ்விடத்தில் என்ன சொல்லப்பட்டதென்றால், ஈரே மூலகங்களையும் அவயவங்களாகப்பெற்ற பரமபுருஷ தியானத்தால், கியானானந்த ஸ்வரூபமாகிய லீலாவிக்கிரக விஷயமான பக்தி பிறந்தபின்பு, முக்தி சாதகமாகிய தத்வக்கியானம் பிறக்குமென்று சொல்லுகையால் இந்தப் பக்தி விஷயமாகிய திவ்யமங்களவிக்கிரகம் கியானானந்த ஸ்வரூபமாகையால், ஜீவசரீரங்களைப்பார்க்கிலும் விலக்ஷணமென்று வியக்தமாகவே சொல்லப்பட்டது. பிரம்மதேவனுக்கு அந்த ஆதிபுருஷன் எந்தக்காலத்தி லுபதேசஞ் செய்தாரென்றால், தேவர்களுக்கெல்லாம் ஆதிதேவனாகியும், பக்தியைச்செய்கிற பேர்களுக்கெல்லாம் பரமகுரு வாகியு மிருக்கிற அந்தப் பத்ம சம்பவன், தனக்கு ஆசனமாகிய தாமரைக் கொடியின் வழியாகச் சிலதூர மிறங்கி அதனுடைய அசைவினாலே வந்து தனக் காதாரமாகிய அந்த அம்புஜத்தில் சலியாம லிருந்துகொண்டு சிருஷ்டி செய்யவேண்டு மென்று சங்கற்பித்து இந்தப்

பிரபஞ்சங்களுடைய நிர்மாணமாகிற கருமா எப்படியானால் நலேக்கட்டுமோ, அப்படிப்பட்ட சங்கற்பபூர்த்தி யில்லாமையினால், அது நிமித்தமாகச் சிந்தித்திருக்கிற சமயத்தில், இரண்டக்ஷரமாகிய தப சபதமானது இருந்தாற்போல உச்சரிக்கப் படாததாகி ஜலத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தது. அந்த வார்த்தையைப் பிரம்மன் செவியுற்றான்.

ஓ ராஜாவே! ஸ்பரிசங்களாகிய வர்ணங்களில் பதினாரும் வர்ணமும், இருபத்தொன்றும் வர்ணமுங் கூடிய அந்தச சபதம், தன் அர்த்தத்தை அறிவுடையாருக்குத் தனமாகிக் கொடுக்குமென்று சொல்லுவார்கள். இந்தச் சப்தத்தை ஆதரவுடனே கேள்வியுற்ற அந்தச் சுரசிரேஷ்டன், அந்தச் சப்தத்தை யுச்சரித்த புருஷனைக் காணவேண்டுமென் றிச்சைப்பட்டுப் பத்துத் திக்குகளிலும் தன் கண்களே விஸ்தாரமாகச்செலுத்தி அவைகளில் தன்னைவிட மற்றொருவரைக் காணுமல் அந்தப் பீடமத்தியில் உறுதியாகவிருந்து, தான் கேள்வியுற்ற சபதத்தைத தனக்கு இதமாக நிச்சயித்துத் தபசைச செய்யவேண்டுமென்று நிச்சயித்தான். பிறகு தபதப வென்று கேட்கப்பட்ட சப்தத்தில் விகாதமில்லாத நிசசயத்தை உடைத்தாகியும், பிராணாதிவாயுக்களேயும், மனதையும், ஞானேந்திரியங்களேயும், கருமேந்திரியங்களேயும் நிக்கிரகித்துத், தபஞ் செய்தவர்களுக்குள்ளே உறுதியான தபசை யுடைத்தாகியு மிருக்கிற அந்தப் பாரதிவல்லபன், ஏகாக்கிர சித்தனுகிச் சகல லோகங்களுக்கும பிரகாசமாகிய தபசை ஆயிரந் திவ்யவருஷம் அனுஷ்டித்தான். இப்படித் தவநிலே பெற்ற மனதை யுடைத்தான பிரம்மதேவனுலே பூசிக்கப்பட்ட குணபரிபூரணன், ஸ்ருதியாகிய புண்ணியத்தை யுடைத்தாகிய தேவர்களால் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்ட தனதான அந்த வுலகத்தைப் பிரம இரண்யகர்ப்பனுக்குக் காண்பித்தார். அவ்விடத்தில் மாயாவிகாரங்களாகிய காமக்குரோத முதலானவை இல்லே. அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ ஹரியுடைய நித்ய கைங்கரியத்தில் நிரதராகியும், தேவர்களாலேயும், அசுரர்களாலேயும், அருச்சிக்கப்பட்டும், சில மகானுபாவர்கள் வாசஞ்செய்கிருர்கள். அவர்கள் எப்படி யிருக்கிருர்களென்றுல், காசாம்பூவினுடைய நிறம்போலிருக்கிற வர்ணத்தை யுடைத்தாகியும், கமலதளம்போலிருக்கிற கண்களுடனேயும், பீதாம்பரங்களேத் தரித்தும் சிலாக்கியமாகிய காந்திகளுடனேயும், மிருதுவான சரீரங்களுடனேயும், நான்கு புஜங்களால் பிரகாசித்தும், மிருதியான வொளியுடனேயும், சிலாக்கியமான ரத்தினங்களேப பதித்து மிருக்கிற பதக்கங்களேயும், முத்தாரங்களேயும் தரித்து மிருக்கிருர்கள்.

இப்படியே பவளவர்ணம்போன்ற சிவந்த சரீரமும், வைடூரிய நிறம்போலிருக்கிற சரீரங்களும், தாமரை வளேயத்துக்கு நிகரான சுப்பிரமாகிய காயங்களுடனேயும், பிரகாசிக்கிற சில நித்திய சூரியர்கள் பத்துத்திக்கிலும் ஒளியினுல் விளங்குகிற குண்டலங்களேயும், கிரீடங்களேயும், வனமாலேகளேயுந் தரித்து விளங்குகிருர்கள். சமஸ்த திக்கிலேயும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற திவ்யமாகிய விமானவரிசைகளில் விளங்குகிற மகாபுருஷரால் அற்புதமாகியும் தங்களுடைய காந்திகளால் பிரகாசிக்கிற சரீரங்களேத்தரித்த உத்தம

ஸ்திரீகளுடைய காந்திப் பிரபாவத்தால் மின்னல்களுடனே கூடிய மேகங்களால் நிறைந்த ஆகாசம்போல் எப்பொழுதும் பிரகாசித்தும், ஸ்ரீதேவியானவள் திவ்யமான ரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டு சகல சம்பத்துக்களுடனேயும், வெகு விதமாகிய ஸ்துதிக்குப் பாத்திரமான ஸ்ரீ ஹரியுடைய பாதங்களில் வெகு பிரகாரமாகப் பூசைசெய்தும், தன்னுடைய ஆஞ்ஞையை யனுசரித்த வசநதனுலேயும், அவனை அனுசரித்து நடக்கின்ற மற்ற ருதுக்களாலேயும், நானுவிதமாகத் தியானஞ்செய்யப்பட்டிருந்தாலும், தனக்குச் சுவாமியாகியும், தன் பிரீதிக்குப பாத்திரமாகியும் ஸ்ரீ ஹரியுடைய விசித்திர லீலைகளால் தியானஞ்செய்யப்பட்டு மிருக்கிற ஸ்ரீ ரமாதேவிக்கும், யக்கியங்களுக்கும், சகல சேதனுசேதனங்களுக்கும் பதியாகிய பரவாசுதேவனைப் பத்மசம்பவன் சாக்ஷாத்கரித்தான். சுனந்தனனந்தன் முதலாகிய சிலாக்கியமாகிய கைங்கரியத்தில் ருசிபெற்று மிருக்கிற கிங்கரர்களால் நான்கு புரத்திலும் உபசரிக்கப்பட்டும், தம்மிடம் பக்தி யுள்ளாரிடங்களில் செய்கிற பிரசாதத்தினுல் அபிமுகனுகவும், அபாங்கங்களாகிற மதுவினுல் சம்பன்னராகவும், பிரசன்னமாகிய ஆசனத்துடனேயும்,செந்தாமரைபோ விருக்கிற கண்களுடனே கூடிய திருமுகமண்டலத்தை யுடைத்தாகியும், கிரீடத்தையும் குண்டலங்களையும் தரித்தும், நான்கு புஜங்களுடனே பிரகாசித்தும, பீதாம்பரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், தன் மார்பிலிருக்கிற ஸ்ரீ தேவியால் பூஷிதனுகியும், பிரகிருதியும், புருஷனும், மகத்வமும், அகங்காரமும், ஏகாதசேந்திரியங்களும், பஞ்சமகாபூதங்களும், பஞ்சதன் மாத்திரைகளுமாகிற இருபத்தைந்து தத்துவங்களுடனேயும், மற்றவிடங்களில் ஸ்திரமில்லாமலும் சகலமும், தன்னுடையதாகியு மிருக்கிற ஐஸ்வரியங்களுடனே கூடியிருக்கிற பரமபுருஷனை, அதிசிலாக்கியமாகிய உயர்ந்த சிம்மாசனத்தில் கண்டு, அந்தத் தரிசனத்திலுண்டான ஆனந்த ரசத்தினுல் நனைக்கப்பட்ட அந்தக்கரணத்தை யுடைத்தாகியும், சரீரமெங்கும் நிறைந்த ரோமாஞ்சங்க ளுடனேயும், பிரேமாதிசயத்தால் ஜனித்த ஆனநத பாஷ்பங்களால் நிறைநத கண்களுடனேயும், அந்த விசுவசிருஷ்டிகர்த்தாவான பரமபுருஷனுடைய பாதபத்மங்களை வணங்கினன.

அப்படித் தன் திருவடிகளில் மிகுதியான பக்தியை அனுஷ்டித்துக் கொண்டும், தன் சங்கல்பத்தால் விஷயமான பிரஜாசிருஷ்டி செய்கிற சாசனத்துக்கு யோக்கியனுகியு மிருக்கிற அந்தப் பிரம்மதேவனைக் குறித்துப் புன்சிரிப்புடைய வார்த்தையைச் சொல்லிச் சந்தோஷத்துடனே கூடின அப்பரம புருஷன், அந்த விதாதாவைத் தன் திருக்கைகளால் ஸ்பரிசித்து ஒருவார்த்தையைச் சொல்லுகிறுர். வாராய் வேதகற்பனே! கபடயோகிகளால் சந்தோஷம் செய்விக்கப்படாத நான், சிருஷ்டி செய்யவேண்டு மென்று வெகு காலம் அனுஷ்டித்த உன்னுடைய தபசினுல் மிகவும் சந்தோஷத்தை யடைந்தேன். உன்மனதில் அபீஷ்டமாகிய வரத்தைக்கேள். உனக்கு க்ஷேமமாகட்டும். புருஷர்கள் சிரேயசை யடையவேண்டுமென்று செய்கிற பிரயாசமெல்லாம் என்னுடைய தரிசனமாகிற மட்டுந்தான். இப்போது உனக்குக் கிடைத்த என்னுடைய திவ்யலோக தரிசனமானது உனக்குண்டாக வேண்டு

மென்று நாம் சங்கல்பித்த சங்கல்பமகிமையே யல்லாமல் வேறல்ல. இந்தத் தரிசனம் நான் செய்த தபசுக்குப பலமாயிருக்கக் கூடாதோ வென்றால், தப தபவென்று நான் சொன்ன சொல்லை ரகசியத்தில் கேள்விசெய்து மற்றொருவரால் செய்யக்கூடாத தபசைச் செய்தாயாகையால் கருமங்களையறியாமல் மோகித்திருக்கிற உன்னைக்குறித்து அந்தத் தபசைச் செய்யும்படி நானே ஆக்கியாபித்தேனுகையால் அதுவும் என் சங்கல்பமகிமையே யல்லாமல் வேறல்ல. தபசானது என்னுடைய இருதயமே யல்லாமல் வேறல்ல. நானும் அந்தத் தபசுக்கு ஒன்றான ஆத்துமாவாகிறேன். வாராய் நிர்த்தோஷனே! அந்தத் தபசு எனக்கு இருதயமாயிருக்குமென்கிறதைத் தெளியச் சொல்லுகிறேன் கேள். இந்தப் பிரபஞ்சத்தைத் தபசினாலேதான் சிருஷ்டி செய்கிறேன். திரும்பவும் தபசினாலேயே சங்காரஞ் செய்கிறேன். பாலனஞ் செய்யுங்காலத்தில் இந்தத் தபோபலத்தினால் பரிபாலனஞ் செய்கிறேன். தபசானது மற்றொருவராலே அதிக்கிரமிக்கக் கூடாத என் சக்தியென்று தெளிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று ஸ்ரீ பரமாத்மாவானவர் பிரமதேவனுக்கு உபதேசஞ் செய்தபோது அந்த இரண்யகற்பன் சொல்லுகிறான்.

ஓ ஷட்குண பரிபூரணனான பரமாத்மாவே! சர்வப்பிராணிகளுடைய புத்தியிலேயும் பிரவேசித்துச் சாக்ஷியாயிருக்கிற தேவரீர் ஒருவிஷயத்திலும் விகாதமில்லாத விக்கியான சக்தியால் பிராணிகள் செய்யவேண்டுமென்று இச்சித்திருக்கிற கருமத்தை யறிவீரன்றோ? யாசிக்கிற அடியேனுடைய அபீஷ்டபலத்தை யனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும். ஓ நாதனே! ரூபமில்லாமலும் ஸ்தூலமாகியும், சூக்ஷ்மமாகியுமிருக்கிற தேவரீருடைய ரூபங்களை அடியேன் அறியவேண்டும். தேவரீருக்குச் சுவாதீனமாகிய பிரகிருதியுடைய சம்பந்தத்தால் மகதகங்கார முதலாகிய சக்திகளால் பெருகின பிரபஞ்சத்தைத் தேவரீரே பிரமாதி ரூபத்தைப பரிக்கிரகித்தும், சிருஷ்டித்தும், ரக்ஷித்தும், சங்கரித்தும், சிலந்திப்பூச்சியானது தன் வாய்நூலால் கட்டப்பட்ட மண்டலம்போல் வெளிப்படையாகாத சங்கல்பத்துடனே விளையாடுகிறீர். ஓ மாதவனே! அந்தச் சிருஷ்டியாதி விஷயமான புத்தியை என்னிடத்தில் கற்பிக்கவேண்டும். இப்படி யறிந்துகொண்ட அடியேன் தேவரீரால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சோப்பமில்லாமல் செய்துகொண்டு வருகிறேன். தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தால் பிரஜாசிருஷ்டியை இச்சித்துச் செய்துகொண்டு வந்தாலும், அதனால் அடியேனுக்கு அகங்கார பந்தம் வரவேண்டாம். ஓ சர்வேஸ்வரனே! தேவரீரால் லௌகீகனான சினேகிதனுடைய சினேகம்போல் காய ஸ்பரிசங்களால் பிரஜாசிருஷ்டியாகிற கைங்கரியத்தில் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட அடியேனெவ்வளவுகாலம் ஜனங்களை உத்தம மத்திம மாதிபேதத்தால் பிரித்து வியாகுலசித்தனுகாமல் சிருஷ்டி செய்கிறேனே அவ்வளவுகாலமும் தேவரீர் செய்தருளிய வெகுமானத்தால் நான் சுதந்திரனென்று நினைக்கிற அடியேனுக்கு மிகுதியான கர்வமானது வாராமலிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்த பிரம்மதேவனைக் குறித்து ஸ்ரீ பகவான் அருளிச்செய்கிறார்.

வாராய் சதுர்முகனே! என்னால் சொல்லப்பட்ட சாஸ்திர சன்னியமான என் விஷயமாகும் கியானத்தையும், அதினனுகுணமான அனுபவத்தையும், அதி ரகசியமாகிய பக்தியையும், அந்த பக்தியோகத்தினுடைய சாதனத்தையுங் கொடுத்தேன். நான் எந்த ஸ்வரூபத்தை யுடைத்தானவனோ, எப்படிப்பட்ட சத்துவத்தை யுடைத்தானவனோ, எந்த ஸ்வரூபமான குணங்களையுங் கருமங்களையு முடைத்தானவனோ, அப்படிப்பட்ட தத்வக்கியானமானது உனக்கு என் அனுக்கிரகத்தா லுண்டாகக்கடவது. சிருஷ்டிக்கு முற்காலத்தில் நானொருவனே யிருந்தேன். சூக்ஷ்மமான வஸ்துவும், ஸ்தூலமான வஸ்துவு மிவைகளுக்குக் காரணமாகிய பிரகிருதியும என்னைக்காட்டிலும் வேறாக விருக்கவில்லை. இப்பால் சிருஷ்டியான காலத்திலும் நானே யிருக்கிறேன். பிரத்தியக்ஷமாகிய இந்த பிரபஞ்சமும் நானென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இனிமேல் பிரளயகாலத்தில் லயமில்லாமலிருக்கிற இந்த வஸ்துவும் நானே யாகிறேன். யாதொன்றால் ஆத்ம ஸ்வரூபம் நிச்சயமில்லாதகாலத்தில் ஸ்வாதந்திரியமாகிய அந்தமில்லாம லிருக்கையிலும், ஒருவனாகிய இந்தவிடத்தில் இரண்டு சந்திரனென்கிற மதிபோல் சுவாதந்திரியந் தோற்றுகிறதோ, ஆத்ம ஸ்வரூப பிரகாசமானவுடனே முன்தோற்றின சுவாதந்திரியம் பத்மத்தைப் போல் தோற்ற வில்லையோ, அதுவே எனக்கு வசியையான மாய்கையென்று நிச்சயஞ் செய்துகொள்ளலாம். எப்படியானால் பிருதிவி முதலான பூதங்கள் அதின் காரியமான பவுதிகங்களில் பிரவேசித்தும், இதற்கு முன்காலத்தில் பிரவேசியாமலு மிருக்கிறதோ, அப்படியே பூத பவுதிகங்கள் சனித்தபின்பு அவைகளில் நான் பிரவேசித்தும அவற்றின் முற்காலத்தில் பிரவேசியாமலு மிருப்பேன். யாதொன்று சகல காரியங்களிலேயும் சம்பந்தித்தும், காரியங்களுடைய முற்காலத்தில் சம்பந்தியாமலும, சர்வகாலங்களிலும் சம்பந்தித்து மிருக்குமோ, அதுவே பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூப தத்வமாக அறியவேண்டுமென்று இச்சித்தவா றறியத்தக்கது. இதுவே என்னுடைய அபிமதமென்று நிச்சயித்துச சிலாக்கியமாகிய மானசவிருத்தியுடனே யிருக்கக்கடவாய். இப்படியிருக்கிற நீ கல்பங்கள்தோறும கற்பிக்கிற சிருஷ்டிகளிலே நானே கர்த்தாவென்று மோகத்தை ஒருகாலத்திலும் அடையமாட்டாயென்று சதுர்முகனுக்கு ஸ்ரீ பகவான் உபதேசித்ததைப் பரிக்ஷித்து மஹாராஜாவுக்கு உபதேசித்த சுகமுனீஸ்வரர் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீ பகவான் சகல ஜனங்களுக்கும் அதிபதியான பரமேஷ்டியைக்குறித்து இந்தப் பிரகாரம் ஆக்கியாபித்து, அந்தப் பிரம்மதேவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிற்றானே தம்முடைய கியாஞனந்தமயமாகிய அந்தத் திவ்யமங்கள விக்ரகத்தை அந்தர்த்தானஞ் செய்விததார். பின்பு அந்தப் பிரம்மன் மறைந்துபோன ஸ்ரீ ஹரியைக்குறித்து அஞ்சலிபந்தஞ் செய்துகொண்டு, சர்வ பூதங்களிலும் அனுப்பிரவேசித்து முன்னடந்த பிரம்ம சிருஷ்டியைப்போல் சமஸ்தங்களையுஞ் சிருஷ்டிசெய்தான். கர்மானுகுணமாகச் சிருஷ்டி செய்கிற அந்தப் பிரஜாபதியானவர் பிரஜைகளுடைய க்ஷேமத்தை இச்சித்தவராகி, ஒருகாலத்தில் இயம நியமப பிராணாயாம முதலான சுகசாதனங்களை அனுஷ்

டித்தார். இப்படி யோகத்திலிருக்கிற பிரம்மதேவனைக் குறித்துப் புத்திரர்களுக்குள்ளே மிகவும் பிரீதிவிஷயமாகிய நாரதமுனிவரன் சீலத்தினாலேயும், விசுவாசத்தினாலேயும், இந்திரிய நிக்கிரகத்தினாலேயும், அவரை யநுசரித்துச் சிஷ்ருஷையைச் செய்தார். ஓ பரீக்ஷித்து மகாராஜனே! பிரகிருதிக்குச் சுவாமியாகிய ஸ்ரீ விஷ்ணுவுடைய மாயையென்று சொல்லப்படுகிற பிரகிருதியை யறியவேண்டுமென்று இச்சித்த மஹாபாகவதராகிய அந்த மகாமுனி தன் பிதாவான பரமேஷ்டியைச் சந்தோஷத்தைச் செய்வித்தார். பின்பு சர்வலோக பிதாமகனாகிய தன் பிதா, சந்துஷ்டராகியிருக்கிறாரென்று பார்த்து, நீ இப்போது என்னைக் குறித்துக் கேட்ட பிரச்னத்தை அந்தத் தேவரிஷி மிகவும் பிரச்னஞ்செய்த நாரதரைக் குறித்துச் சகல பிராணிகளையும் சிருஷ்டி செய்த சதுரானனன் ஸ்ரீ பகவானால் நான்கு சுலோகரூபமாகத் தனக்கு உபதேசிக்கப்பட்டுத் தசலக்ஷணத்தோடு கூடிய பாகவதமென்று சொல்லப்படுகிற இந்தப்புராணத்தை நன்றாகச் சொன்னார். ஓ ராஜாவே! சரஸ்வதிநதி தீரத்தில் பரப்பிரம்மத்தைத் தியானஞ்செய்பவராயும் அமிதமாகிய தேஜஸுடனே கூடிய வியாசமுனிவரைக் குறித்து அந்த நாரதர் உபதேசித்த இந்தப்புராணத்தை ஸ்ரீ சுகர் அந்தக் கிரமத்தோடும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

பாதராயணியான சுகப்பிரம்மரிஷி பாகவத தத்துவார்த்தத்தினும்
ராஜாவினால் செய்யப்பட்ட பிரச்னத்துக்கு
உத்தரஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஸ்ரீ சுகர் வாக்கியம், ஓ விஷ்ணுராதனே! இந்தப் பாகவத புராணத்திற் சொல்லப்படுகிற லக்ஷணங்களை அதனதின் பெயரால் சொல்லுகிறேன் கேளும். அவைகள் யாவையென்றால், சர்க்கமென்றும், விசர்க்கமென்றும், ஸ்தானமென்றும், போஷணமென்றும், ஊதியென்றும், மந்வந்தரமென்றும், ஸ்ரீ ஹரிகதையுடனே கூடிய ஹரிபக்தர்களுடைய கதையென்றும், நிரோதமென்றும், முக்தியென்றும், ஆச்ரயமென்றும், பத்துவிதமாக விருக்கும். ஆனால் விலக்ஷணமாகிய அர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறபடியால் இது ஸ்ரீ பகவானுடைய குணவர்ணனமாகிய ஸ்ரீமஹா பாகவத புராணமென்று சங்கிக்க வேண்டியதில்லை. உபதேசமான ஆச்ரயத்தினுடைய தத்துவக்கியான நிமித்தமாக மற்ற ஒன்பதையும் சொல்லவேண்டியிருக்கிறபடியால் அவைகளுடைய லக்ஷணங்களும் இந்தப்புராணத்திற் சொல்லவேண்டும். இது யுக்தமாகியிருக்கின்றதைப் பற்றித் தத்துவக்கியானிகள் வேதாந்தவாக்கிய சிரவணத்தால் பிறந்த அர்த்தக்கியானத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஜகத்காரணமாகிய பிரம்மத்தை நிரூபிக்குமிடத்தில் இவைகளையும் இதனிடத்தில் பிரதானமாக வசனிக்கிறார்கள். மகா பூதங்களைந்தும், அதின் தன்மாத்திரைகளும், ஏகாதசேந்திரியங்களும், மகத்தும், அகங்காரமாகிற இந்த இருபத்துமூன்றினுடைய சிருஷ்டியானது சர்க்கமென்று சொல்லப்படுகிறது. பரப்பிரம்மத்தி

னுடைய அனுப்பிரவேசத்தால் வைஷம்மியத்தை யடைந்து திரிகுணங்களா லும், பரமேசுவரனுகிற விராட் புருஷனுலும், ஜனித்த சராசர சிருஷ்டியானது விசற்கமென்று சொல்லப்படும். ஸ்ரீ வைகுந்தனுடைய விஜயமானது ஸ்தான மென்றும், அவன் அனுக்கிரகமே போஷணமென்றும், நிச்சயிக்கப்பட்டிருக் கிறது. மனுவந்தரங்களுா அவயவங்களுக்கு ஈசாளாகிய சத்புருஷர்களுடைய தருமங்களும், சிலாக்கியமாகிய தரும கருமங்களுடைய வாசனைகளும், ஊதி யாகும். ஸ்ரீ ஹரியுடைய திவ்ய அவதார சரித்திரங்களும், அங்குள்ள பக் தர்களான மஹா பாகவதர்களுடைய சரித்திரங்களும், அநேகவிதமாகிய கிளைக்கதைகளால் விருத்தியடையாத சத்கதைகளென்று சொல்லப்படும். ஸ்ரீ ஹரியானவர் யோகநித்திரையை யடைந்த பின்பு இந்தச் சீவாத்மாக்க ளுடைய கர்னகளோபாங்களுடனே கூடவருகிற லயத்தை நிரோதமென்று சொல்லுவார்கள். அநாதி கர்மவாசனையால் வந்திருக்கிற சுவாதந்திரிய தேவ த்துவ மனுஷியத்துவாதிகளை விட்டு நிஜரூபமாகிய கியான ஸ்வரூபனுகியும், பரமபுருஷா தீனனுகியும், பிராரப்த கருமத்தைத் தவிர்ந்திருக்கையு முதலான குணஷ்டகத்தை யுடைத்தாகிய மிருக்கிறபடியே முக்தியென்று நிச்சயிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பிரபஞ்ச சிருஷ்டியும், ஸ்திதியும், லயமும், எந்த வஸ்துவினிடத்திலிருந்து பிரகாசிக்கின்றதோ, பரபிரம்ம மென்றும், பரமா த்மா வென்றும், எப்போது அண்டத்தைப் பிளந்துகொண்டு வேருக நின் ருனே அப்போது தனக்கு ஒரு நிலையை இச்சித்த இந்தப் பரிசுத்தமான புருஷன், சுபபிரங்களான உலகங்களைச் சிருஷ்டிசெய்து நாரமென்று சொல் லப்படுகிற அந்த ஜலத்தை ஸ்தானமாக வுடைத்தாயிருக்கிற படியால் நாரா யணனென்று நினைக்கப்படுகிறுன். பிரகிருதியும் சிருஷ்டியாதிகளுக்குக் கார ணமாகிய பிராணிகருமமும், காலமும், குணவைஷம்யமும், போக்தாவாகிய ஜீவனும், எவனுடைய அனுக்கிரகத்தால் தம்தம் கருமங்களுக்கு போக்கியமா யிருக்கின்றனவோ, அந்த ஜகதீஸ்வரன் தன் அபேக்ஷையால் சகலமும் தன் னிடத்தில் லயத்தையடையத் தானொருவனுகி யிருந்து வெகுரூபனுக வேண்டு மென்று இச்சித்து யோகமாகிய படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருந்து அந்தத் தேவன் சுவர்ணம்போல் மிகவும் பிரகாசிக்கின்ற கெர்ப்பரூபமாகிய சக்தி யைத் தனக்கு வசியையாகிய மாயையால் ஏகரூபமாகிய அந்தப் புருஷசக்தி யானது எப்படி வேருயிற்ரே அவ்வாறு அச்சரீர மத்தியத்திலிருக்கிற ஆகா சத்திலிருந்து கிரியாசத்தியால் இதாகிதங்களைச் செய்கிற பரமபுருஷனிடத்தி லிருந்த இந்திரிய சக்தியும், மனதினுடைய சக்தியும், தேகசக்தியும், ஜனித் தன. இந்த மூன்று சக்தியாகிய சூக்ஷ்மரூபத்திலிருந்து சூத்திரமாகியும், மகத்தாகியும், அணுவென்றும் சொல்லப்படுகிற பிராணசக்தியானது சம் பவித்து ராஜாவுடனே தொடர்ந்து திரிகிற ஏவலர்கள்போல் சர்வசந்துக்களி லும் இதுசெய்கிற சேஷ்டையால் இந்திரியங்களும் சேஷ்டிக்கையாலும் இச் சேஷ்டை நிவர்த்திக்குங் காலத்தில் அவையும் சேஷ்டையை விட்டு விடுகிற படியினுலே இவற்றிற்கெல்லாம் மகத்துவமுண்டென்று விவேகசாலிகள் அறி ந்து கொள்ளலாம்.

அந்த விபுவினுடைய சரீர நடுவிலிருந்து இந்திரியங்களை அலைக்கிறானே, அந்தப் பிராணனாலே பசியும், தாகமும் ஜனித்தன. பக்ஷிக்கவேண்டுமென்கிற பிரீதியினாலேயும், பானஞ்செய்யவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலேயும், முன்னே முகமானது பிறந்தது. அந்த முகத்திலிருந்து ரசனேந்திரியத்துக்கு அதிஷ்டானமாய்த் தாலுவானது ஜனித்தது. அதிலே ஜிஹ்வேந்திரியமுண்டாயிற்று. அதின் தேவதையான வருணனுஞ் ஜனித்தான். ஜிஹ்வேந்திரியத்தால் அறியப்படுகிற சமஸ்த ரசங்களும் அதிலிருந்தே ஜனித்தன. பின்பு சொல்லவேண்டுமென்று இச்சித்த அளவில்லாத அந்தப் பரமபுருஷனுடைய முகத்திலிருந்து வன்னியும், வாக்கும், இந்திரியமும் ஜனித்தபின்பு, அவற்றிலிருந்து சொற்கள் பிறந்தன. இந்த வாக்கிந்திரியத்துக்குப் பலமே அதிஷ்டானமாயிற்று. அதற்கு அதரோஷ்டங்களாகிற மறைவுமுண்டாயிற்று. பிராணவாயுவானது மிகவும் சலித்தபோது நாசிகை உண்டாயிற்று. அந்த நாசிகையிலிருந்து கிராணேந்திரியமும், அதின் தேவதைகளான அஸ்வனிதேவர்களும், கந்தமும் பிறந்தன. எப்போது தன்னிடத்தில் பிரகாசமில்லாமலிருந்ததோ அப்போது தான் தேகத்தையும் மற்றவைகளையும் நேத்திரங்களால் பார்க்கவேண்டுமென்று இச்சையுடைத்தான அந்தப் புருஷனுக்குக் கண்களுண்டாயின. அவைகளில் சக்ஷுஸ் இந்திரியமும், அதின் தேவதையான ஆதித்தியனும், அதற்கு விஷயமாகிய ரூபமாகிற குணமும் ஆவிர்ப்பவித்தன. தேவதைகள் சொல்லுகிற சொற்களை அறியவேண்டுமென்று இச்சித்த வைராஜபுருஷனுக்குக் கர்ணங்கள் பிறந்தன. ச்ரோத்திரேந்திரியமாகிற இந்திரியமும், அதின் தேவதையான திக்குகளும், அதற்கு விஷயமாகிய சப்தங்களும் உதித்தன. பின்பு வஸ்துக்களிலிருக்கிற மிருதுவாகிய தன்மையும், கடினமாகிய தன்மையும், லகுவாகிய தன்மையும், குருவாகிய தன்மையும், உஷ்ணமாகிய தன்மையும், சீதமாகிய தன்மையும், அறியவேண்டுமென்று இச்சித்த வைராஜ புருஷனுக்குத் தொக்கிந்திரியமும் ஜனித்தது. அதற்குச் சருமமே அதிஷ்டானமாயிற்று. அந்தத் தொக்கு இந்திரியமும் அதிஷ்டானமாகிய சருமத்தினுடைய வெளியில் வியாபித்ததுகண்டு தீயின் ஸ்பரிசத்தைக் கிரகித்துக்கொண்டு லோமமென்று சொல்லப்படுகின்றது.

இவ்விடத்தில் விருக்ஷங்களே தேவதைகளாயின. இந்தச் சருமத்தினுள்ளே வியாபித்த தொக்கிந்திரியம் ஸ்பரிசங்களைக் கிரகிக்கிறதால் தொக்கென்று சொல்லப்பட்டது. அவ்விடத்தில் வாயுவே தேவதையாயிற்று. பின்பு நானாவிதமாகிய கருமங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று இச்சையுண்டானதால் அந்தப் புருஷனுக்கு இரண்டு கைகளுமுண்டாயின. அவைகளில் பலமாகிற இந்திரியமும், இந்திரனாகிற தேவதையும் ஜனித்தபின்பு, இவரால் கிரகணமாகிற கருமமும் ஜனித்தது. அத்தியந்த இஷ்டமாகிய கமனத்தை இச்சித்த அந்தச்சுவாமிக்கு இரண்டு பாதங்கள் ஜனித்தன. அந்தப் பாதங்களிலிருந்து பிறந்த கமனசக்தியாகிற இந்திரியத்துக்கு ஸ்ரீ ஹரியே தேவதையாகியிருந்தார். அந்த இந்திரியங்களால் மனுஷர் சுபகருமங்களைச்செய்து க்ஷேமங்களைக் கற்பித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். பின்பு புத்திரவர்க்கங்களையும், ரதிஆனந்

தங்களையும், சுவர்க்காதி ஸ்தானங்களையும், இச்சித்த அந்தப் பரமேச்வரனுக்கு சிஸ்னம் பிரகாசித்தது. அதில் உபஸ்தமென்கிற இந்திரியம் ஜனித்தது. அதற்குப் பிரஜாபதியே தேவதையானர். அந்த இந்திரியத்தை அனுசரித்து வருகிற சுகமானது ஸ்திரீகளுடைய போகமாகிற காமங்களைச் சம்பந்தித்திருக்கும். பிறகு புசித்த ஆகாரங்களுடைய அசாரமாகிய அம்சங்களைப் பரிகரிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்த அந்த உத்தமனுக்குக் குதமானது பிறந்தது. அதிலிருந்து பாயுவென்கிற இந்திரியம் ஜனித்தது. மித்திரன் தேவதையானன். இந்த இரண்டுபேர்களையும் ஆசிரயித்து மல விசர்க்கமென்கிற காரிய முண்டாயிற்று. பின்பு இருந்த தேகத்தைவிட்டுத் தேசாந்தரங்களை வியாபிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்த பரமபுருஷனுக்கு நாபித் துவாரமானது உதித்தது. அவ்விடத்தில் அபானனென்கிற வாயுவும், அதற்கு அதிதேவதையான மிருத்தியு முண்டாயிற்று. பிராணவாயுவைப் பிரிந்த அபானவாயுவாலும், அதின் தேவதையான மிருத்தியுவாலும் மரண முண்டாயிற்று. அதன்பின்பு அன்னத்தையும், ஜலத்தையும், கிரகிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்த விராட்புருஷனுக்கு இவற்றிற்கு அதிஷ்டானமாகிய குக்ஷியும், அன்ன சங்கிரகத்துக்குக் காரணமாகிய ஆந்திரமும், ஜல சங்கிரகத்துக்கு ஏதுவாகிய நாடிகளும் ஜனித்தன. அந்த நாடிகளிடத்தில் நதிகளும், ஆந்திரத்தில் சமுத்திரங்களும் உதித்தன. அந்த நதிகளால் துஷ்டியும், சமுத்திரங்களால் புஷ்டியும் பிரகாசித்தன. பின்பு தன்னுடைய மாய்கையை தியானஞ்செய்ய வேண்டுமென்று இச்சித்த அந்தச்சுவாமிக்கு இருதயமாகிற அதிஷ்டானம் ஜனித்தது. அதிலிருந்து மனதும், அதின் தேவதையான சந்திரனும், கருமமாகிய சங்கல்பமும், காமமென்கிற அபிலாஷையும் பிறந்தன. ஜலத்தினலும், வாயுவினலும், ஆகாசத்தினலும் விருத்தியடைந்திருக்கையால், பிருதிவி ஜல தேஜோமயங்களாகிய தொக்கென்று சொல்லப்படுகிற அதிஷ்டானமாகிய கனத்த தோலும், அதின்மேல் சூக்ஷ்மமாயிருக்கிற தோலும், மாம்சமும், உதிரமும், மேதசும், மச்சையும், எலும்புமாகிற ஏழு தாதுக்களும், அகங்காரத்திற்பிறந்த சப்தமுதலான குணங்களில் பிரீதி பொருந்திய இந்திரியங்களும் உற்பவித்தன. இவைகளில் மனது சகல விகாரங்களுக்கும் ஏதுவாகி யிருக்கும். புத்தியானது விக்கியான ரூபமாகி யிருக்கும்.

வாராய் தேவராதனே! வெளியில் பிருதிவி முதலாகிய அஷ்டவர்ணங்களை யுடைத்தான பெரிதாகிய பகவத்ரூபத்தை உனக்குச் சொன்னேன்; இந்தச் சரீரத்திற்குக் காரணமாகியும், இந்திரியங்களால் கிரகிக்கப்படாமலிருக்கிறபடியால் அவ்யக்தமாகியும், ஆதிமத்தியாந்தங்களில்லாமையால் ஒரு விசேஷமுமில்லாமலும், க்ஷயவிருத்திகளைத் தவிர்ந்திருக்கையால் வாக்கிந்திரியத்திற்கும், மனேவிந்திரியத்திற்கும், விஷயமாகாமலுமிருக்கிற லிங்க சரீரமென்கிற மற்றொருரூபம் இந்தப்பகவானுக்கு உண்டாயிருக்கிறது. இந்தப் பகவானுடைய ஸ்தூல சூக்ஷ்மமாகிய இரண்டு ரூபங்களையும் உனக்குத் தெரியச்சொன்னேன். சகலத்தையும் அறிந்த ஞானிகள் மாயா கற்பித

மாகிய இந்த இரண்டு ரூபங்களையும் அனுசரித்து ஸ்ரீ ஹரியைத் தியானஞ் செய்வார்கள். நிஜரூபத்தால் ஒரு கருமங்களில்லாமலும், மாய்கையால் அனேக கருமங்களைச் செய்துகொண்டும், குணபரிபூரணனாகியும், மிகவும் பெரிதான சுவரூபத்தை யுடைத்தாகியும், தன்னனுப்பிரவேசத்தால் மற்ற வஸ்துக்களைப் பெரிதாகக் கற்பித்தும் விளங்குகிற அந்தப பரமபுருஷன், தனக்கு நாமமாகிய சப்தங்களையும் அதின் கருமங்களையும் வகிக்கிறான். அதெப்படியென்றால், பிரஜாபதிகளையும், மனுக்களையும், தேவர்களையும், ரிஷிகளையும், பிதுர்க்கணங்களையும், வெவ்வேறாகக் கற்பித்து, அப்படியே சித்தர்களையும், சாரணர்களையும், கந்தர்வர்களையும், வித்தியாதரர்களையும், அசுரர்களையும், குய்யகர்களையும், கின்னரர்களையும், அப்சரசுகளையும், நாகர்களையும், கிம்புருடர்களையும், மாதுருகணங்களையும், ராக்ஷதர்களையும், பிசாசகணங்களையும், பிரேதங்களையும், பூதங்களையும், விநாயகர்களையும், கூஷ்மாண்டகணங்களையும், உன்மாதகணங்களையும், வேதாளங்களையும், யாதுதானர்களையும், கிரகணங்களையும், பக்ஷிகணங்களையும், மிருககணங்களையும், பசுக்களையும், விருக்ஷங்களையும், மலைகளையும், ஓ ராஜாவே! மலைப்பாம்பு முதலானவைகளையும், மசக மச்சிய தாபரரூபத்தால் இரண்டு வகையாகவும், சராயுஜமென்றும், அண்டஜமென்றும், சுவேதஜமென்றும், உற்பிஜமென்றும், நான்கு வகையாகியும், ஜலங்களில் வசித்தும், நிலங்களில் வசித்தும், ஆகாசத்தில் வசித்துமிருக்கிற இப்படிப்பட்ட சிருஷ்டிகளைச்செய்து அவைகளில் அனுப்பிரவேசித்து, அவற்றின்பேர்களால் கீர்த்திக்கப்பட்டு, அவைகளுக்கு யோக்கியமாகிய கருமங்களைச்செய்கிறான். இதனால், கருமங்களுடைய கதிபேதங்களைச் சொல்லுவோம். கேட்பாயாக.

ஓ ராஜாவே! உத்தமங்களாகியும், நிக்ருஷ்டங்களாகியும், மிசிரங்களாகியும், கருமகதிகள் மூன்றுவிதமாக இருக்கும். அதெங்ஙனமென்றால், சத்துவகுணமென்றும், ரஜோகுணமென்றும், தமோகுணமென்றும், மூன்றுவகையாகிய குணங்களால் இந்தக் கதிகளும் திரிவிதமாகவே யிருக்கும். அவைகளில் சத்துவமானது சுவர்க்கமாகியும், அதில் வாசஞ் செய்கிற தேவதைகளாகியும், அதற்குப் பலமாகிய சுகங்களாகவும் விளங்குகிறது. ரஜோகுணமானது பூலோகமாகவும், அதில் வசிக்கிற மனுஷியர்களாகவும், அவர்களுடைய சுக துக்கானுபவமாகிய போகமாகவும் பரிணமித்தது. தமோகுணமானது நரகமாகவும், அங்கே அனுபவிக்கிற ஜீவவர்க்கங்களாகவும், அங்குள்ள யாதனைகளாகவும் பிரகாசித்தது. அந்த மூன்றுகதிகளும் ஒவ்வொருவகையா யிருந்தாலும் வேறொருகுணத்தால் மூன்றுவகையாகவே யிருக்கும். அதெப்படியென்றால், ஒவ்வொரு குணசுபாவம் மற்ற இரண்டு குணங்களுடைய சுவபாவங்களுடனே கலந்திருக்கையால், கலந்த வஸ்துவுடைய பேதத்தால் மூன்றுவகை விகாரபேதத்தை அடையும். இப்படிச் சதுர்முகாதி ரூபத்தால் சிருஷ்டியைச்செய்த அந்தப்பகவானே இந்த ஜகத்தை ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்று இச்சித்துத் தருமஸ்வரூபியாகிய விக்கிரகத்தைத்தரித்து ஜகத்தை தேவ மனுஷிய திரியக்கு ஸ்வரூபங்களால் ஸ்தாபனஞ் செய்துகொண்டு

போஷணஞ்செய்கிறான். அப்பால் தன்னிடத்திலிருந்து சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சமஸ்த வஸ்துக்களையும், காலாக்கினி ருத்திரரூபத்தால் பிரளயகாலத்திலே மேகமண்டலத்தைப் பெருங்காற் றடித்ததுபோல் சங்காரஞ்செய்கிறான். சுபகுண பரிபூரணர்க்கெல்லாம் சிரேஷ்டனாகியும், தோஷதூரகனாகியுமிருக்கிற அந்தப் பரிபூரணனானபகவான், அந்த ஜகத் சிருஷ்டியாதிகளால் சொல்லப்பட்டவனானாலும், கியானிகள் இந்த ரூபத்தோடே கூடினவனாகவே அவனைச் சாக்ஷாத்காரஞ் செய்கிறதற்கு இச்சிக்கமாட்டார்கள். அதேதெனன்றால், இந்த ஜகத்தினுடைய ஜனனமுதலாகிய கருமங்களுண்டாகுகையில், அந்தப் பரமபுருஷன் இவைகளில் பிரிவில்லாமல் இருக்கிறபடியாலும், ஜன்மாதிகளை யடைந்தவ னல்லாமையாலே அவனிடத்தில் காரணத்துவாதிகளைச் சுருதிகள் சொல்வதென்றால் அவனுக்குக் கருமகர்த்திருத்துவம் வந்திருக்கிறபடியால் ஸ்வரூபத்திலுண்டாகிய கர்த்திருத்துவத்தை நிஷேதிக்கவேண்டி மாயாதீனமான கர்த்திருத்துவம் அடிக்கடி சொல்லப்படுகிறது. இப்போது பரப்பிரம்ம சம்பந்தியான மஹா கல்பமும், அவாந்தர கல்பமும், சூசனையாய் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. அந்த மஹா கல்பத்திலுண்டான பிராகிருத சிருஷ்டிகளுடைய பிரகாரமும், இவ்விரண்டுக்கும் சாதாரணமாகிய ரூபமும், காலத்தினுடைய பரிமாணமும், கல்ப லக்ஷணங்களும், அதின் ஸ்வரூபங்களும், எப்படிச் சொல்லவேண்டுமோ அப்படியே இனிமேல் சொல்லப்படும். இப்போது பரத்துவ சம்பந்தியான கல்பத்தைச் சொல்லுகிறோம் கேளுமென்று, ஸ்ரீ சுகர் தேவராதனுக்கு உபதேசித்த கதையைச சூதர் நைமிசாரண்ய வாசிகளுக்குச் சொன்னபின்பு, சவுனகர் சூதரைப்பார்த்துக் கேட்கிறார்.

ஓ சூதரே! பாகவத சிரேஷ்டரான விதுரர் இராச்சியத்தைத தியஜித்து, பந்துக்களையும் தனங்களையும் தியாகஞ்செய்து, தீர்த்தயாத்திரை செய்தாரென்று எங்களுக்குத் தேவரீர் சொன்னீரல்லவோ, அந்த விதுரருக்கும், மைத்திரேயருக்கும், ஆத்துமவிசாரப் பிரஸ்தாபம் நடந்ததே அது எந்தவிடத்தில் நடந்தது, இல்லாவிட்டால், சாக்ஷாத் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானை மைத்திரேயர் பிரஸ்னஞ்செய்ததற்கு அந்தப்பகவான்தானே, மைத்திரேயருக்கு ஆத்தும தத்துவத்தை உபதேசித்தாரன்றோ, அந்த விருத்தாந்தத்தை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும், ஓ சாந்தமூர்த்தியே! விதுரருடைய நடக்கையையும், அவர் பந்துஜனங்களைத் தியாகஞ்செய்ததற்குக் காரணத்தையும், தீர்த்தயாத்திரை செய்துவந்ததையும், சொல்லவேண்டுமென்று பிரஸ்னஞ் செய்த சவுனகரைப்பார்த்துச் சூதர் சொல்லுகிறார். ஓ சவுனகரே! பரிக்ஷித்து மஹாராஜாவும், சுகமுனியைக்குறித்து இப்படியே பிரஸ்னஞ் செய்தார். அதற்கு அந்தச் சுகயோகி, எப்படிப் பிரதி உத்தரஞ் சொன்னாரோ அப்படியே நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.

திரிதியஸ்கந்தம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனைப்பற்றிப் பிரம்ம நாரத சம்வாத ரூபமாக த்விதியஸ்கந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற இந்தப் பாகவதமே, ஆதிசேஷனுடைய முகத்தினாலே விஸ்தரிக்கப்பட்டதென்று மூன்றாவது ஸ்கந்தமுதற்கொண்டு விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. இதில் ஆதியில் நான்கு அத்தியாயம் விதுர மைத்திரேய சம்வாதமும், மேல் எட்டு அத்தியாயம் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி பேதங்களும், மேலே ஒரு அத்தியாயம் வராக அவதாரமும், மேலே ஒரு அத்தியாயம் பிரபஞ்சத்தினுடைய உபசாரங்களும், அதற்குமேல் நான்கு அத்தியாயம் கபிலர் அவதாரமும், அதற்குமேல் ஒன்பது அத்தியாயம் கபிலோபாக்கியானமும், இந்தப்பிரகாரம் முப்பத்துமூன்று அத்தியாயங்களாக இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி முதலானவை வர்ணிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ சுகர்வாக்கியம்.

வாராய் பரிக்ஷித்து மஹாராஜனே! என்னைக்குறித்து யாதொரு பிரஸ்னம் பண்ணினையோ இந்த ஆத்தந்தானே உன்னுடைய பிதாமகரான பாண்டவர்களுக்கு மந்திரியாகியும், சமஸ்த லோகநாயகராகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானானவர், அஸ்தினபுரத்திலே பிரவேசிக்கும்போது துரியோதனனுடைய கிருஹத்தைவிட்டுச் சர்வ சம்பத்துகளிருந்தாலும் சம்பூர்ணமாயிராநின்ற விதுரருடைய கிருஹத்தைத் தம்முடைய கிருஹமாக எண்ணிப் பிரவேசிக்க, அப்படிப்பட்ட கிருஹத்தைவிட்டுக் காட்டிலேபோன விதுரரால் பூதபௌஷ்ய வர்த்தமானக் கியானத்தை யுடையவரான மைத்திரேய மகாரிஷியானவர் கேட்கப்பட்டாரென்று சொல்லாநின்ற சுகப்பிரம்மரிஷியைப் பார்த்துப் பரிக்ஷித்து வினவுகின்றான். வாரீர் பிரம்மரிஷியே! விதுரருக்கு மைத்திரேய மகாரிஷியுடனே எப்போது சம்வாதமுண்டாயிற்று. அதை எனக்கு விவரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்ட பரிக்ஷித்துமஹாராஜாவுக்குச் சர்வஞ்ஞராகிய பிரம்மரிஷியானவர் அதிக சந்தோஷமுடையவராய் அந்த ராஜாவைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினார். வாராய் ராஜனே! எப்போது திருதராஷ்டிரனானவன், அந்தருபத்தினாலே விவேகமில்லாதவனாய்த், துஷ்டர்களான தன்னுடைய பிள்ளைகளைப் போஷித்தும், தன் தம்பி பாண்டுமகாராஜனுடைய பிள்ளைகளாகிய பாண்டவர்களை அரக்குமாளிகையிலே பிரவேசிப்பித்துத் தகிப்பித்தும், சபையிலே தனக்கு மருமகளாகிய திரௌபதியினுடைய மயிரைப்பிடித்து இழுத்த துச்சாதனனுடைய நிந்திதமான கருமத்தை நிறுத்தாமலும், சூதிலே அதருமமாகவுங் கபடமாகவும்,

செயிக்கப்பட்டவராகியும், சாதுவாகியும், சத்தியசந்தராகியும், பதினன்கு வருஷம் வனவாசஞ்செய்து திரும்பிவந்து தம்முடைய பாகத்தைக்கேட்கிற தருமபுத்திரருக்குக் கொடாமற் போனதினலும், சகல லோகநாயகரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணரானவர், தருமபுத்திரராலே அனுப்புவிக்கப்பட்டவராய்ச், சபையிலே பீஷ்மர் முதலான பேர்களுக்கு அமிர்தம்போல் ஆனந்தமா யிருக்கிற வார்த்தைகளைச் சொல்லப், புண்ணியவர்ச்சிதனை திருதராஷ்டிரனைவன் சிலாக்கியங்களாக எண்ணமற் போனபடியினலும், மந்திரிகளுக்குள்ளே சிரேஷ்டரான விதுரரானவர் மிகவும் பிரசித்தமான வார்த்தையால் திருதராஷ்டிரனை நோக்கி, வாராய் மகாராஜனே! சகிக்கக்கூடாத உன்னுடைய அபராதத்தைச் சகித்துக் கேட்கிற தருமபுத்திரருடைய அம்சத்தைக் கொடுக்கக்கடவாய். அர்ச்சுனன் முதலான பிராதாக்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பீமசேனன்முதலான பாண்டவர்களைப் பகவானன ஸ்ரீ கிருஷ்ணரானவர் தன்னவர்களாகக் கிரகித்திருக்கிருர். துரியோதனனைப் பிள்ளையென்கிற புத்தியினலே போஷிக்கிருய். ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு விரோதியான பாபமானது சரீரத்தைத் தரித்துக்கொண்டு உன்னுடைய கிருஹத்திலே வந்து பிரவேசித்து வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றது. ஆகையினலே அந்தப் புத்திரனைக் குலத்திற்கு க்ஷேமத்தின் பொருட்டுச் சீக்கிரமாக விட்டுவிடக் கடவாயென்று சொன்ன விதுரர் வார்த்தையைக்கேட்ட துரியோதனனவன் மிகவும் திரஸ்கரித்ததெப்படியெனில், தாசி புத்திரனகியும் கபடனகியுமிருக்கிற இவனை இந்தச்சபையிலே எவன் அழைத்தான். இவன் யாதொருத்தனுடைய அன்னத்தினலே போஷிக்கப்பட்டானே, அவனுக்குப் பிரதிகூலனகியும், சத்துருக்களுடைய காரியத்திலே முக்கியனகியுமிருக்கிறன். ஸ்மசானம்போலே அமங்களரூபியான இவனைத் தனமுதலான சம்பத்தைக் கிரகித்துக்கொண்டு பிராணனேடேமாத்திரம் பட்டணத்துக்கு வெளியே சீக்கிரமாகத் துரத்திவிடக் கடவீரென்று துரியோதனனுடைய கர்னகடோரங்களான வாக்குகளாகிற பாணங்களாலே யடிக்கப்பட்டவராயிருந்தாலும், அந்த விதுரரானவர் விசனமில்லாதவராய், ஈசுவரனுடைய மாயா வைபவத்தை யென்னசொல்லப்போகிறேமென்று அந்த மாயையைக்கொண்டாடி, அவன் போகச்சொல்லுவதற்கு முன்னையே தாமே ராஜத்துவாரத்திலே தனுசை வைத்துப்போட்டு, கவுரவர்களுடைய புண்ணிய பரிபாகத்தினலே அடையப்பட்டிருக்கிற அந்த விதுரரானவர், அஸ்தினபுரத்தினின்றும் புறப்பட்டு, பூமியிலே பிரம்ம ருத்ராதி அனேக மூர்த்திகளையுடைய திவ்ய க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துப் புண்ணியத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்கிற இச்சையினலே தாம் ஒருவராய் அனந்தருடைய மூர்த்திகளாலே யலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற பட்டணங்களிலேயும், புண்ணியங்களான வுத்தியான வனங்களிலேயும், பருவதங்களிலேயும், ஆரணியங்களிலேயும், நிர்மலமான தீர்த்தத்தை யுடையவைகளான சரசுக்கள், நதிகள், இவைகளிலேயும், திவ்யங்களான க்ஷேத்திரங்களிலேயும் சஞ்சரித்தார். பவித்திரமாகியும் ஏகபுக்தமாகியுமிருக்கிற ஜீவனவிருத்தியை யுடையவராகியும், புண்

ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானமும், பூமியிலே சயனிப்பும் உடையவராய்த் தேகாபிமானத்தைவிட்டுத் தம்முடைய பந்துக்களாலே காணப்படாமல் மாவுரி கிருஷ்ணஜினங்களைத்தரித்து ஸ்ரீ ஹரிக்குச் சந்தோஷகரங்களான விரதங்களை ஆசரித்தார்.

இந்தப்பிரகாரம் இந்தப்பாரத வருஷத்தைப் பிரதக்ஷணமாகச் சஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டு எவ்வளவு காலத்திலே பிரபாசதீர்த்தம் வந்துசேர்ந்தாரோ, அப்போது தருமபுத்திரரானவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சகாயத்தினாலே ஏகச்சக்ராதிபத்தியத்தை யுடைத்தாகி இருக்கிற பூமியைப் பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பதையும், மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன் றிழைந்து உண்டாகாநின்ற அக்கினியோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற வனமானது தகிக்கப்படுவதுபோல, ஒருவர்க்கொருவர் விரோதத்தினாலே அடிபட்டுப்போன கவுரவர்களுடைய நாசத்தைக்கேட்டு மிகவும் விசனப்பட்டு, அவ்விடத்திலிருந்து மேற்குமுகமாகப் போய்ச் சரஸ்வதிநதியை அடைந்து, அந்த நதியிலேயும் சுக்கிரதீர்த்தம், மனுதீர்த்தம், பிருகுதீர்த்தம, அக்கினிதீர்த்தம், அசிததீர்த்தம், வாயுதீர்த்தம், சுநாபதீர்த்தம், கோதீர்த்தம், குகதீர்த்தம், யமதீர்த்தம், இவைகளில் தீர்த்தமாடி, அவ்விடத்தில் பிராமணர்களாலும், ரிஷிகளாலும், தேவர்களாலும், பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டும், ஆயுதங்களிலே முக்கியமான சக்கிர ஸ்தாபிதஞ் செய்யப்பட்டுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியுடைய நானுவிதங்களான க்ஷேத்திரங்களையும் சேவித்துத், தன தான்ய சம்ருத்தமான சௌராஷ்டிரதேசம், சவ்வீரதேசம், மச்சதேசம், குருதேசம், ஜாங்கலதேசம், இவைகளைத்தாண்டி யமுனாநதியை வந்தடைந்து அவ்விடத்திலே பாகவதோத்தமராயும, வாசுதேவருடைய பக்தராயும், சமதமாதி குணங்களை யுடையவராயும், பிரகஸ்பதியினிடத்தினின்று சகல நீதிசாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவராயும், மிகவும் பிரசித்தராயுமிருக்கிற உத்தவரைக்கண்டு ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டு, பகவானாலே ரக்ஷிக்கப்படாநின்ற தம்முடைய பந்துக்களின் குலத்தைக்கேட்டார்.

வாரீர் உத்தவரே! புராண புருஷர்களாகியும், தம்முடைய நாபிக்கமலத்திலுண்டான பிரம்மனுடைய பிரார்த்தனையினாலே இந்தப் பூமியிலே யவதரித்துமிருக்கிற அந்த ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்க ளிருவரும் சுகமாக இருக்கிறார்களா? பரம சுகிர்தராகியும் பூச்சியராகியுமிருக்கிற வசுதேவரானவர் சுகமாக இருக்கிறாரா? யாதவர்களுடைய சேனைகளுக்கு நாயகனாகியும் வீரனாகியுமிருக்கிற பிரத்தியும்நனனவன் சுகமாக இருக்கிறானா? கமலம்போலொத்த நேத்திரங்களையுடைத்தாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணரானவர், ராச்சியத்திலே பட்டாபிஷேகம்பண்ணி ஸ்தாபிக்கப்பட்டாரா? உக்கிரசேனரானவர், சுகமா யிருக்கிறாரா? பூர்வசன்மத்திலே பார்வதி கருப்பத்திலே தரிக்கப்பட்டிருந்த குமாரசுவாமியை ஜாம்பவதியானவள் அனேக விரதங்களை ஆசிரயித்துப் புத்திரனைப்பெற்று ஸ்ரீ ஹரிக்குச் சமானமாகியும மகாரதிகர்களுக்குள் சிரேஷ்டனாகியுமிருக்கிற சாம்பன் சுகமாக இருக்கிறானா? அர்ச்சுனனிடத்தினின்று சமஸ்த தனுர்வேத ரஹசியங்களையடைந்து கிருஷ்ணனுடைய சேவையி

னாலே யாதவர்களாலே அடையக்கூடாத கதியையடைந்த சாத்தகியானவர்
சுகமாக இருக்கிறாரா? வித்துவானாகியும், பாபசூன்யராகியும், பகவத் பக்த
ராகியு மிருக்கிற அக்குரூரானவர் சுகமாக இருக்கிறாரா? ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு
வைப் புத்திரனாகவுடைய தேவதேவகியானவள் தேவ மாதாவான அதிதி
தேவியைப்போலும், யக்கியங்களுடைய ஸ்வரூபமான அர்த்தத்தைத் தரித்
துக்கொண்டிருக்கிற வேதத்தைப்போலும் சுகமாக இருக்கிறாளா? சித்தம்,
அகங்காரம், புத்தி, மனம் என்று நான்கு விதங்களான அந்தக் கரணத்துக்கு
அதிதெய்வமாகியு மிருக்கிற யாதொரு அனிருத்தனைச் சகலசாஸ்திரங்களும்
காரணமாகச் சொல்லுகின்றனவோ, அந்த அனிருத்தன் சுகமாக இருக்கி
றானா? சத்தியபாமையினுடைய புத்திரன் சாருதேஷ்ணன், கதன், இவர்கள்
முதலானபேர்களும் சுகமாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களா? தரும
புத்திரர் தமக்குக் கைகளைப்போலிருக்கிற அர்ச்சுனன், கிருஷ்ணன், இவர்க
ளுடனேகூட, தருமமார்க்கமாக மரியாதையைப் பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்
டிருக்கிறாரா? சபையிலே துரியோதனனானவன் சாம்பிராச்சிய சம்பத்தை
யும், அர்ச்சுனன் முதலான பிராதாக்களுடைய அனுவிருத்தியையும் பார்த்து
மிகவும் தபிக்கும்படியான ஐஸ்வரியத்தையுடைய தருமபுத்திரர் சுகமாக
இருக்கிறாரா? மிகவும் கோபத்தையுடையவனான பீமசேனன் வெகுகால
மாய் அடக்கிக்கொண்டிருந்த கோபமாகிற விஷத்தை மகா அபராதத்தைப்
பண்ணியிராநின்ற குமாரர்களிடத்திலே விட்டுவிட்டானா? கதையினுடைய
விசித்திரமான மார்க்கங்களை அப்பியாசம்பண்ணின பீமசேனனுடைய பாத
ஸ்பரிசத்தைப் பூமியானது சகிக்கமாட்டாமல் போயிற்றோ? அந்தப் பீம
சேனன் சுகமாக இருக்கிறானா? மகாரதிகர்களுடைய சமூகத்திலே கீர்த்தி
வகித்தவனாகியும், சகல சத்துருக்களையும் சங்காரம் பண்ணுகிறவராகியும்,
மாயா கிராதரூபியாயிருக்கப்பட்ட ருத்திரனானவர் எவனுடைய சரக்கூடத்
திலே மறைக்கப்பட்டுக் காணப்படாதவராய் அவனுடைய பராக்கிரமத்துக்
குச் சந்தோஷப்பட்டாரோ, அந்த அர்ச்சுனன் சுகமாக இருக்கிறானா? சபத்
தினி புத்திரர்களாயிருந்தாலும் குந்திதேவிக்குப் புத்திரர்கள்போலவே
யிராநின்ற நகுல சகாதேவர்க ளிருவரும் இமைகளாலே ரக்ஷிக்கப்படா
நின்ற நேத்திரங்கள்போல் பாண்டவர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்களாய் வச்சி
ராயுததாரியான தேவேந்திரனுடைய முகத்தினின்றும் அமிர்தத்தையடை
ந்த கருடன்போல் யுத்தத்திலே துரியோதனனிடத்தினின்றும் தங்கள்
ராச்சியத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சுகமாக ரக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களா?
புத்திரர்கள் நிமித்தமாகவே பிராணனை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற குந்தி
தேவியும், ராஜோத்தமனாகியும், ஏகவீரனாகியும், அதிரதனாகியு மிருக்கிற
பாண்டுமகாராஜனை விட்டுப் பிராணனைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறது ஆச்
சரியமே. வாரீர் சௌமியரே! திருதராஷ்டிரனானவன், மரித்துப்போன
பாண்டுமகாராஜனுக்குத் துரோகத்தைப்பண்ணித் தன்னுடைய புத்திரர்க
ளான துரியோதனாதியர்களை யனுவர்த்தியாநின்ற திருதராஷ்டிரனுக்கு
நண்பனாகியும் தம்பனாகியுமிருக்கிற நானும் பட்டணத்தைவிட்டுத் தூரத்தி

விடப்பட்டேன். அநேகாகதியை யடைந்துபோன அந்தத் திருதராஷ்டிர னுக்கு விசனப்படுகிறேன். அப்படிக்கெல்லாமிருந்த நான், தம்முடைய திவ்ய ஐச்வரியங்களை மறைத்து மானுஷ்ய லீலைகளினாலே மனுஷர்களுடைய சித்தவிருத்திகளை அபகரித்துக்கொண்டு, சகல லோக நாயகராயிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய மாயா மகத்துவத்தைப்பார்த்து ஆச்சரியப்படாதவனாகி, இந்தப்பூமியிலே யொருவராலேயுங் காணப்படாதவனாய்ச் சுகமாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். எமக்குச் சத்துருக்களாகிய நம்முடைய ஆசாரியர்கள் அபராதம் பண்ணினகாலத்திலே, பகவான் அவர்களைச் சங்கரிக்கத் தக்கவராயிருந்தாலும், அவர்களுடைய அபராதத்தை அப்போது உபேட்சைபண்ணினது என்னென்றால், அநேகம் சேனைகள், வித்தியாமதம், தனமதம், குலமதம், இந்தமதங்களினாலே மரியாதை தப்பிநடந்தும, மிகவும் கருவத்தை யுடையவர்களாகியுமிருக்கிற ராஜாக்களை அதஞ்செய்ய வேண்டுமென்று, தம்மைச் சரணமாக அடைந்த பூமியினுடைய பாரத்தைத் தீர்க்கவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே கவுரவர்களுடைய அபராதத்தைச் சகித்தார். வாரீர் சகாவே! தம்மைச் சரணமாக அடையாநின்ற பிரமன்முதலான சமஸ்தலோக பாலர்களுக்கும், தம்முடைய ஆக்ஞையைத் தப்பாமல்நடத்துகின்ற பேர்களுக்கும், சர்வப் பிரயோஜனத்தின்பொருட்டும், யாதவகுலத்திலே யவதரித்து, ஜனமரகிதராகியும், பவித்திரமான கீர்த்தியை யுடையவராகியுமிருக்கிற அந்தப் பகவானுடைய வார்த்தையை எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண வியோகத்தினாலே மிகவும் விசனப்படுகின்ற உத்தவரானவர், பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, விதுரருக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய பால்ய சரித்திரங்களை வர்ணித்தாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

வாராய் மகாராஜனே! இந்தவிதத்தில் அந்த உத்தவரானவர், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்மேலே பிரதிமையைச் செய்து வைத்துக்கொண்டு அவருக்குப் பூஜை நடத்திக்கொண்டிருக்கையில், பிராதக்கால போஜனார்த்தமாய் மாதாவினாலே பிரார்த்தித்து அழைக்கப்பட்டாலும், அந்தப் போஜனத்தை விரும்பாமல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சேவையே மேன்மையாக வெண்ணி, வார்த்திகத்தை அடைந்தார். அப்படியிராநின்ற அந்த உத்தவரானவர், பகவானுடைய வார்த்தையைக்குறித்து விதுரரால் கேட்கப்பட்டவராய், அந்தப் பகவானுடைய திருவடிகளை ஸ்மரித்துக்கொண்டு அதைரியத்தையுடையவராய் மறுவசனஞ்சொல்லமாட்டாமல், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திருவடித்தியானமாகிற அமிர்தத்தினாலே ஒரு முகூர்த்தகாலம் முழுகினவராய்ப், புளகாங்கித சர்வ அவயவங்களையுடையவராய்ப், பிற்பாடு மெல்ல மெல்ல பகவத்தியானமாகிற லோகத்தினின்றும் திரும்பித், தேகாதி கியானத்தையுடைய அந்த உத்தவரானவர், நேத்திரங்களைத் துடைத்துக்கொண்டு, யாதவகுலத்தை உபசங்காரம் பண்ணினது

முதலான பகவானுடைய லீலைகளை நினைத்துக்கொண்டதினாலே மிகவும் ஆச்சரியத்தை யுடையவராய், அந்த விதுரரைப் பார்த்துப் பிரதிவசனம் சொல்லுகிறார். வாரீர் விதுரரே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணராகிய சூரியனானவர் அஸ்தமனத்தை யடைகிறபடியால், காலமாகிற மலைப்பாம்பினாலே விழுங்கப்பட்டுச் சம்பத்தை யிழந்திருக்கிற நம்முடைய பந்துக்களுக்கு எப்படி க்ஷேமமுண்டென்று சொல்லுவேன். லோகத்திலே யிராநின்ற ஜனங்கள் யாவரும் பாக்கியஹீனராகி யிருக்கின்றனர்.

அதிலும் யாதவர்கள் மிகவும் பாக்கியஹீனர்கள். அவர்கள் கிருஷ்ணரோடேகூட வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தாலும் அவர் சாக்ஷாத் ஸ்ரீமந் நாராயணரென்று அறியாமற்போனது எதுபோலென்றால், க்ஷீர சமுத்திரத்திலே யிருக்கின்ற மச்சியங்கள், அதிலே பிறவாநின்ற சந்திரனைச் சந்திரனென்று அறியாமல், இதுவும் மனோக்கியமான ஒரு ஜலஜந்துவென்றே அறிந்ததுபோல், சமஸ்தயாதவர்களும், சர்வலோக அரசனாயிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை யாதவசிரேஷ்டனென் றெண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். சிசுபாலர் முதலான பேர்கள் மிகவும் வைரத்தையே ஆசிரயித்தவர்களாய் நிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய வசனங்களைக் கேட்ட ஜனங்கள், பரமாத்துமாவான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் வைக்கப்பட்ட சித்தம்மாறி மிகவும் மூடர்களாக நிற்கிறார்கள். பகவானானவர் தபசுபண்ணாதவர்களாகியும், தம்முடைய திவ்யமூர்த்தத்தைப்பார்த்துத் திருப்தியடையாத நேத்திரங்களை யுடையவர்களாயு மிருக்கிற மனுஷியர்களுக்கு, இவ்வளவுகாலம் திவ்யமூர்த்தியைக் காண்பித்து, ஜனங்களுடைய நேத்திரங்களைப் பிடுங்கிப் போட்டாற்போல் அந்தாத்தானத்தையடைந்தார். தம்முடைய மாயாபலத்தைக் காண்பியாநின்ற பகவானாலே கிரகிக்கப்பட்டும், மனுஷியாவதார லீலைகளுக்கு யோக்கியமாகியும், ஆச்சரியகரமாகியும், சகல வுபாக்கியானங்களுக்கு ஸ்தானமாகியும், பூஷணங்களுக்குப் பூஷணங்களாகியும், அவயவங்களை யுடைத்தாகியு மிருக்கிற தருமபுத்திரருடைய ராஜசூயயாகத்திலே, நேத்திரங்களுக்குப் பரமாநந்தகரமாயிருந்த திருமேனியைப் பார்த்து, ஜனங்கள் பிரம்மாவுக்கு மனுஷ்யதேக நிர்மாணத்திலே இதற்குமேல் சாமர்த்தியமில்லையென்று எண்ணிக்கொண்டார்கள்.

கோபிகைகள் பிரீதியினாலே அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையே யனுவர்த்தித்துச செய்யப்படுகின்ற காரியங்களை முடியாமல் விட்டிருத்தலாலும், சாந்தரூபர்களாகியும், தம்முடைய அம்சங்களாகியு மிருக்கிற சாதுக்கள் பீடிக்கப்படுகையினாலும், மிகவும் கிருபாசாலியான சித்தத்தை யுடையவராகியும், பிரம்மாதி சகல லோகங்களுக்கும் ஈசுவராகியுமிருக்கிற பகவானானவர், ஜன்மமில்லாதவராயிருந்தாலும், அக்கினியானது காஷ்டங்களிலே ஆவிர்ப்பவிக்கிறதுபோல் அவதரியாநின்றார். அந்தப்பகவான், வசுதேவருடைய கிருஹத்திலே அவதரித்துக் கம்சனிடத்தினின்றும் பயந்தாற்போல் கோகுலத்திலே வாசமும், காலயவனன்முதலிய சத்துருக்களுக்குப் பயந்தாற்போல் மதுராபட்டணத்தினின்றும் ஓடிப்போனதும், மாதா பிதாக்களுடைய பாதங்களில் பிரணாமம் பண்ணிக் கம்சனிடத்தில் நின்றும் மிகவும் பயப்பட்ட உங்களுக்குச் சிசுரூஷை

யைப் பண்ணுதவர்களாகியு மிருக்கிற எங்களை அனுக்கிரகஞ்செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னவைகளை நினைத்து என்னுடைய சித்தமானது மிகவும் துக்கிக்கிறது. பகவானானவர் தமது புருவநெரிப்பாகிற காலத்தினாலே பூபாரத்தைப் போக்கடித்த அவருடைய ஸ்ரீ பாதரேணுக்களை எவன்தான் மறந்து போகச் சமர்த்தனாவான்? யோகீச்வரர்களானபேர்கள் தீவிரமான யோகாப்பியாசத்தினால் சித்தியை யடைகிறதற்கு இச்சிக்கிற பகவானுடைய வியோகத்தை யெவன்தான் சகிப்பான்? யுத்தத்திலே ராஜாக்கள் அர்ச்சுனனுடைய பாணமாகிற ஜலத்தினாலே யலம்பப்பட்டுப் பரிசுத்தர்களாய் நேத்திரங்களுக்கு ஆனந்தகரமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய முகாரவிந்தத்தைப் பார்த்து அவருடைய பதவியையடைந்தார்கள். திரிமூர்த்திகளுக்கும் ஈசுவரராகிய பகவான் தம்முடைய பரமானந்த ஸ்வரூபத்தினாலே யடையப்பட்ட ஸமஸ்தபோகங்களையும் உடைய உக்கிரசேனனிடத்திலே பண்ணப்பட்ட கைங்கரியமானது, பிரத்தியர்களான நம்மை மிகவும் விசனப்படுத்துகிறது. பூதனையானவள் அந்தப் பகவானைக்கொல்லத் தன்னுடைய ஸ்தனங்களின்வழியாகக் காளகூடவிஷத்தைப் பானம் பண்ணுவித்தவளாயிருந்தாலும், மாதாவான யசோதையாலே யடையத்தக்கதான கதியையடைந்தாள். அப்படிப்பட்ட கிருபாசாலியான அந்தப் பகவானைத்தவிர மற்ற எவனைச் சரணமாக அடையப் போகிறேன். வேதங்களுக்கு ஈசுவரனாகியும், சர்வலோகேச்வரனாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியினிடத்திலே கோபாவேச மார்க்கத்தினாலே வைக்கப்பட்ட சித்தத்தை யுடையவர்களான அசுரர்கள், சக்ராயுதரான ஸ்ரீ ஹரியைக் கருடாரூடனாகப்பார்த்த மாத்திரத்தில் பாகவதர்களாவரென்றே யெண்ணுகிறேன். அந்தப் பகவானானவர், பிரம்மாவினாலே பிரார்த்திக்கப்பட்டு இந்தப் பூமிக்குச சுகத்தைப் பண்ணவேண்டுமென்று இச்சித்து வசுதேவருக்குத் தேவகியினிடத்திலே அவதரித்துக் கம்சனிடத்திற் பயப்படுகின்ற பிதாவான வசுதேவராலே கோகுலத்தை யடைவிக்கப்பட்டவராய், அவ்விடத்திலே பலராமரோடேகூட அப்பிரகாசமான தேஜஸையுடையவராய்ப், பதினொருவருஷம் வாசம்பண்ணிய பக்ஷிகளாலே சூழப்பட்டிருக்கிற விருக்ஷங்களையுடையதான யமுனா தீரத்திலுள்ள வனத்திலே கோபாலர்களோடே கன்றுகளை மேய்த்து விளையாடிக்கொண்டும், பார்க்கப்பார்க்க ரமணீயமாயிருக்கிற தம்முடைய கௌமாரலீலையை அந்த வனத்திலுள்ள பிராணிகளுக்குக் காண்பித்து அழுகிறவரைப்போலு மிருந்து, சுந்தரமூர்த்தியாகியும், பாலசிம்ஹம்போன்ற பார்வையை யுடையவராகியு மிருக்கிற அந்தப்பகவான், சம்பத்திற்கு ஸ்தானமாகியும் வெண்மையான பசுக்களையுண்டயதாகியு மிருக்கிற கோகுலத்தினின்று வேணுகானம் பண்ணித் தம்மை அனுவர்த்திக்கின்ற கோபாலர்களை ரமிப்பித்துக்கொண்டிருந்தார். கம்சனாலே யேவப்பட்ட மகாமாயாவிகளான சத்துருக்களை விளையாட்டாகச் சிம்மாதிகளைப்போல் சங்கரித்தார்.

யமுனாநதியிலே வெகுகாலம் வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருந்த காளியனை நிக்கிரகித்து, அதினுடைய விஷஜலத்தினாலே மரித்துப்போன கோபாலர்களையும், பசுக்களையும் திரும்பியெழுப்பித், தம்முடைய கடாக்ஷத்தினாலே

விஷதோஷம்போய்ச் சுபத்தையடைந்த ஜலத்தைக் கோபாலர்களையும், கோக்களையும் பானம்பண்ணுவித்தார். அளவில்லாமற் சேர்ந்திருக்கின்ற தனத்துக்குச் சன்மார்க்கமாய் விரயத்தைப் பண்ணுவிக்க வேண்டுமென்றும், தேவேந்திரனைக் கருவபங்கம் பண்ணவேண்டுமென்றும், இச்சித்த பகவானவர், நந்தகோபரைக்கொண்டு பிராமணமுகமாய்ப் பூஜைபண்ணுவித்தார். தன்னுடைய பூஜாநுபங்கத்தினாலே மிகவும் அவமானத்தை யுடையவனான இந்திரனானவன், கோபத்தினாலே கோகுல நாசார்த்தமாக வருஷிக்கையில், அந்த மகாவருஷத்தினாலே மிகவும் பீடிக்கப்பட்ட கோகுலமானது, ஸ்ரீ பகவானுடையலீலையினாலே தரிக்கப்பட்ட பர்வதமாகிற குடையினாலே ரக்ஷிக்கப்பட்டது. வாரீர்விதுரரே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணரானவர் சரற்கால சந்திரனுடைய கிரணங்களாலே மிகவும் விளங்காநின்ற சாயங்காலத்தைப்பார்த்துச் சந்தோஷமாய் ஸ்திரீகளுடைய மண்டலத்துக்குப பூஷணமாகவிருந்து மதுரமாகக் கானம்பண்ணிக்கொண்டு லீலைபண்ணினார்.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணரானவர் கோகுலத்திலிருந்து மதுரையிலேபோய்க கம்ச வதை முதலானதைப் பண்ணினதும், துவாரகையில் லீலைகளைப் பண்ணினதும் வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

வாரீர் விதுரரே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமரோடே தம்முடைய மாதா பிதாக்களுக்குச் சுகத்தைபபண்ண இசசித்து மதுராபட்டணத்திலேவந்து பராக்கிரமத்தினாலே சத்துருக்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டனான கம்சனை உன்னதமான மஞ்சத்தினின்றும் கீழேதள்ளிக் கொன்று பூமியிலே யிழுத்துப போட்டுச், சாந்தீபினியென்கிற குருவினிடத்தில் சமஸ்த வேதங்களையுஞ் சாங்கோபாங்கமாக அத்தியயனம்பண்ணி அந்தக்குருவின் மரிததுபபோன புத்திரனைக் கொண்டுவந்துகொடுத்தார். ருக்மணிவிவாக நிமித்தமாக அழைக்கப்பட்ட சிசுபாலன், ஜராசந்தன் முதலான அந்தராஜாககள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கத் தம்முடைய அம்சமான ருக்மணிதேவியைக் கருடனானவர் அமிர்தத்தை அபகரித்தாற்போல் அபகரித்தார். ஒருவராலேயுங் கட்டுப்படாமலிருந்த ருஷபங்களைப்பிடித்து மூக்காங்கயிறுபோட்டு அடக்கிச் சுயம்வரத்திலே நக்னசித்துவினுடைய குமாரத்தியைக் கோராநின்றும், மூடர்களாகியும் சஸ்திரபாணிகளாகியு மிருக்கிற ராஜாக்களை அஸ்திரங்களாலே சங்கரித்துக் கலியாணமபண்ணினார். நரகாசுரனைக்கொன்று அவனுடைய புத்திரனான பகதத்தனுக்கு ராஜ்ஜியத்தைக் கொடுத்து அவ்விடததிலிருந்த அதிதிதேவியினுடைய குண்டலங்களைக் கொடுத்துச் சுவர்க்கத்திற்குப்போய்ச் சத்தியபாமைக்குப் பிரியத்தைப பண்ணவேண்டுமென்று பாரிசாத விருக்ஷத்தைத் துவாரகைக்குக் கொண்டுவந்து நரகாசுரனாலே அபகரிக்கப்பட்டிருந்த கன்னிகைகளுக்கு யோக்கியமான ரூபத்தையுடையவராய் ஒரு முகூர்த்தத்

திலே விவாகம்பண்ணிக்கொண்டு அந்த ஸ்திரீகளிடத்திலே தமக்குச் சமானர்களான பத்துப்பிள்ளைகளைப் பெற்றார்.

சம்பராசுரன், துவிதன், பாணாசுரன், முரன், பல்வலன், இவர்கள் முதலானபேர்களைப், பிரத்தியும்நன், பலராமன் முதலானபேர்களாலே சங்காரம் பண்ணுவித்தார். தந்தவக்கிரன் முதலானபேர்களைத் தாமே சங்காரஞ்செய்து, உம்முடைய பிராதாக்களான பாண்டுமகாராஜன் திருதராஷ்டிரன் இவர்களுடைய புத்திரர்களின் பக்ஷமான ராஜாக்களைச் சம்மாரஞ்செய்வித்துச் சந்தோஷப்படாமல் பிரத்தியுமநன் முதலானபேர்களாலே சம்பூர்ணமாகி ஒருத்தராலேயும் ஜயிக்கக்கூடாததாயிருக்கிற யாதவ வம்சத்துக்கு உபாயமானது என்னவெனில், மத்தியபானத்தினால் ஒருவருக்கொருவர் விவாதம் உண்டாயிற்றானால் அதுவே இவர்களுடைய வம்சத்துக்கு உபாயம். இதைப்பார்க்கிலும் வேறில்லை, தாமே நசித்துப் போவார்களென்று சிந்தித்து அவ்வாறுசெய்தார். அபிமன்யுவினால் புரு வம்சவிருத்திகாரமான உத்தரையினுடைய கர்ப்பத்தை ரக்ஷித்துத் தருமபுத்திரரை மூன்று அஸ்வமேதங்களாலே யஜிப்பித்தார். அந்தத் தருமபுத்திரரும் பிராதாக்களோடேகூட ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை அனுவர்த்தித்துப் பூமியைத் தருமமாகப் பரிபாலனம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். விசுவரூபியான பகவானும் சாங்கியயோகத்தை ஆச்ரயித்தவராய்த் துவாரகாபட்டணத்திலே புன்சிரிப்புடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற கடைக்கண் பார்வையினாலேயும், அமிர்தத்திற்குச் சமானமான வாக்கினாலேயும், நிர்த்துஷ்டமான சரித்திரத்தினாலேயும், மகாலக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமான திருமேனியினாலேயும், இந்த லோகத்திலேயிருக்கிற ஜனங்களையும் ரமிப்பித்துக்கொண்டிருந்தார். அந்தப்பகவானுக்குக் கிருகஸ்தகருமங்களிலேயும், காமபோகங்களிலேயும், வைராக்கியமானது உண்டாயிற்று. ஒருக்கால் துவாரகாபட்டணத்திலே கிரீடித்துக்கொண்டிருக்கின்ற யாதவகுமாரர்களாலே கோபித்துக்கொண்டவர்களாய் ரிஷிகள் பகவானுடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்தபேர்களாய்ச் சாபத்தைக்கொடுத்தார்கள். சிலமாதங்கள் போனபிறபாடு போஜர்கள், விருஷ்ணிகள், அந்தகர்கள் முதலான யாதவர்கள் மிகவும் சந்துஷ்டர்களாய்த் தெய்வமாய்கையினாலே மோகிக்கப்பட்டவர்களாய்ப் பிரபாசதீர்த்தத்தைப் போயடைந்து அதிலே ஸ்நானம்செய்து தேவரிஷி பிதுர் தர்ப்பணம்பண்ணிப் பிராமணர்களுக்கு வெகுபாலுள்ள சாதுக்களான இளவயதுள்ள பசுக்களையும், சுவர்ணங்கள், ரசிதங்கள், கட்டில், மெத்தைகள், வஸ்திரங்கள், கிருஷ்ணாசனங்கள், ரத்தினகம்பளங்கள், அசுவங்கள், யானைகள், ரதங்கள், கன்னிகைகளையும், ஜீவனப்பிரதான பூமிமுதலியவைகளையுந் தானம்பண்ணிப், பின்னும் திவ்யமாகியும் நானாரசங்களோடே கூடிக்கொண்டுமிருக்கிற அன்னங்களைக்கொடுத்துச் சாஷ்டாங்கமாக தண்டம் பண்ணினார்கள்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

விதுரரானவர் பந்துக்களுடைய நாசத்தைக்கேட்டு, உத்தவருடைய, வுபதேசத்தினலே ஆத்துமக்யானத்தின்பொருட்டு மைத்திரேய மகரிஷியைப்போ யடைந்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

வாரீர் விதுரரே! அந்த யாதவர்கள், பிராமணர்களாலே அநுக்கிரகம் பண்ணப்பட்டவர்களாய்ப் போஜனம்பண்ணி மத்தியபானஞ்செய்து அந்த மயக்கத்தினலே விவேகமில்லாதவர்களாய் ஒருவருக்கொருவர் இரகசியத்தை வெளிப்படுத்துவதான துர்வசனங்களாலே அடித்துக்கொண்டார்கள். அந்த மத்தியபானதோஷத்தினலே விவேகஹீனர்களாயிருக்கிற அந்த யாதவர்களுக்குச் சூரியன் அஸ்தமானத்தை யடைந்துபோகையில் அப்போது மூங்கில்கள் ஒன்றுக்கொன்றிழைந்து தகிக்கப்பட்டுப் போகிறதுபோல் நாசமானது உண்டாயிற்று. ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் தம்முடைய மாய்கையின் வைபவத்தைப் பார்த்துச் சரசுவதிநதியிலேபோய் ஆசமனம்பண்ணி அரச விருக்ஷமூலத்திலே யோகாப்பியாசத்திலேயிருந்தார். பிரபன்னர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கடிக்கவேண்டுமென்றும், தம்முடைய பலத்தை உபசங்காரம்பண்ணவேண்டுமென்றும் இச்சித்த அந்தபபகவானலே நான் பூர்வமே துவாரகையைவிட்டுப் பதரிகாச்சிரமத்திற்குப் போகும்படி நியமிக்கப்பட்டேன். அப்படி அந்தப்பகவானுடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்தவனயிருந்தாலும் அவருடைய திருவடிகளின் வியோகத்தைச் சகியாதவனய்ப் பின்னேபோனேன். சரசுவதிநதி தீரத்திலே ஒருவராகவும், எனக்கு இஷ்டராகவும், பிரபுவாகியும், லக்ஷ்மி நிவாசராகியும், சர்வபரிபூரணராகியும், நீலமேக சாமளராகியும்; நிர்மலராகியும், மலர்ந்து சிவந்திருக்கிற பத்மம்போலொத்த நேத்திரங்களையுடையவராகியும், நான்குபுஜங்களுடனே காணப்பட்ட பீதாம்பரதாரியாகியும், தாமரைப்புஷ்பம்போலொத்த வலதுதிருவடியை இடது இடையின்மேல் வைத்துக்கொண்டும், மனேக்கியமான அரச விருக்ஷத்தின்மேல் சார்ந்துகொண்டும், விஷயசுக அபிலாஷையை விட்டவராகியும், ஆனந்தபரிபூரணராகியு மிருக்கிற பகவானைக்கண்டேன். அப்போது அவ்விடத்திலே மகாபாகவதராகியும், வியாசருக்குச் சிநேகராகியு மிருக்கிற மைத்திரேய ரிஷியானவர் லோகசஞ்சாரியாய் இச்சையால் அவ்விடத்துக்குவந்தனர். அந்த ரிஷியானவர் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில், ஸ்ரீ முகுந்தர் என்னைப் பிரீதியினலே கடாக்ஷித்து ஒரு வார்த்தைசொன்னர்.

வாரீர் உத்தவரே! உம்முடைய மனதுக்குள்ளேயிருக்கின்ற அபீஷ்டத்தை நான் அறிவேன். பூர்வஜன்மத்திலே வசுவாகவிருந்த நீரும், விசுவகர்த்தாக்களான பிரஜாபதிகளும் ஏகமாகச்சேர்ந்து யக்கியம்பண்ணினீர், அந்தயக்கியத்தில் என்னுடைய சித்தியை அடையவேண்டுமென்று உம்மாலே யக்கியம்பண்ணப்பட்டு நன்ருக ஆதரிக்கப்பட்டேன். ஆகையாலே மற்றவர்களாலே யடையக்கூடாத என்னுடைய ஸ்தானத்தை உமக்குக் கொடுக்கப் போகிறேன். இந்தச்சன்மத்திலே என்னை ஏகாந்தபக்தியிலே பார்க்கின்ற

உமக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது. பூர்வத்திலே என்னுடைய நாபிக்கமலத்திலே சனித்த பிரம்மதேவன்பொருட்டுப் பரமக்கியானமானது என்று சொல்லப்பட்டது. அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளுமெனச் சொல்லக்கேட்டுப் பரமபுருஷருடைய கிருபாகடாக்ஷானுக்கிரகத்துக்குப் பாத்திரனாகியும் சினேகிதத்தினாலே புளகாங்கித தேகனாகியுமிருந்த நான் கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டு அஞ்சலிபந்தம்செய்து கட்டுக்கடங்கலில்லாத சப்தங்களை யுடையவனாய் அந்தப் பகவானைப்பார்த்து ஒரு வார்த்தைசொன்னேன்.

வாரீர் ஈசனே! தேவரீருடைய பாதபத்மங்களை ஆசரியாநின்ற பேர்களுக்குத் தருமார்த்த காம மோக்ஷ ரூபங்களான நான்கு புருஷார்த்தங்களுக்குள்ளே எந்தப் புருஷார்த்தந்தான் மிகவும் துர்லபமாகவிருக்கும். தேவரீருடைய சரணாரவிந்த சேவைகளிலே மிகவும் ஆசையையுடைய நான், அந்தப் புருஷார்த்தங்களைக் கோரவில்லை. இச்சையில்லாதவராயும் கிரியாசூனியராகியுமிருக்கிற உமக்குக் கருமங்களும், ஜன்மமில்லாதவராகியுமிருக்கிற உமக்கு ஜன்மமும், காலஸ்வரூபியான உமக்குச் சத்துருக்களினின்றும் பயத்தினாலே துக்கம் ஆசரித்ததும், அதைவிட்டு ஓடிப்போனதும், ஆத்துமானந்த பூரணரான வுமக்கு அநேகமாயிரம் ஸ்திரீகளாலே சூழப்பட்ட கிருகஸ்தாச்சிரம தருமம் யாதொன்றுமுண்டோ? இந்த விஷயத்திலே வித்துவாம்சர்களுடைய புத்தியும் சம்சயத்தை யடையாநிற்கிறது. தேவரீர் தேசகாலங்களாலே மறைக்கப்படாமலும், சம்சயமில்லாமலும், நிச்சயரூபமாகியுமிருக்கிற கியானசத்தியை யுடையவராயிருந்தாலும், அக்ஞனைப்போலவே சாவதானத்தை யுடையவராய் யாதொரு யோசனையைக் கேட்டீரோ அது என்னுடைய மனதை மோகிப்பிக்கிறது. வாரீர் சுவாமி! தேவரீருடைய தத்துவஸ்வரூபப் பிரகாசமாகியும், பரமமாகியுமிருக்கிற யாதொரு கியானத்தைப் பிரம்மதேவரின்பொருட்டுச் சொன்னீரோ அதை நான் கேட்கிறதற்கு யோக்கியமானால் உபதேசிக்கக் கடவீரென்று கேட்ட என் பொருட்டுப் பரமபுருஷராகியும், அரவிந்தம்போன்ற நேத்திரங்களை யுடையவராயும், ஆசாரியரூபியாகியுமிருக்கிற அந்தப் பகவானிடத்தில் நின்றும் அத்தியயனம் பண்ணப்பட்ட பரமாத்தும தத்துவக்கியானமார்க்கத்தை யுடையவனாய் அவரைப் பிரதக்ஷிணம்பண்ணி அநேக பிரணாமங்களைச்செய்து அவருடைய வியோகத்தினாலே விசனப்படுகின்ற மனதையுடையவனாய் இவ்விடத்திலே வந்தேன். தேவதேவோத்தமர்களாகியும், நித்தியக்கியான ஐச்வரியாதிகளை யுடையவர்களாகியும், நரநாராயணரிஷிகள் அந்நியர்க்கு உபத்திரவமில்லாமலும், ஒருத்தராலேயும் பண்ணக்கூடாமலும், பண்ணிக்கை யில்லாமலும் இருக்கிற தபசை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற பதரிகாச்சிரமத்தைக்குறித்துப் போகப்போகிறேனென்று சொன்ன உத்தவரைநோக்கி ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானாலே கிரகிக்கப்பட்ட ஜனங்களுக்குள்ளே முக்கியராகியும் மகாபாகவதராகியுமிருக்கிற விதுரர் ஒரு வார்த்தை சொன்னார்.

வாரீர் உத்தவரே! யோகீச்வரராகிய அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணராலே யுபதேசிக்கப்பட்ட தத்வக்கியானத்தைச் சொல்லக்கடவீரென்று பிரார்த்தியாநின்ற

விதுரரைப்பார்த்து, வாரீர் விதுரரே! தத்வக்கியான உபதேசத்தின்பொருட்டு இந்த மைத்திரேய மகாரிஷியானவர், தம்மால் ஆராதிக்கப்படத் தக்கவ ரென்று பகவானாலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறாரென்று உத்தவரானவர் இந்தப்பிரகாரம் விதுரருடனேகூட விசுவமூர்த்தியான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய குணகீர்த்தனமாகிற அமிர்தத்தினாலே சகல பாபங்களையும் போக்கடித்தவ ராய் அந்த யமுனாநதியினுடைய மணற்குன்றிலே அந்தராத்திரியை லக்ஷண மாகப் போக்கடித்துப், பிற்பாடு அவ்விடத்தினின்று புறப்பட்டுப் பதரிகாச் சிரமத்துக்குப் போனாரென்று சொல்லுகிற சுகப்பிரம்மரிஷியைப்பார்த்து, வாரீர் பிரம்மரிஷியே! அதிரத மகாரதர்களுக்குள்ளே உத்தமர்களான விருஷ் ணிகள், போஜர்கள் முதலான யாதவர்கள் பிராமண சாபத்தினாலே நாச மடைந்ததும், ஸ்ரீ ஹரியும் அந்த மனுஷ்யதேகத்தை விட்டுவிட்டார், அப் படிப்பட்ட சாபத்தில் இந்த உத்தவர் மாத்திரம் எவ்வாறாகத்தப்பினார், இந்த ரகசியத்தைச் சொல்லக்கடவீரென்று பிரச்னம்பண்ணுகிற ராஜாவைப் பார்த் துச் சுகர் சொல்லுகிறார்.

வாராய் மகாராஜனே! சத்தியசங்கற்பரான அந்த பகவானானவர், பிராமணசாபமென்கிற வியாஜத்தை யுடையதாகியும், தம்முடைய சத்தி ரூபமாகியுமிருக்கிற காலத்தினாலே பரிபூரணமான தம்முடைய குலத்தை உபசங்காரம்பண்ணித் தேகத்தையும் விட்டுவிட்டப் போகிறவராகி, இந்தப் பிரகாரம் சிந்தித்தார். என்னவென்றால், நாம் இந்த மனுஷ்யலோகத்தில் நின்றும் ஒழிந்தால் பரமாத்மதத்வப் பிரகாசகரமான கியானத்துக்குள்ளே உத்தமரான உத்தவரே யோக்கியராகா நிற்கின்றார். நம்முடைய தத்வக் கியானத்தை ஜனங்களுக்கு உபதேசம் பண்ணிக்கொண்டு இந்த லோக த்திலேயே சந்துருஷ்டரா யிருக்கட்டுமென்கிற அபிப்பிராயமுடையவராகி யும், சகல வேதங்களுக்கும் காரணராகியும், திரிலோக நாயகராகியுமிருக் கிற ஸ்ரீ ஹரியினாலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்டவராய் அந்த உத்தவரானவர் பத ரிகாச்சிரமத்தையடைந்து அவ்விடத்திற் சமாதியினாலே ஸ்ரீ ஹரியை யாரா தித்துக்கொண்டிருந்தார். வாராய் மகாராஜனே! பிற்பாடு அந்த விதுரரும் லீலையினாலே கிரகிக்கப்பட்ட தேகத்தை யுடையவராகியும் பரமாத்மாவாகியு மிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய சிலாக்கியங்களான லீலைகளை உத்தவரிடத் தில் கேட்டுப புத்திமான்களுக்குத் தைரிய விருத்திகரமாகியும், பசுவுக்குச் சமானராகியும், அதைரிய சித்தர்களாகியுமிருக்கிற பேர்களுக்குச் சகிக்கக் கூடாததாகியுமிருக்கிற அந்தத் திவ்யமூர்த்தியினுடைய உபசங்காரத்தையுங் கேட்டு மிகவும் பிரீதியினாலே தைரியமில்லாதவராய் மனவருத்தமடைந்து அந்த யமுனாநதியில்நின்றும கங்காதீரத்திலேயிருக்கிற மைத்திரேயமகாரிஷி யினிடத்திலே வந்துசேர்ந்தார்.

———

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

விதுரராலே ஸ்ரீ பகவானுடைய லீலைகளைக் குறித்துக் கேட்கப்பட்டவராய்,
மைத்திரேயமகாரிஷியானவர் மகத்தத்வமுதலான தத்வங்களுடைய
சிருஷ்டியையும், அந்தத் தத்வங்களாலே பண்ணப்பட்ட
ஸ்ரீ ஹரியினுடைய ஸ்தோத்திரத்தையுஞ் சொன்
னதென்று சொல்லப்படுகின்றது.

வாரீர் மகாராஜரே! அச்சுதரிடத்தில் பக்தியினாலே பரிசுத்தராகியும், நல்லசீலம் கிருபைமுதலான குணங்களாலே சந்துஷ்டராகியுமிருக்கிற விதுரரானவர், கங்காதீரத்திலே யிராநின்றும் அளவிடக்கூடாத ஞானத்தையுடையவராகியும், சீலம் தபம் முதலான குணங்களாலே பூர்ணராகியுமிருக்கிற மைத்திரேய மகாரிஷியை யடைந்து இந்தப்பிரகாரம் பிரச்னம் பண்ணினார். வாரீர் மைத்திரேயமகாரிஷியே! லோகத்திலேயுள்ள சற்சனர் சுகத்தின்பொருட்டுக் கருமங்களைப் பண்ணுகிறார்கள். அந்தக் கருமங்களாலே சுக துக்கசாந்தியை யொன்றும் அடையவில்லை; அந்தக் கருமங்களாலே பின்னையும் மகத்தான துக்கமே யடைகிறது. ஆகையினாலே, இப்படிப்பட்ட இந்தச் சமுசாரத்திலே யெங்களுக்கு எது யுக்தமோ அதைச் சொல்லக்கடவீர். மேலும், தம்முடைய புராதன கருமங்களாலே கிருஷ்ணரிடத்திலே பக்தியில்லாதவராகியும், அதருமசீலராகியும், துக்கத்தையுடையவராகியுமிருக்கிற ஜனங்களினுடைய அனுக்கிரகத்தின்பொருட்டு, மங்களகரர்களாகியும், கிருஷ்ணருடைய பக்தர்களாகியுமிருக்கிற மஹானுபாவர்கள் இந்த லோகத்திலே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையாலே, வாரீர் சாதுக்களுக்குள்ளே உத்தமரே! சுகரூபமாயிருக்கிற மார்க்கத்தை எங்களுக்குச் சொல்லக்கடவீர். யாதொரு மார்க்கத்தினாலே ஆராதிக்கப்படுகிற பகவான், புருஷர்களுடைய பக்தியினாலே பரிசுத்தமான இருதயத்திலே யிருந்துகொண்டும், வேதங்களாலே சொல்லப்படும் பரமாத்தும சாக்ஷாத்காரத்தோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற ஞானத்தைக் கொடுப்பாரோ? அந்த மார்க்கத்தைச் சொல்லக்கடவீர். சத்வாதி குணங்களுடைய மாயைக்கு நியந்தாவாகியும், சுதந்திரராகியுமிருக்கிற பகவானானவர், யாதொரு புருஷரூபமாக அவதரித்து எந்த லீலைகளைப் பண்ணினாரோ? அந்தப் பகவானானவர் இந்தப் பிரபஞ்சத்தை எப்படிச் சிருஷ்டித்து எப்படி ஸ்தாபித்தாரோ? இந்தச் செகத்திற்குச் சீவனத்தை எந்தப்பிரகாரமாகக் கற்பித்தாரோ? திரும்பியும் யோகமாயையாலே இந்தப் பிரபஞ்சத்தை யெந்தப் பிரகாரமாக வைத்துக்கொண்டு சயனித்திருக்கிறார்? இந்தப் பிரபஞ்சத்திலே அனுப்பிரவேசித்திருந்துகொண்டு எந்தப் பிரகாரமாய்ப் பிரமருத்திராதி ரூபமாக ஆனார்? பிராமணர்கள் தேவர்கள் பசுக்கள் இவர்களுக்கு க்ஷேமத்தின் பொருட்டு மச்சியகூர்மாதி அவதார பேதங்களாலே கருமங்களை யெந்தப்பிரகாரமாகப் பண்ணினார்? புண்ணியமான கீர்த்தியையுடைய பேர்களுக்குள்ளே உத்தமரான அந்தப்புருஷோத்தமருடைய சரித்திரங்களை அடிக்கடி கேட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் எங்க

ளுடைய மனதானது திருப்தியடையவில்லை. லோகநாதர்களுக்கும் ஈச்வர னை அந்தப்பகவானானவர், யாதொரு தத்துவ பேதங்களாலே இந்த லோகங் களையும், லோகாலோக பருவதங்களுக்கு வெளிப்பிரதேசங்களையும், லோக பாலர்களையும் நிர்மாணம்பண்ணி, வேறுவேறாகச் சமஸ்த பிராணிகளுடைய சமூகமானவை தம்தம் கருமானுரூபமான அதிகாரத்தை யுடையனவாய்க் காணப்பட்டுக்கொண் டிருக்கச்செய்தனரோ? அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணரானவர் கருமங்கள் அவற்றால் பண்ணப்பட்ட ரூபம், அவற்றால் பண்ணபட்ட நாம தேயம், இவைகளை யுடையவர்களான ஜீவர்களுக்குப் பேதத்தைப் பண்ணி னார். இவைகளைச் சவிஸ்தாரமாக என்பொருட்டு வர்ணிக்கக்கடவீர்.

வாரீர் சர்வஞ்ஞரே! பிராமணர்கள் முதலான வர்ணங்களுடைய தரு மங்களானவை என்னாலே மகாபாரதத்திலே வியாசருடைய முகத்தில் நின் றும் அடிக்கடி நன்றாகக்கேட்கப்பட்டன. ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய கதாமிர்தப்பிர வாகத்தைத்தவிர அற்பசுகத்தைப் பண்ணுகின்ற அந்தக் கருமங்களுடைய சிரவணத்தினாலே நாங்கள் திருப்தியை அடைந்தோம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய கதாமிர்தப் பிரவாகத்தினாலே திருப்தியை அடையவில்லை. உங்களுடைய யக்கியங்களிலே இந்திராதிதேவர்களாலே வர்ணிக்கப்படுகின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ண ருடைய கதாமிர்தத்தினின்றும் எவன்தான் திருப்தியடையான்? உமக்குச் சிநேகரான வியாசமகாரிஷியானவர் ஸ்ரீ பகவானுடைய குணகீர்த்தனம் மோக்ஷசாதனமென்று சொல்ல இச்சித்தவராய்த், தருமார்த்தகாமங்களை மிக வும் சொன்னார். மனுஷியர்களுடைய சித்தமானது ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதாசிரவணத்திலே பிரவேசிக்கப்பட்டுப் பாரதத்தைச் சொல்லாநின்ற வியாச மகாரிஷிக்கும் ஸ்ரீ ஹரிகதாசிரவணத்திலேயே தாற்பரியம். அப்படி பபட்ட ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதாசிரவணமானது சிரத்தையை யுடையவனாகியும், ஸ்ரீ ஹரியினுடைய பாதபத்மங்களுடைய தியானத்திலே மிகவும் சுகத்தை யுடையவனாகியுமிருக்கிற புருஷனுக்கு மிகவும் விருத்தியைச்செய்கின்றது. துச்சங்களான விஷயசுகங்களிலே வைராக்கியத்தை யுண்டாக்கும்படியான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதையிலே சிரத்தையில்லாதவர்களாயும், அக்ஞர்களா கியுமிருக்கிற அவர்களைக்குறித்து விசனப்படுகிறேன். விருதாவான மனோ வாக்குகளின் வியாபாரத்தை யுடையபேர்களின் ஆயுளைக் காலமானது கொண்டுபோவதைக்குறித்து விசனப்படுகிறேன். வாரீர் தீனபந்துவான மைத் திரேயமகாரிஷியே! புஷ்பங்களில் நின்றும் சாரத்தைக் கிரகிப்பதுபோல் புண்ணியமான கீர்த்தியையுடையதாயும், சமஸ்தபிராணிகளுக்குச் சுகத் தைக் கொடாநின்றுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதைகளுக்குள்ளே உத் தமமானதாயும், இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்கார நிமி த்தமாக விசித்திரசக்திகளைக் கிரகித்திருக்கிற அந்தப் பகவான்தானே மனு ஷியனாக அவதரித்து, அதிமானுஷங்களான லீலைகளைப பண்ணினதுமான சரிதைகளை யெனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று விதுரராலே பிரஸ்னம்பண் ணப்பட்டவராகிச், சர்வக்கியராகியுமிருக்கிற அந்த மைத்திரேய மகாரிஷி யானவர் அந்த விதுரரைநோக்கிச் சொல்லுகிறார். வாராய் சாதுவே! ஸ்ரீ கிரு

ஷ்ணரிடத்திலே மிகவும் மனதையுடையவரான உம்மாலே நன்றாகப் பிரஸ்னம் பண்ணப்பட்டது. பிரஜாசங்கார கர்த்தாவாயிருக்கிற யமதருமராஜனானவன், மாண்டவ்ய மகாரிஷியினுடைய சாபத்தினாலே விசித்திரவீரியனுடைய ஸ்திரீயாகக் கிரகித்திருந்த தாசியினிடத்திலே வியாசரிடத்தில் நின்றும் பிறந்த நீர் பகவானுக்கும் பாகவதர்களுக்கும் சம்மதமானவர். அப்படிப்பட்ட உமக்கு ஏகமாயையினாலே விருத்தியடையாநின்றும், பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரங்களைப் பண்ணாநின்றுமிருக்கிற பகவானுடைய லீலைகளைக் கிரமமாகச் சொல்லுகிறேன்.

வாரீர் மகானுபாவரே! அந்தப் பகவானானவர் இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்து அவருடைய காரிய காரணஸ்வரூபமான காலசக்தியினாலே சத்வாதி குணங்களின் கிரியையையுடைய மாயாப பிரகிருதியிலே தம்முடைய அம்சபூதனாகியும், பிரகிருதிக்கு அதிபதியான ஆத்மாவாகியுமிருக்கிற புருஷரூபத்தினாலே சித்தினுடைய ஆபாசரூபமான வீரியத்தைத் தரித்தார். பிற்பாடு காலத்தினாலே பிரேரணைபண்ணப்பட்ட அந்தப்பிரகிருதியில் நின்றும் தத்வமானது உண்டாயிற்று. சத்வகுணப் பிரதான மானபடியினாலே அக்கினியானது நிவர்த்தமாகியும் விக்கியான ஸ்வரூபியாகியுமிருக்கிற அந்த மகத்தத்வமானது தன்னுடைய தேகத்துக்குள்ளே யிராநின்ற பிரபஞ்சத்தைப் பிரகாசியாநின்றுகொண்டு உண்டாயிற்று. சித்தினுடைய ஆபாசம் சத்வாதி குணங்கள் பிரயோகமான காலம் இவற்றின் ரூபமாகியும் மகதத்வ சரீரமாகியுமிருக்கிற அந்த விக்கியான ஆத்மாவானவன் சர்வாத்தியக்ஷனான பகவானுடைய சிருஷ்டிக்கு விஷயனாய் இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சிஷ்டிக்க வேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே தன்னுடைய ஆத்மாவை வேறொருகாரிய ரூபத்தை யடைந்ததாகப் பண்ணினான். சிருஷ்டி காரியத்தையுடையதான அந்த மகதத்வத்தில் நின்றும் காரியமான அதிபூதகாரணமான அத்தியாத்துமம கர்த்தாவான அதிதெய்வம் இவைகளுக்கு ஆசிரயமாகிய பஞ்சமகாபூதங்கள் தேஜேந்திரியங்கள் இந்திரியங்களுக்கு அபிமானதேவர்கள் மனது இவைகளுடைய சுவரூபமான அகங்காரம் உண்டாயின. அந்த அகங்காரமானது சாத்விகமென்றும், ராஜசமென்றும், தாமசமென்றும் மூன்றுவிதமாயிருக்கும். சிருஷ்டிக்கிரியை யுடையதான அந்த சாத்விக அகங்காரத்தில் நின்றும் மனதும் இந்திரிய அதிஷ்டர்களான தேவர்களும் உண்டானார்கள். கியானேந்திரிய கருமேந்திரியங்கள் ராஜச அகங்காரத்தில் நின்றும் உண்டாயின. சப்தத்தினின்றும் ஆகாசமானது உண்டாய்ப் பகவானாலே கடாக்ஷிக்கப்பட்ட அந்த ஆகாசமானது காலம் மாயை புருஷன் இவைகளுடைய சம்பந்தத்தினாலே கிரியையுடையதாய் ஸ்பரிசத்தைப் பிறப்பித்தது. ஆகாசத்தில் நின்றும் உண்டான அந்த ஸ்பரிசமானது கிரியையுடையதாய் வாயுவைப் பிறப்பித்தது. ஆகாசத்துடனே கூடிக்கொண்டு மகாபலத்தை யுடையதாகியிருக்கிற அந்த வாயுவானது கிரியையுடையதாய் ரூபதன் மாத்திரையை உண்டாக்கிற்று. அந்த ரூபத்தில்நின்றும் லோகத்துப் பிரகாசகரமான தேஜசானது உண்டாயிற்று. வாயுவுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற அந்தத் தேச

சானது பரமபுருஷராலே கடாக்ஷிக்கப்பட்டுக் கிரியை யுடையதாய், காலம் மாயை புருஷன் இவற்றின் சம்பந்தத்தினாலே ரசகுணத்தையுடையதான ஜலத்தைச் சிருஷ்டித்தது. தேஜசுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற அந்த ஜலமானது பரமபுருஷராலே கடாக்ஷிக்கப்பட்டுக் கிரியையை யுடையதாய் காலம் மாயை புருஷன் இவர்களுடைய சம்பந்தத்தினாலே கந்தகுணத்தை யுடையதான பூமியைச் சிருஷ்டித்தது. வாரீர் விதுரரே! ஆகாசமுதலான பஞ்ச பூதங்களுக்குள்ளே எதில் நின்றும் எது உண்டாயிற்றோ அந்தக் காரியங்களுக்குக் காரணகுணங்களுடைய சம்பந்தத்தினாலே ஒன்றுக்கொன்று உயர்வான குணங்களையுடையதாய்ச் சொல்லுவார்கள். அதெப்படியென்றால், ஆகாசத்துக்குச் சப்தகுணம் ஒன்றே. வாயுவுக்கு ஆகாச சம்பந்தத்தால் சப்தம், ஸ்பரிசம், இரண்டுகுணங்கள். தேஜசுக்குச் சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், இந்த மூன்றுகுணங்கள். ஜலத்துக்குச் சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், இந்த நாலு குணங்கள். பூமிக்குச் சப்தம, ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம, கந்தம், இந்த ஐந்து குணங்களென்று அறியத்தக்கது. ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினுடைய அம்சங்களாகியும், காலசின்னமான பரிணாமம், மாயாசின்னமான கிரியை, புருஷசின்னமான கியானம், இவைகளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற மகத்துவ முதலானதுகளுக்கு அபிமானிகளான இந்தத் தேவதைகள் ஒன்றுக்கொன்று வேறுவேறுகளான குணங்களையுடையவை யானபடியினாலே ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்த மில்லாததினாலே பிரம்மாண்ட சிருஷ்டியிலே சாமர்த்தியமில்லாதவைகளாய் அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு பரமாத்மாவைக்குறித்து ஸ்தோத்திரம்பண்ணின.

தத்துவாபிமானி தேவர்களுடைய ஸ்தோத்திரம்.

வாரீர் தேவதேவனே! பிரபன்னர்களுடைய தாபத்தைப் போக்கடிக்கிறதிலே குடைபோலே யிராநின்ற தேவரீருடைய ஸ்ரீ பாதபத்மங்களைக் குறித்துப் பிரணாமம்பண்ணுகிறோம. யாதொரு ஸ்ரீ பாதபத்மங்களை ஆசிரயமாக வுடையவர்களான யோகீச்வரர்கள் மகத்தான சம்சாரதுக்கத்தைசீக்கிரமாகத் தூர விட்டுவிடுகிறார்களோ இந்தச் சம்சாரத்திலே தாபத்திரயத்தினாலே திரஸ்கரிக்கப்படாநின்ற ஜீவர்களுக்கு ஆச்ரயமான பரமாத்ம தத்வக்கியான ஜனகமான தேவரீருடைய ஸ்ரீபாதபத்மச்சாயையை ஆசிரயிக்கிறதற்குக் கோருகிறோம். வாரீர் பகவானே! பக்ஷிகளானவை கூண்டில் நின்றும் வெளிப்புறப்பட்டு நான்குதிக்கிலேயும் சஞ்சரித்துத் திரும்பவும் அந்தக் கூண்டிலேதானே பிரவேசிப்பதுபோல், சகலவேதங்களும் உம்முடைய முகாரவிந்தத்தில் நின்று உண்டாகிக் கியான கருமங்களைப் பிரகாசிப்பித்து உம்மிடத்திலேயே லயிக்கின்றன. ஆகையினாலே ரிஷீஸ்வரர்களானபேர்கள் அப்படிப்பட்ட வேதங்களாலே விஷயங்களில் ஆசக்தியில்லாமலிருக்கிற மனதினால் தேடத்தக்கவையான சமஸ்தபாபங்களையும், போக்கத்தக்க நதிகளுக்குள்ளே சிரேஷ்டமான கங்கைக்கு உற்பத்திஸ்தானமாயுமிருக்கிற புண்ணியகரமான பாதாரவிந்தத்தையுடைய தேவரீரைச் சரணமடைகிறோம். யோகிக

ளானபேர்கள் சதா இருதயத்தில் தியானம்பண்ணி வைராக்கிய பலத்தை யுடையதான கியானத்தினாலே பரமாத்ம சாக்ஷாத்காரத்தை அடைகிற தேவரீருடைய பாதபத்மத்தைச் சரணமாக அடைகிறோம். வாரீர் பரேசனே! மகாகீர்த்தியையுடைய தேவரீரது ஸ்வரூபக்கியானத்தினால் உண்டாகிற அக்கியான காமகர்ம சம்சாரங்களுடைய நிவர்த்தியினால் உண்டாகின்ற மோக்ஷ லக்ஷ்மியினாலே நித்தியமுக்தாளாயிருக்கிறவர்கள் விஷயங்களிலே ஆசக்தியை யுடையவையான இந்திரியங்களாலே மிகவும் தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற மகானுபாவர்கள் தேவரீருடைய கதையாகிற அமிர்த பானத்தினாலே விர்த்தியடைகின்ற பக்தியினால் நிர்மலமான இருதயத்தை யுடையவர்களாய் வைராக்கியபலத்தை யுடையதான தேவரீருடைய ஸ்வரூபக்கியானத்தை யடைந்து அனுயாசமாக வைகுண்டலோகத்தை அடைவார்கள். அப்படி யோகாப்பியாசத்தினாலே அடைகிறபேர்களுக்கு மிகவும் சிரமமானது உண்டாகாநிற்கிறது. ஞானிகள் தேவரீருடைய கதாசிரவணாதிகளாலே அனுயாசமாகவே தேவரீரை அடைகிறார்கள். சிரமம், தேகம், முதலானவைகளிலே நான் என்னுடையதென்கிற அகங்காரத்தை யுடையபேர்களுக்குத் தேவரீருடைய பலப்பிராப்தியானது ஒருக்காலுமில்லை. ஆதியர்களான நாங்கள் லோகங்களைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டுமென்கிற இச்சையினால் தேவரீராலே சத்வரச தமோகுணங்களாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்டு விருத்தமான ஸ்வபாவத்தை யுடையவர்கள் ஒருவரோடொருவர் கூடாதவர்களாய் எதுநிமித்தமாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டோமோ அதற்குச் சமர்த்தர்களாகாமற்போகிறோம்.

வாரீர் ஜனனமில்லாதவரே! நாங்கள் பூஜாபாகத்தைச் சம்பூர்ணமாகத் தேவரீர்பொருட்டு எப்படிப்பிறப்பித்தும், எந்தப்பிரகாரமாகக் கருமபலத்தை அனுபவித்தும், எந்தப்பிரகாரமாக இந்தஜீவர்கள் எவ்விடத்திலிருந்துகொண்டு விக்கினமில்லாமலும் சம்சயமில்லாதவர்களுமாய்த் தேவரீருக்கும் எங்களுக்கும், பூஜாபாகத்தைச் சமர்ப்பித்துக் கருமபலத்தை அனுபவிப்பார்களோ அப்படிப்பட்ட பிரம்மாண்டத்தைச் சிருஷ்டிக்க எங்களுக்குச் சாமார்த்தியத்தைக் கற்பிக்கக்கடவீர் சாவகாரணராகியும், விகாரசூனியராகியும், ஆசிரயராகியும், அனாதியாகியுமிருக்கிற தேவரீர் காரியங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற எங்களுக்குக் காரணராகா நிற்கிறீர். வாரீர் தேவதேவனே! ஜென்மரகிதரான தேவரீர் சத்வாதிகுணங்களுக்கும் கருமங்களுக்கும் காரணமாகியும், தேவரீருடைய சக்திரூபமாகியும், மாயையாலே மகத்துவரூபமாகியுமிருக்கிற வீரியத்தை முன்னாலே வைத்தீர். வாரீர் பரமாத்துமாவே! காரியாபிபூதர்களாயிருக்கிற மகத்தத்வமுதலான நாங்கள் தேவரீரிடத்திலநின்றும் என்னநிமித்தமாக உண்டானோம். தேவரீருக்கு எந்தக் காரியத்தைச் செய்வோம். வாரீர் தேவதேவனே! தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தை யுடையவர்களான எங்களுக்குக் கிரியாநிமித்தத்திலே தேவரீர் சக்தியோடேகூடத் தமது கியானத்தைக் கொடுக்கக்கடவீர். தேவரீருடைய கியானக்கிரியா சக்திகளாலேயே சிருஷ்டியிலே நாங்கள் சமர்த்தர்களாகா நிற்கிறோம் இல்லாவிட்டால் சமர்த்தர்களாகோம்.

ஆறுவது அத்தியாயம்.

ஈச்வரனாலே யேவப்பட்ட அந்தத் தத்வங்களால் விராட்டுச் சரீரத்தினுடைய சிருஷ்டியையும், அந்த விராட்டுச் சரீரத்தில் பகவானாலே பண்ணப் பட்ட அதிதெய்வாதி பேதத்தையும் சொல்லுகிறார்.

மைத்திரேயமகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! அந்த ஈச்வரரானவர் இந்தப்பிரகாரம் ஒன்றோடொன்று கூடாமலிருந்தும் லோகசிருஷ்டி சாமர்த்திய மில்லாதவைகளாயுமிருக்கிற தம்முடைய சக்திகளான மகத்தத்வ முதலான தத்வங்களுடைய ஸ்திதியைபபார்த்துப் பிற்பாடு உருக்கிரமனான அந்தப் பகவானானவர் சிருஷ்டியாதிகளிலே விகரியாநின்றும காலமென்றும் பெயரையுடையதாகியுமிருக்கிற பிரகிருதியென்கிற சக்தியைத்தரித்து அந்த இருபத்துமூன்று தத்வங்களுடைய கூட்டத்திலே ஏககாலத்தில் அநதரியாமியாகப் பிரவேசித்துக் கிரியாசக்தியினாலே ஜீவர்களுடைய வியாபாராகிதமாயிருக்கிற அதிருஷ்டத்தையெழுப்பி ஒன்றோடொன்று கூடாமலிருக்கிற அந்தத் தத்வங்களுடைய கணத்தைக் கூட்டிவைத்தார். அந்த இருபத்து மூன்றாயிருக்கிற தத்வகணமானவை ஈசுவரனாலேவப்பட்டனவாய்த் தங்களுடைய அம்சங்களாலே விராட்டுச் சரீரமாகிற அண்டத்தைச் சிருஷ்டித்தன. அனுப்பிரவேசித்தஅந்த ஈஸ்வரனாலே விசுவகாரணங்களான தத்துவங்களுடைய கணமானது தங்களுடைய அம்சங்களாலே ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்து விராட்டுச் சரீரமாகப் பரிணமித்தது. அநத விராட்டுச் சரீரத்திலே ஸ்தாவர ஜங்கமரூபங்களான இநத லோகங்களானவைக ளிருக்கின்றன. சுவர்ணமயமாயிருக்கிற அநத விராட்டு சரீர அபிமானியான புருஷனானவன் அந்தப் பிரம்மாண்ட மத்தியத்திலே பிரதான கருமசேஷத்தை யுடையவர்களான சகல ஜீவர்களோடே கூடிக்கொண்டு அனேகமாயிரம் வருஷம் சலத்திலே வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருநதார். அந்த விராட்டுப் புருஷனானவன், ஞியானசக்தி, கிரியாசக்தி, போகசக்தி இவைகளை யுடையவனாய்த் தன்னுடைய ஆத்துமாவைக் ஞியானசக்தியினாலே யிருதயத்துக்குள்ளே யிராநின்ற சைதன்னியரூபமாகவும், யோகரூபமாகவும், கிரியாசக்தியினாலே தசவித பிராணரூபமாகவும், போக சக்தியினாலே அத்யாத்துமம், அதிதெய்வம், அதிபூதம்என மூன்று ரூபமாகவும் பிரித்தான். இந்த விராட்டுப் புருஷனானவன், சமஸ்த பிராணிகளுக்கும் அந்தரியாமியாகியும், சீலபுருஷனாகியும், பரமாத்மாவினுடைய ஆதி அவதாரமாகியு மாகா நிற்கிறான். விராட்புருஷன் சராசரரூபமான அத்தியாத்துமமென்று சொல்லப்பட்ட இந்திரியங்களோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற விராட்டென்றும், ஆதிபூதமென்று சொல்லப்பட்ட தேகங்களோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற விராட்டென்றும், அதிதெய்வமென்னபபட்ட அபிமானதேவர்களோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற விராட்டென்றும், இந்தப்பிரகாரம் மூன்றுவிதமாகியும், பிராணரூபமாகப் பத்துவிதமாகியும், இருதயத்துக்குள்ளே யிராநின்ற சைத

ன்னியத்தினாலே வகரூபமாகியு மிருக்கிறான். ஈசுவரனான அந்த விராட் புருஷனானவன், விசுவகாரணங்களான அந்தத் தத்துவங்களுடன் கூடியிருந்ததலால் அவனுக்கு நாங்கள் பூசையை எப்படிச சமர்ப்பிப்போம். அதை யனுக்கிரகிக்கக் கடவீரென்று விஞ்ஞாபிய வசனத்தை ஸ்மரித்து அந்த தத்துவங்களுக்கு நானாவிதமான விருத்திலாபத்தின் பொருட்டுத் தம்முடைய தேஜசினாலே அந்த விராட்ரூபத்தை யிந்தப்பிரகாரம் செய்வோமென்று ஆலோசனைபண்ணினார்.

இந்தப்பிரகாரம ஆலோசனை பண்ணுகிற விராட்புருஷனுக்குத் தேகத்திலே பிரகாசமாகச் சில ஸ்தானங்களுண்டாயின. தத்துவங்களுக்கு ஆசிரயங்களான அந்தஸ்தானங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேட்கக்கடவீர். அந்த விராட் புருஷனுக்கு முகமானது பிரகாசமாக வுண்டாயிற்று. ஜீவனானவன் வாக்கிந்திரியத்தினாலே சப்தத்தை யுச்சரித்து லோகபாலகனா யிருக்கிற அக்கினி தன்னுடைய அம்சமான அந்த வாக்கிந்திரியத்தோடே அந்த முகத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அந்த விராட் புருஷனுக்கு நாவானது உண்டாயிற்று. ஜீவனானவன் ரசனேந்திரியத்தினாலே ரசங்களைக் கிரகிக்கிறான். லோகபாலகனான வருணனானவன் தன்னுடைய அம்சமான அந்த ரசனேந்திரியத்தோடேகூட அந்தத் நாவினை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அந்த விராட்புருஷனுக்கு நாசிகைகள் பிரகாசமாக உண்டாயின. ஜீவனானவன் கிராணேந்திரியத்தினாலே கந்தத்தையறிகிறான். அசுவனிதேவர்கள் தங்களுடைய அம்சமான அந்தக் கிராணேந்திரியத்தோடேகூட அந்நாசிகையை ஸ்தானமாக அடைந்தார்கள். அவ்விராட் புருஷனுக்கு நேத்திரங்களானவை பிரகாசமாக உண்டாயின. ஜீவனுக்கு நேத்திரேந்திரியத்தினாலே ரூபக்கியானமானது உண்டாகிறது. சூரியனானவன் தன்னுடைய அம்சமான அந்த நேத்திரேந்திரியத்தோடேகூட அந்த நேத்திரங்களை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அவ்விராட்புருஷனுக்குச் சர்மங்கள் பிரகாசங்களாக உண்டாயின. ஜீவனானவன் யாதொரு தொக்கிந்திரியத்தினாலே ஸ்பரிசக்கியானத்தை யடைகிறான். லோகபாலனான வாயுவானவன் தன்னுடைய அம்சமான அத்தொக்கிந்திரியத்தோடேகூட அந்தச் சர்மத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அவ்விராட் புருஷனுக்குக் காதுகளானவை பிரகாசங்களாக உண்டாயின. ஜீவனானவன் சுரோத்திரேந்திரியத்தினாலே சப்தக்கியானத்தை யடைகிறான். திக்குகளானவை தங்களுடைய அம்சமான அந்தச் சுரோத்திரேந்திரியத்தோடேகூட அக்காதுகளை ஸ்தானமாக அடைந்தன. அந்த விராட் புருஷனுக்குச் சர்மமானது பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. ஜீவனானவன் ரோமங்களாலே தினவினுடைய கியானத்தை யறிகிறான். ஔஷதிகளானவை தங்களம்சமான அந்த ரோமங்களோடேகூட அச்சர்மத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தன. அவ்விராட்புருஷனுக்கு விருஷ்ணமானது பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. இந்த ஜீவனானவன் ரேதசினாலே ஆனந்தத்தை யடைகிறான். பிரம்மாவானவர் தம்முடைய அம்சமான அந்த ரேதசோடேகூட அவ்விருஷணத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தார்.

அந்த விராட்புருஷனுக்குக் குதமானது பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. ஜீவனானவன் பாயுவென்கிற இந்திரியத்தினாலே மலவிசர்க்கத்தை யடைகிறான். லோகபாலனான மித்திரனானவன் தன்னுடைய அம்சமான அந்தப்பாயு விந்திரியத்தோடே கூட அந்தக்குதத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அவ்விராட் புருஷனுக்கு அஸ்தங்களானவை பிரகாசமாக உண்டாயின. ஜீவனானவன் கிரயவிற்கிரயாதி சக்திகளோடேகூட அவ்வஸ்தங்களை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அவ்விராட் புருஷனுக்குப் பாதங்களானவை பிரகாசமாக உண்டாயின. ஜீவனானவன் கதிசக்தியினாலேயடையத்தக்க தேகங்களை அடைகிறான். லோகேசுரனான ஸ்ரீ விஷ்ணு தம்முடைய அம்சமான அந்தக்கதி சக்தியோடேகூட அப்பாதங்களை ஸ்தானமாக அடைந்தார். அவ்விராட் புருஷனுக்கு இருதயம் பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. ஜீவன் மனதினாலே சங்கற்பாதிரூபமான விகாரத்தை யடைகிறான். சந்திரன் தன்னுடைய அம்சமான அந்த மனதோடேகூட அந்த இருதயத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அவ்விராட் புருஷனுக்குப் புத்தி பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. ஜீவனுக்கு அறிவினாலே அறியத்தக்க விஷயங்களுடைய கியானம் உண்டாகிறது. பிரகஸ்பதி தம்முடைய அம்சமான அந்த அறிவோடே கூட அப்புத்தியை ஸ்தானமாக அடைந்தார். அவ்விராட்புருஷனுக்கு அகங்காரம் பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. ஜீவன் அகம் விருத்தியினாலே கிரியை அடைகிறான். உருத்திரன் தன்னுடைய அம்சமான அந்த அகம் விருத்தியோடேகூட அவ்வகங்காரத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அவ்விராட் புருஷனுக்குப் புத்தி பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. இந்த ஜீவன் யாதொரு பிரக்ஞையினாலே விக்கியானத்தை யடைகிறான். பிரம்மா தம்முடைய அம்சமான பிரக்ஞையோடுகூட அடைந்த புத்தியை ஸ்தானமாக அடைந்தார். விராட்புருஷனுடைய சிரசினின்றும் சுவர்க்கமும், பாதங்களினின்றும் பூமியும், நாபியினின்றும் அந்தரிக்ஷமும் உண்டாயின. மிகவும் அதிசயித்திராநின்ற சத்வகுணத்தினாலே தேவர்கள் சுவர்க்கத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தார்கள். மனுஷியர்களும் அவர்களுக்குச் சகாயங்களாயிருக்கிற பசுமுதலான பிராணிகளும் ராஜசசுவாபத்தினாலே பூமியை ஸ்தானமாக அடைந்தார்கள். ருத்திரனுடைய பாரிஷதகணங்களான பூதங்கள் தாமச சுவாபத்தினாலே பகவானுடைய நாபியாகியும் பூலோக, சுவர்க்கலோகங்களுக்கு மத்தியமாகியுமிருக்கிற அந்தரிக்ஷத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தன.

வாராய் ராஜசிரேஷ்டனே! அந்த விராட்புருடனுடைய முகத்தினின்றும் வேதங்களும் பிராமணவர்ணமும் உண்டானார்கள். அங்கங்களுக்குள்ளே முகம் சிறந்ததுபோல மற்ற வர்ணங்களுக்குப் பிராமணன் குருவாக நிற்கிறான். அவனுக்கு வேதாத்தியயன முதலியன விருத்தியாகா நிற்கின்றன. அந்தப் புருஷனுடைய பாகுக்களினின்றும பாலனரூபமான விருத்தியும் க்ஷத்திரியவர்ணமும் உண்டாயின. அந்த விராட்புருஷனுடைய தொடைகளிலேயிருந்து லோகத்துக்கு ஜீவனஹேதுக்களான வியாபாரங்கள் உண்டாயின. அப்புருஷனுடைய பாதங்களினின்றும் சிசுரூஷை தருமசித்தியின்

பொருட்டுச் சூத்திர வர்ணத்துடன் உண்டாயிற்று. அந்தச் சூத்திரனுடைய சிசுரூஷாவிர்த்தியினாலே ஸ்ரீ ஹரியானவர் மிகவுஞ் சந்தோஷிக்கிறார். பிராமணர்கள் முதலான நான்கு வர்ணத்தினரும் தங்கள் விர்த்திகளோடேகூடப் பரமபுருஷரான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய முகம் முதலான அங்கங்களினின்றும் உண்டானார்களாகையினாலே இந்த நான்குவர்ணத்தினரும் ஆத்தும சுத்தியார்த்தமாகச் சுவதர்மத்தினாலே சிரத்தையுடனேகூடத் தங்களுக்கு வாணாள் அளிப்பவரும், கர்த்தாவாகியுமிருக்கிற அந்த ஸ்ரீ ஹரியை ஆராதிக்கிறார்கள். வாரீர் விதுரரே! காலம், கர்மம், சுபாவம், இவற்றின் ரூபமான சக்தியையுடைய அந்த விராட்புருஷனை வர்ணிப்பதற்கு எவன்தான் இச்சியான்? அந்த ஸ்ரீ ஹரியைத்தவிர இதர வஸ்துக்களுடைய கீர்த்தனத்தினால் துஷ்டமாயிருக்கிற என்னுடையவாக்கைப் பவித்திரம்பண்ணுகிற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கீர்த்தியைக் குருமுகத்தினின்றும் கேட்டபடி, என்புத்தி சக்தியானுசாரமாகச் சொல்லுகிறேன்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

சம்சயத்தைப் போக்கடியாநின்ற மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வசனத்தைக் கொண்டாடித்திரும்பவும், நானாவிதப்பிரஸ்னங்கள் விதுரராலே பண்ணப்பட்டனவென்று சொல்லப்படுகின்றது.

வியாசருடைய புத்திரனாகியும், ஞானியாகியுமிருக்கிற விதுரரானவர், மைத்திரேய மகாரிஷியைப்பார்த்து, பிரார்த்தனாரூபமானவாக்கினாலே சந்தோஷிப்பித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

விதுரருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்மரிஷியே! ஞானஸ்வரூபியான பகவானுக்குக் குணங்கள் லீலையினாலே எப்படிக்கூடும்? பிரவிர்த்திஜனகமான இச்சையானது பாலனுக்கு விளையாட்டினாலே யேதுவாக விருக்கிறது; மற்றொருபாலன் லீலையிலே பிரவிர்த்திப்பிக்கிற நிமித்தமாகவாகிலும் பாலனுக்கு லீலையிலே யிச்சையுண்டாகிறது. ஏகனாகியிருக்கிற ஈச்வரனுக்கு லீலை பண்ணவேண்டுமென்கிற இச்சை எப்படி உண்டாகிறது? பகவானானவர், சத்துவாதிகுணமயமாகியும், ஜீவனுக்குக் கர்த்துருத்துவ போக்திருத்துவாதி மோகத்தைப் பண்ணுகிற மாய்கையினாலே இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்தும், பாலனம் பண்ணியும், மறுபடியும் தம்மிடத்திலே லயமாக்கிக்கொள்ளுகிறார். தேச கால ஜாகரணாதி அவஸ்தைகளாலே தள்ளப்படாமலிருக்கிற ஞானஸ்வரூபத்தை யுடையவரான அந்தப் பகவானானவர், மாய்கையுடனே எப்படிக்கூடுவர்? சராசர ரூபங்களான சமஸ்த தேகங்களிலேயும் அந்தரியாமியாயிருக்கவும் ஆனந்தாதி ஸ்வரூபத்துக்கு நாசமும் எப்படி உண்டாக்குவர்? என்னுடைய மனதிலே உண்டாகிற மகத்தான இந்த ஐயத்தைப் போக்கடிக்கக் கடவீரென்று ஆக்ஷேபித்த அந்த விதுரரைப்பார்த்து மைத்திரேய மகாரிஷியானவர் சிரித்து ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறார்.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! அந்த ஈச்வரனுக்கு மாய்கையுடனே சம்பந்தமும் இச்சையென்கிறதுமே மாய்கையாகாநிற்கிறது. நித்திரையிலே சொப்பனங் காண்கிற புருஷனுக்குச், சிரச்சேத முதலானது இல்லாமலிருந்துஞ், சிரசானது சேதிக்கப்பட்டுப் போயிற்றென்று ஆத்மாவுக்கு அனர்த்தமானதில்லாமலே காணப்படுவதுபோல், அந்த ஈச்வரனுக்கும் மாய்கை முதலானது இல்லாமலே காணப்படுகிறது. ஜலத்திலே பிரதிபலிக்கின்ற சந்திரனுக்கு அந்த ஜலத்தினாலே பண்ணப்படாநின்ற சாஞ்சல்லிய முதலான குணம் காணப்படுவதுபோல, தேகத்தினுடைய கர்மமானது அசத்தாயிருந்தாலும் தேகத்திலே அபிமானத்தையுடைய ஜீவனுக்குச் சத்தாகக் காணப்படுகிறது, பரமாத்துமாவான ஈச்வரனுடைய குணமன்று. அந்த ஜீவனுக்கும் தேகத்தினுடைய குணமான ஜனன மரண முதலானவை, நிவர்த்தி மார்க்கத்தினாலேயும், வாசுதேவருடைய கிருபையினாலேயும், உண்டாகிற பக்தியோகத்தினாலேயும், ஸ்ரீ ஹரியினிடத்தில் சமஸ்த இந்திரியங்களுக்கும் சலியாமலிருக்கை உண்டாகிறபோது சமஸ்த சம்சாரக் கிலேசங்களும் மகா நித்திரையில் சகல துக்கங்களும் லயத்தையடைந்திருக்கிறதுபோல், லயத்தை யடையும். மனதிலே உண்டாகின்ற அந்த ஸ்ரீ ஹரியினுடைய சாரூரவிந்த பூந்துகளினுடைய சேவையிலே பிரீதியானது சகல கிலேசங்களுடைய நாசத்தைப் பண்ணுமென்கிறதற்குக் கேட்கவேண்டிய தென்னவென்று சொன்ன மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வசனத்தைக்கேட்டு விதுரர் சொல்லுகிறார்.

விதுரர் வாக்கியம்.

வாரீர் மைத்திரேய மகாரிஷியே! எனக்குண்டான சம்சயமானது உம்முடைய வாக்கியமாகிற கத்தியினாலே சேதிக்கப்பட்டுப் போயிற்று. ஜீவாத்துமா பரதந்திரனென்றும், ஈச்வரன் சுவதந்திரனென்றும், உம்மாலே நன்றாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்தத் தேகாதி பிரபஞ்சத்துக்கு மூலமான அக்கியானத்தைத்தவிர வெளியிலே வேறொன்றுமில்லை. ஆகையினாலே ஜீவனை மூடிக்கொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய சக்திரூபமான மாய்கையை இருப்பாகவுடைய இந்தப் பிரபஞ்சமானது தோற்றிக்கொண்டிருக்கின்றது. இது சொப்பனத்தில் காணப்படாநின்ற தன்னுடைய சிரச்சேதமுதலானதுபோலவே யில்லாததாகியும், மூலசூனியமாகியுமாகா நிற்கிறது. தேகாதியில் ஆசக்தியையுடையவனாகியும், மிகவும் மூடனாகியுமிருக்கிற புருஷன் இதைச் சத்தியமாகஎண்ணுகிறான். பிரகிருதியை யதிக்கிரமித்தவனாகியும் மிகவும் விவேகியாகியுமிருக்கிற புருஷன் சமுசயகிலேசங்க ளில்லாததினாலே மிகவுஞ் சுகியாகவிருக்கிறான். இந்தப் பிரபஞ்சத்தைத் துக்கரூபமாக வெண்ணி இதை விட்டுவிடவேண்டுமென்று இச்சித்திருக்கிற புருஷன், ஆத்மானந்தானுபவ மில்லாததினாலே பிரபஞ்சத்தை விடுகைக்குச் சமர்த்தனாகாதவனாய், மிகவும் கிலேசத்தையடைகிறான். அகங்காரமுதலான இந்தப் பிரபஞ்சமானது தோற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், பிரபஞ்சமென்கிறது இல்லை.

கேவலம் தோற்றிக்கொண்டிருக்கிறது மாத்திரமே யல்லாமல் வஸ்துவல்ல வென்று தேவரீருடைய திருவடிச்சேவையினாலே நிச்சயித்து, இந்தத் தோற்றுதலையும் நான்விட்டுவிடப் போகிறேன். ஸ்ரீ ஹரியினிடத்தில் நிலைபெற்ற பக்தியில்லாதவர்களுக்குப் பாகவதசேவை அடையக்கூடாததாகவே யிருக்கும். பெரியவர்களுடைய கூட்டத்தில் எவ்வாறு தேவதேவரான ஜனார்த்தனரானவர், நித்தியமாகப் புகழப்படுகிறாரோ, அப்படிப்பட்ட பாகவதர்களுடைய சேவையினாலே ஸ்ரீ பகவத்கதா சிரவணமும், அதனாலே ஆசையில்லாததுமான பக்தியும் உண்டாகித், தேகாதிகளிலே ஆசக்தியானது நிவர்த்தியாகும். வாரீர் மைத்திரேய மகாரிஷியே! அந்தப் பரமாத்மாவானவர், முன்னே இந்திரியங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற மகத்தத்துவமுதலான தத்துவங்களைக் கிரமமாகச் சிருஷ்டித்து, அவற்றினுடைய அம்சங்களாலே விராட்டு ரூபத்தைச் சிருஷ்டித்து, அவற்றில் அனுப்பிரவேசம்பண்ணியிருக்கிற விராட்புருஷனுடைய சரீரத்திலே, இந்தப் பிரஜைகள் விசித்திரங்களான ரூபங்களையுடையவராய்ப், புத்திரர்கள், பவுத்திரர்கள், ஞாதிகள், பந்துக்களுடனே கூட வுண்டாகிறார்களோ, யாதொரு பிரஜைகளாலே இந்தப் பிரபஞ்சம் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, பிரம்மாமுதலான பேர்களுக்கும் ஈச்வரனான அந்த விராட் புருஷனானவர், எவர்களைச் சிருஷ்டித்தார்? அவராலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிரஜாபதிகளையும், பிராகிருத சிருஷ்டிகள் ஆறும், வைகிருத சிருஷ்டிகள் மூன்றும், ஆக ஒன்பது சிருஷ்டிகளையும், அதன் பின்னேயே வுண்டாகும் சிருஷ்டிபேதங்களையும், மனுக்களையும், மனுவந்தராதிபர்களான இந்திரன் முதலானபேர்களையும், அவர்களுடைய வம்சங்களையும், அந்த வம்சங்களிலே பிறந்த பிரசித்த புருஷர்களுடைய சரித்திரங்களையும், இந்தப் பூமிக்கு மேலேயிருக்கிற லோகங்களையும், கீழேயிருக்கிற லோகங்களையும், அந்த லோகங்களுடைய இருப்பையும், பிரமாணங்களையும், பூலோகத்தினுடைய பிரமாணத்தையும், மிருகங்கள், மனுஷியர்கள், தேவர்கள், சர்ப்பங்கள், பக்ஷிகள், இவைகளுடைய சிருஷ்டியையும், ரிஷீச்வரர்களுடைய ஜன்மங்களையும், கருமங்களையும், வேதத்தினுடைய விபாகத்தையும், யக்கியத்தினுடைய விஸ்தாரங்களையும், யோகசமாதியினுடைய மார்க்கத்தையும், கியானத்தினுடைய மார்க்கத்தையும், அதற்கு உபாயமான சாங்கியக்கியானத்தினுடைய மார்க்கத்தையும், பகவானாலே சொல்லப்பட்ட பாஞ்சராத்திராதி தந்திரத்தையும், பாஷண்டர்களுடைய மார்க்க வைஷம்மியத்தையும், ஈனஜாதிகளுடைய சிருஷ்டியையும், சத்வாதிகுணங்களாலேயும், அதின் மூலங்களான கருமங்களாலேயும் உண்டாகாநின்றும், நானுவிதங்களாகியும், கணக்கில்லாமலுமிருக்கிற ஜீவனுடைய கதிகளையும், தருமார்த்த காமமோக்ஷங்கள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாமலுமிருக்கிற வுபாயங்களையும், விருத்தியினுடைய சுவரூபத்தையும், நீதியினுடைய சுவரூபத்தையும், சாஸ்திரத்தினுடைய சித்தாந்தத்தையும், சிரார்த்தத்தினுடைய விதியையும், பிதுர்தேவதைகளுடைய சிருஷ்டியையும், நவக்கிரகங்கள், அஸ்வனிமுதலான நக்ஷத்திரங்களின் சிருஷ்டியையும், காலசக்கிரத்தினுடைய சமஸ்தானத்தையும்,

தானத்தினுடைய பலத்தையும், பசுவினுடைய பலத்தையும், யாகாதிகருமத்தினுடைய பலத்தையும், தடாகப்பிரதிஷ்டைமுதலான தர்மத்தினுடைய பலத்தையும், தேசாந்தரங்களை யடைந்திராநின்ற புருஷனுடைய தர்மத்தையும், ஆபத்துக்காலத்திலே செய்யவேண்டிய தர்மத்தையும், தீனர்களிடத்திலே வாச்சல்லியத்தையுடைய மகானுபாவர்கள் மிகவும் பக்தியுடனே அனுவர்த்திக்கின்ற சிஷியர்களுக்கும், புத்திரர்களுக்கும், மிகவும் அரிதாயிருக்கிற அர்த்தத்தையும் சொல்லுவார்கள். பிரளயத்திலே சயனித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பரமேச்வரனை யெவர்கள் உபாசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? எவர்கள் லயத்தை யடைந்திருக்கிறார்கள்? ஜீவனுடைய தத்துவத்தையும், பரமாத்மாவினுடைய சுவரூபத்தையும், உபநிஷத்திலே அறியப்படுகிற கியானத்தையும், குரு சிஷ்யர்களுடைய பிரயோஜனத்தையும், அவர்களாலே உண்டாக்கப்படுகிற பலத்தையும், அந்தக் கியானத்துக்குப் பாக்கியங்களாகியும், அந்தரங்களாகியுமிருக்கிற சாதனங்களையும், கியானம், பக்தி, வைராக்கியம், இவைகளுக்குச் சாதனங்களையும், ஸ்ரீ ஹரியினுடைய லீலைகளை அறியவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே பிரஸ்னம் பண்ணுகிற எனக்குச் சினேகிதரானபடியினாலே விசிதமாகச் சொல்லக் கடவீரென்று குருசிரேஷ்டரான விதுரராலே பிரஸ்னம்பண்ணப்பட்ட புராணார்த்தங்களை யுடையவராகியும், பகவானுடைய கதையிலே பிரவர்த்திப்பிக்கப்பட்டவராய் மிகவும் விர்த்தியடையாநின்ற சந்தோஷத்தை யுடையவராகியு மிருக்கிற அந்த மைத்திரேயமகாரிஷியானவர் அந்த விதுரரைப்பார்த்து இந்தப்பிரகாரஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

பிரளயக்கடலிலே சயனித்துக்கொண்டிராநின்ற ஸ்ரீமந் நாராயணருடைய நாபிக் கமலத்திலே உண்டாயின பிரம்மாவானவர், அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணரை அறியாதவராயும் பயப்பட்டவராயும், தபசினாலே ஸ்ரீ ஹரியைச் சந்தோஷிப்பித்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

வாரீர் விதுரரே! இந்த லோகத்திலே புருச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய வம்சமானது சத்புருஷர்களுக்குச் சிலாகிக்க யோக்கியமாக விருக்கின்றது. இந்த வம்சத்திலே பகவத்பக்தனாகியும், லோகபாலகனாகியுமிருக்கிற யமதர்மராஜனான உமக்குப், பாகவதமெனப்பட்ட புராணத்தைச் சாக்ஷாத் பகவானானவர் சனற்குமாரர் முதலான ரிஷிகளுக்குச் சொன்னபடி. சொல்லுகிறேன் கேளும். சனற்குமாரர் முதலான யோகீச்வரர்கள் பாதாளத்திலேயிருக்கிற கியானத்தை யுடையவராய்ப், பிரகாசிக்கப்பட்ட சங்கர்ஷணமூர்த்தியையடைந்து, அவருடைய திருவடிகளைத், தேவகங்காஜலத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி மிகவும் ஈரமாயிருக்கிற, தங்களுடைய ஜடாமுடிகளாலே ஸ்பரிசித்துச், சாஷ்டாங்கமாகப் பிரணாமம்பண்ணி, அந்தச் சங்கர்ஷணமூர்த்தியினுடைய லீலைகளை அடிக்கடி ஸ்தோத்திரம்பண்ண, நித்தியக்கியான ஐச்வரியாதி

குணங்களையுடையவரான அந்தச் சங்கர்ஷணமூர்த்தியானவர், நிவிர்த்தி மார்க்கத்திலே மிகவும் இச்சையையுடையவரான சனற்குமார யோகியின்பொருட்டு, இந்தப் பாகவதத்தை அருளிச்செய்தனர். மகா தபச்வியாயிருக்கிற சாங்கியாயனமுனிவர், பகவானுடைய இந்த லீலாவிபூதிகளைப் பிரகாசஞ்செய்ய வேண்டுமென்று இச்சையுடையவராய்த், தம்மை அனுவர்த்தியாநின்றும், எனக்கு ஆசாரியராகியுமிருக்கிற பராசரமகாரிஷிக்கும், பிரகஸ்பதிக்கும் சொன்னார். மிகவும் கிருபாசாலியான அந்தப் பராசரரானவர், புலஸ்தியமகாரிஷியினாலே புராணகர்த்தாவாகப் போகிறாயென்று அனுக்கிரகிக்கப்பட்டவராய் உத்தமமான இந்தப் பாகவதபுராணத்தை எனக்குச்சொன்னார். மிகவும் சிரத்தையுடையவராகவும், நித்தியமாக அநுஷ்டானமுடையராகவுமிருக்கிற உமக்கு இந்தப் புராணத்தைச் சொல்லுகிறேன். எப்போதும் ஒன்றினாலேயும் திரஸ்கரிக்கப்படாத ஞானசக்தியை யுடையவரான ஸ்ரீமந் நாராயணரானவர், தம்முடைய மாயா விசேஷங்களை விட்டுச் சுவரூபானந்தானுபவத்திலே மிகவும் ஆனந்தத்தை யுடையவராய், கிரியாசூனியராகி, பொருவாய் ஆதிசேஷனிடத்திலே சயனித்து நித்திரையினாலே நேத்திரங்களை மூடிக்கொண்டாரோ அப்போது சமஸ்த பிரபஞ்சமும் ஜலத்தினால் வியாபிக்கப்பட்டு, அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணரானவர் தமக்குள்ளே தரிக்கப்பட்ட சமஸ்த பிராணிகளையுந் திரும்பிச் சிருஷ்டிக்கிற நிமித்தமாய்க், காலசுவரூபியான தம்முடைய சக்தியைப் பிரேரணை செய்துகொண்டு, தமக்கு ஸ்தானமான அந்தப் பிரளயஜலத்தில், அக்கினியானது காஷ்டத்திற்குள் அடங்கியிருப்பதுபோலடங்கி, அந்த ஜலத்திலே ஆயிரம் சதுர்யுகம் யோகநித்திரை செய்து, திரும்பவும் சிருஷ்டி நிமித்தமாகப் பூர்வமே பிரேரணைபண்ணப்பட்ட காலசுவரூபமான தம்முடைய சக்தியினாலே கிரியாலாபங்களை அடைந்தவராய்த், தம்முடைய திவ்யாங்கள விக்கிரகத்தில் லயமாயிருக்கின்ற லோகங்களைப் பார்த்துச, சூக்ஷரூபங்களாயிருக்கிற அந்தப் பதார்த்தங்களின்மேல் வைக்கப்பட்ட திருஷ்டியை யுடையவராய்த் தமது தேகத்துக்குள்ளே யிராநின்றும் அதிசூக்ஷமமாகியுமிருக்கிற அந்தப் பிரபஞ்சரூப பதார்த்தமானது காலானுசாரியாயிருக்கிற சுவகுணத்தினாலே சலிப்பிக்கப்பட்டதாய் உண்டாகப்போகிறதாய் அப்போது பகவானுடைய நாபிப்பிரதேசத்தில் நின்றும் உண்டாயிற்று. அந்தச் சூக்ஷமப் பிரபஞ்சரூபமான அர்த்தமானது, ஜீவர்களுடைய அதிர்ஷ்டத்தைப் பிரகாசிப்பியாநின்ற காலத்தினாலே பத்மரூபமாக நின்று பரமாத்துமாவைக் காரணமாகவுடையதாய்ச், சூரியன்போல் தன்னுடைய தேஜசினாலே விஸ்தாரமான அந்த ஜலத்தைப் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு சீக்கிரமாக வுண்டாயிற்று. ஜீவர்களுக்கு அனுபவபோக்கியங்களான பதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு, லோகஸ்வரூபமாகியு மிருக்கிற அந்தப்பத்மத்திலே, ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவானவர் தாமே அந்தரியாமியாகப்பிரவேசித்தார்.

ஸ்ரீ ஹரியினாலே பிரவேசிக்கப்பட்ட அந்தப் பத்மத்திலே சுவயமாகவே சகலவேத சுவரூபரான பிரம்மாவானவர் உண்டாயினர். அந்தப் பிரம்மா பத்மத்தினுடைய பொகுட்டிலே யிருந்து லோகங்களைப் பார்க்கிற நிமித்தம்

நான்குமுகங்களையடைந்து, மகா வாயுவினாலே உண்டாகாநின்ற அலைகளினது சமூகத்தையுடைய் அந்தச சலத்தில் உண்டான அந்தப் பத்மத்தையும், லோகங்களுடைய தத்துவத்தையும், தன்னுடைய ஆத்துமாவையும் அறியாமல், இந்தக் கமலமானது எவ்விடத்தில் நின்றும் உண்டாயிற்றோவென்று வெகுகாலம் யோசனைசெய்து அந்தக் கமலத்தினுடைய கொடியின் ரந்திர மார்க்கத்தினாலே அந்த ஜலத்துக்குள்ளே தலைகீழாகப் பாதாளத்திலே போய்த் தேடியும் அந்த மூலத்தை யறியாமற்போனார். வாரீர் விதுரரே! கரையில்லாத அந்தக் காரணத்துக்குள்ளேபோய்த் தமக்குக் காரணவஸ்துவைத் தேடுகின்ற அந்தப்பிரம்மாவுக்குச் சமஸ்த பிராணிகளுக்கும் பயத்தை யுண்டாக்கி ஆயுக்ஷயத்தைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற அந்த ஸ்ரீ ஹரியி னுடைய ஆயுதரூபமான காலசக்கிரமானது ஆவிர்ப்பவித்தது. அந்தப் பிரம்மாவானவர், அந்தக் காலசக்கரத்தைப்பார்த்து மனோரத சித்தியில்லாதவராய்த் தேடுகிற வியாபாரத்தில் நின்றும் நிவிர்த்திப்பித்தவராய்த் திரும்பவும் தமக்கு ஆச்ரயமான அந்தக் கமலத்திலேயே யிருந்து மெல்ல ஜெயிக்கப்பட்ட சுவாசத்தினாலே சமாதியோகத்தை ஆச்ரயித்து அனேகவருஷங்கள் பண்ணப்பட்ட சமாதியோகத்திலே யுண்டாயின தியானத்தை யுடையவராய்த், தமது இருதயத்துக்குள்ளே குடைபோன்ற அனேக படங்களையுடைய சிரசுகளில் ஒளிக்கிற ரத்தினகாந்திகளாலே அந்தகார நாசத்தையுடைய தாமரைக்கிழங்குபோலே மிகவும் தவளமாகியும் மகாதீர்க்கமாகியு மிருக்கிற ஆதிசேஷனுடைய சரீரமாகிற கட்டிலிலே சயனித்து ஒருவராகியும், சந்தியாகாலத்திற்கு நிகர்த்த சிவந்த வஸ்திரத்தை யுடையராகியும், சுவர்னமயமான அனேகம் சிரங்களையுடையராகியும், அனேக ரத்தினங்கள், உதகதாரைகள், மூலிகைகள், புஷ்பங்கள், இவற்றின் மாலைகளையுடையதாகியும், மூங்கில்களாகிற புஜங்கள், விருக்ஷங்களாகிற பாதங்கள், இவைகளையுடையதாகியும், மரகத ரத்தினமயமாயிருக்கிற பருவதத்தினுடைய காந்தியை யளவினாலேயும், விஸ்தாரத்தினாலேயும் உபமானமில்லாமல் விளங்காநின்றும், மூன்றுலோகங்களுக்கும் ஆச்ரயமாகியும், நாளுளிதங்களாகியும், திவ்யங்களாகியுமிருக்கிற ஆபரணங்கள் வஸ்திரங்கள் இவைகளுடைய காந்தியையுடையதாகியு மிருக்கிற தேகத்தினாலே திரஸ்கரியாநின்றும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட திவ்யமங்கள ரூபத்தை யுடையவராகியும், தங்களுக்கு இஷ்டங்களாயிருக்கிற பலன்களை யடைகிறதின்பொருட்டுப் பரிசுத்தமான உபாசன மார்க்கங்களாலே அர்ச்சியாநின்ற புருஷர்களுக்குச் சர்வாபீஷ்டங்களையும் தராநின்றும், நகங்களாகிற சந்திரர்களுடைய கிரணங்களோடே கூடிக்கொண்டும், விரல்களாகிற மனோக்கியங்களான இதழ்களை யுடையனவாயுமிருக்கிற ஸ்ரீ பாதபத்மத்தைக் கிருபையினாலே கொஞ்சம் உயரவெடுத்துக் காண்பியாநின்றும், மூன்றுலோகத்தினுடைய துக்கத்தைப் போக்கடியாநின்ற புன்சிரிப்பையுடையராகியும் விளங்குகின்ற குண்டலங்களாலே யலங்கரிக்கப்பட்டும், கோவைப்பழம்போலொத்த அதரத்தினுடைய காந்தியினாலே சிவந்தவர்னத்தை யுடையதாகியும், கோபமான நாசிகையை யுடையதாகியும், சுதந்தரமான புருவங்களை யுடைய

தாகியுமிருக்கிற திருமுகமண்டலத்தினாலே பக்தர்களைக்குறித்துக் கிருபை செய்து கொண்டிராநின்ற அந்தப் புருஷனைப்பார்த்தார்.

வாரீர் விதுரரே! பீதாம்பரத்தினாலேயும், நவரத்தினகசிதமான அரைஞாண் மாலையினாலேயும், நிதம்பபாகத்திலே யலங்கரிக்கப்பட்டும், ஸ்ரீவச்ச சின்னத்தையுடைய மார்பிலே விளங்காநின்ற மகாவிலைபெற்ற ஆரங்களினாலே யலங்கரிக்கப்பட்டும், சிரேஷ்டங்களான தோள்வளைகளிலே மிராநின்ற உத்தமங்களான ரத்தினகாந்திகளாலே வியாபிக்கப்படாநின்ற பாகுதண்டங்களாகிற அனந்த சாகைகளையுடையதாகியும், பிரதானத்தை மூலமாகவுடையதாகியும், சர்ப்பசிரேஷ்டங்களுடைய சரீரங்களாலே சூழப்படாநின்ற சாகைகளையுடையதாகியும், லோகசுவரூபமாகியும், சந்தன விருக்ஷம்போலே மிராநின்ற ஆதிசேஷனைச் சகாயமாயுடையவராகியும், பிரகாசமாகக் காணப்படாநின்ற கவுஸ்துவாபரணத்தை மார்பில் உடையவராகியும், ஸ்தாவர சங்கமங்களுக்கு ஸ்தானமாகியும், வேதங்களாகிற வண்டுகளாலே புகழப்பட்ட காந்தியையுடையராகியும், தம்முடைய கீர்த்தி சுவரூபமாகியுமிருக்கிற வனமாலிகையினாலே சூழப்பட்டவராகியும், சூரியன், சந்திரன், வாயு, அக்னி, இவர்களாலேயும், அடையக்கூடாதவராகியும், மூன்று லோகத்திலும் பிரகாசத்தையுடையவராகியும், சமஸ்த லோகங்களிலேயும், சஞ்சரித்துக் கொண்டிராநின்ற சுதரிசனமுதலான ஆயுதங்களாலே ருருத்தராலேயும் அண்டக்கூடாதவராகியுமிருக்கிற ஸ்ரீஹரியைப் பார்த்தார். ஜகத்கர்த்தாவான அந்தப் பிரம்மாவானவர் எப்போது ஸ்ரீஹரியைப் பார்த்தாரோ, அப்போதே லோகசிருஷ்டியையுடையவராய், அந்தப் பகவானுடைய நாபியாகிற தடாகத்தில் கமலத்தையும், அதிலே தன்னையும், ஜலத்தையும், பிரளயகால வாயுவையும், ஆகாசத்தையும் பார்த்து, பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்க இச்சையுடையவராய் அந்தப் பகவானைக்குறித்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

பிரம்மாவானவர் ஏகார்ணவமான ஜலத்திலே லோகசிருஷ்டியைப் பண்ணவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலேயும், தபசினாலேயும், சந்துஷ்டரான ஸ்ரீமந்நாராயணரைப்பார்த்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணினாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

பிரம்மஸ்துதி.

வாரீர் பகவானே! வெகுகாலம் பண்ணினவுபாசனையால் இப்போது என்னாலே அறியப்பட்டீர். பிராணிகளுக்குத் தேவரீருடைய தத்துவமானது அறியப்படுகிறதில்லை யென்பது தோஷமாக விருக்கிறது. சுத்தசத்துவரூபமான தேவரீருடைய ரூபமானது அநேக அவதாரங்களுக்குக் காரணமென்று காண்பிக்கிற நிமித்தமாகக் கிரகிக்கப்பட்டது. வாரீர் பரமபுருஷரே! ஒன்றினாலேயும் மறைக்கப்படாத பிரகாசத்தை யுடையதாகியும், விகற்ப சூனியமாகியும், ஆனந்தமாத்திரமாகியும் இருக்கிற தேவரீருடைய ரூபமா

னது, இந்த ரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறன்று. வாரீர் பரமாத்மாவே! உபாசிப்பவர்களுக்குள்ளே முக்கியமாகியும், பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணமாகியும், பிரபஞ்சத்தைக்காட்டிலும் வேறாகியும், பிருதிவிமுதலான பூதங்கள் இந்திரியங்கள் இவைகளுக்குக்காரணமாகியுமிருக்கிற இந்தரூபத்தையே உபாசிக்கிறேன். வாரீர் புவனமங்களரே! தேவரீரை உபாசிக்கிற எங்களுக்கு மங்களத்தின்பொருட்டுக் காண்பிக்கப்படுகிற இதுவே நிரூபாதிகரூபமாகாநிற்கிறது. ஈச்வரன் இல்லையென்றும், நிந்திதமான தர்க்கத்தையே ஆச்ரயித்து நாசத்தையடைகிறபேர்களாலே உபாசிக்கப்படாத தேவரீரின்பொருட்டு அடிக்கடிப் பிரணாமம் பண்ணுகிறேன். தேவரீருடைய திருவடிகளையே ஆச்ரயித்து வேதங்களாகிற வாயினாலே ஸ்மரிக்கப்படாநின்ற தேவரீருடைய சரணாரவிந்தங்களைப்பாடி நாசியால் ஆக்கிராணம்பண்ணியும் தேவரீருடைய கதைகளைக் கர்ணாந்திரங்களாலே சிரவணத்தையே பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற பக்தர்களுடைய இருதயகமலத்தில் நின்றும் ஒழியாமல் பிரகாசிக்கின்றீர். வாரீர் அச்சுதனே! பசி, தாகம், பிணி, பித்தம், சேஷ்மம், இவைகளாலேயும், சீதம், உஷ்ணம், வாதம், மழை, இவைகளாலேயும், ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட பூதங்களாலேயும், மிகவும் சகிக்கக்கூடாததான காமாக்கினியினாலேயும், ஒழியாத கோபத்தினாலேயும், அடிக்கடி பீடிக்கப்படாநின்ற ஜனங்களைப் பார்க்கின்ற என்னுடைய மனதானது மிகவும் துக்கிக்கின்றது. தேவரீருடைய மாயா விலாசத்தை யுடையதான இந்தப் பிரபஞ்சத்தைத் தேவரீரைக்காட்டிலும் வேறாக எந்தமட்டுக்கும் பார்க்கிறானோ அந்தமட்டுக்கும் அசத்தாயிருந்தாலும், இந்தச் சம்சாரமானது துக்கங்களைக் கொடுத்துக், கர்மபலத்தையுடையதாய் ஒழியாமலேயிருக்கின்றது. தேவரீருடைய கதாசிரவணம், கீர்த்தனம் முதலியவைகளிலே பிரீதியில்லாதவர்களாயிருக்கிறவர்கள் ரிஷிகளாகவிருந்தாலும் சம்சாரதுக்கத்தையே யடைகிறார்கள்.

வாரீர் நாதனே! தேவரீருடைய அனந்த கல்யாண குணங்களுடைய கேள்வியினாலே பார்க்கப்பட்ட சுவரூபத்தை யுடையவரான தேவரீர், பக்தர்களுடைய பக்தியோகத்தினாலே நன்றாகச் சோதிக்கப்பட்டிருக்கிற இருதயகமலத்திலேயிருக்கிறீரன்றோ? வாரீர் பகவானே! நானாவித பிராணிகளிடத்திலே அந்தராத்துமாவாயிருக்கிற தேவரீரிடத்தில் பக்தியில்லாத பேர்களுக்குத் துர்லபமான தேவரீருடைய ஆராதனம், சிரேஷ்டமாகி ஒருகாலத்திலேயும் நாசத்தை யடைகிறதில்லை. பல இச்சையினாலே செய்யப்பட்ட தருமமானது கோரப்பட்ட பலத்தைக் கொடுத்துவிட்டு நசித்துப்போகும்; ஆகையினாலே சர்வகால சுவரூபமான கியானத்தினாலே சமஸ்தபேத மோகங்களையும் போக்கடியாநின்றும் கியானஸ்வரூபராகியும், பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி திதி சங்காரங்களிலே காரணமாகியுமிருக்கிற மாயையினுடைய விலாசத்தினாலே கிரீடையையுடையவராகியும், ஈச்வரராகியும், பரமபுருஷராகியுமிருக்கிற தேவரீர்பொருட்டுப் பிரணாமம் பண்ணுகிறேன். பகவானுடைய அவதாரங்களின் அனந்த கல்யாணகுண லீலைகளையுடைய நாமங்களைப் பிராணவியோக காலத்திலே உச்சரிக்கிறவர்கள் அனேகஜன்மங்களிலே பண்ணப்

பட்ட பாவத்தை க்ஷணத்திலேவிட்டு, ஆவரணமில்லாமலிருக்கிற பிரம்மத்தையே யடைகிறார்கள். திரிமூர்த்திகளை வேர்களாக உடையவராகியும், மரீசி, பிரஜாபதி, மனுமுதலான பேர்களை யனேக சாகைகளாக உடையவர்களாகியும், தம்மை ஆச்ரயமாக உடையதான பிரகிருதியைச் சத்துவாதி குணபேதத்தினாலே பிரித்துச், சிருஷ்டி, ஸ்திதி, பிரளயங்களுக்கு ஹேதுக்களான நான், ருத்திரன், ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு என்று இந்தப்பிரகாரம் மூன்றுரூபத்தையுடையவராய்ப், பிரபஞ்சமாகிற விருக்ஷத்துக்குக் காரணமாகியிருக்கிற தேவரீர்பொருட்டுப் பிரணாமம் பண்ணுகிறேன். பிரளய ஜலத்திலேயிருந்தும், அனந்த சக்திகளை யுடையவராகியிருக்கிற யாதொரு பகவானுடைய நாபிக்கமலத்தில் நின்றும், இவ்விடத்திலே மகத்துவ ரூபமான சித்தத்துக்கு அபிமானி தேவதையாயிருக்கும் நான் உண்டானேனோ, அந்தப்பகவானுடைய ஆச்சரியகரமான இந்தரூபத்தை விஸ்தாரம் பண்ணுகின்ற எனக்கு, வேதவசனங்களுடைய உச்சாரணமானது நாசத்தை யடையாமலிருக்கக்கடவது. மிகவும் கிருபாசாலியாகியும், புராணபுருஷராகியுமிருக்கிற பகவானானவர், மிகவும் விருத்தியடையாநின்ற பிரீதியையுடைய புன்சிரிப்புடனே கூட நேத்திர கமலத்தை விரிவு செய்துகொண்டு, பிரபஞ்சத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவத்தின் பொருட்டும், அனுக்கிரகத்தின்பொருட்டும் எழுந்திருந்து, மதுரமான வாக்கினாலே என்னுடைய வியசனத்தைப் போக்கக்கடவர்.

வாரீர் விதுரரே! அந்தப் பிரம்மாவானவர், தமக்குக் காரணமான அந்தப் பகவானுடைய தபசினாலேயும், உபாசனையினாலேயும், சித்தசமாதியினாலேயும் பார்த்துத், தம்முடைய மனோவாக்குகளின் சக்தியெவ்வளவோ அவ்வளவு தோத்திரம்பண்ணி, மிகவும் இளைப்பை யடைந்தவர்போல இருந்தனர். பிற்பாடு, மதுசூதனரானவர் கம்பீரமான வாக்கினாலே அவருடைய மோகந்தணிய ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாரீர் வேதகர்ப்பரே! நீர் என்னை யாதொரு சிருஷ்டியைக் குறித்துப் பிரார்த்திக்கிறீரோ, அது பூர்வமே உம்மாலே சம்பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. என்னை ஆச்ரயமாகவுடைய வேதவித்தையைப் பரிசீலனம்பண்ணிக், திரும்பவும் தபசைச்செய்து, அந்தவித்தையினாலேயும் தபசினாலேயும் உம்முடைய இருதயத்துக்குள்ளே மிகவும் பிரகாசமாயிருக்கிற லோகங்களைப் பார்க்கப்போகிறீர். வாரீர் பிரம்மாவே! பிற்பாடு நீர் மிகவும் பக்தியை யுடையவராகியும், சித்த சமாதானத்தை யுடையவராகியுமிருந்து உம்மிடத்திலேயும் லோகங்களிலேயும் வியாபித்துக் கொண்டிருக்கின்ற என்னையும், என்னிடத்திலே யிராநின்ற லோகங்களையும், ஜீவாத்துமாக்களையும் பார்க்கப்போகிறீர். காஷ்டங்களிலேயிருக்கின்ற அக்கினியைப்போல், சர்வபூதங்களிலேயும் அந்தரியாமியாயிருக்கின்ற என்னைப் பார்க்கிறபோதே, சமஸ்தமோகத்தையும் விட்டு, நானுவிதங்களான கர்ம சமூகத்துடனேகூடின பிராணிகளைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டுமென்று இச்சிக்கின்ற உம்முடைய அந்தக்கரணமானது இந்த விஷயத்திலே வியசனத்தையடையாமலிருக்கப்போகிறது. என்னுடைய அனுக்கிரகமானது உண்டாயிருக்கிறபடியினாலே ஆதிரிஷியாயிருக்கிற உம்மை பாபிஷ்டமான ரஜோகுணமானது பற்றப்போகிற

தில்லை. பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று யத்தனித்த உம்முடைய மனது என்னிடத்திலேயே ஸ்திரமாக வைக்கப்பட்டதினாலே, பிராணிக ளுக்கு மிகவும் அறியக்கூடாதவனா யிருக்கிற நான், உம்மாலே அறியப்பட் டேன். தபசிலே மிகவும் நிஷ்டையும், என்னிடத்திலே அசஞ்சலமான பக் தியும், தத்துவக்கியானமும், என்னுடைய சுவரூபதரிசன முதலியவெல்லாம் என்னுடைய அநுக்கிரகத்தினாலே உண்டாகும். உமக்கு மங்களம் உண்டா கக்கடவது. யாதொரு புருஷனானவன் உம்மாலே பண்ணப்பட்ட ஸ்தோத்தி ரத்தினாலே நித்தியமாக ஸ்தோத்திரஞ்செய்து என்னை உபாசிக்கிறானோ அந்த ப்புருஷனுக்குச் சீக்கிரமாகப் பிரசன்னனாய் விடுவேன். தடாகம், நந்தவனம் முதலான தர்மங்களாலேயும், தபசு, யக்கியங்கள், தானங்கள், யோகாப்பியா சங்கள், சித்தசமாதி, இவற்றாலே புருஷர்களுக்கு யாதொருபலம சித்திக் குமோ, அந்தப்பலத்தில் என்னுடைய பிரீதியே காரணமென்று தத்துவத்தை யறிந்த பேர்களுடைய சித்தாந்தம். ஆகையினாலே என்னிடத்திலே பக்தி யைப் பண்ணக்கடவன். சர்வவேதமயராகியும், என்னைக் காரணமாகவுடையவ ராகியுமிருக்கிற நீர்தானே இந்த மூன்றுலோகத்தையும் சிருஷ்டிக்கக்கடவீர். என்னிடத்திலேயேயிருக்கிற பிராணிகளைச் சிருஷ்டிபண்ணக் கடவீரென்று அந்தப் பகவானானவர் பிரம்மாவின் பொருட்டுச் சிருஷ்டிக்கத்தக்கதான இந்தஜகத்தைச், சுவரூபத்தினாலே பிரகாசம் பண்ணுவித்து அந்தர்த்தான மாயினார்.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

கிரமமாகச் சிருஷ்டியைச் சொல்லுகைக்குப் பிராகிருத முதலான விபாகத் தினாலே சிருஷ்டியானது பத்துவிதமாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

விதுரருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் மைத்திரேய மகாரிஷியே! பகவான் அந்தர்த்தானத்தை யடை ந்தபிற்பாடு பிரம்மாவானவர் பிரஜைகளை எத்தனைவிதமாகச் சிருஷ்டித்தார். அதைக் கிரமமாக எனக்குச் சொல்லக்கடவீரென்று, விதுரராலே பிரார்த் திக்கப்பட்டவராய், மைத்திரேய மகாரிஷியானவர் யதாக்கிரமமாகச் சொல் லத்தொடங்கினார்.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! அந்தப்பிரம்மாவும் ஜன்மரகிதரான பகவானால் ஏவப் பட்டவராய்த், தமக்கிருப்பிடமான பத்மமுகுளத்திலே பிரவேசித்து, அந்த ஒரு கமலத்தையே மூன்றுலோக ரூபமாக விபாகம் பண்ணினார். வாரீர் விதுரரே! இந்த மூன்றுலோக ரூபமாக நாள்தோறும் சிருஷ்டிக்கத்தக்க தான ஜீவர்களுடைய போகஸ்தானத்தின் சிருஷ்டியானது சொல்லப்பட் டது. மகா லோகமுதல் பிரம்மலோக பரியந்தங்களான லோகங்கள், பலா பேக்ஷையில்லாமல் செய்யப்பட்ட தர்மத்தினுடைய சுவரூபமானபடியினாலே பிரம்மாவினுடைய பரார்த்தகாலபரியந்தம் நாசமில்லாமலே யிருக்கும்.

பூலோக, புவர்லோக, சுவர்லோகமாகிய மூன்று லோகங்களும் காமிய கர்மத்தினுடைய பலமானபடியினாலே, கல்பங்கள்தோறும் உற்பத்தி நாசங்களையுடையனவா யிருக்குமென்று சொல்லுகின்ற மைத்ரேய மகாரிஷியைப் பார்த்து நானாவித விசித்திர ரூபத்தையுடைய ஸ்ரீ ஹரியினது காலமென்று சொன்ன, அந்தக் காலமானது எப்படிக் கற்பிக்கப்படுகிறது, அதை விஸ்தாரமாக எனக்குச சொல்லக் கடவீரென்று பிரார்த்தித்த விதுரரைப்பார்த்து, மைத்ரேயர் சொல்லுகிறார். வாரீர் விதுரரே! சத்வாதி குணங்களுடைய விகாரமான, மகத்துவ முதலான தத்துவங்களுடைய பரிணாமத்தினாலேயே, ஆதியந்தமில்லாம லிருக்கிற அந்தக் காலத்தை நிமித்தமாகவுடைய பகவானானவர், தம்முடைய சுவரூபத்தை லீலையினாலேயே பிரபஞ்சரூபமாகச் சிருஷ்டித்தார். பிரம்மமயமாயிருக்கிற இந்தப் பிரபஞ்சமானது கர்த்தாவான ஈசுவரனாலேயும், காலமென்கிற நிமித்தத்தினாலேயும், வேறாகக்காணப்படுகிறது. இந்தப்பிரபஞ்ச மிப்போ திருக்கிறபடியே பூர்வமுமிருந்தது. இனிமேலும் இப்படியே இருக்கப்போகிறது.

இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்குப் பிராகிருதமென்றும், வைகிருதமென்றும், இரண்டு பேதங்களுண்டு. இந்தப் பேதங்களாலே சிருஷ்டியானது ஒன்பதுவிதமாகச் சொல்லப்படும். அது பத்தாவதாகவு மிருக்கிறது. இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்குக் காலத்தினால் நித்தியப்பிரளயமும், சங்கருஷணருடைய முகத்திலிருந்து உண்டாகாநின்ற பிரளயாக்கினியினாலே நைமித்திகப் பிரளயமும், தம் தம காரியங்களைக் கிரகியாநின்ற சத்துவாதி குணங்களாலே பிராகிருத பிரளயமும், இந்தப்பிரகாரம் பிரளயமானது மூன்று விதமாகச் சொல்லபபடுகின்றது. தசவித சிருஷ்டியாவது எப்படியென்றால், ஸ்ரீ ஹரியினுடைய சாமீபத்தில் நின்றும் சத்வாதி குணங்களுடைய சாஞ்சல்யமானது மகத்தத்துவத்தினுடைய சிருஷ்டியான பிரதம சிருஷ்டியாகா நிற்கிறது. அகங்காரத்தினுடைய சிருஷ்டியானது இரண்டாவது சிருட்டியாகா நிற்கிறது. அகங்காரசிருஷ்டியிலே திரவியங்கள், இந்திரியங்கள், கிரியைகள் இவைகளுடைய சிருஷ்டியுண்டாதலால் அந்த அகங்காரத்தினுடைய சிருஷ்டி இரண்டாம்சிருஷ்டி. பூத சூக்ஷ்ம சொரூபமாகியும், மகாபூதங்களுக்குச் சனகமாகியுமிருக்கிற பூதசிருஷ்டியானது மூன்றும் சிருஷ்டியென்று சொலலபபடும். கியாமேனேந்திரிய கர்மேந்திரியஸ்வரூபமான இந்திரியசிருஷ்டியானது நான்காம் சிருஷ்டியாகிறது. மனதானது யாதொரு சத்துவகுணப பிரதானமாகா நிற்கிறதோ, அந்தச்சத்துவகுண சுவரூபமான இந்திரியாபிமானி தேவர்களுடையசிருஷ்டியானது ஐந்தாம் சிருஷ்டியாகிறது. ஜீவர்களுக்கு ஆவரணத்தையும், நானென்கிற விக்ஷேபசக்தியையும் பண்ணாநின்ற அக்கியானத்தினுடைய சிருஷ்டியானது ஆறும் சிருஷ்டியாகா நிற்கிறது. இந்த ஆறு சிருஷ்டிகளும் பிராகிருத சிருஷ்டிகளாகா நிற்கிறது. இது சம்சார துக்கத்தை நிவர்த்திக்கின்ற புத்தியையுடைய ஸ்ரீ ஹரியினது லீலையாகவிருக்கின்றது. ஸ்தாவரங்களுடைய ஆறுவித சிருஷ்டியானது ஏழாம் சிருஷ்டியாகிறது. எப்படியென்றால், புஷ்பமன்றியிலே பலிக்கிற விருக்ஷங்கள்,

பலபாகத்தினுலே அந்தத்தையடைகின்ற ஓஷதிகள், ஏறிப் படருகிற கொடிகள், மூங்கில் முதலானவைகள், பூமியிலே படருகிற கொடிகள், புஷ்பித்துப் பலிக்கப்பட்ட விருக்ஷங்கள், இவைகளுடைய சிருஷ்டியானது ஆறுவிதமாகும். இந்த ஆறும் ஊர்த்துவ சஞ்சாரத்தை யுடையவையாகியும், ஞானப்பிரகாச மில்லாதனவாகியும், இருதயத்துக்குள்ளேயே சீதோஷ்ண ரூப ஸ்பரிசத்தை யறிந்து அனேக பேதங்களையுடையனவாகியு மிருக்கும். பக்ஷி மிருகாதிகளுடைய சிருஷ்டியானது எட்டாம் சிருஷ்டியாகிறது. அச்சிருஷ்டியானது இருபத்தெட்டு விதமாயிருக்கும். அவ்விதங்களான அந்தப் பிராணிகள் நாளைக்கு வரப்போகிறதை அறியாதனவாகியும், ஆகாராதி மாத்திரத்தையே யுடையனவாகியும், ஆக்கிராணத்தினுலேயே வஸ்துக்களை யறிந்தும், இருதயத்திலே விவேக சூனியங்களாகவுமிருக்கும். இருபத்தெட்டு விதங்களெப்படியென்றால், பசு, ஆடு, எருமை, மாடு, மான், பன்றி, காட்டுப்பசு, வெள்ளாடு, ஒட்டகம், இந்த ஒன்பதும், இரண்டு குளம்புகளுடைய மிருகங்கள்; கழுதை, அசுவம், கோவேறுகழுதை, கவுரமிருகம், சரபம், கவரிமான், இந்த ஆறும், ஒரு குளம்பையுடைய மிருகங்கள்; நாய், நரி, செந்நாய், புலி, பூனை, முசல், முள்ளம்பன்றி, சிங்கம், குரங்கு, யானை, உடும்பு, ஆமை இந்தப் பன்னிரண்டும் ஐந்து நகங்களையுடையவைகள்; முதலை முதலான ஜலஜெந்துக்களும், கழுகு, பருந்து, கூளி, டேகை, காடை, பல்லூகம், மயில், அம்சம், சாரசம், சக்கிரவாகம், காக்கை, கோட்டான், கோகிலம், முதலானவைகள் ஆகாசசஞ்சாரிகள்.

வாரீர் விதுரரே! பூமியிலே ஆகாரசஞ்சாரத்தை யுடையரான மனுஷியர்களுடையசிருஷ்டி ஒன்பதாவதாகவிருக்கிறது. அவர்கள் ஏகரூபமாகவும், ரசோகுணத்தை யுடையவர்களாகவும், காமத்திலேயே ஆசக்தியையுடையவர்களாகவும், சுகதுக்கத்திலே புத்தியையுடையவர்களாகவு மிருப்பார்கள். ஸ்தாவரம், திரியக்கு, மனுஷியர்கள், இந்த மூன்றுசிருஷ்டிகளும வைகிருதசிருஷ்டியென்று சொல்லப்படும். தேவசிருஷ்டியானது பிராகிருதமென்று சொல்லப்படும். சனற்குமாரர் முதலானபேர்களுடைய சிருஷ்டியானது பிராகிருதமென்றும் வைகிருதமென்றும் இரண்டுவிதமாகச் சொல்லப்படும். தேவசிருஷ்டி பதினெட்டுவிதம். அதாவது: தேவர்கள், பிதுராக்கள், அசுரர்கள், கந்தருவர்கள், அப்சரசுகள், சித்தர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷசர்கள், சாரணர்கள், பூதப்பிரேதப்பிசாசங்கள், வித்தியாதரர்கள், கின்னரர்கள், கிம்புருடர்கள், தைத்தியர், கருடர், அந்தரர், உரகர், போகபூமியர் முதலான பதினெட்டுவிதமென்று சொல்லப்படும். இந்தச் சிருஷ்டிகளும் பிரம்மரூபியான ஸ்ரீ ஹரியினுலே பண்ணப்பட்டவை. இதற்குமேல் மனுக்களையும், மனுவந்தரங்களையும் சொல்லுகிறேன் கேட்கக்கடவீர். வாரீர் விதுரரே! ஸ்ரீ ஹரியானவர் இந்தப் பிரகாரம் கல்பாதிகளிலே சிருஷ்டித்தது. இந்தச் சிருஷ்டி முன்னே யுண்டாயிற்று பின்னே யுண்டாயிற்றென்கிற விவகாரத்தைச் சுருதிமுதலானவைகள் பாரமார்த்திகமாகச் சொல்லப் பிரவர்த்தித்தவைகளல்ல. அவைகளுக்கு அந்தப் பரமாத்மாவினுடைய சுவரூபத்தைச் சொல்லுகிறதிலேயே

தாத்பரியம். நதியிலே சுழலுகின்ற சுழலுக்கு முன்பின் என்கிறவியவஸ்தை யில்லாதது போலும், சொப்பன முதலான சிருஷ்டிகளிலே சுவரூபம் முத லான வியவஸ்தை யில்லாததுபோல் ஈசுவரன் மாயாவியானபடியினாலே, அவ ரால் பண்ணப்படுகின்ற சிருஷ்டிகளுக்கு முன்பின் என்கிற வியவஸ்தையில்லை. வாரீர் விதுரரே! இந்தக் கல்பத்திலேயும், மன்வந்தரத்திலேயும், தேவாசுரர் கள் முதலானபேர்கள் நாமரூபங்களாலே சொல்லப்படுகிறவர்களே. கல்பாந் தரத்திலேயும், மன்வந்தராந்தத்திலேயும், இந்த நாமரூபங்களாலேயே சொல் லப்படுகிறார்கள்.

பத்தொன்றுவது அத்தியாயம்.

பரமாணு முதலான அவயங்களாலே காலமும், யுகமும், மன்வந்தராதி களாலே கல்பத்தினுடைய பிரமாணாதிகளும் சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! பிறக்கின்ற வஸ்துவினுடைய காரணங்களுக்குள்ளே கடைசியாக விருக்கின்ற அவயவத்துக்கு அவயவமாகாமலும், அநேகமாயிரு ந்தும் காரியாவஸ்தையை அடையாமலும், ஒன்றோடொன்று கூடாமலும், யாதொன்று இருக்கிறதோ, அது பரமாணுவென்று அறியத்தக்கது. ஏக மாய்ச்சேருகின்ற பரமாணுக்களாலே மனுஷியர்களுக்கு அவயவியென்கிற புத்தியானது உண்டாகிறது. அந்தபரமாணுவாதி வியவஸ்தைகளுடைய பிராப்தியினால் பிரபஞ்சத்தை அளவிடாநின்றும், பகவானுடைய சக்திசுவ ரூபமாகியும், மிகவும் சூக்ஷுமமாகியும், சிருஷ்டி ஸ்திதி லயங்களுக்குக் காரண மாகியு மிராநின்ற காலமும், ஸ்தூல சூக்ஷும பேதங்களாலே அறியப்படாநிற் கிறது. பிரபஞ்சத்தினுடைய பரமாணு அவஸ்தையை அனுபவிக்கிற கால மானது பரமாணுவென்று சொல்லப்படும். அந்தக் காலமானது பரம மகா காலமாகச்சொல்லப்படும். இரண்டு பரமாணுக்கள் ஒரு அணுவென்று சொல் லப்படும். மூன்று அணுக்கள் ஒரு திரிசரேணுவென்று சொல்லப்படும். கவா க்ஷத்திலே பிரவேசியாநின்ற சூரியகிரணங்களிலே அனுவர்த்தித்தும் ஆகா சத்திலே பறந்துகொண்டும, பூமியையடையாமலுமிருக்கிற அப்படிப்பட்ட மூன்று திரிசரேணுக்களை அடைகிற காலமானது துருடிகாலமென்று சொல் லப்படும். நூறு துருடி காலமானது ஒரு வேதகாலமென்று சொல்லப்படும். மூன்று வேதகாலம்கூடினால ஒரு லவகாலமென்று சொல்லப்படும். மூன்று லவம் கூடினால் ஒரு நிமிஷமென்று சொல்லப்படும். மூன்று நிமிஷமானது ஒரு க்ஷணமென்று சொல்லப்படும். ஐந்து க்ஷணமானால் ஒரு காஷ்டையெ ன்று சொல்லுவார்கள். பதினைந்து காஷ்டைகளை ஒரு லகுவென்று சொல்லு வார்கள். பதினைந்து லகுக்களை ஒரு நாழிகையென்று சொல்லுவார்கள். இர ண்டு நாழிகையை ஒரு முகூர்த்தமென்று சொல்லுவார்கள். ஆறுநாழிகை யாகட்டும் ஏழுநாழிகை யாகட்டும் மனுஷியர்களுக்கு ஒரு ஜாமமாகும்.

ஐந்து குன்றிமணியிடை பொன்னானது ஒரு மாஷமென்று சொல்லப்படும். நாலுவிரற்கடை அளவாகப் பண்ணப்பட்டிருக்கிற நாலுமாஷப் பொன்னாலே அடியிலேபண்ணப்பட்ட ரந்திரத்தை யுடையதாகியும், ஆறுபலம் தாம்பரத்தாலே பண்ணப்பட்ட பாத்திரமானது நாழிஜலத்தினாலே அந்த ரந்திரத்தினாலே பிரவேசிக்கப்பட்ட எவ்வளவிலே முழுகிப்போகிறதோ அந்தக் காலமானது ஒரு நாழிகையென்று சொல்லப்படும். மனுஷியர்களுக்குப் பகலிலே நாலு ஜாமமும் இராத்திரியிலே நாலுஜாமமு முண்டாகும். அதுவே அகோராத்திரமாகாநிற்கிறது. பதினைந்து அகோராத்திரம் ஒரு பக்ஷமென்று சொல்லப்படும். அந்தப் பக்ஷமானது சுக்லபக்ஷம் கிருஷ்ண பக்ஷமென்று இரண்டு விதமாகும். அந்த இரண்டு பக்ஷமும் பூர்ணமானால் மனுஷியர்களுக்கு ஒரு மாதமாகும். அந்த மாதமானது பிதுர் தேவர்களுக்கு ஒரு அகோராத்திரமென்று சொல்லப்படும். இரண்டு மாதங்கள் ஒரு ருதுவென்று சொல்லப்படும். ஆறுமாதங்கள் ஒரு அயனமென்று சொல்லப்படும்; அந்த அயனமானது உத்தராயனம் தக்ஷிணாயனமென்று இரண்டுவிதமாகும். அந்த இரண்டு அயனங்களைச் சுவர்க்கத்திலுள்ள தேவர்களுக்கு ஒரு அகோராத்திரமென்று சொல்லுவார்கள். பன்னிரண்டுமாதங்கள் ஒரு வருஷமாகும். இப்படி நூறுவருஷமானது மனுஷியர்களுக்குப் பரமமான ஆயுசாகச் சொல்லப்படுகிறது. சந்திராதி கிரகங்கள், அசுவினிமுதலான நக்ஷத்திரங்கள், இவைகளோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற காலசக்கரத்தினாலே யிராநின்றும், காலஸ்வரூபியாகியும், ஈஸ்வரனாகியுமிருக்கிற சூரியனானவன், பரமாணுமுதலாகியும் வருஷத்தை அந்தமாகவுமுடையதாகியு மிருக்கிற காலத்தினாலே பன்னிரண்டு ராசி சுவரூபமான புவனகோசத்தைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறான்.

வாரீர் விதுரரே! அக்காலம் சௌரமானம், பார்கஸ்பத்தியமானம், சாந்திரமானம் இவைமுதலான பேதத்தினாலே சம்வசரமென்றும், பரிவச்சரமென்றும், இதாவச்சரமென்றும், அனுவச்சரமென்றும், வச்சரமென்றும் இந்தப் பிரகாரம் சொல்லப்படுகிறது. தேஜோமண்டல ரூபமான யாதொரு சூரியனானவன் சிருஷ்டிக்கத் தக்கவைகளான காரியசக்தியைக் காலரூபமான தன்னுடைய சக்தியினாலே அநேகப் பிரகாரமாகக் காரியாபிமுகமாகப் பண்ணிக்கொண்டு புருஷனுக்கு மோகவிர்த்தியின்பொருட்டும் பல இச்சையையுடைய பேர்களுக்குச் சொர்க்காதிபலத்தை யக்கியங்களாலே விஸ்தாரமாகச் செய்துகொண்டும் ஆகாசத்திலே சஞ்சரித்துக்கொண்டு மிருக்கிறானோ, வருஷம்முதலான ஐந்துக்கும் பிரவர்த்தகனாகி இருக்கிற அந்தச் சூரியன்பொருட்டுப் பூசையைப் பண்ணக்கடவீர்கள் என்றுசொன்ன மைத்திரேய மகாரிஷியைப்பார்த்து விதுரர் கேட்கிறார். வாரீர் மைத்திரேயமகாரிஷியே! பிதுர்கள், தேவர்கள், மனுஷியர்கள், இவர்க்குத் தங்கள்தங்கள் மனதினாலே நூறுவருஷமென்று கணிதமான பரமாயுசினுடைய பிரமாணமானது சொல்லப்பட்டது. பிரம்மாவுக்கு நாள்தோறும் சிருஷ்டிக்கத்தக்கதான இந்த மூன்றுலோகத்தைக்காட்டிலும் வெளிப்பட்டவர்களாய் எந்தக் கியானிகளிருக்கிறார்களோ

அவர்களுடைய கதியைச் சொல்லக்கடவீர். ஞியானிகளான பேர்கள், யோக சித்தமாயிருக்கிற நேத்திரத்தினாலே அறியக்கூடாத பதார்த்தத்தையும் அறி வார்களன்றோ வென்கிற விதுரனைப்பார்த்து மைத்திரேயர் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் விதுரரே! கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம், சந் தியை சந்தியாங்கிசம் இவைகளுடனேகூடிக்கொண்டிருக்கிற இந்தநான்குயுக மும் பன்னீராயிரம் திவ்யவருஷங்களையுடையனவாகச் சொல்லப்படுகின்றன. கிருதயுக சந்தியென்று சொல்லப்பட்ட யுகத்தினுடைய ஆதியிலே நானூறு வருஷமும், சந்தியாங்கிசமென்று சொல்லப்பட்ட யுகத்தினுடைய அந்தத்தி லே நானூறுவருஷமும், இந்த எண்ணூறு வருஷங்களுக்கு மத்தியிலே கிருத யுகம் நாலாயிரம்வருஷமென்றுசொல்லப்படும். திரேதாயுக சந்தியென்றுசொல் லப்பட்ட யுகத்தினுடைய ஆதியிலே முந்நூறு வருஷமும், அந்தத்திலே முந் நூறுவருஷமும், இந்த அறுநூறு வருஷங்களுக்கு மத்தியிலே திரேதாயுகம் மூவாயிரம் வருஷமென்று சொல்லப்படும். துவாபரயுக சந்தியென்று சொல் லப்பட்ட யுகத்தினுடைய ஆதியிலே இருநூறுவருஷமும், அந்தத்திலே இரு நூறுவருஷமும இந்த நானூறுவருஷங்களுக்கு மத்தியிலே துவாபரயுகம் இரண்டாயிரம் வருஷமென்று சொல்லப்படும். கலியுகசந்தியென்று சொல் லப்பட்ட யுகத்தினுடைய ஆதியிலே நூறுவருஷமும், அந்தத்திலே நூறு வருஷமும், இந்த இருநூறுவருஷங்களுக்கு மத்தியிலே கலியுகம் ஆயிரம் வருஷமென்று சொல்லப்படும். யுகங்களுக்குள்ளே கிருதயுகமானது, ஆதி யுகமாய் உத்தமமாயும், கலியுகமானது அந்தியமாகிலயமதுவாகியுமிருக்கும். சந்தியைச் சந்தியாங்கிசம் இவைகள் மத்தியகாலத்திலே கோலாலம்பணம்முத லான தர்மமானது பண்ணப்படுகிறதென்று காலத்தையறிந்த பெரியவர்கள் அதை யுகமென்று சொல்லுவார்கள். கிருதயுகத்திலே தர்மமானது நான்கு பாதத்தை யுடையதாய் மனுஷ்யர்களை யாச்ரயித்திருக்கும். அந்தத் தர்மந் தானே மற்ற யுகங்களிலே விருத்தியடைகின்ற அதர்மமென்கிற பாதத்தி னாலே குறைந்துபோகும். இந்த மூன்றுலோகத்துக்கு வெளியிலே மகா லோகமுதலாகிய பிரமலோகபரியந்தங்களான லோகங்களிலே ஆயிரம் சதுர் யுகம் ஒருபகலும், ஆயிரம் சதுர்யுகம் ஒருராத்திரியுமாக இரண்டுஞ்சேர்ந்து ஒருநாளாக நிற்கும். அந்தராத்திரியிலே விசுவகர்த்தாவான பிரம்மாவானவர், சயனித்து நித்திரைபண்ணி அந்த ராத்திரிமுடிவிலே ஆரம்பிக்கப்பட்ட லோக சிருஷ்டியானது ஒருபகல் முப்பது நாழிகையிலே பதினாலுமனுக்களையாக்கி அனுபவித்துக்கொண்டு உண்டாகும். ஒரு மனுவந்தரம் எத்தனையுகமென் றால் திவ்யவருஷங்களிலே ஐயாயிரத்திருநூற்றி னாற்பத்திரண்டு வருஷமும், பத்துமாதமும், எட்டுநாளும், நாலுஜாமமும், இரண்டு முகூர்த்தமும், காலே அரைக்காலே காணி அரைக்காணி நாழிகையாம். இவ்வளவு காலத்தோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற எழுபத்தொரு சதுர்யுகபரியந்தம் மனுவானவன் தன்காலத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணுவான். மனுவந்தரங்களிலே அந்தந்த மனுக்களுடைய புத்திரர்களானபேர்கள் கிரமமாய் ராஜாவாகா நிற்பார்கள். மனுக்களும், சப்தரிஷிகளும், தேவர்களும், ஏககாலத்திலேயே யிருப்பார்

கள். இந்திரர்களும், அவர்களை அனுவர்த்தியாநின்ற கந்தருவர்கள் முதலானபேர்களும், ஏககாலத்திலேயே உண்டாயிருப்பார்கள். பக்ஷிமிருகாதிகள், மனுஷ்யர்கள், பிதுர்க்கள், தேவர்கள், இவர்களுக்குத் தம்தம் கர்மங்களாலே சிருஷ்டிக்கிறது பிரம்மாவுக்கு நாள்தோறும் பண்ணப்படுகிற சிருஷ்டியாகவிருக்கும்.. மனுவந்தரங்களிலே பகவானானவர் சத்துவகுணத்தைத் தரித்துத் தம்முடைய மூர்த்திகளான மனுமுதலான பேர்களாலே பிரகாசிக்கப்பட்ட பவுருஷத்தையுடைய ஜகத்தை ரக்ஷிக்கிற பகவானானவர் சாயங்காலத்திலே தமோகுண லேசத்தை க்ரகித்து நிக்ரகிக்கப்பட்ட பவுருஷத்தையுடையவராய்த் தம்மிடத்திலேயே பிரவேசிக்கின்ற பிராணிகளையுமுடையவராய் வியாபார சூனியராயிருப்பார். இராத்திரியானது உண்டாயிருக்கையில் பூலோகமுதலான மூன்றுலோகங்களும் சந்திரசூரியர்களுடைய பிரகாசமில்லாதவைகளாய் வியாபாரத்திலே நின்றும் ஒழிந்திராநின்ற அந்தப் பிரம்மாவையே அடைந்திருக்கும். பகவானுடைய சக்திசுவரூபமான சங்கருஷ்ணருடைய முகாக்கினியினாலே மூன்றுலோகங்களும் தகிக்கப்பட்டுப் போகையில் பிருகுமஹாரிஷி முதலானபேர்கள் அக்கினிச்சுவாலையினாலே மிகவும் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய் மகாலோகத்தைவிட்டு ஜனலோகத்தை அடைவார்கள். அப்போது கற்பாந்தகாலத்திலே மிகவும் விர்த்தியடைந்த சமுத்திரங்களானவை மிகவுஞ் சாஞ்சல்லியத்தை யுடையனவாகி மகா வாயுக்களாலே யுண்டாக்கப்பட்ட அலைகளையுடையனவாய், இந்த மூன்றுலோகத்தையுஞ் சூழ்ந்துகொள்ளும். அந்த ஜலமத்தியிலே ஸ்ரீ ஹரியானவர் அனந்தசயனராகி யோகநித்திரையினாலே மூடப்பட்ட நேத்திரங்களையுடையவராய், ஜனலோகவாசிகளான மஹாரிஷிகளினாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டுக் கொண்டிருப்பார். வாரீர் விதுரரே! காலகதியினாலே காணப்படுகின்ற அகோராத்திரம் இந்தப் பிரம்மாவுக்குப் பரமமான ஆயுசான நூறுவருஷமாகும். மனுஷியர்களுக்குப்போலவே அந்த ஆயுசும் க்ஷயத்தை யடையும். பிரம்மாவுக்கு நூறுயுசிலே பாதிஆயுசு பரார்த்தமென்று சொல்லப்படும். இந்தப் பிரம்மாவுக்குப் பூர்வமான பரார்த்தமானது நடந்துபோயிற்று. இரண்டாம் பரார்த்தமானது இப்போது நடக்கிறது. அந்தப் பூர்வபரார்த்தத்தினுடைய ஆதியிலே பிரம்மமென்னப்பட்ட மகாகற்பத்திலே சப்த பிரம்மமென்று சொல்லுகிற பிரம்மாவானவர் உண்டானார். அந்தப் பூர்வபரார்த்தத்தினுடைய அந்தத்திலேயே பத்மகற்பகமானது உண்டாயிற்று.

ஸ்ரீ ஹரியினுடைய நாபிசரசிலிருந்து லோகாகாரமானது உண்டானதைப் பத்மகற்பமென்று சொல்லுவார்கள். அது பிரம்மாவுக்கு இரண்டாம் பரார்த்தமாகும். அதினுடைய ஆதியிலே ஸ்ரீ ஹரியானவர் வராக அவதாரஞ் செய்ததினாலே, இந்தக்கற்பம் வாராககற்பமென்று சொல்லப்படுகின்றது. இரண்டு பரார்த்தமென்று பெயரை யுடையதாகியும், பிரம்மாவுக்கு நூறு ஆயுசாகியு மிருக்கிற இந்தக் காலமானது காரியோபாதி சூனியராகியும், அனந்தராகியும், அநாதியாகியும் ஜகத்ரூபியாகியு மிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரிக்கு நிமிஷமென்று உபசாரமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. பரமாணுகாலத்தை ஆதியாக வுடை

யதாகியும், இரண்டு பரார்த்தத்தை அந்தமாக வுடையதாகியும் இருக்கிற இந்தக்காலமானது மிகவும் சமர்த்தமாயிருந்தாலும், அந்த ஈச்வரனுக்குச் சமர்த்தமன்று. தேகாதிகளிலே அபிமானத்தையுடைய பேர்களுக்கே சமர்த்தமாகும். சோடசவிகாரங்களாலே பண்ணப்பட்டும் ஒன்றுக்கொன்று பத்தத்தனை உயர்த்திகளாயிருக்கிற பிருதிவி முதலான ஏழு ஆவரணங்களாலே வெளியிலே சூழப்பட்டும், உள்ளே ஐம்பது கோடி விஸ்தாரங்களாயிருக்கிற இந்தப்பிரம்மாண்டமானது யாதொரு ஸ்ரீஹரியினுடைய சுவரூபத்திலே பரமாணுப்போலே காணப்படாநின்றும், அனேகங்கோடி பிரம்மாண்டராசிகள் ரோமாந்தரத்திலே அடங்கினவைகளாய்க் காணப்படுகிற பரமபுருஷராகியும், மகாத்துமாவாகியு மிருக்கிற அந்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினுடைய சமஸ்த காரணங்களுக்குங் காரணமான அந்தச் சுவரூபத்தை ஆதியந்த சூனியமான சாக்ஷாத் பரப்பிரம்மமென்று சொல்லுவார்கள்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மானசீகமான குமாராதிகளுடைய சிருஷ்டியானது விர்த்தியடையாமலே ஸ்திரீ புருஷசரீரத்தினாலே பண்ணப்படுகின்ற மைதுன சிருஷ்டியானது வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! பரமாத்துமாவினுடைய காலஸ்வரூபமான மகிமையானது உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. பிரமாவானவர் இப்பிரபஞ்சத்தை எப்படிச் சிருஷ்டித்தாரோ, அதைச்சொல்லுகிறேன் கேளும். லோககர்த்தாவான அந்தப்பிரம்மாவானவர், பிரம்மத்தினுடைய அப்பிரகாச ரூபமான அந்தகாரத்தையும், நான் என்கிற புத்திரூபமான மோகத்தையும், விஷயபோகங்களிலே இச்சாரூபமான மகாமோகத்தையும் சிருஷ்டித்து, மிகவும் பாபிஷ்டமான அந்தச் சிருஷ்டியைப் பார்த்துத் தன்னை மிகவுங்கொண்டாடிக் கொள்ளாமற்போனார். பிற்பாடு பகவானுடைய தியானத்தினாலே மிகவும் பரிசுத்தமான மனதினாலே ஜனகனையும், சனந்தனையும், சனத்சுஜாதரையும், சனற்குமாரரையும், கிரியாசூனியர்களாகியும், ஜிதேந்திரியர்களாகியும், ஊர்த்துவரேதசுக்களாகியு மிருக்கிற முனிவர்களைச் சிருஷ்டித்து, அந்த முனிவர்களைப்பார்த்து, வாருங்கள் புத்திரர்களே! பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்கக் கடவீர்களென்று சொல்லாநின்ற அந்தப் பிரமாவினுடைய ஆக்கினையை மோக்ஷசாதனமான தர்மத்தை யுடையவர்களாகியும், வாசுதேவ பராயணர்களாகியு மிருக்கிற அம்முனிவர்கள் ஒப்பாமற்போனார்கள். அந்தப் பிரம்மாவானவர் இந்தப்பிரகாரம் தம்முடைய ஆக்கினையை அங்கீகரியாமலிருக்கிற அந்தப் புத்திரர்களாலே அவமானம் பண்ணப்பட்டவராய், அதனாலே மிகவும் சகிக்கக்கூடாமலிருக்கிற கோபத்தை அடக்குதற்கு ஆரம்பித்து, அது புத்தியினாலே மிகவும் அடக்கப்பட்டிருந்தாலும், பிரம்மாவினுடைய புருவமத்தியினின்றும் நீலலோகிதனென்கிற குமாரனை ஆவிர்ப்பவித்தது, தேவர்களுக்கு

முன்னே பிறந்தவராகியும், பகவானுகியுமிருக்கிற அந்த ருத்திரனுனவர் மிக வும் ரோதனம்பண்ணிக்கொண்டு, பிரம்மாவைநோக்கி வாரீர் ஜகத்குருவே! எனக்கு நாமதேயங்களையும், ஸ்தானங்களையும் கற்பிக்கக் கடவீரென்று கேட்டுக்கொண்ட அந்த உருத்திரனைப்பார்த்து பனேக்கியமான ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாராய் சுரசிரேஷ்டனே! நீ ரோதனம் பண்ணவேண்டாம். உனக்கு அப்படியே நாமங்களையும், ஸ்தானங்களையும் கற்பிக்கிறேன். நீமிகவும் பரபரப்பையுடைய பாலனுனவன்போல் ரோதனம் பண்ணினபடியினுலே பிரஜைகள் உன்னை ருத்திரனென்று சொல்லப்போகிறுர்கள். இருதயம், இந்திரியங்கள், ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, ஜலம், பூமி, சூரியன், சந்திரன், தபசு, இவைகள் உனக்கு ஸ்தானங்களாகப் பூர்வமே நம்மாலே கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மன்னியுவென்றும், மனுவென்றும், மகாகாளனென்றும், மகானென்றும், பீமனென்றும், ரிஷபத்துவஜனென்றும், ஊர்த்தரேதசென்றும், பவனென்றும், காலனென்றும், வாமதேவனென்றும், திருதவிருதனென்றும், இந்த நாமங்களையுடையவனுப்ப் புத்தியென்றும், திருதியென்றும், ரசானை யென்றும், உமையென்றும், நியுத்தென்றும, சர்ப்பியென்றும், இளையென்றும், அம்பிகையென்றும், இராவதியென்றும, சுதையென்றும், தீக்ஷையென்றும், ருத்திராணியென்றும் பெயருற்றவர், உமக்கு ஸ்திரீகளாகக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறுர்கள். இந்த ஸ்திரீகளோடே கூடி மனைஞுப்ப பிரஜைகளுக்குப பதியாக நிற்கிறபடியினுலே பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்கக் கடவாயென்று இந்தப்பிரகாரம் பிதாவான பிரம்மாவினுலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்டவராய், அந்த ருத்திரனுனவர், தம்முடையபலம் ஆகிருதிசுபாவம்,இதற்கு அனுரூபமாகத் தமக்குச் சமானர்களாயிருக்கிற பிரஜைகளைச் சிருஷ்டித்தார். ருத்திரராலே சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களாகியும் ஜகத்தை நாலுபக்கமும் ஆக்கிரமியா நின்றுமிருக்கிற ருத்திரர்களுடைய கூட்டங்களைப் பார்த்தப பிரமமாவானவர் சங்கையுடையவராய் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறுர். வாராய் சுரோத்தமனே! இப்படிப்பட்ட பிரஜைகளைச் சிருஷ்டி பண்ணினது போதும் உன்னுலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இவர்கள் என்னேடேகூட லோகங்களைத் தகிக்கிறவர்கள்போல மிகவும் சகிக்கக்கூடாதவர்களாகியு மிருக்கிற இப்படிப்பட்ட பிரஜைகளாலே திக்குகள் மிகவும் சந்தாபத்தை யடைந்தன. உனக்கு மங்களமுண்டாகக் கடவது. சமஸ்தபிராணிகளுக்கும் சுபகரமான தவசை பண்ணிப் பூர்வகல்பத்திலே யிருந்த பிராணிகளைப் போலவே நீ இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கப்போகிருய். புருஷனுனவன் தவசினுலேயே பரஞ்சோதிஸ்வரூபராகியும், சர்வபிராணிகளுடைய இருதயத்திலே வாசம்பண்ணுகிற ஸ்ரீ ஹரியை ஆயாசமின்றியிலே யடைகிருன். ஆகையால் அப்படிப்பட்ட தவத்தைப் பண்ணக்கடவாயென்று பிரம்மாவினுலே யாக்கியாபிக்கப்பட்டவராய், அந்த ருத்திரானவர் அப்படியே செய்கிறேனென்று அங்கீகரித்து, வாணிபதியான அந்தப் பிரம்மாவைப் பிரதக்ஷணம்பண்ணி அவரிடத்தி லனுமதிபெற்றுக்கொண்டு, தவத்தின் பொருட்டு வனத்தை யடைந்தார். பிற்பாடு ஸ்ரீ பகவானுடைய சக்திகளோடே

கூடிக்கொண்டிருக்கிற அந்தப் பிரம்மாவுக்கு லோக சிருஷ்டிக்கு ஏதுக்களான மரீசி, அத்திரி, ஆங்கீரசு, புலஸ்தியர், புலகர், கிருது, பிருகு, வசிஷ்டர், தக்ஷன், நாரதர், இந்தப் பதின்மரும் பிறந்தார்கள். நாரதமுனியானவர் அந்தப் பிரம்மாவினுடைய மடியினின்றும் பிறந்தார். தக்ஷப்பிரஜாபதியானவர் கட்டைவிரலினின்றும் பிறந்தார். வசிஷ்டர் பிராணத்தினின்றும் பிறந்தார். பிருகுமகாரிஷி தொக்கினின்றும் பிறந்தார். கிருதுவானவர் கையினின்றும் பிறந்தார். புலகர் நாபியினின்றும் பிறந்தார். புலஸ்தியரிஷி காதினின்றும் பிறந்தார். ஆங்கீரசு முகத்தினின்றும் பிறந்தார். அத்திரிமகாரிஷி நேத்திரத்தினின்றும் பிறந்தார். மரீசிரிஷியானவர் மனதினின்றும் பிறந்தார். யாதொரு தர்மத்திலே சாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணர் பிரசன்னராயிருக்கிறாரோ அந்தத் தர்மமானது பிரம்மாவினுடைய வலது ஸ்தனத்தினின்றும் உண்டாயிற்று. யாதொரு அதர்மத்திலே லோகபயங்கரமான மிருத்தியு உண்டாயிற்றோ அந்த அதர்மமானது பிரம்மாவினுடைய முதுகினின்றும் உண்டாயிற்று. இருதயத்தினின்று காமமும், புருவங்களினின்று கோபமும், அதரத்தினின்று லோபமும், முகத்தினின்று வாக்கும், சிசனத்தினின்று சமுத்திரங்களும், சாயையினின்று தேவஹூதிக்குப் பதியான கர்த்தமப் பிரஜாபதியு முண்டானார்கள். விசுவகர்த்தாவான அந்தப் பிரம்மாவினுடைய தேகத்தினின்றும், மனதினின்றும், இந்தப் பிரபஞ்சமானது இந்தப் பிரகாரம் உண்டாயிற்று.

வாரீர் விதுரரே! அந்தப் பிரம்மாவானவர் தம்முடைய பெண்ணாகியும், பாலையாகியும், இச்சையில்லாதவளாகியு மிருக்கிற வாக்குத்தேவியைப் பார்த்துக் காமத்தையுடையவராய் இச்சித்தாரென்று நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். தம்முடைய புத்திரர்களாகியும் மரீசி, பிரஜாபதி முதலாகியு மிருக்கிற அந்த ரிஷிகள், அதர்மத்தைச் செய்யப் புத்தியையுடையவராயிருக்கிற பிதாவான அந்தப் பிரம்மாவைப் பார்த்து விசுவாசத்தினாலே இந்தப்பிரகாரம் தர்மத்தை யறிவித்தார்கள். வாரீர் ஜகத்கர்த்தாவே! உம்மைக்காட்டிலும் பூர்வம் உண்டாயிருந்த பிரம்மாக்களாலேயும் இப்படிப்பட்ட அதர்மமானது பண்ணப்படவில்லை. இனிமேல் யாவர் உண்டாகப் போகிறார்களோ அவர்களாலும் இப்படிப்பட்ட அதர்மத்தைப் பண்ணப்போகிறதில்லை. சமர்த்தனாகி யிருக்கிற எந்தப்புருஷன் தான் காமத்தை நிக்கிரகியாமல் தன்னுடைய பெண்ணைத் தானே யிச்சித்தலையடைவான். மகாதேஜஸ்விகளாயிருக்கிற மகாபுருஷர்களுக்கும் இப்படிப்பட்ட காரியமானது கீர்த்திப்பிரதமாக மாட்டாது. யாதொருவருடைய நடத்தையை யனுவர்த்தியாநின்ற லோகமானது க்ஷேமத்தை யடைகிறதோ அப்படிப்பட்ட மகாபுருஷர்கள் இப்படிப்பட்ட காரியத்தைப் பண்ணுகிறது யுக்தமன்று. பகவானானவர் தம்முடைய பிரகாசத்தினாலே தம்மிடத்திலேயே யிராநின்ற இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் பிரகாசம் பண்ணுகிறாரோ, அந்தப் பகவானானவர் இந்தத் தர்மத்தை ரக்ஷிக்கிறதற்கு யோக்கியராகவுமிருக்கிறார். அந்தப் பகவான்பொருட்டுப் பிரணாமம் பண்ணுகிறோமென்று சொல்லுகிற தம்முடைய புத்திரர்கள் வார்த்தையைக்கேட்டுப் பிரம்மாவான

வர் மிகவும் லஜ்ஜையை யுடையவராகி அப்போது அந்தச் சரீரத்தை விட்டு விட்டார்.

திக்குகளானவை கோரரூபமான அந்தச் சரீரத்தைக் கிரகித்தன. அந்தச் சரீரமேதுவென்றால், மூடுபனியினாலே யாதொரு இருளுண்டாகிறதோ, அதுவே அந்தச் சரீரமென்று சொல்லுவார்கள். பிற்பாடு இந்த ஜனங்களைப் பூர்வம்போல எந்தப் பிரகாரம்படைத்தேனோ அந்தப்பிரகாரமாகச் சிருஷ்டிக்கப்போகிறேனென்று தியானம்பண்ணுகின்ற அந்தப் பிரம்மாவினுடைய நான்கு முகத்தினின்றும் நான்குவேதங்களும், யக்கியங்களுடைய விஸ்தாரங்களும், உபவேதங்களும், நியாயங்களும், இவைகளோடே கூடப் பிரம்மசாரியாதிஆச்ரமங்களும், அவைகளுடைய விர்த்திகளும், தபசு, சவுசம், பூததயை, சத்தியவசனம் என்னப்பட்ட தர்மத்தினுடைய நாலுபாதங்களு முண்டாயினவென்று சொல்லாநின்ற மைத்திரேய மகாரிஷியைப் பார்த்து விதுரரானவர், வாரீர் மைத்திரேயமகாரிஷியே! தக்ஷன்முதலான பிரஜாபதிகளுக்குப் பிரபுவான அந்தப் பிரம்மாவானவர், வேதமுதலானவைகளை எவ்வாறு சிருஷ்டித்தார், அதையெனக்குச் சொல்லக்கடவீரென்று பிரார்த்தியாநின்ற விதுரரைப்பார்த்து மைத்திரேய மகாரிஷியானவர் சொல்லுகிறார். வாரீர் விதுரரே! அந்தப் பிரம்மாவானவர் தர்மமுதலான முகங்களாலே நான்கு வேதங்களையும் நான்கு குருக்களுடைய கர்மபாகத்தை சிருஷ்டித்தார். அதெப்படியெனில், ருக்குவேதத்தை சாஸ்திரமென்னப்பட்ட ஹோதாவினுடைய கர்மமாகவும், யஜுர்வேதத்தைத் திறஜிமை என்னப்பட்ட அத்துவரியுவினுடைய கர்மமாகவும், சாமவேதத்தை ஸ்துதி ஸ்தோத்ரம் என்னப்பட்ட உதகாதாவினுடைய கர்மமாகவும், அதர்வணவேதத்தைப் பிராசித்தமென்னப்பட்ட பிரம்மாவினுடைய கர்மமாகவும், இந்தப்பிரகாரம் கிரமமாக நான்கு வேதங்களையும் பண்ணி, மறுபடியும் கிழக்கு முகத்தினாலே ஆயுர்வேதத்தையும், தக்ஷணமுகத்தினாலே தனுர்வேதத்தையும், மேற்கு முகத்தினாலே காந்தர்வவேதத்தையும், உத்தரமுகத்தினாலே விசுவகர்மா சாஸ்திரவேதத்தையும், சமஸ்த முகங்களினின்றும், இதிஹாசபுராணமென்னப்பட்ட ஐந்தாம் வேதத்தையும், பூர்வமுகத்தினின்று, ஷோடசியென்றும், உக்தியமென்றும் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களையும், தக்ஷணமுகத்தினாலே சயனம, அக்கினிஷ்டோமமென்னப்பட்ட கர்மங்களையும், பசசிமமுகத்தினாலே அப்தோரியாமம் அதிராத்திரமென்னப்பட்ட கர்மங்களையும், உத்தரமுகத்தினாலே வாசபேயம், கோசவமென்னப்பட்ட கர்மங்களையும், சவுசம், பூதாபயதானம், தபசு, சத்தியமென்கிற தர்மத்தினுடைய நான்குபாதங்களையும், ஆச்ரமங்களையும், அவற்றின் விர்த்திகளையும், உபநயனம் ஆரம்பித்துச் செய்யத்தக்கதான பிராம்மசரியத்தையும, பிரஜாபத்திய விரதத்தையும், நைஷ்டிகப் பிரம்மசரியத்தையும், கிருகஸ்தாசரமத்திலே நிஷித்தமன்றியிலே யிருக்கிற கிருஷிமுதலான விர்த்தியையும், யாசனமுதலான விர்த்தியையும், யாசனைசெய்கையில் சம்பவியாநின்ற விர்த்தியையும, க்ஷேத்திரத்திலே யுதிர்ந்துபோன தானியகணங்களைப் பொருக்குகிற ரூபமான சிலோஞ்ச விர்த்தியையும், வானப் பிரஸ்தாச்ரமத்தையும், நான்குவிதமாகச் சிருஷ்டித்

தார். அதெப்படியெனில், உழுது பயிரிடாமல் தாமே விளையாநின்ற தானியங்களாலே ஜீவனம் பண்ணுகின்ற வைகானசர்களும், புதியதானியம் ஆகப்பட்டவுடனே பூர்வம் சேர்ந்திருந்த தானியத்தை விட்டுவிடுகிற பேர்களான வாலகில்லியர்களும், பொழுதுவிடிகையில் எழுந்திருந்து எந்தத்திக்கைப் பார்க்கிறானோ அந்தத்திக்கிலேயே சம்பாதிக்கப்பட்ட பல முதலானவைகளாலே ஜீவனம்பண்ணுகின்ற ஔதும்பரர்களும், தாமே மரத்தினின்றும் விழாநின்ற பல முதலானவைகளாலே ஜீவனம்பண்ணுகின்ற ஆன்மாக்களும் இந்தப்பிரகாரம் நான்குவிதமாக வானபிரஸ்தர்கள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள். சன்னியாசாச்சிரமத்திலேயும் தன்னுடைய ஆச்சிரமகர்மத்தையே பிரதானமாகவுடைய குடீசகனும், கர்மத்தை யப்பிரதானமாக வெண்ணிக் கியானத்தையே பிரதானமாகவுடையவனான பெகூதகனும், கியானாப்பியாசத்திலே நிஷ்டையை யுடையவனான அம்சனும், தத்துவக்கியானத்தை யுடையவனான நிஷக்கிரியனும், இந்தப்பிரகாரம் நான்குவிதமாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள். ஆத்துமா அநாத்தும விவேகரூபமான மோக்ஷத்தைப் பலமாகவுடைய வித்தையும், சொர்க்காதிபலத்தை யுடையதான திரயியத்தையும், கிருஷியாதி ரூபமாகியும், ஜீவனஹேதுவாகியு மிருக்கிற விர்த்தியும், அர்த்தபரமான தண்டநீதி வித்தையும், இந்தப்பிரகாரமே வியாகிருதிகளும், பிரணவமும, அந்தப் பிரம்மாவினுடைய இருதய ஆகாசத்தினின்றும உண்டாயின. அவருடைய ரோமங்களினின்றும், உஷ்ணிகு என்னபபட்ட சந்தசும், தொக்கினின்றும் காயத்திரி என்னபபட்ட சந்தசும், மாம்சத்தினின்றும திருஷ்டுபு என்னப்பட்ட சந்தசும், பித்தநாடியினின்றும் அனுஷ்டுபு என்னப்பட்ட சந்தசும், அஸ்தியினின்றும் ஜகதி என்னப்பட்ட சந்தசும, மச்சை என்னப்பட்ட சாரத்தினின்றும் பங்கிதி என்னபபட்ட சந்தசும, பிராணனில் நின்றும் பிரகிருதி என்னப்பட்ட சந்தசும் உண்டாயின.

அந்தப் பிரம்மாவினுடைய ஜீவனானது ககாரமுதலாய் இருபத்தைந்து அக்ஷரங்களாகியும், தேகமானது அகார முதலான வர்ணங்களாகியும், இந்திரியங்களானவை. ச - ஷ - ஸ - ஹ - என்று நான்குவர்ணங்களாகியும், பலமானது ய - ர - ல - வ என்று நான்குவர்ணங்களாகியும், நிஷாதமுதலான சப்த சுரங்களும், அவருடைய லீலையினாலேயும் உண்டாயின. வாரீர் விதுரரே! வியக்தங்களான அக்ஷரங்களையும், அவ்வியக்தமான பிரணவத்தையும், சுவரூபமாகவுடையவராகியும், சப்தப்பிரம்மரூபியாகியுமிருக்கிற அந்தப் பிரம்மாவுக்குப் பரமாத்துமாவானவர், பரிபூரணமான பிரம்மசிவ ரூபராகியும், இந்திரா திரூபமான நானாசக்திகளையுடையவராகியும் பிரகாசித்தார். பின்பு அந்தப் பிரம்மாவானவர், வேறொரு சரீரத்தைக் கிரகித்துச சிருட்டியின்பொருட்டு, மனதைத்தரித்து மகாவீரியத்தை யுடையவர்களான ரிஷீஸ்வரர்களுடைய விஸ்தரிக்கப் படாமலிருக்கிற சிருஷ்டியையும் அறிந்து, இருதயத்திலே மறுபடியுஞ்சிந்தித்தார். அதெப்படியென்றால், இது மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது: நித்தியமாகச் சிருஷ்டிவியாபாரததை யுடையவனாயிருந்தாலும் எனக்குப் பிரஜைகள் விர்த்தியடையவில்லை. இந்தவிஷயத்திலே தெய்வமானது பிரதிபந்தமாகா நிற்

கிறது. இது நிச்சயமென்று இந்தப்பிரகாரம் யுகத்தைச் செய்யாநின்றும் தெய்வஅனுகூலத்தையும் அபேக்ஷியா நின்றுமிருக்கிற அந்தப் பிரம்மாவினுடைய ரூபமானது இரண்டு பிரகாரமாக ஆயிற்று. அந்த இரண்டு ரூபங்களினின்றும் ஆணும்பெண்ணுமாய் இரண்டு சிசுக்களுண்டாயின. அந்தச் சிசுக்களிலே புருஷசிசுவானது திரிலோகபதியான சுவாயம்புமனுவாயிற்று. அந்த ஸ்திரீ சிசுவானது சதரூபையென்று பெயரையுடையவளாய் அந்தமனுவுக்கு ஸ்திரீயாக ஆயிற்று. அப்போது ஸ்திரீபுருஷர்களுடைய தர்மத்தினாலே பிரஜைகள் விர்த்தியடைந்தனர். அதெப்படியென்றால், வாரீர் விதுரரே! அந்தச்சுவாயம்பு மனுவானவன் சதரூபை என்னப்பட்ட ஸ்திரீயினிடத்திலே ஐந்துபிள்ளைகளைப்பெற்றான். பிரியவிரதன், உத்தானபாதனென்று இரண்டுபிள்ளைகளையும், ஆகூதியென்றும், தேவஹூதியென்றும், பிரசூதியென்றும், மூன்றுபெண்களையும், இந்த ஐந்துபேரையும் பெற்றான். ஆகூதி என்கிற பெண்ணை ருசுப்பிரஜாபதிக்கும், தேவஹூதியை கர்த்தமப்பிரஜாபதிக்கும், பிரசூதியைத தக்ஷப்பிரஜாபதிக்கும் கொடுத்தான். அவர்களுடைய சந்ததிகளாலே இந்தஜகம் பூரிக்கப்படாதாயிற்று.

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

மனுப்பிரஜாபதி பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்க இச்சிக்கையில், மகாஜலத்திலே முழுகிப்போன பூமியை உத்தாரணம் பண்ணுகைக்கு அவதரித்த வராக ரூபியான சுவாமியினாலே பண்ணப்பட்ட தைத்தியசங்காரமானது சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிக்ஷித்து மகாராஜனே! இந்தப் பிரகாரம் சொல்லுகின்ற மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வசனத்தைக்கேட்டு வாசுதேவருடைய கதையிலே மிகவும் ஆதரவையுடையவரான அந்த விதுரரானவர் மறுபடியும் பிரஸ்னம் பண்ணினார். வாரீர் மைத்திரேயமகாரிஷியே! பிரம்மனுக்கு இஷ்டபுத்திரனாகியும், திரிலோகபதியாகியுமிருக்கிற அந்தச சுவாயம்பு மனுவானவன், அனுகூலையான பத்தினியை அடைந்தபிற்பாடு என்னபண்ணினான். வாரீர் மகாரிஷியே! அந்தச் சுவாயம்பு மனுவானவன், விசுவசேனரையே ஆச்ரயமாக வுடையவனன்றோ. ஆகையினாலே ஆதிராஜனாகியும் மகானுபாவனாகியுமிருக்கிற அந்தச் சுவாயம்புமனுவினுடைய சரித்திரத்தைக்கேட்கச சிரத்தையை யுடையவனான என்பொருட்டுச் சொல்லக்கடவீர். எவர்களுடைய இருதயங்களிலே ஸ்ரீ முகுந்தருடைய பாதாரவிந்தமானது நித்தியமாக விருக்கிறதோ? அந்த மகாபாகவதர்களுடைய குணங்களைக கேள்வி செய்கிறது யாதொன்றுண்டோ? இதுவே புருஷர்களுக்கு வெகுகாலம் கிரமப்பட்டு அறியப்படாநின்ற வேதாந்தக் கியானத்தினையுடைய மகாக்கியானிகளாலே சிலாகிக்கப்படா நிற்கிறதன்றோ? வாராய் மகாராஜனே! இந்தப்பிரகாரம் சொல்லாநின்றும் மிகவும் வணக்கத்தையுடையவராகியும் சஹஸ்ரசிரசு

களையுடையவரான ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய திருவடிகளை இருதயத்திலே தரிக்கப்பெற்றுமிருக்கிற விதுரரைப்பார்த்துப் பகவானுடைய கதையிலே பிரவர்த்திக்கப்பட்டவராகியும் புளகாங்கித தேகராகியுமிருக்கிற அந்த மைத்ரேய மகாரிஷியானவர் ஒருவார்த்தை சொன்னார். வாரீர் விதுரரே! தன்னுடைய பாரியையோடேகூடப் பிரம்மாவினிடத்தினின்றும் உண்டாகாநின்ற சுவாயம்புமனுவானவன் அஞ்சலிபந்தத்துடன் சாஷ்டாங்கப் பிரணாமம் பண்ணிக்கொண்டு அந்தப் பிரமமாவைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாரீர் பிரபுவே! நீர் சமஸ்தப்பிராணிகளுக்கும் பிதாவாகவிருக்கிறீர். உம்முடைய பிரஜைகளான எங்களுக்கு உம்முடைய சிசுருஷையானது எந்தக் கர்மத்தினாலே உண்டாகுமோ, அந்தக் கர்மத்தை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கின்ற சுவாயம்புமனுவைப்பார்த்துப் பிரமமாவானவர், வாராய் குழந்தாய் பூபதியே! உனக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது. நீ கபடமில்லாமலிருக்கிற மனத்தினாலே என்னை ரக்ஷிக்கக்கடவீரென்று சுவயமாகவே பிரார்த்திக்கப்பட்டபடியினாலே உன்பொருட்டு மிகவும் சந்துஷ்டனானேன். பிரமாதமில்லாதவர்களாகியும், துவேஷமில்லாதவர்களாகியுமிருக்கிற புத்திரர்களாலே யதாசக்தி பிதாவினுடைய ஆக்ஞையானது ஆதரவுடனேகூடக் கிரகிக்கப்படுகிறது. இதுவே புத்திரர்களாலே பிதாவினிடத்திலே பண்ணப்படுகிற பூசையாகிறது. ஆகையினாலே நீ இந்தஸ்திரீயினிடத்திலே உனக்குச் சமானர்களாயிருக்கிற புத்திரர்களைப்பெற்று தர்மமார்க்கமாகப் பூமியைப் பரிபாலனம் பண்ணக்கடவாய். புருஷோத்தமனான ஸ்ரீஹரியையும் யக்ஞங்களாலே யஜிக்கக்கடவாய். வாராய் ராஜனே! பிரஜாசம்ரக்ஷணத்தினாலேயே என்பொருட்டுப் பரமமான சிசுருஷையானது பண்ணப்பட்டதாகவிருக்கும். பிரஜைகளை ரக்ஷிக்கின்றவுனக்குப் பகவானும் ரிஷிகேசனும் பிரசன்னனாகவிருப்பார். யக்ஞமூர்த்தியாகியும், ஜனார்த்தனனாகியுமிருக்கிற பகவானுனவர் யாதொருவருக்குச் சந்துஷ்டராகவில்லையோ? அவர்களுடைய சிரமமானது வியர்த்தமானதாயிருக்கும் என்றுசொல்லுகின்ற பிரமதேவரைச் சுவாயம்பு மனுவானவன் பார்த்து, வாரீர் பாபநாசரே! உம்முடைய ஆக்ஞையை நான் பரிபாலனம் பண்ணப்போகிறேன். பிரஜைகளுக்கும் எனக்கும் இருக்கத்தக்க ஸ்தானத்தைக் காண்பித்துக் கட்டளை பண்ணக்கடவீர். சகலப்பிராணிகளுக்கும் இருப்பிடமான பூமியானது பிரளயகாலஜலத்திலே முழுகியிருக்கிறதன்றோ? இந்தப் பூதேவியினுடைய எழுச்சியில் யத்தனமானது பண்ணவேண்டியது என்று சொல்லுகின்ற சுவாயம்புமனுவினுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட பிரம்மாவானவர், பூர்வம் பாலனம்பண்ணப்பட்டிருந்த பூமி திரும்பவும் அகாரணமாக முழுகியிருக்கின்றதைப்பார்த்து, இந்தப்பூமியை எந்தப்பிரகாரம் உத்தாரணம் பண்ணப்போகிறேனென்று வெகுகாலம் சிந்தித்து, ஈச்வரனாலே சிருஷ்டிகாரியத்திலே ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டிருக்கிற நம்மாலே இப்போது இந்த விஷயத்திலே என்ன செய்யத்தக்கது? நான் யாதொரு பகவானுடைய இருதயத்தினின்றும் உண்டானேனோ அந்த ஈசவரனானவன் என்னுடைய மனவெண்ணத்தைப் பூர்த்திபண்ணக்கடவன் என்று தியானம்பண்

னுகிற பிரம்மாவினுடைய நாசிகாரந்திரத்தினின்றும் அந்த க்ஷணத்திலே அங்குஷ்டப் பிரமாணமான ஒருவராக சிசுவானது வெளியிலே புறப்பட்டு ஒருக்ஷணத்திலே மகாகெசப் பிரமாணமாக விர்த்தியடைந்தது.

இப்படி மிகவும் ஆச்சரியகரமாயிருக்கிறவராகரூபத்தை அந்தப் பிரம்மாவானவர் மரீசி பிரஜாபதி, இவர் முதலான புத்திரர்களோடேயும், சநத்குமாரர் முதலான யோகீச்வரர்களோடேயும், மனுவோடேயும் கூடவிருந்து பார்த்து, இதென்ன ஆச்சரியம்! வராகமென்கிற வியாஜத்தையுடைய இந்தப் பிராணியானது நம்முடைய நாசிகையிலிருந்தும் உண்டாய் அங்குஷ்டமுனைப் பிரமாணமாகக் காணப்பட்டு, ஒரு க்ஷணத்திலே பெரியபர்வத சிகரத்திற்குச் சமானமாக ஆய்விட்டது. இந்த வராகமாக யக்ஞமூர்த்தியான அந்தப் பகவான் தம்முடைய நிஜரூபத்தை மறந்து என்னுடைய மனதைத் துக்கிப்பிக்க ஆவிர்ப்பவித்தாரோ? என்று இந்தப்பிரகாரம் அந்தப் பிரம்மாவானவர் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், பர்வதத்திற்குச சமானமாகியும் யக்ஞமூர்த்தியாகியுமிருக்கிற அந்தப் பகவானானவர் கர்சசித்தார். அந்தக் கர்ச்சனையினாலே பிரம்மாவும், சநத்குமாரர்முதலான யோகிகளும், ஜனலோகம், தபோலோகம், சத்தியலோகம் இவைகளிலே வாஸம்பண்ணுகிற மகாரிஷிகளான பேர்களும், மாயாமயமான அந்த வராகத்தைப் பூர்வம் பகவானென்று நிச்சயமில்லாமல் உண்டாயிருந்த தங்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கடியாநின்ற அந்தக் கர்ச்சனத்தைக் கேட்டு மிகவும் சந்துஷ்டர்களாகிப் பவித்திரங்களான ருக்குவேதம், யசுர்வேதம், சாமவேதங்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள்.

வேதங்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்படுகின்ற அந்தப் பகவானானவர், தம்முடைய குணங்களைப் புகழுகின்றதைக்கேட்டுப், பிரம்மா முதலான தேவர்களுக்கு மங்களத்தின்பொருட்டுத் திருப்பவும் கர்சசித்துக் கஜேந்திரனுடைய லீலைபோன்ற லீலையையுடையவராகி, உயரவெடுக்கப்பட்ட வாலையுடையவராகி, ஆகாசத்திலே சஞ்சரியாநின்ற திருட்காத்திரராகி, உதறுகின்ற பிடரிமயிர்களையுடையவராகித், தீக்ஷணங்களான ரோமங்களையுடைய சருமத்தையுடையவராகி, மேகங்களை அடிக்கப்பட்ட குளம்புகளையுடையவராகி, மிகவும் வெளுத்திருக்கிற கோரப்பல்லுகளையுடையவராகிப், பொறிபோலொத்த நேத்திரங்களுடன் பூமியை உத்தாரணபண்ணுகின்ற அந்த வராகமூர்த்தியானவர், தாம் யக்ஞமூர்த்தியாயிருந்தாலும் பசுஜாதியைப்போல் கிராணேந்திரியத்தினாலே பூமியினுடைய மார்க்கத்தை மோந்து மகாகோரமான கோரப்பற்களை நீட்டினவராய்க் கிருபாபூரணங்களான நேத்திரங்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகின்ற ரிஷிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு ஜலத்திலே பிரவேசித்தார்.

அப்போது அச்சமுத்திரவொலி யெப்படியிருந்ததென்றால், வச்சிரமயமான பர்வதம்போன்ற சரீரம்வகித்த அப்பகவானுடைய பிரவேசத்தினால் உண்டான வேகத்தினாலே பிறக்கப்பட்ட குக்ஷியையுடையதாகி மிகவும் சப்தித்தும் வெகுதூரம் பரவிய தீர்த்தங்களாகி யிருக்கிற அலைகளாகிற கைகளோடுகூடி மிகவும் துக்காக்கிரந்தமாகியுமிருக்கிற அச்சமுத்திரமானது எக்கி

யேசுவாரனை நோக்கி, என்னைப் பிளந்து போடாமல் ரக்ஷிக்கக்கடவீரென்று கூப்பிட்டதுபோலிருந்தது. அப்போது பகவானானவர், நாவிதன் சுரிகைபோல் மகாகூர்மையான குளம்புகளாலே கரையில்லாத அந்த ஜலத்தைப்பிளந்து, உள்ளே பிரவேசித்துப், பிரளயகாலத்தில் சகல ஜீவர்களுக்கும் ஆதாரமாகத் தம்முடைய குக்ஷியிடந்தரித்திருந்த பூமியைப் பாதாளத்திலே கண்டு, தம்முடைய கோரப்பற்களினாலே அப்பூமியை யெடுத்துப் பாதாளத்தினின்றும் வெளியிலே புறப்பட்டு விளங்கினார். அப்போது அந்த ஜலத்தினின்றும் தண்டையெடுத்துக்கொண்டு எதிராகவந்து தடுக்கின்ற ஆதிதைத்தியனாகியும், சகிக்கக்கூடாத பராக்கிரமத்தை யுடையவனாகியு மிருக்கிற இரணியாக்ஷனை, சக்கரம்போல் ஜ்வலிக்கும் கடுங் கோபத்தையுடைய அந்தப்பகவானானவர், லீலையாகச் சிம்மமானது யானையைச் சங்கரிப்பதுபோல் சங்கரித்துக், கஜேந்திரமானது மலையடிவாரப் பூமியை லீலையாகப் பிளந்து பொன்முதலிய தாதுக்களாலே சிவந்துபோன கண்டஸ்தலமு முகமு முடையதுபோல், அவனுடைய இரத்தமயமாகிய சேற்றினாலே தம்முடைய நீலவர்ணமான திருமேனியில் பூசப்பட்டு, வெளுத்த தந்தத்தினுடைய நுனியினாலே லீலையாய்ப் பூமியை உத்தாரணம் பண்ணினார். இப்படி உத்தாரணம்பண்ணின ஈசனைப்பார்த்துப் பிரம்மாமுதலான சமஸ்தமான ரிஷிகளும் அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு வேதவாக்கியங்களுக்குச் சமானங்களான ஸ்தோத்திரங்களாலே ஸ்துதி பண்ணினார்கள்.

பிரம்மாமுதலாயினோர் வராகமூர்த்தியைத் துதித்தல்.

"வாரீர் தயாநிதியே! ஒருவராலும் ஜெயிக்கப்படாதவராயும், யக்கியங்களாலே ஆராதிக்கப்படுகிறவராயும், தேவஸ்வரூபமான திருமேனியை உதறுகின்றவராயும், ரோமங்களுடைய பள்ளங்களிலே சமஸ்த சமுத்திரங்களும் அடங்கிப் போகும்படியான திருமேனியையுடைய வராகரூபியான உமக்குப் பிரணாமம் பண்ணுகிறோம். வாரீர் தேவதேவரே! தேவரீருடைய இந்த ரூபமானது பாவசித்தர்களாயிருக்கிறவர்களுக்குத் தரிசனமாகாது. அத்திருவுரு சருமத்திலே காயத்திரிமுதலான சந்தசுகளும், ரோமங்களிலே தர்ப்பைகளும், நேத்திரத்திலே ஆச்சியமும், நான்கு திருவடிகளில் அத்வரியூ, ஹோதா, உக்காதா, பிரம்மா இவர்களுடைய கருமங்களும், முகத்தினுடைய நுனியில் சுருக்கு என்கிற யக்கியபாத்திரமும், நாசிகைகளில் சுருவம் என்கிற யக்கியபாத்திரமும், உதரத்திலே இடை என்கிற பக்ஷணபாத்திரமும், காதிலே சமசம் என்கிற சோமபாத்திரமும், காதுகளுடைய ரந்திரங்களிலே பிராசித்திரமென்னப்பட்ட பிரம்மபாகபாத்திரமும், வதனத்திலே கிரகமென்னப்பட்ட பாத்திரமும், அக்கினிஹோத்திரமானது பக்ஷணமாகவும் பெற்று நிற்கிறது. தீக்ஷண்ய இஷ்டியானது தேவரீருடைய அவதாரமாகவும், ஆச்சியமாகிற அவிசையுடையவைகளான உபசது என்னப்பட்ட மூன்று இஷ்டிகளும் உம்முடைய கழுத்தாகவும், பிராயணியம், உதயணியம் என்னப்பட்ட இஷ்டிகள் உம்முடைய கோரப்பற்களாகவும், பிரவர்க்கியமானது உம்

முடைய நாக்காகவும், சபபியம், அவசப்பியம் என்னப்பட்ட அக்கினிகள் தேவரீருடைய சிரசாகவும், செங்கற்களால் பண்ணப்படாநின்ற யக்கியவேதிகைகள் தேவரீருடைய பிராணன்களாகவும், சோமாசமானது ரேதசுகளாகவும், பிராதசவன முதலானவை பாலியாதி அவஸ்தைகளாகவும், அக்கினிஷ்டோமம், அத்தியக்கினிஷ்டோமம், உத்தியம், ஷோடசி, வாஜபேயம், அதிராத்திரம், அப்தோர்யாமம் என்னப்பட்ட ஏழு யக்கியங்களும் தேவரீருடைய தொக்குமாமிச முதலான சப்த தாதுக்களாகவும், துவாதசாக முதலான சமஸ்தயக்கியங்களும் தேவரீருடைய சரீரசந்திகளாகவும், அனுஷ்டானமாகிற பந்தனத்தையுடையவரான தேவரீர் சமஸ்தங்களான சோமமில்லாத யக்கிய ஸ்வரூபராகவும், சோமங்களை யுடையவைகளான கிருதுஸ்வரூபராகவும் நிற்கிறீர்.

சமஸ்தமான மந்திரங்கள், தேவதைகள், திரவியங்கள், இவைகளுடைய ஸ்வரூபராகியும், சமஸ்தகிருது ஸ்வரூபராகியும், கர்மஸ்வரூபராகியுமிருக்கிற தேவரீர்பொருட்டுப் பிரணாமம் பண்ணுகிறோம். வைராக்கியத்துடனே கூடிக்கொண்டும், நிஷ்காம்யமாகச் செய்யப்பட்ட கர்மயமாகியுமிருக்கிற சித்தசுத்தியினாலே உண்டாகிற பக்தியினால் சாக்ஷாத்காரமாக அறியப்படுகின்ற கியானஸ்வரூபராகியும், கியானப்பிரதாராகியும், ஆசாரிய ரூபியாகியுமிருக்கிற தேவரீர்பொருட்டுப் பிரணாமம் பண்ணுகிறோம். வாரீர் பகவானே! தேவரீருடைய கோரப்பல்லினுனியினாலே தரிக்கப்பட்டும், பர்வதங்களுடனே கூடிக்கொண்டுமிருக்கிற இந்தப் பூமியானது ஜலத்தினின்றும் வெளிப்படுவது, மகா கஜேந்திரனுடைய தந்தத்தினாலே சேற்றோடே பேர்க்கப்படுகிற தாமரையைப் போலும், குலாசலத்தினுடைய சிகரத்தினாலே தரிக்கப்படுகின்ற மகத்தாகிய மேகத்தைப்போலுமாம். இப்படி விளங்குகிற தேவரீருடைய பத்தினியாகியும், ஜகன்மாதாவாகியுமிருக்கிற இந்தப் பூமியை, யக்கியஜீவர்களான பிராமணர்கள்பொருட்டு, மந்திரத்தினாலே அக்கினியை அரணியிலே வைத்திருக்கிறது போல் ஸ்தாபித்து, அத்தியந்தம் ஆச்சர்யகரமான இந்தப் பிரபஞ்சத்தை உம்முடைய சங்கல்பத்தினாலே சிருஷ்டி பண்ணுகிறீர். தேவரீரிடத்திலே இந்தப் பூமியினுடைய உத்தாரணமான தாச்சாயகரமன்று. வேதஸ்வரூபமாயிருக்கின்ற இந்தச்சரீரத்தை உதறுகின்ற தேவரீருடைய பிடரிமயிர்களின் முனையிலுண்டாகின்ற ஜலபிந்துக்களாலே ஜனலோக, தபலோக, சத்தியலோகங்களிலே வாசம்பண்ணுகின்ற நாங்கள் மிகவும் பவித்திரர்களாகப் பண்ணப்பட்டோம். தேவரீருடைய லீலைகளின் கரையை அறியவேண்டுமென்று இச்சிக்கிற புருஷன் மிகவும் விவேகமில்லாதவனாகிறான். வாரீர்பகவானே! சமஸ்தபிரபஞ்சத்தையும் உம்முடைய யோகமாயைகளினுடைய யோகசத்தியினாலே மிகவும் மோகிக்கும்படி செய்கிற தேவரீர் மங்களத்தைப் பண்ணக்கடவீர் என்று பிரமாதிகளான ரிஷீச்வரர்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்படுகிற அந்தப் பகவானவர், தம்முடைய குளம்பினாலே பாதாளத்தினின்றும் லீலையாய்ப் பூமியை உத்தாரணம்பண்ணி, அந்த ஜலத்தின்பேரில்வைத்துப்போட்டு, அந்தர்த்தானமாயினர். வாரீர் விதுரரே! இந்தப்பிரகாரம் பூமியை உத்தாரணம் பண்ணு

கின்றவராகியும், சம்சாரதுக்கத்தைப் பரிகரிக்கின்றவராகியும், சிலாக்கியராகியும், மாயையினாலே பண்ணப்பட்ட சரித்திரங்களையுடையவராகியும், பகவானாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதையை யாதொரு புருஷனானவன், பக்தியினாலே கேட்கிறானோ, கேள்வி செய்விக்கிறானோ, அந்தப்புருஷனுக்குச் சீக்கிரமாகப் பிரசன்னராய்ச் சகலமான அபீஷ்டங்களைக்கொடுத்துப் புருஷார்த்தங்களுக்குள்ளே சாரத்தையுடைய மோக்ஷத்தை அப்பகவான் அடையப்பண்ணுவன், இதற்குச் சந்தேகமில்லை.

பத்தொன்காவது அத்த்யாயம்.

திதிதேவிக்குக காமத்தினாலே சந்தியாகாலத்திலே காசிபரிடததுனின்றும் கர்ப்போற்பததியும், அதினுடைய வதத்திலே காரணமுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

வாராய் மகாராஜனே! மைத்திரேய மகரிஷியினாலே வராகரூபியான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதையைக்கேட்டுத் திருப்தியில்லாதவராகிய விதுரரானவர், அஞசலிபந்தம்பண்ணிக்கொண்டு திருப்பவும பிரஸ்னம்பண்ணினார். வாரீர் முனிசிரேஷ்டரே! யக்ஞபவராகரூபியாலே பூமியானது உத்தாரணம்பண்ணப்பட்டதென்றும், இரணியாக்ஷனானவன் சங்கரிக்கப் பட்டானென்றும், தேவரீராலே கேட்கப்பட்டன. அந்தப்பகவானுக்கும், தயித்தியராஜனான இரணியாக்ஷனுக்கும் எந்த வஸ்துவினாலே யுத்தமுண்டாயிற்று? அதையும், அந்த இரணியாக்ஷனுடைய ஜன்மகதையும், அடியேனுக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும என்று பிரார்த்திக்கின்ற விதுரரை மைத்திரேய மகரிஷியானவர் பார்த்து, வாரீர் விதுரரே! உத்தானபாதனுடைய புத்திரனான துருவனானவன், நாரதமகரிஷியினாலே சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதையைக்கேட்ட மகத்துவத்தினால், மிருத்யுவினுடைய சிரசிலே பாதத்தை வைத்துக்கொண்டே விமானரூடனாய் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய பரமபதத்தை யடைந்தான். அப்படிப்பட்டகதையைப் பிரஸ்னம்பண்ணுகிறீர். பூர்வத்திலே தேவதேவரான பிரம்மாவினாலே தேவதைகளுக்குச்சொன்ன இதிகாசமானது என்னாலேயுங் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய புத்திரியான திதிதேவியானவள், மன்மதனாலே பீடிக்கப்பட்டவளாகிச் சந்தியாகாலத்திலே சூரியன் அஸ்தமனத்தை யடையும்போது அக்கினியை நாக்காக உடையவராகியும், யக்ஞங்களுக்குப் பதியாகியுமிருக்கிற புருஷோத்தமரைக்குறித்துப் பாலினாலே ஓமம்பண்ணி, அக்கினிஹோத்திரசாலையிலே சித்தசமாதானத்தை யுடையவராகி யிருக்கிற பதியைப் பிரார்த்திக்கிறாள்.

வாரீர் வித்வானே! மன்மதனானவன், உபமுடைய நிமித்தமாகத் தீனையானஎன்னை, வாழைமரத்தை மதத்த யானையானது பீடிப்பதுபோல், பீடிக்கிறான். ஆகையினாலே என்னிடத்திலே இந்தவேளை நீர் நன்றாக அனுக்கிரகிக்க

வேண்டும். பெண்களிடத்திலே வாஞ்சையையுடைய எங்கள் பிதாவான தக்ஷப்பிரஜாபதியானவர், எங்களைப்பார்த்து, வாருங்கள் புத்திரிகளே யென்றழைத்து, நீங்கள் என் வார்த்தையைக் கேட்கக்கடவீர்களென்று எங்களைத் தனித்தனியேகேட்டுத், தம்முடைய பெண்களுக்குள்ளே யெவர் தம்முடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்திருந்தார்களோ, அந்தப் பதின்மூன்று பெண்களையும் உமக்குக்கொடுத்தார். ஆகையினாலே என்னுடைய மனோரதத்தைப் பரிபூரணமாகச் செய்து, உமது நிரதிசய மகிமையை ஆச்ரயித்த என்னெண்ணமானது வியர்த்தமாகப் போகாதபடி காக்கவேண்டும் என்று, இந்தப்பிரகாரம் வெகுவார்த்தைகளைச் சொல்லுகின்ற தீனையாயிருக்கிற அந்தப் பத்தினியைக் காசிபப்பிரஜாபதியானவர் பார்த்துச் சமாதானமாகப் பிரதியுத்தரஞ் சொல்லுகிறார்.

வாராய் ஸ்திரீயே! நீ யேன் சோகிக்கிறாய், உன்னுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்ணமாகப் பண்ணுகிறேன். புருஷனுக்குத் தர்மார்த்த காமசித்திகளை யுண்டாக்குகிற ஸ்திரீயினுடைய மனோரதத்தை எந்தப் புருஷன்தான் சபலமாகப் பண்ணான். சமஸ்தாச்ரமங்களையும் அன்னதான முதலானதினாலே திருப்தி செய்து, அந்தப் பிரபாவத்தினால் தானும் வியசனமாகிற சமுத்திரத்தை எளிதாகத் தாண்டுகிறான். சிரேயஸைக்கோருகின்ற புருஷனுக்கு ஸ்திரீயைத் தன் தேகத்தினுடைய பாதியாக வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. ஸ்திரீயினிடத்திலே இகபரலோக சாதனமான கர்மபாரத்தை வைத்துப்போட்டு வியசனமில்லாதவனாகியும், சம்சாரத்தினின்றும் விமுக்தனாகியு மிருந்து இதரமான ஆச்ரமங்களாலே ஜயிக்கக்கூடாதவைகளான இந்திரியங்களாகிற சத்துருக்களை, மலைக்கோட்டையை யாச்ரயித்திருக்கிற ராஜாக்களைப்போல, லீலையாக ஜயிக்கிறான். அப்படிப்பட்ட அனேக உபகாரங்களைப் பண்ணுகின்ற உனக்கு என்னது புருஷாயுசுவரையில் உபகாரஞ் செய்தாலும் அதற்கிணையாகமாட்டாது. ஆனாலும் புத்ரோற்பத்தியின்பொருட்டு உண்டாகின்ற உன்னுடைய மனோரதத்தைப் பரிபூரணமாகப் பண்ணுகிறேன். என்னை நிந்தியாமல் ஒருமுகூர்த்தகால மாத்திரம் சகித்துக்கொண்டிரு. இந்தச்சமயம் பூதபதியான ருத்ரனுடைய கிங்கரர்களான பூதங்கள் சஞ்சரிக்கிறகாலம். இந்தச சந்தியகாலத்திலே பகவானாகிய ருத்திரரானவர் ரிஷபாரூடராய்ப் பிரதமகணங்களாலே சூழப்பட்டு ஸ்மசானதூளியினாலே புகைசூழ்ந்தவர்ணமாய் நான்குபக்கங்களிலும் விரித்தஜடாகலாபத்தை யுடையவராகிப், பஸ்மத்தினாலே பூசப்பட்டு ரஜிதம்போலே வெளுத்திருக்கிற தேகத்தையுடையவராகி, சோமன், சூரியன், அக்கினி ரூபங்களாகியிருக்கிற நேத்திரங்களுடையவராயிருப்பர். அவ்வுருத்திரருக்குச் சுவஜனமென்றும், பரஜனமென்றும், ஆப்தனென்றும், நிந்திதனென்றும் இல்லை. சுவதந்திராசாரத்தினாலே நிர்மாலியம்போலே தூரவிடப்படும். அவராலே அனுபவிக்கப்பட்ட போகத்தையுடையதாகி யிருக்கிற மாயாவிபூதியை, அவருடைய மகாப்பிரசாதமென்று நாம் விரதங்களாலே கோருகிறோம். அக்கியான ஆவரணத்தைப் போக்கடிக்கவேண்டுமென்று இச்சையையுடையவர்களான கியானிகள், விஷயங்களிலே ஆசக்தியில்லாமலிருக்கிற அந்த உருத்திரருடைய சரித்திரத்தைக் கீர்த்திக்கிறார்கள். சத்புருஷர்களுக்குக் கதியான

உருத்திரானவர், தமக்குச் சமனும் அதிகனும் இல்லாதவராயிருந்தாலும், தாம் பூதசரியையை ஆசரிக்கிறார். வாராய் வனிதா! நாய் நரிகளுக்குப் பக்ஷியமான இந்தச் சரீரத்தையே ஆத்துமாவென்கிற புத்தியினாலே வஸ்திரம், மாலைகள், ஆபரணங்கள், திவ்யகந்தங்கள் இவைகளாலே கொண்டாடுகிற அக்கியானிகள், சர்வக்கியராய்த் தன்னாத்துமாவினாலேயே ரமித்துக்கொண்டிருக்கிற உருத்திருடைய லோகசிக்ஷாரூபமான ஆசாரத்தைப் பரிகாசம்பண்ணுகிறார்கள். பிரம்மாமுதலானபேர்கள், உருத்திரராலே பண்ணப்பட்ட தங்களுடைய அதிகாரங்களையும், வர்ணாச்சிரம ஆசாரமரியாதைகளையும், பரிபாலனம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தப்பிரபஞ்சமானது உருத்திரராலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மாயையாம். அம்மாயை அவருடைய ஆக்கினையின்படி செய்து கொண்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட பரமேச்வரனைச் சூழ்ந்திருக்கிற பூதகணங்கள் சஞ்சரிக்கிறகாலம் இது என்று, சொல்லுகிற பர்த்தாவான காசியபரிஷியினுடைய வார்த்தையை மனதினாலே அலைக்கப்பட்ட இந்திரியங்களை யுடையவளான அந்தத் திதிதேவியானவள் கேட்டு, வேசியாஸ்திரீயானவள்போல், லச்சையில்லாதவளாய், அந்தப் பிரமமரிஷியினுடைய வஸ்திரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டாள். இப்படி நிஷித்த கர்மத்திலே புத்தியையுடைய தன் பாரியையின் நிர்ப்பந்தத்தையறிந்த காசிபரானவர், ஈசுவரன் பொருட்டுப் பிரணாமம் பண்ணி, பிற்பாடு ரகஸ்யத்தலத்திலே அவளோடேகூடப் பிரவேசித்து, அவளுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்து, பிறபாடு பாதப்பிரக்ஷாளனம், ஸ்நானம், சுத்தாசமனங்களைப் பண்ணிப் பிராணாயாமஞ்செய்து, வாக்கு நியமத்தை யுடையவராகி, நிர்மலமாகியும் சனாதனமாகியு மிருக்கிற பிரமமத்தைப் பிரணவ பூர்வமாகத் தியானம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்.

வாரீர் விதுரரே! பிறகு திதிதேவியானவள் அந்த நிஷித்தகர்ம தோஷத்தினாலே மிகவும் லச்சையை யுடையவளாகி, பிரமமரிஷியான பர்த்தாவை யடைந்து தலையை வணங்கிக்கொண்டு ஒரு வார்த்தைசொல்லுகிறாள். வாரீர் பிரம்மரிஷியே! என்னுடைய இந்தக் கர்ப்பத்தை பூதபதியான உருத்திரானவர் இம்சியாமலிருக்கவேண்டும். அவருக்கு மகா அபராதத்தைப் பண்ணினேன். பூதங்களுக்குப் பிரபுவாயும், துக்கத்தைப் போக்கடியாநின்றும், மகாதேவராகியும், ஒருவராலேயும் அதிக்கிரமிக்கக் கூடாதவராகியும், கோரப்பட்ட பலப்பிரதராகியும், நிஷ்காமியர்களுக்கு மங்களச்வரூபராகியும், சுபாவமாக வொருவரையும் பீடியாதவராகியும், துஷ்டர்களிடத்திலே தண்டனையை யுடையவராகியும், சங்காரகாலத்திலே கோபத்தை யுடையவராகியும், பகவானாகியும், மகத்தான அனுக்கிரகத்தை யுடையவராகியும், என்னுடைய தங்கையினுடைய பர்த்தாவாகியு மிருக்கிற அந்த உருத்திரானவர் பிரசன்னராகித் தயாவிலியான வேடனுக்கும் தயைபண்ணத் தக்கவர்களா யிருக்கிற ஸ்திரீகளுடைய சுபாவத்தை நன்றாய் அறிந்திருக்கிறார். ஆதலால் அந்த ஈச்வரனை நமஸ்கரிக்கிறேன் என்று சொல்லுகிற பாரியையைச் சந்தியாகாலத்திலே செய்யத்தக்கதான நியமத்தை நிறைவேற்றாநின்ற அந்தக் கசியபப்பிரஜாபதியானவர் அப்பாரியையைநோக்கி ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய் துஷ்டையே! உனக்குச் சித்தசுத்தி இல்லாமல் என்னுடைய ஆக்ஞையை அதிக்கிரமித்துச் சந்தியாகாலதோஷத்தில் அடைந்த கர்ப்பத்திலிருந்து மிகவும் துஷ்டர்களான இரண்டு பிள்ளைகள் பிறக்கப்போகிறார்கள். அந்தப் புத்திரர்களாகிய அதமர்கள் லோகபாலர்களோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற மூன்று லோகங்களையும், அடிக்கடி உபத்திரவம் பண்ணப்போகிறார்கள். தீனர்களாகியும் நிரபராதிகளாகியுமிருக்கிற ஸ்திரீகளையும், புருஷர்களையும், துன்பஞ்செய்கையில் அதனாலே மகானுபாவர்களான ரிஷிகள் வருத்தமடைய, விசுவேசுவரராகியும், சகலலோக சரணியராகியுமிருக்கிற பகவானானவர் மிகவும் கோபத்தையடைந்தவராய் அவதாரம்பண்ணி, வச்சிரபாணியான இந்திரனானவன் பர்வதங்களைக் கண்டித்ததுபோல், அவர்களிருவரையும் சங்கரிக்கப்போகிறார் என்று சொல்லுகின்ற பர்த்தாவைத் திதிதேவியானவள் பார்த்து, வாரீர் பிரம்மரிஷியே! என்னுடைய புத்திரர்களுக்குச் சக்கிரபாணியாயும், கம்பீரமாகியுமிருக்கின்ற பாருக்களுடையவரான ஸ்ரீமந் நாராயணராலே வதத்தைக் கோருகிறேன். மற்றப்பிராமணரிடத்தினின்றும் வதமானது உண்டாக வேண்டாம். பிராமணசாபத்தினாலே தகிக்கப்பட்டவனுக்கும், பிராணிகளுக்குப் பயத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவனுக்கும், நரகத்திலேயிருக்கிற பிராணிகளுக்கும், அனுக்கிரகம் கிடையாது. அந்தப்புருஷன் எந்த ஜன்மத்தை யடைகிறானோ அந்த ஜாதிப்பிராணிகளும் அவனுக்குக் கிருபையைப் பண்ணமாட்டாவென்று பிரார்த்திக்கின்ற பாரியைப்பார்த்துக் காசிபப்பிரஜாபதியானவர் சொல்லுகின்றார்.

வாராய் திதிதேவியே! அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய இரண்டு புத்திரர்களுக்குள்ளே ஒருபுத்திரனுக்கு, லோகோத்தமனாகிய பகவானான ஸ்ரீ ஹரியினிடத்திலும், ருத்திரனிடத்திலும், உன்னிடத்திலும், மிகவும் பக்தியுடையவனாயும், சதபுருஷர்களுக்குச் சிலாக்கியனாகவும், ஒரு புத்திரனானவன் உண்டாகப்போகிறான். அந்தப் பவுத்திரனுடைய பரிசுத்தமான கீர்த்தியைப் பகவானுடையபுகழுடன் கானம்பண்ணப்போகிறார்கள். மாற்றற்றபொன்னானது அக்கினிப்புட முதலான உபாயங்களாலே சோதிக்கப்படுவதுபோல், சத்புருஷர்களானபேர்கள் உனது பவுத்திரனுடைய சுபாவத்தை அனுவர்த்திகைக்கு நீர், வச்ராயுதமுதலியவற்றைக்கொண்டு அவன்சித்ததைச் சோதிக்கப்போகிறார்கள். சர்வஞ்ஞராகியும், சர்வாந்திரியாமியாகியும், சாக்ஷியாகியுமிருக்கிற பகவானானவர் உன் பவுத்திரனுக்குத் தாமே சத்தியமென்கிற கியானத்தினாலே பிரசன்னராவர். அளவில்லாத கியானத்தை யுடையவனாகியும், மகாபிரபாவத்தையுடையவனாகியும், மகத்துக்களுடைய மத்தியத்திலே மிகவும் கியானியாகியும், மகா பாகவதனாகியுமிருக்கிற அந்தப் பவுத்திரனானவன் மிகவும் விர்த்தியடைகின்ற பக்தியினாலே பரிசோதிக்கப்பட்டு நிர்மலமான சித்தத்திலே ஸ்ரீ ஹரியை ஸ்தாபித்துத் தேகாதிகளிலே அபிமானத்தை விட்டுவிடப்போகிறான். ஆலஸ்யமில்லாதவனாகியும், நல்ல சுபாவத்தை யுடையவனாகியும், தைரிய முதலான குணங்களுக்கு உற்பத்தி பூமியாகியும், பக்தருடைய சம்பத்தினாலே சந்துஷ்டனாகியும, பக்தர்கள் வியசனப் பட்டார்களே

யாகில் மிகவும் துன்பத்தையுடையவனாகியும், சத்துருவேயில்லாதவனாகியும், நக்ஷத்திரராஜனான சந்திரனானவன் கிரீஷ்மகாலத்திலே உண்டாகின்ற தாபத்தைப் போக்கடிக்கிறதுபோல், ஜகத்தினுடைய சோகத்தைப் போக்கடிக்கிறவனாக உண்டாகி, உள்ளும் வெளியும் நிர்மலராகியும், தாமரைப்பூவையொத்த நேத்திரங்களையுடையவராகியும், தம்முடைய பக்தர்களுடைய இச்சானுகுணமாகக் கிரகிக்கப்பட்ட திவ்யமங்கள விக்கிரகத்தை யுடையவராகியும், ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியாகிற ஸ்திரீக்குப் பூஷணராகியும், மிகவும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற மகரகுண்டலங்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுகமண்டலத்தையுடையவராகியுமிருக்கிற ஸ்ரீஹரியை உள்ளேயும், வெளியிலேயும், பார்த்துக்கொண்டிருக்கப் போகிறானென்று சொன்னதைக்கேட்டு, திதிதேவியானவள் தன்னுடைய பௌத்திரனை மகாபாகவதனாகவும், தன்னுடைய புத்திரர்களுக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தினின்று மரணத்தையுங்கேட்டு, அந்த ஸ்ரீஹரியுடனேகூட யுத்தஞ்செய்கிற புத்திரர்களுக்கு மரணத்திலே மகத்தான கீர்த்தியும், உத்தமகதியுமுண்டாகுமென்று மிகவும் சந்தோஷத்தை யுடையவளுமானாள்.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

கியான சூரியர்களான தேவர்களாலே கேட்கப்பட்டவராய்ப் பிரமனானவர், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவினுடைய பாரிஷதர்களுக்குப் பிராமண சாபமுண்டானதையும் அதற்குக் காரணத்தையும், சொல்லுகிறாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! அந்தத் திதிதேவியானவள் தன்னுடைய புத்திரர்களாலே பண்ணப்படப் போகிற தான தேவர்களுடைய உபத்திரவத்தினின்றும் சங்கையையுடையவளாய் எல்லோருடைய தேஜஸை நாசம் பண்ணுகின்ற காசியபப்பிரஜாபதி சம்பந்தமாகியுமிருக்கிற அந்த வீரியத்தை நூறுவருஷம் தரித்தாள். அந்தக் கர்ப்ப தேஜஸினாலே சமஸ்தலோகமும் சூரியாதிபிரகாசமில்லாமல் அந்தகாரம் மூடியிருக்கிறதைத் தேவர்கள் விசுவகர்த்தாவான பிரம்மாவுக்குச் சொன்னார்கள்.

வாரீர் பிரபுவே! யாதொரு காரணத்தினாலே நாங்கள் மிகவும் பயந்திருக்கிறோமோ அதைத் தேவரீரே அறிந்திருக்கிறீர். தேவரீர் ஸ்தூலங்களாகியும், சூக்ஷ்மங்களாகியுமிருக்கிற பிராணிகளுடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்து கியானத்தையே பலமாக வுடையவராகியும், சங்கல்பத்தால் இந்தப் பிரமதேகத்தை யடைந்திருந்தாலும், கிரகிக்கப்பட்ட ரஜோகுணத்தையுடையவராகியும், பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணராகியுமிருக்கிற தேவரீரின்பொருட்டு வணக்கம் பண்ணுகிறோம். சேதனாசேதனரூபமான பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணராகியும், காரியகாரண சுவரூபராகியும், காரிய காரணங்களைக் காட்டினவராகியு

மிருக்கிற உம்மை யாதொருவர் நிஷ்காம்யமான பக்தியினாலே தியானம் பண்ணுகிறார்களோ, அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ஒரு விடத்திலேயும் அவமானமானது உண்டாகிறதில்லை. காசிபப்பிரஜாபதி சம்பந்தமான வீரியமாயிருக்கிற திதிதேவியினுடைய கர்ப்பமானது, சமஸ்த திக்குகளையும் அந்தகாரத்தினாலே பகல் ராத்திரி என்கிற விபாகமில்லாமல் செய்வித்தபடியினாலே, கர்மலோபத்தை யுடையவராய் எங்களுக்குச் சுகத்தை விதிக்கக்கடவீர். இப்போது அது, காஷ்டத்தின்மேலே விருத்தியடைகிற அக்கினியானதுபோல், விருத்தி யடைந்துகொண்டிருக்கின்றது என்று விஞ்ஞாபனஞ்செய்த தேவர்களைநோக்கிப் பிரம்மாவானவர் சிரித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாருங்கள் தேவர்களே! உங்களுக்குப் பூர்வமே பிறந்தவர்களாகியும், என்னுடைய மானஸபுத்ரர்களாகியும், லோகங்களின்மேலே இச்சை இல்லாதவர்களாகியு மிருக்கிற ஜனகாதி யோகீசுவரர்கள் ஆகாசமார்க்கமாகச் சமஸ்த லோகங்களிலேயும் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்து, ஒருக்கால் நிர்மலமான மனதையுடையவராகியும், பகவானாகியு மிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரிக்கு நித்தியவாசஸ்தானமாகியும், சமஸ்தலோகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டும், ஸ்ரீவைகுண்டமென்னும் பெயரையுடையதாகியும், நிஷ்காம்யமாகச் செய்யப்பட்ட தர்மத்தினாலே விளங்குகிற பாகவதர்கள், அந்த ஸ்ரீ வைகுண்டனுக்குச் சமானமான திவ்யதேகங்களையுடையவர்களாய் வாசம்பண்ணத் தக்கதாகியும், தர்மமூர்த்தியாகியும், பகவானாகியுமிருக்கிற பரமபுருஷரானவர் சுத்தசத்துவமான திவ்யமங்கள மூர்த்தத்தைத் தரித்துக்கொண்டு தம்முடைய பக்தர்களான நம்மைச் சுகிப்பித்திருக்கிற ஸ்தானமாகியும், சரீரத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற மோக்ஷமானதுபோல் ஷட்ருதுக்களிலேயும் பல புஷ்பமுதலிய இஷ்டங்களைக் கொடுக்கின்ற விருக்ஷங்களாலே விளங்குகிறதாயும், நிசிரேயசம் என்கிற பெயரையுடைய உத்தியானவனத்தின் நீரூற்றுகளுடைய மத்தியத்திலே பெருகாநின்ற புஷ்பரசங்கள், வசந்தகாலத்திலே உண்டாகின்ற புஷ்பங்கள், இவைகளுடைய கந்தத்துடன் வீசுகிறவாயுவை அபேக்ஷியாமல் திரஸ்கரித்து, விமானசாரிகளான பகவத் பாரிஷதாள் ஸ்திரீகளோடே கூடினவர்களாய் லோகங்களுடைய பாபங்களை நாசம்பண்ணத்தக்க பகவானுடைய சரித்திரங்களை வண்டைப்போல் கானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், கபோதபக்ஷிகள், கோகிலங்கள், சாரசபக்ஷிகள், சக்கிரவாகப்பக்ஷிகள், சாதகப்பக்ஷிகள், அம்சங்கள், கிளிகள், தித்திரிபக்ஷிகள், மயில்கள் முதலியவைகளும் அந்த ஸ்ரீ பகவானுடைய திவ்ய சரித்திரங்களைக் கேட்பதுபோல், தங்களுடைய கோலாகலமான சப்தமானது ஒரு க்ஷணமாத்திரமாகிலும் ஒழியாமலிருக்கிறதாயும், மந்தாரபுஷ்பம், குருக்கத்தி புஷ்பம், செங்நெய்தல், சண்பகம், அரணம், புன்னை, நாகம், மல்லிகை, மகிழ், அம்புஜம், பாரிசாதம் முதலிய புஷ்பங்கள், ஸ்ரீ துளசி, இவற்றை ஆபரணமாகயுடையவரான ஸ்ரீ ஹரியினாலே அந்தத் துளசியினுடைய கந்தமானது விசேஷமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கையில், அந்தத் துளசியினுடைய தபசை மற்றப் புஷ்பங்களால் சிலாகிக்கப்படுகிறதாயும், வைடூரியங்களாகியும், மரகதமயங்களாகியும், சுவர்ணமயங்களாகியு

மிருக்கிற பக்தர்களுடைய விமானங்களாலே சூழப்பட்டும், ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடத்திலேயே மனதையுடையவர்களான பேர்களுக்கும், மந்தஹாசத்தினாலே விளங்காநின்ற முகங்களையுடையவர்களாகவுமிருக்கிற ஸ்திரீகள் பரிஹாசம் முதலானவைகளாலே காமத்தையுண்டாக்காமலும், ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியினுடைய அனுக்கிரகநிமித்தமாகப் பிரம்மாதிதேவர்கள் மகாபிரயத்தனத்தைப் பண்ணத்தக்கதாயும், அந்த ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியானவள் மனோகரமான ரூபத்தையுடையவளாய், மனோக்கியங்களான சிலம்புகளாலே தன்னுடைய சரணாரவிந்தத்தைச் சப்திக்கக்கொண்டு சஞ்சலமுதலான தோஷங்களைவிட்டவளாய், ஸ்படிகமயமான சுவர்களையுடையதாகியும், மத்தியிலே சுவர்ணகலசங்களையுடையதாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீஹரியினுடைய திவ்ய கிருகத்திலே லீலாதாமரைப்புஷ்பத்தில் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறவள்போல, தன்னுடைய பரிஜனங்களோடே கூடிக்கொண்டு துளசிகளாலே ஸ்ரீஹரியைப் பூஜித்துப் பவளமயமான கரைகளையுடையனவாகியும், நிர்மலமாகியும், அமிர்தம்போல மதுரமாகியும், தீர்த்தத்தை யுடையதாகியுமிருக்கிற தடாவாவிகளின் ஜலத்திலே பிரதிபலியாநின்றும், சோபனங்களான முன்னெற்றிமயிர்களையும், உன்னதமான நாசிகையையுமுடையதாகியுமிருக்கிற தன்னுடைய திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்துப் பகவானாலே இளநகைபண்ணப்பட்டதாக எண்ணிக்கொள்ளத்தக்கதாயும், தேவதேவோத்தமமான ஸ்ரீஹரியினுடைய அனுவிர்த்தியினாலே யமனை நிராகரித்தவர்களாகியும், அகங்காரமில்லாதவர்களாகியும், இச்சிக்கத்தக்கதான கிருபைமுதலான சுபாவத்தையுடையவர்களாகியும், அந்த எம்பெருமானுடைய சோபனமான கீர்த்தியை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ளுகிறதிலே உண்டாகிற பிரீதியினாலே பரவசர்களாய் அதனாலே புளகாங்கித தேகிகளாகியுமிருக்கிற மகாபாகவதர்கள் அடையத்தக்கதாகியும், விசுவகர்த்தாவான ஸ்ரீஹரியினாலே வாசம்பண்ணப்பட்டும், சமஸ்தலோகங்களுக்கும் முக்கியமாகியும், சேவிக்கத்தக்கதாகியும், அப்பிராகிருதமாகியும், விசித்திரங்களாகியும், தேவோத்தமர்களுடைய விமானங்களின் காந்திகளையுடையனவாகியும், அபூர்வமாகியுமிருக்கிற அந்த ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஜனகாதியோகிகள் யோகமாயாபலத்தினாலே அடைந்து பரமமான சந்தோஷத்தை யுடையவர்களாய், ஆறு பிரகாரங்களைத் தடையில்லாமல் தாண்டி, ஏழாம் பிரகாரத்திலே சமானமான வயதையுடையவர்களாகியும், கதாபாணிகளாகியும், உத்தமங்களான தோள்வளைகள், குண்டலங்கள், கிரீடங்கள் இவைகளாலே சுந்தரமான அலங்காரத்தை யுடையவர்களாகியும், மதித்த வண்டுகளாலே சூழப்பட்ட துளபமாலையினாலே நீலவர்ணங்களான நான்கு புஜங்களுக்கு மத்தியிலுள்ள மார்பினிடத்திலே சூட்டப்பட்டவர்களாகியும், நெறிக்கப்பட்டிருக்கிற புருவத்தினாலேயும், தீர்க்கங்களான சுவாசத்தையுடைய நாசிகைகளாலேயும், மிகவும் சிவந்த நேத்திரங்களினாலேயும், கொஞ்சங் கோபத்தையுடையதுபோல் கலங்கியிருக்கிற முகத்தையுடைய அந்தத் துவாரபாலகர்கள் இருவரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அவர்களை லக்ஷியஞ்செய்து கேளாமலே பூர்வம் சுவர்ணமயமாகியும், வச்சிரமயமாகியுமிருக்கிற கதவுகளை யுடையவைகளான ஆறு

வாசல்களையும் தாண்டி ஏழாம்பிராகாரத்தினுடைய வாசலிலேயும் பிரவேசித்தார்கள். அப்போது அந்தத் துவாரபாலகர்களானவர்கள் இவ்விடத்திலேயும், இவர்களுக்கு இத்தனை தைரியமாவென்று அவர்களுடைய தேஜஸைப் பார்த்துச் சிரித்துப் பிரம்மணியதேவரான பகவானுக்குப் பிரதிகூலமான நடத்தையையுடையவர்களாயும், திகம்பரர்களாயும், விருத்தர்களாயிருந்தாலும் ஐந்து வயது பாலகர்கள்போலே காணப்படுகின்ற பரமாத்தும தத்துவத்தையறிந்தவர்களாயுமிருக்கிற அந்த நான்கு குமாரர்களையும் பார்த்துத் தடைக்கு அயோக்கியர்களாயிருந்தாலும், அந்தக் குமாரர்களைப் பிரம்பினாலே தடுத்தார்கள். அப்படிச்சமஸ்த தேவர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய துவாரபாலகர்களாலே தடுக்கப்பட்ட அந்த ரிஷிகளானவர்கள் மிகவும் சுகிர்த்தான ஸ்ரீ ஹரியைத் தரிசனம் பண்ணவேண்டுமென்கிற இச்சைக்குப் பங்கம் உண்டாயிற்றேயென்று கொஞ்சம் கோபத்தினாலே கலங்கின நேத்திரங்களை யுடையவர்களாய் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்கள்.

அந்தப் பகவானைப்போலவே சமஸ்த பிராணிகளிடத்திலேயும் சமபுத்திபெற்றிருக்கிற பாகவதர்களுக்குள்ளே உங்களிருவருக்குமாத்திரம் இவ்விடத்தில் சிலர் பிரவேசிக்கலாம் சிலர் பிரவேசிக்கக் கூடாதென்கிற விஷமமான சுபாவம் எப்படி உண்டாயிற்று. இவ்விடத்திலே பகவானிடத்தில் பக்தியில்லாமல் ஒருத்தனும் வாராட்டானல்லவோ? புருஷோத்தமனாகியும், எங்கும் தடையில்லாதவனாகியும் இருக்கிற அந்தப்பகவான் விஷயத்திலே எந்தப்புருஷன் சங்கிக்கத்தக்கவன். சமஸ்த பிரபஞ்சத்தையும் குக்ஷியிலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்தப் பகவானிடத்திலே வித்துவாம்சர்களானவர்கள் பேதத்தைப் பார்க்காமல் கடாகாசத்தைப்போலத் தங்கள் ஆத்துமாவில் அந்தர்ப்பூதமாகப் பார்க்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பகவானிடத்திலே பேதமில்லையன்றோ? ராஜா முதலான பேர்களுக்குப் பேதபுத்தியிருக்கிறபடியினாலே பயம் உண்டாகிறது. அப்படிப்போல் பேதபுத்தியில்லாத ஸ்ரீ ஹரிக்குப் பயமானது யாதொரு காரணத்தினாலே உண்டாயிற்று. தேவர்களைப்போல் வேஷத்தை யுடையவர்களான உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது. ஸ்ரீ வைகுண்டநாதரான இந்தப் பரம புருஷருக்கு ஏவலர்களாகியும் மந்தபுத்திகளாகியுமிருக்கிற உங்களுக்கு இருதயத்திலே பேதபுத்தியிருந்ததினாலே இந்த வைகுண்டத்தினின்றும் பூலோகத்தை யடையக்கடவீர்கள். எந்த லோகங்களிலே இப்படிப் பேதபுத்தியையுடைய பாவிக்குக் காமக் குரோத லோப மென்கிற மூன்று சத்துருக்கள் உண்டாயிருக்கிறார்களோ அந்தப் பாபிஷ்டலோகங்களை யடையக்கடவீர்களென்று சொல்லுகின்ற அந்த ரிஷிகளுடைய கோரமான வார்த்தையைக்கேட்டு அந்தப் பிரமசாபத்தை அனேகம் அஸ்திரசமூகங்களாலேயும் தடைபண்ணக் கூடாததாகவும் அறிந்து, ஸ்ரீ ஹரியினுடைய துவாரபாலகர்களான அவர்கள் மிகவும் பயத்தினாலே அந்தரிஷீஸ்வரர்களுடைய திருவடிகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டவர்களாய்த் தண்டாகாரமாய் விழுந்து நமஸ்காரம்பண்ணி ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்கள்.

கேளீர் மகாயோகிகளே! மகா அபராதத்தைப் பண்ணினவனுக்கு யாதொரு தண்டனையுண்டோ, அந்தத் தண்டனை உங்களாலே பண்ணப்பட்டது. அந்தத் தண்டனையும் எங்களுக்கு உண்டாகட்டும். ஆனாலும் இந்த விஷயத்திலே நாங்கள் மிகவும் நிக்ருஷ்டமான மூடஜென்மங்களை யடைந்திருந்தாலும் பகவானுடைய ஸ்மரணத்தை நாசப்பண்ணுகிற மோகமானது உண்டாகவேண்டாமென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற சமயத்தில், பெரியவர்களுக்குப் பூச்சியராகியும், தாமரையொத்த வுந்தியை யுடையராகியு மிருக்கிற பகவானானவர் பாகவதர்களிடத்திலேசெய்த தம்முடைய பக்தர்களுடைய அபராதத்தை அந்தக்ஷணத்திலே யறிந்து பரமாம்சர்களான அந்த மகரிஷிகள் கண்டு பிடிக்க அரிதான தம்முடைய திருவடிகளைத் தரிசிக்க வந்தவர்களைத் தடுத்ததினாலுண்டான அந்த ரிஷீஸ்வரர்களுடைய கோபத்தை யறிந்து தாம் லக்ஷ்மீசமேதராய் அவர்கட்குக் காக்ஷிகொடுத்து அவர்களுடைய கோபத்தைப்போக்கடிக்க வேண்டுமென்கிற அருளுள்ளவராய்த் தாமரைபோன்ற திருவடிகளாலே நடந்து ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மி சமேதராகச சஞ்சாரத்துக்கு யோக்கியமாகியிருக்கிற இரண்டு பாரிசத்திலேயும், அம்சங்கள்போல் விளங்கி ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற சாமரங்களும், வாயுவினாலே அசைகின்ற தவளமான குடையும், சந்திரன்போன்ற மிகவும் சுப்பிரமான முத்துமாலைகளினின்றும் நழுவுகின்ற ஜலத்தின் துளிகளையுடையவராகியும், அந்த ரிஷியீஸ்வரர்கள் துவாரபாலகர்கள், இவர்களையனுக்கிரகிக்கிற நிமித்தமாகச் சோபனமான திருமுகமண்டலத்தை யுடையவராய்க் கோபகந்தக் கிருபை முதலான குணங்களுக்கு இருப்பிடமாகியும், பிரீதியோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற கடாக்ஷத்தினாலே மிகவும் மனோகாராகியும், நீலவர்ணமான மார்பிடத்திலே விளங்குகின்ற ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியுடன் தமக்கு நித்தியமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தினின்றும் வருகிறவராயும், மிகவும் பருத்த இடுப்பிற்குப் பின்பாகத்திலே தரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற பீதாம்பரத்தில் பிரகாசியாநின்ற அரைநூன்மாலையினாலேயும், வண்டுகளாலே சப்திக்கப்பட்ட வனமாலையினாலேயும், மணிக்கட்டு கைகளிலே மனோக்கியமான கடகங்களை யுடையவராகியும், மற்றொரு அஸ்தத்தினாலே தாமரைப் புஷ்பத்தைச் சுழற்றிக் கொண்டும், மின்னலைத் திரஸ்கரிக்கின்ற மகா குண்டலங்களாலே யலங்கரிக்கப்பட்ட கபோலங்களை யுடையவராகியும், உன்னதமான நாசிகையையுடைய திருமுகமண்டலத்தையுடையவராகியும், நவரத்தினங்களிழைத்த கிரீடத்தை யுடையவராகியும், பாகு தண்டங்களுடைய மத்தியத்திலே மனோக்கியமாகியும், மிகவும் விலைபெற்றதாயுமிருக்கிற முத்துமாலையினாலேயும், கண்டத்திலே தரிக்கபபட்டிருக்கின்ற கவுஸ்துவமாலையினாலேயும், நானே சவுந்தரியநிதியென்று எண்ணியிருந்த ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியினுடைய அகங்காரமானது இந்தப் பகவானுடைய சவுந்தரியத்திற்கு முன்னே ஒங்காமல் அடங்கிப் போனதாகவும், அளவில்லாத சவுந்தரியத்துக்கு நிதியாகியும், எனக்கும் ருத்திரனுக்கும் உங்களுக்கும் அனுக்கிரகார்த்தமாகத் திவ்யமங்கள விக்கிரகத்தைத் தரியாநின்றுமிருக்கிற அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணரானவர் பிரத்தியக்ஷமாயினர். அவரைப் பார்த்து அந்த

ஜனகாதி யோகிகள் மிகவும் திருப்தியடையாமலிருக்கிற நேத்திரங்களையுடையவர்களாய்ச் சந்தோஷத்தினாலே சாஷ்டாங்கமாகப் பிரணாமம் பண்ணினார்கள். அரவிந்தம்போன்ற நேத்திரங்களையுடையவரான அந்தப் பகவானுடைய திருவடித் தாமரைகளில் அர்ச்சித்திருக்கிற ஸ்ரீதுளசியினுடைய மதுர ரசத்துடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பரிமளத்தை அவர்கள் ஆக்கிராணித்துப் பிரம்மானந்தத்தை யடைந்து மிகவும் மனோகரமாகியும் தவளமாகியுமிருக்கிற புன்சிரிப்பையுடையதான அந்தப் பகவானுடைய திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்து ஸ்தோத்திரம் பண்ண ஆரம்பித்தார்கள்

பதினாறுவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ ஹரியினாலே சமாதானம் பண்ணப்பட்டு மிகவும் பச்சாத்தாபத்தை யுடையவர்களாகிய அந்த ரிஷியீஸ்வரர்களாலே அந்த ஜய விஜயர்களுக்கு அசுரஜன்மத்திலேயும் அனுக்கிரகம் பண்ணப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஜனகாதியோகிகளுடைய ஸ்துதி.

வாரீர் அநந்தரே! தேவரீர் எங்களிருதயத்திலே நித்தியமாகவிருந்தாலும் கியானமில்லாதவர்களுக்குக் காணப்படாதவராகவே விளங்குகிற தேவரீர் எங்களுடைய நேத்திரங்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாக விருக்கிறீர். தேவரீருடைய நாபிக்கமலத்தினின்றும் உண்டாகியிருக்கின்ற எங்களுக்குப் பிதாவான பிரம்மாவினாலே தேவரீருடைய பரமரகசியமான சரித்திரமானது உபதேசிக்கப்பட்டபோதே எங்களுடைய சிரவணமார்க்கத்தினாலே எங்களுடைய புத்தியைக் கலந்துபோனீர். வாரீர் பகவானே! தேவரீருடைய பக்தர்கள் எங்களால் சபிக்கப்பட்டபடியினாலே எங்களுக்கு நரகங்களிலே மிகவும் ஜென்மிக்கும்படி உண்டாகுமன்றோ? ஆனாலும் வண்டானது முள்ளுகளாலே தைக்கப்பட்டாலும் புஷ்பங்களிலேயே ரமிக்கிறதுபோல் எங்களுடைய சித்தம் விக்கினங்கள் சம்பவித்தாலும் அதை யெண்ணாமல தேவரீருடைய திருவடிகளிலேயே ரமிக்கிறது. ஸ்ரீதுளசியானது தேவரீருடைய திருவடி சம்பந்தத்தினாலேயே சோபிக்கிறதுபோல் எங்களுடைய வாக்குகள் தேவரீருடைய திருவடிபஜனத்தினால் பரிசுத்தமாகும்படி அனுக்கிரகிக்க வேண்டும். வாரீர் அனந்தமான கீர்த்தியையுடையவரே! தேவரீருடைய இந்தத் திவ்யமங்களரூபத்தைச் சேவித்ததினாலே எங்களுடைய நேத்திரங்களானவை மிகவும் ஆனந்தத்தை யடைந்தன.

பிரம்மதேவர் வாக்கியம்.

வாருங்கள் தேவர்களே! ஸ்ரீவைகுண்ட வாசியான பகவானானவர் இந்தப்பிரகாரம் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகின்ற அந்த ரிஷிகளுடைய வாக்கியத்தைக் கொண்டாடி அவர்களைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னார். வாருங்கள் யோகீச்வரர்களே! என்னுடைய பாரிஷதர்களான ஜயன் விஜயனென்

கிற இவர்களிருவரும் என்னை அனாதரவு பண்ணி உங்களுக்கு வெகுவாக அதிக்கிரமத்தைப் பண்ணினார்கள். ஆகையால் என்னைப் பின்பற்றுகிற உங்களாலே இவர்களிருவருக்கும் தண்டனையானது பண்ணப்பட்டபடி என்னாலேயும் அனுமதி பண்ணப்பட்டது. ஓ பிராமணர்களே! நீங்கள் எனக்குப் பரமமான ஆப்தராகையினாலே இப்போது உங்களை சந்தோஷிப்பிக்கிறேன். உலகத்தில் ஏவலன் அபராதத்தைப் பண்ணினால் ஜனங்கள் யஜமானன் பண்ணினதாய்ச் சொல்லுகிறதுபோல் என்னுடைய துவாரபாலகர்கள் அபராதஞ் செய்தது நான் செய்ததேயன்றி வேறல்ல. அந்த அபராதமானது என்னுடைய கீர்த்தியை, வெண்குஷ்டமானது தேகத்திலுடைய தோலை வியாபித்துக் கெடுத்துப்போடுகிறதுபோல், நாசம் பண்ணிப்போடும். என்னுடைய நிர்மலமான புகழாகிற அமிர்தம் தியானம் பண்ணின சண்டாளன் முதற்கொண்டு சமஸ்த ஜகத்தையும் பாவனமாகப் பண்ணுகிறது. ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாயிருக்கிற என்னுடைய சோபனமாகியும், பவித்திரமாகியுமுள்ள பாகுவாலும் உங்களுக்குப் பிரதிகூலமான வியாபாரத்தைச் செய்தால் அதைச் சேதித்துப்போடுவேன். உங்களுடைய சேவையினாலே ஸ்ரீபாதபத்மங்களிலே பிராநின்றும் பவித்திரமாகியுமிருக்கிற ரேணுக்களையுடையவனாலே சமஸ்த லோகங்களுடைய மலத்தைப் போக்கடிக்கிறவனாகியும், நல்ல சீலத்தையடைந்துமிருக்கிற எனக்கு இந்தக் குணங்கள் உங்களாலே உண்டாயின. மிகவும் விரக்தனாயிருந்தாலும் என்னை ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியானவள் விடாமலேயிருக்கிறாள். ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியினுடைய கடாக்ஷம் வேண்டுமென்று பிரம்மா முதலானபேர்களும் மகா தீக்ஷையான நியமங்களைப் பண்ணுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட லக்ஷ்மி என்னை விடாமலிருக்கிறாள். நிஷ்காமனாகியிருக்கிற பிராமணனுக்குக் கவளங்கள்தோறும் நெய்யினாலே நனைக்கப்பட்டிருக்கிற பாயசமுதலான அன்னத்தைப் புஜிப்பிக்கின்ற பிராமணனுடைய முகத்தினாலே நான் திருப்தியடைவதுபோல யாகஞ்செய்வதில் நான் திருப்தியடையமாட்டேன். என்னுடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்தமானது சந்திரசேகரனான ருத்திரனுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற சமஸ்த லோகங்களையும் பவித்திரமாகப் பண்ணுகிறது. அப்படிப்பட்ட மகிமையையுடைய நானும் பிராமணர்களுடைய நிர்மலமான ஸ்ரீபாதரேணுக்களைக் கிரீடங்களாலே தரிக்கிறேன். எனக்குச் சரீரங்களாயிருக்கிற பிராமணர்களையும் என்னுடைய சரீரத்தினின்றும் உண்டாகின்ற பசுக்களையும் அநாதர்களாகி என்னையே ஆஸ்ரயமாக வுடையவர்களான பிராணிகளையும், என்னைக் காட்டிலும் வேறென்கிற பேதபுத்தியினாலே எவன் பார்க்கிறானோ அவனை யமனுடைய தூதர்கள் கண்டங்கண்டமாய்ச் சேதிப்பார்கள். யாரொருவர் பிராமணர்களை ஸ்ரீவாசுதேவனென்கிற புத்தியினாலே பூஜித்துச் சந்துஷ்டமான இருதயத்தையுடையவர்களாய் நல்லவாக்கினாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்களோ அவர்களாலே நான் வசீகரப்பட்டவனாகிறேன். ஆகையினாலே என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை அறியாதவர்களான இந்த ஜய விஜயர்களிருவரும், தங்களுடைய அதிக்கிரமத்தினாலே வந்த அபராதத்துக்கு யோக்கியமான கதியைச் சீக்

கிரமாக அடைந்த படியும் என்னுடைய சமீபத்திலேயே வந்து அடையக்கடவர்கள். காவலர்களான இவர்களுக்கு ஸ்ரீ வைகுண்டலோக வியோகமானது சீக்கிரமாக முடிவையடையும்படி அனுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று வேதமந்திரங்களுக்குச் சமானமாகி யிருக்கிற வாக்கினுடைய சாதுரியத்தைக் கேட்டும் அந்த ரிஷீச்வரர்களான பேர்கள் மிகவும் சிரேஷ்டமாகியும், மிதமான அக்ஷரங்களை யுடையவைகளாகியும், அர்த்தத்தினாலே விஸ்தாரமாகியும், கெம்பீரமான அபிப்பிராயத்தை யுடையனவாயுமிருக்கிற அந்தப் பகவானுடைய வசனத்தைக் காதுகொண்டு கேட்டு அர்த்தவிசாரம் பண்ணியும் நம்மைச் சிலாகிக்கிறாரென்றும், நம்மாலே பண்ணப்பட்ட தண்டனையைச் சங்கோசமாகப் பண்ணுகிறாரென்றும், அந்தப் பகவானுடைய அபிப்பிராயத்தை யறியாமல் தங்களைக் கொண்டாடுகிறாரென்றும், தம்முடைய பிரபுத்துவத்தைப் பிரகாசிப்பித்து ராஜாக்களை சிக்ஷிப்பிக்கிற நிமித்தமாய்ப் பிராமணர்களைச் சமாதானம் பண்ணுகிறாரென்றும் அறிந்து, அஞ்சலிபந்தத்தை யுடையவர்களாய் அந்தப் பகவானைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்கள். தேவதேவரான தேவரீர் எம்முடைய துவாரபாலகர்களாலே பண்ணப்பட்ட அபராதமானது எம்மாலேயே பண்ணப்பட்டதென்றும், உங்களாலே அந்த ஜய விஜயர்களுக்குப் பண்ணப்பட்ட தண்டனை எமக்கு அனுக்கிரகமே ஆகிறதென்றும் சொல்லுகிறபடியினாலே நாங்கள் தேவரீருடைய அபிப்பிராயத்தையறியோம்.

வாரீர் பிரபுவே! பிரமண்ணியரான தேவரீருக்குப் பிராமணர்கள் பரமமான தெய்வமன்றோ? தேவர்களுக்கும் பூச்சியரா யிருக்கிற பிராமணர்களுக்கும் பகவானான தேவரீரே பரமாத்துமாவாகியும், தெய்வமாகியுமிருக்கிறீர். சாச்வதமான தர்மமானது தேவரீரிடத்தினின்றும் உண்டாகித் தேவரீருடைய அவதாரங்களாலே ரக்ஷிக்கப்பட்டு மிருக்கிறது. தேவரீர் அந்தத் தர்மத்துக்குப் பரராகியும், விகாரசூனியராகியும், பல சுவரூபராகியுமிருக்கிறீர். பிராணிகள் தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தினாலே வைராக்கியத்தை யடைந்து பரமமான யோகத்தை யுடையவர்களாய் அனாயாசமாகச் சம்சாரத்தைத் தாண்டுகிறார்கள். சாரக்கிரகியாயிருக்கிற வண்டானது தேவரீருடைய திருவடிகளிலே பக்தர்களாலே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ துளசியிலே நிச்சலமாக ரமித்திருக்கிறபடியினாலே அந்தத் திருவடிகளுடைய சௌந்தரியம் மிகவும் அதிகமென்றெண்ணித் தவத்திலே வக்ஷஸ்தலத்திலேயே யிருந்து ஸ்ரீ துளசியோடேகூட அந்தத் திருவடிஸ்தானத்தையே பெறவேண்டுமென்கிற ஆசையினால் பரிசுத்தங்களான உபசாரங்களாலே மிகவும் சேவித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியைத் தேவரீர் மிகவும் விரும்பவில்லை. அப்படிப்பட்ட தேவரீர் பிராமணர்களுடைய புண்ணியகரமான ஸ்ரீ பாததூளியினாலே பவித்திரனானேனென்கிறதும், பிராமணர்களுடைய பிரசாதத்தினாலே ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மி என்னைவிடாமலிருக்கிறாளென்கிறதும், உசிதமன்றோ? வாரீர் பகவானே! தபசு, சவுசம், தயை யென்று பெயரையுடையவைகளான பாதங்களினாலே எங்களுக்குச் சகல அபீஷ்டத்தையும் கொடுக்கிற நிமித்தமாகச் சத்

துவமூர்த்தியான தேவரீராலே ஸ்தாவரஜங்கம சுவரூபமான இந்தப்பிரபஞ்சமானது தரிக்கப்படுகிறது. அப்படியிருக்க இந்தப் பிராம்மணகுலத்தைப் பிரகாசமாக ரக்ஷியாமற் போவீரேயாகில் அப்போதே மங்களகரமான தேவரீருடைய ஆக்கியாரூபமான வேதமார்க்கமானது நாசத்தையடைந்துபோம். தேவரீருடைய அந்த ஆசாரத்தையே பிரமாணமாக இந்தலோகமும் கிரகிக்கும். தர்மத்தை ரக்ஷிக்கிற நிமித்தமாகப் பிராமணர்களுக்கு வணங்குகிற தேவரீருடைய பிரபாவமானது குறைந்து போகிறதில்லை. அந்தவணக்கம் தேவரீருக்கு வினோதமாயிருக்கிறது. தேவரீர் இந்த ஜயவிஜயர்களுக்கு வேறே தண்டனை விதித்தாலும், விசிதமானஜீவனத்தை விதித்தாலும், அதையெல்லாம் நாங்கள் யோக்கியமாகவே அங்கீகரித்துக்கொள்ளுகிறோம். இல்லாவிட்டாலும் நாங்கள் நிரபராதிகளான இந்த ஜய விஜயர்களைச் சாபத்துடனே கூட்டிவைத்தோமென்று எங்களிடத்திலேயாகிலும் உசிதமான தண்டனையானது பண்ணப்படட்டுமென்று சொல்லுகின்ற ஜனகாதியோகிகளைப் பார்த்து ஸ்ரீ பகவானானவர் சொல்லுகிறார்.

வாருங்கள் பிராமணச்சிரேட்டர்களே! இந்த ஜயவிஜயர்களிருவரும் கோபாவேசமுடைய மனமுடையவர்களாய் அசுரஜன்மத்தை யடைந்து சீக்கிரமாக என்னுடைய சமீபத்தையே வந்து அடையப்போகிறார்கள். உங்களாலே யாதொரு சாபமானது கொடுக்கப்பட்டதோ அந்தச் சாபமானது நம்மாலேயே செய்யப்பட்டதென்று அறியக்கடவீர்களென்று அருளிச்செய்கிற பகவத் வாக்கியத்தைக்கேட்டு அந்த ஜனகாதியோகிகள் நேத்திரங்களுக்கு ஆனந்தகரமாகியும், சுவயம்பிரகாசமாகியுமிருக்கிற அந்த ஸ்ரீ வைகுண்டலோகத்தையும், ஸ்ரீ வைகுண்டவாசியான ஸ்ரீ ஹரியையும் பார்த்து மிகவுஞ் சந்துஷ்டர்களாய், அந்தப் பகவானை அநேகம் பிரதக்ஷிணம் பண்ணிச் சேவித்து அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு பகவானுடைய ஐசுவரியத்தைக் கொண்டாடிக்கொண்டு போனார்கள். பிற்பாடு ஸ்ரீ பகவானானவர் தம்முடைய பாரிஷதர்களான ஜயவிஜயர்களைப் பார்த்து நீங்கள் அசுரலோகத்தை யடையுங்கள் பயப்படவேண்டாம் உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகக் கடவது. பிராமணசாபத்தைச் சமர்த்தனானாலும் நிக்கிரகிக்க இச்சிக்கிறதில்லை. அது எனக்கு இஷ்டந்தான். நான் யோகநித்திரையை யடைந்திருந்தபோது துவாரசையிலே உங்களாலே தகையப்பட்டு மிகவும் கோபத்தையடைந்த ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியாலேயும் சபிக்கப்பட்டீர்கள். இப்போது பிராமணர்களாலேயும் சபிக்கப்பட்டீர்கள். என்னிடத்திலே தீவிரமான பக்தியோகத்தினாலே அந்தப் பிரம்மசாபத்தைக் கடந்து கொஞ்சகாலத்திலேயே திரும்பவும் என்னுடைய சமீபத்தைவந்து அடையப் போகிறீர்களென்று தம்முடைய துவாரபாலகர்களான ஜயவிஜயர்களைக் குறித்து ஆக்கியாபித்துப் பகவானானவர் தம்முடைய ஸ்தானத்தை யடைந்தார். பிற்பாடு அந்தப் பாரிஷோத்தமர்களான ஜயவிஜயர்கள் பரிக்கக்கூடாத பிரம்மசாபத்தினாலே ஒளிமழுங்தவர்களாகியும், கருவமில்லாதவர்களுமாய் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தினின்றும் விழுந்துவிட்டார்கள். வாருங்கள் புத்திரர்களான தேவர்களே! அப்போது அந்த ஸ்ரீ வைகுண்டத்தி

விருந்து விழுகையில் விமானத்தின் நுனிகளிலே யிருக்கின்ற பேர்களாலே ஆஹாகார சப்தமானது மிகவும் உண்டாயிற்று. ஸ்ரீ ஹரியினுடைய பாரிஷதோத்தமர்களான இந்த ஜயவிஜயர்களிருவரும் இப்போது திதியினுடைய கர்ப்பத்திலே வைக்கப்படுகின்ற காசிபருடைய வீரியத்தை யடைந்தார்கள். அந்த அசுரர்கள் தேஜஸினாலே விருத்தியடையப் போகிறார்கள். அவர்களைப் பகவான் தானே பிரீதியால் தண்டனைசெய்யவேண்டுமென்று இச்சித்திருக்கிறார். ஆகையினாலே இந்தவிஷயத்திலே நம்முடைய யோசனையினாலே யெவ்வளவு காரியமாகப் போகிறது.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

அந்த ஜயவிஜயர்களுடைய லோகபயங்கரமான உற்பத்தியும், இரணியாக்ஷனுடைய திக்குவிஜயத்திலே உண்டான அற்புதமான பிரபாவமும் சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! பிற்பாடு சமஸ்தமான தேவர்களும் பிரம்மாவினாலே சொல்லப்பட்ட வசனத்தைக் கேட்டுச் சங்கையைவிட்டுத், திரும்பவும் சுவர்க்கமவந்து சேர்ந்தார்கள். பதிவிரதையான அந்தத் திதிதேவியும் பர்த்தாவினுடைய ஆக்கினையினாலே தன்னுடைய புத்திராகளிடத்தினின்றும் தேவர்களுக்கு உபத்திரவத்தை எண்ணினவளாய் நூறுவருஷம் கர்ப்பமானது பூரணமான பிற்பாடு இரட்டைப்பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். அந்தப் பிள்ளைகள் பிறந்த சமயத்தில் ஆகாசத்திலும், பூமியிலும், சுவர்க்கத்திலும், சமஸ்தலோகங்களிலும் பயங்கரங்களான உற்பாதங்கள் வெகுவாக உண்டாயின. அதாவது பர்வதங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பூமியானது நடுங்கிற்று. சமஸ்த திக்குகளும் சொலித்தன. கொள்ளிகளோடே கூட இடிகள் விழுந்தன. சமஸ்தமான பிராணிகளுக்குப் பயங்கரங்களான தூமகேதுகள் உண்டாயின. மிகவும் சகிக்கக்கூடாததாகியும், மகா வேகத்தினாலே படபடவென்கிற சப்தத்தை அடிக்கடி பண்ணிக்கொண்டும், மகாவிருக்ஷங்களை வேரோடே பிடுங்கிப்போட்டுக்கொண்டும், சுழல்களுடைய சமூகத்தையுடையதாகியும், புழுதியைத்தானே துவஜமாக வுடையதாகிய பெருங்காற்றானது வீசி மிகவும் பிரகாசிக்கின்ற மின்னல்களையுடைய மேகக்கூட்டத்தினாலே காணப்படாமல் ஆகாசத்திலே வியாபிக்கின்ற அந்தகாரத்தினாலே சூரியன்முதலான கிரகநக்ஷத்திரங்களுடைய ஸ்தானமும், லக்ஷித்துக் காணப்படாமற் போயிற்று. மிகவும் விருத்தியடைந்த அலைகளும் மகரமீன் முதலான ஜந்துக்களையுமுடைய சமுத்திரமானது மகாவியசனத்தை யுடையது போல் மிகவும் சப்தித்தது. கிணறு நடை வாவிமுதலானவைகள் உலர்ந்துபோகின்ற தாமரைப்புஷ்பங்களை யுடையவைகளாகி நதிகளும் கலங்கிப்போயின. ராகுவினாலே பீடிக்கப்பட்ட சந்திர சூரியர்களுக்கு அடிக்கடி பரிவேஷங்களுண்டாயின.

மேகங்களில்லாமல் சப்தங்கள் ரதத்வனிகள்போல் பர்வதங்களுடைய குகைகளினின்றும் உண்டாயின. பெண்நரிகளானவை கிராமங்களுடைய மத்தியில் முகத்திலே ஜொலித்துக்கொண்டிருக்கிற அக்கினியைக் கக்கிக்கொண்டு அமங்கலமாக மிகவும் ஊளையிட்டன. நாய்கள் கழுத்தை யுயரவெடுத்துக்கொண்டு பாடுகிறதுபோலவும், அழுகிறதுபோலவும், நான்குதிக்கிலேயும், நானாவிதங்களாகியும், பயங்கரங்களாகியுங் குலைத்தன. கழுதைகளும், குதிரைகளும், கூர்மையான குளம்புகளாலே பூமியை யுதைத்துக்கொண்டு கூட்டங்கூட்டமாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. அந்தக்கழுதைகளுடைய கத்துதல்களாலே பக்ஷிகளானவை மிகவும்பயந்து கூண்டுகளினின்றும் எழும்பிப்போயின. அந்தக்கோஷங்களாலே மற்றப் பசு மிருகஜாதிகளும் மலமூத்திரங்களைவிட்டுக்கொண்டன. பசுக்கள் இரத்தங்களைக்கறந்துகொண்டு மிகவும் பயப்பட்டன. மேகங்கள் இரத்தமாம்சங்களை வருஷித்தன. தேவதா விக்கிரகங்கள் கண்களினின்றும் ஜலத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு அழுதன. விருக்ஷங்கள் காற்றன்றியில் அடியோடே விழுந்துபோயின. குரூரங்களான கிரகங்களானவை பூச்சியர்களான குரு, புதன் முதலான சுபக்கிரகங்களையும், நக்ஷத்திர கணங்களையும், மிகவும்பீடித்து வக்கிரகதியாகச் சஞ்சரித்தன. இன்னும் மற்றவைகளான மகோத்பாதங்களையும் பார்த்து அதனுடைய தத்துவத்தை யறியாதவர்களான ஜனங்களில் ஜனகாதியர்களைத்தவிர மற்றப்பேர் பயந்தவர்களாய்ப் பிரபஞ்சத்துக்குப் பிரளயம் வந்ததோவென்று எண்ணிக்கொண்டார்கள். ஆதி தயித்தியர்களான அவர்களிருவரும் சிலைபோன்ற திடமானசரீரத்தினாலே பர்வத சிரேஷ்டங்கள்போல விருத்தியடைந்து சுவர்ணமயங்களான கிரீடங்களின் நுனிகளாலே சுவர்க்கத்தைத் தொடும்படியாயும், பருமனாலே திக்குகளை வியாபிக்கும்படியான தோள்வளைகளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற புஜங்களையுடையவர்களாயும், அடிக்கடி பாதங்களாலே பூமியை அலைத்துப்போகும்படி செய்கிறவர்களாகியும், மனத்திற்கினிய அரைநாண்மாலையினாலே சூரியமண்டலத்தை அதிசயிக்கச்செய்திருந்த அவர்களில் காசிபபிரஜாபதியானவர் முன்னே ஜனித்தவனுக்கு இரணிய கசிபுவென்றும், பின்னே ஜனித்தவனுக்கு இரணியாக்ஷனென்றும் நாமகாணம்பண்ணினார். அந்த இரணியகசிபுவானவன் தன்னுடைய தோள்வலியினாலேயும், பிரம்மாவினுடைய வரத்தினாலேயும், மிகவும் பயமில்லாதவனாய் லோகபாலகர்கள் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற மூன்றுலோகங்களையும், தன்வசமாகப் பண்ணிக்கொண்டான். அவனுக்குத் தம்பியான இரணியாக்ஷனானவன் கதாபாணியா யுத்தஞ்செய்யவேண்டுமென்கிற இச்சை யுடையவனாயும், மிகவும் சகிக்கக்கூடாத வேகத்தையுடையவனாகியும், சபதிக்கின்ற கதையையுடையவனாகியும், பலத்தினாலேயும், வரத்தினாலேயும், மிகவும் கர்வித்தவனாகியும், தட்டுத்தடையில்லாமல் எங்கும் சஞ்சரிக்கத் தக்கவனாகியு மிருந்தனன். அந்த இரணியாக்ஷனைப் பார்த்துக், கருடனைக்கண்டு பயப்படுகின்ற சர்ப்பங்கள்போல, தேவர்கள் மறைந்துபோனார்கள். அப்போது இரணியாக்ஷனானவன் தன்னுடையதேஜஸினாலே மறைந்துபோன இந்திரன் முதலான தேவர்களை யெங்

குந்தேடிக் காணாதவனும் மிகவும் அட்டஹாசஞ்செய்து சுவர்க்கத்தினின்றும் புறப்பட்டு ஜலக்கிரீடைபண்ணக் கம்பீரமாகியும், பயங்கரமான சப்தத்தை யுடையதாகியு மிருக்கிற சமுத்திரத்தில், மதங்கொண்ட யானையைப்போல் பிரவேசிக்கையில், வருணனுடைய சேனைகளான ஜலஜந்துக்களுடைய கூட்டங்கள் மிகவும் பயத்தை யுடையவைகளாகி, அவனாலே அடிக்கப்படாதவைகளாயிருந்தாலும் அவனுடைய தேஜஸினாலே மிகவும் திரஸ்கரிக்கப் பட்டவைகளாய், வெகுதூரம் ஓடிப்போய் விட்டன. பலவானான அந்த அசுரனானவன், அந்தச் சமுத்திரத்திலே அனேக வருஷங்கள் சஞ்சரித்து வாயுவினாலே யெழும்பப்பட்ட மகத்தான அலைகளை யிரும்புமயமான கதையினாலே அடித்துக் கொண்டு வருணனுடைய விபாவரி யென்னப்பட்ட பட்டணத்தையடைந்து, ஜலஜந்துக்களுடைய கூட்டங்களுக்கு ராஜாவாகியிருக்கிற வருணனைக்கண்டு நகைத்து, அவனைப் பரிகாசமாய்த் தாழ்ந்தவன்போல் பிரணாமம்பண்ணி, அவனை நோக்கி நீ பூர்வத்தில் சமஸ்த தைத்திய தானவர்களையும் ஜெயித்து ராஜசூயயாகம் பண்ணிச் சமஸ்த லோகபாலகர்களுக்கும் அதிபதியாகிய பிரசித்தமான கீர்த்தியையுடையவனாகி, நானே வீரியவானென்று அகங்காரத்தை யுடைத்தான போர்களுடைய கர்வத்தை அடக்குகிறவனாகி யிருக்கிறாய் ஆகையினாலே எனக்கும் யுத்தத்தைக் கொடுவென்று மிகவும் கர்வத்தையுடைய சத்ருவினாலே திரஸ்கரிக்கப்பட்டவனாகி அந்த வருணனானவன் தனக்குள்ளே உண்டான கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் அசுரசிரேஷ்டனே! நாங்கள் யுத்தம்பண்ண வேண்டுமென்கிற உற்சாகத்தினின்றும் ஒழிவையடைந்திருக்கிறோம். யுத்தமார்க்கத்திலே மிகவும் சமர்த்தனான உன்னைச் சந்தோஷிப்பிக்கச் சமர்த்தனான ஸ்ரீ புருஷோத்தமனைக் காட்டிலும் வேறே ஒருவனையும் நான் பார்க்கவில்லை. ஆகையினாலே நீ அந்தபகவானை ஸ்தோத்திரம்பண்ணி யடையக்கடவாய். அவர் உன்னைப்போலொத்த துஷ்டர்களை நாசஞ்செய்கிறதற்காகவும், சத்புருஷர்களை அனுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்றும் அனேகம் அவதாரங்களைப் பண்ணுகிறார். சீக்கிரமாக அந்தப் பகவானையடைந்து கர்வபங்கத்தை யுடையவனாய் நாய் நரிகளாலே சூழப்பட்டு யுத்தபூமியிலே விழுந்துகிடக்கப் போகிறாயென்றான்.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

இரணியாக்ஷனுக்கும், பூமியை உத்தாரணம் பண்ணுகின்ற வராக ரூபியான பகவானுக்கும் உண்டான யுத்தமானது சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! மிகவும் மதத்தையுடைய அந்த இரணியாக்ஷனானவன் வருணனாலே சொல்லப்பட்ட யுத்தபூமியிலே அடிபட்டு விழப்போகிறாயென்கிற வார்த்தையை யெண்ணாமல், நாரதமகரிஷியால் தூண்டப்பட்டு அவரிடத்

தினின்றும் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கதியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று மிகவும் விரைவாகப் பாதாளத்திலே பிரவேசித்து, அவ்விடத்திலே வராகரூபியாய்ப் பூமியைத் தம்முடைய கோரப்பல்லி னுனியினாலே உயரத் தாங்கிக்கொண்டும் சிவந்த காந்தியோடே கூடிக்கொண்டு மிருக்கிற நேத்திரத்தினாலே தம்முடைய தேஜசுக்களைத் திரஸ்கரிக்கிற அந்த ஸ்ரீ ஹரியைப்பார்த்துக், காட்டிலே சஞ்சரிக்கின்ற இந்த வராகமானது ஜலத்திலே சஞ்சரிக்கிறதென்று ஆச்சரியத்தை யுடையவனாய்ச் சிரித்து, அந்த வராகரூபியான பகவானைக் குறித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் அறிவிலியே! இந்தப் பூமியானது பிரம்மாவினாலே பாதாள லோகவாசிகளான எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை விட்டுவிடு. நான்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் இந்தப் பூமியுடனேகூட க்ஷேமமாக நீ போகப்போகிற தில்லையென்று அந்தச் சமுத்திர ஜலத்தினின்றும் வெளிப்புறப்படுகின்ற அந்த ஸ்ரீ ஹரியைச், சுவர்ணவர்ணங்களான மயிர்களை யுடைய மச்சியமானது, யானையைப் பின் தொடர்ந்தாற்போல், பின் தொடர்ந்து, பயங்கரமான கோரப்பற்களை யுடையவனாகி, இடிமுழக்கம்போலே சப்தத்தையுடைய அந்த இரணியாக்ஷனானவன், லச்சையில்லாதவர்களா யிருக்கிற துஷ்டர்களுக்கு நிந்தாபயமில்லை யன்றோவென்று சொன்னான். அந்தப பகவானானவர், விசுவகர்த்தாவான பிரம்மாவினாலே ஸ்தோத்திரம்பண்ணப் பட்டும் தேவர்களாலே புஷ்பங்கள் வருஷிக்கப்பட்டவராய் அந்தச் சத்துருபார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், பூமியை ஜலத்தின்மேலேவைத்து, அந்தப் பூமியினிடத்திலே தம்முடைய ஆதார சக்தியை ஸ்தாபித்து, பின்னேடே அனுவர்த்தித்துக்கொண்டு வருகின்ற அந்த இரணியாக்ஷனைப பார்த்து மிகவுங் கோபத்தை யுடையவராய் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் அசுர சிரேஷ்டனே! நாங்கள் வனசரங்களான மிருகங்களென்று சொன்னது யதார்த்தமே. உன்னைப்போலொத்த நாய்களைத தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம். மிருத்தியுவின் பாசத்தினாலே கட்டப்பட்டிருக்கின்ற உன்னுடைய அமங்கலமான வார்த்தையைச சூரர்கள் சிலாகிக்கமாட்டார்கள். பாதாளலோக வாசிகளான அசுரர்களுடைய நிக்ஷேபமான பூமியை அபகரித்தபடியால், லச்சையில்லாமல் உன்னுடைய கதையினாலே துரத்திவிடப்பட்டவர்களானாலும், யுத்தத்திலே மகாப்பிரயாசைப்பட்டுப் பலவானாக இருக்கிற உன்னுடனே வயிரத்தை யுண்டாக்கிப்போட்டு எங்கே போகப்போகிறோம். நீ பாதசாரிகளான அசுரசேனைபதிகளுக்குப் பிரபுவாகவிருந்து யோசனைபண்ணாதவனாய் நம்மை அவமானம் பண்ணுகிறா யாதலால் எங்களைச் சங்காரம்பண்ணிப்போட்டு உன் பந்துக்களுடைய கண்ணீரைத் துடைத்து உன்பிரதிக்கினையைப் பூர்த்திசெய்துகொள்ளென்று சொல்லுகிற பகவானைப பார்த்து, மகா சர்ப்பம்போல் தீவரமான கோபத்தையடைந்து பெருமூச்சுவிட்டுக் கலங்கின இந்திரியங்களை யுடையவனாகி அந்த அசுரனானவன், மகாவேகத்துடன் கிட்டிப்போய்க், கதையினாலே ஸ்ரீ ஹரியை அடித்தான். பகவானும் தம்முடைய மார்பிலே சத்துருவினாலே விடப்பட்ட கதையினுடைய வேகத்தை, யோகியானவன்

மிருத்தியுவை லக்ஷியஞ்செய்யாததுபோல், தள்ளிப்போட்டார். திரும்பவும் அந்தக்கதையையெடுத்து அடிக்கடி சுழற்றிக்கொண்டிருக்கிற அந்தச் சத்துருவை ஸ்ரீ ஹரியானவர் மிகவுங் கோபத்தை யுடையவராய் எதிர்த்தார். அந்த அசுரனானவன் தன்னுடைய கதையினாலே ஸ்ரீ ஹரியினுடைய வலது புருவத்திலே அடித்தான். வாரீர் விதுரரே! கதாயுத்தத்திலே மிகவுஞ் சமர்த்தரான ஸ்ரீ ஹரியானவரும் தம்முடைய கதையினாலே சத்துருவினுடைய கதையை மேலே விழுகிறதற்கு முன்னமே அடித்துப் போட்டார். அந்த ஸ்ரீ ஹரியும் இரணியாக்ஷனும் இருவரும் மகா பெரியவைகளான கதைகளாலே ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கவேண்டுமென்கிற இசசைகளினாலே ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொண்டார்கள். இநதப்பிரகாரம் மகா குரூரங்களான கதைகளாலே யடிக்கப்பட்டுப பெருகுகின்ற இரத்தங்களை ஆக்கிராணம் பண்ணுகிறதினாலே மிகவும் விருத்தியடைகின்ற கோபத்தை யுடையவர்களாகி, விசித்திரங்களான யுத்தமார்க்கங்களை ஆச்ரயித்து யுத்தம் பண்ணினார்கள்.

வாரீர் விதுரரே! பூமி நிமித்தமாகச் சண்டையிடுகின்ற இவர்களுடைய யுத்தத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற இச்சையுடையவராய் பிரம்மாவானவர் ரிஷிகளாலே சூழபபட்டு, ஆதிவராகமூர்த்தியான ஸ்ரீமந் நாராயணரைப்பார்த்து ஒரு வார்த்தைசொல்லுகிறார். வாரீர் தேவதேவரே! அடியேனிடத்தினின்றும் அடையப்பட்ட வரத்தையுடையவனான இந்த அசுரனானவன் தேவரீருடைய திருவடிகளை அடுத்திருக்கின்ற நிரபராதிகளான தேவர்களுக்கும், பிராமணர்களுக்கும்,பசுக்களுக்கும், பயத்தைபபண்ணிப், பிராணன் முதலானவைகளை அபகரித்துத தனக்கு எதிரில்லாதவனாய் பகைவரைத் தேடிக்கொண்டு லோகங்களிலே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறான். மிகவும் மாயாவியாகியும், கர்விதனாகியும், எங்குந் தடையில்லாதவனாகியும், மிகவும் துஷ்டனாகியு மிருக்கிற இந்த அசுரனைக், கோபத்தினாலே கலங்கியிருக்கிற சர்ப்பத்தை வால்முதலானதை விளையாட்டுக்குப பிடித்து இழுக்கிற பாலனானவன்போல விளையாடாமல், அசுரர்கள் விருத்தியை யடைகிற சந்தியாகாலம் வருவதற்கு முன்னமே இவனை ஜயிக்கவேண்டும். லோகங்களுக்குநாசகரமாகியும், அசுரர்களுக்கு ஜயத்தைக் கொடுக்கத்தக்கதாகியும், மிகவும் கோரமாகியுமிருக்கிற சந்தியகாலமானது கிட்டியிருக்கிறது. இப்போது அபிசித்து வென்று பெயரையுடைய சுபகாலமானது போயிற்று. அநத முகூர்த்தசேஷத்திலேயே தேவரீருடைய பக்தர்களான எங்களுக்கு க்ஷேமத்தின் பொருட்டு, ஒருவராலேயும் ஜயிக்கக் கூடாதவனான இந்தச் சத்துருவைச், சீக்கிரமாகச் சங்கரிக்கவேண்டும். தெய்வாதீனமாக இவனுக்கு மிருத்தியுவாகவிதிக்கப்பட்டதேவரீரை இந்த அசுரனானவன் சுவயமாகவே அடைந்தானாதலால் இவனைச் சீக்கிரத்திலேயே சங்கரித்து லோகங்களை ஸ்தாபிக்கக்கடவீர் என்றனர்.

பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

பிரம்மா முதலான தேவர்களாலே பிரார்த்திக்கப்படுகின்ற வராக ரூபியான ஸ்ரீ ஹரியினாலே இரணியாக்ஷன் சங்கரிக்கப் பட்டானென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! அந்தப்பகவானானவர் பிரம்மாவினுடைய நிஷ்கபடமாகியும் அமிர்தம்போலேயுமிருக்கின்ற வசனத்தைக்கேட்டுச் சிரித்துப் பிரீதியுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற கடைக்கண் பார்வையினாலே அந்த வார்த்தையை அங்கீகரித்து, எதிரேநிற்பவனாகிச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்தச் சத்துருவான அசுரனுடைய கபோலப்பிரதேசத்திலே அடித்தார். அந்த அசுரனானவன் தனது கதையினாலே பகவானுடைய கதையானது கையினின்றும் நழுவிச் சுழன்று விழுந்து போகும்படி அடித்தது மிகவும் ஆச்சரியகரமாயிருந்தது. அந்த அசுரனானவன் நிராயுதரான ஸ்ரீ ஹரியைப்பாதிக்காமல் தர்மத்தை அனுசரித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது பகவானானவர் தம்முடைய கதை அடிபட்டுப் போனதற்குச் சமஸ்தமான பேர்களுடன் தாமும் ஆ! ஆ! வென்று அவனுடைய தர்மத்தைக்கொண்டாடித் தம்முடைய சக்கரத்தை ஸ்மரித்தார். தக்ஷணம் அது மிகவும் பரபரப்புடனே சுவாமியினுடைய திருக்கையில் நின்றது. பிறகு சக்கிராயுதத்தையுடையவராகி அசுரனென்று பெயரையுடைத்தான தம்முடைய பாரிஷதசிரேஷ்டனுடனே யுத்தம் பண்ணுகின்ற அந்தபபகவானுடைய பிரபாவத்தை அறியாத பேர்களான தேவர்கள் இந்த அசுரனைச் சங்கரிக்கக் கடவீரென்று நான்குபக்கமும் சொல்லிக்கொண்டார்கள். அந்த அசுரனானவன், சக்கிரபாணியாயும், பத்மதளம்போலொத்த நேத்திரங்களை யுடையவருமான அந்த ஸ்ரீ பகவான் எதிரேயிருக்கிறதைப்பார்த்துக், கோபத்தினாலே கலங்கின இந்திரியங்களை யுடையவனாய்ப் பெருமூச்சுவிட்டு, உதடுகளைக் கடித்துக்கொண்டு, மகா பயங்கரங்களான கோரப்பற்களையுடையவனாய், நேத்திரங்களினாலே தகித்துப்போடுகிறவன் போல் பார்த்து, இந்தஅடியுடன் நீ மாண்டாயென்று சொல்லித் தன்னுடைய கதையினாலே அந்த ஸ்ரீ ஹரியை அடித்தான்.

அப்போது யக்கிய வராகமூர்த்தியான அந்தப் பகவானானவர், தம்முடைய இடதுகாலினாலே லீலையாகவே மகாவாயுவேகத்தையுடைய அந்தக் கதையைப்பரிகரித்து, அவனைப பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் அசுரனே! என்னை ஜயிக்கவேண்டுமென்று இச்சையையுடைய நீ ஆயுதத்தை யெடுத்துக்கொள்ளென்று சொல்ல, அந்த அசுரனானவன் திரும்பவும் அந்தக் கதையினாலே பகவானை அடித்து மிகவும் அட்டகாசம்பண்ணினான். அப்போது பகவானும் தம்மேலேவந்து விழுகின்ற அந்தக் கதையைக், கருடனானவர் சர்ப்பத்தைப் பிடிப்பதுபோல், பிடித்துக்கொண்டார். அப்போது அந்த அசுரனானவன், தன்னுடைய பவுருஷம் திரஸ்கரிக்கப்பட்டுக் கர்வபங்கத்தை யுடையவனாய், அந்த ஸ்ரீ ஹரியினாலே திரும்பவும் கொடுக்கப்

படுகின்ற கதையைக் கிரகிக்க இச்சியாதவனைச், சொலித்துக்கொண்டிருக்கிற அக்கினிபோலே, கவளீகரியாநின்றும், மூன்றுசிகைகளை யுடையதாகியு மிருக்கிற சூலத்தை ஸ்ரீ ஹரியின் பொருட்டுப் பிராணனை யுத்தேசித்துப் பிரயோகித்தான். அந்தச் சூலத்தைத் தீக்ஷணமான கூர்மையையுடைய சக்கரத்தினாலே, பூர்வத்தில் அமிர்தகலசத்தைக் கொண்டுவருகின்ற கருடன்மீது பிரயோகிக்கப்பட்ட வச்சிராயுதத்தை அதமாகப் பண்ணுகைக்குக் கருடனால் விடப்பட்ட ஒரு இறகை இந்திரனனவன் சேதித்தாற்போல், சேதித்துப் போட்டார். அந்த அசுரனனவன் விருத்தியடைகின்ற கோபத்தையுடையவனாய் எதிரேவந்து விசாலமாகியும், ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மிக்கு வாசஸ்தானமாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய மார்பை முஷ்டியினாலேகுத்தி அந்தர்த்தானத்தையடைந்தான். பகவானும், புஷ்பச்செண்டினாலடிக்கப்பட்ட கஜமானது அதை லக்ஷியஞ் செய்யாததுபோல, அந்தக்குத்தினைக் கொஞ்சமாகிலும் லக்ஷியஞ் செய்யாமலிருந்தார். பிற்பாடு அந்த அசுரனனவன் யோகமாயைக்கு ஈசுவரனை ஸ்ரீ ஹரியினிடத்திலே யனேகபிரகாரமான மாயையைச் செய்ய ஆரம்பித்தான். அதாவது பகாவேகத்தையுடைய வாயுக்கள் வீசியும் புழுதிமழையினாலே அந்தகாரமாகச் செய்யப்பட்டுக் கவண்களாலே யெறியப்பட்ட கல்லுகள்போல் நான்குதிக்குகளினின்றும் விழுந்தன. மகத்தான மின்னல்கள், இடி முழக்கங்கள், இவற்றுடன் கூடிய மேகங்கள், அடிக்கடி மாம்சங்கள், மயிர்கள், இரத்தங்கள், மல மூத்திரங்கள், எலும்புகள் இவைகளை வருஷித்தன. ஆகாசமானது, சந்திர சூரிய நக்ஷத்திரங்கள் முதலான கிரகங்கள் பிரகாசியாமல வியாபித்திருந்தது.

வாரீர் விதுரரே! பருவதங்களானவை நானாவிதங்களான ஆயுதங்களை வருஷிக்கிறதாகக் காணப்பட்டன. திகம்பரிகளாகியும், சூலத்தை யுடையவர்களாகியும, தலைமயிர்களை விரித்துக்கொண்டு மிருக்கிற ராக்ஷஸிகள் காணப்பட்டார்கள். ரத கஜ துரக பதாதிகளுடனே யக்ஷராக்ஷஸாகளாலே வெட்டு குத்தென்று மிகவும் உக்கிரங்களான சொற்கள் சொல்லப்பட்டன. அப்போது சமஸ்த பிரஜைகளும் மிகவும் பயந்தவர்களாய் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்குப் பிரளயகாலந்தான் வந்ததென்று நடுங்கினார்கள். அப்போது பகவானனவர் அசுரமாயைகளை நாசம்பண்ணத் தமக்கு மிகவும இஷ்டமான சுதரிசனாஸ்திரத்தைப பிரயோகம் பண்ணினார். அப்போது திதிதேவியானவள் தனது பர்த்தாவினுடைய ஆக்கினையை ஸ்மரித்துக்கொண்டு சரீரத்தில் நடுக்கங்கொள்ள, ஸ்தனத்தினின்றும் இரத்தமானது பெருகிறது. அந்த அசுரனனவன் திரும்பவும் ஸ்ரீ ஹரியைக் கோபத்தினாலே வச்சிராயுதம்போலத் திடங்களான முஷ்டிகளாலே குத்த, பகவான் இந்திரன் விருத்திராசுரனை யடித்தாற்போல அவனுடைய கபோலத்திலே யடித்தனர். விசுவகர்த்தாவான பகவானாலே அடிபட்டு நான்குபக்கமும் சுழலுகின்ற சரீரத்தையுடையவனாகி, விழிகள் பிதுங்கி, கை, கால், கழுத்து இவைகள் சூர்ணமாய் மகா வாயுவினாலே வேரோடே பிடுங்கப்பட்ட விருக்ஷத்தைப்போல், விழுந்தான். இப்படிப் பூமியிலே விழுந்து குரூரமான கோரபற்களால் உதடுகளைக் கடித்

துக்கொண்டிருக்கிற அசுரனைப்பார்த்து, அங்கே வந்திருந்த பிரம்மாமுதலான பேர்கள், இப்படிப்பட்ட மரணத்தை யெவன்தான் அடைவனென்று, கொண்டாடி வியப்பையடைந்து, யோகீசுவரர்களானபேர்கள் மோக்ஷத்தையடைய வேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே யாதொரு நடாகனாரை யேகாந்தத்திலே தியானம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்களோ, அந்த பகவானுடைய திருவடியினாலேயே அடிக்கப்பட்டவனும், அவருடைய திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே சரீரத்தை விட்டுவிட்டானன்றோ? ஸ்ரீ பகவானுடைய பாரிஷதர்களா யிருக்கிற இவர்கள், பிராமணசாபத்தினாலே அசுரஜன்மத்தை யடைந்தவர்கள், திரும்பவும் சிலஜன்மங்களிலே சாபத்தினின்றும் விடுபட்டவர்களாய், ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தானத்தையே யடைவார் என்றபடி அவர்கள் தங்கள் பதங்களை யடைந்தாரென்று சொல்லிக்கொண்டு அந்த பகவானைப் பார்த்துத் தேவதைகள் ஸ்தோத்திரம்பண்ணுகிறார்கள். சமஸ்தயக்கியங்களுக்கும் காரணரூபராகியும், பிரபஞ்சத்தின் பரிபாலன காலத்திலே கிரகிக்கப்பட்ட சத்துவமூர்த்தியாகியு மிருக்கிற தேவரீர்பொருட்டு அநேகம் நமஸ்காரம். மர்மபேதியாயிருக்கிற இந்த அசுரனானவன் அதாமய்ப மேபானமே நாங்களும் தேவரீருடைய திருவடிகளிலே பக்தியினாலே மிகவும் சுகிர்தர்களானோமென்று பிரம்மா முதலான தேவர்களாலே ஸ்தோத்திரம்பண்ணப்பட்டவராய் அளவில்லாத விபவத்தை யுடையதான தம்முடைய ஸ்ரீ வைகுண்டலோகத்தை யடைந்தார். மகா கம்பீரமான பராக்கிரமத்தையுடைய இரணியாக்ஷனானவன் ஸ்ரீ ஹரியினாலே கிரீடார்த்தமான மரபபாவை போலவே திரஸ்கரிக்கப்பட்ட சரித்திரமானது கேட்கப்பட்டபடிக்கு உமக்குச் சொல்லப்பட்டதென்று மைத்திரேயமகரிஷிசொன்ன பகவானுடைய கதையைக் கேட்டு மகாபாகவதரான விதுரரானவர் பரமமான ஆனந்தத்தை யடைந்தார். வாராய் மகாராஜனே! மிகவும் புண்ணியகரமாகியும், பவித்திரமாகியும், தனகரமாகியும், புகழைத்தருவதாகியும், ஆயுசு, இஷ்டங்கள் இவைகளுக்கு ஸ்தானமாகியும், பிராணன், இந்திரியங்கள் இவைகளுக்கு ரக்ஷகமாகியும், இருதயத்திலே சௌரியத்தை விருத்திபண்ணிக்கொண்டிருக்கிற இந்த இரணியாக்ஷவதத்தைக் கேட்கிற பேர்களுக்கு அந்தியகாலத்திலே ஸ்ரீமந் நாராயணரே கதியாக விருப்பார்.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

பூர்வம் உபக்கிரமித்துச் சொல்லப்பட்டிருந்த சிருஷ்டியானது திரும்பவும் சொல்லுகைக்கு விதுரராலே மைத்திரேய மகாரிஷிக்கு ஞாபகம் பண்ணப்பட்டதைச் சொல்லப்படுகின்றது.

சவுனக மகரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் சூதபுராணிகரே! சுவாயம்புமனுவானவர் பூமியினுடைய பிரதிஷ்டையை யடைந்து எதுவானிடத்திலே லயத்தை யடைந்தபின்ற பிராணிகளைத் திரும்பவும், எந்தவுபாயங்களினாலே சிருஷ்டித்தார்? மகாபாகவத

ராகியும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு ஏகாந்த சுகிர்தராகியும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய வார்த்தையை அனுதாவு பண்ணின திருதராஷ்டிரனை மிகவும் அபாரதியென்று விட்டுவிட்டவராகியும், சாக்ஷாத் ஸ்ரீ வியாசருக்குச் சமானராகியும், அவருடைய புத்திரராகியும், சர்வபிரகாரத்திலுமேலேயும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை ஆச்ரயித்தவராகியும், மகாபாகவதர்களை அனுவர்த்தித்து மிருக்கிற விதுரரானவர், தீர்த்தயாத்திரையைப் பண்ணிக்கொண்டு கங்காதுவாரத்திலே சகல தத்துவங்களையும் அறிந்திருக்கிற மைத்திரேய மஹாரிஷியை யெந்த விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டார்? அதை யெங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கிற ரிஷிகளைப்பார்த்துச் சூதர் சொல்லுகிறார். வாருங்கள் சவுனகாதி மகரிஷிகளே! தம்முடைய மாயையினாலே தரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ ஹரியானவர் பூமியினுடைய வுத்தாரணஞ்செய்து அவராலே அடிக்கப்பட்டுப்போன இரணியாக்ஷன் சரிதையையுங்கேட்டு விதுரரானவர் மிகவும் சந்தோஷத்தை யுடையவராய் மைத்திரேயமகரிஷியைப்பார்த்துத் திரும்பவும் ஒருவார்த்தை கேட்கிறார்.

வாரீர் பிரம்மரிஷியே! பிரஜாபதிகளுக்குப் பதியான அந்தப் பிரம்மாவானவர் பிரதமத்திலே பிரஜா சிருஷ்டியிலே மரீசிப்பிரஜாபதி முதலானபேர்களும், சுவாயம்பு மனுவும், பிரமமாவினுடைய ஆக்ஞையினாலே பாரியைகளுடனே கூடிக்கொண்டு இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்தார்களா? அல்லது பாரியைகளில்லாமல் சுதந்திரர்களாகவே சிருஷ்டித்தார்களா? எல்லாரும் ஏகமாய்ச்சேர்ந்துகொண்டு இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச்சிருஷ்டித்தார்களா? அதைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கிற விதுரனைப்பார்த்து மைத்திரேய மகரிஷி சொல்லுகிறார். வாரீர் விதுரரே! மிகவும் சிந்திக்கக்கூடாததாகியும் ஜீவர்களுடைய அதிருஷ்டரூபமாகியும், பிரகிருதிக்கு இருப்பிடமாகியுமிருக்கிற பகவானுடைய குணத்திரயரூபமான பிரகிருதியினின்றும் மகதத்துவமுண்டாயிற்று. ரஜோகுணத்தைப் பிரதானமாக வுடைய அந்தமகத்தத்துவத்தினின்றும் சப்தாதிமூன்று குணத்தையுடைய அகங்கார முண்டாயிற்று. அந்த அகங்காரமானது சப்தாதிவிஷயங்களையும், ஆகாசமுதலான மகா பூதங்களையும், ஞானேந்திரியங்களையும், கர்மேந்திரியங்களையும், அபிமான தேவர்களையும், சிருஷ்டித்தது. இந்திரியங்கள் அகங்காரத்தினுடைய அம்சங்கள். இந்திரியாபிமானிதேவர்களும், மனதும், சத்துவகுணத்தினுடைய அம்சங்கள். இவை தனித்தனியே யிருந்துகொண்டு இந்தப் பிரம்மாண்டத்தைச் சிருஷ்டித்தன. பரமாத்மாவினுடைய சம்பந்த மில்லாததான அந்தப் பிரம்மாண்ட கோசமானது, ஜலத்தின்மேலே அநேகமாயிரம் வருஷங்கள் மிதந்து கொண்டிருந்தது. பின்பு பகவானான ஈசுவரனானவர், அந்தப் பிரமமாண்டத்திலும் பிரவேசித்தார். அந்தப் பிரம்மாண்ட சரீரியான பரமபுருஷருடைய நாபியினின்றும் அநேகமாயிரம் சூரியர்கள்போல மிகவும் தேஜஸையுடையதாகியும், சமஸ்த ஜீவர்களுடைய சமூகத்துக்கு நிவாசஸ்தானமாகியு மிருக்கிற கமலமானது உண்டாயிற்று. அந்தக் காலத்திலே பிரம்மா சுவயமாகவேயுண்டானார்.

அந்தப் பிரம்மாவானவர், அந்த ஜலத்துக்குள்ளே சயனித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பகவானாலே பிரயோகிக்கப்பட்டவராய் யதாபூர்வமாக இந்த லோக

மரியாதைகளை நாமரூபாதி விபாகங்களாலே சிருஷ்டித்தார். பிரதமத்திலே அபுத்தி பூர்வகமாகத் தாமிசிரமென்றும், அந்ததாமிசிரமென்றும், தமமென்றும், மோகமென்றும், மகாமோகமென்றும், ஐந்துபருவங்களை யுடையதான அவித்தையைச் சிருஷ்டித்து, அதனிடத்திலே சந்தோஷப்படாதவராய், அந்தச் சரீரத்தை விட்டுவிட்டார். அந்தச் சரீரத்தினின்றும், யக்ஷ ராக்ஷதர்களுண்டாகிப், பசி தாகங்களினாலே பீடிக்கப்பட்டவர்களாய், அந்தப் பிரம்மாவைப் பக்ஷித்துப்போடுங்க ளென்றும், ரக்ஷிக்கவேண்டா மென்றும் சொன்னார்கள். அப்போது பிரம்மாவானவர் மிகவும் பயந்தவராய் அவர்களைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். நீங்கள் என்னைப் பக்ஷிக்கவேண்டாம் ரக்ஷிக்கக்கடவீர்கள். எனக்குப் புத்திரர்களாக வுண்டானவர்களிலே எவர்கள் பக்ஷித்துப் போடுங்களென்று சொன்னார்களோ அவர்கள் யக்ஷர்களாகவும், எவர்கள் ரக்ஷிக்கவேண்டாமென்று சொன்னார்களோ அவர்கள் ராக்ஷதர்களாகவு மாகவென்றனர். பிரதானமாகச் சிருஷ்டித்த தேவர்கள் அந்தப் பிரம்மாவினாலே விடப்பட்டுப் பகல்ரூபமாகிய அந்தச் சரீரத்தை லீலைபண்ண இச்சையை யுடையவர்களாய்க் கிரகித்தார்கள். அந்தப் பிரம்மாவானவர் தம்முடைய ஜகனப்பிரதேசத்தினின்றும், ஸ்திரீகளிடத்திலே ஆசக்தியை யுடையவர்களான அசுரர்களைச் சிருஷ்டித்தார். அந்த அசுரர்கள் மிகவும் ஆசையை யுடையவர்களானபடியினாலே ரதிக்கிரீடையின் பொருட்டு அந்தப் பிரம்மாவை அடைந்தார்கள். பிரம்மாவானவர், லச்சையில்லாதவர்களான அசுரர்களாலே அனுசரிக்கப்பட்டவராய், மிகவுங் கோபத்தையும், பயத்தையும் அடைந்து ஓடிப்போய், வரபிரதராகியிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியைச் சரணமாக அடைந்து, தேவரீருடைய கடாக்ஷத்தினாலே பிரஜைகளைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். பாபிஷ்டர்களான இந்த அசுரர்கள் ரதிக்கிரீடை பண்ணுகைக்கு என்னையடைந்து தொந்தரை செய்கிறார்களென்று விசனப்படுகிற அந்தப் பிரம்மாவைப்பார்த்துக், கோரமான இந்தச் சரீரத்தை விட்டுவிடுமென்று பகவானாலே சொல்லப்பட்டவராய், அந்தப் பிரம்மாவானவர் சரீரத்தை விட்டுவிட்டார்.

வாரீர் விதுரரே! சமஸ்தமான அசுரர்களானவர்கள் சந்தியாகால ரூபமாயிருக்கிற அந்தப் பிரம்மாவினுடைய சரீரத்தைச், சகலாபரண பூஷிதையான ஸ்திரீயாக வெண்ணி, அந்தச் சரீரத்தில் மிகவும் மோகத்தையடைந்து, இந்தப்பிரகாரங் கேட்கிறார்கள். வாராய் வாழைமரம்போன்ற தொடைகளை யுடையவளே! நீ யார்? யாருடைய பெண்? இவ்விடத்திலே உனக்கென்ன காரியம்? உன்னுடைய ரூபமாகிற விலையில்லாத வஸ்துவினாலே பாக்கியவீனர்களான எங்களை மிகவும் பாதிக்கிறாய்? உன்னுடைய ஜாதிகுல முதலானவைகளைக் கேட்கிறதினாலே பிரயோஜன மென்ன? உன்னுடைய பார்வையினாலே எங்களுடைய மனதை யலையச்செய்கிறாய். கையினாலே அடிக்கின்ற பந்தானது அடிக்கடி யெழும்பி விழுகின்றதுபோல, உன்னுடைய பாதபத்மமானது ஓரிடத்திலே ஸ்திரமாக இருக்கவில்லை. மிகவும் பெரிதா யிருக்கிற ஸ்தனங்களின் பாரத்தினாலே பயப்படுகின்ற உன்னுடைய இடையானது இளப்பை யடைகிறது. உனது கடைக்கண் பார்வையானது மகா ஆலசியத்தை யுடையதாக விருக்கிறது.

சோபனமான கூந்தலையுடைய முகமானது மிகவும் நிர்ம்மலமாக விளங்குகிறதென்று நினைத்து, அந்தச் சந்தியாகாலமாகிற ஸ்திரீக்குச் சூரியனே பந்தாகவும், மேகங்களுடைய மின்னை இடையாகவும், நக்ஷத்திரங்களுடைய பிரகாசத்தைக் கடைக்கண் பார்வையாகவும், அந்தகாரத்தை அவளுடைய கேசங்களாகவும், மூடபுத்தியையுடைய அந்த அசுரர்கள் எண்ணிக் கிரகித்தார்கள்.

பிறகு அந்தப் பிரம்மாவானவர் கம்பீரமான அபிப்பிராயத்தை யுடையவராய்ச் சிரித்துத் தம்முடைய சரீரத்தைத் தாமே ஆக்கிராணம் பண்ணிக்கொண்டு, சௌந்தரியத்தினாலே கந்தருவர்களையும் அப்சரசுகளுடைய கூட்டங்களையுஞ் சிருஷ்டித்தார். பிற்பாடு மிகவும் காந்தியை யுடையதாகியும், நீலரூபமாகியு மிருக்கிற அந்தச் சரீரத்தையும் விட்டுவிட்டார். அதை விசுவாவசு முதலான கந்தருவர்கள் பிரீதியினாலே கிரகித்தார்கள். பின்னையும் அந்தப் பிரம்மாவானவர் தம்முடைய ஆலசியத்தினாலே பூத பிசாசங்களைச் சிருஷ்டித்துத், திகம்பரர்களாய் மயிர்களை விரித்துக் கொண்டிருக்கிற அவர்களைப் பார்த்துக் கண்களை மூடிக்கொண்டார். அந்தப் பூத பிசாசங்களானவர்கள் பிரம்மாவினாலே விடப்பட்டவுடலைச் சோம்பலென்னும் பெயரையுடையதான சரீரமாக அடைந்தார்கள். இந்திரியங்களுக்குத் துர்ப்பலமான சரீரத்தை நித்திரையென்று சொல்லுவார்கள். பூதகணங்களானவர்கள் இந்திரிய வாட்டத்தினாலே அசுசியாயிருக்கிற பேர்களைப் பிரமிக்கப் பண்ணுகிற அந்தப்பூரணத்தை வெறியுள்ளதென்று கிரகித்தனர். பிறகு பிரம்மாவானவர் அப்பிரத்யக்ஷமாக அன்னத்தைப் புசிக்கிற சாத்திய கணங்களையும், பிதுர்க்கணங்களையும் சிருஷ்டித்தார். கர்மசீலர்களான பேர்கள் சாத்தியர்கள் பொருட்டும், பிதுர்க்கள்பொருட்டும், சிரத்தையாக அவ்விய கவ்வியங்களைக் கொடுக்கிறார்கள். பிறகு பிரம்மாவானவர் அந்தர்த்தான சக்தியினாலே, சித்தர்களையும், வித்தியாதரர்களையும் சிருஷ்டித்து, ஆச்சரியகரமான அந்தர்த்தானமென்று பெயரை யுடையதான சரீரத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்துத, தம்முடைய பிரதிபிம்பத்தினின்றும் கின்னரர்களையும், கிம்புருடர்களையும் சிருஷ்டித்தார். அந்தக் கின்னரர், கிம்புருடரானவர்கள் ஸ்திரீ புருடரூபமாயிருந்துகொண்டு, அருணோதய காலத்திலே அந்தப் பிரம்மாவையே கானம்பண்ணிக்கொண்டு, பிரதி பிம்ப ரூபமான அந்தச் சரீரத்தையே கிரகித்தார்கள். வாரீர் விதுரரே! அவருடைய கேசங்களினின்றும் அகியென்னப்பட்டும், விசாலமான படத்தினாலே பெருத்த முத்துக்களை யுடையனவாகியும், மிகவும் வேகத்தை யுடையனவாகியும், மகா கோபத்தை யுடையனவாகியு மிருக்கிற சர்ப்பங்களுண்டாயின. பிறகு தம்முடைய குணத்தினாலேயே லோககர்த்தாக்களான மனுக்களைச் சிருஷ்டித்து, அவர்கள் பொருட்டுப் புருஷரூபமான தம்முடைய சரீரத்தைக் கொடுத்தார். அப்போது பூர்வத்திலே சிருஷ்டிக்கப்பட்டபேர்கள் அந்த மனுக்களைப்பார்த்துப் பிரம்மாவைப் புகழ்ந்து, இனி அக்கினிஹோத்திர முதலான கிரியைகளினாலே நாங்களெல்லாரும் அவிற்பாக முதலானதைப் புசித்துக் கொண்டிருப்போமென்று கொண்டாடினார்கள். பின்னையும், அந்தப் பிரம்மாவானவர் சுவாசமான இந்திரியங்களை யுடையவராய்த்

தபசுடனேயும், உபாசனையுடனேயும், ஆசனமுதலான யோகத்துடனேயும், வைராக்கிய சம்பத்துடனேயுங் கூடின ரிஷிகளான புத்திரர்களைச் சிருஷ்டித்துத், தம்முடைய தேகத்தின் அம்சமான சமாதியும், யோகமும, ஐசுவரியமும், தபசும், வித்தையும், வைராக்யமும் இவைகளை அந்த ரிஷிகளின்பொருட்டு அம்சமாய் கொடுத்தார்.

இருபத்தோன்ருவது அத்தியாயம்.

கர்த்தமப்பிரஜாபதியினுடைய தபசுக்கும் உபாசனைக்கும் சந்தோஷித்து, ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவானவர் அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதிக்குச் சுவாயம்புமனுவினது பெண்ணின் விவாக முறை கூட்டினதை சொல்லப்படுகின்றது.

இப்படிச் சொல்லுகிற மைத்திரேய மகரிஷியைப் பார்த்து விதுரர் சொல்லுகிறர். வாரீர் பிரம்மரிஷியே! அந்தச் சுவாயம்பு மனுவினுடைய புத்திரர்களான பிரியவிரதனும், உத்தானபாதனும், தர்மத்தையும் சப்த தீவுகளோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற பூமியையும் ரக்ஷித்தார்களென்றும், அவருடைய பெண், கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய பத்தினியென்றும் உம்மாலே சொல்லப்பட்டன. அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் இயமநியமாதி யோகங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற அந்தப்பத்தினியினிடத்திலே எத்தனை புத்திரர்களைப் பெற்ருர்? அதையும், பிரம்ம புத்திரர்களான ருசிப்பிரஜாபதியும், தக்ஷப்பிரஜாபதியும், மனுவினுடைய புத்திரிகளான ஆகூதி, பிரசூதி யென்கிற பாரியைகளிடத்தில் பிரஜைகளை எப்படிச் சிருஷ்டிபண்ணிஞர்கள்? அதையுஞ் சொல்ல வேண்டுமென்று பிரஸ்னம்பண்ணுகிற விதுரரைப்பார்த்து மைத்திரேய மகரிஷியானவர் சொல்லுகிறர். வாரீர் விதுரரே! கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர், பிரஜைகளைச் சிருஷ்டி பண்ணச்சொல்லிப் பிரம்மாவினலே ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டவராய்ச் சரஸ்வதிநதி தீரத்திலே பதிஞயிரமவருஷம் தபசுபண்ணிப்,பக்தர்களுக்குச் சர்வாபீஷ்டத்தையும் கொடுக்கின்ற ஸ்ரீ ஹரியைப் பக்தியினலே ஆராதித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவருடைய தவத்திற்கு மெச்சி வேதாந்தங்களாலே அறியத்தக்கதான பிரம்மஸ்வரூபத்தைக் காண்பித்தார். அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மி சமேதராய்க் கருடாரூடராய் ஆகாசத்தில் விளங்குகின்ற பகவானைப்பார்த்து மிகவும் சந்தோஷத்தை யுடையவராய்ச் சாஷ்டாங்கமாகப் பிரணமம் பண்ணி அஞ்சலிபந்தம் செய்துகொண்டு ஸ்தோத்திரம் செய்கிறர்.

கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய ஸ்தோத்திரம்.

வாரீர் பிரபுவே! சமஸ்த ஜீவாத்துமாக்களுக்கும் ஆசாரியரான யோகீச்வரர்களாலுங் காணவொண்ணுத தேவரீருடைய தரிசனத்தினலே என்னுடைய நேத்திரங்கள் சபலமாயின. சம்சாரமாகிற சமுத்திரத்துக்குத் தெப்பமாக விருக்கின்ற தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளை யுபாசிக்கிறவர்களுக்கு இஷ்டங்களைக் கொடுக்கிறவராஞலும் நான் கிருகஸ்தாச்சிரமத்திலே காமதேனுவைப்போல் தர்மார்த்தகாமங்களைக் கற்கின்ற சீலத்தை

யுடைய பாரியை, விவாகம்பண்ண வேண்டுமென்று, நிர்த்துஷ்டமான இரு தயத்தை யுடையவனுய்ச் சர்வாபீஷ்டங்களைக் கொடுக்கிறதற்குக் கற்பகவிரு க்ஷம்போ லிருக்கின்ற தேவரீருடைய திருவடியை யுபாசிக்கிறேன். சகல லோகநாயகரான தேவரீருடைய வாக்காகிற மூக்காங்கயிற்றிலே எருதாகிய இந்த ஜன்மமானது கட்டப்பட்டிருக்கிறபடியினலே, கர்மமயமான தேவரீ ருடை ஆஞ்ஞையைப் பரிபாலனம் பண்ணுகிற நிமித்தமாகப் பாரியையை இச் சிக்கிறேன். காமத்தினலே திரஸ்கரிக்கப்படுகின்ற பேர்களாயும், தேவரீரது கல்யாண குணங்களையுடைய கீர்த்தனமாகிற மதுரமான அமிர்தத்தினலே பசிதாக முதலானவைகளைப் போக்கடித்தவர்களாகியு மிருக்கிற பாகவதர்க ளுடைய ஆயுசைக் காலரூபமான சக்கிரமானது அபகரிக்கமாட்டாது. சிலந் திப் பூச்சியானது வேறொரு சாதனத்தை அபேக்ஷியாமல் நூலைச் சிருஷ்டிப் பதுபோல நிரபேக்ஷராய்ப் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி திதி சங்காரங்க ளைப் பண்ணுகிறீர். ஒருக்கால் பூஜித்த புருஷரிடத்திலே வெகு அபீஷ்டங் களை வருஷித்துப் புத்திமுக்திகளைக் கொடுக்கப்பட்ட தேவரீரைச் சரண மாக அடைகிறேனென்று அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியினலே மிகவும் ஸ்தோ த்திரம் பண்ணப்பட்டுப், பத்மநாபரானவர் மந்தஹாசங்களுடனே ஆனந்தகர மான வாக்கினலே அந்தக் கர்த்தமப்பிரஜாபதியைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறுர்.

வாரீர் கர்த்தமப்பிரஜாபதியே! என்னுடைய ஆராதனமானது ஒருக்கா லும் வியர்த்தமாய்ப் போகிறதில்லை. அதிலேயும் என்னிடத்திலே சமர்ப்பிக் கப்பட்ட சித்தத்தையுடைய பேர்களுக்குள்ளே உம்மைப்போ லொத்தவர்க ளிடங்களிலே சர்வப் பிரகாரத்தினலேயும், அது வியர்த்தமாய்ப் போகிற தில்லை. பிரம்மாவினுடைய புத்திரனுகியும், சார்வபூமனுகியும், பிரசித்தமான சதாசார லக்ஷணங்களையுடையவனுகியு மிருக்கிற மனுவானவன் சப்தசமுத் திரங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற இந்தப் பூமியை ரக்ஷித்துக் கொண் டிருக்கிறுன். சகல தருமங்களையும் அறிந்த அந்த மனுவானவன் சதரூபை யென்கிற பாரியையுடனே கூட உம்மைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற இச்சையை யுடையவனுய் நாளன்றைக்கு இவ்விடத்திலே வரப்போகிறுன். கறுத்த கடைக்கண்களை யுடையவளாயும், யௌவன வயதும், நல்ல சீலமும், நல்ல குணங்களுடனேயும் யோக்கியமான பர்த்தாவைக் கோரிக்கொண்டும் இரு க்கிற தன்னுடைய பெண்ணை அரியரான உமக்குக் கொடுக்கப்போகிறுன். அந்த ஸ்திரீயினிடத்திலே ஒன்பது பிரகாரமாக வைக்கப்போகிற உம்முடைய வீரியத்திலே பிறக்கின்ற கன்னிகைகளிடத்திலே ரிஷீஸ்வரர்களும் சீக்கிரமா கப் புத்திரர்களை யுண்டாக்கப் போகிறுர்கள். நீரும் என்னுடைய ஆக்கினையை நன்முகப் பரிபாலனம் பண்ணிப் பரிசுத்தமான இருதயத்தை யுடையவராய், என்னையே அடையப்போகிறீர். கிருகஸ்தாச்சிரமத்திலே சகலபிராணிகளிடத் திலேயும் கிருபைசெய்து, சன்னியாச ஆச்ரமத்திலே ஆத்துமக்கியானத்தை யுடையவராய்ச் சகல ஜகத்துடனே கூடிய என்னை, உம்முடைய ஆத்துமா விலே பார்க்கப்போகிறீர். நானும் உம்முடைய வீரியத்துடனே உமது பாரியை

யான தேவஹூதியினிடத்திலே அவதாரம் பண்ணித் தத்துவத்தை வெளிப் படுத்தப் போகிறேனென்று சொல்லி, அந்தப் பகவானானவர் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தைக் குறித்து எழுந்தருளினார். பிற்பாடு அந்தப்பகவான் அருளிச் செய்த படி கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் அந்த மனுவரவுக்காக அந்தப் பிந்துசரசிலேயே வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது மனுவானவர், சுவர்ணத்தினாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட ரதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு, தன்னுடைய பெண்ணையும் பாரியையும் அந்த ரதத்தின்மேலே வைத்துக்கொண்டு, பெண்ணுக்கு வரனைத்தேடுகிற நிமித்தமாய்ப் பூமியெல்லாம் சஞ்சாரம் பண்ணிச் சாந்தநிதியான அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய ஆச்ரமத்தை வந்தடைந்தார். பிரபன்னரான கர்த்தமப் பிரஜாபதியினிடத்திலே மிகவுங் கிருபையுடனே கூடிக்கொண்டிக்கிற பகவானுடைய நேத்திரங்களினின்றும் ஆனந்த பாஷ்பப் பிந்துக்கள் விழுந்தபடியால், அந்த ஆச்ரமத்திலே யிருக்கிற சரசானது பிந்துசரசென்று பிரசித்தமாயும், சரஸ்வதி நதியால் சூழப்பட்டும், புண்ணியகரமாகியும், மகா குளிர்ச்சியுடனேகூடி அமிர்தத்திற்குச் சமானமான செல்வத்தை யுடைத்தாகியும், மகா ரிஷிகளுடைய சமூகத்தினாலே சேவிக்கப் பட்டும், மதுரமாகச் சப்திக்கிற மிருகங்களாலும், பக்ஷிகளாலும், ஷட்ருதுவினாலேயும் உண்டாகின்ற பலங்கள் புஷ்பங்களாலே சம்பூர்ணமான விருக்ஷங்கள், கொடிகள் முதலியவைகளால் நிறைந்த வனபந்தியினுடைய காந்திகளுடனே கூடிக்கொண்டும் மதித்திருக்கிற பக்ஷிகள், வண்டுகளுடைய விநோதத்துடன், மயில்களின் நாட்டிய லீலைகளை யுடையதாகியும், ஒன்றுக்கொன்று அழைத்துக் கொள்ளுகின்ற நாதவிதமாயும், மனோக்கியமாயும் உள்ள புள்ளோசைகளை யுடையதாயும் விருக்ஷங்களை யுடையதாகியு மிருக்கிற ஆச்ரமத்திலே ஆதிராஜரான அந்தச் சுவாயம்பு மனுவானவர் தம்முடைய பரிஜனங்களுடனே பிரவேசித்து, அந்த ஆச்ரமத்தின் தவசிலே வெகுகாலம் உக்கிரமான யோகத்தை யுடையவராயும், ஸ்ரீ பகவானுடைய பிரீதிக்குப் பாத்திரராகியும், மகாதேஜசை யுடையவராகியும், பத்மதளம் போலொத்த நேத்திரங்களை யுடையவராகியும், ஜடாதாரியாகியும், மரவுரியை வஸ்திரமாக வுடையவராகியும், அழுக்கு மூடிக்கொண்டிருக்கிற மகா ரத்தினம்போல் மலினராகியும், பிரம்மசாரியாகியும், அக்கினியில் ஹோமஞ்செய்கிறவராகியு மிருக்கிற அந்த மகரிஷியினுடைய சமீபத்தில்போய்ச் சாஷ்டாங்கமாகப் பிரணாமஞ் செய்து நிற்கிற அந்தமனுவை ஆசீர்வாதங்களாலேயும், யோக்கியமான பூசையினாலேயும் உபசரித்து, மவுனத்துடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற அந்த மனுவைக்குறித்து ஸ்ரீ பகவானுடைய ஆக்கினையை ஸ்மரித்துக்கொண்டு மதுரமான வாக்கினாலே யிந்தப் பிரகாரஞ் சொல்லுகிறார்.

கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் நரதேவனே! சாதுக்களை ரக்ஷிக்கிறதற்கும், துஷ்டர்களைச் சங்கரிக்கிறதற்கும், சஞ்சரிக்கிற உம்முடைய பாவமான சக்தியானது சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, இந்திரன், வாயு, யமன், வருணன் இவர்களுடைய ரூபத்தை அநந்தக் காரியகாலத்திலே தரிக்கிற அப்படிப்பட்ட மகிமையை

யுடைய ஸ்ரீ ஹரியான உம்மைப் பிரணமம் பண்ணுகிறேன். ஜயசீலமாகியும், நவரத்தினங்களுடைய சமூகங்களுடனே கூடிக்கொண்டுமிருக்கிற ரதத்தின்மேலேறிக்கொண்டு மேகத்தொனிபோல் கம்பீரமாகச் சப்திக்கின்ற நாணேசையினாலே சத்துருக்களைப் பயப்படச் செய்துகொண்டு சூரியன் போல் பூசஞ்சாரம் பண்ணாமல் போனீரானால் அப்போதே பகவானாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற சமஸ்தமான வர்ணாச்சிரம மரியாதைகளனைத்தும் அழிவடையும். இந்த லோகமும் சோரர்களாலே ஆக்கிரமிக்கப் பட்டதாய் நாசத்தையடைந்து போகும். அப்படிப்பட்ட நீர் என்ன நிமித்தமாக இங்கே வந்தீரோ, அந்தப் பிரயோஜனத்தைச் சொல்லும், நாம் அங்கீகரிக்கிறோம்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அந்த மனுவானவன் பகவானாலே ஆக்கியாபிக்கப் பட்டபடி தேவஹூதியென்னப்பட்ட தன்னுடைய பெண்ணைக் கர்த்தமப் பிரஜாபதிக்குக் கொடுத்தானென்று சொல்லப்படுகிறது.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! இந்தப்பிரகாரம் சமஸ்தமான குணகர்மங்களையுடைய அந்த மனுவானவன் மிகவும் லஜ்ஜையையுடையவன்போல் நிவிர்த்திமார்க்கபரரான அந்த ரிஷியைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான். வாரீர் பிரம்மரிஷியே! வேதமூர்த்தியாகியும் பிரமரூபியாகியு மிருக்கிற பகவானானவர், சகலவேதங்களையும் பிரகாசிப்பித்துப் பரிபாலனம் பண்ணுவிக்கவேண்டித் தம்முடைய முகத்தினின்றும் தவசு, வித்தை, யோகம் இவைகளுடனே கூடினவர்களாகியும் ஆலசிய மில்லாதவர்களாகியு மிருக்கிற பிராம்மணர்களான உங்களைச் சிருஷ்டித்து அவர்களை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டுத் தம்முடைய ஆயிரங்கைகளினின்றும் எங்களைச் சிருஷ்டித்தார். பிராமணஜாதி பிரம்மாவுக்கிருதயமாகவும், க்ஷத்திரியஜாதி பிரம்மாவினுடைய அங்கமாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. பிராமணஜாதியும், க்ஷத்திரியஜாதியும், ஒருவர்க்கொருவர் ரக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பகவானானவர் சர்வ சுவரூபியாயிருந்தாலும் நிர்விகாரராயிருந்து சமஸ்தத்தையும் ரக்ஷிக்கிறார். வாரீர் மகாரிஷியே! நீர் பிரீதியினாலே ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்கிற இச்சையை யுடையவராய் எனக்குச் சகல தர்மத்தையுஞ்சொன்னீர். . உம்முடைய சத்தரிசனத்தினாலே என்னுடைய சம்சயங்களெல்லாம் சேதிக்கப்பட்டுப் போயின. மனோநிச்சயமில்லாதபேர்களுக்குக் காக்ஷிகொடாத பகவானானவர், என்னாலே காணப்பட்டனர். மங்களகரமான தேவரீருடைய வசனங்கள் என்னுடைய கர்ணரந்திரங்களாலே கிரகிக்கப்பட்டன.

ஆனாலும் தீனனாகியிருக்கிற என்னுடைய விக்கியாபனத்தைக் கேட்க யோக்யரா யிருக்கிறீர். என்னுடைய புத்திரியாகிய இந்தக் கன்னிகையானவள், யௌவனவயதும் நல்ல ஆசாரமுமுடையவள். கல்யாணகுணங்கள் முதலியவைகளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பர்த்தாவைக் கோருகிற

இந்தக் கன்னிகை உம்முடைய சீலம், கியானம், ரூபம், வயது, கல்யாண குணங்கள், இவைகளை நாரதமகாரிஷியினிடத்தினின்றும் கேட்டு, அன்று முதல் உம்மிடத்திலேயே மிகவும் ஆசக்தியை யுடையவளாக விருக்கிறாள். சர்வப்பிரகாரத்தினாலேயும் கிருகஸ்தாச்சிரம தர்மங்களுக்கு யோக்கியதையா கியிருக்கிற இந்தக் கன்னிகையை அங்கீகரிக்கவேண்டும். நிஷ்காமனா யிருக் கிறவனுக்கும் தனக்குத்தானே பிராப்தமான விஷயத்தைத் திரஸ்கரிக்கிறது உசிதமல்ல. ஆசக்தனாயிருக்கிறவனுக்குக் கேட்கவேண்டியதில்லை. புருஷ னானவன், சுவயமாகவந்து கொடுக்கிறேனென்கிற தாதாவை அனாதரவு பண்ணி, லுத்தனைப் போய் யாசிக்கிறானோ அவனுடைய பிரசித்தமான கீர் த்தியானது க்ஷீணித்துப் போகும். வாரீர் வித்துவானே! நான் உம்மை விவாகார்த்தமாக யத்தனம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறவராகக் கேள்விப் பட் டிருக்கிறேன். பிரம்மசரியத்துக்கு முடிவையுடையவரான நீர் என்னாலே கொடுக்கப்படுகின்ற இந்தக் கன்னிகையை யங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று விக் கியாபனம் பண்ணுகின்ற சுவாயம்பு மனுவைப்பார்த்துக், கர்த்தமப் பிரஜா பதி ஒரு வார்த்தைசொல்லுகிறார். வாராய் மனுவே! நான் விவாகம்பண் ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கோரியிருக்கிறது யதார்த்தமே. உன்னு டைய புத்திரியான இந்தக் கன்னிகையும் என்னிடத்திலேயே ஆசக்தியை யுடையவளானபடியினாலே மற்ற ஒருவருக்கும் கொடுக்கிறேனென்று பிர திக்கினை பண்ணப்பட்டவளன்று. ஆகையினாலே எங்களிருவருக்கும் முக் கியமான இந்த விவாகமானது மிகவும் யோக்கியமாக விருக்கிறது.

வாராய் ராஜனே! உன்னுடைய புத்திரியான இந்தக் கன்னிகையினு டைய விவாகத்தினால் உன்னுடைய மனோரதமானது சபலமாகக்கடவது. தன்னுடைய தேககாந்தியினாலே பூஷணங்களுடைய காந்தியைத் திரஸ் கரிக்கின்ற இந்தப்பெண்ணை எவன்தான் ஆதரியாமற் போவான். உப்பரி கையின்மேலே சதங்கைகள் சப்திக்கப் பந்தாடும்போது அந்தப் பந்தி லேயே சுழன்றுகொண்டிருக்கிற கண்களை யுடையவளான இவளைப்பார்த்து விசுவாவசு வென்கிற கந்தருவனானவன் மோகத்தினாலே மூடமான மனதை யுடையவனாய்த் தன்னுடைய விமானத்தினின்றும் விழுந்துவிட்டானன்றோ. ஸ்ரீ மகா லக்ஷ்மியினுடைய சரணசேவை பண்ணாதவர்களாலே பார்க்கிறதற்கு யோக்கியதையற்றவளாகியும், உத்தான பாதனுடைய தங்கையாகியும், சுவய மாகவே வரிக்கிறவளாகியு மிருக்கிற இந்த ஸ்திரீயை எவன்தான் கிரகி யாதே போவான்? ஆகையினாலே பதிவிரதையான இவளை யங்கீகரிக்கிறேன். இந்த ஸ்திரீயானவள் என்னுடைய வீரியத்தைப் பரிக்கிறமட்டுக்கும் கிருகஸ்த தர்மங்களை யனுட்டானம் பண்ணித் தேவருணம், பிதுர்ருணம், பூதருணங்க ளைத் தீர்த்துப் பிற்பாடு பரம ஹம்சர்களான யோகிகளுக்கும் அரிதாகியும், பகவானாலே சொல்லப்பட்டு மிருக்கிற சந்நியாசத்தை அடைவேனென்று சொல்லிப்போட்டு, மவுனத்தை யடைந்தவராய்ப், புத்தியினாலே பத்மநாபனைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டு, அந்தத் தேவஹூதியினுடைய மனதை ஆசையை யுடையதாகப் பண்ணினார். பிற்பாடு அந்த மனுவானவன் தன்னுடைய பாரி

யையான சதரூபையினுடைய அபிப்பிராயத்தையும், பெண்ணுன தேவஹூதியி னுடைய அபிப்பிராயத்தையும், அறிந்து சந்தோஷத்தை யுடையவனாய்ச், சகலகுணபரிபூரணரான அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியின்பொருட்டு அந்தக் கன்னிகையை விவாகம் பண்ணிக் கொடுத்தான். மகானுபாவையான அந் தச் சதரூபையானவள், விவாககாலத்திலே கொடுக்கத்தக்கவைகளான மகா விலைபெற்ற பூஷணங்கள், வஸ்திரங்கள், கிருகோபகரணங்கள், இவைகளைப் பிரீதியினாலே அந்தத் தம்பதிகளுக்குக் கொடுத்தாள். அந்த மனுவானவன் அந்தப் பெண்ணைக் கைகளினாலே கட்டிக்கொண்டு விசனந்தீர்ந்தவனாய், அந் தக் கர்த்தமப்பிரஜாபதியினிடத்திலே அனுக்ஞை பெற்றுக்கொண்டு, தன்னுடைய பரிவார ஜனங்களுடனேகூடப் பாரியை சமேதனாய் ரதத்தின்மேலேறிக் கொண்டு, தன்னுடைய பட்டணத்தைக் குறித்துப் புறப்பட்டு வருகிறபோது, அந்தச் சரஸ்வதி நதியினுடைய இரண்டு கரைகளிலேயும், சமதமாதி குணங் களை யுடையவர்களான ரிஷீஸ்வரர்களுடைய ஆச்சிரமங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு வருகிற ராஜாவைப்பார்த்துப், பிரஜைகள் மிகவும் சந்துஷ்டர்களாய், நிர்த்தகீத வாத்தியங்களுடனேகூட எதிர்கொண்டார்கள். மகா வைபவத் துடனே பெறிகிஷ்மதியென்று பெயரையுடையதான தன்னுடைய பட்ட ணத்திற் பிரவேசித்து ஆத்தியாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதெய்விகம் என் னப்பட்ட தாபத்திரயங்களையும், நாசம்பண்ணத்தக்க கிருகத்திலே பிரவேசித் துத் தன்னுடைய பாரியை, பிரஜைகள் இவர்களுடனே தர்மார்த்தங்களுக்கு விரோதமில்லாமலும், அருணோதய காலங்களிலே ஸ்திரீகளுடனே கூடிக் கொண்டிருக்கிற கந்தர்வர்களாலே கானம் பண்ணப்பட்ட பிரசித்தமான கீர்த்தியை யுடையவனாய், நித்திரையைவிட்டு நீங்கி யிருதயத்திலே ஸ்ரீ ஹரி யினுடைய கதைகளைக்கேட்டுத் தியானஞ் செய்துகொண்டும் துர்லபங்க ளான போகங்களை யுண்டுபண்ணுகிறதிலே மிகவும் சமர்த்தனாகியும், பகவத் பரனாகியும், தியானயோகத்தை யுடையவனாகியுமிருக்கிற அந்தச் சுவாயம்பு மனுவைப் போகங்களானவை ஒரு காரணத்தினாலேயும், திரஸ்கரிக்கச் சம ர்த்தங்களாகாமற் போனபடியினாலே அந்த மனுவானவன் ஸ்ரீ வாசுதேவ ருடைய தியானம் முதலானவைகளாலே காசராதி அவஸ்தைகளையும், சத்வ முதலான குணங்களையும் திரஸ்கரித்து, எழுபத்தொரு சதுர்யுக ரூபமான தன்னுடைய மனுவந்தரத்தைப் போக்கினான். வாரீர் விதுரரே! அந்தச் சுவாயம்புமனுவானவன் ரிஷிகளாலே கேட்கப்பட்டு நித்தியமாய்ச் சமஸ்த பிராணிகளுக்கும் இதத்தைக் கோரினவனாய்த், தன்னாலே பண்ணப்பட்ட ஸ்மிருதியிலே மனுஷ்யர்களுக்கும், பிராமணாதி வர்ணங்களுக்கும், ஆச்ரமங் களுக்கும், சுபகரங்களாகியும், நானாவிதங்களாகியு மிருக்கிற தர்மங்களைச் சொன்னவனாகியும், ஆதிராஜனாகியும், கீர்த்திக்கத்தக்கவனாகியுமிருந்தான். அந்த மனுவினுடைய ஆச்சரியகரமான இந்தச் சரித்திரமானது உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. அவனுடைய புத்திரியான தேவஹூதியினுடைய சந்ததி யைக் கேட்கக்கடவீர்.

இருபத்துமூன்ருவது அத்தியாயம்.

கர்த்தமப்பிரஜாபதி, தேவஹூதி, இவ்விருவர்களுடைய தபோயோகபலத்திஞலே நிர்மிக்கப்பட்டும், சர்வசம்பத்துகளுடனே கூடிக்கொண்டும், இச்சானுகுணமாகச் சஞ்சரிக்கத்தக்கவிமானத்திலே செய்த லீலைகள் சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! மாதா பிதாக்களான சுவாயம்பு மனுவும் அவருடைய ஸ்திரீயும் புறப்பட்டுப்போன பிற்பாடு, இங்கிதங்களை யறிந்து நடக்கத்தக்கவளாயும், பதிவிரதையாயு மிருக்கிற அந்தத் தேவஹூதியானவள், பார்வதி, பரமேசுவரனைப் பூஜிப்பதுபோல், காமம், டம்பம், துவேஷம், லோபம், இவைகளில்லாமல் பிரீதியினுலேயும், அந்தரங்க பகிரங்க சவுசத்திஞலேயும், கவுரவத்திஞலேயும், மனோ நிக்கிரகத்திஞலேயும், சிசுரூஷையிஞலேயும், பக்தியிஞலேயும், சிநேகத்திஞலேயும், மதுரமான வாக்கிஞலேயும், உடம்பு மறந்திராதவளும், ஆலசியமில்லாதவளுமாய் மிகவும் தேஜசுவியான பர்த்தாவைச் சந்தோஷிப்பித்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்தத் தேவ ரிஷிசிரேஷ்டரான கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர், தன்னை மிகவும் அனுவர்த்தித்து வெகுகாலம் விரதங்களை யாசரிக்கிறதிஞலே மிளைத்தும், மிகவும் துர்ப்பலையாகியுமிருக்கிற அந்த ஸ்திரீயைப் பார்த்துக் கிருபையுடனே யொருவார்த்தை சொல்லுகிருர். வாராய் மானினி! உன்னுடைய பக்தியிஞலேயும், பரமமான சிசுரூஷையிஞலேயும், அத்தியந்தம் நான் சந்துஷ்டனுனேன். பிராணிகளுக்குத் தேகமானது மிகவும் இஷ்டமானதாயிருந்தாலும், அதை எண்ணுமல் என்னுடைய சேவையிஞலே ஆசக்தியை யுடையவளான உன்னை என்னுலே கஷ்டப்படுத்த யுபேக்ஷை பண்ணப்பட்டது. ஆதலால் மனுஷ்யர்களாலே அடையக்கூடாத விபவங்களை அனுபவிக்கக் கடவாயென்று சொல்லுகின்ற பர்த்தாவைப்பார்த்து, அந்த ஸ்திரீயானவள் வியசனமில்லாதவளாய் மிகவும் வணக்கமும், பிரீதியும், கொஞ்சம் லச்சையுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற கடைக்கண் பார்வையிஞலே விளங்குகின்ற புன்னகையுடைய முகமுமுள்ளவளாய் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிருள்.

தேவஹூதியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிராமணோத்தமரான பர்த்தாவே! யோகமாயைக்கு ஈசுவரராகியும், சமர்த்தராகியுமிருக்கிற உமக்கு இது சித்தமாக விருக்கிறதென்று நானறிவேன். பர்த்தாவினிடத்தில் ஸ்திரீகளுக்குப் பிரசவவுற்பத்தி யடைகிறது மிகவும் தர்மமானது. அந்த அமிசத்திற்கு நிமித்தமான காமசாஸ்திரப்படிக்குச் சங்கற்பிக்கக்கடவீர். மன்மதனுலே தூண்டப்பட்டுத் தேவரீருடனே ரமிக்கவேண்டுமென்கிற இச்சைக்கு இருப்பிடமாகப் பண்ணப்பட்டுத் தீனமாயிருக்கிற அடியேனுக்குக் கிரீடைக்கு யோக்கியமான போஜனம், பானம் முதலானவைகளுடன் கூடின கிருகத்தையும், யோசனைசெய்யவேண்டுமென்று வினவுகிற பாரியையினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுக், கர்த்தமப்பிரஜா

பதியானவர் தம்முடைய ஸ்திரீயின் பிரியத்தைக்கோரி யோகபலத்தை ஆச்ரயித்தவராகி, அந்த க்ஷணத்திலே இச்சாரூபமாகச் சஞ்சரிக்கத் தக்கதாகியும், சமஸ்த கோரிக்கைகளையும் உண்டாக்கும்படியானதும், திவ்வியமாகியும், சமஸ்த ரத்தினங்களுடனே கூடிக்கொண்டும், சமஸ்த சம்பத்துகளையும், உத்திரோத்தரமான அபிவிர்த்திகளையுமுடையதாகியும், ரத்தினமயங்களான ஸ்தம்பங்களினாலே அலங்கரிக்கப்பட்டும், திவ்யங்களான சாமக்கிரியைகளுடனே கூடிக்கொண்டும், சர்வகாலத்திலேயும் சுபகரமாகியும், பட்டுவஸ்திரங்களாலேயும், விசித்திரங்களான துவஜங்களாலேயும் அலங்கரிக்கப்பட்டும், விசித்திரங்களான புஷ்பங்களை யுடையவைகளாகியும், மதுரமாகச் சப்திக்கின்ற வண்டுகளையுடைய மாலைகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்டும், வெண்பட்டுப் பீதாம்பர முதலான திவ்ய வஸ்திரங்களாலே விளங்கியும், மேன்மேலும் உபரிகைகளிலே வேறுவேறான சயனகிருகங்களிலே வைக்கப்பட்டிருக்கிற மெத்தை, கட்டில், விசிறி, ஆசனம் இவைகளாலே மிகவும் மனோக்கியமாகியும், அந்தந்த விடங்களிலே நானாவித விசித்திரங்களான சில்பங்களினால் அலங்கரிக்கபபட்டும், மாகதமாணிக்கப் பிரதேசங்களாலேயும், பவளமயங்களான திண்ணைகளாலேயும், வாசற்படிகளிலே பவளமயங்களான கீழ்ப்படி மேற்படிகளினாலே விளங்கியும், வச்சிரமயங்களான கதவுகளை யுடையதாகியும், இந்திர நீலரத்தினமயங்களான உபரிகைகளிலே சுவர்ணகலசங்களுடனே கூடிக்கொண்டும், நேத்திரங்களை யுடையவைகள்போல் விளங்குகின்ற வச்சிரமயங்களான சுவர்களிலே பிழைக்கப்பட்ட கெம்பு ரத்தினங்களுடனே கூடிக்கொண்டும், விசித்திரங்களான மேல்கட்டு வஸ்திரசமூகங்களாலேயும், மிகவும் விலைபெற்ற சுவர்ணமயங்களான தோரணங்களாலே விளங்கியும், அங்கங்கே அன்னங்கள் மாடப்புறாக்கள் இவைகளுடைய கூட்டங்களாலே மதுரமாகச் சப்திக்கப்பட்டும், விசித்திரங்களாகப் பண்ணப்பட்டிருக்கிற அம்ச முதலானவைகளைத் தன் சுயஜாதி யென்றெண்ணி அவைகள்மேலே யேறி இறங்கிக் கொண்டிருக்கிற அம்சங்களாலே சப்திக்கப்பட்டும், கிரீடாபிரதேசங்கள், சயனகிருகங்கள், போகஸ்தானங்கள், கிருகத்துக்கு வெளிப் பிரதேசங்கள் ஆத்துமாவுக்கு எப்படிச் சுகமுண்டாகுமோ, அந்தப்படிக்கு நிர்மிக்கப்பட்டிருக்கிற பிரதேசங்களாலே சோபிதமாகியும், மிகவும் ஆச்சரிய ஜனகமாயுமிருக்கிற அந்த விமானத்தைப் பார்க்கின்ற தன்னுடைய ஸ்திரீயைப் பார்த்துச் சகலபிராணிகளுடையஇருதயத்தையும் அறிந்தவரான கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் ஒரு வார்த்தைசொல்லுகிறார்.

வாராய் ஸ்திரீயே! இந்தப் பிந்துசரசிலே ஸ்நானம்பண்ணி இந்த விமானத்திலே யேறக்கடவாய். ஸ்ரீ ஹரியினாலே நிர்மிக்கப்பட்டிருக்கின்ற இந்தச் சரசானது மனுஷியர்களுடைய சமஸ்த இஷ்டங்களையுங் கொடுக்கத் தக்கதென்று சொல்லுகின்ற பர்த்தாவினுடைய வசனத்தைக் கேட்டுக், கருநெய்தல் புஷ்பம்போன்ற நேத்திரங்களை யுடையவளாயும், மிகவும் அழுக்கடைந்த வஸ்திரத்தையும், சடைபற்றி யிருக்கிற கேசங்களையும் உடைய தேவஹூதியானவள், மங்களகரங்களான செல்வங்களை யுடையதான சரசுவதி நதியி

னுடைய ஜலத்திலே பிரவேசித்தாள். அந்தச் சரசுக்குள்ளே யௌவன வயதை யுடையவர்களாகியும், பத்மகந்தம்போன்ற கந்தத்தை யுடையவர்களாகியு மிருக்கிற ஆயிரம் கன்னிகைகளைக் கண்டாள். அவர்கள் இவளைப் பார்த்துச் சீக்கிரமாக வெழுந்திருந்து அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்கள். நாங்கள் உனக்குப் பரிசாரகர்கள், உனதாக்கினையின்படி நடக்கத்தக்கவர்களென்று சொல்லி, மகாவிலைபெற்ற சம்பங்கித்தைல முதலானவைகளாலே அப்பியங்கன ஸ்நானம் பண்ணுவித்து, நூதனங்களாகியும், மகாவிலை பெற்றவைகளாகியு மிருக்கிற வெண்பட்டு வஸ்திரங்களையும், மிகவும் சிரேஷ்டங்களாகியும், இஷ்டங்களாகியும், காந்தியை யுடையவைகளாகியு மிருக்கிற பூஷணங்களையும் அணியச்செய்து, சர்வ குணங்களுடனேயும் கூடிக்கொண்டிருக்கிற அன்னத்தையும், அமிர்தம்போல் மதுரமாயிருக்கிற தீர்த்தத்தையுங் கொடுத்தார்கள். பின்னர் அந்தத்தேவஹூதியின் தேக மெப்படி யிருக்கிறதென்றால்:—நன்றாக அழுக்குப்போக அப்பியங்கன ஸ்நானத்தைப் பண்ணுவிக்கப்பட்டும், சர்வாபரணங்களினாலேயும் அலங்கரிக்கப்பட்டும், கண்டத்திலே பதக்கங்களை யுடையதாகியும், கைகளிலே வளையல்களை யுடையதாகியும், சப்தியாநின்ற சுவர்ணமயமான சிலம்புகளை யுடையதாகியும், இடுப்பின் பிற்பாகங்களிலே தரிக்கப்பட்டும், சுவர்ணமய மாகியும், அனேக ரத்தினங்களை யுடையதாகியு மிருக்கிற அரைநூல் மாலையினாலேயும், மகாவிலைபெற்ற ஆரத்தினாலேயும், குங்குமமுதலான மங்கள திரவியத்தினாலேயும் அலங்கரிக்கப்பட்டும், சோபனங்களான புருவங்களினாலேயும், தந்தங்களினாலேயும், மனோக்கியமான கடைக்கண் பார்வையினாலேயும், நீலங்களான முன்னெற்றி மயிர்களாலேயும் விளங்காநின்ற முகத்தையுடையதாகியு மிருக்கிற தன்னுடைய தேகத்தைக் கண்ணாடியிலே பார்த்துப் பர்த்தாவைக் கட்டியணைய உகந்தவளாயிருக்கிறோமென்று நிச்சயித்து, ரிஷிசிரேஷ்டராகியும், இஷ்டராகியுமிருக்கிற தன்னுடைய பர்த்தாவை நினைத்தாள். அப்போது கர்த்தமப் பிரஜாபதி யிருக்கிறவிடத்தில் அந்த ஸ்திரீகளுடனேகூடத் தானுமிருக்கக்கண்டு, இதென்னவென்று மிகவும் ஆச்சரியத்தை யடைந்தாள். அந்த ரிஷியானவர், நன்றாய் மங்கள ஸ்நானம்பண்ணி யலங்கரிக்கப்பட்டவளாகியும், நூதனமாக வந்தாற்போல் விளங்குகின்றவளாகியும், விவாகத்துக்கு முன்னே யிருந்தரூபத்தை அடைந்தவளாகியும், வஸ்திரங்களாலே மறைக்கப்பட்ட மனோக்கியமான ஸ்தனங்களை யுடையவளாகியும், அனேகம் வித்தியாதர ஸ்திரீகளாலே சேவிக்கப்பட்டும் மகாவிலைபெற்ற வஸ்திரத்தை யுடையவளாகியு மிருக்கிற பாரியையைப் பார்த்துப் பிரீதியையுடையவராய் அந்த விமானத்தின்மேலே யேற்றி வைத்துக்கொண்டு அந்த ஸ்திரீகளாலே சிசுரூஷைபண்ணப்பட்ட சரீரத்தை யுடையவராய் மிகவும் சுந்தரமாகியும், நக்ஷத்திரங்களாலே சூழப்பட்ட சந்திரன்போல் விளங்கினார். மன்மதனுக்குச் சகாவான மந்தமாருதத்தினாலே சயுந்தரியத்தை யுடையவைகளாகியும், ஆகாசகங்கை விழுகிறதினாலே மங்கள கரங்களான சப்தங்களை யுடையவைகளாகியும், அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களுடைய லீலைகளை யுடையவைகளாகியு

மிருக்கிற குலாசலங்களுடைய குகைகளிலே யிருக்கின்ற சித்தர்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவராய்க் குபேரன்போல வெகுகாலம் வைசர்ம பீகம், சுவர்ணம், நந்தனம், புஷ்பபத்திரிகம், சயித்திராதமென்னப்பட்ட தேவ வுத்தியானவனங்களிலேயும், மானசசரசிலேயும், ரமித்துக்கொண்டும், இச்சானுகுணமாக வாயுவானவன்போல் சகல லோகங்களிலேயும் சஞ்சரித்துக் கொண்டும், தேவர்களை அதிசயித்தார். சமுசார வியசனத்தைப் போக்கடிக்கின்ற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய திருவடிகளை ஆராதிக்கப்பட்ட புருஷர்களுக்கு எதுதான் துர்லபமாகும். அப்படிப்பட்ட பகவத்பக்தரான கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் தீவுகள் முதலான சமஸ்தபூமண்டலத்தையும், தம்முடைய ஸ்திரீக்குக் காண்பித்துத், திரும்பவும் ஆச்சிரமத்தின் பொருட்டுத் திரும்பினார். அந்த ஸ்திரீயானவள் மிகவும் சுந்தரரான அந்தப் பர்த்தாவுடனே கூடினவளாய் அந்த விமானத்திலே மிகவும் உத்கிருஷ்டமாகியும், பிரீதிகரமாகியுமிருக்கிற சயனத்தையே ஆசிரயித்தவளாயினள். யோகப்பிரபாவத்தினாலே ரமித்துச் சம்பத்தினாலே சம்பூர்ணர்களாகியுமிருக்கிற அந்தத் தம்பதிகளுக்கு நூறு சம்வச்சரங்கள் கொஞ்சகாலம்போலவே அதிக்கிரமித்தன. சர்வ சங்கற்பத்தையும் அறிந்தவரான அந்தக் கர்த்தமப்பிரஜாபதியானவர் அந்த ஸ்திரீயைத் தம்முடைய அர்த்த சரீரரூபமாகப் பாவனைபண்ணிக்கொண்டு தம்முடைய ரூபத்தை ஒன்பதுவிதமாகப் பிரித்து அந்த ஸ்திரீயினிடத்திலே தம்முடைய வீரியத்தை வைத்தார். பிற்பாடு அந்தத் தேவஹூதியானவள் ஒரு நாளையிலேயே ஸ்திரீ பிரசைகளைப் பெற்றாள். அந்தக் கன்னிகைகள் சமஸ்தமான பேர்களும் சுந்தரமான சரீரங்களையுடையவர்களாகியும், பத்மத்தினுடைய கந்தம்போலொத்த கந்தங்களையுடையவர்களாகவு மிருந்தார்கள். அப்போது சன்னியசித்துக்கொண்டு போகப்போகிறவராயிருக்கிற பர்த்தாவைப் பார்த்துத் தேவஹூதியானவள் வெளிக்குச்சிரித்துக்கொண்டு உள்ளே வியாகூலமான சித்தத்துடனே கூடினவளாய், நகங்களாகிய ரத்தினங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பாதத்தினாலே பூமியைக் கிழித்து, தலையைவணங்கி, அதோமுகமாய் நின்றுகொண்டு, மெல்லமெல்லக் கண்ணீர்த்துளிகளை நிறுத்தி மதுரமாக ஒருவார்த்தை சொன்னாள்.

வாரீர் பகவானே! என் பொருட்டு உம்மாலே பிரதிக்கினை பண்ணப்பட்டதானாலும், சரணமாக வடைந்த எனக்கு அபயப்பிரதானம் பண்ணவேண்டும். உம்முடைய புத்திரிகள் தங்களுக்கு யோக்கியர்களான பர்த்தாக்களைத் தேடத் தக்கவர்களாக விருக்கிறார்கள். நீர் சன்னியசித்துக்கொண்டு வனத்தையடைந்து இருக்கையில் எனக்குக் கியான உபதேசம் யார்செய்வார்கள். இவ்வளவு காலமும் விஷயங்களிலே ஆசக்தியாய்ப் பரமாத்தும சித்தியை விட்டவளாய் உம்முடைய அபிப்பிராயத்தை யறியாமலிருந்த என்னாலே உம்மிடத்திலே பண்ணப்பட்ட சங்கமானது எனக்கு அபயத்தின் பொருட்டு ஆகக்கடவது. துஷ்டர்களிடத்தில் அக்கியானத்தினால் பண்ணப்படுகிற சங்கமானது சம்சாரத்துக்கு ஏதுவாக விருக்கும். சாதுக்களிடத்திலே செய்யப்படுகின்ற சங்கமம் மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஏதுவாகவிருக்கும். இந்த லோகத்திலே புருஷ

னுடைய கர்மமானது தர்மாபி முகமாகியும், வைராக்கியத்துக்கு ஏதுவாகியும் இருக்கும். அந்த வைராக்கிய முகமாய் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய சேவையின் பொருட்டு உறுதியில்லாத புருஷன், பிராணனுடனே யிருந்தாலும் மரித்தவனுக் கொப்பாவான். நான் பகவானுடைய மாயையினாலே மிகவும் வஞ்சிக்கப்பட்டவளானேன். மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கின்ற உம்மையடைந்து சம்சாரபந்தத்தினின்றும் மோக்ஷத்தைக் கோராமற் போனபடியினாலே பகவானுடைய மாயையினாலே வஞ்சிக்கப்பட்டேன்.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

பகவானுடைய கபிலாவதாரமும், அவருடைய பிதாவான கர்த்தமப்பிரஜாபதியினுடைய குணத்திரயத்தினின்றும் விடுபட்டுக் கிருகஸ்தாச்ரமத்தினின்றும் நிவர்த்தி மார்க்கத்தை யடைந்ததுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! அந்தக் கர்த்தமப்பிரஜாபதியானவர், இந்தப்பிரகாரம் மகா துக்கத்துடனே சொல்லுகின்ற மனுவினுடைய பெண்ணாகிய அந்தத் தேவஹூதியைப் பார்த்துத் தயைபண்ணி ஸ்ரீ ஹரியினாலே சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை ஸ்மரித்துக்கொண்டு ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் சிலாக்கியமானவளே! பாக்கியஈனையென்று நீ வியசனப்படவேண்டாம். நாசரகிதனான பகவானானவர் உன்னுடைய கர்ப்பத்தைச் சீக்கிரமாக அடையப் போகிறார். இந்திரிய நிக்கிரகத்தினாலேயும், சுவதர்மத்தினாலேயும், தபசுகளாலேயும், திரவியதான முதலானவைகளாலேயும், சிரத்தினாலேயும், ஈச்வரனைப் பஜிக்கக்கடவாய். அந்தப்பகவானானவர் உன்னாலே யாராதிக்கப்பட்டவராய் என்னுடைய எசசை விஸ்தாரமாகப்பண்ணி உனக்குப் புத்திரனாக அவதரித்துப் பிரம்மவுபதேசம்பண்ணி உன்னுடைய அகங்காரரூபமான பந்தத்தைச் சேதித்துப்போடப் போகிறாரென்றுசொன்ன பர்த்தாவினுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, அந்தத் தேவஹூதியானவள் கூடஸ்தராகியும், ஜகத்குருவாகியுமிருக்கிற பரம புருஷனைப் பஜித்தாள். இப்படி யனேகநாள்களையுடைய காலமானது அதிக்கிரமிக்கையில் மதுசூதனரான பகவானானவர், அந்தத் தேவஹூதியினிடத்திலே கர்த்தமப்பிரஜாபதியினுடைய வீரியத்தை யாசிரயித்தவராய்த், தாருவிலே யக்னியானது பற்றுவதுபோல் ஆவிர்ப்பவித்தார். அப்போது ஆகாசத்திலே மேகங்களானவை மங்கல வாத்தியங்களைச் சப்திப்பித்தன. கந்தருவர்கள் அந்தப்பகவானைக் குறித்துக் கானம் பண்ணினார்கள். அப்சரஸ்திரீகள் சந்தோஷத்தினாலே நர்த்தனம்பண்ணினார்கள். ஆகாசத்திலே சஞ்சரிக்கின்ற தேவர்களாலே வருஷிக்கப்பட்டவையாகியும் திவ்வியங்களாகியு மிருக்கப்பட்ட புஷ்பங்கள் விழுந்தன. சமஸ்தமான திக்குகளும், ஜலங்களும், சத்புருஷர்களுடைய மனங்களும் நன்றாகத் தெளிந்தன. அப்போது பிரம்மாவானவர், மரீசிபிரஜாபதி முதலான ரிஷிகளாலே சூழப்பட்

டவராய், சரஸ்வதிநதியினாலே சூழப்படுகின்ற அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியி னுடைய ஆச்ரமத்தைக் குறித்துவந்தார். வாரீர் விதுரரே! சர்வஞ்ஞான அந்தப் பிரம்மாவானவர் பரப்பிரம்மஸ்ரூபமான பகவானைச் சாங்கியக்கியானத் தை யுபதேசிக்கிறதின்பொருட்டுச் சத்துவாம்சத்தினாலே அவதரித்தவராக அறிந்து அந்தப்பகவானுடைய சங்கல்பத்தைப் பூசித்துப் பரிசுத்தமான இரு தயத்துடனே கர்த்தமப் பிரஜாபதியையும் தேவஹூதியையும் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார்.

பிரம்மாவினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் குழந்தாய்! நீ என்னுடைய வாக்கியத்தைக் கிரகித்துக் கபட மில்லாமல் என்னைப்பூஜித்தாய். இந்தப்பிரகாரம் லோகத்தில் புத்திரனானவன் தகப்பனுடைய வசனத்தைக் கவுரவத்தினாலே யங்கீகரிக்கக்கடவன். வாராய் குழந்தாய்! சோபனமான இடையை யுடைவர்களாகியும், பதிவிரதைகளாகியு மிருக்கிற இந்த உன்னுடைய பெண்கள், தங்களுடைய வம்சங்களாலே இந் தச் சிருஷ்டியை அனேக விதமாக விர்த்திபண்ணுவிக்கப் போகிறார்கள். ஆகையினாலே நீ மரீசி முதலான ரிஷீஸ்வரர்களுக்கு இந்தப் பெண்களைக் காலமதிக்கிரமியாமல் இப்போதே கொடுத்துக் கீர்த்தியைப்பொருந்தக்கட வாய். இப்போது உன்னிடத்தில் அவதரிக்கப்போகிற குமாரன் சகல ஜீவ தயாபரமூர்த்தியான ஸ்ரீமந் நாராயணனென் றறிகிறேனென்று கர்த்தமப் பிர ஜாபதியைப் பார்த்துச்சொல்லி, பின்பு தேவஹூதியைப் பார்த்துச் சொல்லு கிறார். வாராய்மனுபுத்திரியே! சுவர்ணவர்ணமான சிகைகளையுடையவராகியும், பத்மம்போலொத்த நேத்திரங்களை யுடையவராகியும், பத்மமுத்திரையோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீ பாதபத்மங்களை யுடையவராகியும், கயிடாபசுரனைச் சங்கரித்தவராயுமிருக்கிற இந்தப் பகவானானவர் சாஸ்திரக்கியானம், பரமாத் மக்கியானம் இவைகளாகிற வுபாயத்தினாலே கர்மங்களுடைய வாசனைகளை வேருடனே பிடுங்கிப் போடப்போகிறவராய் உன்னுடைய கர்ப்பத்திலே யவ தரித்துப் பகவத் ச்வரூபத்தையறியாமல் மித்தியாக்ஞானத்தையுடைய அகங் காரக்கிரந்தியைச் சேதித்துப்போட்டு யோகசித்தர்களுடைய கூட்டங்களு க்கு ஈசுவரராகியும், சாங்கியக் கியானத்திற்கு ஆசாரியராகியும், உன்னு டைய கீர்த்தியை விருத்திபண்ணி லோகத்திலே கபிலமகாரிஷியென்று பிரசித் தமான நாமத்தையடையப் போகிறாரென்று ஜகத் கர்த்தாவான பிரம்மாவான வர் கொண்டாடிச் சனற்குமாரர் முதலான ரிஷிகளுடனேயும், நாரதமகரிஷி யுடனேயும் கூடினவராய், அம்சவாகனத்தி லேறிக்கொண்டு சத்தியலோகத் தைக் குறித்துப்போனார். பிற்பாடு கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் பிரம்மா சொன்னபடிக்குத் தம்முடைய கன்னிகைகளை விசுவகர்த்தாக்களான நவப பிரஜாபதிகளுக்கும் விவாகம் பண்ணிக்கொடுக்க நிச்சயித்துக், கலையென்கிற பெண்ணை மரீசி மகரிஷிக்கும், அனசூயையை அத்திரிமகரிஷிக்கும், சிரத் தையை அங்கீரசுக்கும், அவிற்பூவென்கிற பெண்ணைப் புலஸ்தியருக்கும், கதி யென்கிற கன்னிகையைப் புலகருக்கும், கிரியையென்கிற பெண்ணைக் கிருத

மகரிஷிக்கும், கியாதியென்கிறவளைப் பிருகுமகரிஷிக்கும், அருந்ததியை வசிஷ்டருக்கும் கொடுத்தார். யாகசாந்திக்குமுடிவான தேவதையான சாந்தி யென்பவளை அதர்வணரிஷியின் பொருட்டுக் கொடுத்து அந்தப் பிரம்மரிஷிகளை மிகவும் சந்தோஷிப்பித்தார். வாரீர் விதுரரே! பிற்பாடு அந்த ரிஷிகளானவர்கள் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு மிகவும் சந்தோஷத்தை யடைந்தவர்களாய் அந்தக் கர்த்தமப்பிரஜாபதியிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் ஆச்ரமங்களையடைந்தார்கள். அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர், அவதரிக்கின்றவரைச் சாக்ஷாத் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவாக அறிந்து ஏகாந்தத்திலேபோய்ச் சாஷ்டாங்கமாகப் பிரணாமம் பண்ணி ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். தங்கள் தங்களுடைய பாவங்களாலே சம்சாரத்திலே மிகவும் தகிக்கப்படுகின்றபேர்களுக்கு வெகுகாலத்திற்குப் பிற்பாடு சமஸ்ததேவர்களும் பிரசன்னர்களாவார்கள். யதீசுவரர்களான பேர்கள் வெகுஜன்மங்களிலே பரிபக்குவமான பக்தியோகத்தினாலே யுண்டான சித்தசமாதியினாலே தேவரீருடைய திருவடியைப் பார்க்கைக்கு யத்தனம் பண்ணுகிறார்கள்.

வாரீர் பகவானே! பக்தர்களுடைய மகிமையை விருத்திபண்ணுவிக்கிற தேவரீர் அடியேனுக்குப் புத்திரனாக அவதரிக்கப்போகிறேனென்று சொன்ன வசனத்தை யதார்த்தமாகப் பண்ணுகைக்குக் கியான சாதனமான சாங்கிய சாஸ்திரத்தைப் பண்ணப்போகிறவராய் அவதரித்திருக்கிறீர். இது ஆச்சரியம். பிராகிருத ரூபாகிதரான தேவரீருடைய இந்த மனுஷ்யரூபங்கள் பக்தர்களுக்கு இஷ்டங்களாயிருக்கின்றன. வித்துவாம்சர்களானவர்கள் தத்துவத்தை யறிய வேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே சர்வகாலமும் சேவிக்கிற திருவடிகளை யுடையவராகியும், ஐசுவரியம், வைராக்கியம், யசசு, கியானம், வீரியம், ஸ்திரீ, இந்த ஆறு குணங்களாலே சம்பூர்ணராயுமிருக்கிற தேவரீரைச் சரணமாக வடைகிறேன். சுவாதீனங்களான சக்திகளையுடையவரான பரமேசுவரராகியும், பிரகிருதிக்கு ஆசிரயமான புருஷரூபராகியும், மகதத்துவரூபராகியும், இவைகளுக்குக் கிரியாஜனகரான காலரூபராகியும், திரிகுணாத்மகமான அகங்காரரூபராகியும், இந்திரியரூபராகியும், அவைகளுக்கு அபிமானியான தேவதாரூபராகியும், சுவானந்தானுபவத்தினாலே தம்மிடத்திலேயே லயித்திருக்கின்ற பிரபஞ்சத்தையுடையவராகியும், கபிலரூபராகியுமிருக்கிற தேவரீரைச் சரணமாக அடைகிறேன். வாரீர் பகவானே! பிரஜைகளுக்கெல்லாம் பதியான தேவரீரைக் குறித்து ஒருவிக்கியாபனம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறேன். புத்திரனாக அவதரிக்கின்ற தேவரீராலே ருணத்திரயத்தையும் நிறைவேற்றினவனாகியும், பரிபூரணகாமனாகியுமிருக்கிற அடியேன் சன்னியாசிகளுடைய மார்க்கத்தை ஆசிரயித்தவனாய் இருதயத்திலே தேவரீரை ஸ்மரித்துக்கொண்டு சோகமில்லாதவனாய்ச் சஞ்சரிக்கப்போகிறேனென்று விக்கியாபனம் பண்ணுகின்ற கர்த்தமப் பிரஜாபதியைப் பார்த்துப் பகவான் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாரீர் மகரிஷியே! வைதீக கிருத்தியத்திலேயும், லவுகீக கிருத்தியத்திலேயும், பிரமாணம் வார்த்தை தவிரக்கூடாதென்று முன்னாலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடிக்கு உமக்குப் புத்திரனாக அவதரிக்கிறேனென்று சொன்னபடியினாலே அந்தவார்

த்தை யதார்த்தமாகும்படியாய் அவதரித்தேன். இந்த அவதாரத்தை,மோக்ஷத்தைக் கோருகின்றபேர்களுக்கு ஆத்மக்கியானத்திலே சம்மதமான தத்வக்கியான வுபதேசத்திற்காகவென்று அறியக்கடவாய். சூக்ஷ்மமான இந்த ஆத்மக்கியான மார்க்கமானது வெகுகாலமாக நஷ்டமாய்ப்போயிருப்பதை, திரும்பவும் தரிக்கச்செய்யப்போகிற என்னாலே, அனுக்ஞை பண்ணப்பட்டவராகக் கர்மத்தினாலே ஜயிக்கக்கூடாததான சம்சாரமாகிற மிருத்தியுவை ஜயித்து மோக்ஷத்தின்பொருட்டு என்னை யதேச்சாசஞ்சாரத்துடன் பஜித்துப் பரஞ்சோதியாயும், சர்வபூதங்களுடைய இருதயத்திலே அந்தரியாமியாயும், இருக்கின்ற என்னை உம்முடைய ஆத்மாவிலேயே பார்த்து க்ஷோபமில்லாதவராய் மோக்ஷத்தை யடையப்போகிறீர். நான் மாதாவான தேவஹூதிக்குச் சர்வ கர்மங்களையும், மூலத்துடனே நாசம்பண்ணி ஆத்மவித்தையை யுபதேசித்துச் சம்சாரபயத்தைத் தாண்டி ஆனந்தத்தை யடையும்படி செய்யப்போகிறேனென்று பகவானாலே சொல்லப்பட்ட அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர், மகா சந்துஷ்டராய் அந்தக் கபிலமகாரிஷியைப் பிரதக்ஷணம்பண்ணி ரிஷீசுவரர்களுடைய விரதமாகியும், அம்சாதிகர்மத்தை ஆச்ரயித்தவராகியும், பரமாத்மாவையே சரணமாக வுடையவராகியும், இகபரசாதன காமியகர்மங்களைவிட்டவராகியும், நிராசிரயராகியும், காரியகாரணரூபமான இந்தப் பிரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் பரமாயிருக்கிற பரப்பிரம்மத்தி னிடத்திலே மனதை ஸ்திரமாக வைத்து, அகங்கார சூனியராகியும், கிருகமுதலானவைகளிலே மமதையில்லாதவராகியும், சீதோஷ்ண முதலியவைகளிடத்தில் சமபுத்தியையுடையவராகியும், ஆத்மக்கியானத்தை யுடையவராகியும், அலையொழிந்திருக்கிற சமுத்திரமானதுபோல் நிச்சலராய், ஸ்ரீ வாசுதேவனிடத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சித்தத்தையுடையவராயும், அக்கியானபந்தத்தை விட்டவராயும், யதேச்சா சஞ்சாரியாகியும், பரமாத்மாவினிடத்திலே சமஸ்தபிராணிகளையும், சாக்ஷாத்கரித்தவராயும், காமக்குரோத சூனியராகியும், சர்வபிராணிகளிலேயும் சமபுத்தியையுடையவராகியு மிருக்கிற அந்தக் கர்த்தம மகாரிஷியால், பகவத்பக்தியோகத்தினாலே மிகவும் சிலாக்கியமான பரமபதமானது அடையப்பட்டது.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

புத்திரரான கபிலமகாரிஷியானவர், மாதாவான தேவஹூதியினாலே சம்சாரபந்த மோக்ஷத்தைக் குறித்துக கேட்கப்பட்டவராய் ஆதியிலே பக்திமார்க்கத்தைச் சொன்னாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

சவுனகமகரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

ஓ! சூதபுராணிகரே! தம்முடைய மாயையினாலே தத்வங்களைப் பிரவிர்த்திப்பிக்கிறதற்கு ஜன்மரகிதராகிய சாக்ஷாத் பகவான் தானே மனுஷியர்களுக்கு ஆத்மக்கியானத்தைக் காண்பிக்கிறதின் பொருட்டுக் கபிலமகாரிஷியாக அவதரித்தாரென்று அருளிச்செய்தீரே, அந்த பகவானுடைய குணங்

களைக்கேட்டு எனக்குத் திருப்தி அடையவில்லை. பக்தானுக்கிரகார்த்தமாக அந்தப் பகவானானவர் யாதொரு கருமங்களைச் செய்தாரோ, அந்தக் கர்மங்களைக்கேட்கச் சிரத்தையுடைய எனக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்று பிரஸ்னம்பண்ணுகின்ற சவுனகாதி மகரிஷிகளைப்பார்த்துச், சூதபுராணிகர் சொல்லுகிறார். வாருங்கள் சவுனகாதிரிஷிகளே! வியாசருக்குச் சிநேகிதராகியிருக்கிற மைத்திரேய மகரிஷியானவர் இந்தப் பிரகாரமே ஆத்மவித்தையிலே விதுரராலே பிரஸ்னம்பண்ணப்பட்டவராய், மிகவும் சந்துஷ்டராய் அந்த விதுரரைக்குறித்து இந்தப்பிரகாரம் சொல்லுகிறார். வாரீர் விதுரரே! பிதாவான கர்த்தமப்பிரஜாபதியானவர், வனத்தை யடைந்தபிறகு, பகவானான கபிலமகாரிஷியானவர் மாதாவுக்குப் பிரீதியைப் பண்ணவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே அந்தப் பிந்து சரசிலேயே வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். நிவர்த்திபரராகியும், தத்வமார்க்கத்தைக் கரைகண்டவராகியும், தன்னுடைய புத்திரராகியு மிருக்கிற அந்தக் கபிலமகரிஷியைப் பார்த்துத் தேவஹூதியானவள் கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய வசனத்தை ஸ்மரித்துக்கொண்டு ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறாள். வாரீர் நிரதிசயமகிமையை யுடையவரே! அசத்துக்களான இந்திரியங்களுடைய விஷயாபிலாஷையினாலே மிகவும் இளப்பை யடைந்து பூரிக்கப்படுகின்ற காமத்தினாலே அந்தத் தமசு என்னப்பட்ட நரகத்தைப் பல ஜன்மங்களாக அடையப்பட்டிருக்கிற அடியேனுக்கு இந்த ஜன்மத்தில் உமதருளினால் உம்முடைய சேவையானது என்னாலே அடையப்பட்டது. ஜகத்காரணராகியும் பகவானாகியு மிருக்கிற தேவரீர் அக்கியானத்தினாலே குருடாயிருக்கிற இந்த லோகத்திற்குச் சூரியனானவன்போல் நேத்திரஸ்வரூபமாக ஆவிர்ப்பவித்தீர். ஆகையினாலே இந்தச் சரீரத்திலே நானென்றும், என்னதென்றும், இப்படிப்பட்ட ராகத்வேஷாதிகளுடனே கூடிக் கொண்டிருக்கிற என்னுடைய அநத மோகத்தைப் போக்குகைக்குத் தேவரீரே யோக்கியர். சகலலோக ரக்ஷகராகியும், பக்தர்களுடைய சம்சாரமாகிற விருக்ஷத்திற்குக் கோடரியாகவும், உத்தம தர்மங்களை அறிநதபேர்களுக்குச் சிரேஷ்டராகியும், பிரகிருதி புருஷராகியுமிருக்கிற உம்மை நன்றாக அறிய வேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே, சரணமாக அடைகிறேனென்று பிரார்த்திக்கின்ற மாதாவினுடைய கோரிக்கையைக் கேட்டு, புன்சிரிப்பினாலே விளங்குகின்ற திருமுக மண்டலத்தை யுடையவராய் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே! சுகதுக்கத்தை நிவர்த்திசெய்யத்தக்கதாயும், மோக்ஷசாதனமாகியு மிருக்கிற அத்யாத்தும யோகத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன் கேள். மோகத்திற்கும், பாபத்திற்கும், சாதகமான இந்த மனதானது, சுகதுக்கத்தைச் சமமாகவெண்ணி, வைராக்கியத்துடன் சுவயம்பிரகாசராகியும், சமஸ்தசுவரூபியாயு மிருக்கின்ற பரமாத்துமாவினிடத்திலே சலியாமல் பக்தி செலுத்துவதைக்காட்டிலும் வேறேமார்க்கமில்லை. கியானிகளான பேர்கள் அசத்தான விஷயங்களில் செலுத்துகிற மனதை, ஜீவனுக்குப் பாச

பந்தமாகச் சொல்லுவார்கள். சன்மார்க்கத்தில் செலுத்துகிற மனதை மோக்ஷத்திற் குரித்தாகச்சொல்லுவார்கள். மிகவும் பொறுமையை யுடையவர்களாகியும், கிருபையை யுடையவர்களாகியும், சமஸ்த பிராணிகளுக்கும் சுகிர்துக்களாகியும், சத்துருவில்லாதவர்களாகியும், சமதமாதி குணங்களை யுடையவர்களாகியும், சாதுக்களாகியும், என்னிமித்தமாகச் சகல தர்மங்களையும், சுவஜனங்களையும் விட்டவர்களாகியும், சந்துஷ்டர்களாகியும், என்னுடைய அவதாரசம்பந்தங்களான கதைகளைக்கேட்டுக் கீர்த்தனஞ் செய்கிறவர்களாகியுமுள்ளவர்களை நானுவிதங்களான தாபங்கள் பாதிக்கமாட்டா. வாராய் பதிவிரதையே! சர்வ சங்கத்தையும் விட்டிருக்கின்ற சாதுக்களுடைய சங்கமத்தினாலே சமஸ்த தோஷங்களையும் போக்கி, என்னுடைய கதைகளை நித்தியமாக ஜபித்துச், சீக்கிரமாக அக்ஞானத்தை நிவர்த்தித்து, என்னையே யடைகவென்று சொல்லுகின்ற பகவானுடைய வசனத்தைக்கேட்டுத், தேவஹூதியானவள் சொல்லுகிறாள். வாரீர் பகவானே! ஸ்திரீயான நான் யோக்கியமான எந்தப் பக்தியினாலே மோக்ஷஸ்வரூபியான தேவரீருடைய பதத்தைச் சீக்கிரமாக அடைவேனோ அதை, மந்த புத்தியான எனக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்ற மாதாவினுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து சாங்கிய சாஸ்திரத்தைக் கூறுகின்றார்.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே! வேதோக்தங்களான கர்மங்களையும், சப்தாதி விஷயங்களையும் அறிகிற இந்திரியங்களுக்கு, ஸ்ரீ பகவானிடத்திலே உண்டாயிருக்கிற நிலையான பக்தியானது, ஜடாரக்னி யானதுபோலச் சரீரத்தை நாசம்பண்ணிப்போடும். அப்படிப்பட்ட பக்தியையுடைய பாகவதர்களான பேர்கள் என்னுடைய ஸ்ரீ பாதபத்ம சேவையினாலே ஆசக்தி யுடையவர்களாகி என்னுடைய சாயுச்சியத்தைக் கோராமல் எனது ரூபங்களாலே அபகரிக்கப்பட்ட சித்தத்தையுடையவர்களாகிச் சத்தியலோக முதலானவைகளிலே யிருக்கின்ற அணிமாமுதலிய அஷ்ட ஐஸ்வரியத்தையும் விரும்பாமல் ஸ்ரீவைகுண்ட பதத்திலே உண்டாகின்ற சகல சம்பத்தையும் அடைகிறார்கள். வாராய் சாந்தமான ரூபத்தை யுடையவளே! அந்தப் பாகவதர்கள் என்னையே சரணமாக அடைந்து ஒருக்காலும் போகமில்லாதவர்களாகவும் ஆகிறதுமில்லை. மிகவும் சாகிருதையை யுடையதான என்னுடைய காலசக்கிரமும் அவர்களைத் தரிசிக்கிறதுமில்லை. இகபரலோகங்களை யடைகின்ற ஆத்துமாவை அனுவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கின்ற புத்திரமித்திர களத்திராதிகளையும், பசுமுதலான தனங்களையும், கிருகங்களையும், மற்றுமுள்ளவைகளையும் விட்டு, விசுவமுகனுன என்னை ஏகாந்த பக்தியினாலே ஆசரிக்கிறவர்களைச் சம்சாரத்தினின்றும் மிகவும் தரிப்பிப்பேன். என்னைவிட்டால் பின்னை ஒன்றினாலேயும் தீவரமான இந்தச் சம்சாரபயமானது நிவர்த்திக்க மாட்டாது. என்னுடைய ஆக்கினையால் வாயுவானவன் வீசிக்கொண்டும், சூரியனானவன் பிரகாசித்துக்கொண்டும், இந்திரனானவன் ஜலத்தை வருஷித்துக்கொண்டும், அக்

கினியானவன் தகித்துக்கொண்டும், மிருத்தியுவானவன் • காலம் தப்பாமல் பிராணிகளிடத்திலே சஞ்சரித்துக் கொண்டும், யோகீஸ்வரர்களானபேர்கள் கியான வயிராக்கியங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பக்தியோகத்தினாலே என்னுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்துக்கொண்டு மிருக்கிறார்கள். வாராய் மாதாவே! தீவரமான பக்தியோகத்தினாலே என்னிடத்திலே நிச்சலமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிற மனதுடையவர்களுக்குச் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களிற் சிறந்த மோக்ஷத்திற்கு யாதொரு தடையுமில்லை.

இருபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

பிராணிகளுடைய விவேகத்திற்குச் சாங்கிய சாத்திரத்தினாலே சமஸ்த தத்வங்களுடைய ஜன்மமும், லக்ஷண பேதங்களும் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே! புருடனுக்குப் பிரகிருதி குணங்களைப் போக்கடிக்கின்ற தத்வங்களுடைய லக்ஷணத்தையும், அகங்காரங்களைப் போக்கடிக்கின்ற மோக்ஷ சாதனமான கியானத்தையும் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். பிரபஞ்சத்துடன் கூடினவனாகியும், இந்திரியங்களுக்கு அவிஷயமான பிரகாசத்தையுடையவனாகியும், பிரகிருதியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகியும், சத்துவாதிகுணரகிதனாகியும், சுவயம்பிரகாசனாகியு மிருக்கிற ஆத்துமாவானவன் பிறப்பு இறப்பற்றவனாய்ச் சொப்பனங்கண்டு கொண்டிருக்கிற புருடனைப் போல ஜனன மரணங்களை யுடையவைகளான தேகமுதலிய உபாதிகளுடனே கூடிக்கொண்டும், சூக்ஷ்மமாகியும், பகவானுடைய சக்தியாகியும், திரிகுண ஸ்வரூபமாகியு மிருக்கிற பிரகிருதியினாலே தன் சுவபாவத்தை மறந்து அவற்றின் செய்கைகளைத் தனதாக வெண்ணியிருக்கிற ஆத்துமாவுக்குச் சரீரம், இந்திரியங்கள், இந்திரியாபிமானி தேவவர்க்கங்கள், இவைகளுடனே அபிக்கப்பட்டிருக்கிறதினாலே பிரகிருதியைக் காரணமென்று சொல்லுவார்கள். சுகதுக்கங்களுடைய போகத்தினாலே பிரகிருதியைக் காட்டிலும் பரனாயிருக்கிற ஆத்துமாவைக் காரணமாகச் சொல்லுவார்களென்று சொல்லுகின்ற ஸ்ரீ பகவானைப் பார்த்துத் தேவஹூதி வினவுகிறாள். வாரீர் புருஷோத்தமரே! இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணர்களான பிரகிருதி புருஷர்களுடைய லக்ஷணத்தை நன்றாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கிற தேவஹூதியைப் பார்த்துப் பகவானானவர் சொல்லுகிறார்.

வாராய் மாதாவே! விசேஷசூனியமாகியும், விசேஷங்களுக்கு ஆசிரயமாகியும், சத்வாதிகுணங்களுடையதாகியும், அகாரியமாகியும், காரியகாரண ஸ்வரூபமாகியும், நித்தியமாகியு மிருக்கிற பிரதானத்தையே பிரகிருதியென்று சொல்லுவார்கள். பிருதிவு, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசமென்னு மகாபூதங்கள் ஐந்து; கந்தம், ரசம, ரூபம், ஸ்பரிசம், சப்தமென்று அதின் குணங்கள் ஐந்து; சுரோத்திரம், தொக்கு, நேத்திரம், கிராணம், ரசனை, வாக்கு, கைகள், பாதங்

கள், கோசம், குதம் என்று இந்திரியங்கள் பத்து; மனது, புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்று கரணங்கள் நான்கு; ஆக தத்வம் இருபத்து நான்கும், தத்வத்தையறிந்தவர்களாலே பண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. இருபத்தைந்தாம் தத்வமாகியும், பிரகிருதி பரவசனுகியும், தேகாதிகளிலே அகங்காரத்தினுல் மூடனுகியுமிருக்கிற ஜீவனுக்குப் பயமானது உண்டாகிறகாலத்தை ஈஸ்வரனுடைய பராக்கிரமமாகச் சிலபேர்கள் சொல்லுவார்கள். அந்தக் கால ரூபரான ஸ்ரீ பகவானுனவர் தம்முடைய மாயையினுலே பிராணிகளுடைய தேகத்திற்குள்ளே புருடரூபராகியும், வெளியிலே காலரூபராகியும் இருக்கின்றனர். பின்னும் விடாமல் வியாபித்துக்கொண்டு ஜீவர்களுடைய அதிர்ஷ்டத்தினுலே சலியாநின்ற சத்வாதிகுணங்களை யுடையதான பிரகிருதியினிடத்திலே தம்முடைய சக்தியைப் பிரளயகாலத்திலே லயம்பண்ணி வைத்திருந்ததாயும், பகவானுடைய ஆவிர்பாவத்துக்கு ஸ்தானமாகியும், ஆதிபூத ரூபத்தினுலே மகதத்வமென்றும், அத்தியாத்ம ரூபத்தினுலே சித்தமென்றும், உபாசியதேவதா ரூபத்தினுலே வாசுதேவனென்றும், சொல்லப்படுகிற மகதத்துவத்தினின்றும் உண்டான வைகாரிகமென்றும், தைசதமென்றும், தாமசமென்றும், மூன்றுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிற அகங்காரத்தை ஆயிரம் சிரசுகளையுடைய அனந்தபுருடராகச் சொல்லுகிறார்கள். அகங்காரத்திலே சங்கர்ஷணர் உபாசன தேவதையாகியும், ருத்திரன் அதிஷ்டான தேவதையென்றுந் தாத்பரியம். அந்த அகங்காரத்திற்குத் தேவதா ரூபத்தினுலே கர்த்ருத்வமும், இந்திரிய ரூபத்தினுலே காரணத்வமும், பஞ்சபூத ரூபத்தினுலே காரியத்வமும், சத்வாதிகுண ரூபத்தினுலே சாந்தத்வமும், கோரத்வமும், மூடத்வமும், லட்சணமாக விருக்கிறது. வைகாரிகாகங்காரத்தினின்றும் மனது உண்டாயிற்று. மனதினுடைய சங்கல்பங்களாலே இச்சாரூபவிருத்தியான மனதை இந்திரியங்களுக்கு ஈசுவரனெனவும், அனிருத்தவியூகம் உபாசிய தேவதையென்றும், சந்திரன் அதிஷ்டாதாவாகியும் அறியத்தக்கது. அந்த மனது சரத்காலத்திலே உண்டாகின்ற கருநெய்தல் புஷ்பம்போல சியாமள வர்ணமாகியும், ரிஷிகளாலே மெல்ல மெல்ல வசீகரிக்க யோக்கியமாகியுமிருக்கிறது.

வாராய் மாதாவே! தைசச அகங்காரத்தினின்றும் புத்தியானது உண்டாயிற்று. பிருதிவி முதலான திரவியங்களுடைய பிரகாச ரூபமான விக்கியானமும், இந்திரியங்களுக்குச் சகாயமாயிருக்கையும், சந்தேகமும், பொய்யான கியானமும், நிச்சயமும், ஸ்மரணமும், நித்திரையும், இவைகள் வேறுவேறன விருத்திகளாலே புத்தியினுடைய லக்ஷணமாக விருக்கும். பிராணனுக்குக் கிரியாசக்தியும், புத்திக்கு வித்தியாசக்தியு மிருக்கிறபடியினுலே இவைகளுடைய கிரியாசக்தி, கியானசக்திகளை யுடையதாயிருக்கும். கியானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்களென்று இரண்டு பிரகாரமாயிருக்கிற இந்திரியங்கள், தைசச அகங்காரத்தினின்றும் உண்டாயின. தாமச அகங்காரத்தினின்றும் சப்தமாத்திரையானது உண்டாயிற்று. அதினின்றும் ஆகாசமானது உண்டாயிற்று. சுரோத்திரேந்திரியமானது அந்தச் சப்தத்தை

யடைகிறது. அது பிராணிகளுக்கு உள்ளென்றும், வெளியென்றும் கூறுகிற விவகாரத்துக்கு இடமாயும், பிராணன் இந்திரியங்கள் மனது இவைகளுக்கு இருப்பிடமாயும் உள்ளது. அது ஆகாசத்தினுடைய காரியமான லக்ஷணமாக விருக்கிறது. காலகதியினாலே வேறொரு ரூபத்தையடையாமல் சப்தகுணத்தையுடையதாயிருக்கிற அந்த ஆகாசத்தினின்றும் ஸ்பரிசமும், அந்த ஸ்பரிசத்தினின்றும் வாயுவும் உண்டாயின. தொக்கிந்திரியம் அந்த ஸ்பரிசத்தை கிரகிக்கிறது. மிருதுவும், கடினமும், சீதளமும், உஷ்ணமும், இவைகள் ஸ்பரிசத்தினுடைய லக்ஷணமாக விருக்கும். பின்னும் அந்த ஸ்பரிசம் வாயுவினுடைய குணமாகவிருந்து விருக்ஷசாகை முதலானவைகளைச் சலிப்பிக்கிறதும், திரணம் முதலானவைகளை ஒன்றோடொன்று சேர்க்கிறதும், கந்தமுள்ள திரவியத்தைக் கிராணேந்திரியத்தைக் குறித்தும், சீதளமுள்ள திரவியத்தைத் தொக்கிந்திரியத்தைக் குறித்தும், சப்தத்தைச் சுரோத்திரேந்திரியத்தைக் குறித்தும் அடைவிப்பித்துச், சமஸ்த இந்திரியங்களுக்கும் பலமாகி, வாயுவினுடைய காரியத்தினாலே லக்ஷணமாகா நிற்கும். அந்த வாயுவினின்றும் ரூபமும், அந்த ரூபத்தினின்றும் தேஜசுமுண்டாயின. அந்த ரூபமானது வஸ்துவினுடைய ஆகிருதியாயும், வஸ்துவுக்கு விசேடணமாகியும், நேத்திரேந்திரியத்தினாலே கிரகிக்கப்பட்டும், தேஜசினுடைய அசாதாரண தர்மமாயுமிருக்கும்.

வாராய் மாதாவே! பிரகாசமாகத் தண்டுல முதலானதைப் பாகம் பண்ணுகிறதும், உலர்த்திப் போடுகிறதும், பசிதாபங்களை யுண்டாக்குகிறதும், தேஜசினுடைய காரியமாக நிற்கிறது. அந்தத் தேஜசினின்றும் ரசமும், அதினின்றும் ஜலமு முண்டாயின. மதுரமான ஒரு ரசந், தானே கூடுகின்ற திரவியங்களுடைய விகாரத்தினாலே, கஷாயமாகியும், மதுரமாகியும், புளிப்பாகியும், கைப்பாகியும், துவர்ப்பாகியும், உவர்ப்பாகியும், ரசனேந்திரியத்தினால் கிரகிக்கப்பட்டும், அனேகவிதமாகப் பேதிக்கப்படுகிறது. ஜலமானது ஈரமாய் மண் முதலானதைப் பிண்டமாகப் பண்ணுகையும், திருப்தியைக் கொடுக்கிறதும், ஜீவனமாக விருக்கிறதும், தாகத்தைப் போக்கடிக்கிறதும், மிருதுவாகப் பண்ணுகிறதும், தாபத்தைப் போக்கடிக்கிறதும், கிணறு முதலானதில் எடுக்க எடுக்கத் திரும்ப சுரக்கிறதும், இவைகள் ஜலத்தினுடைய காரியங்கள். அந்த ஜலத்தினின்றும் கந்தமும், அதினின்றும் பூமியும் உண்டாயின. அந்தக் கந்தமானது பத்மம் முதலானவற்றின் பரிமளமும், உள்ளிப்பூண்டு முதலானவற்றினுடைய நாற்றத்தையும் அடைந்து கிராணேந்திரியத்தால் கிரகிக்கப்பட்டிருக்கும். பத்மம் முதலானவற்றையுடைய பூமியானது பிரமாதி ரூபத்தினாலே பரப்பிரமத்துக்குச் சரீரரூபத்தைப் பண்ணுகையும் வேறொரு ஆதாரவை அபேக்ஷியாமல் தானாகவிருந்து ஜலாதிகளுக்கு ஆதாரமாகியும், ஆகாச முதலானவைகளுக்கு இடமாயும், சமஸ்த பிராணிகளுடைய புருஷத்வ முதலான குணங்களுக்குப் பிரகாசம் பண்ணுகிறதும், பூமியினுடைய காரியமாக இருக்கிறது. ஆகாசத்தினுடைய குணமான சப்தமானது கிரகிக்கப்படுகிற இந்திரியத்திற்குச் சுரோத்திரேந்திரியமென்றும், வாயு

வினுடைய குணமான ஸ்பரிசமானது கிரகிக்கப்படுகிற இந்திரியத்துக்குத் தொக்கேந்திரிய மென்றும், தேஜசினுடைய குணமான ரூபமானது கிரகிக்கப்படுகிற இந்திரியத்திற்கு நேத்திரேந்திரிய மென்றும், ஜலத்தினுடைய குணமான ரசமானது கிரகிக்கப்படுகிற இந்திரியத்திற்கு ரசமென்றும், பூமியினுடைய குணமான கந்தமானது கிரகிக்கப்படுகிற இந்திரியத்திற்குக் கிராணேந்திரிய மென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது. காரணமான ஆகாச முதலானதினுடைய குணமான சப்தகாரியமான வாயுமுதலானதில் சம்பந்தமிருக்கிறபடியினாலே அந்தச்சப்தம் பூமியில் காணப்படுகிறது. மகதத்வ முதலான இந்த வேழு தத்வங்களும் ஒன்றோடொன்று கூடாம லிருந்தபோது, ஈச்வரனானவர் காலகர்மங்களுடனே கூடினவராய் அவைகளிலே பிரவேசித்து அசேதனமான பிர்மாண்டமானது உண்டாக, அந்த அண்டத்தி னின்றும் விராட்புருஷரானவர் உண்டானார்.

அதனாலே அந்தப் பிரம்மாண்டமானது விசேஷமென்று பெயரை யுடைத்தாயிற்று. பகவானானவர் சுவர்ணமயமாகியும், ஜலத்தையே யாதாரமாக வுடையதாகியு மிருக்கிற அந்தப் பிர்மாண்ட கோசத்திலே கிரியைப்பற்றிப் பிரவேசித்து, இந்திரிய ஸ்தானங்களைப் பிரித்து, முன்னே முகத்தையுண்டு பண்ண வாக்கானது உண்டாயிற்று. அந்த வாக்குடனேகூட அக்கினியானது அந்த முகத்திலே பிரவேசித்தது. பிற்பாடு நாசிகைக ளுண்டாயின. பிராணனுடனேகூடின கிராணேந்திரியமானது அந்த நாசிகைகளிலே பிரவேசித்தது. பிற்பாடு நேத்திரங்க ளுண்டாயின. சக்ஷுரிந்திரியமும், சூரியனும், பிராணனோடே கூடிக்கொண்டு நேத்திரங்களிலே பிரவேசித்தார்கள். பிற்பாடு செவிக ளுண்டாயின. திக்குகளும், சுரோத்திரேந்திரியமும், பிராணனுடனே கூடிக்கொண்டு அந்தச் செவிகளிலே பிரவேசித்தன. பிறகு தொக்கிந்திரியம், ரோமம், மீசை, கேசம் முதலானவைகளும் உண்டாயின. அந்த ரோமகேசங்களி னின்றும் ஒஷதிகளும், சிச்னமும், அதினின்றும் வீரியமும், அதினின்றும் ஜலங்களும், பின்னர் குதமும், அதினின்றும் அபானமும், அந்த அபானததி னின்றும் லோகபயங்கரனை மிருத்தியுவு முண்டானான். பிற்பாடு அஸ்தங்களும், அந்த அஸ்தங்களினின்றும் பலமும் உண்டாயின. அந்த அஸ்தங்களைப் பலத்துடனே கூட இந்திரன் அனுபபிரவேசித்தான். பின்பு பாதங்கள் பிரிந்து கதியுண்டாயிற்று. அந்தப் பாதங்களினின்றும் யந்திரங்களோடேகூடினதான நரம்புகளும், அதின்பிற்பாடு இரத்தமும் உண்டாயின. அந்த நாடிகளிலே நதிகளுண்டாயின. பிறகு குட்சியுண்டாயிற்று. அதினின்றும் பசிதாபமுண்டாயின. அதினின்றும் சமுத்திர முண்டாயிற்று. பின்னர் அந்த விராட்புருஷனுக்கு இருதயகமல முண்டாயிற்று. இருதயத்தினின்றும் மனது உண்டாயிற்று. மனதினின்றும் சந்திரனுண்டானான். பிற்பாடு புத்தியுண்டாயிற்று. புத்தியினின்றும் பிரம்மாவுண்டானான். பின்பு அகங்கார முண்டாயிற்று. அகங்காரத்தினின்றும் ருத்திரனுண்டானான். பிறகு சித்தமுண்டாயிற்று. அதினின்றும் க்ஷேத்திரக்கியனுண்டானான். இந்தப் பிரகாரம் உண்டாகா நின்ற இந்தத் தேவர்

கள், அந்த விராட்புருஷனை எழுப்புகிறதிலே சமர்த்தராகாதவர்களாய்த் திரும்பவும் அந்த விராட்புருஷனை எழுப்புகைக்குக் கிரமமாக அந்தந்த இந்திரியங்களிலே பிரவேசித்தார்கள். அக்கினியானவன் வாக்கேந்திரியத்தோடே முகத்தையடைந்தும், வாயுவானவன் கிராணேந்திரியத்தோடே கூட நாசிகைகளை யடைந்தும், சக்ஷுரிந்திரியத்தோடே கூடச் சூரியனானவன் நேத்திரேந்திரியங்களை யடைந்தும், மிருத்யுவானவன் அபானேந்திரியத்தோடே கூடக் குதத்தைப் பிரவேசித்தும், இந்திரனானவன் பலத்துடனே கூட அஸ்தங்களை யடைந்தும், ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவர் கதியோடே கூடச் சரணங்களை யடைந்தும், சமுத்திரமானது பசிதாகங்களோடே குக்ஷியைப் பிரவேசித்தும், சந்திரனானவன் மனதோடேகூட இருதயத்தைப் பிரவேசித்தும், பிரம்மாவானவன் புத்தியோடேகூட இருதயத்தை யடைந்தும், ருத்திரனானவன் அகங்காரத்தோடே கூட இருதயத்தை யடைந்தும், அந்த விராட்புருஷன் எழுந்திருக்கவில்லை; சாக்ஷியனான க்ஷேத்திரக்ஞனானவன் சித்தத்தோடே கூட இருதயத்தைப் பிரவேசித்தபோதே அந்த விராட்புருஷனானவன் அந்த ஜலத்தினின்றும் எழும்பினான். நித்திரை பண்ணுகின்ற புருஷனைப் பிராணன், இந்திரியம், மனது, புத்தி இவைகள் தங்களுடைய சக்தியினாலே க்ஷேத்திரக்ஞனன்றியிலே எழுப்புகைக்குச் சமர்த்தங்களாக வில்லாதனபோல் அந்தத் தேவர்களும் சமர்த்தர்களாகாமற் போனார்கள். அப்படிப்பட்ட க்ஷேத்திரக்ஞானத்தினாலே காரிய காரணமானவனைக் ஞானத்தினாலே நன்றாக விவரித்துச் சிந்திக்கவேண்டும்.

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

தத்வக்ஞானமுதலான வெகு சாதன யோகத்தினாலேயும், பிரகிருதிபுருஷர்களுடைய விவேகத்தினாலேயும், மோக்ஷரீதியானது நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

ஓ தாய் மாதாவே! ஜலத்திலே பிரதிபலிக்கின்ற சூரியனானவன் அந்தச் சலதர்மங்களாலே யதார்த்தமாகச் சம்மதிக்கப்படாததுபோல் புருஷனானவன் தேகத்திலேயிருந்தாலும், விகாரசூனியனாயும், சத்வாதிகுண சூனியனாகியும், கர்த்ருத்வசூனியனாயும் இருக்கிறபடியினாலே, அந்தப் பிராகிருதங்களான சுகதுக்காதிகளாலே சம்பந்திக்கப்படவில்லை. அவன் அபிக்கப்பட்டானேயாகிலப்போது அதனாலே யுண்டாயிருக்கின்ற அகங்காரத்தினாலே மிகவும் மூடமான மனதையுடையவனாய், நான் கர்த்தாவாகிறேனென்று எண்ணி, அதனால் மனதில் துக்கத்தை யுடையவனாகி, பிரகிருதி சம்பந்தத்தினாலே பண்ணப்படுகின்ற தர்மார்த்த காமங்களாலேயும், ராகத்துவேஷாதிகளாலேயும், தேவ, திரியக்கு, நரர்கள் முதலான ஜன்மங்களில் சம்சாரமார்க்கத்தை யடைகிறான். நித்திரைபண்ணுகிறவன் சொப்பனத்திலே பதார்த்

தங்களில்லாமலிருந்தாலும் பதார்த்தம் உண்டாய்க் காணப்படுகிறதுபோல், விஷயங்களைச் சிந்திக்கின்ற புருஷனுக்கு யதார்த்தமில்லாத சம்சாரரூப அர்த்தமானது, நிவர்த்திக்கிறதில்லை. அசத்துக்களான விஷயங்களுடைய மார்க்கத்திலே விழுகின்ற சித்தத்தை மெல்லமெல்லத் தீவரமான பக்தியோகத்தினாலேயும், வைராக்கியத்தினாலேயும், வசப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். யமநியம முதலான யோகமார்க்கங்களினால் என்னிடத்திலேயே வைக்கப் பட்ட சித்தத்தை யுடையவனாய், என்னுடைய கதாசிரவணஞ்செய்து, சகல பிராணிகளிடத்திலும் சமபுத்தியுடையவனாய், வயிரமில்லாமலும், சத்சங்கத்துடனும் கூடி நிஷ்காமனாய் ஈசுவரார்ப்பணம் பண்ணப்படுகிற சுவதர்மத்தை யுடையவனாயும், யதேச்சாலாபத்தில் சந்துஷ்டனாகியும், சிரத்தையோடே கூடினவனாகியும், ஏகாந்தவாசியாகிச் சமதமாதிகுணங்களை யுடையவனாகியும், சகல பிராணிகளுக்கும் சுகிர்த்தாகியும், தயையுடையவனாகியும், பரமாத்துமக் கியானத்தை யுடையவனாகியும், புத்திர மித்திராதி அனுபந்தங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற இந்தத் தேகத்தினிடத்தில் அசத்தான மமதையைப் பண்ணாதவனாகியும், நேத்திரத்தினாலே சூரியனைப் பார்க்கிறதுபோல் மனதினாலே பரமாத்துமாவை அறிந்து ஆத்துமக்கியானத்தை யுடையவனாய் ஜகத்திற்கு நேத்திரமானதுபோல் பிரகாசமாகியும், சமஸ்த காரியங்களிலேயும், காரணங்களிலேயும், இணைபிரியாமலு மிருக்கிறவன் பரிபூரணமான பிரம்மத்தை யடைவன். ஜலத்திலே பிரதிபலிக்கின்ற சூரியனுடைய பிம்பமானது கிருகமத்தியிலிருக்கின்ற சுவரிலே பிரகாசிப்பதைக், கிருகத்திலே யிருக்கின்ற புருஷன்பார்த்துச், சுவரிலே பிரகாசிக்கின்ற அந்தப் பிரதிபிம்பத்தைக் கொண்டு, ஜலத்திலே யிருக்கிற பிரதி பிம்பமாக அறிந்து, அந்த ஜலத்திலேயிருக்கின்ற பிரதிபிம்ப மூலமாக ஆகாசத்திலே யிருக்கின்ற சூரியனைப் பார்க்கிறதுபோல், தேகேந்திரியங்களிலே அந்தரியாமியாயிருக்கின்ற பிரதி பிம்பங்களினாலே திரிகுணாத்துமகமான அகங்காரமானது காணபபடுகிறது.

அந்த ஆத்துமாவினாலே சத்தியக்கியான சுவரூபரான பரமாத்துமாவானவர் காணப்படுகிறார். இந்திரியங்கள் முதலானவைகள் நித்திரையினாலே பிரகிருதியிலே லயித்திருக்கையில், பரமாத்துமாவானவர் அப்போது ஆத்மாவை நாசத்தை யடைந்தவன்போல எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார். அதெப்படிப் போலவென்றால்: திரவிய நாசத்தையுடைய மனிதனானவன் தானே நாசமடைந்ததாக வியசனப்படுவதுபோலாம். தேகத்துக்குப் பிரகாசகனாகி யிருக்கிற ஆத்துமாவைத் தேகாதிகளைக் காட்டிலும் வேறாகிச் சர்வசாக்ஷியாயிருக்கிறவனாக அறிந்து, அவனையே அடைவனென்று சொல்லுகிற பகவானுடைய வசனத்தைக் கேட்டுத், தேவஹூதி கேட்கிறாள். வாரீர் பிரம்மநிஷ்டரே! புருஷனையன்றிப் பிரகிருதிக்குப் பிரகாசமில்லாமலும், பிரகிருதியை யன்றிப் புருஷனுக்குப் பிரகாசமில்லாமலும், கந்தத்தைவிட்டுப் பூமியும், பூமியைவிட்டுக் கந்தமும் விடாததுபோலும், ஜலத்தைவிட்டு ரசமும், ரசத்தைவிட்டு ஜலமும் விடாததுபோலும், பிரகிருதியைவிட்டுப் புருஷனும், புருஷனைவிட்டுப் பிரகிருதியும் பிரகாசிக்கிறதில்லை. அப்படியிருக்கக் கர்த்ருத்வமில்லாத புருஷ



திருநகரங்கண்டபடலர். 40-வது பக்கம்.

னுக்குக் கர்மபந்தமுள்ள சத்வாதிகுணங்களுடைய சம்பந்தம் எப்படி உண்டாகாமலிருக்கும். அதை அடியேனுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கிற தேவஹூதியைப் பார்த்து, ஸ்ரீ பகவான் அருளிச்செய்கிறார். வாராய் மாதாவே! சுவதர்மத்தினாலும், நிர்மலமான மனதினாலும், சர்வகாலமும் என்னுடைய கதாசிரவணத்தினாலே விருத்தியடைகின்ற புருஷனுடைய பிரகிருதியானது, அக்கினியை யுண்டாக்குகிற அரணியானது அந்த அக்கினியினாலேயே தகிக்கப்பட்டுப் போகிறதுபோல், மெல்ல நாசத்தை யடைந்துவிடும். புசிக்கப்பட்ட போகங்களையும், நித்தியமாகக் காணப்பட்ட தோஷங்களையுமுடைய அந்தப் பிரகிருதியானது, சுவானந்தத்தினிடத்திலே யிருந்தும் ஈச்வரனுயுமிருக்கிற பரமாத்மாவுக்கு அசுபத்தைச் செய்யமாட்டாது. நித்திரை பண்ணுகிற புருஷனுக்குச் சொப்பனமானது வெகு அனர்த்தங்களையுண்டாக்கி, விழித்துக் கொண்டபின்பு புத்தியில் தோன்றிக்கொண்டிருந்தாலும், மோகத்தைச் செய்யாததுபோல், பிரகிருதியும், தத்துவக்கியானத்தை யறிந்த புருஷனுக்கு, ஒருக்காலும் அபகாரத்தைச் செய்யாது. பரமாத்துமாவினிடத்திலே பிரீதியையுடைய புருஷனானவன் என்னுடைய பிரசாதத்தினாலே கைவல்லியமென்று பெயரையுடைய மோக்ஷத்தைச் சீக்கிரமாக அடைவான்.

இருபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

தியானத்தினாலே விளங்குகின்ற அஷ்டாங்கயோகத்தினாலே சர்வவுபாதிசூனியரான பரமாத்ம சுவரூபக்கியானமானது சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜபுத்திரியே! மனதுதெளிவாகிச் சன்மார்க்கத்துடன் ஸ்ரீ பகவானைத் தியானிக்கத்தக்க யோகாப்பியாசத்தினுடைய லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறேன். தன்னுடைய சக்தியுள்ளமட்டும் சுவதர்மானுஷ்டானமும், விருத்தி தர்மத்தில் நிவர்த்தியும், அதிஷ்டான ரூபமாகக் கிடைத்ததைக்கொண்டு சந்தோஷப்படுகையும், ஆத்ம வித்துக்களான பாகவதர்களுடைய திருவடிகளை அர்ச்சிக்கையும், தர்மார்த்தகாமங்களினின்றும் நிவர்த்தியும், மோக்ஷ சாதன தர்மத்திலே ஆசக்தியும், அல்பமாயும், பரிசுத்தமாயுமிருக்கிற அன்னத்தினுடைய போஜனமும், சர்வகாலமும் அஹிம்சையும், சத்தியவசனமும், திருடாமலிருக்கையும், மவுனமும், சர்வகாலமும் பகவானிடத்திலே மனதை அசஞ்சலமாக நிறுத்தியிருக்கையும், விஷயங்களினின்றும் இந்திரியங்களுடைய நீக்கமும், இருதயத்திலே பிராணனுடைய ஸ்தானங்களான மூலாதாரமுதலானதிற்குள்ளே ஒரு பிரதேசத்திலே மனதுடனேகூடப் பிராணனுடைய தாரணமும், ஸ்ரீ வைகுண்டருடைய லீலைகளான தியானமும், மனதுக்குப் பரமாத்மாவினுடைய சுவரூபத்தைச் சம்பாதிக்கையும், இவைகளில் மிகவும் சமர்த்தனான புருஷனானவன் தனதுபுத்தியினாலே மனதை மெல்ல ஆத்மாவினிடத்திலே நிறுத்தக்கடவன். பரிசுத்தமான இடத்திலே தெர்ப்

பாசனம், கிருஷ்ணாஜனம், வஸ்திரம், இவைகளை மேலே போட்டுக்கொண்டு, அந்த ஆசனத்திலே சொஸ்திகாசனத்தை யுடையவனாகிப், பிராணவாயுவை நிறுத்தக்கடவன். சொஸ்திகாசனமாவது தொடைகளைக் கணைக்கால்களுக்கு உள்ளாகப் பண்ணிக்கொண்டு, பாதநுனிகளை முழங்கால்களுடைய மத்தியத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கிற யோகியினுடைய அந்த ஆசனத்தைச் சொஸ்திகமென்று வித்துவாம்சர்கள் சொல்லுவார்கள். இப்படிப் பட்ட ஆசனத்திலிருந்துகொண்டு பிராணனுடைய மார்க்கத்தைப் பூரக, கும்பக, ரேசகங்களாலே சோதிக்கக்கடவன். பூரகமாவது வெளியிலே வந்த வாயுவைத் திரும்பவும் உள்ளே பிரவேசிப்பிக்கிறது. கும்பகமாவது பிரவேசித்தவாயுவை நிறுத்தித் தரிக்கிறது. ரேசகமாவது தரிக்கப்பட்டவாயுவை வெளியிலே விடுகிறது. இவைகளினாலேயாவது, இடையென்கிற நாடியினாலேபூரித்துப் பிங்கலையென்கிற நாடியினாலே விடுகிறதும், பிங்கலைநாடியினாலே பூரித்து இடைநாடியினாலே விடுகிறதுமான பிரதி கூலமாயாகிலும் சோதிக்கக்கடவன்.

சித்தமானது ஸ்திரமாக விருக்கும்படி சோதிக்கக்கடவன். ஊதி உருக்கப்பட்ட சுவர்ணமானது மலத்தை விட்டுவிடுகிறதுபோலச் சுவாசசயத்தை யுடைய யோகிக்கு மனதுசீக்கிரமாக நிர்மலமாய் ஸ்திரப்படும். அவன், பிராண நிரோதங்களால்,வாதபித்த சிலேஷ்மங்களையும், தாரணைகளால் பாவத்தையும், இந்திரிய நிக்கிரகத்தினாலே விஷயசங்கங்களையும், பரமத்தியானத்தினாலே ராகத்துவேஷாதி குணங்களையும் தகிக்கக்கடவன். மனதானது யோகாப்பியாசத்தினாலே நிர்மலமாகியும், ஸ்திரமாகியு மிருக்கிறபோது, தன்னுடைய மூக்கு நுனியிலே வைக்கப்பட்ட திருஷ்டியை யுடையவனாய்ப் பகவத்பக்தியைத் தியானம்பண்ணக்கடவன். பிரசன்னமான பத்மம்போன்ற திருமுகமண்டலத்தை யுடையவராகியும், பத்மகறப்போல் சிவந்த நேத்திரங்களை யுடையவராகியும், நீலோற்பல தளம்போன்ற திருமேனியை யுடையவராகியும், பொன் வர்ணமான பீதாம்பரத்தை யுடையவராகியும், மார்பிலே ஸ்ரீ வச்சத்தை யுடையவராகியும், கவுஸ்துவாபரணத்துடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற கண்டத்தை யுடையவராகியும், மதித்த வண்டுகளுடைய மதுரமான தொனியை யுடையதான துளசிமாலையினாலே சூழப்பட்டவராகியும், விலையில்லாததான ஆரம், வலையம், கிரீடம், தோள்வளை, நூபுரம், இவைகளை யுடையவராகியும், அரைநூல் மாலையினால் விளங்குகின்ற கடிப்பிரதேசத்தை யுடையவராகியும், பக்தர்களுடைய இருதயகமலத்தை ஆசனமாக வுடையவராகியும், மனோக்கியமான ரூபத்தை யுடையவராகியும், சாந்தராகியும், பக்தர்களுடைய மனதையும், நேத்திரங்களையும், சந்தோஷிப்பிக்கிறவராகியும், அடிக்கடி அதிசுந்தரமான தரிசனத்தை யுடையவராகியும், சமஸ்த லோகங்களாலேயும், நமஸ்கரிக்கப்படுகிறவராகியும், பவித்திரமாயிருக்கிற யசசை யுடையவராகியும், புண்ணிய சுலோகிகளான பலி, பீஷ்மர் முதலான பேர்களுக்கு யசசை பண்ணியும், சம்பூர்ணங்களான அவயவங்களை யுடையவராகியு மிருக்கிற ஸ்ரீமந் நாராயணனை மிகவும் பரிசுத்தமான மனதினாலே தியானம்பண்ணி, அவருடைய சமஸ்த அவய

வங்களையும் பார்த்தபிற்பாடு, அந்தப்பகவானுடைய ஒரு அவயவமாயும், வச்சிரம், அங்குசம், துவஜம், பத்மம் இவைகளாகிற ரேகைகளுடனே கூடிக்கொண்டும், மிகவும் உன்னதங்களாகித் தாமரைஇதழ்போல் சிவந்தும், நிலவைப்போலொத்த நகங்களை யுடையதாகியும், தியானம்பண்ணுகிற பேர்களுடைய இருதயத்திலுள்ள அந்தகாரத்தை நாசம்பண்ணுகிறதாயு மிருக்கிற பகவானுடைய சாரணாரவிந்தத்தை நன்றாகச் சிந்திக்கக்கடவன். அந்தத்திருவடிகளை அலம்புகிற பிரபாவத்தினாலே பரிசுத்தமாய்ச் சகல நதிகளுக்கும் சிரேஷ்டமாயிருக்கிற கங்கையைச் சிரசிலேதரித்தபடியினாலே சிவனானவன் பரிசுத்தனானன். தியானம் பண்ணுகிறவனுடைய மனதிலிருக்கின்ற மலமாகிற பர்வதத்திலே விடப்பட்ட வச்சிராயுதம்போன்ற பகவானுடைய சாரணாரவிந்தத்தைத் தியானம்பண்ணக்கடவன்.

ஜன்மாகிதாகியும், பரிபூரணாகியு மிருக்கிற பகவானுடைய இரண்டு முழங்கால்களானவை, சமஸ்தலோக கர்த்தாவான பிரம்மாவுக்கு மாதாவாகியும், தேவர்களாலேயும் சேவிக்கப்பட்டும், பத்மம்போன்ற நேத்திரங்களை யுடையவளாயு மிருக்கிற ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியானவள் தனது தொடைகளின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, தளிரொத்த கைகளினாலே பிடித்து உபசரிக்கப்படுகின்றன. இந்த இரண்டு முழங்கால்களையும், இருதயத்திலே தியானம்பண்ணக்கடவன். கருடனுடைய தோள்களில் விளங்கியும், பலத்துக்கு நிதியாகியும், காசாம்புஷ்பம்போன்ற காந்தியுடையனவாகியு மிருக்கிற பகவானுடைய தொடைகளைத் தியானம்பண்ணக்கடவன். பாதங்கள் வரையில் தொங்குகின்ற பீதாம்பரத்திலே அரைநூல் மாலையினாலே சூழப்பட்டிருக்கிற கடிபச்சாத்பாகத்தைத் தியானம்பண்ணக்கடவன். பிரம்மாவுக்கு ஸ்தானமான பத்மத்திற்கு உற்பத்தி காரணமாயிருக்கிற நாபியைத் தியானம்பண்ணக்கடவன். ஸ்ரீ ஹரியினுடைய இந்திரநீலமணிபோலவும், நிர்மலமான ஆரங்களுடைய காந்தியினாலே வெளுத்து மிருக்கிற ஸ்தனங்கள் இரண்டையும் தியானம்பண்ணக்கடவன். ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமாகியும், ஸ்மரித்தும், தரிசனம்பண்ணுகிற புருஷர்களுடைய மனதுக்கும, நேத்திரங்களுக்கும், மிகவும் ஆனந்தத்தைப்பண்ணுகிற மார்பைத் தியானம் பண்ணக்கடவன். கவுஸ்துவமணியைப் பூஷணமாகவுடைய கண்டத்தைத் தியானம்பண்ணக்கடவன். க்ஷீராப்தி மதனசமயத்திலே தம்மாலே தரிக்கப்பட்ட மந்தரபர்வதத்தினுடைய சுழலினாலே மிகவும் பிரகாசமாகப் பண்ணப்பட்ட தோள்வளைகளையுடைய பாகுகளையும், சகிக்கக்கூடாத தேஜஸையுடைய சுதரிசனத்தையும், தாமரைப் புஷ்பம்போலும் ராஜ அம்சம்போலு மிருக்கிற சங்கத்தையும், நன்றாகத் தியானம் பண்ணக்கடவன். சத்துருபடர்களுடைய இரத்தமாகிற சேற்றினாலே பூசப்பட்டு மிகவும் இஷ்டமாகியுமிருக்கிற கதையைத் தியானம்பண்ணக்கடவன். வண்டுகளின் கூட்டத்தினுடைய சப்தத்தினாலே சப்தித்துக்கொண்டிருக்கிற வனமாலையையும் தியானம்பண்ணக்கடவன். பக்தரிடங்களிலே கிருபையோடேகூடிய திருமுகமண்டலத்தைச் சிந்திக்கக்கடவன், வக்கிரங்களாகியும், முன்னெற்றி மயிர்களுடைய சமூகத்தினாலே சூழப்பட்டும், ஸ்ரீமகா

லக்ஷ்மிக்கு ஸ்தானமாகிய பத்மத்தைத் திரஸ்கரிக்கத் தக்கதாயுமிருக்கிற நேத்திரங்களையுடைய புருவங்களை ஆலசிய மில்லாதவனாய்த் தியானம் பண்ணக்கடவன். அதிகோரமான தாபத்திரியத்தை நாசம்பண்ணத் தக்கதாகியும், மனோக்கியமான மந்தஹாசத்துடனே கூடிக்கொண்டும், கிருபைக்கு இருப்பிடமாகியுமிருக்கிற கடாக்ஷத்தைச் சர்வகாலமுந் தியானம்பண்ணக்கடவன். பிரபன்னர்களான பக்தர்களுடைய தீவரமான சோகத்தினாலே யுண்டாகிக் கண்ணீராகிற சமுத்திரத்தை யுலர்த்திப் போடத்தக்கதாகியும், மிகவும் கெம்பீரமாகியு மிருக்கிற புன்னகையையும், தன்னுடைய இருதயாகாசத்திலே பார்க்கப்படுகின்ற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அதரோஷ்டங்களுடைய காந்தியினாலே சிவந்தனவாகியும், சூக்ஷ்மங்களாகியும், குருக்கத்தி மொக்குகளுடைய வரிசைபோல் விளங்குகிற பல்வரிசைகளையுந் தியானம்பண்ணக்கடவன்.

இந்தப்பிரகாரம் பகவானான ஸ்ரீ ஹரியினிடத்திலே அடையப்பட்ட பிரேமாசத்தை யுடையவனாகியும், பக்தியினாலே உருகுகின்ற இருதயத்தை யுடையவனாகியும், சந்தோஷத்தினாலே யுண்டாகின்ற மயிர்க்குச்சை யுடையவனாகியும், மிகவும் ஆசையினாலே யுண்டாகின்ற ஆனந்தபாஷ்பத்தினால் வியாபிக்கப்பட்டும், ஆனந்தப்பிரவாகத்திலே முழுகினவனாய், அந்த ரூபதாரணையிலே பிரயத்தனமில்லாதவனாய் விடுவன். அப்போது ஆச்ரயமான காஷ்டத்தை விட்டிருக்கின்ற அக்கினிச் சுவாலையானது சாந்தியை யடைகிறதுபோல் சாந்தியை யடைந்து தேகமுதலான உபாதிசூனியனாய் அக்கியான சூனியமாயிருக்கிற மனதினுடைய நிவர்த்தியினாலே சுகதுக்கங்களுக்கு வெளிப்பட்டவரான அந்தப் பரமாத்மாவினிடத்திலே நிஷ்டையை யடைந்தவனாய்ப் பூர்வம் அனுபவித்த சுகதுக்கங்களை அகங்காரத்திலே வைத்துப்போட்டுப் பரமாத்ம சாக்ஷாத்காரத்தை யுடையவனாயிருப்பன். இந்தப்படிக்கு யோகசித்தியை யுடைய புருஷனானவன் எந்தத்தேகத்தினின்றும் பரமாத்மஸ்வரூபத்தை யடைந்தானோ அந்தத் தேகத்தையும் பாரான். மத்தியபானத்திலே யுண்டான மதத்தினாலே ஒன்றுந் தெரியாமலிருக்கிற புருஷனானவன், வஸ்திரம் தன் சரீரத்திலே சுற்றப்பட்டிருக்கிறதையும், நழுவி விழுந்து போனதையும் அறியாதது போல், பூர்வீகமான புண்ணியபாப வாசனையினாலே தனது பிராரப்த கர்மம் இருக்கிறமட்டுக்கும் சஞ்சரித்துக்கொண்டு, புத்திரமித்திராதிகளையும், தன்னுடைய தேகத்தையும், சொப்பனத்துக்குச் சமானமாக நினைத்து, நானென்றும் எனதென்றும் அபிமானப்படான். அக்கினியானது ஜொலிக்கின்ற காஷ்டத்தைக் காட்டிலும் தன்னிடத்தினின்றும் பிறவாநின்ற பொறிகள், புகை, இவைகளைக்காட்டிலும் வேறாகச் சொல்லப்படுகிறதுபோல் ஆத்மாவென்கிற அபிமானத்திற்கு விஷயமான தேகம், இந்திரியங்கள், மனது, இவைகளைக்காட்டிலும் புருஷனானவன் வேறாகச் சொல்லப்படுகிறான். ஜீவனென்று பெயரை யுடையவனான அந்தப் புருஷனைக் காட்டிலும் பரப்பிரம்மமென்று சொல்லப்பட்ட பகவானானவர் வேறாக நிற்கிறார். சராயுசமுதலான சதுர்விதப் பிராணிகளிலேயும் அந்தப் பரமாத்துமாவையும், அந்தப்பரமாத்மாவினிடத்திலே நான்குவிதப் பிராணிகளையும், அந்த நாலுவிதப் பிராணி

களிலே பஞ்சபூத சுவரூபமென்று அடையும் பகவானையும், அசஞ்சலமாக இராநின்ற புத்தியினாலே பார்க்கக்கடவன். அக்கினியானது காஷ்டங்களுக்குத் தீர்க்கமென்றும், சிறியதென்றும், நானாவிதமாகப் பேதங் காணப்படுவதுபோல் தேகத்திலேயிருக்கின்ற புருஷனும் நானாவிதமாக அறியப்படுகிறான். ஆகையினாலே பரமாத்மாவினுடைய அம்சமான ஜீவனுக்குப் பந்துவேதுவாகியும், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினுடைய சத்தியாகியும், காரியகாரண சுவரூபமாகியும், இப்படிப்பட்டதென்று சிந்திக்கக்கூடாமலுமிருக்கிற பிரகிருதியை அந்தப் பகவதனுக்கிரகத்தினாலே ஜெயித்துப் பரமாத்ம சுவரூபானுபவத்துடனே கூடியிருக்கக் கடவன்.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

பக்தியோகமும், காலத்தினுடைய பலமும், விரக்தியின்பொருட்டுக் கோரமான சம்சாரமும், வெகு பிரகாரமாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

இப்படி அருளிச்செய்த பகவானைப்பார்த்துத் தேவஹூதி கேட்கிறாள். வாரீர்பகவானே! மகத்தத்வமுதலான தத்வங்கள், பிரகிருதி புருஷர்களுடைய லக்ஷணம், சாங்கியசாஸ்திரங்களிலே சொல்லியிருக்கிற மகத்தத்வ முதலானவைகளுக்கு வேறுவேறாகக் காணப்படுகிற லக்ஷணமுஞ் சொல்லப்பட்டன. இந்தலக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறதற்கு மூலமான பக்தியினுடைய மார்க்கத்தையுஞ் சம்சார சுவரூபத்தையுங் காலத்தினுடைய சுவரூபத்தையுஞ் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கிற மாதாவினுடைய வசனத்தைக்கொண்டாடிக் கிருபையுடையவராய், மாதாவைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே! பக்தியோகமானது, அனேகவிதமான மார்க்கங்களாலே வெகுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. புருஷர்களுக்குச் சுவபாவமான சத்வாதிகுணங்களுடைய விருத்திபேதத்தினாலே அபிப்பிராயம் வேறாக விருப்பதுபோல் பக்தியும் வேறுவேறாகக் காணப்படுகிறது. ஹிம்சை, டம்பம், த்வேஷம், இவைகளைச் சங்கற்பித்துக்கொண்டு கோபத்தையும் பேதபுத்தியையும் உடையவனாகி என்னிடத்திலே பக்தியைப் பண்ணுகிறபுருஷன் தாமசனென்றும், விஷய சௌக்கியங்களையும், யசசையும், ஐசுவரியத்தையுங் கோரிக்கொண்டு பேத புத்தியையுடையவனாய் அர்ச்சாதி விக்கிரகங்களிலே என்னை அர்ச்சிக்கிறபுருஷன் ராஜசனென்றும், பாபக்ஷயத்தை யுத்தேசித்தாகிலும், பகவத்பிரீதியை யுத்தேசித்தாகிலும், யக்கியம் பண்ணுகின்ற விதியை யுத்தேசித்தாகிலும், அர்ச்சாதி விக்கிரகத்திலே என்னை ஆராதிக்கிற புருஷனானவன் சாத்விகனென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். என்னுடைய கல்யாணகுணங்களைக் கேட்டமாத்திரத்திலே சமுத்திரப்பிரவேசம் பண்ணுகிற நீங்காத கங்காபிரவாகம்போல் என்னிடத்திலே அசஞ்சலமாய்ப் பக்தி செலுத்துகிற

அந்த நிர்க்குண பக்தியையுடைய பரம பாகவதர்கள், என்னுடைய சேவையையன்றியிலே சாலோக்கியமென்ற எனது வைகுண்ட லோகவாசத்தையும், சாமீப்பியமென்கிற என்னுடைய சமீபவாசத்தையும், சாரூப்பியமென்கிற எனது சமான ரூபத்தையும், சாயுச்சியமென்கிற ஐயிக்கியத்தையும், என்னாலே கொடுக்கப்பட்டாலும் இவைகளைக் கிரகிக்கிறதில்லை. இந்தத் திரிகுணத்தையும் விட்டு என்னுடைய சுவரூபானுபவத்திற்குப் பக்தனானவன், யோகமென்று பெயரையுடையதான அந்தப் பக்தியை மோக்ஷமென்று சொல்லப்படும் பல இச்சையில்லாமலும், சிரத்தையுடனே கூடிக்கொண்டுமிருக்கிற சுவதர்மத்தினாலேயும், நிஷ்காமனாகியும், ஹிம்சாரகிதமாயுமிருக்கிற பாஞ்சராத்தரங்களிலே சொல்லப்பட்ட பூஜாகிரமத்தினாலேயும், எனது விக்கிரகத்தினுடைய தரிசனம், ஸ்பரிசனம், பூஜை, ஸ்தோத்திரம், பிரணமம், இவைகளாலேயும், சகல பிராணிகளிடங்களிலும் ஈசுவரபுத்தியினாலேயும், தைரியம், வைராக்கியம், மகத்துக்களுடைய சன்மானம், தீனர்களிடங்களில் கிருபை, தனக்குச் சமானமான பேர்களிடத்திலே சிநேகம், இயம நியமங்களாலும் வேதாந்தமுதலானவற்றினுடைய சிரவணங்கள், எனது நாமகீர்த்தனம், கபடமில்லாமலிருக்கை, விஷயசங்கமும் அகங்காரமுமில்லாமலிருக்கை, இந்தக் குணங்களினாலே மிகவும் பரிசுத்தனாகிறான். என்னுடைய தர்மங்களை அனுஷ்டானம் பண்ணுவானுடைய சித்தமானது, பிரயத்தனமன்றியில் எனது குணங்களைக் கேள்வி செய்தமாத்திரத்தில் வாயுவினாலே அடைவிக்கப்படுகின்ற கந்தமானது புஷ்பாதிஸ்தானத்தினின்றும் கிராணேந்திரியத்தை யடைகிறதுபோலப் பரமாத்துமாவை யடையும். பரமாத்மாவாகியும் சர்வநியந்தாவாகியுமிருக்கிற என்னை உபேக்ஷபண்ணி, அவிவேகத்தினாலே அர்ச்சாதிவிக்கிரகத்தைப் பரிகசிக்கிற யாதொரு புருஷனானவன், பஸ்மத்திலே ஹோமம் பண்ணினவனுக்குச் சமானமாவான். வாராய் மாதாவே! பிராணிசமூகங்களை நிந்திக்கின்ற புருஷனிடத்தில் நான் சந்தோஷப்படுகிறதில்லை. சுவதர்மத்தை அனுஷ்டானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்ற புருஷனானவன், சமஸ்தபிராணிகளிலேயுமிருக்கின்ற என்னைத் தன்னுடைய இருதயத்திலே காணுகிறவரையில் என்னை அர்ச்சாதி விக்கிரகத்திலே அர்ச்சிக்கக் கடவன். தனக்கும் அன்னியபிராணிகளுக்கும் கொஞ்சமாகிலும் பேதமாய்ப் பார்க்கிற புருஷனுக்கு மிருத்தியுரூபியான நான் மகத்தான பயத்தைப் பண்ணுவேன். ஆகையினாலே என்னைத் தானத்தினாலேயும், சன்மானத்தினாலேயும், சிநேகத்தினாலேயும், சமதிருஷ்டியினாலேயும் பூஜிக்கக்கடவன்.

வாராய் சுபத்தையுடையவளே! அசேதனங்களைக் காட்டிலும் உயிர்கள் சிரேஷ்டம். அந்த உயிர்களிலும் பிராணவிருத்தியை யுடையன சிறந்தன. அவைகளிலும் அறிவையுடையன சிலாகிக்கத்தக்கன. அவைகளிலும் இந்திரிய விருத்திகளை யுடையன சிரேஷ்டம். அவற்றிலும் ஸ்பரிசக்கியானத்தை யுடையன சிரேஷ்டம். அதிலும் ரசக்கியானத்தை யுடையன சிரேஷ்டம். அவற்றிலும் கந்தக்கியானத்தையுடையன உத்தமம். அவைகளிலும் சப்தக்கியானத்தை யுடையன சிலாக்கியம். அவற்றிலும் ரூபக்கியானத்தை

யுடையன சிரேஷ்டம். அவற்றிலும் கீழ்மேலும் பல்லையுடையன சிரேஷ்டம். பாதமில்லாதவைகளான அவைகளிலும் வெகுபாதங்களையுடையன சிரேஷ்டம். அவைகளைக்காட்டிலும் நான்குபாதங்களை யுடையவைகள் சிரேஷ்டம். அவைகளிலும் இரண்டுபாதங்களையுடைய மனுஷியஜாதி சிரேஷ்டம். அவர்களிலும் பிராம்மணவர்ணம் சிரேஷ்டம். பிராம்மணர்களிலேயும் வேதத்தை யறிந்தவன் சிரேஷ்டன். அவனிலும் வேதார்த்தத்தை யறிந்தவன் சிரேஷ்டன். அவனிலும் சம்சயங்களைப் போக்கடிக்கிறவன் சிரேஷ்டன். அவனைக் காட்டிலும் சுவதர்மத்தை அனுஷ்டானம்பண்ணுகிறவன் சிரேஷ்டன். அவனிலும் தர்மார்த்த பலன்களைக்கோராமல் வைராக்கியத்தை யுடையவன் சிரேஷ்டன். அவனிலும் தேகம் கிரியாபலன்கள் இவைகளை என்னிடத்திலே சமர்ப்பித்தவன் சிரேஷ்டன். என்னிடத்திலே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சித்தத்தையும் கர்மபலத்தையு முடையவனாகிச் சகல பிராணிகளிடத்திலும், சமபுத்தியையுடைய புருஷனைக் காட்டிலும் சிரேஷ்டனான பிராணியை நான் பார்க்கவில்லை.

வாராய் மனுபுத்திரியே! பக்தியோகமும் அஷ்டாங்கயோகமும் சொல்லப்பட்டன. வஸ்துக்களுடைய ரூபங்களுக்கு ஆசிரயமாகியும், அற்புதப் பிரபாவத்தை யுடையதாகியு மிருக்கிற பகவானுடைய ரூபமே காலமென்று சொல்லபபடும். அந்தக் காலரூபியாயிருக்கிற பகவானுக்கு இஷ்டனென்றும், த்வேஷியென்றும், பந்துவென்று மில்லை. அந்தப் பகவானுடைய ஆக்கினையால் வாயுவானவன் வீசுகிறதும், சூரியனானவன் பிரகாசிக்கிறதும், இந்திரன் வருஷிக்கிறதும், சந்திரனானவன் பிரகாசிக்கிறதும, விருக்ஷங்களும், ஔஷதிகொடிகளும், தம்தம் காலத்தில் புஷ்பங்களையும், பலன்களையும், கிரகிக்கிறதும், நதிகள் பிரவாகிக்கிறதும், சமுத்திரமான து கரையை அதிக்கிரமியாம லிருக்கிறதும், அக்கினியானது தகிக்கிறதும், பாதைகளோடே கூடப் பூமியானது முழுகிப்போகாம லிருக்கிறதும, ஆகாசமானது பிராணிகளுக்கு மார்க்கத்தைக் கொடுக்கிறதும், மகத்தத்வமானது தேகத்தை ஏழாவரணங்களாலே சூழப்பட்டிருக்கிற லோகமாகப் பண்ணுகிறதும், சத்வாதிகுண நியந்தாக்களான பிரம்மா முதலான தேவர்களும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி முதலானவைகளிலே அடிக்கடி ஜாக்கிறதையாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறதும், ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமான இந்தப் பிரபஞ்சமானது பிரம்மாதிகளுடைய வசமா யிருக்கிறதும், அந்தப் பிரம்மாதிகளும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டியாதிகளைப் பண்ணுகிறதும் ஆம். அவர் பிறர் ரூபமாயிருந்து புத்திராதிகளைச் சிருஷ்டி பண்ணிக்கொண்டும், மிருத்தியு ரூபமாயிருந்து சங்கரித்துக்கொண்டும், சுவயம் நாசரகிதராகியும், விகாரமில்லாதவராகியும் இருக்கிறார்.

முப்பதாவது அத்தியாயம்.

தேகம் ஸ்திரீ முதலானவைகளிலே ஆசக்தமான சித்தத்தை யுடையவர்களான காமிகளுடைய பாபத்தினாலே தாமசமான அதோகதியானது சொல்லப்படுகின்றது.

கபிலமஹரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே! பலமுள்ள காலத்தினாலே சலிப்பிக்கப்பட்டாலும், இந்த ஜனங்கள் அந்தக் காலத்தினுடைய மகத்தான பராக்கிரமத்தை, வாயுவினுடைய பராக்கிரமத்தை மேகபந்தியானது அறியாததுபோல, ஜனங்கள் காலரூபியான பகவானால் நாசம் பண்ணப் படுவதறியாமல், அதிக சுகத்தின்பொருட்டு அர்த்தத்தைச் சம்பாதிக்கிறதற்காக வெகு பிரயாசைப்பட்டு அநித்தியமாகியும், புத்திர களத்திராதிகளோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற தேகம், தனம் முதலானவைகளை அவிவேகத்தினாலே நித்தியமாக எண்ணிக்கொண்டும், சுகத்தையும், வைராக்கியத்தையும் அடையாமல், நரகத்திற்குரிய பாபங்களைச் சம்பாதித்து நரகவாதனையை அனுபவிக்கச்செய்யும் பகவானுடைய மாயையால் மோகிக்கப்பட்டும், அந்த நரகவாதனையில் கிடைக்கிற ஆகாராதிகளில் அன்புடையவராய் அந்தத் தேகத்தையும் விட்டுவிடுகைக்கு இச்சிக்கிறதில்லை. மேலும் அந்தஜனங்கள் துஷ்டர்களான ஸ்திரீகளுடைய ஏகாந்தத்திலே பண்ணப்படுகிற சம்போகாதி ரூபமாயிருக்கிற மாயையினாலேயும், மதுரமான மழலைச்சொற்களையுடைய சிசுக்களின் வார்த்தைகளாலேயும், அபகரிக்கப்பட்ட மனதுகளை யுடையவராய்க் கிருகங்களிலே சோம்பலில்லாமல் துக்கத்தைச் சுகம்போலேயெண்ணி வெகு பெரபரை ஹிம்சித்து வெகுவழியாய்ச் சம்பாதிக்கப்பட்ட பொருள்களாலே அவர்களைப் போஷித்துக்கொண்டிருந்து தடக்கு வயது தளர்ந்த பின்பு அசக்தராகி அன்னியர்களுடைய தனத்திலே ஆசையை யுடையவராய்ச் சம்சாரத்தைக் காப்பாற்றுவதில் சாமார்த்திய மில்லாதவராய் வியர்த்தமான பிரயத்தனத்தை யுடையவரான அந்தப் புருஷரைப் பாரியை முதலானவர்கள் சமர்த்தராயிருந்த காலத்திலே ஆதரவு பண்ணினாற்போல் ஆதரவு செய்யாமல் மிகவும் அநாதரவுடன் நாய்க்கும், பூனைக்கும், ஆகாரம் போடுவதுபோலப், போடுகிற ஆகாரத்தைப் புசித்துக்கொண்டும், வார்த்திகத்தினாலே வைரூப்பியத்தை யுடையவராகியும், ரோகத்தை யுடையவராகியும், மிகவும் ஜொலிக்கின்ற ஜடராக்கினியை யுடையவராகியும், அல்பமான ஆகாரத்தையும், வியாபாரங்களையு முடையவராகியும், அசக்தராகியும், மரணத்திற்குச் சமீபித்தவராகியும், சேஷ்மத்தினாலே தகையப்பட்ட நாடிமார்க்கங்களுடையவராகியும், பிராணவாயுவினாலே வெளிப்பட்டுப்போன கண்களை யுடையவராகியும், இரைப்பு பெருமூச்சுகளாலே பண்ணப்பட்ட ஆயாசத்தை யுடையவராய்க் கண்டத்திலே குருகுருவென்கிற சப்தத்தை யுடையவராய் மிகவும் சகிக்கக்கூடாததான மாணவேதனையினாலே பந்துக்களழுது கொண்டிருக்கையில் மாணத்தை அடைகிற சமயத்தில்

பயங்கரர்களாகியும், கோபத்தினாலே சிவந்தகண்களை யுடையவர்களாகியு மிரு க்கிற இரண்டு யமதூதர்களைப் பார்த்துப், பயந்த இருதயத்தை யுடையவராகி, மலமூத்திரங்களை விட்டுக்கொண்டு, அந்த யமதூதர்கள் கையிலகப்பட்டு அவ ர்களுடைய மிரட்டுகளாலே பிளந்துபோகின்ற இருதயத்தை யுடையவராகி யும், மார்க்கத்திலே சுவானங்களாலே பிடுங்கப்பட்டவராகியும், மிகவும் துக் கத்தை யுடையவராகியும், தாம் பண்ணின பாபத்தை ஸ்மரித்தும், பசிதாகங்க ளாலே பீடிக்கப்பட்டவராகியும், சூரியன், காட்டுத்தீ, பெருங்காற்று, இவைக ளாலே பீடிக்கப்பட்டவராய், வருக்கப்பட்டமணல்களை யுடையவைகளாகியும், இளைப்பாறிக்கொள்ளத்தக்க இடமில்லாததாகியும், உதகமில்லாததாகியுமிருக் கிற மார்க்கத்திலே அசக்தராயிருந்தாலும், முதுகிலே குறடாவினால் அடிக்கப் பட்டவராய், மிகவும் பிரயாசத்தினாலே மூர்ச்சையடைந்தவராகியும், திரும்ப வும் எழுந்திருந்து, பாபிஷ்டமான மார்க்கத்தினுடைய தொண்ணூற்றொன் பதினாயிரம் யோசனைகளை மூன்று முகூர்த்தங்களாலேயாவது, இரண்டு முகூர் த்தங்களாலேயாவது தாண்டி, யமலோகத்தையடைந்தவராய், மிகவுங் கடோரங் களான யாதனைகளை அடைகிறார். அவ்விடத்திலே தம்முடைய கை கால்கள் முதலான அவயவங்களுக்குத் துணிகளைச்சுற்றிக், குறைக்கொள்ளிகளாலே கொளுத்தி விடுகிறதையும், மற்றோரிடத்திலே தம்மாலேயாவது மற்றொருத் தராலேயாவது சேதிக்கப்பட்டிருக்கிற தம்முடைய மாம்சத்தைப் பக்ஷித் தும், அந்த யமலோகத்திலே சுவானங்கள், பருந்துகள், பாம்புகள், தேள்கள், கொசுக்கள் முதலானவைகளாலே சரீரபீடையையும் அடைந்து, அவயவங்க ளைக் கண்டங்கண்டமாகச் சேதிக்கிறதையும், கேசம் முதலானவைகளாலே கிழிபடுகிறதையும், பர்வதசிகரங்களினின்றுந் தள்ளப்படுகிறதையும், ஜலத் துக்குள்ளே போட்டு மிதித்து வைக்கிறதையும், பள்ளத்திலே போட்டு வைக் கிறதையும் அடைவர். அந்த தாமிசிராம ரவுராமுதலான நரகயாதனைகளை அனு பவிப்பார். வாராய் மாதாவே! இந்த ஜன்மத்தில் நரகத்திலே யுண்டாகின்ற யாதனைகளாவும இந்தச் சமுசாரத்திலேயுங் காணப்படுகின்றன. பிராணிக ளுக்குத் துரோகங்களைச்செய்து அதனாலே போஷிக்கப்பட்ட சரீரத்தை இங் கேயே விட்டு, தாம் செய்த பாவத்தை மார்க்கத்திற்குக் கட்டமுதாக வுடை யவராகித், தனத்தைப் பறிகொடுத்தவர்போல், மிகவும் விசனப்பட்டுக்கொ ண்டு, நரகத்திலே ஈசுவரனாலே யடைவிக்கப்பட்டுத், தமமாலே செய்யப்பட் டிருக்கிற குடும்பபோஷணத்தினுடைய பாவத்தை அனுபவித்து, மனுஷ்ய ஜன்மத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டவைகளான யாதனா ஜன்மங்கள் எத்தனையுண்டோ அவையனைத்தையும் கிரமமாக அடைந்து, பாபத்தைப் போக்கிக்கொண்டு திரும்பவும், மனுஷ்யதேகத்தை யடைகிறார்.

முப்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

மிசிரங்களாயிருக்கிற புண்ணிய பாவங்களாலே மனுஷ்ய ஜன்மப் பிராப்தி ரூபமான ரஜோகுண கதியானது சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே! புருஷன் ஈசுவரனாலே பிரவிர்த்திக்கப்படுகின்ற பூர் வகர்மத்திலே திரும்பவும் தேகத்தையடைகிறதின்பொருட்டுத் தந்தையுடைய வீரியத்தின் பிந்துவை ஆச்ரயித்த ஸ்திரீயினுடைய கர்ப்பத்தைப் பிரவே

சித்து, முதல்நாளில் சுக்கிலசோணித ரூபமாகியும், ஐந்தாநாளிலே குமிழிரூபமாகியும், பத்தாநாளில் இலந்தைப்பழம்போலவும், பிற்பாடு மாம்சபிண்டாகாரமாகியும், முதல்மாசத்திலே சிரசும், இரண்டாமாசத்திலே கைகால் முதலான அவயவங்களுடனே கூடின சரீரமும், மூன்றாமாசத்திலே நகம், ரோமங்கள், அஸ்திகள், சர்மங்கள், கண், காது முதலான இந்திரியத் துவாரங்களுடைய வுற்பத்தியும், நான்காமாசத்தில் சப்ததாதுக்களும், ஐந்தாமாசத்தில் பசிதாகங்களும், ஆறாமாசத்தில் சராயு என்னப்பட்ட பையிலே தாயாருடைய வலது பாரிசமான வயிற்றிலே சுழன்றுகொண்டும், மாதா பக்ஷிக்கப்பட்ட அன்னபானாதிகளாலே விருத்தியடைகின்ற தாதுக்களையுடையவனாய், அனேக ஜந்துக்களுக்கும், மலமூத்திரங்களுக்கும், ஸ்தானமாக அந்தக்குக்ஷியிலே புழுக்களினாலே கடிக்கப்பட்டு, மிகுந்த கிலேசத்தையுடையவனாய், அடிக்கடி மூர்ச்சையடைந்தும், மாதாவினாலே பக்ஷிக்கப்படுகிற துவர்ப்பு, கைப்பு, சுடுகை, உப்பு, காரம், புளிப்பு முதலானவைகளாலே அவயவங்களில் உண்டான வேதனையையுடையவனாய்ச், சராயுவென்னப்பட்ட பையினாலேயும், தாயாருடைய குடல்களினாலேயும் சூழப்பட்டவனாய்ச், சிரசைக் குக்ஷியிலே வைத்துக்கொண்டு வணங்கப்பட்ட முதுகு, கழுத்து, இவைகளையுடையவனாய், அந்தக் கர்ப்பத்திலே வாசம்பண்ணுகிறான். அந்தக் கர்ப்பத்திலேயிருந்து ஜன்மாந்தர காமவசத்தினாலே யுண்டாகிற கியானத்தை யுடையவனாய், அனேக ஜன்மங்களிலே செய்யப்பட்ட கர்மத்தை நினைத்துக்கொண்டு, சுவாசம் விடக்கூடாமல் வெகுசங்கடத்துடன் ஏழாமாதமுதற்கொண்டு அடையப்பட்ட கியானத்தையுடையவனாய்ப், பிரசவ ஏதுக்களான வாயுக்களாலே யலைக்கப்பட்டவனாய், மலத்திலே பிறந்திருக்கின்ற புழுக்களுடனே கூடப்பிறந்த புழுப்போல, இருந்தவிடத்திலேயிராமல் பிரமித்து, மிகவும் தபிக்கப்பட்டு, தேககாதுக்கியானத்தையுடையவனாகியும், திரும்பவும் கர்ப்பவாசத்திலே பயத்தையுடையவனாகியும், ஏழு பந்தனதாதுக்களை யுடையவனாகியுமிருக்கிற அந்த ஜீவாத்மாவானவன் ஈச்வரனை யஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு, வியாகுலவாக்கினாலே ஸ்தோத்திரம்பண்ணுகிறான். துஷ்டனான எனக்கு யோக்கியமான கர்ப்பவாசரூபமான கதியானது காண்பிக்கப்பட்டு, மிகவும் சிரமத்தை அடைந்திருக்கின்ற ஜகத்தை ரக்ஷிக்கைக்குத், தமதிச்சையினாலே கிரகிக்கப்பட்ட நானாவித ஸ்வரூபத்தையுடையவராகியும், விகாரசூனியராகியும், உபாதிசூனியராகியும், பரிபூரணமான கியானத்தையுடையவராகியுமிருக்கிற அந்தப் பரமாத்துமாவைப் பிரணாமம் பண்ணுகிறேன். பஞ்சபூதங்களாலே நிர்மிக்கப்பட்ட சரீரத்திலே, அபத்தமாகவே மறைக்கப்பட்டவனாகியும், சங்கமில்லாதவனாகியும், இந்திரியங்கள், பூதங்கள், விஷயங்கள், அகங்காரம் இவைகளை ஸ்வரூபமாக வுடையவனாகியுமிருக்கிற நான், அப்படிப்பட்ட சரீரமில்லாதவராகியும், அளவில்லாத மகிமையையுடையவராகியும், சர்வக்கியராகியும், பிரகிருதிபுருஷர்களுக்குப் பரராகியுமிருக்கிற அந்தப் பரமபுருஷருக்குத் தண்டன் சமர்ப்பிக்கிறேன். தேவரீருடைய மாயையினாலே சுவரூபக்கியானமில்லாதவனாய்ச் சத்வாதி குணங்களை நிமித்தமாகவுடையதான கர்மபந்தனத்தையுடைய இந்தச் சம்சாரமார்க்கத்தினாலே பண்ணப்படுகின்ற கிலேசத்துடனே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற நான் மகானுபாவரான அந்த ஈசுவரனுடைய அனுக்கிரகத்தை யன்றி எந்தயுக்தியினாலே நிஜஸ்வரூபத்தை அடைவேன்.

பூதபவுஷிய வர்த்தமான விஷயமான கியானத்தை அந்தப் பகவானைத் தவிர மற்றொருவன் எவன்தான் கொடுப்பான். ஸ்தாவரங்களிலேயும், ஜங்கமங்களிலேயும், அந்தரியாமியாக விருக்கிற அந்த ஈசுவரனை ஜீவரூபமான கர்மமார்க்கத்தை அனுவர்த்திக்கின்ற நாங்கள் தாபத்திரய சாந்தியின் பொருட்டுச் சரணமாக அடைகிறோம். மாதாவினுடைய குக்ஷியிலேயிருக்கின்ற இரத்தம், மலம், மூத்திரங்களாகிற கிணற்றிலே விழுந்தும், ஜடராக்கினியினாலே மிகவும் தபிக்கப்பட்டுமிருக்கின்ற தேகத்தை யுடையவனாகியும், அதனாலே மிகவும் சின்னமான புத்தியை யுடையவனாகியுமிருக்கிற நான், இந்தக் கர்ப்பத்தினின்றும் பாழுங்கிணற்றுக்குச் சமானமான வெளியிலே புறப்படுகைக்கு இச்சிக்கவில்லை. வெளிப் புறப்படுகையிற்றானே தேவரீருடையமாயையால் மோகிக்கப்பட்டு, நானென்றும், என்னதென்றுமெண்ணுகிற புத்தியுண்டாய்த், திரும்பவும் புத்திரமித்திர களத்திராதிகளென்கிற சம்சாரத்தில் சிக்கிக்கொண்டு, தேவரீருடைய திருவடிக்குப் புறம்பாய்ப் போவேன். ஆதலால் இந்தக் கர்ப்பத்தினின்றும் வெளிப்பட்டுக் கெட்டுப்போகாம லிருக்கும்படி கிருபை செய்யவேண்டுமென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட புத்தியையும் பத்துமாதங்களையுடையவனாகியுமிருக்கிற அந்த ஜீவன் தக்ஷணத்திலே பிரசவத்துக்கு ஏதுவான வாயுவினாலே தள்ளப்பட்டவனாய்ச், சிரசை அதோ முகமாகப் பண்ணிக்கொண்டு, மிகவுங்கிலேசத்துடன் சுவாசமுங் கியானமு மில்லாதவனாய், மகா பிரயாசத்தினாலே வெளிப்பட்டுப், பூமியிலே விழுந்து, இரத்தங்களாலும், மலங்களாலும் பூசப்பட்டுத், தத்துவக் கியானத்தை யிழந்து, விபரீதபுத்தியை யடைந்தவனாய், அழுது கொண்டிருந்து, அன்னியனுடைய அபிப்பிராயத்தை யறியாத ஜனத்தினாலே போஷிக்கப்படுகின்ற அந்த ஜீவனானவன், ஸ்தன்னிய பானார்த்தமாக அழுகையில், வயிற்று நோயினாலே யழுகிறதென்று வேப்பிலைரசத்தைப் பானம் பண்ணி வைப்பார்கள். வயிற்று நோயினாலழுதால், பசித்தழுகிறானென்று ஸ்தன்னிய பானத்தைப் பண்ணி வைப்பார்கள். இவை முதலான அனிஷ்டத்தை யடைந்து அவற்றை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளச் சக்தியற்றவனாய், எறும்பு, கொசுகு முதலான ஜந்துக்களாலே கடிக்கப்பட்டும், அசுசியான சயனத்திலே படுத்துக்கொண்டும், தன் அவயவங்களைச் சொரிந்துகொள்ளவும், எழுந்து உட்கார்ந்து நடக்கிறது முதலானவைகளிலும் சாமர்த்திய மில்லாதவனாய்த், துக்ககரமான ஐந்து வயதுவரைக்கும் பாலியத்தையும் யௌவனத்துக்கீழ்ப்பட்ட பாலவயதையு மனுபவித்தான்.

பிற்பாடு காமத்தையுடையவனாய் அகங்காரத்தினாலும், கோபத்தினாலும், ஆத்மநாசத்தின் பொருட்டுக் காமிகளிடத்திலே விரோதத்தைச் செய்துகொண்டு, விவேகஈனனாகியும், துர்ப்புத்தியாகியும், பஞ்சபூதங்களாலே செய்யப்பட்ட தேகத்திலே மகத்தான ஆக்கிரகத்தையுடையவனாய், அடிக்கடி நான் என்னதென்கிற புத்தியுடன் அக்கியான கர்மங்களினால் ரூபிகரித்திருக்கிற தேகத்தினாலே கட்டப்பட்டவனாய்ச், சம்சாரத்தையடைந்து, சிசினவுதாதிருப்தியின் பொருட்டுப் பிரயத்தனத்தையுடையவனாய்த், துன்மார்க்கத்திலே ரமித்துக்கொண்டிருந்து, திரும்பவும் பூர்வம்போலவே நரகத்திற்குரியவனாகிறான். சத்தியம், சவுசம், தபசு, மவுனம், பரமார்த்தக்கியானம், லஜ்ஜை, சம்பத்து, எசசு, பொறுமை, மனோநிக்கிரகம், பெரியவனென்கிறது, இவைகள் அசத்துக்களானதால் சகவாசஞ் செய்யாமலிருக்கவேண்டும். புருஷனுக்கு

ஸ்திரீகளுடைய சங்கத்தினாலேயும், ஸ்திரீகளின் கூட்டம் செய்கிற பேர்களுடைய சங்கத்தினாலேயும், மோகமும், பந்தமுமுண்டாகிறபடிக்கு மற்றொருவருடைய சங்கத்தினாலே உண்டாகமாட்டா. பிரம்மாவும் தம்முடைய பெண்ணைப்பார்த்து, மோகித்துப் பெண்மான்ரூபமான அவளை லச்சையில்லாதவராகித் தாமும் மான் ரூபியாகப் பின்சென்றார். அந்தப் பிரம்மாவினாலே மரீசிப் பிரஜாபதி முதலான பேர்கள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள். ஸ்ரீமந் நாராயணரைத் தவிர மற்ற எந்தப் புருஷன், தான் ஸ்திரீரூபமான மாயையினாலே யிழுக்கப் படாமலிருக்கிறான். யோகாப்பியாசத்தினுடைய கரையை அடைய இச்சிக்கிறவனும், பரமாத்தும ஸ்வரூபத்தையடைய இச்சிக்கிறவனும், ஒருக்காலும் ஸ்திரீகளிடத்திலே சங்கத்தை பண்ணாமலிருக்கக் கடவன. மோக்ஷத்தைக் கோருகின்ற புருஷனுக்கு ஸ்திரீகளை நரகத்துவாரமாகச் சொல்லுவார்கள். ஸ்ரீ ஹரியினாலே நிருமிக்கப்பட்டு சிசுரூஷைக்குக் காரணமாகியு மிருக்கிற அந்த ஸ்திரீரூபமான மாயையைத் தனக்குப் பிரதிகூலமான மிருத்தியுவைப் போலவும், திரணங்களாலே மூடப்பட்ட கிணற்றைப் போல், தனம், புத்திரன், கிருகம், இவைகள் தெய்வத்தினாலே நிருமிக்கப்பட்ட மிருத்தியுவாக அறியக் கடவன். வேடனுடைய கணணியானது அனுகூலமாக அறியப்பட்டிருந்தாலும் மிருகத்துக்கு மரணஹேதுவானதுபோல, பிராணியானவன் இவைகளை மிருத்தியு வென்றறிந்து விஷயசங்கத்தைவிட்டு மிகவும் தத்வவிசாரதத்தை யுடையதாகியும், யோக வைராக்கியங்களோடே கூடிக்கொண்டு மிருக்கிற புத்தியினால், மாயையினாலே பண்ணப்பட்ட லோகத்திலே, தேகாபிமானத்தைவிட்டுச் சஞ்சரிக்கக்கடவன்.

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

சாத்வீக தர்மங்களாலே ஊர்த்துவகதியும், தத்துவக்கியான மில்லாதவனுக்கு அந்த லோகங்களினின்று திரும்ப ஜனனமும் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீபகவானுடைய வாக்கியம்.

தாயே மாதாவே! கிருகஸ்தாசரமத்தில் தர்மார்த்த காமரூபங்களான தர்மங்களைச் செய்கிற புருஷனானவன், பகவதாராதன ரூபமான தர்மத்தைவிட்டுப் பிராகிருத தேவர்களையும், பிதுர்க்களையும், கிருதுக்களாலே சிரத்தையோடே கூடி யாகஞ்செய்கிறவன், சத்தியலோகத்தை யடைந்து திரும்பவும் ஜன்மத்தையடைவன். அனந்த சயனனான ஸ்ரீ ஹரியானவர் பிரளயத்திலே பாம்பணையிலே சயனித்துக் கொள்ளுகிறபோது யாகாதி தர்மங்களை யனுஷ்டானம பண்ணின கிருகஸ்தர்களுக்கு இந்த லோகங்கள் லயத்தையடைகின்றன. பிரம்மாவினுடைய ஆயுளுக்கு முடிவான அந்தப் பிரளயபரியந்தம், பிரம்மாவைப் பரமேச்வரராகத் தியானம பண்ணுகிறபேர்கள் அந்தப் பிரம்மலோகத்தை யடைந்திருந்து, அந்தப் பிரம்மாவானவர் தம்முடைய காலத்தை அனுபவித்துப் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், மனது, இந்திரியங்கள், சப்தாதிவிஷயங்கள், அகங்காரம் இவைகளினாலே சூழப்பட்ட பிரம்மாண்டத்தை உபசங்காரம் பண்ண இச்சித்தவராய்ப், பரமாத்மாவை யடைகிறபோது அவர்களுமந்தப் பிரம்மாவுடனே கூடவே பரமானந்த ரூபராகியும், சர்வோத்கிருஷ்டராகியும், பரப்பிரம்மமாயுமிருக்கிற புராணபுருஷரை அடைவார்கள். பகவானை

யுபாசிக்கிறவர்கள், சாக்ஷாத்தாகவே அந்தப் பகவானை அடைவார்கள். ஆகையினாலே சமஸ்த பிராணிகளுடைய இருதய கமலங்களிலே அந்தரியாமியாகவும், பிரசித்தமான பிரபாவத்தையுடையவராகியு மிருக்கிற பகவானை ஏகாந்த பக்தியினாலே சரணமாக அடையக்கடவாய். ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுக்குக் கர்த்தாவாகியும், வேதகர்ப்பராகியுமிருக்கிற பிரம்மாவானவர், யோகசித்தியையுடைய சனற்குமாரர் முதலான யோகீசுவரர்கள், மரீசிமுதலான ரிஷிகள், இவர்களுடனே கூட பேதபுத்தியினாலேயும், அகங்காரத்தினாலேயும், நிஷ்காமமான கர்மத்தினாலேயும், கர்த்துருத்துவத்தினாலேயும், பிரம்மலோகாதிபத்தியரூபமாகியும், தர்மபலரூபமாகியு மிருக்கிற ஐசுவரியத்தை யனுபவித்துப், பிரளயகாலத்திலே சகுணப்பிரம்ம ரூபியான பரமபுருஷனை அடைந்து, ஈச்வரரூபமான காலத்தினாலே சத்வாதிகுணங்களுக்கு லயமுண்டாயிருக்கையில், திரும்பவும் சிருஷ்டியிலே முன்போலவே தம்தம் அதிகாரங்களுடனே கூட உண்டாகிறார்கள். கர்மங்களிலே ஆசக்தியை யுடையவர்களாகியும், சிரத்தையுடனே கூடி விகிதகர்மங்களையும், காமியகர்மங்களையும், நித்தியகர்மங்களையும், ரசோகுணத்தினாலே சூழப்பட்ட காமத்திலேயே மனதையுடையவர்களாகியும், இந்திரிய நிக்கிரகமில்லாதவர்களாகியும், தர்மார்த்த காமியங்களைக் கோரினவர்களாகியு மிருக்கிற புருஷர்கள், சம்சாரத்தை அபகரிக்கின்ற புத்தியை யுடையவர்களாகி, மிக்க வெற்றிகளை யுடைய ஸ்ரீ ஹரியினது கதையிலே இச்சை யில்லாதவர்களாய், மலத்தைப் புசியாநின்ற செந்துக்கள் மலத்தையே கோருகிறதுபோல், பாக்கியஹீனர்களாகிறார்கள். கர்ப்பாதானமுதலாய்ச் சாமக்கிரியை பரியந்தங்களான கர்மங்களை யதாவத்தாகச் செய்கிறவர்கள் சூரியனுடைய தக்ஷிண மார்க்கமான தூமாதி மார்க்கத்தினாலே பிதுர்லோகத்தை யடைந்து திரும்பவும் புத்திரர்கள் முதலான பேர்களிடத்திலே பிறக்கிறார்கள்.

வாராய் மாதாவே! நலமிழந்தவர்களாகி அந்த லோகத்தினின்றும் இந்த லோகத்தைக் குறித்து விழுகிறார்கள். ஆகையினாலே நீ பகவத்குணங்களை ஆச்ரயித்துப் பக்தியினாலே அந்தப் பரமேச்வரரைப் பஜிக்கக்கடவாய். அந்த ஸ்ரீ வாசுதேவனிடத்திலே செய்யப்படுகின்ற பக்தியோகமானது வைராக்கியத்தையும், பிரம்ம சாக்ஷாத்காரரூபமான ஞானத்தையும் உண்டாக்கும். சித்தத்தைப் பகவத்குணங்களில் லயிக்கச்செய்கிற புருஷனானவன், அந்தச் சுவயம்பிரகாச ரூபமாகிய பரமபதத்தைப் பார்த்து, மகதத்வம் தத்வாதி திரிகுண சுவரூபமாகியும், மகா பூதரூபமாய் ஐந்து விதமாகியும், இந்திரியரூபமாய்ப் பதினொரு விதமாகியு மிருக்கிற அகங்காரமும், ஜீவரூபமும், அந்த ஜீவனுக்குச் சரீரமாகிய இந்தப் பிரம்மாண்டமான ஜகத்துமாய் ஞானரூபமாக இருக்கின்ற பிரம்மத்தினிடத்திலேயே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மனதையுடையவனாகியும், பிரபஞ்ச விஷயசங்க மில்லாதவனாகியும், வைராக்கியத்தை யுடையவனாகியும், சிரத்தையினாலேயும், பக்தியினாலேயும், யோகாப்பியாசத்தினாலேயும், நித்தியமாக அந்தப் பிரம்மத்தையே எங்கும் பார்க்கிறான். வாராய் பூஜ்யையே! பிரம்மசாக்ஷாத்காரரூபமான இந்த ஞானமானது நம்மாலே சொல்லப்பட்டது. இந்த ஞானத்தினாலே பிரகிருதி புருஷர்களுடைய தத்வமான ஞானயோகமும், பக்தியோக சுவரூபமான பிரபத்தியும், இந்த இரண்டுக்கும் பரமாத்மா வொருவரே யடையத்தக்கவராக விருக்கிறார்.

அனேக ரூப ரசாதி குணங்களுக்கு ஆச்ரயமான வெல்லம் பால் முதலான ஒரு வஸ்துதானே நேத்திரத்திற்கு வெளுப்பாகவும், ரசேந்திரியத்திற்கு மதுரமாகவும், ஸ்பரிச இந்திரியத்துக்குச் சீதமாகவும், இப்படி நானாவிதமாக அறியப்படுகிறதுபோல், அந்தப் பகவான் ஒருவரே தடாகப்பிரதிஷ்டை முதலான கிரியைகள், யாகங்கள், தானங்கள், தபசு, அத்தியயனம், வேதார்த்த விசாரணை, இந்திரியநிக்ரகங்கள், கர்மசன்னியாசம், நானாவிதசுகங்களையுடைய பக்தியோகங்கள், நிஷ்காம ரூபமான தர்மங்கள், இவைகளினாலே அறியப்படுகிறார். வாராய் மாதாவே! பக்தியோகத்தினுடைய நான்கு விதமான சுவரூபத்தையும், சமஸ்த பிராணிகளாலேயும், உள்ளும் புறம்பும் ஓடிக்கொண்டும், அறியக்கூடாத சக்தியையுடையதான காலத்தினுடைய கதியையும், சம்சாரகதிகளையும் சொன்னேன். இந்தத் தத்வக்கியானத்தை வணக்கமில்லாதவன், சோம்பலையுடையவன், துராசாரன், டாம்பீகன், விஷயங்களின்மேல் ஆசக்தியையுடையவன், புத்திராதி கிருகங்களின்மேல் ஆசக்தியையுடையவன், என்னுடைய பக்தியில்லாதவன், எனது பக்தர்களுக்கு த்வேஷியாயிருக்கிறவன், இவர்களுக்கு ஒருக்காலும் உபதேசிக்காமலிருக்கவேண்டும். சிரத்தையையுடையவன், பக்தியையுடையவன், வணக்கத்தையுடையவன், அசூயையில்லாதவன், சகலபிராணிகளிடத்திலேயும், சிநேகத்தையுடையவனாகியும், வைராக்கியத்தையுடையவனாகியும், சமதமாதி குணங்களையுடையவனாகியும், புத்திமானாகியும், த்வேஷமில்லாதவனாகியும், சதாசார சம்பன்னனாகியுமிருக்கிறவன் இவர்களுக்கு இந்தக் கியானத்தை யுபதேசிக்கக் கடவன். வாராய் மாதாவே! சிரத்தையுடனே இந்த உபாக்கியானத்தைக் கேட்டு பாராயணம் பண்ணுகிற புருஷன் என்னுடைய பரமபதத்தை அடைவன்.

முப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

அந்தக் கபிலமகாரிஷியினுடைய உபதேசத்தினால் உண்டாகிற கியானத்தினாலே அவருடைய மாதாவான தேவஹூதியினுடைய ஜீவன் முக்தியானது சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேயமகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! இந்தப்பிரகாரம் கபிலமகாரிஷியினுடைய வசனத்தைக்கேட்டு, அவருடைய மாதாவாகியும், கர்த்தம பிரசாபதியினுடைய பாரியையாகியுமிருக்கிற அந்தத் தேவஹூதியானவள், அக்கியானநாசத்தையுடையவளாய், அந்தப் பகவானைப் பிரணாமம்பண்ணி ஸ்தோத்திரம் பண்ணினாள். வாரீர் பகவானே! இந்தப் பிரம்மாவும் பிரளயஜலமத்தியிலே சயனித்துக்கொண்டு, பஞ்சமகா பூதங்களுக்கும் சமஸ்த ஜகத்துக்குங் காரணராயும், ஜகத்ரூபியாயுமிருக்கிற தேவரீருடைய திருவுருவத்தைத் தியானம் பண்ணினாரேயல்லாமல் பார்க்கவில்லை. அந்தப் பிரம்மாவுக்கு உற்பத்திகாரணராகியும், சத்வாதி குணப்பிரவாக ரூபமான சக்தியையுடையவராகியும், கிரியாசூனியராகியும், சத்திய சங்கற்பராகியும், ஜீவர்களுக்கு நியந்தாவாகியும், சிந்திக்கக்கூடாமலும், அனேகங்களாகியுமிருக்கிற சக்திகளையுடையவராகியும், இந்தப் பிரபஞ்சத்தை யுதரத்தில் வகிக்கிறவராகியும், யுகாந்தத்திலே வடபத்திரசாயியாய்ப் பாதாங்குஷ்டத்தைப் பானம்பண்ணித் திருக்கண் வளர்ந்துகொண்டிருக்

கின்ற மாயாசிசுவான தேவரீர் என்னுடைய குக்ஷியில் எண்ணமாய்த்தரிக்கப் பட்டீர். துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்வதற்காக வராகமுதலான அவதாரங்கள் செய்ததுபோலவே, ஆத்மக்கியானமார்க்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறதற்காகச் சுவய இச்சையினாலே கிரகிக்கப்பட்ட இந்த அவதாரமும் என்னாலே தரிக்கப்பட்டது. தேவரீருடைய நாமதேயத்தைக் கேட்டதினாலேயும், கீர்த்தனம்பண்ணினதினாலேயும், சேவைசெய்ததினாலேயும், ஒருக்கால் ஸ்மரித்ததினாலேயும், சண்டாளனும் அந்த க்ஷணத்திலேயே யாகஞ்செய்தவனுக் கொப்பாகிறபோது, அடியேன் கடைத்தேறுகிறதற்குக் கேட்கவேண்டியதென்ன? தேவரீருடைய நாமத்தைக் கீர்த்திக்கிறவர்களே மகா தவசையும், யோகங்களையும், கங்காதீர்த்தங்களின் ஸ்நானத்தையும், நல்ல ஆசாரத்தையும், சகல வேதங்களையும் அத்தியயனஞ் செய்தவர்களாயும் ஆவார்கள். அப்படிப்பட்ட மகிமையுள்ள பரமபுருஷராகியும், தேஜசினாலே அவித்யாகாமகர்மமுதலான சம்சாரத்தை நாசப்பண்ணுகிறவராகியும், வேதகர்ப்பராகியும், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவாகியும், கபிலரூபமாகியுமிருக்கிற தேவரீரை நான் சரணமாக அடைகிறேன்.

விதுரரே! இந்தப்பிரகாரம் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவராகியும், கபிலரென்று பெயரையுடையவராகியும், பகவானாகியும், மாதாவினிடத்திலே வாற்சல்யத்தையுடையவராகியு மிருக்கிற அந்தப் பரமபுருஷரானவர், கம்பீரமான வாக்கினாலே ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் மாதாவே! நம்மாலே சொல்லப்பட்ட பக்திமார்க்கத்தினாலே அபயஸ்தானமான என்னையடையப்போகிறாய். எனக்கிஷ்டமான இந்தமதத்தை அறியாதபேர்கள் சம்சாரத்தையடைந்து கொண்டிருப்பார்களென்று சிலாக்கியமுள்ள தம்முடைய தத்துவக்கியானமார்க்கத்தை வெளியிட்டுப் பிரம்மநிஷ்டையான தம்முடைய மாதாவினாலே அநுக்ஞையைப் பண்ணப்பட்டவராய்ப் புறப்பட்டுப் போனார். பிற்பாடு அந்தத் தேவஹூதியும், புத்திரனை பகவானாலே சொல்லப்பட்ட பக்தியான யோகத்தையுமடையவளாய்ச் சரஸ்வதிநதியினுடைய தீரமான பிந்துசரசிலே கர்த்தமப்பிரஜாபதியினுடைய தவப்பிரபாவத்தினாலே நிர்மிக்கப்பட்டு, தேவர்களால் பிரார்த்திக்கத்தக்கதாகியும், உபமானமில்லாமலும், பால்நுரைக்குச் சமானங்களான தந்தங்களாலே யிழைக்கப்பட்டும், சுவர்ணமயங்களாகியும், சக்கரங்களாகியு மிருக்கிற பீடம், சயனம் முதலான சாமக்கிரியைகளை யுடையதாகியும், நிர்மலங்களான ஸ்படிக, மரகதமயமாயிருக்கிற சுவர்களிலே ரத்னமயமான தீபங்களுடைய காந்தியினாலும், ஸ்திரீகளினாலே பிரகாசிக்கப்பட்டும், புஷ்பங்களோடே கூடிக்கொண்டுமிருக்கிற அநேக தேவவிருக்ஷங்களாலே ரமணீயமாகியும், மதுரமாகச் சப்திக்கின்ற பக்ஷி மிதுனங்களை யுடையதாகியும், மதித்துமிருக்கிற வண்டுகளையுடைத்தான உத்தியான வனத்தையடைய கிருகத்தில் பத்மகந்தங்களுள்ள நடபாவியில் கர்த்தமப்பிரஜாபதியாலே சந்தோஷம் பண்ணப்பட்டிருக்கிற தன்னைத் தேவர்களும் ஸ்தோத்திரம்பண்ணித் தேவேந்திரனுடைய ஸ்திரீகளுக்கும் பிரார்த்திக்கத்தக்கதான கிருகசம்பத்தைவிட்டுப் புத்திரவியோகத்தினாலே துக்கத்தையுடையவளான அந்தத் தேவஹூதியானவள் தத்வக்கியானத்தையறிந்தவளாயிருந்தாலும் நசித்துப்போயிருக்கின்ற கன்றினிடத்திலே வாற்சல்லியத்தை யுடைய பசுவானதுபோல், மிகவும் துக்கத்தை யடைந்திருந்தாள்.

வாரீர் விதுரரே! தேவதேவராகியும், புத்திரராகியும், கபிலரூபியாகியுமிருக்கிற அந்த ஸ்ரீஹரியைத் தானே தியானம்பண்ணிக்கொண்டும், மகா சம்பத்தையுடையதான கிருகத்திலே ஆசையற்று, வைராக்கியத்தினாலேயும், யோகானுஷ்டானத்தினாலே உண்டாகின்ற பிரம்மசாக்ஷாத்காரத்துக்கு ஏதுவாகியும், பரிசுத்தமாகியுமிருக்கிற கியானத்தினாலே பொன்வர்ணமான கேசங்களையுடைய ஜடையை வாய்ந்து, தபசினால் மெலிந்த தேகத்தை யுடையவளாய், மரவுரியைத் தரித்துக்கொண்டு, தெளிவுபொருந்திய முகத்துடன், தனது புத்திரரைப் பரமாத்துமாவாக வெண்ணித் தியானஞ்செய்துகொண்டு, தூங்கி யெழுந்த புருஷன், சொப்பனத்தில் காணப்பட்ட தேகத்தை மறந்தாற்போல், தன்னுடைய தேகத்தை மறந்தாள். அந்தத்தேகம், மனோவியாசங்களில்லாமையால் இளையாமல் புஷ்டியாய், நீறுபூத்தநெருப்புப்போல், பிரகாசிக்கத் தபோயோகமயமாகியும், விரியப்பட்ட தலைமயிர்களையுடையவளாகியும், பகவத்சங்கற்பத்தினாலே ரக்ஷிக்கப்பட்டுமிருக்கிற அந்தத் தேவஹூதியானவள், வாசுதேவரிடத்திலே பிரவேசிக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவளாய்த், தேகத்தை ஸ்மரிக்காமல், கபிலராலே உபதேசிக்கப்பட்ட பக்தி மார்க்கத்தினால் பரப்பிர்ம்மமாகியும், அந்தராத்மாவாகியும், ஆனந்தரூபமாகியு மிருக்கிற பகவானை அடைந்து, மூன்றுலகத்திலேயும் பிரசித்தமாய்ச் சித்தபதமென்று பேர்பெற்று, சித்தர்களாலே சேவிக்கப்பட்டுச் சித்தியைக் கொடுக்கத்தக்கதான நதியாயினள். மகாயோகியான கபிலரும் சித்தாசிரமத்தினின்றும் மாதாவினுடைய அனுமதிகொண்டு வடக்குத் திக்கிலே போனார். சித்தசாரணகந்தருவர்களாலேயும், முனிவர்களாலேயும், அப்சரஸ்திரீகளினாலேயும், ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டவராய்ச், சமுத்திர ராஜனாலே கொடுப்பட்ட பூஜாஸ்தானங்களை யுடையவராய்ச், சாங்கியாசாரியர்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவராய், யோகத்தை யடைந்து, மூன்றுலோகத்தினுடைய சாந்தியின்பொருட்டுச் சாந்தசித்தரா யெழுந்தருளியிருக்கிறார். வாரீர் விதுரரே! உம்மாலே நான் என்னகேட்கப்பட்டேனோ அந்தக் கபிலதேவஹூதி சம்வாதமுஞ் சொல்லப்பட்டது. இந்தக் கபிலமுனிவருடைய மதமாகியும், ஆகமயோக ரகசியமுமான இந்தக் கபிலோபாக்கியானத்தை எவன் சொல்லுகிறானோ, எவன் கேட்கிறானோ, அவன் பகவானான கருடத்துவஜனிடத்திலே வைக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவனாய் அவருடைய பாதாரவிந்தத்தை யடைவன்.



சதுர்த்தஸ்கந்தம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

ஸ்ரீமத் பாகவத புராணத்தில், சதுர்த்த ஸ்கந்தத்தில், இருபத்தொன்ப தத்தியாயங்களிலேயும், துரியமான விசற்கம் சொல்லப்படுகிறது. அதில், ஈச்வராதீனர்களான பிரம்ம மனுவாதியர்களாலே விசற்கமென்கிற விசேஷ சிருஷ்டி பண்ணப்பட்டது. அவைகளுக்குள்ளே, பிரதம அத்தியாயத்தில் மனுவினுடைய கன்னியா வம்சம் பிறந்ததையும், அந்தக் கன்னியா வம்சத்திலே யக்கியாதி மூர்த்திகளினாலே ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அவதாரங்களையும் சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! சுவாயம்புமனுவுக்குச் சதரூபையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே, ஆகூதியென்றும், தேவஹூதியென்றும், பிரசூதியென்றும், மூன்று பெண்களும், இரண்டு பிள்ளைகளும் பிறந்தார்கள். தனக்கிரண்டு புத்திரர்களிருக்கவும், அந்த ஆகூதியென்கிற பெண்ணினிடத்தில் ஆசையினாலே அவளுக்குப் பிறக்கிற பிள்ளை தனக்குப் புத்திரனாக வேண்டுமென்கிற விருப்பத்துடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிற சதரூபையென்கிற தனதுபாரியையினால் தூண்டப்பட்டு, ருசிப்பிரஜாபதியைக் கேட்டுக்கொண்டு அந்தப்பெண்ணைக்கொடுத்தான். அந்த ருசி, ஆகூதியென்கிற தம்முடைய ஸ்திரீயினிடத்திலே பிரம்மதேஜசுடனே கூடின மிதுனமென்கிற ஸ்திரீ புருஷர்களை ஈசுவரத்தியானத்தினாலே யுண்டாக்கினார். அவர்களில், யக்கியமூர்த்தியான விஷ்ணு பிள்ளையாகவும், ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியே பெண்ணாகவும்பிறந்தார்கள். சுவாயம்புமனுவானவர் சந்தோஷத்துடன் தவுத்திய ரூபமான யக்கியமூர்த்தியைச் சுவக்கிருகத்தை அடைவிப்பித்துக் கொண்டார். ருசிப்பிரஜாபதியும் அந்தத் தக்ஷிணையென்கிற பெண்ணை வேத மந்திரங்களுக்குப் பதியான விஷ்ணு விவாகம்பண்ணிக்கொண்டார். அந்த யக்கிய தக்ஷிணைகளுக்கு யாமாளென்று, பிரசித்தர்களாயும், மகாபலசாலிகளாயும், தோஷனென்றும், பிரதோஷனென்றும், சந்தோஷனென்றும், பத்திரனென்றும், சாந்தியென்றும், இடஸ்பதியென்றும், இத்மனென்றும், கபியென்றும், விபுவென்றும், சுகர்னனென்றும், சுவேதனென்றும், ரோசனனென்றும், பன்னிரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். மனுவும், தேவர்களும், மனுப்புத்திரர்களும், சுரேசுவரனான இந்திரனும், ரிஷிகளும், ஹரியினுடைய அம்சாவதாரமும், ஆக இந்த ஆறும் கூடினகாலமே மனுவந்தரமென்று சொல்லப்படும். சுவாயம்பு மனுவந்தரத்திலே, சுவாயம்புவே மனுவாகியும், துஷதாளென்னப்பட்ட தேவர்களும், மரீசிப் பிரமுகாளான சப்தரிஷிகளும், ஹரியினுடைய அம்சாவதாரமான யக்கியரும், யக்கியராயிருக்கிற இந்திரனும், பிரியவிரதன், உத்தானபாதனென்கிற பிருதிவிபாலகர்களான மனுப்புத்திரர்களும் உண்டானார்கள். அந்தப் பிரியவிரதன் உத்தானபாதனென்கிற மனுப்புத்திரர்களுடைய

புத்திர பவுத்திர இரண்டாம்பேர்களாலே அந்தச் சுவாயம்பு மனுவந்தரம் பாலிக்கப்பட்டது.

வாரீர் விதுரரே! தேவஹூதியென்கிற பெண்ணைச் சுவாயம்புமனு கர்த்தமருக்குக் கொடுத்தார். அந்த மனுவினுடைய சம்பந்தமான வம்சம் விஸ்தரித்து உம்மாலே சொல்லப்பட்டது. பிரம்மபுத்திரரான தக்ஷப்பிரஜாபதிக்குச் சுவாயம்பு மனுவானவர் தமது பிரசூதியென்கிற பெண்ணைக் கொடுத்தார். அந்தத் தக்ஷப்பிரஜாபதியினாலே யுண்டாக்கப்பட்ட வம்சம் மூன்று லோகத்திலேயும் திரளாகப் பரம்பிற்று. கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய பெண்களது வம்சபரம்பரையைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். கர்த்தமருடைய பெண்ணான கலை யென்கிறவள் மரீசிமகரிஷிக்குக் காசியபரென்றும், பூரணிமாவென்றும், இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். அந்தப் பூரணிமாவானவர், விரஜையென்றும், விசுவகாவென்றும், தேவகுல்லியாவென்றும், மூன்று பெண்களைப் பெற்றார். அவர்களுக்குள்ளே தேவகுல்லியா வென்கிறவள், ஜன்மாந்திரத்திலே ஹரியினுடைய திருவடித்துலக்கத்தினாலே தேவகங்கையானாள். அத்திரியினுடைய பத்தினியான அநுசூயை யென்கிறவள் தத்தாத்திரேயரென்றும், துருவாசரென்றும், சோமரென்றும், மூன்றுபிள்ளைகளை விஷ்ணு ருத்திர பிரம்மாக்களினுடைய அம்சங்களினாலேபெற்றாளென்று சொல்லுகின்ற மைத்திரேயமகரிஷியைப்பார்த்து விதுரரானவர், சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்கார கர்த்தாக்களான பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர், இவர்கள் என்னகாரணத்திற்காக அந்த அநுசூயை யென்பவளிடத்தில் புத்திரர்களாகப் பிறந்தார்கள். அதை யெனக்குச்சொல்லவேண்டுமென்று பிரஸ்னம்பண்ணுகிற விதுரரைப்பார்த்து மைத்திரேயர் சொல்லுகிறார். வாரீர்விதுரரே! பிரம்மாவினாலே சிருஷ்டி செய்யச்சொல்லி ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட அத்திரிமகரிஷியானவர், பத்தினியுடனே கூட ரிஷியமென்கிற குலபர்வதத்தையடைந்து, பூங்கொத்துகளுடனே கூடின பலாசவிருக்ஷம், அசோக விருக்ஷம் இவைகளோடுசேர்ந்த கானகத்திலே நிறவிந்தியென்னப்பட்ட நதியினுடைய ஜலப்பிரவாகங்களினாலே கோஷிக்கப்பட்ட ஒரு ஆச்ரமத்திலே பிராணாயாமத்தினாலே மனதைக்கட்டிக், காற்று, வெயில், குளிர் இவைகளைச்சகித்து, வாயு பக்ஷணஞ்செய்து, ஒருபாதத்தினாலே நின்றுகொண்டு, ஜகத்துக்கு அதீஸ்வரரானவரைச் சரணமாக வடைகிறேன் என்று நூறுவருஷமிருந்தார். அவர் நமக்குச் சந்தோஷிக்கத் தக்க பிள்ளையைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று பிராணாயாமமாகிற எரிகரும்பினாலே அக்கினியை வளர்த்தினார். அத்திரிமுனியினுடைய சிரசினின்றும் வெளிப்பட்டு ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியினாலே தபித்துக் கொண்டிருக்கின்ற மூன்றுலோகங்களையும், பிரம்மா விஷ்ணு ருத்திரர்களான பிரபுக்கள் பார்த்து, அந்த அத்திரியினுடைய ஆச்ரமத்தையடைய, அவருமிந்த ஹரிஹர பிரம்மாக்களைக்கண்டு, பூமியிலே தண்டம்போல் பிரணமம்பண்ணித், தங்கள்தங்கள் வாகனங்களுடனும், சக்கிரம, சூலம், கமண்டலமுதலான ஆயுதங்களுடனும், பிரத்தியக்ஷமான அம்மூவர்களைப, புஷ்பமுதலியவைகளால் அர்ச்சித்துப் பூஜைசெய்து, தயாநிதிகளாகிய அவர்களுடைய தேஜசினாலே சிதறப்பட்ட நேத்திரங்களை மூடி, மனதை அவர்களிடத்திலே

லயமாகப் பண்ணிக்கொண்டு, அஞ்சலி பந்தத்துடனேகூடக் கம்பீரமாகியும், மதுரமாகியு மிருக்கிற வாக்கினாலே சர்வலோக சிரேஷ்டர்களான திரிமூர்த்திகளை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்.

அத்திரிமுனிவர் வாக்கியம்.

கல்பங்கள்தோறும் ஜகத்தினுடைய சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்கார நிமித்தமாகப் பிரிக்கப்பட்ட, சாத்துவிக, ராஜஸ, தாமச குணரூபமான தேகத்தையுடைய பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களான உங்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். உங்களுக்குள்ளே நம்மாலே அழைக்கப்பட்டவர்களார்? அது உங்களாலே சொல்லத்தக்கது. புத்திர சந்தானார்த்தமாகத் தேவப்பிரதானனாகியும், பகவானாகியுமிருக்கிற ஒருவனையே இவ்விடத்தில் நம்மாலே சித்தத்தில் வைக்கப்பட்டது. அடியேனுடைய வாக்குக்கும், மனதுக்கும் வெகுதூரமான நீங்கள் மூவரும் இவ்விடத்திற்கு எப்படி வந்தீர்கள்? என்னிடத்திலே தயைபண்ணிச் சொல்லுங்கள், இதிலே எனக்கு மகத்தான ஆசரியமாயிருக்கிறதென்று சொல்லுகிற அத்திரி முனிவரினுடைய வாக்கியத்தைக் கேட்டுத, தேவசிரேஷ்டர்களான திரிமூர்த்திகள், அத்திரிமுனியைப் பார்த்துச் சிரித்து மதுரமான வாக்கினாலே, பிரதியுத்தரஞ் சொல்லுகிறார்கள். வாரீர் உத்தமரே! உம்மாலே எப்படிச் சங்கல்பம் பண்ணப்பட்டதோ அப்படியே உண்டாகத் தக்கது; வேறே ஒரு பிரகாரத்தினாலே உண்டாகத் தக்கதில்லை. சத்திய சங்கல்பரான நீர், முக்கியமாய் யாரைக்குறித்துத் தியானஞ்செய்தீரோ அவர்களே நாங்கள். ஆனபடியினாலே, நம்முடைய அம்சபூதர்களாகி, லோகப்பிரசித்தர்களாய், மூன்று பிள்ளைகள் பிறக்கப் போகிறார்கள். அவர்களால் உம்முடைய யசசு கியாதி யடையப்போகிறதென்று இஷ்டமான வரத்தைக் கொடுத்துத், தேவசிரேஷ்டர்களான திரிமூர்த்திகள் அந்தத் தம்பதிகளாலே பூஜிக்கப்பட்டவர்களாய், அந்தர்த்தானமாய்ப் போனார்கள். அப்பால் பிரம்மாவினுடைய அம்சமாகச் சந்திரனும், விஷ்ணுவினுடைய அம்சமாக யோகவித்தான தத்தாத்திரேயரும், ருத்ரனுடைய அம்சமாகத் தூருவாசரும் உண்டானார்கள். இப்பால் அங்கீரசனுடைய சந்தானத்தைக் கேளும். சிரத்தை யென்கிற அங்கீரசனுடைய பத்தினியானவள், சீனிவாலீ யென்றும், குகூவென்றும், ராகாவென்றும், அனுமதியென்றும், நான்குபெண்களையும், சுவாரோசிஷ மன்வந்தரத்திலே உசகத்தியரென்றும், பிரகஸ்பதியென்றும், பிரசித்தர்களான இரண்டு பிள்ளைகளையும் பெற்றாள்.

புலஸ்தியப் பிரம்மாவானவர், அவிற்பூவென்கிற பத்தினியினிடத்திலே அகஸ்தியரையும், விசிரவசு வென்கிற பிரஜாபதியையும் பெற்றார். அந்த அகஸ்தியரே ஜன்மாந்தரத்திலே தக்ஷிணாக்கினியென்கிற ஜடாராக்கினியானார். மகாதவசியான விசிரவசுவென்கிற பிரஜாபதியும், இளிபிளையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே குபேரனையும், கேகசியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே ராவண கும்பகர்ண விபீஷணர்களையும் பெற்றார். புலகரென்கிற ரிஷிக்குப் பாரியையான கெதியென்பவள் கர்மசேடனென்றும், வரியானென்றும், சகிஷ்ணுவென்றும்

மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். கிருதுவினுடைய பாரியையான கிரியை யென்பவள், வாலகில்லியர்களென்று பிரசித்தர்களாய்ப் பிரம்ம தேஜஸினாலே பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற அறுபதினாயிரம் ரிஷிகளைப்பெற்றாள். வசிஷ்டருக்கு அருந்ததியினிடத்தில் சக்திமுதலான பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். மற்றொரு ஸ்திரீயான ஊறசையென்கிறவளிடத்திலே சித்திரகேதுவென்றும், சுரோசியென்றும், விரசனென்றும், மித்திரனென்றும், உப்பணனென்றும், வசுபிரத்தியானென்றும், தியுமானென்றும், ஏழுரிஷிகள் பிறந்தார்கள். அதர்வா வென்கிற ரிஷியினுடைய பத்தினியான சாந்தியானவள் விரதங்களையுடையவனும், அஸ்வசிரசாகியுமிருக்கிற தத்தியங்குவென்கிற பிள்ளையை அடைந்தாள். பிருகுவானவர் கியாதியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே, தாதா, விதாதாவென்னும், இரண்டுபிள்ளைகளையும், பகவானிடத்திலே விருப்பமுள்ள பாற்கவியென்கிற பிரசித்தையான லக்ஷ்மியையும் பெற்றார். மேருவானவன், ஆயதியென்றும், நியதியென்றும் இரண்டு பெண்களைத், தாதா, விதாதா, இவர்களுக்குக் கொடுத்தான். அந்தத் தாதா விதாதாக்களாலே ஆயதி, நியதி, இவர்களுக்கு மிருகண்டுவென்றும், பிராணனென்றும், இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள்.

மிருகண்டுவினிடத்தினின்றும் மார்க்கண்டேயரும், பிராணனிடத்தினின்றும் வேதசிரசை யென்கிற ரிஷியும் பிறந்தார்கள். அந்த வேதசிரசை யென்கிற ரிஷிக்கு உசனசென்றும், பார்க்கவசென்றும், பிரசித்தரான இரண்டு புத்திரர்களுண்டானார்கள். அந்த உசனசென்கிறவருக்குச் சுக்கிராசாரியர் புத்திரரானார். வாரீர் விதுரரே! லோகங்களைச் சங்கற்பங்களினாலே உண்டாக்கினார்கள். பாபஹரமாகியும், பரமமாகியுமிருக்கிற கர்த்தமருடைய தவுஹித்திர சந்தானத்தைச் சிரத்தையுடனே கூடின உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. சுவாயம்பு மனுவினுடைய பெண்ணான பிரசூதியைப் பிரம்மகுமாரரான தக்ஷன் விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு, அவளிடத்திலே நிர்மலங்களான கண்களையுடைய பதினாறு பெண்களைப்பெற்று, யமனுக்குப் பதின்மூன்று பெண்களையும், அக்கினிக்கு ஒருபெண்ணையும், பிதுர்தேவதைகளுக்கெல்லாம் ஒருபெண்ணையும், சம்சாரச்சேதியான பகவனென்கிற ருத்திரனுக்கு ஒருபெண்ணையுங் கொடுத்தான். யமதர்மனுக்குக் கொடுத்த பெண்களுடைய பெயர்கள், சிரத்தை, மைத்திரி, தயை, சாந்தி, துஷ்டி, புஷ்டி, கிரியை, உன்னதி, புத்தி, மேதை, திதிக்ஷை, இறி, மூர்த்தியென்னும் பதின்மூவர். அவர்களில், சிரத்தை சுபனென்கிறவனையும், மைத்திரி பிரசாதனையும், தயை அபயனையும், சாந்தி சுகனையும், துஷ்டி முத்து என்பவனையும், புஷ்டி ஸ்துமயனையும், கிரியை யோகனையும், உன்னதி தற்பனையும், புத்தி அர்த்தனையும், மேதை ஸ்மிருதியையும், திதிக்ஷை க்ஷேமனையும், இறி பிரஸ்தரேயனையும், மூர்த்தி சர்வகுணாகரர்களான நரநாராயண ரிஷிகளையும் பெற்றார்கள். அந்த நரநாராயணர்களுடைய அவதாரகாலத்திலே சத்புருஷர்களுடைய மனங்களும், திக்குகளும், நதிகளும், தெளிவாக ஆயின. ஆகாசத்திலே தூரியவாத்தியங்கள் முழங்கின. பூமியிலே புஷ்பமாரி பொழிந்

தன. முனிகள் சந்தோஷித்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணவும்; கந்தருவ, கின்னரர்களும், கானம்பண்ணவும், தேவஸ்திரீகள் நர்த்தனம்பண்ணவும், இப்படிப் பரமமான மங்கள முண்டாயிற்று. பிரம்மா முதலான தேவதைகளெல்லாம், இந்த ஜகன்மரியாதை குலையாமைக்குச் சத்வகுணத்தினாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட தேவகணங்களான எங்களை ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமாயும், நிர்மலமாகியும், தாமரசபுஷ்பத்தைத் திரஸ்கரிக்கத் தக்கதாகியும், கருணா பூரணமாகியு மிருக்கிற திருக்கண்களினால் பார்க்கக்கடவரென்று தேவகணங்களினாலே ஸ்தோத்திரஞ்செய்து பூஜிக்கப்பட்டவராய், அந்த நரநாராயணரிஷிகள் கந்தமாதன பர்வதத்தை யடைந்தார்கள். பகவதம்சபூதர்களான அவர்களை இந்தப்பூமியிலே துஷ்டநிக்கிரகம் பண்ணுகைக்கு யதுகுலத்துக்கும், குருகுலத்துக்கும் நாதர்களாகிக், கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களாக அவதரித்தார்கள். சுவாஎன்கிற அக்கினியினுடைய பாரியையானவள், பகவானென்றும், பவமானனென்றும், சுசியென்றும், மூன்றுபிள்ளைகளைப் பெற்றாள். அந்த மூவரிடத்தினின்றும், அக்கினி அபிமானிதேவதைகள் நாற்பத்தைந்துபேர்கள் பிறந்தார்கள். அந்த அக்கினி, அபிமானிதேவதைகள், பிதுர், பிதாமகர்களுடனே கூட நாற்பத்தொன்பதுவகை பிரம்மவாதிகளான அந்த அக்கினிகள் சவுமியானென்கிற சுயம்பாகிகளாகியும், ஆச்சியபதாதிகைகளாகியு மிருக்கிற பிதுர்க்கள் யசசுவர்க்களன்றியில் அனக்கினிகளாய் அக்கினி சுவர்த்தாக்களென்றும், யசசுவர்க்களாக சாக்கினிகளான பருகிஷத்துக்களென்றும் இரண்டுவர்க்கம். அவர்களுக்குத் தக்ஷ புத்திரியான சுதையென்கிறவள், பத்தினியாய் அவர்களிடத்தினின்றும் மேதாவியென்றும், தாணியென்றும், இரண்டு பெண்களைப் பெற்றாள். பிரம்மவாதினிகளாகியும், சுபாளாகியுமிருக்கிற அந்த இரண்டுபெண்களும், கியான, விக்கியான பாரங்கதர்களாகிச் சந்ததி, சூனியர்களாயிருந்தார்கள். சிவனுடைய பத்தினியாகியும், தக்ஷனுடைய பெண்ணாகியுமிருக்கிற சதியானவள், ஆத்மகுணங்களினாலேயும், நடத்தையினாலேயும், தனக்குப பதியான சிவனை அனுசரித்தவளாய்ப் புத்திரனை அடையாமல் நிரபராதியான சிவனிடத்திலே பிரதிகூலனாகியும், தனக்குப் பிதாவாகியு மிருக்கிற தக்ஷனிடத்தில் கோபத்தினாலே தான்தானே தன்னுடைய தேகத்தை யோகத்தினால் போக்கடித்துக்கொண்டாள்

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய விசுவசித்தியாகத்தையும், அவருக்கும் மகாதேவருக்கும் துவேஷமுண்டான காரணத்தையும் சொல்லப்படுகின்றது.

விதுரர் வாக்கியம்.

தக்ஷப்பிரஜாபதியானவன் தன்னுடைய பெண்ணான சதியை அனுகரித்துச் சராசரகுருவாகியும், நிர்வைரனாகியும், சாந்தமூர்த்தியாகியும், ஆத்மாதாரனாகியும், ஜகத்துக்கு மகாதெய்வமாகியு மிருக்கிற சிவபெருமானை என்ன நிமித்தமாகத் துவேஷித்தான், அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று பிர

ஸ்னம்பண்ணுகின்ற விதுரரைப்பார்த்து, மைத்திரேயர்சொல்லுகிறார். வாரீர் விதுரரே! பூர்வத்திலே விசுவகர்த்தாக்களான பிரஜாபதிகளுடைய யக்கியத்தில் சமஸ்த தேவகணங்களும் சிஷியவர்க்கங்களுடன் கூடின சூரியன்போன்ற ரிஷீச்வரர்களால் பிரகாசிதமா யிருக்கின்ற அந்தச்சபையில் அநேக கோடி சூரியனுக் கொப்பான தேஜசுள்ள தக்ஷப்பிரஜாபதியைச், சதசிலே யிருக்கின்ற பிரம்மாவும் ருத்திரனுந்தவிர மற்றப்பேர்கள் யாவரும் பார்த்துத், தங்கள் தங்கள் ஆசனங்களினின்றும் எழுந்திருந்து அவனை யதாவத்தாகப் பூஜித்தார்கள். அப்போது தக்ஷனானவன் அவர்களாலே நன்றாகப் பூஜிக்கப் பட்டவனாய் லோககுருவான பிரம்மாவை நமஸ்காரம்பண்ணி அவருடைய ஆக்கினையினாலே ஆசனத்திலேயிருந்து தன்னைப பூஜியாதவனாகியும் மருமகனாகியுமிருக்கின்ற ருத்திரனைக் குரூரதிருஷ்டிகளாலே தகித்துப்போடுகிறவன் போல் பார்த்துக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாருங்கள் சபையோர்களே! சாதுக்களுடைய ஆசாரத்தைச் சொல்லுகின்ற என்னுடைய வசனம் கேட்கத்தக்கது. அக்கியானத்தினாலுந் துவேஷத்தினாலும்சொல்லவில்லை. அதாவது லோகபாலகர்களுக்குள்ளே ஒருவனாகியும், லச்சையில்லாதவனாகியும், சதாசாரசூனியனாகியும, சத்புருஷர்களாலே ஆசரிக்கப்பட்ட சன்மார்க்கத்தைத் தூஷிக்கபபட்டவனாகியும்,எனக்குச்சிஷ்யனாகியும், நெருப்பையொத்த நேத்திரங்களையுடையவனாகியும், சத்கிரியாசூனியனாகியும், அசுசியாகியும், அகங்காரத்தையுடையவனாகியும், மரியாதையில்லாதவனாகியும், சூத்திரன் இடத்துச்சொன்ன வேதமந்திரம் நிஷ்பலமாதல்போல் இச்சையில்லாதவனாயிருந்தாலும் பெண்ணைக்கொடுத்தேன். அந்த ருத்திரனானவன் பிரேதங்களுக்கு வாசபூமியான ஸ்மசானங்களிலே கோரங்களான பூதப்பிரேத பிசாசங்களாலே சூழப்பட்டவனாயும், உன்மத்தம் பிடித்தவன்போல் நிர்வாணியாகியும், விரிக்கப்பட்டதலைமயிர்களை யுடையவனாகியும், ஸ்மசான பஸ்மத்தினாலே பண்ணப்பட்ட அபிஷேகததை யுடையவனாகியும், நரர்களுடைய அஸ்திகளைப் பூஷணமாகவுடையவனாகியும், உன்மத்தனாகியும், உன்மத்தஜனப்பிரியனாகியும், தமோகுண சுவரூபர்களான பிரமதபூத கணங்களுக்குப் பதியாகியுமிருக்கிற இநதருத்திரனுக்குச் சிவனென்கிற பெயர்தகாது. இப்படிப்பட்ட சவுசார சூன்னியனா யிருக்கின்ற இந்தத் துஷ்டனுக்கு மான் விழிகள்போன்ற நேத்திரங்களை யுடையவளாகி இருக்கின்ற எனது கன்னிகையையுங் கொடுத்தேன். கேவலம் மரியாதைக் குரியவனான என்னை அவமதித்தானதலால் தேவாத்மனான இந்தருத்திரன் தேவயக்கியத்திலே இந்திரன், உபேந்திரன் முதலான தேவர்களுடனே கூட யக்கிய பாகத்தை யடையாமல் போகக்கடவனென்று சாபத்தைக்கொடுத்து, மிகவும் விர்த்தியடைகின்ற கோபத்தை யுடையவனாய், அந்தச் சதசிலிருநது புறப்பட்டுத், தன் கிருகத்தை யடைந்தான். அப்போது ருத்திரனுடைய சேவகர்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டனான நந்திகேசுரனானவன், அந்தச் சாபத்தை யறிந்து ரோஷத்தினாலே கலங்கின நேத்திரங்களையுடையவனாய், அந்தத் தக்ஷனையும், அவன் சபித்ததைக் கேட்டுச் சந்தோஷித்த பிராமமணர்களையும் சபித்தான். இந்தத் தக்ஷ

ஞனவன், கியான சூனியனும், பேததிருஷ்டியை யுடையவனாகியும், தத்வக்கியான சூனியனாகவும், புத்தியீனனாய்க் கர்ம மார்க்கத்தையே அனுஷ்டிக்கத் தக்கவனும், பரமாத்மக்கியான சூனியனாகியும், பசுவுக்குச் சமானனாகியும், மிகவும் ஸ்திரீகளிடத்திலே ஆசக்தியையுடையவனாகியும், சீக்கிரமாக ஆட்டினுடைய முகம்போலொத்த முகத்தை யுடையவனாகவுமாகக் கடவனென்று சபித்துப்,பிற்பாடு பிராம்மணர்களை உத்தேசித்து ஜநநமரணாதி துக்கங்களையே அனுபவித்துக் கொண்டும், தேகபோஷணைக்காக வித்தை, தபசு, விரதம், இவைகளையுடையவர்களாகியும், தனம், தேகம், இந்திரியங்கள் இவைகளிலே மிகவும் பிரீதியை யுடையவர்களாகியும், யாசகர்களாகியும், இந்தலோகத்திலேயே இருக்கக் கடவர்களென்றுசபித்த நந்தியினுடையவார்த்தையைக் கேட்டுப், பிருகு மகரிஷியானவர் மிகவும் குரூரமாகியும், பரிகரிக்கக் கூடாததாகியு மிருக்கிற சாபமான பிரமதண்டத்தைப் பிரயோகம் பண்ணினார். ருத்திரனுடைய விரதத்தையும், சைவர்களையும், அனுவர்த்திக்கிற அவர்கள் பாஷாண்டிகளாகவும், சாஸ்திரமார்க்க விரோதிகளாகவும், சவுசாசாரவர்ச்சிதர்களாகியும், விவேக சூனியர்களாகியும், ஜடை, பஸ்மம், அஸ்தி, இவைகளைத் தரித்தவர்களாகியும், தெய்வம்போலே மத்திய மாம்சங்கள் புசிக்கத் தக்கதா யிருக்கிற அமங்களமான தீக்ஷையிலே பிரவேசிக்கத்தக்கவர்களாகியும், மரியாதா ரூபமாகியும், வர்ணாச்ரமாசாரங்களை யுடையவர்களான புருஷர்களுக்கு ஆசிரயமாயிருக்கிற வேதத்தையும் பிராம்மணர்களையும் தூஷித்தபடியினாலே, பாஷாண்ட மார்க்கத்தையே ஆச்ரயித்தவர்களாகக் கடவர்களென்று சொல்லுகின்ற பிருகுமகரிஷியினுடைய சாபத்தைக்கேட்டு, ருத்திரனானவர் கொஞ்சம் விசனத்தை யுடையவர்போல் அந்தச்சதசினின்றும் புறப்பட்டுப் போனார். வாரீர்விதுரரே! விசுவகர்த்தாக்களான அந்தப் பிரஜாபதிகள் யக்கியமூர்த்தியான ஸ்ரீ ஹரியை உத்தேசித்து, ஆயிரம் சம்வச்சரத்தையுடைய யக்கியத்தை நிறைவேற்றிக் கங்கையும், யமுனையுங் கூடியிருக்கிற பிரவாகத்திலே அவபிருதஸ்நானம் பண்ணிச, சகலமான பேர்களும் பரிசுத்தமான மனதோடே கூடினவர்களாய், அவ்விடத்தினின்றும் தங்கள்தங்கள் ஸ்தானத்தை யடைந்தார்கள்.

மூன்றுவது அத்தியாயம்.

தக்ஷனுடைய யக்கியோற்சவத்தைப் பார்க்கவேண்டு மென்கிற இச்சையினாலே போகப்போகிறவளாயிருக்கிற சதீதேவியானவள், மகேசனாலே ஏயதுக்கனால் தகையப்பட்டாளென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! இந்தப்பிரகாரம் ருத்திரனுக்குப் தக்ஷனுக்கும் சார்வகாலமும் துவேஷமானது அதிக்கிரமித்தது, சர்வலோக குருவான பிரம்மாவினாலே, தக்ஷனானவன் சமஸ்த பிரஜாபதிகளுக்கும் அதிபதியாய்ப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணப்பட்டது முதல் மகத்தான கர்வமுண்டாய், அதினாலே ஈசு

வான் முதலான பிரம்மநிஷ்டர்களைத் திரஸ்கரித்து, வாஜபேயமென்கிற யக்கியத்தைச்செய்து, பிற்பாடு பிரகஸ்பதி யக்கியமென்கிற உத்தமமான கிருதுவுக்கு ஆரம்பித்தான். அந்தக் கிருதுவிலே சமஸ்தமான பிரம்மரிஷிகளும், தேவரிஷிகளும், பிதுர்தேவர்களும், அவர்களுடைய பத்தினிகளுடனே மிகவும் பூஜிக்கப்பட்டார்கள். ஆகாசத்திலே இந்த ஆச்சரியத்தைச் சொல்லிக்கொள்ளுகின்ற தேவர்களுடைய வசனத்தைக் கேட்டுத் தக்ஷனுடைய புத்திரியான சதிதேவியானவள் பிதாவினுடைய யக்கிய மகோற்சவத்தைக் குறித்துச் சகலாலங்காரங்களுடன்போகிற தேவதாஸ்திரீகளைக் கைலாசத்திலிருந்து பார்த்துப் பூதபதியான தன்னுடைய பர்த்தாவைக் குறித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறாள். வாரீர் தேவதேவனே! உம்முடைய மாமனான தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய யக்கியமகோற்சவமானது இப்போது நிறைவேற்றப்படுகிறது. அதற்குச் சமஸ்த தேவர்களும் போகிறார்கள். அந்த யக்கியத்திலே பர்த்தாக்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற என்னுடன் பிறந்த பெண்களையும், சிறிய தாயார்களையும், விசனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற தாயாரையும், ரிஷீஸ்வரர்களாலே நிறைவேற்றப்படுகின்ற கிருதுசிரேஷ்டமான யக்கியத்தையும், வெகு காலமா யிச்சித்துக்கொண்டிருக்கிற மனதையுடையவளான நானும், அந்த யக்கியத்திலே உம்முடனே கூடப் பிதாவினாலே கொடுக்கப்பட்ட அலங்கார முதலான திரவியத்தை அங்கீகரிக்கக் கோருகிறேன். ஆச்சரியரூபமாகியுந் திரிகுண ஸ்வரூபமாகியு மிருக்கிற இந்த ஜகமானது, உம்முடைய மாயையினாலே பண்ணப்பட்டதா யிருந்தாலும், நான் ஸ்திரீ ஜாதியாகையால் உம்முடைய தத்துவத்தை யறியாதவளா யிருக்கிறேன். மிகவும் தீனியாயால் என்னுடைய பிறந்த விடத்தைப் பார்க்கவேண்டு மென்று இச்சிக்கிறேன். அந்த யக்கிய தரிசனார்த்தமாய்க் கூட்டங் கூட்டமாகப்போகிற சர்வாபரண பூஷிதர்களாகியும், பர்த்தாக்களுடனே கூடிக்கொண்டு மிருக்கிற ஸ்திரீகளைப் பாரும். பிதாவினுடைய கிருகத்திலே நடக்கும் மகோற்சவத்தைக் கேட்டு எனது மனம் பதைக்கின்றது. சத்புருஷர்களான பேர்கள் அழைக்கப்படாதவர்களா யிருந்தாலும் சினேகிதன் வீட்டிற்கும், பர்த்தாவினுடைய கிருகத்திற்கும் பேதமில்லாமற் போவார்க ளாதலால், கிருபாசாலியாயும், மகத்தான கியானத்தை யுடையவராகியும், அடியேனைப் பாதிதேகத்தில் தரிக்கப்பட்டிருக்கிறதாலும், அடியேனால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட கோரிக்கையைச் சபலமாகச் செய்யவேண்டுமென்று கோருகிற சதீதேவியின் வார்த்தையைக்கேட்டுச், சிவமூர்த்தி விசுவகர்த்தாக்களான பிரஜாபதிகள் முன்னிலைக்குத் தன்னைத் தக்ஷப்பிரஜாபதி யானவர் மர்ம பேதிகளான துர்ப்பாஷைகள் சொன்னதை நினைத்துப் புன்னகையுடன் அந்தச் சதீதேவியைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய் சோபனையே! பந்துக்களான பேர்கள் அழைக்கப்படாதவர்களாயிருந்தாலும், விவேகிகள், சினேகிதன் முதலானவர்களுடைய கிருகத்தைக் குறித்துப் போவார்களென்பது யதார்த்தமானாலும், அந்தப்பந்துக்கள் பலவானாயும், தேகாதி அகங்காரத்தினாலும், கோபத்தினாலுந், தோஷத்தை



குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்ட படலம். 65 - வது பக்கம்.

ஆரோபிக்கப்படாமல் இஷ்டர்களாயிருந்தால் விவேகிகள் அவனுடைய கிருகத்தைக் குறித்துப் போவதற்குத் தடையிராது. துஷ்டர்கள், தோஷபூதங்களாயிருக்கிற வித்தை, பசு, தனம், சவுந்தரியம், யவ்வனவயது, குலம், இந்த ஆறுகுணங்களினுலேயும், விவேகமானது நசிக்கப்பட்டு, அகங்காரத்தையுடையவராய் மகத்துக்களுடைய தேஜஸைப்பாராமல் அவமதிப்பார்கள். குரூரங்களான பாணங்களினுலே பீடிக்கப்பட்ட சரீரத்தையுடையவன் விசனப்படாமல் சுகமாக நித்திரைபண்ணுவன். பந்துக்களுடைய துர்வசனங்களினுலே அவமானப்பட்டவன் அகோராத்திரமும் நித்திரை பிடியாமல் விசனப் பட்டுக்கொண்டிருப்பன். வாராய் சோபனமான புருவத்தையுடையவளே! உத்தமமான ஸ்திதியை யுடைத்தான தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய பெண்களுக்குள்ளே மிகவுமிஷ்டமானவளென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கின்றது. ஆனாலும் அந்தத் தக்ஷனவன் என்னிடத்திலே துவேஷம் வைத்து, மிகவும் தபித்துக்கொண்டிருக்கிற படியினுலே என்னுடைய நிமித்தம் உன்னையும் அவமானஞ் செய்வான். உலகத்தில் ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்கொண்டு வணக்கத்துடன் தண்டன் சமர்ப்பித்துக்கொள்ளுகிறது சர்வாந்திரியாமியான அந்த ஸ்ரீ வாசுதேவன் பொருட்டேதவிர வேறில்லை. அப்படிப்பட்ட பரமபுருஷரான ஸ்ரீமந் நாராயணனைச் சதா தியானஞ்செய்துகொண்டு, நிரபராதியாயிருக்கிற என்னைத் துர்வசனங்களினுலே திரஸ்கரித்த அந்தத் தக்ஷனவன் உன்னுலே பிதாவென்றும், உன்னைப் போஷித்தவனுகவும் பார்க்கத்தக்கவனல்லன். அவனை அனுவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களும் பந்துவாகப் பார்க்கத்தக்கவர்களல்லர், ஆதலால் என்னுடைய வார்த்தையைத் தள்ளிப்போயினையேயானுல் உனக்கு மரணஹேதுவான அவமானம் நேரிடுமென்று சொன்னுர்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

பர்த்தாவை விட்டுப்போன சதிதேவியானவள் பிதாவினுலே அவமானம்பண்ணப்பட்டவளாய்க், கோபத்தினுலே அந்தத் தக்ஷனைத் திரஸ்கரித்து அந்தயக்கியத்திலேயே சரீரத்தைவிட்டுவிட்டாளென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! அந்த ருத்திரபகவான் இப்படிக்குச் சொல்லி நாமனுக்கியைப்பண்ணி அனுப்பினுல் இவள் அவ்விடத்தில் நம்மிட நிமித்தம் அவமானம் நேரிடுவதைச் சகிக்காமல் சரீரத்தியாகஞ் செய்துகொள்வள். அனுப்பாமல் நிறுத்தினுல் இவ்விடத்திலேயே சரீரத்தியாகஞ் செய்துகொள்வள். இப்படி இரண்டு விதத்திலுஞ் சரீரத்தியாகஞ் செய்வதற்கு ஹேதுவாயிருப்பதைச் சிந்தித்துக்கொண் டிருக்கையில், சதிதேவியானவள் பந்துக்களைப் பார்க்கவேண்டு மென்கிற இச்சையை யுடையவளாய் ருத்திரரிடத்தினின்றும், செலவு பெற்றுக்கொள்ளச் சங்கையுற்று, அடிக்கடி கிருகத்தைப்

பிரவேசித்துப், பந்துக்களைப்பார்க்க வேண்டு மென்கிற இச்சைக்கு விகாதத்தினாலே மிகவும் விசனத்தையுடையவளாகி, நேத்திரஜலங்களுடைய திவலைகளாலே சூழப்பட்டு, நடுக்கத்துடனிருக்கிற அந்தப் பவானியானவள் அந்த ருத்திரரைக் கோபத்தினாலேதகித்துப் போடுகிறவள்போல் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, பின்பு பெருமூச்சுடன் ஸ்திரீ சுபாவத்தினாலே மூடமான புத்தியை யுடையவளாய்ப், பிரீதியினாலே தேகத்தினுடைய அர்த்த பாகத்தைக் கொடுத்த அந்தப் பதியை விட்டுவிட்டுச் சோகத்தினாலுங் கோபத்தினாலும் துக்கத்தையுடைய இருதயத்தோடேகூடப் பிதாவினுடைய கிருகத்தைக் குறித்துப்போயினாள். அப்படி ஏகாங்கியாகப் போகிற அந்தச் சதீதேவியைப் பார்த்துத் திரிநேத்திரருடைய கிங்கரர்களான மணிமான், மதன், நந்தி முதலானபேர்கள், பின்சென்று அவளை ருஷபத்தின் மேலே வைத்துக்கொண்டு லீலார்த்தமான கிளி, பந்து, கண்ணாடி, பத்மம், வெண்குடை, சாமரம், புஷ்பமாலை முதலானவைகளும், துந்துமி சங்கம் வேணு முதலான வாத்தியங்களும், கீதங்களும், பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டுவர, எங்கும் வேத கோஷங்களாலேயும்,தேவர்களாலேயும்,பிரம்மரிஷிகளாலேயும் சூழப்பட்டும், யக்ஞியபசுவுடனே கூடிக்கொண்டும், மிருத்திகை, தாறு, அவிசு, சுவர்னம், தற்பம், சர்மம் இவைகளாலே நிர்மிக்கப்பட்ட பாத்திரங்களை யுடையனவாகியுமிருக்கிற அந்த யக்கிய சாலையைப்போ யடைந்தனள். அவ்விடமடைந்த சதீதேவியைக்கண்டு அவளுடன் கூடப்பிறந்த பெண்கள் பிரீதியினால் ஆனந்த பாஷ்பத்தையுடையவர்களாய் ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டார்கள். தாயாரும் அவளுடைய சிறியதாயாரும் அவளுக்குத் தக்கபடி ஆதரித்துச் சன்மானத்துடன் ஆதனங் கொடுத்தார்கள். இவர்களைத் தவிர மற்றெவரும் யக்கிய கர்த்தாவான தக்ஷனிடத்தினின்றும் பயத்தினாலே ஆதரியாமற் போனார்கள். பிரீதியாய் விசாரித்தவர்களையும்,சந்தோஷசெய்தி கேளாமலிருப்பவர்களையும், ருத்திரபாகத்தை யுடையதாகாமலிருக்கிற அந்த யக்கியத்தையும், தேவதேவராகியும், பிரபுவாகியுமிருக்கிற ருத்திரரிடத்திலே பண்ணப்பட்ட அவமானத்தையும், சிவத்துவேஷியான அந்தத்தக்ஷனை வதஞ்செய்ய யத்தனஞ்செய்த பிரமதகணங்களையும் பார்த்து, அவர்களைத் தன்னுடைய ஆக்கினையால் தகைந்து, சகலருங் கேட்கக் கோபத்தினால் தழுதழுத்த வாக்குடன் நிந்தித்தாள்.

சகல ஜீவகோடிகளிடத்திலும் பிரியாப்பிரியங்களில்லாதவராகியும், பரமாத்துமாவாகியுமிருக்கிற அந்தச் சிவனிடத்திலே, உன்னைத்தவிர எவன்தான் பிரதிகூலமாக நடப்பன். சாதுக்களானவர்கள் எதிரியினுடைய குணங்களையே கிரகிப்பார்கள். மகத்துக்கள் குணதோஷங்களைச் சமமாகக் கிரகிப்பார்கள். மத்தியமர்கள் குணங்களிலிருக்கின்ற தோஷங்களைக் கிரகிப்பார்கள். அதமனாய் உன்னைப்போலொத்த அசூயையுடைய புருஷன் குணங்களையே தோஷமாகக் கிரகிப்பன். ஜடமானசரீரத்தை ஆத்மாவென்றுசொல்லுகிறவனாகியும் மகத்துக்களிடத்திலே அசூயையுடன் சத்துக்களையே சர்வகாலமும் நிந்திக்கிறவனாயுமிருக்கிறாய். இரண்டக்ஷரமாகியும் பிரசித்தமாகியு மிருக்கிற சிவ வென்கின்ற நாமமானது வாக்கினாலே ஒருக்கால் சொல்லப்பட்டதாகில் அந்த மனுஷியர்க

ளுடையபாவத்தை அந்தக்ஷணத்திலேயே நாசம்பண்ணும். அப்படிப்பட்ட மகிமையுள்ள சிவனை அமங்கல ரூபியான நீயானவன் துவேஷிக்கிறாய். பிரமானந்தமாகிற மகரந்தத்தைப் பிரார்த்திக்கின்ற மகத்துக்களுடைய மனதாகிற வண்டுகளாலே சிவனுடைய பாதபத்மமானது சேவிக்கப்படுகிறது. ஜடைகளை விரித்துக்கொண்டு ஸ்மசானத்திலுடைய மாலைகளையும், பஸ்மங்களையும், மனுஷியர்களுடைய தலையோடுகளையும் பூஷணமாகவுடையவராகிப் பிசாசங்களுடனேகூட ஸ்மசானத்திலே வாசம்பண்ணுகிற அந்தச் சிவனுடைய பாதாரவிந்தத்தினின்றும் நழுவுகின்ற நிர்மாலியத்தை மேலோர் சிரசுகளாலே தரித்து மேன்மையை யடைகிறார்கள். மரியாதையில்லாதவர்களான புருஷர்களாலே தூஷிக்கப்பட்டாரேயானால், அதைக்கேட்ட புருஷனானவன், தான்மரிக்கவும் அவர்களைச் சிக்ஷிக்கவுஞ் சாமர்த்திய மில்லாதவனானால், காதுகளை மூடிக்கொண்டு அவ்விடத்தைவிட்டு அப்பாலே போய்விடுவன். சமர்த்தனேயானால் அந்தத் துஷ்டர்களுடைய நாவைப் பலாத்காரமாக அடியோடே சேதித்துப் போடுவன். அதைப்பார்க்கிலுந் தன் பிராணனை விட்டுவிடுவன். ஆதலால் நீலகண்டரைத் தூஷிக்கிற வுன்னிடத்திலினின்றும் உண்டான இந்தச்சரீரத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கப் போகிறதில்லை. வாராய் பிதாவே! எங்களாலே ஆச்ரயிக்கப்படுகின்ற அணிமாதி சம்பத்துக்களானவை உமக்குண்டாயிருக்கவில்லை. உங்களுடைய சம்பத்துக்கள் பிராணன் முதலியவைகளிலே மிகவும் பிரீதியை யுடையவர்களாயிருக்கிற பெயர்களாலே சிலாகிக்கப் படுகின்றனவாயும், தூமமார்க்கங்களாலே யஜிக்கபபடுகிறவைகளாயு மிருக்கிற அந்தச் சம்பத்துக்களை உங்களுக்கிருக்கின்றவை. எங்களுடைய சம்பத்துக்கள் அறியப்படாத காரணங்களை யுடையவைகளாகியும் பிரம்மவித்துக்களாலே சேவிக்கப்பட்டனவாகியு மிருக்கின்றன. ஆகையாலே நான் பலவானென்றும், ருத்திரன் தரித்திரனென்றும், கர்வத்தையடைய வேண்டாம். அந்த ஈச்வரனிடத்திலே பண்ணப்பட்ட அபராதத்தை யுடையவனான உன்னுடைய தேகத்தினின்று முண்டான இந்தச் சரீரத்தினாலே பிரயோஜனமில்லை. இந்தத் தேகத்தைத் தரித்ததுபோதும், மகா புருஷர்களுக்கு அபசாரத்தைப் பண்ணுகிற உன்னுடைய சம்பந்தமான இந்தத் தேகத்தைச் சுடவேண்டாமா? பகவானான ரிஷபத்துவஜரானவர் பரிஹாசம் முதலானவைகளினாலே விநோதமாகத் தாக்ஷாயணியென்று அழைத்துக்கொண்டு உன்னுடைய நாமத்தைச் சொல்லுகிறபோது அந்த விளையாட்டினாலே உண்டான சந்தோஷத்தை விட்டு மிகவும் துக்கத்தையுடையவளாயிருப்பேன். ஆகையினாலே சவத்துக்குச் சமானமாகியும், உன்னுடைய தேகத்தினின்றும் உண்டானதாகியு மிருக்கிற இந்தத் தேகத்தை விட்டுவிடுகிறேன்.

சுகப்பிரம்மரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் காமக்குரோதாதிகளை ஜயித்த பரிக்ஷித்து மஹாராஜனே! அந்தச் சதீதேவியானவள், இந்தப்பிரகாரம் அந்த யக்கியத்திலே தக்ஷனைக்குறித்துச் சொல்லி, மவுனத்தை யடைந்தவளாய்ப், பூமியிலே வடக்கு முகமாக இருந்து,

ஆசமனம் பண்ணி, நேத்திரங்களை மூடிக்கொண்டு, பீதாம்பரத்தாலே சூழப் பட்டவளாகி, யோகாசனத்தை யுடையவளாய்ப், பிராண அபான வாயுக்களை நான்குபக்கமும் வியாபியாமல் தகைந்து ஏகரூபமாகப் பண்ணி, நாபிச்சக்கரத் தினுலே நிறுத்தி, அவ்விடத்தினின்றும் உதானவாயுவையெழுப்பிப் புத்தியோ டேகூட மெல்லமெல்ல இருதயத்திலே ஸ்தாபித்து, அதினின்றுங் கண்டத் திலே ஸ்தாபித்துக், கண்டமார்க்கமாய்ப் புருவங்களுடைய மத்தியத்திலே அடைவிப்பித்தாள். மகத்துக்களுக்குப் பூச்சியரான ருத்திரராலே அடிக்கடி ஆதரவினுலே மடியிலே யேற்றி வைத்திருக்கப்பட்ட சதீதேவி தன்னுடைய தேகத்தை விட இச்சித்தவளாய்ச், சரீரங்களிலே பிராண நிரோதனமாகிற அக்கினியைத்தரித்து, ஜகத்குருவான தன்னுடைய பர்த்தாவினுடைய பாதார விந்தத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டு, பர்த்தாவைவிட மற்றொன்றையும் தன் தேகத்தையும் பார்த்திலள். அந்த க்ஷணத்திலே அந்தத் தேகமானது, சமாதியினுலுண்டான அக்கினியிலே பஸ்மமாய்விட்டது. அந்த ஆச்சரியத் தைப்பார்த்த பேர்களுடைய ஹாஹா வென்கிற சப்தமானது ஆகாசத்திலே யும் பூமியிலேயு நிரம்பியது. தேவர்களுக்குள்ளே மிகவும் பூஜ்ஜியரான ருத் திரருடைய இஷ்டையான தேவியானவள் தக்ஷனுலே கோபித்துக் கொள் ளப்பட்டவளாகப் பிராணனைவிட்டுவிட்டாள். ஸ்தாவர சங்கமரூபமான இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்குக் காரண பூதனுன இந்தத் தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய துற் ஜன ஸ்வபாவத்தைப் பாருங்கள். எங்கும் பூஜிக்க யோக்கியையான இந்தச் சதீதேவியானவள் இந்தத்தக்ஷனுலே அவமானம்பண்ணப்பட்டவளாய்ப் பிரா ணனை விட்டுவிட்டாள். தயாசூனியமான இருதயத்தை யுடையவனுகியும், அதமனுகியுமிருக்கிற இந்தத்தக்ஷனுனவன், ஜனங்களுடைய மத்தியிலே மகத் தான அபகீர்த்தியையும் நரகத்தையு மடையப்போகிறுன். ஈச்வரத்துவேஷி யான இந்தத்தக்ஷனுனவன், தன்னுடைய பெண்ணுன சதீதேவி மரணத்திற்கு யத்தனம் பண்ணுகிறபோது அவளைத்தகையாமல் உபேக்ஷை செய்ததாலுண் டான அபகீர்த்தியையும், நரகத்தையும், அடையப்போகிறுனென்று ஜனங்கள் சொல்லிக் கொள்ளுகையில், ருத்திரப் பாரிஷதர்களானபேர்கள் சதீதேவியி னுடைய அற்புதமான பிராணத்தியாகத்தைப் பார்த்து அந்தத் தக்ஷனைக் கொல்லுகைக்கு ஆயுத பாணிகளாகப் புறப்பட்டு ஓடிவந்தனர். அந்தப் பிர மதகணங்களுடைய வேகத்தைப்பார்த்துப் பிருகுமகாரிஷியானவர் யக்கிய விகாதம் பண்ணுகிறபெயர்களை நாசஞ்செய்கின்ற மந்திரத்தினுலே தக்ஷிணுக் கினியினுலே ஹோமம்பண்ணினுர். அதினின்றும் பிருகுவென்று பெயரை யுடையவர்களான அந்தத்தேவர்கள் பராக்கிரமத்தினுலே வெகுப் பிரகாச மாகப் புறப்பட்டுப பிரமதேஜஸினுலே பிரகாசிப்பவராய்க் குறைக்கொள் ளியை ஆயுதமாக வுடையவர்களாய் அந்தக்குய்யகர்களுடனே கூடியிருக்கிற அந்தப் பிரமதகணங்களை நான்குதிக்கிலேயும் அடித்துத் துரத்தினுர்கள்.

———

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

சங்கரரானவர் சதீதேவியினுடைய தேகத்தியாகத்தைக்கேட்டுக் கோபத்தினலே வீர பத்திரரை யுண்டாக்கி அவராலே தக்ஷனைக் கொல்லுவித்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! ருத்திரனனவர், தக்ஷப்பிரஜாபதியினலே அவமானம் பண்ணப்பட்ட சதீதேவியினுடைய நாசத்தையும், அந்தத் தக்ஷனுடைய யக்கியத்திலுண்டான தேவர்களாலே தம்முடைய பாரிஷதர்கள் துரத்திவிடப் பட்டதையும், நாரத மகரிஷியினிடத்தினின்றுங்கேட்டு அபாரமான கோபத்தையடைந்து கடிக்கப்பட்ட வுதடுகளை யுடையவராகி அக்கினியினுடைய ஜ்வாலைபோல் உக்கிரமான காந்தியையுடையதான ஜடையைப்பிடுங்கிச் சீக்கிரமாக எழுந்திருந்து நகைத்துக் கம்பீரமான சப்தத்தை யுடையவராய் ஜடையைப் பூமியிலேவிட, அதினின்றும் தேகத்தினலே சுவர்க்கத்தை ஸ்பரிசித்தும் ஆயிரம் பாகுகளை யுடையவராகியும், மேகம்போல் காந்தியையுடையவராகியும், மூன்று சூரியர்கள் போலொத்த கண்களையுடையவராகியும், மிகவும் உன்னதங்களான பற்களை யுடையவராகியும் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற அக்கினிபோலொத்த மயிர்களை யுடையவராகியும், கபாலமாலைகளை யுடையவராகியும், நாஞவிதங்களாகியும், உயரவெடுக்கப்பட்டுமிருக்கிற ஆயுதங்களையுடையவராகியு மிருக்கிற வீரபத்திரரானவர் உண்டாகி, ருத்திரரைநோக்கி அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு நான் செய்யவேண்டியதென்னவென்றுகேட்கிற அந்த வீரபத்திரரைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் படனே! நீ என்னுடைய படர்களுக்கு நாயகனுகி யக்கியத்துடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற தக்ஷனை நாசம்பண்ணு. பிரம்மதேஜசானது ஜயிக்கத்தக்க தன்றென்றெண்ணவேண்டாம். நீ யென் அம்சமாகவிருக்கிருயென்று ருத்திரராலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்டவராய், அந்த வீரபத்திரரானவர் தேவதேவராகியும், பிரபுவாகியுமிருக்கிற அந்த ருத்திரரைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணி அப்போது தம்மைப் பலசாலிகளுடைய பலத்தை ஜயிக்கத்தக்கவராக வெண்ணிக்கொண்டார்.

வாரீர் விதுரரே! அந்த வீரபத்திரரானவர் மிகவும் அட்டகாசம்பண்ணிப் பிரமத கணங்களாலே பின்செல்லப்பட்டவராய்ச் சப்தியாநின்ற சிலம்புமுதலான பூஷணங்களை யுடையவான பாதங்களை யுடையவராகி அவனுக்கு யமன் போல் பயங்கரமான சூலத்தை யெடுத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தார். இப்படி ஓடிவருகிற வீரபத்திரரை ரித்துவிக்குகள், சதசியாள், பிராமணர்கள், பிராமணபத்தினிகள், சமஸ்தமான பேர்களும் பார்த்து, வடக்குத்திக்கிலே இதென்ன அந்தகாரமோ வென்று பிரமித்துப், பிற்பாடு புழுதியென்றறிந்து, இந்தத் தூளானது எங்கிருந்துண்டாயிற்றென்று சிந்தித்தார்கள். இவ்விடத்திலே பெருங்காற்றுகளும் வீசவில்லையே. சோரர்களுமில்லையே, இப்போ

திராநின்ற பிராசீனபரிகி என்னப்பட்ட ராஜாவானவன் உக்கிரமான ஆக்கினை யுடையவனாக ஜீவித்திருக்கிறானே, பசுக்களும் மிகவும் வேகத்துடனே தூரத்திக்கொண்டு போகப்படவில்லையே, இந்தப் புழுதியானது எதினாலே யுண்டாயிற்று. இப்போது லோகந்தான் பிரளயத்தை யடைந்துபோகிறதோ என்னவோவென்று பிரசூதியென்கிறதக்ஷனுடைய பத்தினியுடனே கூடிக் கொண்டிருக்கிற சமஸ்த ஸ்திரீகளும்பயந்த சித்தத்தை யுடையவராய் இந்தத் தக்ஷப்பிரஜாபதியானவன் சமஸ்தமான பெண்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக் கையில், புத்திரியாகியும் நிரபராதியாகியு மிருக்கிற சதிதேவியை அவமானம் பண்ணின பாபத்தினுடைய பலமிதுவென்று சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

பிரளயகாலத்திலே நான்குபக்கமும் சிதறுகின்ற ஜடா முடியை யுடை யவராகியும், தம்முடைய சூலநுனியிலே கோக்கப்பட்ட திக்கஜங்களை யுடை யவராகியும், மிகுந்த அட்டகாசமாகிய மேகசப்தத்தினாலே பிளக்கப்பட்ட திக்குகளை யுடையவராகியும், உயரவெடுக்கப்பட்ட அஸ்திரங்களை யுடையவை களான பாகுக்களாகிற துவஜங்களை நான்குபக்கமும் பரப்பிக்கொண்டு சந் தோஷத்தினாலே நர்த்தனம்பண்ணுகிறவராகியும், சகிக்கக்கூடாத தேஜஸை யுடையவராகியும், புருவநெறியினாலே பார்க்கக்கூடாதவராகியும், நக்ஷத்திரங் களைத் தள்ளப்பட்ட பயங்கரமான கோரப்பற்களையுடையவராகியு மிருக்கிற அந்த ருத்திரரைப், பொறுமையை யுடையவராகப் பண்ணிக் கோபித்துக் கொள்ளும்படி செய்த தக்ஷப்பிரஜாபதிக்கு க்ஷேமமாவது எப்படி யுண்டா கப் போகிறதென்று மிகுந்த பயத்தையடைந்த ஜனங்களினாலே வெகுப்பிர காரமாக அந்த ருத்திரர் விஷயத்திலே சொல்லப்படுகையில், அப்போது மகா னுபாவனான அந்தத் தக்ஷனுக்குப் பயங்கரமான மகோற்பாதங்களானவை அனேக பிரகாரமாகப் பூமியிலேயும், ஆகாயத்திலேயும், நான்கு பக்கங்களி லேயும் உண்டாயின. அப்போது நானாவிதமான ஆயுதங்களையுடையவர்க ளாகியும், வாமனரூபிகளாகியும், எடுக்கப்பட்ட ஆயுதங்களையுடையவர்களாகி யும், பொன் வர்னமானவர்களாகியும், பச்சைவர்னமானவர்களாகியும், முத லையினுடைய முகம்போலவும் வயிறுபோலவு மானவர்களாகியும், மான் முகங்களையும் வயிறுகளையு முடையவர்களாகியும், நான்குபக்கமும் ஓடிவரு கிற அந்த ருத்திரபடர்களாலே அந்த யக்கியமானது சுற்றிக்கொள்ளப்பட் டுச் சிலர் பிருகு வம்சத்தை முறித்துப்போட்டார்கள். சிலர் பத்தினி சாலையை நாசம்பண்ணிப்போட்டார்கள். சிலர் சதசியாளிருக்கிற மண்ட பத்தை அழித்துப் போட்டார்கள். சிலர் அக்கினிஹோத்திரசாலையை அழித் திப்போட்டார்கள். சிலர் மடைப்பள்ளியை நாசம்பண்ணிப் போட்டார்கள். சிலர் யக்கியபாத்திரங்களைத் துவம்சம்பண்ணிப் போட்டார்கள். சிலர் அக் கினிகளை நாசம்பண்ணிப் போட்டார்கள். சிலர் குண்டங்களிலே சிறுநீரைவிட் டார்கள். சிலர் யக்கியவேதிகைகளை யிடித்துப்போட்டார்கள். சிலர் ரிஷீஸ் வரர்களைப் பிடித்தார்கள். சிலர் அவர்கள் பத்தினிகளை மருட்டினார்கள். சிலர் கிட்டியும் ஓடிப்போயு மிருக்கிற தேவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். மணிமானானவன் பிருகு மகரிஷியையும், வீரபத்திரரானவர் தக்ஷப்பிரஜா

பதியையும், சண்டேசனானவன் பூஷாவென்னப்பட்ட தேவனையும், நந்தீச்வரரானவர் பகனையும் பிடித்துக்கொண்டார்கள். சமஸ்த ரித்விக்குக்களும், சதசியாளும், தேவர்களும், அந்தப் பிரமதகணங்களாலே அனேகப் பிரகாரமாக மிகவும் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய் ஓடிப்போனார்கள்.

சதசிலே மீசைகளையுருவிச் சிரித்தும், ஓமம்பண்ணுகின்ற யக்கிய பாத்திரத்தைக் கையிலே யுடையவராகியுமிருக்கிற அந்தப் பிருகுமகரிஷியினுடையமீசைகளை வீரபத்திரரானவர் பிடுங்கிப்போட்டார். சிவனிந்தையைப் பண்ணுகின்ற தக்ஷனைக் கண்சாடை காட்டின பகனுடைய நேத்திரங்களை நந்தீச்வரரானவர் பிடுங்கிப்போட்டார். மகாதேவரானவர் தக்ஷனாலே நிந்திக்கப்படுகையில் சிரித்த பூஷாவினுடைய பற்களைச் சண்டேசனானவன் பிடுங்கிப்போட்டான். வீரபத்திரரானவர் தக்ஷனுடைய மார்பிலே ஏறிக்கொண்டு தீக்ஷணமான நுனியையுடைய ஆயுதத்தினாலேயும் அனேக அஸ்திரங்களாலேயும் சேதிக்கப்படாமலிருக்கிற சர்மத்தையுடையவனான அந்தத் தக்ஷனைப் பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியத்தையடைந்து வெகுகாலஞ்சிந்தித்து அந்த வீரபத்திரரானவர் யக்கியத்திலே பசுக்களுடைய பீடாநிரூபமான மரணவுபாயத்தைப் பார்த்து அந்த உபாயத்தினாலே யசமானனாகிற பசுவினுடைய சரீரத்தினின்றும் சிரசைச் சேதித்துப் போட்டார். அப்போது வீரபத்திரருடைய அந்தக்காரியத்தைப் பார்த்து மிகவுங் கொண்டாடி, அந்தப் பூதப்பிரேத பிசாசங்களுடைய சாதுவாதமும் மற்றைப்பிராம்மணர்களுடைய அசாதுவாதமு முண்டாயிற்று. வீரபத்திரரானவர் கோபத்தினாலே அந்தச் சிரசைத் தக்ஷிணாக்கினியிலே ஹோமம்பண்ணிப்போட்டார். அந்தப் பிரமதகணங்கள் அந்த யக்கியத்தைப் பஸ்மமாகப் பண்ணிபோட்டுக் கைலாயத்தைக் குறித்துப் போனார்கள்.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

பிரம்மதேவரானவர் தேவகணங்களுடனேகூடப் பூமியையடைந்து, தக்ஷன் முதலானபேர்களைப் பிழைப்பிக்கச்செய்து சமாதானம் பண்ணினாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! பிற்பாடு சமஸ்த தேவகணங்களும் ருத்திரசேனைகளாலே அபஜயப்பட்டவர்களான ரித்விக்குகள் சதசியாள் முதலானவர்கள் பயத்தை யுடையவர்களாய்ப் பிரம்மதேவரையடைந்து நமஸ்காரம்பண்ணிச் சமஸ்த விருத்தாந்தத்தையுஞ் சொன்னார்கள். பூர்வம் தானே இப்படி வரப்போகிறதையறிந்து தக்ஷனுடைய யக்கியத்தைக் குறித்துப் போகாமலிருந்த பிரம்மதேவரானவர் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். மிகவும் தேஜசையுடைய புருஷன் அபராதம் பண்ணியிருந்தாலும் அவனிடத்திலே த்வேஷிக்கிற பேர்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாக மாட்டாது. யக்கியபாகத்திற்குரிய ருத்திரரை

திரஸ்கரித்து நடத்தியபடியால் இவ்வளவுதொந்தரை நேர்ந்தது. இப்போது தயாநிதியான அந்த ருத்திரருடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு க்ஷமிப்பியுங்கள். அவர் கோபித்துக்கொண்டால் லோகபாலகர்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற சமஸ்த லோகங்களும் நாசத்தையடைந்துபோகும். பாரியையினுலே பிரிவுபட்டவராகியும் இருதயத்தில் துர்ப்பாஷைகளினுலே அடிக்கப்பட்டுமிருக்கிற அந்தருத்திர தேவரைச் சீக்கிரமாக நீங்கள் யக்கியத்துக்கு மீட்சிக்கோரி க்ஷமிப்பியுங்களென்று ஆக்கியாபித்துப், பிதுர்க்கள், பிரஜாபதிகள், தேவர்கள் இவர்களுடனே தம்முடைய லோகத்தினின்றும் திரிபுரவைரியான ருத்திரருக்கு ஸ்தானமாகியும் இஷ்டமாகியும் ஓஷதிகளுக்கு வுற்பத்திஸ்தானமாகியும் தபசு, யோகம், மந்திரங்களினுலே சித்தர்களால் சேவிக்கப்பட்டும், கின்னரர்கள், கந்தர்வர்கள், அப்சரஸ்திரீகள் இவர்களாலே சர்வகாலமும் சூழப்பட்டும், நானுவிதங்களான ரத்தினங்கள், தாதுக்கள், விருக்ஷங்கள், கொடிகள், புதர்கள், இவைகளையுடையவைகளாகியும், நானுவிதங்களான மிருக கணங்களாலே சூழப்பட்டும், நிர்மலங்களாகிய மலையருவிகள் குகைகள் தாழ்வரைகளை யுடையவைகளாகியு மிருக்கிற சிகரங்களிலே நாயகர்களுடனே கூட விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்ற தேவஸ்திரீகளுக்குப் பிரீதியைப் பண்ணுகிறதாயும், மயில்களாலே சப்திக்கப்பட்டும் மதாந்தங்களாயிருக்கிற வண்டுகளுடைய ராகத்தையுடையதாகியும், கோகுலங்களுடைய சப்தங்களாலேயும், உன்னத சாகைகளாகியும், இச்சித்தவைகளெல்லாங் கொடுக்கின்ற விருக்ஷங்களாலே பக்ஷிகளை அழைக்கிறதுபோலு மிருக்கிற வனத்தையுடையதாயும், ஆம்பல் செங்கழுநீர் பத்மம் இவைகளாலே சூழப்பட்டு மதுரமாகச் சப்திக்கின்ற பக்ஷிக்கூட்டங்களாலே விளங்கிக்கொண்டுமிருக்கின்ற தடாகங்களையுடையதாகியும், கங்கையினுலே சூழப்பட்டும், பவித்திரமாகியும் சுகந்தமாகியும் ஜலத்தை யுடையதாகியுமிருக்கிற கைலாசகிரியையும், அந்தப்பர்வதத்திலே மிகவும் மனுேக்கியமாகியும், அளகையென்று பெயரை யுடையதாகியும், சௌகந்திக மென்னப்பட்ட பத்மவனத்தை யுடையதாகியும், ருத்திரபகவானுடைய பாதாரவிந்த தூளியினுலே மிகவும் பாவனங்களான நந்தையென்றும் அளகந்தையென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட இரண்டு நதிகளால் சூழப்பட்டும், வெள்ளி சுவர்னம் மகாரத்தினங்களின் மயமான அனேக விமானங்களாலும், யக்ஷஸ்திரீகளாலுஞ் சூழப்பட்டு மின்னல்களோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற மேகம்போல விளங்குகிற குபேரனுடைய அந்தப் பட்டணத்தையும் அபீஷ்டத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டும் ஆச்சரியகரங்களாகியு மிருக்கிற இலை காய் கனிவர்க்கங்களையுடைய விருக்ஷங்களாலே சுபகரமாகியும், இரக்த கண்டங்களையுடையனவாகிய வண்டினங்களினது ஸ்வரத்தையுடையதாகியும் அம்சங்களுடைய கூட்டத்துக்கு இஷ்டமாகியும், திடமான கொடித்தண்டுகளையுடைய பத்மங்களாலே சூழப்பட்ட சரசுகளை யுடையதாகியும், நூதனமான அரிச்சந்தன விருக்ஷங்களுடைய ஆகாரத்தினுலே யக்ஷஸ்திரீகளுடைய மனதை அடிக்கடி மிகவும் சலிப்பிக்கிற சௌகந்திக மென்னப்பட்ட வனத்தையும், பத்மங்களுடைய சமூகங்களை யுடையதாகியும்,

கிம்புருஷர்களாலே சூழப்பட்டும், வயிடூரியங்களாலே பண்ணப்பட்ட படிகளை யுடைய நடைவாவிகளையும், நூறுயோசனைதூரம் உன்னதமாகியும், நான்கு பக்கமும் எழுபத்தைந்து யோசனைதூரம் கிளைகளினாலே விஸ்தாரமாகியும், நான்குபக்கமும் ஸ்திரமான நிழலையும், பக்ஷிகளுடைய கூடுகளையு முடைய தாகியும், தாபத்தைப் போக்கடிக்கத் தக்கதாயும், மோக்ஷத்தைக் கோருகிற பேர்களுக்கு இருப்பிடமாகியும், மகாயோகஸ்வரூபமாகியு மிருக்கிற ஆல மரத்தின் கீழே கோபத்தை விட்டிருக்கின்ற யமன்போலும், சாந்தர்களான மகாசித்தர்களாலேயும், குபேரனாலேயும், குய்யகர்கள் இராக்ஷசர்கள் இவர்க ளாலே பூஜிக்கப்பட்டவராகியும், உபாசனை, தபசு, சமாதி, இவைகளுடைய மார்க்கத்தை யுடையவராகியும், லோகேச்வராாகியும், பிரபஞ்சத்திற்கு இஷ்ட ராகியும், சந்தியாகால மேகம்போன்ற சரீரத்தில் பஸ்மத்தினாலே பூசப்பட் டும், சடை, சர்மம், சந்திரகலை முதலான சின்னங்களைத் தரித்தும், தர்ப்பை மயமான ஆசனத்திலே யிருந்தும், ரிஷீஸ்வரர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கப் பிரச்னம்பண்ணுகின்ற நாரதமகரிஷிக்குப் பரப்பிரமத்தை உபதேசிக்கிறவ ராயும், இடது பாதபத்மத்தை வலது தொடையின்மேலே வைத்துக்கொண்டு இடது முழங்காலின்மேலே இடக்கையை வைத்துக்கொண்டு வலதுகையி னுடைய மணிக்கட்டிலே ஜபமாலையைத் தரித்துக்கொண்டு வலதுகையினால் பண்ணப்பட்ட தத்வமுத்திரையினாலே காணப்பட்டும், பிரம்மானந்தத்திலே யேகாக்கிரசித்தரா யிருக்கின்றவராயும், யோகப்பட்டையை ஆசிரயித்திருக் கின்ற தியானசீலர்களான மனுக்களுக்கு ஆதிமனுவாகியுமிருக்கிற அந்தக் கிரீசனை லோகபாலர்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற சமஸ்த முனிகளும் அடைந்து அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு தண்டனிட்டார்கள். அந்தக் கிரீசனும் சித்தமகரிஷிகளுடன் அவ்விடத்திலே வருகின்ற பிரம்மாவைப்பார் த்து எழுந்திருந்து வாமனமூர்த்தியான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் கசியபப் பிரஜாபதிக்குப் பிரணாமம் பண்ணினாற்போல் தண்டன் சமர்ப்பித்து நிற்க, பத்மாசனர் அந்தச் சந்திரசேகரனைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு ஒருவார் த்தை சொல்லுகிறார்.

பிரம்மாவினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் ஈசனே! உம்மைச் சர்வஜகத்துக்கும் சக்திபீஜஸ்வரூபரான பிர கிருதிபுருஷருக்கும் காரணராகவும், பேதசூனியராகியும், பரப்பிரம்மமாகியும் அறிகிறேன். உம்முடைய அம்சர்களான பிரகிருதி புருஷர்களிடத்திலிருந்து சிலந்திப்பூச்சிபோல் இப்பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்தும் இரக்ஷித்தும் சங்கரித் துக்கொண்டுமிருக்கிறீர். தர்மார்த்தங்களைக் கொடுக்கின்ற வேதத்தினுடைய ரக்ஷணைக்கு யக்கியத்தைச்சிருஷ்டித்தீர். பிராம்மணர்கள் மரியாதைகளுடன் அனுஷ்டானஞ்செய்கிற வர்ணாச்சிரமதர்மங்களும்,உம்மாலேயே நிர்ணயம்பண் ணப்பட்டன. சுபகர்மத்தைப் பண்ணுகின்ற புருஷனுக்குப் பலமாகச் சொர்க் கமோக்ஷங்களைக் கொடுக்கின்றீர். அக்கிரமங்களைப் பண்ணுகின்ற புருஷனுக் குக் கோரமான நரகத்தைப்பண்ணுகிறீர். ஒருவராலேயும் உல்லங்கனம் பண்

ணக்கூடாத பத்மநாபருடைய மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்ட சித்தத்தை யுடையவர்களாகியும், பேதபுத்தியை யுடையவர்களுமாக இருக்கிறவர்களிடத்திலேயும், சாதுக்களான பேர்கள் கிருபையைப் பண்ணுவார்கள். தெய்வத்தினாலே அடிக்கப்பட்டவனிடத்திலே பராக்கிரமத்தைப் பண்ணார்கள். ஆகையினால் அந்த மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்ட மனதையுடையவர்களாகியும், கர்மத்திலேயே பிரவர்த்திக்கின்ற சித்தத்தை யுடையவர்களாகியு மிருக்கிற பேர்களால் செய்யப்படுகிற அபராதத்தைப் பொறுத்து அந்தத் தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய யக்கியத்தைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டும். யக்கியத்திலே பாகத்தைக்கொடாமற்போகிறவர்கள் நிஷித்தமான யக்கியம் பண்ணினவர்களாக ஆகிறார்கள். யஜமானனை தக்ஷனையும் பிழைப்பித்துப், பகதேவனுடைய கண்களையும் கொடுத்துப், பிருகுமகரிஷிக்கு மீசைகளும் உண்டுபண்ணிப், பூஷாவுக்கும் பூர்வம்போலொத்த தந்தங்களும் உண்டாக்கப்படட்டும். உம்மாலே அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட ஆயுதங்களினாலேயும், கற்களினாலேயும், பிளக்கப்பட்ட சரீரத்தையுடைய தேவர்களுக்கும், ரித்துவிக்குகளுக்கும் சீக்கிரமாக ஆரோக்கிய முண்டாகப்படட்டும். யக்கியத்திலே யிருக்கிற பதார்த்தங்கள் யாவும் உம்முடைய பாகமாக விருக்கட்டும். அந்தயக்கியத்தைப் பூர்த்திசெய்ய வேண்டுமென்று பிரம்மதேவர் சொன்னார்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

தக்ஷன் ருத்திரர் முதலானபேர்களாலே அழைக்கப்படுகின்ற ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவானவர் அந்தத்தக்ஷனுடைய யக்கியத்தை நிறைவேற்றி வைத்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் மகாபாகுவே! இந்தப் பிரகாரம் பிரம்மதேவராலே பிரார்த்திக்கப்பட்ட ருத்திரரானவர் சிரித்துப் பிரம்மாவைப்பார்த்து ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறார். வாரீர் பரேசனே! பரமாத்மாவினுடைய மாயையினாலே மோகிக்கப்படுகின்ற அக்கியானிகளுடைய அபராதத்திற்குத் தக்கபடி என்னாலே தண்டனையானது செய்யப்பட்டது. அந்தத் தக்ஷப்பிரஜாபதி ஆட்டினுடையமுகத்தை யடையும்படியாயும், பகதேவன் மித்திரதேவனுடைய நேத்திரத்தையுடையவனாகவும், பூஷாவானவன் மாவை யசமானனுடைய பற்களாலே பக்ஷிக்கத் தக்கவனாகவும், எனக்கு யக்கியசேஷத்தைக் கொடுத்தவர்களாயும், முறிக்கப்பட்ட அவயவங்களையுடைய தேவர்களும் மற்ற ரித்துவிக்குகளும் அசுவனிதேவர்களுடைய கைகளாலேயும், பூஷாவினுடைய அஸ்தங்களாலேயும், பாகுகளை யுடையவர்களாகவும், பிருகுமகரிஷியானவர் ஆட்டினுடைய மீசையை மீசையாக உடையவராகத் தக்கவரென்று அனுக்கிரகித்தனர். வாரீர் விதுரரே! அப்போது சமஸ்தபிராணிகளும் சிவனாலே சொல்லப்பட்டிருக்கிற வார்த்தையைக்கேட்டுச் சந்துஷ்டமான மனதினாலே சாதுசாது

வென்று சொன்னார்கள். பிற்பாடு ரிஷிகளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற சமஸ்ததேவர்களும் நீரேவந்து சமஸ்தமும் பண்ணப்பட தக்கவரென்று சிவனைப் பிரார்த்தித்து, அந்தச் சிவனுடனேயும் பிரம்மாவினுடனேயும் கூடினவர்களாய் அந்த யக்கிய சாலையைவந்தடைந்து, ருத்திரருடையசொற்படிக்கு அந்த யக்கியபசுவினுடைய சிரசைத் தக்ஷனுடைய சரீரத்துடனே கூடக் கூட்டி ருத்திரனால் கடாக்ஷிக்கப்படுகையில் தக்ஷனானவன் அந்தக்ஷணத்திலே நித்திரை பண்ணினவன்போல் எழுந்திருந்து எதிரேயிருக்கின்ற சிவனுடைய தரிசனத்தினாலே சரத்காலத்து மடுவானதுபோல் நிர்ம்மலனாகியிருக்கையில் மரித்துப்போன பெண்ணை நினைத்துக்கொண்டு துக்கத்தினால் கண்களில் நீர்சொரிய ருத்திரனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணத்தோன்றாமல் வெகு பிரயாசத்தினால் மனதை நிறுத்தி ஈசனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினான்.

தக்ஷன் வாக்கியம்.

வாரீர் ஈசனே! நம்மாலே நீர் பழிக்கப்பட்டபோதே உம்மாலே சிக்ஷை பண்ணப்பட்டேன். அதுவே எனக்கு அனுக்கிரகமாயிற்று. நீர் முன்னே பிரமமாயிருந்துகொண்டு வித்தை, தபசு, விரதம் இவைகளாலே ஆசக்தர்களான பிராம்மணர்களை முதலில் முகத்தினாலே ஜீவதத்துவத்தை ரக்ஷிக்கிறதற்காகவும், சம்பிரதாய பிரவர்த்தனத்தினாலே ஆக்கியாபிக்கிறதற்காகவும், சிருஷ்டித்தீர். பசுபாலனானவன் பசுக்களை ரக்ஷிப்பதுபோல் பிராமணனை ஆபத்துக்களில் ரக்ஷிக்கிறீர். தத்வக்கியான சூனியனான அடியேன் துர்வார்த்தைகளாகிற பாணங்களினாலே தேவரீரை வெறுக்கப் பேசினேன். அதைமறந்து அதோகதியிலே விழுகிறவென்னைக் கிருபாரசத்தினாலே நனைந்திருக்கிற திருஷ்டியினாலே ரக்ஷித்தீர். அப்படிப்பட்ட மகிமையுள்ள உமக்கு அடியேனால் செய்யத்தக்கதான பிரதியுபகாரம் ஒன்றுமில்லையென்று ருத்திரை க்ஷமைகொண்டு அந்தத்தக்ஷனானவன் பிரம்மாவினாலே அனுக்ஞை பண்ணப்பட்டு உபாத்தியாயர் ரித்துவிக்குகளுடனேகூட யக்கியத்தை விஸ்தரிப்பித்து விஷ்ணுதேவதையை அழைப்பிக்கத்தக்கதாகியும், மூன்றுகபாலங்களிலே சேர்க்கப்பட்ட புரோடாசத்தை வீரர்களான பிரமத கணங்களுடைய சம்சற்க தோஷத்தினுடைய சுத்தியின் பொருட்டும், யக்கிய சந்தானத்தின் பொருட்டும், அவிசையுடையவரான அத்துவரியுடனே தக்ஷன் விசுத்த புத்தியினாலே ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் குறித்துத் தியானம் பண்ணினபோதே அந்த ஸ்ரீஹரியானவர் பத்துத் திக்குகளையும் பிரகாசிப்பிக்கிற பிரபையினாலே சதசிலிருக்கிற பேர்களுடைய தேஜசை அபகரிக்கத்தக்கதாகியும், பிரகத்திர தந்திரமென்னப்பட்ட ஸ்தோத்திரங்களை இறகுகளாகவுடைய கருடனாலே சமீபத்தை அடைவிக்கப்பட்டவராகியும், காளமேக சியாமளராகியும், பிரகாசிக்கின்ற சூரியனைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற கிரீடத்துடனே கூடினவராகியும், நீலங்களான கேசங்களாகிற வண்டுகளினாலே அலங்கரிக்கப்பட்டுக் குண்டலத்துடனே கூடின திருமுக மண்டலத்தை யுடையவராகியும், சங்குசக்கிர கதாகட்க சார்ங்கங்களினால் ரக்ஷிக்கிறதிலே

சிரத்தை கூடினவராகியும், வக்ஷசிலே வாசம்பண்ணப்பட்ட லக்ஷ்மியை யுடையவராகியும், கம்பீரமான புன்சிரிப்புடனே கூடின கடாக்ஷத்தினுடைய லேசத்தினாலே லோகத்தை யெல்லாம் சந்தோஷிப்பிக்கிறவராயும், வனமாலி யாயும், பக்கத்திலே சுழலாநின்ற ஆலவட்டம் சாமரசிரேஷ்டம் இவைகளை யுடையவராகியும், சந்திரமண்டலம்போன்ற வெள்ளைக்குடையினாலே மேலே சோபானத்தை யடைந்தவராகியும், கோடிசூரியப் பிரகாசம்போலப் பிரத்தி யக்ஷமான அந்த லக்ஷ்மீ வல்லவனைப்பார்த்துப் பிரம்மா இந்திரன் ருத்திரன் இவர்களை முக்கியராகவுடையவரான சமஸ்தமான தேவகணங்களும், சீக்கிர மாக வெழுந்திருந்து சாஷ்டாங்கப் பிரணமம் பண்ணி ஸ்தோத்திரம் செய் தார்கள். யக்கியேசுரனுகியும், விசுவ சிருஷ்டிகளுக்கெல்லாம பரம குரு வாகியும், சனந்தனுதிகளாலே சூழப்பட்டவராகியு மிருக்கிற சுவாமியைத் தக்ஷப்பிரஜாபதியானவன் சந்தோஷத்தினாலே கிருதாஞ்சலியாய்ச் சரண மடைந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறான். வாரீர் பகவானே! ஒருவராலேயும் பயமில்லாதவராகியும், மாயையைத் திரஸ்கரித்துப் போட்டு இருக்கிறவராகியு மிருக்கிற தேவரீருக்கு நமஸ்காரமென்று சொன்னபின்பு ரித்துவிக்குகள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள்.

ரித்துவிக்குகளுடைய ஸ்துதி.

வாரீர் அசஞ்சலரே! நாங்கள் நந்தீசுரனுடைய சாபத்தினாலே கர்ம சக்த புத்திகளாய் உம்முடைய சுவரூபத்தை யறியமாட்டாமல் உம்முடைய பிரசாதத்துக்குக் காரணமாகியும், திரிகுணத்மகமாயுமிருக்கிற யக்கிய முகத் தாலே உம்மை யறிந்துகொண்டோமென்று சொன்னபின்பு சதசியாள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள்.

சதசியாள் ஸ்துதி.

வாரீர் சம்புவே! ரக்ஷக சூனியமாகியும், அதிக துக்கத்தையுடையதாகி யும், அனந்தனுகிற மகா சர்ப்பத்தினாலே கவியப்பட்டதாகியும், சுகதுக்கங் கள் சீதோஷ்ணங்களாகிற பள்ளத்தையுடையதாகியும், காலனாகிற மிருகங் களுடைய பயத்தையுடையதாகியும், சோகமாகிற காட்டுத்தீயையுடையதாகி யும், விஷயங்களாகிற கானல்ஜலத்தை யுடையதாகியு மிருக்கிற சம்சாரமார்க் கத்திலே யிருக்கப்பட்ட அகங்கார மமகாராஸ்பதங்களான மகா சுமை யுடனே கூடின அக்கியான சந்துக்களுடைய கூட்டமான நாங்கள் காமத்தி னாலே விடப்பட்டவர்களாய் எப்போது உம்முடைய பாதமூலத்தை யடையப் போகிறோமென்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

ருத்திரன் ஸ்துதி.

வாரீர் வரத்தைக்கொடுக்கப்பட்ட சுவாமியே! அவாப்த சமஸ்த காம மாகியும், நிஷ்காமர்களான ரிஷிகளினாலே மிகவும் பூஜிக்கத்தக்கதாகியு மிருக் கிற அபீஷ்டப்பிரதமான பாதாரவிந்தத்திலே பண்ணப்பட்ட புத்தியையுடைய வனை என்னை வித்தியாசனமான இந்த லோகம் ஆசார பிரஷ்டனென்று

சொல்லுவதை நான் உம்முடைய அனுக்கிரகத்தினாலேயும், பெரியவர்களுடைய அனுக்கிரகத்தினாலேயும், அதை வித்தியாசமாய் எண்ணுகிறதில்லை யென்று சொன்னார்.

பிருகுமகரிஷி ஸ்துதி.

வாரீர் ஸ்ரீ ஹரியே! அதிபிரயாசத்தினாலே பிரவேசிக்கத்தக்கதான தேவரீருடைய மாயையினாலே அபகரிக்கப்பட்ட ஆத்மசத்தையுடையவர்களாயும், பிரம்மாதிகளான சரீரிகளெல்லாம் தமசு என்னப்பட்ட மூலப்பிரகிருதியிலே சுபாவம் என்னப்பட்ட நித்திரையை அடைந்தவர்களாய்ச் சீவாத்மாவினிடத்திலே வியாபிக்கப்பட்ட உம்முடைய சுவரூபத்தை இப்போதும் அறியவில்லை. ஆசிரதாளுக்கெல்லாம் ஆத்மாவாகியும், பந்துவாகியுமிருக்கிற பகவான் பிரசன்னமாகக் கடவரென்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார்.

பிரம்மா ஸ்துதி.

வாரீர் பக்தவச்சலரே! பதார்த்தங்களுடைய பேதங்களைக் கிரகிக்கிற இந்திரியங்களினாலே பார்க்கிறது உம்முடைய நிஜசுவரூபமன்று. கியானத்துக்கும் கியானவிஷயமான அர்த்தத்துக்கும் காரணமான சத்வாதிகுணங்களை ஆசிரயமாகவுடைய பிரகிருதி பிராகிருதங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாகவிருக்கிறவர் நீரேயன்றி வேறில்லையென்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார்.

இந்திரன் ஸ்துதி.

வாரீர் அச்சுதனே! இந்த விசுவங்களுக்கெல்லாம் உற்பத்தி ஸ்தானமாகியும், மனதுக்கும் கண்களுக்கும் ஆனந்தவர்த்தகமாகியுமிருக்கிற உம்முடையரூபம் சுரத்வேஷிகளைப் போக்கடிக்க உயரவெடுக்கப்பட்ட ஆயுதங்களையுடையவையாகியும், அஷ்டவிதங்களாகியுமிருக்கிற தண்டங்கள் போலொத்த புஜங்களோடே கூடினதாகக்கொண்டு உற்பவித்திருக்கிறதென்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்தான்.

ரித்துவிக்குகளின் பத்தினிகள் ஸ்துதி.

வாரீர் யக்கியமூர்த்தியே! உம்மை ஆராதிக்கிறதின்பொருட்டுப் பிரம்மாவினாலே உண்டாக்கப்பட்ட இந்த யக்கியம் தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய அபராதத்தினால் பசுபதியினாலே த்வம்சிக்கப்பட்டது. பசுஹிம்சாலக்ஷணமான உற்சவத்தையுடைய இந்த யக்கியத்தைச் செந்தாமரைக் கண்களினாலே பாவனம் பண்ணுமென்று துதித்தார்கள்.

ரிஷிகள் ஸ்துதி.

வாரீர் ஹேயப்பிரத்தியகனான பகவானே! காமத்தை அனுஷ்டிக்கிற கர்மத்தினுடைய பலத்தோடே நீர் சம்பந்திக்கிறதில்லை. சிலர் ஐசுவரியத்தின்பொருட்டு ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியை உபாசிக்கிறார்கள். உம்மை உபாசனை பண்ணுகிற அந்த லக்ஷ்மியை நீர் சற்றும் ஆதரிக்கவில்லை. ஆனபடியினாலே உம்முடைய திவ்யசேஷ்டிதம் அகடிதகடனாரூபமாக இருக்கிறதென்று துதிசெய்தார்கள்.

சித்தர்கள் ஸ்துதி.

வாரீர் சர்வக்ஞரே! சம்சாரக்கிலேசமாகிற தாவாக்கினியினாலே தகிக்கப் பட்டு, விஷயமாகிற தாகத்திலே பீடிக்கப்பட்ட எங்களுடைய மனதாகிய கஜமானது, உம்முடைய கதையாகிற அமிர்தமயமான நதியிலே பிரவேசித்த தாகிய பிரம்மானந்தக் கியானனை முத்தனைப்போலே அழிந்துபோயிற் றென்று துதித்தார்கள்.

தக்ஷபத்தினி ஸ்துதி.

வாரீர் ஈசனே! உமக்குப் பிரணமம்பண்ணுகிற புருஷன் தலையில்லாமல் உடல்மாத்திரமுள்ள புருஷன் சோபியாததுபோல் எம்முடைய யாகமானது உம்மையன்றிப் பிரகாசிக்கவில்லை; ஆனபடியினாலே காந்தையான ஸ்திரீ யுடனே கூட எம்மை ரக்ஷியுமென்று பிரார்த்தித்தாள்.

லோகபாலகர்கள் ஸ்துதி.

வாரீர் நிரதிசயமான ஐசுவரியத்துடனே கூடினவரே! நீர் தேகாபிமானி களாலே காணப்படுகிறவரல்லீர், கியான திருஷ்டியினாலேயும், காணத்தக்கவ ரல்லீர், பஞ்சபூதங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமானநீர் அப்பஞ்சபூதங்களுட னேயும் கூடினவராகிப் பிரகாசிப்பதும் உம்முடைய மாயைதானென்று துதித் தார்கள்.

யோகீச்வரர்கள் ஸ்துதி.

வாரீர் பிரபுவே! விசுவரூபியான உம்மிடத்திலே யிருக்கின்ற ஜீவாத்து மாக்களைச் சுதந்தரங்களாகப் பார்க்கத்தக்கவனைக் காட்டிலும் உமக்கு இஷ்ட னவன் ஒருவனுமில்லை. இதரதேவதாபஜனம் பண்ணாமல் பக்தியினாலே உம்மைப் பஜனைபண்ணினவர்களுக்கு அனுக்கிரகத்தைப் பண்ணும். ஜக த்தினுடைய உற்பத்தி ஸ்திதி-சங்காரநிமித்தமாக உம்முடைய சங்கற்பத்தி னாலே பேதிக்கப்பட்ட சத்வாதி குணங்களையுடைய ஆத்மமாயையினாலே பண்ணப்பட்ட பிரம்மாதி பேதபுத்தியையுடைய உமக்குப் பிரணமமென்று துதி செய்தார்கள்.

சப்தப்பிரம்மமான வேதபுருஷன் ஸ்துதி.

வாரீர் ஷட்குணபரிபூரணரே! அங்கீகரிக்கப்பட்ட சத்வகுணத்தை யுடையவராகியும், அதினாலேதானே தர்மாதிபுருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கிற வராகியு மிருக்கிற உம்முடைய நிலையை நானும் இந்திராதிதேவதைகளும் அறியமாட்டோம். அப்படிப்பட்ட உமக்குப் பிரணமம் பண்ணுகிறேனென்று துதிசெய்தான்.

அக்கினிபுருஷன் ஸ்துதி.

வாரீர் குணநிதியே! பகவானான உம்முடைய தேஜசினாலே மிகவும் விருத்தியடைகின்ற தேஜசையுடைய நான் பிரசித்தமான யக்கியாதிகர்மங் களிலே தேவதைகள் பொருட்டு எனது வாயினால் நினைக்கப்பட்ட அவிசை வகிக்கிற அந்த யக்கிய ரக்ஷகராகியும், பஞ்சவித யக்கிய மூர்த்தியாகியும், பஞ்சவிதங்களான யசுர்மந்திரங்களினாலே ஆராதிக்கப் பட்டவராகியு மிருக் கிற யக்கியபகவானான உம்மைச் சேவிக்கிறேன் என்று துதிசெய்தான்.

தேவதைகள் ஸ்துதி.

வாரீர் பரமாத்மனே! முன்னே கல்பாந்தத்திலே ஜகத்தைக் கர்ப்பத்திலே வைத்துக்கொண்டு ஜலத்திலே நாகபரியங்கத்திலே சயனித்துக்கொண்டு, சித்தர்களாலே தியானம்பண்ணப்பட்ட கியானமார்க்கத்தை யுடைய ஆதிபுருஷனான நீர், இப்போது கண்முன்னே சஞ்சரிக்கிறீர்; தாசர்களான எங்களையும் ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று ஸ்துதி செய்தார்கள்.

கந்தர்வ அப்சரசுக்கள் ஸ்துதி.

வாரீர் தேவனே! மரீசிமுதலான இந்த நவப்பிரஜாபதிகளும், பிரமேந்திராதிகளும், ருத்திரனை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கிற முப்பத்துமுக்கோடி தேவதைகளும் உம்முடைய அம்சா அம்சங்களாக விருக்கிறார்கள். இந்த ஜகத்தை லீலாஸ்தானமாகவுடைய உமக்குப் பிரணாமத்தை நித்தியமாகப் பண்ணுகிறோமென்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

வித்தியாதரர்கள் ஸ்துதி.

வாரீர் வாசுதேவனே! புருஷார்த்த சாதனமான சரீரத்தை யடைந்து புத்தியில்லாதவன் உம்முடைய மாயையினாலே நான் என்னுடையது என்கிற அபிமானத்தைப் பண்ணித் தனக்கு அனுகூலியாத பாரியா புத்திராதிகளாலே நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் நிசமாகாத சப்தாதி விஷயங்களிலே ஆசையையுடையவனாகி யிருக்கிறான். உம்முடைய கதாமிர்தத்தைப் பானம் பண்ணுகிறவன் அக்கியானத்தைத் தூரத்திலே விட்டவனாயிருக்கிறானென்று துதி செய்தார்கள்.

பிராமணர்கள் ஸ்துதி.

வாரீர் தேவமூர்த்தியே! யாகம், அவிசு, அக்கினி ஹோத்திரம், மந்திரம், சமித்துகள், தற்பங்கள், பாத்திரங்கள், சதசியாள், ரித்துவிக்குகள், தம்பதிகள், தேவதைகள், சோமலதை ஆச்சியம், பசு, இவை முதலியயாவும் நீரே. முன்னே நீர் பாதாளத்தில் நின்றும் பூமியை வராகரூபியாய்க் கஜசிரேஷ்டமானது தாமரைக்கொடியை யெடுப்பதுபோல் கோரப்பல்லினாலே சப்தித்துக் கொண்டபடியே லீலையினாலே யெடுத்தீர். அப்படிப்பட்ட உம்முடைய சந்தரிசனத்தைக் கோருகின்ற எங்களுக்குப் பிரசன்னமாகக் கடவீரென்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! இந்தப பிரகாரம் சமஸ்தமான பேராலேயும், ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் ருத்திரனாலே நாசம்பண்ணப்பட்ட யக்கியத்தைப் பிரம்மகுமாரனான தக்ஷன் நடப்பித்தான். சர்வாத்மாவாய்ச் சர்வபாகங்களையும் புசிக்கின்ற பகவான் தம்முடைய பாகமான திரிகபாலபுரோடா சத்திலே பிரியப்பட்டவர்போல் தக்ஷனையழைத்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் தக்ஷப்பிரஜாபதியே! ஜகத்துக்குப் பரமகாரணனாகியும், ஆத்மேசுவரனாகியும், சர்வசாக்ஷியாகியும், சுயம்பிரகாசனாகியும், நிரூபாதியாகியும், ஜகத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறவனாகியும், ரக்ஷிக்கிறவனாகியும், சங்கரிக்கிறவனாகியு மிருந்து அந்தந்தக் காரியங்களுக்கு யோக்

கியமான பேரைத்தரிக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட பரப்பிரம்மமான என்னைச் சிரசு அஸ்த முதலான அங்கங்களையுடைய புருஷனைச் சரீரத்திற்கு வேறு பாடானவனென்று சொல்லக்கூடாததுபோல் என்னிடத்திலே பக்தியையுடையவன் பிராணிகளிடங்களின்மேல யிருக்கிற என்னை வேறென்கிற புத்தியைப் பண்ணுமலிருக்கவேண்டும். ரஜோகுணரூபியான சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரம்மாவும், சத்துவகுணரூபியான ரக்ஷணகர்த்தாவாகிய விஷ்ணுவும், தமோகுணரூபியான சம்ஹார கர்த்தாவாகிய சிவனும், இம்மூன்று பிரகாரமாகவிருக்கிற என்னைப் பேதமாக எண்ணுதவன் சுகத்தையடைவனென்று பகவானுலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்டுப், பிரஜாபதிகளுக்கெல்லாம் பதியான தக்ஷன் ஹரியைத் திரிகபால புரோடாசமென்கிற கிருதுவினுலே பூஜித்து, ருத்திரன் முதலான தேவர்களையும் பூஜித்து, அவபிருதஸ்நானமென்கிற யாகத்தினுடையமுடிவிலே சோமபர்களான தேவதைகளையும், இதரதேவதைகளையும் பூஜித்துப், பிற்பாடு ரித்துவிக்குகளுடனேகூடக் கர்மத்தை முடித்து அவபிருதஸ்நானத்தைப் பண்ணித் தன்னுடையதான பிரபாவத்தினுலே கர்மசித்தியடைந்த தக்ஷப்பிரஜாபதிக்குத் தர்மத்திலேயே புத்தியைக் கொடுத்து அந்தத் தேவதைகளும் சுவர்க்கத்தை யடைந்தார்கள். இந்தப் பிரகாரம் தக்ஷகுமாரியான சதிசரீரத்தை விட்டு ஹிமவானுடைய பாரியையான மேனை என்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே திரும்பவும் பிறந்தாளென்று கேட்டிருந்தோம். அந்தப் பார்வதியானவள் பிரளயகாலத்தில் நித்திரையை யடைந்த யோகமாயையானது ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவை அடைந்தாற்போல் அந்த ருத்திரனையே புருஷனுக அடைந்தாள். இந்தப் பிரகாரம் தக்ஷனுடைய யாகத்தை நாசம் பண்ணின ருத்திரனது சரித்திரம் பிரகஸ்பதியினுடைய சிஷியரான உத்தவரிடத்தினின்றும் நம்மாலே கேட்கப் பட்டது. இந்தப் பரிசுத்தகரமாகியும், கீர்த்திகரமாகியும், ஆயுர்விருத்தி கரமாகியும், பாபராசிகளை நாசம் பண்ணுகிற ஈசனுடைய சரித்திரத்தை நித்தியமாகக் கேட்டு அந்தப் பிரகாரம் கீர்த்திக்கிறவன் பக்திக்கெல்லாம் உற்பத்தி ஸ்தானமான பக்தி யுடையவனுய்ச் சகல பாபங்களையும் போக்கிச் சுகமாயிருப்பன்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

இதுவரைக்கும் மனுவினுடைய கன்னியா வம்சத்திலே பிராப்தமான தக்ஷ யக்கியத்தினுடைய கதை சொல்லப்பட்டது. இனிமேல் மனுவினுடைய புத்திரவம்சத்திலே பிராப்தமான துருவனுடைய சரித்திரம் ஐந்து அத்தியாயங்களினுலே சொல்லப்படுகின்றது. குருவினுடைய சந்நிதானத்திலே சபத்தினிமாதாவினுடைய ரோஷவசனத்தினுலே பட்டணத்தினின்றும் வெளிப்புறப்பட்ட துருவன் தன்னுடைய தவசினுலே ஸ்ரீமந் நாராயணனைச் சந்தோஷிப்பித்ததைச் சொல்லுகின்றது.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

விதுரரே! சனக சனந்தனுதி ரிஷிகளும் - நாரதரும் - ருபுவும் - அமுசனும் - அருணியும் - எதியும் - பிரம்ம புத்திரர்களான இவர்களெல்லாம் ஊர்த்தரேதஸ்சுகளாய் நயிஷ்டிக பிரம்மசரியத்திலே யிருந்துகொண்டு

கிருகஸ்தாச்ரமத்திலே வாசம் பண்ணவில்லை. அதர்மத்தினுடைய பாரியை யான மிருஷையானவள் டம்பனென்று ஒரு பிள்ளையையும், மாயையென்று ஒரு பெண்ணையும், பெற்றாள். அந்த இரண்டு பெயரையும் அபுத்திரனை நிருதியானவன் வாங்கிக் கொண்டான். அந்த டம்ப மாயைகளுக்கு லோப மும் நிகிர்த்தியும் உண்டாயினர்; அவர்களிடங்களினின்றும் குரோதமும் ஹிம்சையும் உண்டாயினர்; அவர்களினின்றும் துர்க்கதியும் கலியும் உண் டாயினர்; அந்தத் துர்க்கதியினிடத்திலே கலியானவன் பயத்தையும் மிரு த்துவையும் உண்டாக்கினான். அவர்களினின்றும் யாதனையென்றும் நிரய மென்றும் ஒரு ஸ்திரீபுருஷ மிதுன முண்டாயிற்று. இவர்களெல்லாம் அத ர்ம விருக்ஷத்தினுடைய சம்சார ஹேதுக்களான சாகைமார். இந்தச் சாகை களைச் சிரேயசைக் கோருகின்ற புருஷனானவன் ஆசரியாமலிருக்கக்கடவன் என்று பிரதிசற்கம் என்னபபட்ட பிரளயஞ்சொல்லப்பட்டது. புண்ணிய கரமான இந்தப் பிரதிசற்கத்தைக்கேட்டுப் புருஷன் தன்னுடைய சம்சார துக்கத்தை விட்டு விடுகிறான். வாரீர் குருவம்ச சிரேஷ்டரே! இனிமேல் புண்ணிய கீர்த்தியாகியும், ஹரியினுடைய அம்சமான பிரம்மாவினுடைய தேகாந்தரத்தினின்றும் பிறப்பையுடையவனான சுவாயம்பு மனுவினுடைய புத்திர வம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன். சதரூபை யென்னப்பட்ட ஸ்திரீக்குப் பதியான மனுவினுடைய பிள்ளைகளான பிரியவிரதன் உத்தானபாதன் இவர் களிரண்டு பெயரும் வாசுதேவ மூர்த்தியினுடைய அம்சமாகையினாலே ஜகத் தை ரக்ஷித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே உத்தான பாதனுக் குச் சுநீதியென்றும், சுருசியென்றும், இரண்டு ஸ்திரீகள் இருந்தார்கள். அவர் களில் சுருசியென்கிறவள் பதிக்கு அத்தியந்த இஷ்டையாயும், சுநீதியென் பவள் பதிக்கு இஷ்டமில்லாதவளாயு மிருந்தாள். அந்தச் சுநீதியினுடைய பிள்ளையான துருவன் தனது மாற்றாந் தாயாகிய சுருசியின் பிள்ளையான உத்தமனைச் சீராட்டிக் கொண்டிருக்கிற தகப்பனாகிய உத்தானபாதன் மடியி லேறவேண்டுமென்று அருகிற்சென்ற துருவனைப்பார்த்து ராஜா சந்தோஷப் படவில்லை. அந்தச் சமயத்தில் சுருசியானவள் சக்களத்திப்பிள்ளையான துருவனைப்பார்த்து ராஜா கேட்டுக்கொண்டிருக்கப் பொறாமையுடனே கர்வத் தினாலே ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறாள்.

வாராய் குழந்தாய்! நீ ராஜகுமாரனாயிருந்தாலும் என் கர்ப்பத்திலே பிற வாததால் உனக்கு ராஜாசனங் கிடைக்கமாட்டாது. ராஜாவுடைய சிங்கா தனத்தை இச்சிக்கிறவனேயானால், தபசினாலே பரமபுருஷனை ஆராதித்து, அவருடைய அனுக்கிரகத்தினாலே என்னுடைய கர்ப்பத்திலே பிறப்பைச் சம் பாதிக்கக் கடவாயென்றனள். அந்தச் சபத்தினி மாதாவுடைய துர்வார்த் தைகளினாலே அடிக்கப்பட்டவனாய்த், தண்டத்தினாலே அடிக்கப்பட்ட சர்ப் பம்போல், ரோஷத்தினாலே பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு அழுகையுடன் தாயாருடைய சந்நிதானத்திலேபோய் நிற்கத், துடிக்கின்ற உதட்டையுடைய அந்தக்குழந்தையைச் சுநீதியானவள் மடியிலே யெடுத்துவைத்துக் கொண்டு, சபத்தினியான சுருசி சொன்னவார்த்தையை அந்தப்புர ஜனமுகமாய்க்கேட்

டுச், சோகமாகிற காட்டுத்தீயினாலே வாடினகொடிபோலே, தைரியத்தை விட்டுத், தாமரைப்புஷ்பம் போலொத்த நேத்திரங்களினாலே கண்ணீரைவிட்டுத் தீர்க்கமான பெருமூச்சுடன் சோகத்தினுடைய கரையைக் காணமாட்டாமல், தன்னுடைய குழந்தையைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறாள்.

வாராய் குழந்தாய்! பார்களிடங்களிலே அபாரதத்தை யெண்ணாதே பரனைத் துக்கிக்கச்செய்கிறவன் தானே அந்தத் துக்கத்தை யனுபவிக்கிறான். பாக்கிய ஈனையான என் உதரத்திலே தரித்து என்னுடைய ஸ்தன்னியத்தினாலே விருத்தியும் அடைந்தாயென்று சுருசி சொன்ன வார்த்தை யதார்த்தமே. ராஜாவானவன், என்னைப் பாரியை யென்றும் தான் பர்த்தாவென்றும் அங்கீகாரம் பண்ணுகைக்குச் சங்கோசப்படுகிறான். ஆனபடியினாலே நீ துவேஷத்தை விட்டவனாய்ச் சுருசியின் குமாரனை உத்தமனைப்போல் ராஜாசனத்தை இச்சிக்கிறவனானால், அதோக்ஷஜனை சுவாமியினுடைய பாதாரவிந்தத்தை ஆராதிக்கக் கடவாயென்று அவள் சொன்ன வண்ணம் செய்யத்தக்கது யதார்த்தமே. பிரம்மாவானவர் சத்துவாதி குணங்களை யுடையவரான பகவானுடைய பாதபத்மத்தைப் பூஜித்து யோகிகளாலே சேவிக்கத் தக்கதான பரமேஷ்டி பதத்தையடைந்தார். உனக்குப் பாட்டனாராகியும் பூச்சியராகியு மிருக்கிற மனுச்சக்கரவர்த்தியானவர், அந்தப்பகவானைச் சர்வாந்திரியாமி யென்கிற புத்தியினால் அதிகமான தக்ஷணையையுடைய யக்கியங்களினாலே பூஜித்து, அன்னியர்களாலே அடையக் கூடாமலிருக்கிற அகண்ட மண்டலாதிபத்தியத்தையும் அந்தத்திலே மோக்ஷசுகத்தையும் அடைந்தார். வாராய் குழந்தாய்! பக்தர்களிடங்களிலே வாற்சல்லியத்தை யுடையவராகியும், மோக்ஷத்தை இச்சித்த பேர்களாலே தேடத்தக்கதான பாதாரவிந்தத்தை யுடையவராகியும், பிரம்மாதிகளாலே தேடப்பட்டும், அஸ்தத்திலே பத்மத்தைத் தரித்துக் கொண்டு மிருக்கிற ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியினாலே தேடப்படுகிற அவரைவிட வேறொருவர் உன் துக்கத்தைப் போக்கடிக்கிறவரைக் காணேனென்று சொல்லுகிற தாயாருடைய வார்த்தையைக்கேட்டுத், தைரியத்தினாலே மனதை நிக்கிரகித்துத் துருவனானவன் பிதாவினுடைய பட்டணத்தினின்றும் வெளிப்புறப்பட்டான். அந்த விருத்தாந்தத்தை நாரதர்கேட்டு அவனிடத்துக்கு வந்து அவனுடைய செயலை அறிந்து பாவத்தைப் போக்கடிக்கின்ற கையினாலே சிரசிலே ஸ்பரிசித்து ஆச்சரியத்துடனே தமக்குள் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். இவன் சிறுபிள்ளையா யிருந்தாலும் தன் மாற்றான் தாயாருடைய மானக்குறைவான துஷ்டவார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சகியாத க்ஷத்திரியகுணமுடைய ஆச்சரியகரமாயிருக்கிற பிரபாவத்தை என்னசொல்லப் போகிறேனென்று தமக்குள்ளே ஆச்சரியத்தையடைந்து அவனைநோக்கி, வாராய் குழந்தாய்! சர்வசம்பத்துடனே கூடின தகப்பனாருடைய கிருகத்தைவிட்டு, நீ ஒருவனாய் எங்கேபோகிறாய்? உனது ச்வஜனத்தினின்றும் உண்டான அவமானத்தினாலே தபித்துக்கொண்டிருக்கிறவனாகத் தோன்றுகிறதென்ற நாரதருடைய வார்த்தையைக் கேட்டுத் துருவன் சொல்லுகிறான்.

ஓ சுவாமி! பகவத்தியானத்தைப் பார்க்கிலும் இந்த ஐசுவரியம் எவ்வளவென்று சொல்லுகிற அவனுடைய கருத்தை நாரதர் அறிந்து, மாற்றாந் தாயாரான சுருசியினுடைய மர்மபேதியான வார்த்தைகளால் நொந்திருக்கிற மனதையுடைய இவன் சமாதானத்திற் குட்படமாட்டானென்று அறிந்துகொண்டு, நாரதர் அவனைநோக்கி ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் குழந்தாய்! விளையாட்டிலே ஆசக்தி யுடையவனாகியும், சிறுபிள்ளையாகியுமிருக்கிற உனக்கு அவமானமும் சன்மானமும் இப்போது யோககியமாகப் பார்க்கவேண்டியதில்லை. மானம் அவமானமென்கிற விவேகமிருந்தாலும் புருஷனுக்கு மோகத்தை விட்டால் விசனத்துக்கு வேறே யேதுக்களில்லை. வித்துவானானவன் ஈஸ்வரனுடைய அனுகூலத்தையன்றி நம்முடைய வியாபாரங்கள் பலயேதுக்கள் ஆகமாட்டாவென்றறிந்து பகவத்சங்கற்பத்தினால் உண்டானமட்டுக்கும் சந்தோஷத்தை யடைவன். நீ தாயாராலே உபதேசிக்கப்பட்ட யோகத்தினாலே பகவானுடைய பிரசாதத்தை யடையவேண்டுமென்று இச்சிக்கின்றாய்; அந்தப் பகவானை ஆராதிக்கிறது மகாப்பிரயாசையென்று என்னுடைய நிச்சயம். மனனசீலர்களான ரிஷிகள் நானாப் பிரகாரங்களாகக் கர்மயோகங்களினாலேயும், சமாதியினாலேயும், தேடிக் கண்டுபிடிக்கவில்லை. ஆனபடியினாலே இந்த நிஷ்பலமான கோரிக்கை யொழிக்கத்தக்கது. புருஷார்த்தங்களுக்கு யோக்கியமான வயசுவந்தபோது யத்தனம் பண்ணப்போகிறாய். குணசிரேஷ்டனான புருஷனைக் கண்டு சந்தோஷிக்கவும், குணமில்லாத புருஷனைக்கண்டு தயைபண்ணவும், சமானமான புருஷனிடத்திலே சிநேகம் பண்ணவும் வேண்டும். அவர்களிடங்களில் அசூயையும் அவமானத்தையும் விரோதத்தையும் பண்ணக்கூடாதென்று சொன்ன நாரதமகாமுனியின் வார்த்தையைக்கேட்டுத் துருவன் சொல்லுகிறான். வாரீர் பகவானே! சுகதுக்கங்களிலே சமமான மனதையுடைத்தான மகாத்துமாக்களுக்கு இந்தச் சாந்தியானது சொல்லத்தக்கது. க்ஷாத்திர சுபாவத்தை யடைந்து வினயமில்லாத என்னுடைய மனமானது சுருசியினுடைய துர்வார்த்தைகளாகிற பாணங்களினால் பிளக்கப்பட்டிருக்கிற படியினாலே இந்தச் சாந்தியானது மனதில் தரிக்கவில்லை. எனது பிதுர்பிதாமகாதிகளினாலேயும், அன்னியர்களாலேயும் அடையப்படாமலிருக்கிற மூன்று லோகத்தைக் காட்டிலும் உத்கிருஷ்டமாயிருக்கிற ஸ்தானத்தை யடையவேண்டுமென்று இச்சையையுடைய எனக்கு நல்வழியைச் சொல்லுமென்று துருவனாலே சொல்லப்பட்ட வசனத்தைக்கேட்டு நாரதமகாமுனியானவர் சந்தோஷப்பட்டுப் பாலனாயிருக்கிற துருவனைப் பார்த்துத் தயையுடன் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய் குழந்தாய்! உன்னுடைய அபீஷ்டத்துக்குத் தாயாராலே சொல்லப்பட்டதே மார்க்கம். ஷாட்குண்ய பரிபூரணரான வாசுதேவனே காரணராகையினாலே அவரிடத்தில் அசஞ்சலமானமனதினாலே பஜனைபண்ணவேண்டும். தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்க ளென்கிற புருஷார்த்தங்களுக்கு ஸ்ரீ ஹரியினுடைய பாதபஜனமே முக்கியம். உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகப் போகிறது.

யமுனையினுடைய தீரத்திலிருக்கின்ற மதுவனத்திலே அந்த ஸ்ரீ ஹரியானவர் முக்கியமாய் வாசஞ்செய்வர். அந்த வனத்தைக் குறித்துப்போய் யமுனையின் மங்களகரமான தீர்த்தத்திலே திரிகாலமும் ஸ்நானம்பண்ணி உனக்கு உசிதங்களான தேவதா நமஸ்காராதி நித்தியகர்மங்களைச் செய்து தர்ப்பைகளால் பண்ணப்பட்ட ஆசனத்திலே யிருந்துகொண்டு ரேசகபூரக கும்பகங்களென்கிற மூன்று பிரகாரமான பிராணயாமத்தினாலே பிராணவாயு இந்திரியங்கள் மனது இவைகளுடைய சஞ்சலத்தை மெல்லத் தள்ளிப்போட்டுத் தைரியத்துடனே ஆதிகுருவான ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தியானம்பண்ணிப் பக்தர்களிடங்களிலே சர்வகாலமும் அனுக்கிரகத்தைப் பண்ணுகிறவராகியும், வரங்களைக் கொடுக்கின்ற பேர்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டராகியு மிருக்கிற பகவானை ஏகாக்கிரமான மனதிலே தியானம்செய், அவ்வாறுபண்ணுகிறவன், அந்தப் பகவத்தியானத்தினின்றும் திரும்புகிறதில்லை. சிரேஷ்டமாகியும் ரகசியமாகியு மிருக்கிற அந்தத் தியானமந்திரத்தை ஏழுநாளைக்கு ஜபிக்கிற புருஷன் தேவதைகளை யெல்லாம் காண்பான். அப்படிப்பட்ட துவாதசாக்ஷரிக்கொப்பான பூஜையைச் சொல்லுகிறேன் கேள். பரிசுத்தங்களான தீர்த்தங்களினாலேயும், புஷ்பமாலைகளினாலேயும், கந்தமூலபலங்களினாலேயும், சிலாக்கியமான அறுகினாலேயும், தளிர்களினாலேயும், பிரியமான துளசியினாலேயும், பூச்சிய பாத்திராதிகளினாலேயும், சுவர்ணம் வெள்ளிமுதலான பகவத்பிரதிமை அல்லது பிருதிவி ஜலாதிகளிலே பூஜித்து விஷயங்களிலே பிரவர்த்தியாம லிருக்கிற மனதை யுடையவனாய்த் தியானசீலனாய்ச் சாந்தனாய் மவுனத்தோடே கூடினவனாய் மிதமாகக் கந்தமூல பலன்களைப் புசித்துப் பெரியோர்களால் விதிக்கப்பட்டபடி பூஜைகளை மந்திர இருதயமான துவாதச அக்ஷரியினாலே மந்திர மூர்த்தியான பகவான் பொருட்டுப் பண்ணக்கடவாய். அவர் மனோவாக்குக் காயங்களால் பக்தியுடனே கூடிப் பூஜிக்கிறபேர்களுக்குப் பக்தியை விருத்தி பண்ணிய பிராணிகளுக்குத் தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களிலே இஷ்டமானதைக் கொடுக்கிறார். இந்திரிய சுகங்களிலே விரக்தனானவன் அதிகமான பக்தியினாலே அந்தப் பகவானை, ஆத்மாவினுடைய மோக்ஷத்தின் பொருட்டுப், பஜனை பண்ணவேண்டுமென்று நாரதராலே சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை ராஜகுமாரனான துருவன் கேட்டு, நாரதரைப் பிரதக்ஷணம் பண்ணிச் சேவித்து ஸ்ரீ ஹரியினுடைய சரணங்களினாலே அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கிற மனோகரமான மதுவனத்தைக் குறித்துப் போனான். பிற்பாடு நாரதர் உத்தானபாத ராஜாவினுடைய அந்தப்புரத்திலே பிரவேசித்து அந்த ராஜாவினாலே பூஜிக்கப்பட்டவராய்ச் சுகமாக ஆசனத்திலே யிருந்துகொண்டு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய் ராஜாவே! வாட்டத்துடன் கூடின முகத்தோடே தீர்க்கமாக என்னயோசனை பண்ணுகிறாய். உன்னுடைய தர்மார்த்த காமங்களுக்கு இழிவோவென்று பிரஸ்னை பண்ணுகின்ற நாரதமுனியைப் பார்த்து ராஜா சொல்லுகிறார். வாரீர் பிர்ம்மநிஷ்டரே! என்னுடைய குழந்தை ஐந்து வயதிலே மகாபுத்திமானாய்த் திருஷ்டிப் பிரியனாயிருக்கிறவன், தன் தாயாருடனே

தயையில்லாத ஸ்திரீஜனத்தினலே துரத்தி விடப்பட்டான். இளப்பை யடைந்து பசியுடனே வாடுகின்ற முகாரவிந்தத்தை யுடையவனும், அநாதனும், வனத்திலே படுத்துக்கொண்டிருக்கின்ற எனது குழந்தையை மிருகங்கள் பக்ஷியாமலிருக்குமா? ஸ்திரீ மோகத்திலே துர்ச்சனர்களுக் கெல்லாஞ் சிரேஷ்டனுயிருக்கிற நான், பிரீதியினலே மடியின்மேலேற வந்த பிள்ளையைப் பார்த்துச் சந்தோஷியாமற் போன என்னுடைய துஷ்ட பாவத்தைப் பாருமென்று சொல்லுகிற ராஜாவைப் பார்த்து, நாரதர் சொல்லுகிறார். வாரும்பிள்ளாய் ராஜாவே! ஜகத்தையெல்லாம் வியாபிக்கத்தக்க கீர்த்தி சம்பாதிக்கப்போகிற பிள்ளையினுடைய பிரபாவத்தை யறியாமல், தெய்வத்தினலே ரக்ஷிக்கப் படத்தக்க அந்தப் பிள்ளையைக் குறித்து நீ விசனப்பட வேண்டாம். லோகபாலர்களாலேயுஞ் செய்யக்கூடாத தபசு முதலான கர்மத்தைப்பண்ணி, உன்னுடைய கீர்த்தியை விஸ்தரிப்பித்துக் கொண்டு, சீக்கிரமாக வரப்போகிறனென்று தேவரிஷியான நாரதராலே சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை விசுவாசத்துடனே கேட்ட ராஜாவானவன், ராச்சிய லக்ஷ்மியின்மேலே அநாதரவு பண்ணின பிள்ளையைத்தானே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

துருவனானவன் அந்த மதுவனத்திலே போய்ப் புண்ணிய தீர்த்தத்திலே ஸ்நானம் பண்ணிச், சுசியாய் அன்றிராத்திரி உபவாசமாகவிருந்து, சமாதானத்துடனே கூடினவனும் நாரதருடைய ஆக்கினைப் பிரகாரம் பரமபுருஷனை ஆராதித்துச், சரீர மிருக்கிறதற்காக மூன்றுநாளைக்கொருதரம், விளாம்பழம், இலந்தைப்பழம் முதலியவைகளைப் பக்ஷித்துக்கொண்டு, ஸ்ரீ ஹரியைப் பூஜித்தவனும் ஒரு மாசத்தைப் போக்கி, மறுமாசம் ஆறுநாளைக்கொருதரம் பழுத்து உதிர்ந்த இலை திரணங்களைப் பக்ஷித்தும், மூன்றுமாசம் ஒன்பது நாளைக்கொருதரம் தீர்த்தத்தைப் பக்ஷித்தும், புண்ணியகீர்த்தியான சுவாமியைச் சமாதியோகத்தினலே பூஜித்தும், நான்காமாசத்திலே பன்னிரண்டு நாளைக்கொருதரம் வாயுவைப் பக்ஷித்துக் கொண்டும், சுவாச நிரோதனம் பண்ணினவனுய்ச் சுவாமியைத் தானே தியானம் பண்ணிக்கொண்டும், ஐந்தாமாசத்திலே சுவாச நிரோதமுடையவனுய்ப் பிரம்மத்தைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டும் ஒரு பாதத்தினலே சலியாமல் ஸ்தாணுவானதுபோலே யிருந்துகொண்டும், பூதேந்திரியங்களுக்கு இருப்பிடமான மனதைச் சப்தாதி விஷயங்களினின்றும் ஆக்ருஷித்துப், பகவானுடைய ரூபத்தைத் தியானம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். பகதகங்காரங்கள் முதலான தத்துவங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிட மாகியும், பிரகிருதி ஜீவர்களுக்கு ஈசுவரனகியு மிருக்கிற பிரம்மத்தைத் தரிக்கின்ற துருவனுக்கு மூன்று லோகங்களும் நடுங்கின. துருவனுடைய பாதாங்குட்டத்தினலே ஊன்றப்பட்ட பூமியானது கஜேந்திரன் ஏறியிருக்கின்ற ஓடமானது அடிக்கடி இடம் வலமாக வணங்குவதுபோல் பாதிமட்டும் வணங்கிற்று. அந்தத் துருவனானவன் தன்னுடைய இந்திரியத் துவாரங்களையும், பிராணவாயுவையும் விஷயங்களின்மேலே ஓடாமல் நிறுத்தி, ஏகாந்தபக்தியினலே விசுவரூபியான பகவானைத் தியானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில், லோகபாலர்களுடனே கூடின லோகங்களெல்லாம் மூச்சடங்கி உபத்

திரவத்துடனே பகவானைச் சரணமாக அடைந்து விக்கியாபனம் பண்ணின. வாரீர்! பகவானே சராசராத்மகமான சர்வப்பிராணி சரீரத்துக்கும் இப்படிப் பட்ட பிராணசங்கட தசையை ஒருக்காலும் அறியோம். ஆனபடியினாலே எங்களை இந்தத்துக்கத்தினின்றும் ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகின்ற தேவதைகளைப் பார்த்துப் பகவான் சொல்லுகிறார். வாருங்கள் தேவதைகளே! இந்தப் பாலனான துருவன் அரிதான தபசு செய்கிறதினாலே உங்களுக்குப் பிராணவாயுவினுடைய தகைவு உண்டாயிற்று. இவன் என்னிடத்திலே நிறுத்தப்பட்ட மனதையுடையவனாய் இருக்கிறான். அவனை நிவர்த்திப்பிக்கிறேன் நீங்கள் பயபபடாமல் சுவஸ்தானத்துக்குப்போங்களென்று அருளிச் செய்தார்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

துருவன் ஸ்ரீஹரியை ஸ்தோத்திரம்பண்ணி அவரிடத்தினின்றும் அபீஷ்டமான வரங்களெல்லாம் அடைந்து, பிரீதியினாலே பிதாவினால் கொடுக்கப்பட்ட ராச்சியத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணினானென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! பகவத் வாக்கியத்தினாலே பயத்தை விட்ட தேவதைகள் பகவானை நமஸ்கரித்துச் சுவர்க்கத்தை யடைந்தார்கள். பிற்பாடு ஆயிரஞ் சிரசுடைய பகவானும் கருடாரூடராய்ப் பக்தனான துருவனைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே மதுவனத்தைக் குறித்துப் போனார். அந்தத்துருவன், யோக பரிபக்குவத்தினாலே ஸ்திரமான புத்தியினால் தன்னுடைய இருதய புண்டரீகத்திலே கருடாரூடராய் மின்னலைப்போல் பிரகாசித்து மறைந்த பகவானைச், சீக்கிரமாக வெளியிலே, அந்தப் பிரகாரமே கண்டுபயந்தவனாய்ச் சரீரத்தைத் தண்டத்தைப்போலே வணங்கிப் பூமியிலே நமஸ்கரித்து, அந்தப் பகவானைக் கண்களினாலேபார்த்துப் பானம்பண்ணுகிறவன்போலவும், கைகளினாலே ஆலிங்கனம் பண்ணிக் கொள்ளுகிறவன்போலவு மிருந்தான். அதைக் கண்டு பகவான், தன்னுடைய குணங்களைத் தோத்திரம் பண்ணவேண்டுமென்று இச்சித்துத், தோத்திரம் பண்ணத்தெரியாமல் கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டிருக்கின்ற துருவனைப் பார்த்துத், தேஜோமயமான சங்கத்தினாலே கிருபையோடே அவன் கபாலத்தில் ஸ்பரிசித்தார். அந்தக்ஷணத்திலேதானே வேதமயமான சரஸ்வதியை யடைந்து ஜீவேச்சுவர சுவரூபத்தின் நிச்சயத்தை யறிந்தவனாகியும், பக்தியினாலேயுண்டான பிரீதியையுடையவனாகியும், சாசுவத ஸ்தானத்தை யடையப் போகிறவனாகியு மிருக்கிற துருவனானவன் பகவானைத் தோத்திரம் பண்ணினான்.

சமஸ்தசக்தியை யுடையவராயும், பிரகாசியாமலிருந்த என்னுடைய வாகிந்திரிய முதலானவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்கச் செய்தவராகியுமிருக்கிற உமக்குப்

பிரணாமம் பண்ணுகிறேன். வாரீர் பகவானே! சத்வாதிகுணங்களை யுடைய தாகியும், மாயையென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்ற உம்முடைய சக்தியினாலே மக தகங்காரங்கள்முதலான சர்வ பிரபஞ்சத்தையுஞ் சிருஷ்டித்து, அதிலே அனுப் பிரவேசித்து அந்தரியாமியா யிருந்துகொண்டு அந்த மாயாவிகாரங்களான இந் திரியங்களினாலே தாருக்களிலே, ஒரு அக்கினிதானே நானாவிதமாகப் பிரகா சிக்கிறதுபோல், நானாரூபமாகப் பிரகாசிக்கிற உம்மாலே கொடுக்கப்பட்ட கியானத்தினாலே சரணமாக அடைந்த பிரம்மாவானவர், தூங்கியெழுந்த புருஷனைப்போலே, இந்தப்பிரபஞ்சத்தைப் பார்த்தார். முக்தர்களுக்கெல்லாம் ரக்ஷகமான உம்முடைய பாதமூலமானது செய்த நன்றிமறவாத புருஷனாலே எப்படித்தான் மறக்கப்படும். சமுசாரத்துக்கு ஒழிவையும் மோக்ஷத்தை யுங்கொடுக்கின்ற உம்மை அர்த்தகாம நிமித்தமாக உபாசிக்கிறவர்கள், நிச்சய மாக உம்முடையமாயையினாலே வஞ்சிக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவர்களாய்ச், சவத்தோடே சமானமான தேகத்தினாலே அனுபவிக்கத் தக்கதான அச்சுகத் தைக்கோரிக் கற்பகவிருக்ஷமான உம்மை அர்ச்சிக்கின்றார்கள். விஷய சம்பந் தத்திலே உண்டாகத் தக்கசுகம் நரகத்திலேயும் உண்டாகும். அது கோரத் தக்கதன்று. அவர்கள் அப்படிப்பட்ட தேகபோக்கியமான சொல்பசுகத்தைக் கோருகிறதினாலே உம்முடைய மாயையினாலே வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களே. பிராணிகளுக்கு உம்முடைய பாதாரவிந்தத் தியானத்தினாலும், உம்முடைய பக்தர்களுடைய சத்கதையைக் கேட்கிறதினாலும், உண்டாகிறசுகம் தம் முடைய ஆனந்தரூபமான பிரம்மானுபவத்திலே உண்டாகமாட்டாது.

வாரீர் நாதனே! உம்மிடத்திலே சர்வதாபக்தியை யுடையவர்களாகியும், நிர்மலமான இருதயத்தை யுடையவர்களாகியும், மகான்களாகியுமிருக்கிற பேர் களுடைய சகவாசமானது எனக்கு இடைவிடாமலிருக்கும்படி அனுக்கிரகிக்க வேண்டும். அவர்களுடைய சகவாசத்தினாலும், உம்முடைய குணகதையாகிற அமிர்தபானத்தினாலும், பயங்கரமாகியும் அதிகமான துக்கத்தையுடையதா கியு மிருக்கிற சமுசார சமுத்திரத்தினுடைய கரையைச் சீக்கிரமாக ஏறுவேன். ஸ்தாவரசங்கம ரூபங்களாயிருக்கிற பிரபஞ்சத்துடன் கூடினதாகியும், ஸ்தூல மாகியு மிருக்கின்ற இந்த விராட்டுரூபத்தை நான் அறிவேன். இதைப் பார்க் கிலும் வேறுபட்டதாகியும் மனவாக்குகளினாலே எட்டப்படாமலுமிருக்கிற உம்முடைய நிஜஸ்வரூபத்தை நான் அறியேன். பிரபஞ்சத்திலும் கர்மத்திலும் அகப்படாதவராகியும், அளவில்லாத கியான முடையவராகியும், பரிபூரணராகி யும், விகாரமில்லாதவராகியும், சர்வத்துக்குங் காரணராகியும், ஷட்குண பரி பூரணராகியும், திரிகுணத்தில் அகப்படாதவராகியும், சங்கற்பக்கியானத்தினா லே அகப்பட்டதாகியும், நிபந்தனை யுடைத்தான மரியாதையை யுடையதாகியு மிருக்கிற சர்வத்தையும் பூரணமான கியானத்தினாலே பார்த்துக்கொண்டு, பிரபஞ்ச விலக்ஷணமாக யக்கிய ரூபியாகியும், விசுவகாரணராகியும், அத்தி யந்த ஞானியாகியும், ஆனந்த ஸ்வரூபராகியும், நிர்விகாரராகியு மிருக்கிற உம்மைச் சரணமாக அடைகிறேன். இச்சிக்கப்படுகின்ற பசுபுத்திராதி பலன் களைச் சிந்திக்கச் செய்கின்ற உம்முடைய பாதபத்மத்தை அர்த்தகாமாதி

அபேக்ஷயினாலே பஜனை பண்ணுகின்ற தீனர்களான எங்களையும் புருஷார்த்த ஸ்வரூபியான நீர், கன்றை விட்டுத்திரும்புகின்ற பசுவானதுபோலே, ரக்ஷிக்கிறீரென்று பக்திமானான துருவனாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவராய்ப், பக்தர்களிடத்திலே பிரீதியை யுடையவரான பகவான் அந்தத் துருவனைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்து ஒரு வார்த்தைசொல்லுகிறார்.

வாராய் ராஜகுமாரனே! உன்னுடைய மனதிலே யிருக்கிற இஷ்டத்தை நான் அறிவேன். நான், தபோதனமான விரதத்தை யுடையவனான உனக்கு, அன்னியர்களாலே அடையப் படாமலும் தேஜோமயமாயும், சூரியாதி நவக்கிரகங்களும், அசுவனியாதி நக்ஷத்திரக் கூட்டமும், செக்கிலே பிணைக்கப்பட்ட சுழல் மரமானதுபோல் சுழலத்தக்கதாகியும, அவாந்தர கல்பவாசிகளுக்குப் பிற்பாடு இருக்கிறதாகியும், நக்ஷத்திர ரூபர்களான யமன், அக்கினி, காசியபர், சப்தரிஷிகள் முதலான பேர்களும் பிரதக்ஷணமாகச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிற பதத்தைக் கொடுக்கிறேன். நீ, உன்னுடைய தகப்பன் உன்வசத்திலே ராச்சியத்தை வைத்துப்போட்டுத், தபசுக்கு வனத்தை யடைந்த பிற்பாடு தர்மத்தை ஆசிரயித்தவனாய்ச், சிந்திக்கப்பட்ட இந்திரிய போகத்தை யுடையவனாய், இருபத்தாறாயிரம் வருஷம பூமியை ரக்ஷிக்கப் போகிறாய். உன்னுடைய பிராதாவான உத்தமனானவன் வேட்டைக்குப் போனவிடத்திலே நாசத்தை யடைந்திருக்கையில், அவனிடத்திலே பிரீதியையுடைய அவன் தாயாரான சுருசியானவள் அவனைத் தேடிக்கொண்டு காட்டுத்தீயிலே பிரவேசிக்கப் போகிறாள். நீ யக்கிய மூர்த்தியான என்னைப் பூரணமான தக்ஷணையை யுடைய யக்கியங்களினாலே பூஜித்துத தேகாந்தத்திலே என்னை நினைத்து மறுபடியும் ஜன்மத்தை யடையாத துறவிகளுடைய உயர்ந்த ஸ்தானத்தைக்காட்டிலும், சப்தரிஷிகளுடைய பதத்தைக் காட்டிலும மேலானதாயும், சர்வலோகங்களினாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டதாயுமிருக்கிற ஸ்தானத்தை யடையப் போகிறாயென்று அனுக்கிரகித்து, அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கத் தம்முடைய ஸ்தானத்தை யடைந்தார். அந்தத் துருவனும் அற்பசுகத்தை அடைந்தோமென்று எண்ணினானென்று சொல்லுகிற மைத்திரேயரைப்பார்த்து விதுரர் சொல்லுகிறார். வாரீர் பிரம்மநிஷ்டரே! பரமபுருஷார்த்த ஸ்வரூபத்தை யறிந்த துருவன் அடையக்கூடாத உத்தமமான ஹரியினுடைய பரமமான ஸ்தானத்தை ஒரு ஜன்மத்திலே தானே அடைந்திருந்தும் எப்படித் திருப்தி யில்லாதவனானானென்று கேட்கிற விதுரரைப் பார்த்து மைத்திரேயர் சொல்லுகிறார். வாரீர் விதுரரே! சபத்தினி மாதாவினுடைய வசனமாகிற பாணங்களினாலே அடிக்கப்பட்டதற்குத் தக்கபயனை அடைந்தோமே யன்றி மோக்ஷத்தை இச்சியாமற் போனோமே யென்றும் விசனத்தை யடைந்தான்.

துருவன் வாக்கியம்.

ஜிதேந்திரியர்களான சனந்தர் முதலான ரிஷிகள், அனேக ஜன்மங்கள் யோகாப்பியாசஞ் செய்து அறியப்படாத பகவானுடைய பாதாரவிந்த சாகையை, ஆறுமாசங்களில் அடைந்தும் பேதபுத்தியால் அக்கியானிகளுக்கெல்லாம்